BURCU BÜYÜKYILDIZ

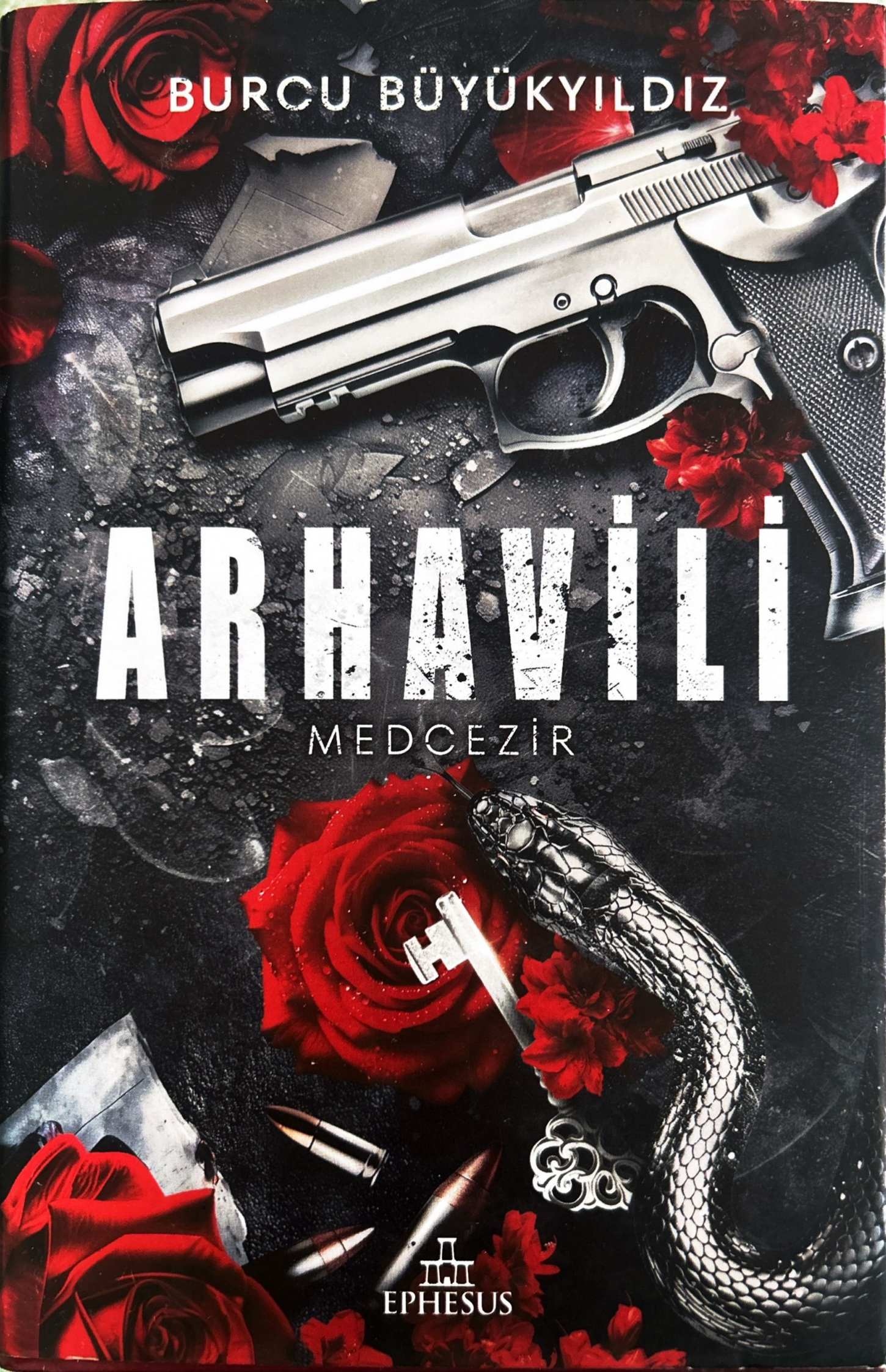

ARHAVİLİ

MEDCEZİR

EPHESUS

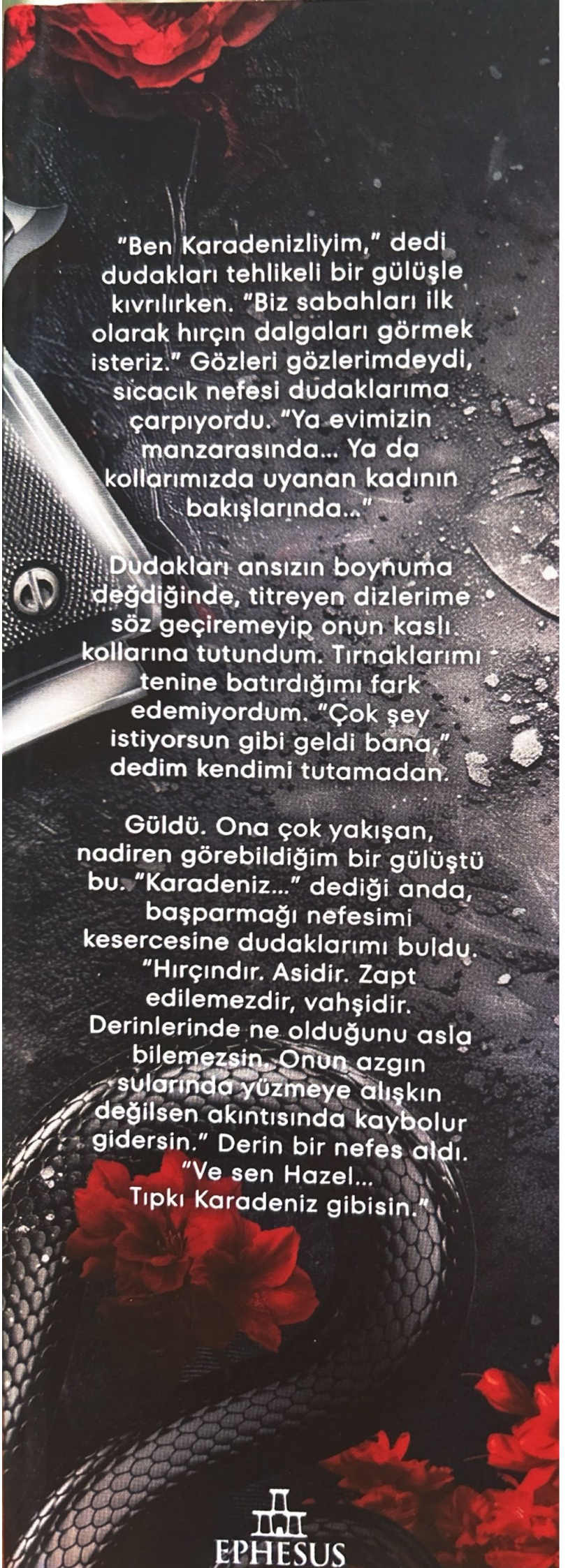
"Ben Karadenizliyim," dedi dudakları tehlikeli bir gülüşle kıvrılırken. "Biz sabahları ilk olarak hırçın dalgaları görmek isteriz." Gözleri gözlerimdeydi, sıcacık nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Ya evimizin manzarasında... Ya da kollarımızda uyanan kadının bakışlarında..."
Dudakları ansızın boynuma değdiğinde, titreyen dizlerime söz geçiremeyip onun kaslı kollarına tutundum. Tırnaklarımı tenine batırdığımı fark edemiyordum. "Çok şey istiyorsun gibi geldi bana," dedim kendimi tutamadan.
Güldü. Ona çok yakışan, nadiren görebildiğim bir gülüştü bu. "Karadeniz..." dediği anda, başparmağı nefesimi kesercesine dudaklarımı buldu. "Hırçındır. Asidir. Zapt edilemezdir, vahşidir. Derinlerinde ne olduğunu asla bilemezsin. Onun azgın sularında yüzmeye alışkın değilsen akıntısında kaybolur gidersin." Derin bir nefes aldı. "Ve sen Hazel... Tıpkı Karadeniz gibisin."
EPHESUS

DAÇXURİ DO OROPA VAR İMPULEN.

BEN AİLEMİ KARANLIKTAN KORUMAYA ÇALIŞIYORDUM.
O İSE KARANLIĞIN TA KENDİSİYDİ.

Kaçırılıp tutsak edildiğim gemiyi arkamda bıraktığımda kavuştuğum özgürlüğün eski hayatımı geri getireceğine inanıyordum. Fakat ailemi içine çeken bataklık yüzünden kendimi gizemli bir komplonun içinde bulmuştum.

Aydınlığa ulaşabilmek için karanlığın içinden geçmem gerekiyorsa planım belliydi. Ailemi bu beladan kurtarabilecek tek kişinin karşısına çıktığımda tüm derdim tasam bitecekti. Ancak kurtarıcım, güce ve zafere hükmetmek isteyen bir mafya lideriydi. Tekinsizdi, kuralsızdı, alışık olduklarımın tam tersiydi ve ***kaçtığım her şey***di.

Karadeniz'in fırtınalı gecesinde, kılık değiştirerek Arhavi'deki inine girdiğim Tekin Bozboran, beni canı pahasına koruyacağına söz vermişti. Oysa onunla yaptığım anlaşma, beni Türk mafya örgütü ***Kılıç Yedilisi*** ve uluslararası suç konseyi ***Leviathan***'ın da hedefine yerleştirmişti. Üstelik o andan sonra korunması gereken tek şey hayatım değildi. Tekin'in nefesimi kesen dokunuşlarıyla sahiplenici tavrına direnmek giderek zorlaşırken ateşe yürüyen kalbim de tehlikedeydi.

"SENİ YANIMDA TUTABİLMEK İÇİN HERKESLE SAVAŞIRIM, *MŞKERİ!* SENİNLE BİLE."

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/EphesusYayınlarıResmi

EPHESUS®
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786255 701060

ARHAVİLİ 1: MEDCEZİR (Ciltli)

Yazar: Burcu Büyükyıldız
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Irmak Yalçın
Düzelti: Gamze Göksu
Kapak Tasarım: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Eylül, 2025

ISBN: 978-625-5701-06-0

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, Burcu Büyükyıldız

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları
kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından
yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI
Türkmenler Matbaacılık Reklamcılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16 Davutpaşa
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 43087

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

"Daçxuri do oropa var impulen."[1]

BİR *KOR EVRENİ* SERİSİ

ARHAVİLİ

MEDCEZİR

BURCU BÜYÜKYILDIZ

EPHESUS

[1] Lazcada *"Ateş ve aşk saklanamaz."* anlamına gelir.

YAZAR NOTU

Yıl 2015'ti. İkinci basılı kitabım *Bir Günah Gibi*'de bir yan karakter yazmıştım. Gizemli, bir o kadar tekinsiz... ***'Arhavili'*** diyorlardı ona. Lakabı buydu. Fakat bu ismi nasıl almıştı, nelere bulaşmıştı, ne tür bir karanlığa karışmıştı, bunların hepsi belirsizdi. Arhavili ismi, bu karakterin Karadenizli bir mafya lideri olduğu ilk kez 2015'te basılan o kitabımda geçmişti. Üstelik yine orada yan karakter olarak yazdığım Hazel'le de bariz bir geçmişleri vardı. Fakat oradaki kısacık bir sahneden anladığımız üzere bu tutkulu, can acıtan hikâye; mafyanın, karanlığın, suçun ve gizemin içinde başlamıştı.

Aşkın bir şimşek gibi ansızın meydana gelen, kör edici bir kölelik hâli olduğunu düşünürüm. Hazel ve Tekin'in aşkının da tüm o karanlık unsurların içinde, aniden bir şimşek gibi çakacağını ve hızına ikisinin de yetişemeyeceğini ta en başında hayal etmiştim.

Arhavili Serisi'nde amacım, tamamen hayal ürünü olan mafya, siyaset, suç ve sırlar dörtgeninin ortasına namludan çıkan bir kurşun kadar hızlı başlayan bu aşkı koymaktı.

Arhavili Serisi, geçmişte ***KOR EVRENİ*** olarak adlandırdığım ve yıllar boyu sizlerle buluşturmak için sabırsızlandığım; sonrasında **Çifte Bela, Barut, Kuzgun** ve ***diğer sürpriz serileri*** ile devam edip birçok ayrı koldan okuma şansı bulacağımız kocaman bir evrenin başlangıcı... Her şeyin filiz verdiği o ilk andan başlayarak karanlık yollara girecek, zehir gibi sular içeceğiz. Kemerlerinizi bağladıysanız, serinin ilk kitabına hepiniz hoş geldiniz.

İÇERİK UYARISI:

Bu kitap ahlaki açıdan gri hatta karanlık olarak nitelendirilebilecek, fazlasıyla sahiplenici ve kıskanç bir erkek karakter, suç, şiddet, küfür, kavga, cinayet, cinsellik ve oldukça hızlı yanan tutkulu, karanlık bir aşk içermektedir. Yalnızca bu konulardan ve kusurları olan karakterlerden tetiklenmeyecek, yetişkin okurların okuması için uygundur.

Kitapta okuyacağınız tüm olaylar, kişiler ve kurumlar birer hayal ürünüdür. Gerçek hayatla kurulabilecek her türlü benzerlik, yalnızca tesadüften ibarettir.

ÇALMA LİSTESİ

Nilüfer – Her Sevda Yeni Bir Veda
Levent Yüksel – Medcezir
Pitsa Papadopoulou – Anev Oron
Pera – Sen Bir Ateş Ben Çırayım
Vega – Sokaklar Tekin Değil
Yonca Evcimik - Tatlı Kaçık
Haris Alexiou – Tora Ki Ego Tha Ziso
Elin Can Vayiç – Yol Havası (Açma Dağlar Çiçek)
Kahraman Deniz – Yangının Adı
Nilüfer – Her Şey Bitecek Bir Gün
George Dalaras – Sto 'Pa Ke Sto Xanaleo
Leman Sam – Kıyamam Sana
Tarkan – Vazgeçemem
Kayahan – Odalarda Işıksızım
Melina Kana – O Hartis
Demir Demirkan – Zaferlerim
Haris Alexiou - Mia Pista Apo Fosforo
Sezen Aksu – Her Şeyi Yak
Ümit Sayın – Gül Beyaz Gül
Savina Yannatou – Tin Patrida Mou Ehasa
Kâzım Koyuncu – Anılar Düştü Peşime
Şebnem Ferah – Bırak Kadının Olayım
Coolio, LV. – Gangsta's Paradise
Marc Aryan – Kalbin Yok mu?

Çalma Listesinin tamamı için kodu okutabilirsiniz;

Şiddetle başlayan hazlar, şiddetle son bulurlar.
Ölümleri olur zaferleri,
Öpüşürken yok olan ateşle barut gibi.

Romeo ve Juliet - William Shakespeare

GİRİŞ

Bilinmeyen bir zamanda...

Geride kalan zamanın birinde, başımda henüz kavak yelleri esiyorken, kara kaplı bir kitabın buruşup sararmış yapraklarından okumuştum. Zihnimde belli kalıplar vardı ve bu okuduklarım ne bildiklerime ne de düşlediklerime benziyordu. Bir süre inkâr ettim o eski püskü sayfadaki cümlenin anlamını. Fakat sonra... Ansızın bir şey oldu, her şey değişti. Aşkla ilgili o ana dek yazılmış baharı andıran cümlelerin üzerleri, benim için geride izi bile kalmayacak şekilde karalandı.

"*Onun sandığına göre aşk, şimşek parıltıları ve gök gürültüleri ile kendini birdenbire gösterir; göklerden düşüp hayatı altüst eden, iradelerimizi birer yaprak gibi söken, bütün kalbi uçuruma sürükleyen bir kasırgaya benzerdi,*"[2] diyordu Flaubert, okuduğum o romanda.

Belki de doğruydu bu.

Bazı aşkların nahif olmakla uzaktan yakından alakası yoktu. Şanslı bir azınlığın dışındaki aşklar acıdan, gözyaşından, ayrılıklardan ve ihanetlerden mutlaka nasibini alıyordu.

O şanslı azınlıktan değildim. Olabileceğime dair en ufak bir ümidim varsa da sanırım onun kollarında ısındığım, soğuk kış gecelerinden birinde yitirmiştim. Ya da belki de üzerimize kurşunlar yağarken bir mermi kovanının içine gizlemiştim.

Pişman da değildim üstelik.

Aşk bana şimşek parıltıları ve gök gürültüleriyle gelmişti. Bir yapraktım, düşmek üzereydim, sığındığım kasırganın ise kalbimi uçuruma sürükleyeceğini öngörememiştim.

Dondurucu kış gecesindeki bir fırtına gibiydi hissettiklerim. Fakat o yanımdaydı, kavurucu bir ateşten farksızdı, zerre kadar üşümemiştim.

Şimdiyse... Mevsimlerden yazdı. İstanbul'un gecesi ışıltılı, yıldızlı göğü pasparlaktı. Vücudum sıtmaya tutulmuş gibi titrerken karşımda belki de

[2] Gustave Flaubert'in *Madame Bovary* adlı romanından alıntıdır.

hayatım boyunca hafızamdan silemeyeceğim bir manzara vardı. Her şey ne kadar da farklıydı!

Bir şarkı dolar gibi oldu kulaklarıma. Gerçek miydi, anılarımdan mı çıkıp gelmişti, ayırt edebilmek o an benim için imkânsızdı. Gücümü koruyabilmek için tanıdık bir şeylere tutunmak istedim ama zihnimde yalnızca, benim için eskimiş bir şarkının sözleri vardı.

"Alev alev yansın dudaklarım, öp beni son defa..."[3]

Avuçlarım hırsla, üzerimdeki elbisenin kumaşına saplandı. Bu, hatırlamak istemediğim, kalbimin yedi kat dibine gömdüğüm bir anıydı.

"Yalvarırım sana, ben ağlarken sen n'olur bakma. Dayanamam inan. Ellerimde bu siyah güller..."

Fırtınalı ama çok özel bir gecede, bir adamın tutkulu dokunuşlarıyla açan fakat artık varlığını durmaksızın reddettiğim bir gül vardı önceden. Kor alevlerin içine düşmüş, dalları kırılmış, dikenlerinden olmuş, ateşi dahi söndürebilecek güçte olduğunu unutmuş, bir yangının ortasında cayır cayır yanmıştı. Ta ki...

Tek bir hatıra sırtımın ortasına keskin bir hançer gibi dayanınca duruşum dikleşti, geçmişe doğru uzanır gibi olan ayaklarım ise geri geldi. Hatırlamak iyi değildi, benim için *felaket* demekti. Asıl felaket tam karşımdaydı oysa... *Bunu nasıl yapabilmişti?*

Ben henüz kafamdaki soruların yanıtlarını hiçbir yerde bulamamış, geçmişin gölgesini gözlerimin önünden çekip alamamıştım ama zaman sanki bir nehir gibi aktı. Birileri koşturdu, bir şeyler söyledi; o ise etrafa emirler yağdırırken bile öfkenin tutuşturduğu kor bakışlarını benden ayırmadı.

Sonra bir gürültü koptu apansız. Bir silah sıkıldı işaret fişeği gibi. Bağırışlar etrafı sararken üzerimize yeniden kurşunlar yağmaya başladı. İşte bu tutunabileceğim bir kargaşaydı, *tanıdıktı.*

Aslında düşününce... Sahiden doğruydu. Bazı aşklar zehirdi, lanetti, cezaydı, müebbetle mahkûm edildiğin karanlık bir hapishaneden farksızdı, saf bir acıyla yoğruluyordu. Gözyaşları zaman zaman sırdaş, zaman zaman düşman oluyor, ihanetler daima inkâr ediliyor, vedası yapılamamış ayrılıklar ise küllenmemiş bir yangın gibi için için yanmaya devam ediyordu.

Öldüm! dediğin anda ne yazık ki ölemediğini gösteriyordu insana.

Adına ise aşk değil, sevda deniyordu...

[3] Nilüfer – *Her Sevda Yeni Bir Veda* adlı şarkısından.

1. BÖLÜM

Bilinmeyene yolculuk...

Başlangıç...

16 Ekim 2020, Arhavi / Artvin

Yüzüme bir tokat gibi çarpan buzdan suyla gözlerim ansızın açılırken dudaklarımdan acı dolu bir çığlık fırladı. Alışmayı beceremediğim dondurucu soğuk, damarlarımdaki kan gibi tüm bedenimi bir kez daha dolaştı.

"Susmaya devam mı?" diye bağırdı nefret ettiğim o ses.

Ben henüz cevap veremeden, pençe gibi eliyle saçlarıma yapışıp başımı hışımla geriye yatırdı. Bu hareketinin, soğuğun bedenimde yarattığı acıyı bastırmasını bekledim ama beklediğim olmadı.

"Konuşsana!" diye bağırdı bir kez daha. Elleri saçlarımın diplerindeydi, koparacak şiddette bir güç uyguluyordu.

"B-Bir ş-şey b-bilmiyorum," dedim zar zor. Dişlerim birbirine vuruyor, çenem zangırdıyor, karanlık denizin ayazı her şeyi daha beter hâle sokuyordu. Üzerimde o lanet davette giydiğim, ısınmama zerre yararı dokunmayan buz mavisi uzun bir elbise vardı. Kumaşı inceydi ve tüm bedenim birçok defa ıslandığı için artık üzerime yapışmıştı.

"Dosya nerede?" diye sordu bir kez daha.

Yüzüme o kadar yakındı ki iğrenç nefesinin etkisiyle öğürmemek çok zordu. Ama herhâlde artık sona yaklaşmıştım çünkü bunu yapabilecek kadar bile takatim yoktu. "Bende dosya falan yok," diye yanıtladım gücümün son kırıntılarıyla. "Neyden bahsettiğini bile bilmiyorum dedim ya!"

Gecenin karanlık göğünde bir şimşek çaktı. Fakat bu bile etrafı aydınlatamadı. Geminin güvertesi ıslaktı, hava o denli soğuktu ki zemininden dumanlar çıkıyordu. Etrafımda onlarca maskeli adam vardı. Bir tek o maskesiz olduğuna göre ya diğerlerinden daha korkusuz ya da daha dokunulmazdı.

Bir anda hiç beklemediğim bir şey oldu. Benden uzaklaşırken "Çözün şunu!" diye buyurdu adamlarına. Maskelilerden biri hiç ikiletmeden yanımda diz çöktü, elindeki silahını ise yere bıraktı. Önce ayağımdaki bağları çözdü. Fakat en kötüsü beni oturttukları sandalyenin arkasına bağladıkları ellerimdi, onları da çözerse kaçma şansım olur muydu?

Nereye kaçacaksın? dedi içimden bir ses. *Denizin ortasındasın, nereye gidebilirsin ki?*

Denize atlarım! diye yanıtladım o umutsuz sesi. *Bu adamların insafına kalmaktansa şu karanlık denizde ölürüm daha iyi!*

Derken beklediğim oldu. Maskeli, ellerimi de çözmeye başladı. Bir an bu bir hayal, bir düş sandım. Yine yüzüme birbiri ardına çarptıkları sular yüzünden bayılıp kendimden geçtiğime inandım. Ama gerçekti, zira parmaklarımın ucunda hissedebildiğim bariz bir uyuşukluk vardı. Rüyalar fiziksel acıları misafir etmediğine göre fırsatını kolladığım o mucize şimdi tam karşımdaydı.

Ellerim henüz iplerden kurtulamamışken maskesiz yeniden konuşmaya başladı. "Madem dosya sende değil," diye mırıldandı düşünceli bir sesle. "O zaman belki de ikizindedir."

Duyduğum cümleyle gerçek bir tokat yemişçesine irkildim. "Hayır!" diye diklendim kendime engel olamadan. "Onun da böyle bir şeyden haberi yok!"

"Nereden biliyorsun, canım?" dedi benimle alay ederek. "Bir sorup yoklayalım." Cebinden telefonunu çıkarıp kulağına götürdü, saniyeler sonra ise konuşmaya başladı. "Hazar Poyrazoğlu görüş açında mı?" diye sordu telefonun ucundaki her kimse.

Duyduklarım yüzünden, ellerimi hâlâ çözmeye devam eden maskeliye tahammülüm kalmamıştı. Bileklerimi oynatmaya çalıştım ama işe yaramadı. Aynı anda, "Rahat dur!" diye bağırdı maskeli. Fakat sesi, maskesizin sesine karıştı.

"Güzel!" dedi maskesiz, telefonda konuştuğu kişiye hitaben. "Alın hemen Hazar Bey'i," diye devam edişiyse içimdeki en büyük korkuyu tetiklemeye yetti. "İkizi Hazel Hanım gibi bir süre de onu misafir edelim."

Telefonu iğrenç, sinsi bir gülümsemeyle kapattı. Gözleri üzerimdeydi, tarifsiz bir zafer hissettiği açıktı. Henüz hiçbir şey bitmemişti oysa. İçimde bir yerlerde kardeşim için harcayacak son bir gücüm daima vardı.

Her şey birdenbire, kendime düşünme fırsatı dahi tanımadan oldu. Maskeli, ellerimi çözer çözmez, daha çöktüğü yerden doğrulamadan hızla yerdeki silaha sarıldım. Ayaklanarak altımdaki sandalyeyi arkamdaki

adama doğru savurdum ve silahımı tam karşımdaki maskesize doğrulttum. Bu hareketimle şaşıran diğer adamların kaldırdıkları silahların hedefindeyse ben duruyordum.

"Hazel Hanım'a da bak sen!" dedi maskesiz, beni pek de ciddiye almadan. Boğazından korkunç bir ses çıkardıktan sonra güvertenin zeminine tükürdü. "Anlaşılan yeterince hırpalayamamışız seni."

Silahın namlusunu bir an bile ondan ayırmadan dimdik durdum. Soğuktan tir tir titremem gerekirdi belki ama Hazar'a bana davrandıklarından daha kötü davranabilecekleri korkusuyla güç buluyordum. "Az önce verdiğin emri geri alacaksın!" diye haykırdım.

"Hadi ya!"

"Ara çabuk!" Elimdeki silahı ona doğru salladım. "Ara ve iptal et!"

"Yoksa? Etmezsem ne olur?" diye sorduğu an çakan şimşek bu kez karanlık geceyi aydınlatmaya yetti. Hemen peşindense gök gürledi. Öyle şiddetliydi ki sanki gök yarılmış gibi hissettirmişti.

Zihnimdeki bilgileri peşi sıra tararken bir zamanlar Hazar'ın zoruyla birlikte gittiğimiz atış derslerinin işe yaramasını umdum. Silahın kabzasını sıkıca kavradım. Emniyeti açıktı, aksi olsa şaşardım. Parmağımı tetiğe götürdüm ve öylece kaldım.

Her hareketimi takip eden maskesizin kaşları hayretle kalktı. "Tetiği çekebilecek kadar cesur musun?" diye sordu. Müdahale etmek için bekleyen adamları bir hareketiyle durdururken sesinden buram buram alay akıyordu. Onun gözünde Atina'daki bir davetten kolaylıkla kaçırabildiği, savunmasız bir sosyete güzeliydim. Oysa yeterince kışkırtıldığımda neleri göze alabileceğimden haberi yoktu.

"Arayıp emrini geri alıyor musun?" diye sordum son kez.

"Tatlım, yapabilsem dükkân senin," diye dalga geçti. "Ama maalesef bizde bir kere verilen emir geri alınmaz."

Haklıydı. Bazı şeylerin geri dönüşü yoktu. Tıpkı devasa bir şimşeğin ışıklarıyla aydınlanan gök gibiydi bu. Peşinden mutlaka şiddetli bir gürlemenin duyulacağını haber veriyordu.

Bana ne olacağı sorusu ansızın aklımda son sıraya yerleşirken bir şimşek daha çaktı. Çok geçmeden de etrafı kıyameti andıran bir gök gürültüsü sardı. Parmağım tetiğe bastığı anda zihnimi beni burada kimsenin bulamayacağı düşüncesi, gözlerimi ise kapkara bir öfke pusu kapladı. Üzerime atılan adamlardan biriyle hedefi son anda değişen silahın patlama sesi, neredeyse gök gürültüsüyle yarışırdı. Bir kurşun sürülmüştü namluya ve öyle ya da böyle hedefine ulaşmıştı.

Gözlerim kulağımda çınlayan silah sesinin gerçekliğiyle değil, bambaşka bir gürültüyle açıldı. Zaman ve mekân değişmişti ama dışarıdaki hava o andakine benzeyen bir fırtınayı ağırlıyordu. Zihnim az önceki kâbusun etkisinden çıkıp gerçeğe dönmeye çalışırken odanın içine dolan müzik sesine telefonumun melodisi karışıyordu. Gözlerimin üzerinde sanki tuğlalar vardı. Başım deli gibi zonkluyor, kulaklarımsa hem dün geceki müziğin hem de günlerdir tekrar tekrar gördüğüm için artık bağışıklık kazandığıma inandığım kâbusun etkisiyle uğulduyordu.

"Ölene kadar peşindeyim, bırakmam!"[1] diyordu radyodaki şarkıcı içli sesiyle. Sevdiğim bir şarkıydı aslında ama o anda ufacık bir sese dahi tahammülüm yoktu. Sırtımdaki batma hissine bakılırsa halının üzerinde bir yerlerde sızmıştım, birazcık gayret edip kalksam iyi olurdu.

Gözlerimi güç bela aralayıp etrafıma bakındım. Telefon bir tur daha çalmaya başlamıştı. Hava henüz alacakaranlıktı, *o* olamazdı, tercihi daima uyanık olduğum saatlerden yanaydı. Benim beklediğim telefon içinse erken bir zamandı. Geriye tek bir kişi kalıyordu, bu saatte Hazar'dan başkası beni aramazdı. O da çevirdiğim dolaplardan bihaber olduğuna göre kesin bir yerlerde beni sinir edecek bir şey hatırlamıştı da o yüzden arıyordu. Çalar çalar susardı.

Öyle de oldu. Telefon saniyeler sonra sustu. Kendimi uyanmak üzere ikna etmeye çalışırken, birkaç saniyeliğine yumduğum gözlerimi yeniden açtığımda öğlen olmuştu.

Yattığım yerden zorlukla ayaklandım. Üzerimdeki elbiseden bile kurtulamadığımı düşünürsem dün gece odaya ulaşabilmem mucize sayılırdı. Haftalardır kendimi kaçıncı kaybedişimdi, hatırlamıyordum ama artık bir yerde durmam gerektiği aklımın bir köşesinde saklıydı.

Durul artık! diyordu içimdeki bir ses. *Neyin öfkesi bu?*

Bir yanıtım yoktu. Geceleri gördüğüm kâbuslara esir olmamak için kendimce kurduğum bir savunma sistemiydi bu.

Her şeyi unutacağın bir eğlenceye dâhil ol. ✓

Sızana kadar iç. ✓

Bir kalkan gibi sarılmıştım ikisine. Onlar sayesinde gecelerim korkusuz geçiyordu. Kâbuslardan kurtulamamıştım belki ama en azından benliğime olağanüstü bir cesaret yükleniyor, bu da uyanır uyanmaz gerçeklik çizgisinde kalmama yetiyordu. Sular çekilmişti, gözlerim açıktı, denizin ortasında değildim, ellerimi saran bağlardan kurtulmuştum, etrafımda maskeli yüzler

[1] Levent Yüksel'in *Medcezir* adlı şarkısından.

yoktu. Boğulma hissiyse neyse ki bir süredir uzaklardaydı, herhâlde unutmuştu beni, uğramıyordu. Fakat her şeye inat genzime dolan tuzlu suyun o yakıcı tadı hâlâ oradaydı, bir türlü gitmiyordu. Sırf bu yüzden bile duramazdım yoksa o karabasanın yeniden üzerime çökmemesi imkânsız olurdu.

İlk günler zordu. Uykudan çığlıklarla, boğulur gibi uyanmak... Tekrar tekrar o silah sesini duymak... Artık sıcacık evimde, güvende olmama rağmen bir türlü ısınamamak... Gördüğüm kâbuslardan çok daha yorucuydu. Fakat hiçbir şey olmamış gibi davranmayı seçtiğimden beri kolaylaşmıştı işim; korkuların üzerine gitmek, korkmaya devam etsen dahi güçlü hissettiriyordu.

Süit odanın salonunda konumlanmış ses sistemine doğru yürüyüp kapattım. Önce bir duş alıp sonra kahve yapacaktım. İki gündür bu otelde tıkılıp kaldığımı, Ankara'dan uzakta olduğumu, kaçırdığım dersi, gidemediğim stajımı düşünmemeyi denedim ama nafileydi, daha fazla kaçamazdım. Üstelik beklediğim haber de hâlâ gelmemişti, kafamı biraz olsun dağıtmak zorundaydım.

Dakikalar sonra daha iyi hissederek duştan çıktım. Önce kahvemi yaptım, ardından giyinip hazırlandım. Fakat telefonun yeniden çalmasıyla anladım ki bugün seslerden kurtulamayacaktım.

Dün gece kullandığım küçük siyah çantanın içindeki telefonumu çıkardım. Hazar'ın aradığını sanmıştım ama ekrandaki numara kayıtlı değildi. Kaşlarım çatıldı, kalbim göğsümü deler gibi atmaya başladı. *Oydu.* Günlerdir tehditleri nefes aldırmamıştı zaten. Bu defa nasıl bir şeyle geleceğini düşünmekse dizlerimin bağını çözüyordu. "Alo?" diye yanıtladım, hızlanan nefesimi saklayamadan.

"Ooooo Hazel Hanım! Ses iyice gitmiş. Akşam hareketli geçmiş belli ki. Kusura bakma ya, rahatsız ettik seni de."

Kulağıma dolan mekanik sesle midem tiksintiyle çalkalandı. "Ne istiyorsun yine?" dedim titreyen ellerimle az önce giydiğim pantolonun kumaşını sıkarken.

"Ee biraz hızlı olmanı istiyorum, Hazel," dedi pis pis gülerek. "Nerelerdesin sen hem? Sesin soluğun çıkmıyor kaç gündür! Birilerinden yardım almaya çalışıyorsan uyarayım. Vakit kaybediyorsun. Valla senin iyiliğini düşündüğümden."

"Çok iyisin. Eksik olma," dedim alayla. "Nerede olduğum seni hiç ilgilendirmez. Şimdi sadede gel. Vaktim yok."

"Geldim sadede, geldim." Boğazından gelen tükürme sesini duymak midemi kaldırdı. Bu hareketi daha önce de yaptığını düşünmekse beni yeniden

haftalar öncesine taşıdı. "Baktım sen işi iyice ağırdan alıyorsun. Daha teşvik edici bir şeyler yaptım ben de bu sefer."

"Ne saçmalıyorsun? Neymiş o teşvik edici şey?"

"Televizyonu aç, televizyonu! Bak son dakika olarak geçiyor."

Vakit kaybetmeden televizyonu açtım. Tüm kanallarda son dakika haberleri vardı. Ekranın bir köşesine takım elbiseli, ellili yaşlarında, sarışın bir adamın fotoğrafını koymuşlardı. Spiker duvar gibi bir yüzle olup biteni anlatıyordu.

"Olayla ilgili açıklamalarda bulunan İçişleri Bakanı Kozak, saldırının Türkiye-Rusya ilişkilerini hedef aldığını belirtti. Rusya'nın Ankara Büyükelçisi Sergei Petrov, yaklaşık üç yıldır bu görevini sürdürmekteydi. Ulus'taki Niche Gallery Art'taki özel bir davette bulunan Petrov, konuşması sırasında uğradığı silahlı saldırıda hayatını kaybetti."

"Bunun benimle ne alakası var?" diye sordum haberin devamını dinleyemeden. Kulağımdaki telefon hâlâ açıktı. Kendimi rahatlatmaya çalışıyordum ama uğursuz bir his çoktan tüm vücudumu sarmıştı.

"Söyleyeyim alakasını tabii," dedi sinir bozucu sesiyle. "Zanlının kullandığı silah... Silahın geldiği yer falan filan. Anladın işte. Daha açık konuşup da üzmek istemiyorum seni."

"Saçmalık! Hayal görüyorsun sen!" dedim güçlü durmaya çalışarak.

"Çok az zamanın kaldı, Hazel. Silah balistik için alındı bile. Elini çabuk tutsan iyi edersin."

"Hiçbir şey iddia edemezsin," diye yanıtladım ama bu, kendimi avutmaktan başka bir şey değildi.

"Valla ben bir şey iddia etmeyeceğim," dedi pişkin bir tonda. "İddia makamı gerekeni yapacaktır. Şimdiden gazetelerde çıkacak haberleri hayal edebiliyorum." Gülerek sözlerine devam etti. "Sevgili baban Viktor Kardaras... Pardon, Viktor Poyrazoğlu kesinlikle vatan haini damgası yiyecektir." Hevesli hevesli anlatmayı sürdürdü. "Gazetenin ilk sayfasında kocaman kocaman yazarlar. *Ünlü Türk-Yunan Armatör Viktor Poyrazoğlu aslında bir hain mi?* Ama Poyrazoğlu soyadını da kullanmazlar ha! Eskisi gibi Viktor Kardaras olur o andan sonra." Tüm korkularımı gözlerimin önüne sermesi yetmiyormuş gibi durmadı. "İkizin de alır bundan payını. Malum, şirketinizde hissesi ve imza yetkisi var. *Hazar Poyrazoğlu, yasa dışı silah ticaretinden gözaltında!* diye son dakika geçerler. Zaten gözaltında da fazla tutulmaz, hemen tutuklanır. Ne de olsa sizin gemiden çıkan silahlardan biriyle öldürüldü büyükelçi, Rusya'yla diplomatik ilişkilerin zedelenmesi riskini kimse almayacaktır. Bir suçlu bulunur bulunmaz ipi çekilir. Bunu sen benden daha iyi

bilirsin." Doğruydu. Böylesi şartlar altında öncelik daima diplomatik bir krizin önlenmesinden yana olur ve bu yüzden de birileri kurban edilirdi. "Sevgili anneciğin Beliz Hanım da muhtemelen kahrolur üzüntüsünden. Modaevi kendini döndüremez hâle gelir. Sosyetenin hiçbir üyesi o dakikadan sonra sizinle iş yapmak istemeyecektir. Tabii Boreas Denizcilik'in de sonu olur bu," dedi babamın denizcilik şirketini kastederek.

Sözleri üzerimde âdeta bir deprem etkisi yaratmamış gibi öylece dinledim. Gözlerim televizyon ekranındaydı, görüntüler birbiri ardına akıyordu. Büyükelçinin öldürüldüğü sergi alanı sapsarı şeritlerle kapatılmıştı. Yerde insan silüeti şeklinde çevrelenmiş bir alan vardı, duvardaki tabloların en büyüğü ise kan lekeleriyle kaplıydı.

"Senin..." dedim sesimi nihayet bulabildiğimde. "Nasıl bir kafan var ya?" Alaycı bir tonda konuşmaya özen gösteriyordum. Beni korkuttuğunu anlamamalıydı. "Ne senaryo yazdın iki dakikada! Rüya görüyorsun resmen. Yapacağın hiçbir şey aileme de bana da zarar veremeyecek artık," diye diklendim. "Daha fazla dinlemiyorum seni. Bir daha da sakın beni arama!"

Cevabını beklemeden telefonu kapattım. Ellerim titrese de umursamayıp mesaj ekranını açtım.

"Daha ne kadar sürecek bu?" yazdım en son dün gece mesajlaştığım kişiye.

Öylece haber beklemekten artık sıkılmıştım. Kurtuluşuma giden yolun adresi ondaydı, kurtuluşum ise günler önce âdeta bir hiçliğin içinden çıkmıştı. Üstelik alabildiğine tekinsiz, alabildiğine karanlıktı. Ancak bazen aydınlığa ulaşabilmek için karanlığın içinden geçmeniz gerekirdi, kendimi buna inandırırsam eminim her şey kolaylaşacaktı.

Mesajıma henüz yanıt alamadan yeniden telefonum çalmaya başladı. Ekranda Elias'ın ismini görünce hızla yanıtladım. "Haberi almış olamazsın herhâlde," dedim cevaplar cevaplamaz.

"Ne haberi, Hazel abla?"

"Büyükelçi..." dedim camın önündeki koltuklardan birine otururak. Telefonum güvenliydi. Hazar biraz cins olduğundan, *Biz kimiz ki telefonumuz dinlensin?* serzenişlerime aldırmamıştı. Başarılı bir yazılımcı olan kuzenimiz Baran sayesinde, kimsenin dinleyemeyeceği şekilde ayarlanmıştı. O yüzden rahatça konuşmamda sakınca yoktu. "Rusya'nın Ankara Büyükelçisi öldürülmüş. Bugün..."

"Eee? Bize ne bundan?" dedi Elias bir bağlantı kuramadan.

"Bizim gemiden çıkan silahlardan biriyle öldürülmüş," diye mırıldandım. Bu sırada dizüstü bilgisayarımı açıp haberlere göz atmaya başlamıştım. "Fail

yakalanmış," dedim haberlerde gördüğüm bilgiye dayanarak. "Ve cinayet silahı da şu anda balistik incelemede."

"Ne diyorsun sen, abla?" derken şok içindeydi. "Ne yapacağız şimdi?" diye devam etti mırıldanır gibi.

"Yapacağımız şey belli," dedim tereddüt etmeden. "Günlerdir bunun planını yapmıyor muyuz zaten?"

"Hazel abla?" dedi sıkıntılı bir sesle. "İstersen ben de geleyim yanına. Orada yalnız hissetme."

"Saçmalama!" diye itiraz ettim hemen. "Senin gelmeni bekleyecek vaktim mi kaldı benim? Ters kelepçe alınacağız maaile, farkında mısın?" Sesim iyice yükselince sakinleşmeye çalıştım. "Hem... Senin orada kalman daha iyi. Babamı falan idare etmen lazım, unuttun mu?"

"Unutmadım ama..."

"Aması yok," diye kestim sözünü. "Bırak şimdi bunları da Hazar'dan haber ver," dedim ikiz erkek kardeşimi kastederek. "Bir şey anlamadı değil mi? Kolaçan ettin mi?"

"Yok anlamadı. Zaten yoğun herhâlde gündemleri. Pek de sıkıştırmadı beni."

"Güzel," dedim rahatlayarak. "Şu Erdinç'ten artık haber gelsin de bitsin bu iş bir an önce."

"Abla... Bak eğer en ufak bir tedirginlik hissediyorsan vazgeç ve hemen dön," dedi korumacı erkek edalarıyla.

"Oldu! Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişim. Adamı bulacağım diye göbeğim çatlamış benim burada. Kıçıma baka baka geri dönecek değilim." Derin bir nefes aldım. "Ne yapıp edip bu gece o adamla görüşeceğim ben, Elias."

Sözlerim onu ikna etmese de fazla üstelemedi. Dikkatli olmamı söylediği birkaç cümlenin ardından arama sona erdi. Hemen peşindense telefonumdan bir mesaj sesi yükseldi. Hızlıca açtım ve okur okumaz uzun süredir ilk kez rahat bir tavırla gülümsedim.

"Hazırlan, assolist! Bu akşam sahnen var," diyordu Erdinç Süvari mesajında.

Çabucak yazışmaya başladım.

Hazel:

Nihayet ya! Nihayet! Yemin ediyorum, ruhumu teslim edecektim artık.

Erdinç:

Bazı şeyler için sabır gerekir, kızım. İşini halledeceğiz
diye götümüzden kan aldıracaktık az daha.
Dua edeceğine...

Hazel:

**Dualarım hep seninle olacak, canım arkadaşım.
Şu gece bir bitsin. Dile benden ne dilersen.**

Erdinç:

Sana verdiğim talimatları harfiyen yerine getir, Hazel.
Beni ikizin olacak o herifle papaz etme.

Hazel:

**Endişelenmeee! Söz veriyorum, her şey
tereyağından kıl çeker gibi kolay olacak.**

Kendime güvenimin boşa çıkabileceğini düşünmemeye çalışarak, telefonu kapatıp planımı en baştan gözden geçirdim. "Bu gece bu sorun bitecek," diye mırıldandım. "Görüşeceğim onunla. O da bana istediğimi verecek. Vermek zorunda."

Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştü ve zaman âdeta uçtu. Ellerim titriyor, kalbim gerginlikle atıyordu ama kararlı bakışlarım aynadaki aksimin üzerinde durmuştu.

Akşam için giydiğim kırmızı, uzun kollu, omuzlarımı tamamen açıkta bırakan mini elbise bana yakışmıştı. Fakat başımdaki peruk için aynı şeyi söylemek imkânsızdı. Siyah saç rengimden fazlasıyla uzak bir kumraldı. Tamamen özel yapımdı ama yapaydı. Tıpkı bir elimde tuttuğum sahte kimliğimle, o kimliğin üzerinde yazan sahte ismim gibi... Neyse ki Arhavi'de kimse beni tanımıyordu da bu buram buram sahteliği anlamayacaklardı.

"Bunların bir önemi yok," diye fısıldadım kendi kendime. Nasıl bir ortamın içine gireceğimi bilmiyordum ama ne olursa olsun ailemi batmak üzere oldukları çamurdan kurtarmak tek amacımdı.

İnsan zorunda kalınca o can havliyle şeytanla bile pazarlığa oturmayı göze alıyordu. Bir karanlıktan kurtulmak için başka bir karanlığa kendi ayaklarıyla gönüllü gidebiliyordu. Bu pazarlıkta ortaya neyi süreceğimi de

henüz bilmiyordum üstelik. Fakat o anda göz ardı ettiğim bir gerçek vardı ki şeytanın ininden ancak geride ruhunu bırakarak ya da daha da beteri ona ruhunu satarak çıkılabiliyordu.

Taksi, Arhavi'nin merkezindeki otelin önünde durdu. Ücretini ödeyip hızlıca indim ve etrafa bakındım. Hava kararmıştı, otelin önü kalabalıktı. Kendimi güvende hissettirecek bir topluluk görmeyi bekledim ama yalnızca takım elbiseli, birbirinden kriminal duran adamlar vardı.

Kendimi doldurusa getirmemeye çalışıp ilerledim. Ömer çoktan gelmişti, kapıda beni bekliyordu. Beni görünce içeri girmeme bile izin vermeden yanıma geldi.

"Hazel, sen bizi nereye getirdin böyle?" diye sordu. Sesi telaşlıydı.

"N'olmuş?" dedim bozuntuya vermeden.

"Ben bu otel açılışını hiç böyle hayal etmemiştim. Türk sanat müziği, arabesk falan söylememizi istiyorlar."

Omzumu silktim. "Ee tamam. Söyleriz biz de."

"Hazel, bizim çocuklar ne anlar arabeskten falan ya?"

"Halledersin sen. Deli gibi para alacaksın ayrıca. İsterlerse opera bile söyleriz yani."

"Senin paraya ihtiyacın mı var?" dedi kaşlarını çatarak.

"Hayır. Ama senin için iyi olur." Çevreyi hızlıca taradım. Takım elbiseli kriminaller kuşkuyla bizi süzmeye başlamışlardı. "Senden kırk yılda bir, bir şey istiyorum, Ömer," dedim gülümsememi bozmadan. "Lütfen, sorgulama."

"Bir şeyin peşindesin sen," dedi şüpheyle bana bakarken. "Saçını neden boyattın ayrıca?"

Ömer iyi çocuktu ama fena bir kusuru vardı. Bana âşıktı ve bu, içinde bulunduğumuz şu durumda kendisi için bir zaaftı. Tek bir lafımla Ankara'dan buraya kadar tüm ekibiyle gelişi de bunu kanıtlamıştı. Daha önce hiç kullanmamıştım bu zaafı. Arkadaşlarımın duygularıyla çıkarlarım için oynamazdım. Fakat ailem öyle bir pisliğin içine girmek üzereydi ki bunu engellemek için her şeyi yapardım.

"Rica ediyorum," dedim, saçımı savurup etrafıma şuh bakışlar atarken. "İlk ve son kez bir şey rica ediyorum. Lütfen beni kırma."

Sıkıntılı bir nefes aldı. Onun bakışları benim üzerimdeydi, benimkilerse etrafımızdaki bizimle ilgilenmiyormuş gibi yapan adamlara odaklanmıştı. "Tamam. Allah kahretsin, tamam!" dedi. Kabul edeceğini bilsem de rahatladım. Ve birlikte otele, sahnenin olduğu yere doğru yürürken kalp atışlarım dışarıdan duyulmadığı için şanslıydım.

Akortlar tamamlandığında mekân da dolmaya başlamıştı. Yalnızca bir saat kadar sahne alacaktık, söylediklerine göre sonrası için planları başkaydı.

Ömer ve ekibi yıllar önce tesadüfen tanıştığım arkadaşlarımdı. O zaman konservatuvardaydılar ve bir barda sahne alıyorlardı. Bir gece eğlenmeye gittiğim o barda onlarla birlikte şarkı söylemem, arkadaşlığımızı da başlatan şey olmuştu. Ara ara görüşmeye devam ediyorduk. Bu gece beni kırmayıp günler önceki tek bir ricamla buraya kadar gelmelerinin tek sebebi de buydu.

Dakikalar geçti, masalar doldu ve müzik başladı. Orkestra ufak bir şaşkınlık içerisindeydi ama neyse ki ben vardım. Hepsi seneler boyu *Paganini* çalmaya alışmışlardı tabii, farklı repertuvarlara uzaklardı. O yüzden onları fazla zorlamayacak şeyler söylemek lazımdı.

Terk etmedi sevdan beni
Aç kaldım, susuz kaldım
Geceler gecelerce
Geceler geceler
Yastığımda, düşümde, içimdesin
Bir hain bıçak gibi kalbimdesin
Dermanı yoktur bilirim ♪♪ [5]

Ben kırk yıllık profesyonel şarkıcı gibi söyledikçe, masaları dolduran adamların dikkati de üzerime çevrilmeye başladı. İstediğim de buydu. Bana bakmaları iyiydi, benden şüphelenmelerinin önüne geçerdi. Üzerime giydiğim minicik elbiseyle de bunu amaçlamıştım aslında. İstisnaları saymazsak erkekler basit yaratıklardı. Hadleri dışında her şeyi bildiklerini sanıyorlardı. Dişiliğinizle dikkatlerini azıcık dağıttığınızda sizi yalnızca savunmasız, zararsız bir kadın olarak görüyorlardı. Bu da sizden kuşkulanmalarını imkânsız kılıyordu.

[5] Funda Arar'ın *Haberin Var Mı?* adlı şarkısından.

Aşkın alevse hasretin bir kor
Senin yokluğunu kalbime sor
Dünyaya seninle gelmiş gibiyim
Sensiz yaşamayı düşünmek çok zor ♪♪ [6]

Gece ilerledi, saatler akıp gitti. Artık onuncu şarkımı söylerken iyice sıkılmıştım. Başkaları için şarkı söylemek karakterime o kadar aykırıydı ki dakikaları saymaya başlamıştım. Ancak beklediğim kişi gelmemişti henüz. Adamların kendi aralarında, *"Yoldaymış,"* dediklerine kulak misafiri olmuştum ama hâlâ tık yoktu. Belki de mola vermeli ve otelin içinde ufak bir keşfe çıkmalıydım.

Bu fikir aklıma yatınca tam Ömer'e dönecektim ki masaları dolduran kalabalık ayaklandı. Korumalardan biri, daha bir lider gibi duran diğerinin yanına geldi. Olay tam önümde cereyan ettiğinden her şeyi duyuyordum. Ama hem şarkıyı devam ettirmek hem de konuşulanlara kulak kesilmek güçleşmişti.

"Adamlarıyla süitine çıkmış. 1607 numara," dedi koruma.

"Peki diğer misafirlerimiz?" diye sordu liderden bozma duran.

"Onlar da geldiler."

"Güzel. Gönderelim hediyelerimizi. Eğlensinler."

"Emredersin, abi."

Şarkıyı hızla bitirdim. Etrafa cilveli bir gülücük atıp "Küçük bir ara verelim," dedim. Gerçek bir assolisttim. Ömer'in kulağına eğildim. "Bir lavaboya gitmem lazım."

"Geç kalma," diye uyardı.

İşte bundan emin değildim ama yine de içini rahatlatmak istedim. "Merak etme. Hemen geleceğim."

Köşedeki küçük çantamı aldım ve davet salonundan çıkıp önce lavaboya girdim. Hızlıca aynada kendime bakıp duruşumu kontrol ettim. Söyleyeceklerimi aklımda evirip çevirirken bir yandan da çantamı açtım. Amacım telefonumu kontrol etmekti ama gözüme çarpan şey bambaşkaydı.

Kısa bir anlığına varlığını unuttuğum o minik silaha, bu gece ihtiyacım olmayacağına inanıyordum. Ama kendimi korumak için kullanmaktan çekinmeyeceğimi de biliyordum.

[6] Ajda Pekkan'ın *Dert Bende Derman Sende* adlı şarkısından.

Daha önce de yaptın nasılsa! diye hatırlattı iç sesim. Gözlerimi yumdum. Başımı sağa eğerek istemsizce kulağımı omzuma bastırdım. Zihnimin duvarlarına ansızın o hırçın dalgalar çarptı, kulağıma sağır edici bir uğultu doldu. Düşünmemek için çok çabalıyordum ama görünen o ki bazı hatıralar daima pusuda bekliyordu.

Sahip olduğum tüm kontrol kırıntılarını kullanarak toparlanmayı denerken, telefonumun sesi beni geçmişten hızla çekip çıkardı. Derin bir nefes aldım. Telefonumun varlığına şükretmem gerekirdi ama hiç istemediğim bir isim *WhatsApp*'tan yazmıştı. Onunla nazikçe konuşup anlaştığımızı sanıyordum ancak görüyordum ki o bambaşka bir kafadaydı.

Aklımı bulandırıp odağımı kaybetmeyi reddederken benim gibi kırmızı elbiseli bir kadın lavaboya girdi, ben de çıkıp lobiye doğru ilerledim. Yine takım elbiseli tayfayı görmeyi beklemiştim ama bu kez manzara değişmişti. Lobide beş kadın, etraflarındaysa adamlar vardı. Ben daha neler olduğuna anlam veremeden adamlardan biri koşar adım yanıma geldi, kolumdan tuttu ve beni diğer kadınların yanına çekti.

"Kızlardan biri 1607 numaralı süite gidecek," dedi diğer adamlara. Süitin numarasını duyar duymaz gözlerim açıldı. Neler döndüğüne dair en ufak bir fikrim bile yoktu ama ne yapıp edip o süite girmeliydim.

Kızlar hep bir ağızdan, "Bizim için fark etmez," dediler. *Bitse de gitsek!* der gibi bir hâlleri vardı. Benimse beklediğim fırsat ayağıma gelmişti, kaçıramazdım, o yüzden hemen atıldım.

"Ben giderim."

"Güzel," dedi az önce koluma yapışan adam. "Bayanı süite çıkarın."

Bayan mı? diye düşünüp kaşlarımı çattım ama şimdi sırası değildi, hedefime odaklanmalıydım. Yalnızca dakikalar sonra, günlerdir peşinde olduğum adama ulaşacaktım.

İki adam benimle asansöre bindiler, hep birlikte on altıncı kata çıktık. Bu kat belli ki süitlerin bulunduğu kattı. Koridor boştu. 1607 numaralı odanın önüne yaklaştığımız sırada, adamlardan biri diğerine hitaben konuştu.

"İçeride bizden kimse var mı?"

"Hayır. Yalnızca kendi adamları. Onlar da çıkarlar zaten birazdan."

"İyi iyi." Bana döndü. "İşin bitince bir alt kattaki 1502 numaralı odaya geleceksin. Göster bakalım marifetlerini," dedi pis pis sırıtarak. Beynim kendi planımla öyle doluydu ki ben ne kastettiğini soramadan kapıyı tıklattı ve kapı saniyeler sonra açılınca beni hafifçe içeri itti.

"Küçük bir hediye," dedi kapıyı açan adama. Ve yanıt verilmesini bile beklemeden asansöre doğru döndüler.

Nihayet koridor boşaldığında beni içeri almamak için direnecek gibi duran adam konuştu. "Mustafa mı gönderdi seni buraya?" diye sordu. Mustafa'nın kim olduğunu bilmiyordum ama daha fazla vakit kaybetmeye niyetim yoktu.

"Patronun nerede?" diye sordum. Şaşkınlıkla duraksadı. "Patronunla görüşmem gerek."

"Ne yapacaksın sen benim patronumu?" dedi alay ederek. "Böyle mi tembihlediler seni aşağıda?"

Arkasından bir adam daha yaklaştı kapıya. "Ne oluyor lan?" Beni görünce kaşlarını çattı. "Bu kim?"

"Kim olacak?" dedi diğeri, yüzündeki tiksinti ifadesiyle. "Mustafa dalyarağı, eskort yollamış işte."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Hissettiğim şokla beslenen öfke, dakikalar boyu damarlarımda akan sükûneti ansızın bastırdı. "Eskort senin babandır! Ne biçim konuşuyorsun sen benimle?"

"Kızım bak!" Elini hafifçe kaldırıp parmağını burnumun ucunda salladı. "Tıpış tıpış in aşağıya. Buradan sana ekmek çıkmaz."

Nereden geldiğini anlayamadığım bir kuvvetle ikisini de itip aralarından içeriye daldım. "Ehh! Yeter be! Patronunuzla görüşeceğim diyorum!"

Süite daldığım anda kocaman bir salon karşıladı beni. Tabii yarattığım gürültüyle korumaların tamamı ayaklanmış, ateşe hazır hâle getirdikleri silahlarını ise üzerime çevirmişlerdi. Ürkmem gerekirdi aslında ama geçtiğimiz haftalarda silahlara karşı kazandığım bağışıklık bir siper gibiydi.

Tam o sırada süitin salona açılan geniş kapılı odasından biri çıktı. Üzerinde siyah bir gömlekle siyah bir pantolon vardı. Gömleğinin ilk üç düğmesi açıktı, ellerinin biri cebindeydi, diğerindeyse telefonu vardı. Teni esmer, saçları dışarıdaki gece kadar siyahtı. Hiç de küçük sayılamayacak salonu, devasa bedeni ve vahşi görüntüsüyle âdeta doldurmuştu. Üstelik silahsızdı. Ama odadaki, namluyu yüzüme doğrultmuş onlarca adamdan daha karanlıktı. "Ne oluyor?" diye sordu, henüz yüzüme bile bakmamıştı. "İndirin şunları."

"Mustafa eskort yollamış, abi! Onu göndermeye çalışıyorduk ama daldı içeri. Tutamadık."

Korumanın beni sinirlendiren sözleriyle yeniden nefes alabildim. Oysa o ana kadar nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim. "Ağzını topla! Ben eskort falan değilim!" diye bağırdım. Etrafımı saran korumalardan birini

hafifçe ittim, işte şimdi görüşebilmek için her şeyi göze aldığım adamın tam karşısındaydım.

Yüzüme baktığı anda kaşları ansızın çatıldı. Bakışları yüzümde, saçlarımda *-daha doğrusu peruğumda-*, kıyafetimde, aynen bu sırayla gezindi. Eskort olup olmadığıma karar vermeye çalışıyor desem değildi. Yüz ifadesindeki o rahatlık hızla silinmişti şimdi. Birer kor parçasını andıran gözleriyse karşısındakini savunmasız bırakan esrarengiz bir ışıltı yerleşmişti.

Geri adım atacak değildim elbette. "Tekin Bozboran sen misin?" dedim sessizliği bozarak. Cevap vermesine olanak tanımadan öne doğru bir adım attım. Ona yaklaştığım an, adamlar sanki pozisyon alır gibi oldular ama o, tek bir bakışıyla hepsini durdurdu. Elimi uzatacakken vazgeçtim. "Ben Hazel Poyrazoğlu. Hazar'ın[7] kardeşiyim. Ona olan borcunu tahsil etmek için geldim," dedim kim olduğunu bildiğimi belli etmekten çekinmeyerek. "Seninle hemen konuşmam gerek. Çok önemli."

Başını hafifçe sağa çevirdi. Odanın köşesinde bir monitör vardı. Önce monitördeki görüntüye, sonra ekranın yanında duran adama baktı. Sessiz bir emir gibiydi ama hiçbir şey anlamamıştım.

Ekranda asansöre binen adamları görür görmez "Çıkın dışarı!" diye buyurdu. Sesi buzdan bir rüzgâr gibi odanın içinde esti ve beni de olduğum yerde öylece dondurdu. Gözlerimin tam içine bakarak, "İstirahat iptal. Tüm süitleri boşaltın," dediği anda gökte çakan şimşeğin gürültüsü içeriye doldu. Saatlerdir beni ayakta tutan pervasızlığım çoktan kuş olup uçmuş, etrafıma ördüğümü sandığım siper ise ters yüz olmuştu.

[7] Hazar Poyrazoğlu; yazarın basılı kitaplarından, 2014 basım tarihli ***ÇİLEK MEVSİMİ***, 2015 basım tarihli ***BİR GÜNAH GİBİ*** ve 2017 basım tarihli ***CEZAYİR MENEKŞESİ***'nin de yan karakteridir.

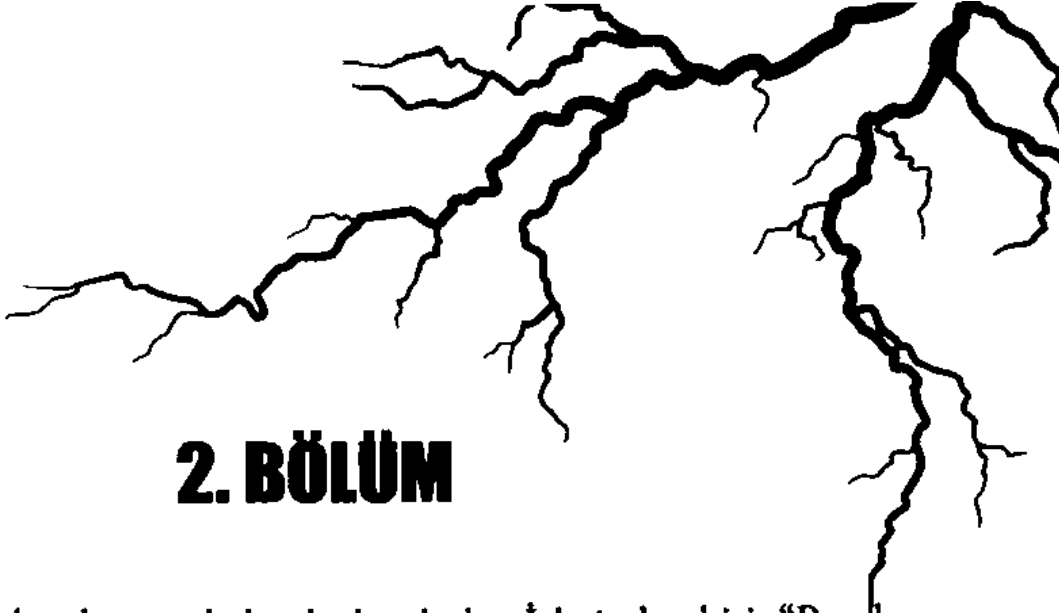

2. BÖLÜM

Adamlar emri alır almaz odadan hızla çıktılar. İçlerinden biri, "Ben kapıdayım, abi," dedi. İlginçti ama nasıl organize olacaklarını sormaya gerek görmemişlerdi.

Oda nihayet boşaldığında huzursuz bir şekilde kıpırdandım. Tekin Bozboran bakışlarını üzerimden tek bir an bile çekmemişti, özellikle de saçıma bakarken kaşlarını çatıyordu. *Yok canım!* Beni tanımıyordu bile. Peruk olduğunu anlamış olamazdı.

"Nasıl gelebildin sen buraya?" diye sordu.

Sesi öyle tehditkârdı ki bir an ne diyeceğimi şaşırsam da çarçabuk toparlandım. "Uçakla."

Tek kaşı hafifçe kalktı. "Uçakla?" diye tekrarladı. "Sence ben onu mu soruyorum, Hazel?" Sinirlenmeye başladığı kasılan çenesinden belli oluyordu. Bakışlarıysa birer ok gibiydi, hedefi on ikiden vuruyordu. Bir çeşit gözdağı mıydı bu? Korkmam mı gerekiyordu? "Bu otelden bahsediyorum. Nasıl haberin oldu burada olduğumdan?"

"Var benim de kendimce bağlantılarım," dedim. Buraya gelmeden önce yürek yemiştim herhâlde. Bu temelsiz cesaretimin başka açıklaması yoktu.

"Hazar ne anlattı sana? O mu gönderdi seni buraya?" diye sordu ikizimle olan tanışıklıklarının üzerine basarak. Ama bakışlarında çözemediğim bir şeyler de gizliydi, sanki neyi ne kadar bildiğimi ölçmeye çalışan bir hâli vardı.

"Hayır. Onun burada olduğumdan haberi yok."

"Ha bir de habersiz!" Öfkesine bir miktar da şaşkınlık karışmıştı şimdi. "Madem ismimi cismimi öğrendin, buraya kadar geleceğine aramayı deneseydin keşke," dedi laf sokar gibi.

"İsmini öğrendim, cismini değil." *Ne diyorsun?* der gibi baktı. "Yani maşallah, kendini sır gibi saklamışsın. İnternette tek bir fotoğrafını bile bulamadım."

"Beni *google*layacağını bilsem birkaç poz ayarlardım, Hazel." Alay ederken bile sinirliydi. Ne biçim bir adamdı bu?

"Keyfimizden *google*lamadık herhâlde. Şirketin üzerinden ulaşmaya çalıştım sana günlerce. Ama başarılı olamadım. Başka çarem kalmamıştı, ne yapsaydım?"

Telefonundan gelen mesaj sesi konuşmamızı böldü. Ekranına baktı. Gördüğü şeyden hoşlanmamış olmalıydı ki kordan gözleri öfkeyle tutuşmuştu. "Gidiyoruz buradan," diye buyurdu.

"Neden?" diye sordum. Burada olmaktan ben de hoşnut sayılmazdım ama asıl derdim bir an önce bana yardım edeceğinin teyidini almaktı.

"Bu otel konuşmak için uygun değil," dedi ifadesiz bir sesle.

"Nereye gideceğiz?" Cevap vermeyip kapıya doğru ilerleyince uzak bir yere gideceğimizden endişelendim. "Bak, benim kaybedecek zamanım yok. Çok vakit alacaksa burada konuşmayı tercih ederim."

Eli kapı kolunda öylece durdu, boynunu hafifçe oynattı ve başını çevirip bana baktı. Odadaki hava ansızın kurşun kadar ağırlaşmıştı. Bakışları inanılmaz bir yavaşlıkla tepeden tırnağa üzerimde dolaştı. Gözlerinde hissettiğim rahatsızlığı silecek bir ifade yakalamayı denedim ama imkânsızdı.

"Nasıl bir durumun içine girdiğinin farkında değilsin, değil mi?" diye sordu. Ses tonu azarlayıcı ve küçümseyiciydi, insanın içine suçluluk tohumları ekiyordu. Bıkkın bir şekilde elini sakallarına götürdü, nefesini alevden bir rüzgâr gibi dişlerinin arasından bıraktı.

Kolay ağlayan, sulu gözlü biri değildim ama soluğumun boğazımda düğümlenmesine engel olamadım. Sahi ne yapıyordum burada, bu kılıkta? Hiç bilmediğim bu şehirde ne işim vardı? Tanımadığım bir adamdan yardım isteme fikri de nereden çıkmıştı? Nasıl filizlendiğini bilmediğim saçma sapan bir hayal kırıklığı göğsümü sıkıştırır gibi oldu ama bu hissi acımasızca bastırdım. Karşımdaki adam bana hayal kırıklığı yaşatacak güçte biri değildi, yalnızca bir yabancıydı.

"Vazgeçtim," dedim sesimi nihayet bulabildiğimde. "Kusura bakma, sorun çıkardım sana da. Amacım rahatsızlık vermek değildi." Kapıya doğru yürüdüm. Elimi kapının kulpuna atıp açacaktım fakat onun eli hâlâ orada duruyordu. "Buraya geldiğimi unut lütfen. Hazar'a da söylemezsen sevinirim." Elini kapıdan çekmesini bekledim ama yapmadı. Bakışlarını üzerimde hissediyordum ve bu, içimdeki rahatsızlığı bir çığ gibi büyütüyordu. "Çıkayım ben," dedim.

"Çık," dedi. Sesinde anlayamadığım bir tını vardı ama buna kafa yoracak hâlde değildim.

"Elini kapıdan çekersen... Açacağım."

"Açabilirsin," dedi alaycı bir tonda. Elini kapıdan ayırmamıştı. "Böyle imkânsızlıklar durdurur mu hiç seni? Arhavi'ye kadar yol gelmişsin. Türlü türlü kılıklara girmişsin."

Son cümlesinin şaşkınlığıyla yüzüne bakakaldım. Ciddi görünüyordu ama tehlikeli bir ışık kısacık bir an gözlerinde yanıp aynı hızla kayboldu.

Bir kuşku kapladı içimi. "Sen..."

"Ben ne?"

"Anladın mı?"

"Neyi?" Yanıtlamamı beklemeden devam etti. "Peruğunu mu?"

"Nasıl fark ettin?" dedim şaşırarak. "Beni tanımıyorsun bile. Hem kimse anlamadı peruk olduğunu."

"Seni tanımıyorum, öyle mi?" Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. Boştaki elini kirli sakallarına sürttü. "Seninle ilgili sandığından fazlasını biliyorum, Hazel."

Yüzlerce sorum vardı, hepsini sıralayacaktım ama çantamın içinde çalan telefonum beni durdurdu. Kimin aradığını bilmiyor, açmak istemiyordum ama karşımdaki adam çatık kaşlarının altındaki gözlerini üzerime dikmişken bundan nasıl kaçacağımı da kestiremiyordum.

"Telefonuna bakmayacak mısın?" diye sordu.

Bazı adamların sesinin hipnotize edici bir etkisi vardı. Ben de bunu ilk kez o anda tecrübe ediyordum. Bir silkelensem kendime gelecek, özüme dönecektim ama aniden elim kolum bağlanmıştı sanki, direnemiyordum. Bir kukladan farksızdım âdeta, ipleriyse elinde tutan oydu.

"Hı hı... Bakayım," diye yanıtladım mırıltıyla. Çantamı açtım, telefonumu çıkardım. İçindeki silahı görmesin diye hemen kapatmayı denedim ama... Yakalandım. Kocaman eli elimi kavradı, çantayı iyice açtı ve küçük silahı ortaya çıkardı. Azarlayan bakışlar görmeyi bekleyerek nefesimi tuttum ama gözleri bilinmezlikle kısılmıştı. Bu arada telefon da susunca rahatladığımı sandım. Ne büyük yanılgıydı...

Peşi sıra telefon ekranıma düşen mesajı yalnızca ben değil, o da görmüştü ve büyük olasılıkla bir cinayetle ilgim olduğunu sanıyordu. Çünkü ekranımdaki mesaj açık ve netti. ***"Büyükelçi suikastının faili sorgu öncesi öldürülmüş. Vah vah!"*** cümlesi hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu.

Bakışları kısacık bir an benimkilerle buluştu. Orada ne gördüğünü bilmiyordum; koyu mavi gözlerimde belki korku, belki pes ediş, belki de kabulleniş saklıydı.

"Hemen çıkıyoruz buradan. Sen de bana neler olduğunu, başının nasıl bir belaya girdiğini anlatıyorsun, Hazel."

Hızlıydı hareketleri. İtiraza yer bırakmıyordu. Çözebileceğinden emin gibiydi ama buna bana acıdığı için karar vermiş olması da işime gelmiyordu.

"Acıdın herhâlde bana." Aklımdan geçeni söylemeden duramamıştım. "Ama gerek yok buna. Acıma duygunla edeceğin yardıma güvenemeyeceğim kadar hayati bir konu bu benim için. Beni yarı yolda bırakacaksan eğer..."

"Şimdiye dek kimseyi yarı yolda bırakmışlığım yok. Ben bir söz verdiysem tutarım, Hazel."

"Söz vermedin ki..." Bir an şaşırdı. "Üstelik sorunumu duymadın bile henüz. Belki bulaşmak istemeyeceksin. Ki bu çok anlaşılır bir şey. Emin ol, ben de bulaşmayı hiç istemezdim. Bayılmıyorum yani bu kılıkta olmaya." Hızımı alamadan sözlerimi sürdürdüm. "Bir büyükelçi öldürüldü bugün. Rusya'nın Ankara Büyükelçisi... Ve birileri bunu benim ailemin üzerine yıkmaya çalışıyor." Kaşlarının havalandığını fark edince *ya yardım etmezse* korkusu iyice büyüdü içimde. "Günlerdir tehdit ediliyordum zaten. Bir şeyin patlak vereceği belliydi. Ama bu kadar büyük bir olay beklemiyordum." Hâlâ bana bakıyor, ifadesizliğiyse yerli yerinde duruyordu. "Senin... Hazar'a borçlu olduğunu da öğrenince..."

"Sen de ikizin yerine bu borcu tahsil etmeye geldin..."

Dakikalar önce ona bunu ben söylemiş olsam da aynı cümleyi ondan duymak çok çiğ ve çirkin hissettirmişti. Yapılan bir iyiliğe karşılık beklemek çok ucuzdu belki ama şu anda başka çarem de yoktu. Çünkü biliyordum ki Hazar'a her şeyi anlatıp kenara çekilmek, onun kendisini tüm hedeflerin tam ortasına koymasıyla aynı anlama gelirdi.

"Senin yardımına ihtiyacım var," dedim nihayet konuşabildiğimde.

Sıkıntılı bir nefes aldı. "Tamam, yardım edeceğim sana. Ama önce çıkalım şu lanet yerden." Eli sırtıma uzandı, kapıyı açıp benimle birlikte çıkacakken direnişimle durmak zorunda kaldı.

"İçinden gelerek yardım etmeyeceksin ama anladım ben. Böyle ağzının ucuyla söylüyorsun. Nasıl güveneceğim ben sana?"

Gözlerini kapattı. "Ya sabır!" diye mırıldandı, *Sen benim başıma nereden çıktın?* dercesine. "Hazel, sen bu işi çözmek istediğine emin misin? Zamanım az dedin, şimdi daha çok vakit kaybettiriyorsun bize."

Omzumu istemsizce silktim. "İsteyerek yardım edeceğini duymam gerek önce benim. Söz vermen lazım. İnanamam yoksa. Hazar'ın herhâlde bu kadar hatırı vardır sende."

Bir adım attı bana doğru. Ardından bir adım daha... O bana doğru yaklaşırken istemsizce geri çekildim. Sırtım kapıya yapıştığında kaçış alanımı da tüketmiştim.

Az önce karşı karşıya dururken dikkatimi çekmeyen boy farkımız, şimdi tüm gerçekliğiyle ortaya serilmişti. Bir doksanın üzerindeki boyuyla dev gibi önüme dikilmişti, bana tepeden bakıyordu.

"İstiyorum," dedi gözlerimin tam içine bakarak. "Çok istiyorum, Hazel." Yüzü iyice sertleşmişti, her kelimesinin üzerine özenle basıyordu. "O kadar çok istiyorum ki deliriyorum," derken bakışları mıknatıs gibiydi. "İyi mi?" diye sordu. "Tatmin oldun mu?"

Güç bela yutkundum. Dakikalar önce üzerime onlarca silah doğrultulmuşken zerre korku hissetmemiştim ama o anda onun nefesi dudaklarıma çarparken, söylediği sözler bambaşka anlamlara da çekilebilecekken deli gibi korktum.

Hemen anlamıştı bunu. Göğüs kafesimi delip dışarı çıkmak ister gibi gümbürdeyen kalbimi duyamayacağına göre muhtemelen yüzümden okumuştu.

"Söz vermedin..." dedim fısıltıyla, aramızda asılı kalan bu tuhaf elektrikten kurtulmaya çalışarak.

İçinden onu benimle karşılaştıran şansına küfürler ediyordu muhtemelen. "Söz, Hazel. Söz."

"Harika!" dedim hiçbir şey olmamışçasına duruşumu dikleştirerek. Hava nihayet değişmişti. Az önce geçiliyor gibi hissettiğim sınırlarım ise yine yerli yerindeydi. Bitecekti bu gece. Bu iş ne kadar uzun sürebilirdi ki? *Yalnızca birkaç gün...* diye geçirdim içimden. İdare edebilirdim.

Koltuklardan birinin kenarına atılmış siyah ceketini aldı. Ardından bana dönerek "Sen bu şekilde mi geldin?" diye sordu. Elbiseme bakıyordu.

"Kabanım vardı aslında ama aşağıda kaldı."

"Aşağıda?"

"Orkestranın orada..." Gözlerimi kaçırdım. "İşte şarkıcıymışım gibi girdim de ben otele. Şarkı söyledim aşağıda. Orada kaldı kabanım da."

"Şarkıcı gibi girdin, şarkı söyledin?" derken gözlerinde kızgınlıkla örtülü bir hayret vardı.

Bıkkın bir şekilde soluklandım. "Her şeyi tekrarlatacak mısın sen bana böyle?"

"Beynim giriştiğin bu saçmalıkları anlamakta zorlanıyor da. Kusuruma bakmazsın diye düşünüyorum, Hazel." Altta kalmayacaktım ama ceketini bana uzatarak lafı ağzıma tıktı. "Şunu giy! Dikkat etmişlerdir sana."

Haklıydı. Adamlara bir saatten fazla şarkı söylemiştim, kıyafetim muhakkak ki akıllarına kazınmıştı.

Bana uzattığı ceketi giydim hızla. İçinde resmen kaybolmuştum. Ya elbisem çok miniydi ya da adam öyle dev gibiydi ki ceket, elbisemin boyunu bile geçmişti.

"Hadi çıkalım," dedi kapıyı açarken. Onun peşinden koridora çıkar çıkmaz adamlarından ikisinin kapıda beklediklerini gördüm. "Durum ne?" diye sordu onlara.

"Mustafa adamlarıyla çıkmış otelden, abi. Kapıda araçlarını bekliyormuş. Şimdi haber geldi."

"Tamam. Çıkıyoruz biz de."

"Hemen aşağıya bildiriyorum, abi."

Cevap vermeden elini sırtıma atarak beni yönlendirdi ve asansöre doğru yürümeye başladık. Asansörün kapısı saniyeler sonra küçük bir bip sesiyle açılınca içeri girdik. Gecenin devamında yapacağım konuşmaya odaklanmıştım şimdi. Yaşadıklarımı anlatmak zorunda kalacaktım neticede. Fakat asansör hareket eder etmez onun telefonuna bir mesaj geldi. Mesajı okudu, yüzü kasıldı, cehennem gibi bir öfke sanki tüm vücudunu esir aldı.

Ben daha ne olduğunu soramadan, elini asansörün duvarına tak diye vurdu. Yerimde istemsizce sıçradım. Durdurma düğmesine bastığını ise asansör garip sesler çıkararak ikinciyle üçüncü kat arasında durduğunda anladım.

"Neden durduk?"

"Peruğunu çıkar!" dedi. Tavrı iyice tahammülsüzleşmişti.

"Ne?"

"Peruğunu, Hazel... Hemen çıkar!"

"Ama neden? Tüm otel öyle gördü beni. Kimliğim ifşa olsun istemiyorum."

"Kimliğinin ifşa olmasından daha büyük sorunlarımız var şu an. Çıkar şu lanet şeyi!"

Sesindeki o emir veren tondan hiç hoşlanmadım. Başkalarını bu şekilde korkutuyor, insanları karşısında tir tir titretiyor olabilirdi ama bu tavrı benim yalnızca inadımı kamçılıyordu. Elbette buraya gelmeden önce dışarıdan bir iş adamı gibi görünse de mafyanın içinde, suça karışmış, sert bir adam göreceğimi öğrenmiştim. Fakat bu, ona boyun eğmemi gerektirmiyordu.

"Çıkarmıyorum, kusura bakma," dedim çenemi sinirle havaya dikerken. "Bu otelin milyon tane kamerası vardır. Herhangi bir yere görüntümün yayılmasını göze alamam."

"Hazel!" dedi sertçe. Sesinde uyarı saklıydı. Elini sırtımı yasladığım aynaya dayadı. "Eğer benimle bir iş birliği yapmak istiyorsan yanımdayken işime karışılmayacağını da öğrenmen gerekecek. Ya isteyerek ya da..."

Tek kaşım havalandı. Tehditle, gözdağıyla beni sindiremez, korkutamazdı. "Merak etme," dedim alaycı bir tavırla. "Yanındayken işine karışılmayacağını öğrenmem gerekecek kadar uzun bir iş birliği olmayacak bizimkisi."

Kendisine sabır diler gibi bir nefes alıp bir elini ansızın çeneme uzattı. "Aşağıda..." diye fısıldadı dikte edercesine. "Bir adam var. Mustafa..." Ağzımı açıp konuşacaktım ama izin vermediği gibi parmağını dudaklarımın tam üzerine kapattı. Kıskacına hapsetmişti beni, kolları tarafından kuşatılmışken kurtulmam sanki yalnızca onun isteğine bağlıydı. "Seni... O es..." dedi ama devamını getirmedi. "...kadınlardan biri sanıyor." Cümlesini güçlükle tamamlamıştı. "Sıradan kadınlar değildi onlar. Adamlarımdan bilgi sızdırmak için gönderildiler. Şimdi hepsinden rapor isteyecek. Ve sana bir şekilde ulaşamazsa peşine düşecek."

"Ama..." Duyduklarım hoşuma gitmemişti. "Gerçekte kim olduğumu bilmesi daha riskli değil mi?" Buradaki varlığımın öğrenilmesi, sebebinin basına düşmesi bitirirdi beni. Bir sürü söylentiyle uğraşmam bir yana, bir de bizden nefret eden *yaya*mın[8] zehirli sözlerine katlanmam gerekirdi. Babamın anne tarafı Yunan'dı ve sarsılmaz bir aile bağımız olduğu söylenemezdi.

"Hayır," diye yanıtladı tereddütsüzce. "Sorun çıkmaması için elimden geleni yapacağım. Üstelik... Bu gece otelin hiçbir kamerası kayıt almıyor."

Nedenini bilmediğim bir güven duygusu yeşeriyordu içimde. Oysa kolayca besleyebildiğim bir his değildi bu. Şaşkınlığım inadımı da törpülemişti aniden. "Bir şey söylemem gerekecek mi?" diye soruşum belki de bu yüzdendi.

"Sanmıyorum." Sinirle simsiyah, kısacık saçlarını çekiştirdi. "Sikeyim! Ulan Mustafa! Bunun bedelini öyle bir ödeyeceksin ki!"

Daha fazla zorluk çıkarmadan peruğumu seri hamlelerle çözdüm. Bakışları üzerimdeyken kendime çekidüzen vermek zor olsa da etrafımızda dolanan garip uğultuyu duymamaya çalışıyordum.

Peruğu üzerimdeki ceketin cebine tıkıştırdım. Kendi saçımın sıkı topuzunu serbest bıraktığım anda da uzun siyah saçlarım omuzlarımdan aşağı

[8] γιαγιά (yaya)'nın Yunancada *'büyükanne'* anlamına gelir.

döküldü. Saçlarımın bir kısmı onun gömleğine değerken, elimi asansörün düğmesine uzatıp yeniden çalıştırdım. "Çıkalım artık şuradan," dediğimde gözleri kısa bir an saçlarımda dolaşmış, ardından benimkilerle buluşmuştu.

Tek kelime daha edemeden asansör lobide durdu. Kapı açılır açılmaz karşımızda onlarca adamın dikildiğini gördük. Önlerinde duran pis bakışlı ise Mustafa dediği adamdı muhtemelen. Şimdi hatırlıyordum, ben şarkı söylerken adamlara emirler yağdıran da oydu.

"Ooooo Tekin! Nereye ya erkenden? Rahat ettiremedik mi seni? O kadar hediye göndermiştik ama bir kusurumuz olduysa söyle ha!" dedi kollarını iki yana açarak. Aklınca dalga geçmeye çalışıyordu.

"Çok komik adamsın lan, Musti." Tekin'in eli belimdeydi, adamları ise etrafımızı çevrelemişti. "Nereden öğreniyorsun sen böyle taktikleri?" dedi gülerek. Mustafa'nın omzuna pat pat, küçümser gibi vurdu. "Çok çömez hareketler bunlar! Eskort ne lan? Yakışıyor mu oğlum sana?"

Tekin'in adamlarından biri lafa karıştı. "Ee n'apsın, abi? Gürcistan'da sözünü ancak böyle bel altı işlerle geçirebiliyor. Kadınları da oradan getirtmiş," deyince hepsi bir ağızdan gülmeye başladılar.

"Bak şimdi," dedi Tekin adamlarına bakarken. Yüzüne sahte bir kınama ifadesi yerleşmişti. "Saygıda kusur etmesenize oğlum Mustafa abinize."

Mustafa kendi adamlarının içinde küçük düşmeye katlanamamış olmalı ki bakışlarına öfke yayıldı. "O kadar aşağılıyorsun ama takmışsın koluna içlerinden birini, Tekin!" dedi gözlerini bana dikerek. Sözleri ima doluydu. "İstemem yan cebime koy diyorsun. Bu ne yaman çelişki!"

Tekin'in eli benden aniden uzaklaştı. Beline uzanıp pantolonundan silahını çıkardı ve namluyu Mustafa'nın kafasına dayadı. Bir parmağın şıklatılması kadar hızlı olan bu hareket karşısında gözlerim şokla açıldı. Sırf bana saygısızlık yapıldığı için mi kızmıştı?

Tekin'in tek bir adamı bile silahına davranmazken Mustafa'nın tüm korumaları üzerimize çevirdikleri silahlarıyla hazır ol durumundaydılar. Bir çeşit racondu sanırım bu. Tekin'in, adamlarına ihtiyaç duymadan tek başına hepsinin üstesinden gelebileceğini mi gösteriyordu?

"Mustafa Mustafa!" dedi Tekin sarkastik bir tonda. "Canın çok toprak çekiyor senin!" Silahın namlusunu adamın alnına iyice bastırdı. "Alnının çatından vururdum aslında seni, biliyor musun? Tam da şu anda."

"Vur o zaman," dedi Musti. Cengâver miydi neydi? Ölmek istiyorsa bunun başka yolları da vardı yani. Neden Tekin'i de dâhil ediyordu ki?

"Yoook!" dedi Tekin, âdeta kazı çalışması yapar gibi adamın alnını namluyla delerken. "Korkma lan! Henüz ölmeyeceksin." Silahını indirdi,

yeniden beline koydu. Mustafa'nın yanağına hafifçe vurdu. "Merak etme, mezar taşında bugünün tarihi yazmayacak."

Mustafa anlaşılan yenilgiye doymayan bir pehlivandı. Yalnızca sözlerle bile yerin yedi kat dibinde mekân araması gerekirken hâlâ cevap vermeye çalışıyordu. Onun ağzını açtığını, konuşmanın daha da uzayacağını anladığım an Tekin'in koluna dokundum. Bana baktı. Az önce alaycılık saçan bakışları, bana döndüğünde ansızın kısıldı. "Tekin, ben çok yoruldum," dedim nazlı bir edayla. "Sabahtan beri yollardayım zaten. Gidelim mi artık?"

Nutku tutulmuştu. Sanırım benden böyle bir tepki beklemiyordu. Başını salladı, ardından adamlarına küçük bir baş hareketi yaptı. Elini belime koydu ve beni çıkışa doğru yönlendirdi. Topuklu ayakkabılarım artık zorlamaya başlamıştı beni. Dışarıda ise bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmur hâkimdi.

Mustafa da anın şokundan kısa sürede çıkmış olmalıydı ki arkamızdan seslendi. "Bozboran!" diye bağırdı. Fakat bizi durduramadı. "Hani sen bir kurşunu namluya sürdüysen o silahı mutlaka patlatırdın?"

Tekin arkasına dönmeye tenezzül etmedi. Kapıya yanaşan devasa arabaya binmeden hemen önce, "Bazen de o kurşunu daha iyi bir zaman için saklarım, Musti. Sen işine bak!" dedi.

Simsiyah *Cadillac Escalade* marka arabanın kapıları açıldı. Tekin arka koltuğa oturmama yardımcı olurken kendisi de tam karşıma kuruldu. Şoför nihayet aracı çalıştırdığında ise gözleri doğrudan gözlerime sabitlendi.

"İyi misin?" diye sordu.

Üzerimdeki ceketi çıkarıp yan tarafa koyarken başımı hafifçe salladım. "Evet. Ben..." diye mırıldandım. "Orada öyle dedim ama... Yani... O kadınlardan biri olmadığımı anlasın diye."

"Sorun yok!" diye yanıtladı beni.

Şoför koltuğundan gelen ses ise aramızdaki bu saçma diyalogu bitirdi.

"Abi! Takibe geçti. Hangi eve gittiğimizi öğrenecek aklınca."

"Gördüm," dedi Tekin. "Eceline susadı o! Uslanmıyor, amına koyayım." Kısa bir an bana baktı. Rahatsız olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu herhâlde. Ama rahat olabilirdi, küfürbaz adamlarla dolu bir ailede büyümüştüm, bağışıklığım vardı. Nitekim çok umursamadığımı anlamış olmalı ki bakışları geride bıraktığımız yola çevrildi. "Hızlan. İlerideki kavşakta atlat."

Şoför gazı ansızın kökledi. Ani hızlanmanın etkisiyle oturduğum koltuktan ileri doğru fırlayacakken, Tekin kollarımdan nazikçe tutarak düşmemi engellemişti.

Nefesi boynuma çarparken eli bağlamayı atladığım kemerime uzandı. Başlığını göğsümün üzerinden geçirip kalçamın tam yanındaki yuvasına oturttu. "Korkma. Gideceğimiz yere kimse gelemez. Güvendesin," diye mırıldandı istemsizce aralanan dudaklarıma doğru.

Aramızda tek nefeslik bir mesafe vardı. Avuçlarım terlemişti, nabzım hızlanmıştı, kalbim göğüs kafesimden fırlayacaktı. Korkumun ise peşimizdeki aksiyonla hiçbir ilgisi kalmamıştı, artık kaynağı bambaşkaydı.

Güç alma isteğiyle elimde sıkıca tuttuğum telefonumdan mesaj sesinin gelmesiyle ikimizin de bakışları ekrana kaydı. Gördüklerimle alışkın olmadığım bir kuruluk kapladı boğazımı. Birkaç cümlelik mesaj benim anlamsızca bir türlü çizemediğim o sınırı çizmiş, bizi birbirimizden uzaklaştırmıştı.

Serdar:

Aşkım, eve geldim. Yoksun.
Merak ediyorum seni. Lütfen beni ara.

3. BÖLÜM

Tekin hızla arkasına yaslandı. Bakışları camdan dışarıya çevrilmiş, gecenin göz gözü görmeyen karanlığına odaklanmıştı. Kasılan çenesini göz ardı edersem yüzünü çelik gibi bir maske sarmıştı.

Ekranımdaki mesajı normalde umursamamam gerekirdi. Ama nedense sinirlenmiştim. Ben otelin lavabosundayken de mesaj atmıştı zaten, anlaşılan pes etmeyecekti. İçimden, *Mahalle yanarken Serdar...* diye geçirerek ekranın ışığını kapattım. Cevap vermeyecektim.

Telefonumu çantama koyarken bu kez Tekin'in telefonundan bir mesaj sesi yükseldi. Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve bakışlarını ekrana sabitledi. Ekranda ne gördüğünü bilmiyordum ama kaşları çatılmış, yüzünde garip bir şok ifadesi belirmişti. Göz ucuyla bana baktıktan hemen sonra bir şeyler yazmaya başladı. İçimde korku dolu bir gerginlik varken dikkatim de Tekin'in üzerinde daha fazla kalamadı.

Sonraki yarım saat boyunca ikimizden de çıt çıkmadı. Araba kilometreleri acımasızca yutarken dışarıdaki yağmur iyice coşmuş, silecekler yağmurun hızına zor yetişmeye başlamıştı.

Bir süre karanlık yollardan geçerek şehrin ışıklarını geride bıraktık. Nihayet durduğumuzda aracın kapıları beklemeden açıldı.

İçeriye dondurucu bir soğuk dolunca, kemerimi çözüp yanıma bıraktığım ceketi çabucak giydim. Önce Tekin indi, kapıda bekleyen adamlarının uzattığı şemsiyeyi reddetmeden aldı ve benim inmemi bekledi.

Arabanın kenarına tutunarak inmeyi deneyecekken elini bana doğru uzattı. Tereddüt etmeden buz gibi olmuş elimi sıcak avucuna bıraktım. Gözlerimiz kısa bir an buluştu, nihayet dışarı adım atabildiğimde şemsiye başımın üzerinde yerini aldı.

Elimin hâlâ avucunun içinde durduğunu fark edince ateşe dokunmuş gibi geri çektim. İçim saçma sapan bir hisle dolmuştu. Rahatsızlık değildi. Ama bunun rahatsızlık olmaması, asıl rahatsız edici olan şeydi.

Kendime gelmeye çalışarak "Teşekkür ederim," dedim. Cevap vermedi. Sanırım Tekin Bozboran kaba bir adamdı ama diğer yandan bana şemsiye

tutacak kadar da düşünceliydi. Kafa karıştırıcıydı, dengesizdi ve tekinsizdi. Zaten soru işaretleri ve endişelerle dolu zihnimi iyice çorbaya çevirecek gibiydi.

Adamlar önümüzdeki kocaman eve doğru hızla yürürken biz de arkalarından ilerledik. Yatay bir mimariydi, denize doğru olan kısımda büyük bir ev, onun yanında daha küçük iki ev vardı ve sanırım alçak bir kayanın üzerinde konumlanmıştı. Biz eve yaklaştıkça artan dalga seslerinin başka açıklaması olamazdı. *Umarım bu sesler evin içinden duyulmuyordur,* diye düşündüm. Aksi takdirde bu geceyi atlatabilmem imkânsızdı.

Bahçenin üstü kapalı alanına ulaştığımızda, Tekin şemsiyeyi kapatıp masaya bıraktı. Evin kapısına doğru ilerleyecekken "Abi!" diye seslenilmesiyle durdu. Aslında ilerleyebilirdim ama ben de onun hareketini tekrarladım. Arabayı kullanan koruma koşar adımlarla yanımıza gelip "Çocuklar çevredeki bütün otellere bakmışlar ama hiçbirinde Hazel Hanım'ın kalmadığı söylenmiş," diye başladı sözlerine.

Allah'ım! Reva mıydı bu? Bu gece çevirdiğim dolapların sonu bir türlü gelmiyordu. Bir an önce her şeyi anlatsaydım da tümden kapansaydı şu konu. Dudağımın içini tedirginlikle ısırıp ona baktığımda Tekin de bana bakıyor, muhtemelen bir cevap bekliyordu.

Oflayarak çantamı açtım. İçinden sahte kimliğimi çıkarıp ona uzattım. Hemen aldı; önce kimliğe, sonra bana baktı. "Hayal Tunalı?" dedi ama sözlerini tamamlamadı. İfadesini düz tutmakta zorlanıyormuş gibi bir hâli vardı.

"Ne?" dedim savunmaya geçerek. "Bir çeşit sahne adı işte. Öyle düşün." Kafa patlatmıştım bir kere o ismi bulmak için. Dalga geçer gibi bakmasına hiç gerek yoktu.

Kimliği çantama geri atıp ellerini iki yana kaldırdı. *Ben sana daha başka bir şey demiyorum,* der gibi bir ifade takındı. Düzenbazlığımın yarattığı utanç her ne kadar yanaklarımı ısıtsa da laf dalaşına devam edecektim fakat Tekin'in adamının sözleriyle bu isteğim yarıda kaldı.

"Hazel Hanım, biz eşyalarınızı alacaktık odanızdan. Uygun mudur sizin için?" diye sordu koruma.

"Tabii," deyip kaldığım otelin adını söyledim. "Ben çıkmadan önce her şeyimi toparlamıştım zaten. Kapının yakınına koymuştum."

Başını salladı. "Hemen getireceğiz."

"Sağ olun," deyince başını eğip arabanın olduğu yöne doğru ilerledi.

"Cihan!" diye seslendi Tekin aniden. Adamı hemen ona doğru döndü. "Yiyecek bir şeyler de getirin."

"Emredersin, abi."

Kapıları başka adamlar tarafından açılan eve nihayet girebildiğimizde Tekin bu sefer onlarla konuşmaya başladı. Bense bir yandan evin içini süzüyor, diğer yandan konuşmaları takip etmeye çalışıyordum.

"Ev hemen ısınır, abi. Bir isteğin olursa dışardayız."

Kapı nihayet kapandı ve ikimiz içeride yalnız kaldık. Ben etrafa göz gezdirirken o da arkamdaydı. Tüm varlığını hissedebiliyor ama bu hassas duyarlılığı istemiyordum. "Bu ev kullanılmıyor muydu?" diye sordum. Belki bir an önce işimize dönersek zihnimdeki bu puslu büyü de bozulurdu.

"Kullanılıyor," dedi bana doğru yaklaşırken. "Ama kapatmıştık evi. Birkaç işimi hallettikten sonra Ankara'ya dönecektim."

"Planların altüst oldu benim yüzümden."

Arkamı döndüm. Oradaydı. Elleri ceplerindeydi, omzunu geniş salonun kapısına yaslamıştı. Kısacık bir an gözlerimi kaçırır gibi oldum, sonra üzerimde hâlâ onun ceketini taşıdığımı fark edince hızlıca çıkardım. Yeniden kırmızı, mini elbisemle kalmıştım.

"Önemli değil. Planlar değişebilir." Salonun ortasındaki şömineye yaklaştı. Gerçek olduğunu sanmıştım ama elektrikli bir şömineydi, hemen onu da açtı. "Üşüyor musun?" diye sordu.

"Biraz."

Büyük gri koltuğun kolçağına koyulmuş battaniyeyi alıp bana uzattı. "Eşyaların gelene kadar..." diye mırıldandı. "Bir şeyler vermeyi teklif ederdim ama... Buradaki herhangi bir kıyafetin sana olacağını sanmıyorum," derken bakışı kalp atışı kadar kısa bir süre için üzerimde dolandı. Belli belirsizdi ama üzerimdeki etkisi bir alev dalgasından farksızdı.

"Yok, beklerim ben," deyip battaniyeyi aldım. Seri hareketlerle battaniyeye iyice sarındım. O, salondan çıktığında da nihayet rahat bir şekilde soluklandım.

Dakikalar sonra koltuğun kenarına oturup ayağımdaki topuklu ayakkabıların bilek bantlarını çözmeye çalıştığım sırada geri geldi. Göz ucuyla ne yaptığıma bakmış, elindeki fincanları ise ortadaki sehpaya yerleştirmişti.

Ayakkabılarımdan nihayet kurtulunca, kahve kokusuna dayanamayıp fincanlardan birini aldım. Daha bir yudum içmiştim ki Tekin'in sesini duydum.

"Konuşalım mı artık?" diye sordu berjere otururken. *Nihayet*... Bir gündemimiz vardı bizim, bunu hiç unutmasam iyi olurdu.

"Konuşalım."

"Kimdi o mesaj atan?"

"Kim? Serdar mı?" dedim dan diye ama sonra yaptığım salaklığın farkına vardım.

Kaşları hafifçe çatıldı. "Hayır," dedi kesik bir solukla. "Büyükelçiyle ilgili olandan bahsediyorum."

"Bilmiyorum."

"Nasıl yani?" dedi tek kaşını kaldırarak.

"En baştan başlayayım mı?" diye sordum. "Büyükelçinin ölümü başlangıç değil çünkü."

"Seni dinliyorum."

Derin bir nefes alıp buraya gelmeden önce kendime verdiğim telkinleri hatırladım.

Yalnızca duymasını istediğin, gerekli bilgileri anlat. Ama mutlaka asıl hikâyeye sadık kal.

"Her şey haftalar önce başladı." Beni pürdikkat dinleyeceğini anlayınca devam ettim. "Atina'daki bir resepsiyona katılmam gerekiyordu. Elçiliğin düzenlediği özel bir geceydi. Normalde babam katılırdı ama o sıralarda yoğun olduğundan benden rica etmişti. Ben... Bir yandan yüksek lisansa devam ederken bir yandan da İçişleri Bakanlığında staj yapıyorum. Güngör Bıçakçı'nın yanında..." İçişleri Bakanı'nın başdanışmanını tanımayan yoktu. "O yüzden bu tarz diplomatik gecelere alışkınım. Davetten önceki gün Atina'ya gittim. Bir gece konaklayıp davet biter bitmez Ankara'ya dönecektim."

"Yalnız mıydın?" diye sordu.

Dudağımı rahatsız bir şekilde ısırdım. "Hayır. Serdar da vardı. Ama o, davet sabahı gelmişti."

Parmaklarını koltuğun kenarına hafifçe vurmaya başladı. "Serdar... Sanırım sevgilin. Ya da nişanlın mı demeliyim?" diye sordu. Bakışlarındaki sakinlik ansızın kaybolmuştu. "Duymuştum sanki nişanlandığınıza dair bir şeyler."

"Ne nişanlısı ya?" dedim cümleden yalnızca onu çekerek. Bu yalan yüzünden Atina'daki davette de canım sıkılmıştı. Tepkimin sebebi buydu. Ayrıca yüzük de taktığım yoktu, kimse fark etmiyor muydu? "Nişanlım falan değil." Tekin herhangi bir şey söylemeyince sözlerimi sürdürdüm. "Neyse işte... Davet bitiminde havaalanına gitmek üzere tek başıma ayrılmıştım mekândan. Atina'daki havaalanında babamın şirket araçlarından biri vardı, onu almıştım geldiğimde, aynı arabayla da geri dönecektim. Davetin olduğu otelin otoparkında arabamın etrafını sardı birileri. Dört ya da beş kişiydiler. Yüzleri maskeliydi."

Öne eğilerek kollarını dizlerine dayadı. Bakışları yüzümden hiç ayrılmamıştı. "Sonra?"

"Sonra..." Bundan sonrası gerçeğin çarpıtılmış hâliydi ama başıma gelen her şeyi de bilmesini istemiyordum. Çünkü olanları anlatsam da yol haritasının değişmeyeceğine inanıyordum. "Bendeki bir şeyin peşinde olduklarını söylediler."

"Neyin?"

"Bilmiyorum. Bir tür dosya mıymış neymiş?"

"Sende miydi?"

"Hayır. Ben neyden bahsettiklerini bile anlamadım zaten."

Gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi. "Ne yaptın peki?"

"Bahsettikleri dosyanın bende olmadığını söyledim."

"Ve öylece bıraktılar mı seni orada?"

İşte gerçeği çarpıttığım tek yer burasıydı. Beni orada öylece bırakmamışlar, yaka paça başka bir araca attıkları gibi otelden kilometrelerce uzağa kaçırmışlardı. Gözlerimi karanlık bir denizde, sonradan babama ait olduğunu öğrendiğim kaçırılmış bir geminin ortasında açmıştım.

Kahverenginin garip, ateş parçasına benzeyen tonundaki gözleri gözlerimde bir yanıt ararken gerçeği söyleyememek çok zordu. Fakat nedenini bilmediğim şekilde, bir şeyler o gemideki zayıflığımı ve çaresizliğimi ortaya sermekten beni alıkoyuyordu.

Haftalar önceki o gecenin anıları, hafızamda onları gömdüğüm yerden çıkıp ansızın zihnimin başköşesine kuruldu.

Denizin ortasında silahın kabzasını tutan ellerim... Sırılsıklam yüzüm, sırtıma yapışan saçlarım, buz gibi havaya karışarak dumanlar çıkartan titrek nefesim... Gecenin karanlığında yükselen bir silah sesi ve korkuyla titreyen bedenim...

Hepsi bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken tırnaklarımı üzerimdeki battaniyeye geçirdim. Aniden dışarıdan yükselen dalga sesi oturduğum yerde sıçramama neden olunca "Hayır," dedim istemsiz. Ama sonra telaşla ekledim. "Yani tehditlerini savurmadan öylece gitmediler tabii."

Bakışları kuşkuyla kısıldı. Sanki yeni tanıştığı birine onu anlamaya çalışır gibi bakmıyordu da uzun zamandır tanıdığı birinin içini okuyordu. "Sonra ne oldu?"

Derin bir nefes alarak gücümü toplamaya çalıştım. "O gece Atina'da, Pire Limanı'nda bir gemi bekliyordu sevkiyat için. Gıda ham maddesi yüklüydü. Gece yarısı kalkacaktı limandan, gemi babamın şirketine aitti.

Boreas Denizcilik'e..." dedim aslında kaçırıldığım ve dehşeti yaşadığım gemiyi kastederek.

"Evet..."

"Gemi o gece kayboldu radardan. Bir süre hiçbir haber alınamadı." *Tıpkı benim gibi...* "Fakat sonunda Karadeniz'de, Türk sularında bulundu. Gemide bir patlama yaşanmış ve bir kısmı bunun etkisiyle batmış. Günler süren enkaz çalışmasından sonra ise geminin yüküyle ilgili bir şey çıktı ortaya."

"Ne?"

"Gemide gıda maddesi falan yokmuş. Meğer gemi silah yüklüymüş."

"Gündemde bu olaylardan hiç söz edilmedi," dedi. Bir gerçeği belirtmiyordu da soru soruyordu sanki.

"Evet. Hazar halletti. Normalde çoktan tutuklanmaları gerekirdi ama kuzenimizin istihbarattaki tanıdıkları sayesinde bir şekilde engellendi sanırım," dedim Baran'ı kastederek. "Fakat silahlar istihbarat tarafından incelemeye alındı hemen tabii."

Dikkatle dinledikten sonra, "Buraya neden Hazar'dan habersiz geldin peki?" diye sordu.

Derin, korkularımı yok edecek ferah bir nefes almaya çalıştım. İçerisi sıcaktı ama ben yine de üzerimdeki battaniyeye sıkı sıkı sarınmıştım. "Sadece buraya geldiğimden değil, tehditlerin telefonla devam ettiğinden de habersiz çünkü aslında Hazar için buradayım," dedim apaçık bir şekilde.

"Nasıl yani?"

"Hazar şu otoparktaki ilk olaydan sonra, bir daha bu adamlar bana herhangi bir şekilde ulaşacak olursa haberdar olmak istedi. Yeniden ortaya çıkarlarsa beni rahat bıraksınlar diye her şeyi üzerine çekmeyi planlıyordu. Tüm şimşekleri..."

Kısacık bir an düşündü. Ama fazlasıyla zeki bir adamdı, parçaları birleştirmesi çok sürmemişti. "Dosyanın kendisinde olduğunu mu söyleyecekti yani?"

Başımı çarçabuk salladım. "Evet. Bunu göze alamazdım."

"Telefonla tehditler ne zaman başladı?"

"Gemiden silahlar çıktıktan hemen sonra... Dosya diye tutturdular yine. Silahlarla kalmayacak bu iş diye başladılar tehditlerine ama nereden bileyim tabii bu kadar ileri gidebileceklerini."

"Babana sordun mu?" Çenesini kaşıdı. "Bir düşmanı, bir rakibidir belki."

"Sordum. Ona da anlattım olanları." Gözlerimi kaçırdım. "Otoparkta yaşananları yani... Öyle bir dosyanın varlığından bile haberi yok." Babam da annem gibi hikâyenin Tekin'e de anlattığım bu versiyonunu biliyordu. Radardan kaybolan gemisini kaçıran kişilerin, aynı zamanda kızını da alıkoyduklarından haberi yoktu. Zaten kaçırıldığımdan yalnızca ikizim Hazar, kuzenlerim Naz'la Baran ve en yakın arkadaşlarımdan biri olan Lila haberdardı. "Otoparkın ve limanın kamera kayıtlarına da bakıldı zaten. Kayıt bulunamadı desek daha doğru aslında."

Tekin yerinden kalktı, camın önüne doğru yürüdü. Bir şey söylememişti ama belli ki düşünüyordu. Ben onun bir yanıt vermesini beklemeden devam ettim.

"Şimdi de bizim gemiden çıkan o silahlardan biriyle bir büyükelçi öldürüldü. Silahlara istihbarat el koymuştu. Nasıl ulaştılar, anlamıyorum. Üstelik ellerinde daha ne kadarı var, onu da bilmiyorum. Balistik, incelemeye başlamış silahı. Zaten Rusya da bastırır, kısa sürede anlaşılacaktır." Zorlukla yutkundum. "Gemiden silahlar çıktığında bağlantılar sayesinde tutuklanmadılar ama muhtemelen göz hapsindeydik, bu cinayet bizim sonumuz olur."

Ansızın arkasına dönüp salonun köşesindeki masaya doğru ilerledi. Masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar durduğunu o anda fark etmiştim. Bilgisayarı açtı, bir süre bekledi. Herhâlde bağlantı sağlanmış olmalı ki bir yerlere tıklayıp dikkatini ekrana verdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Gel de bak!" dedi.

Bir an şaşırsam da teklifini reddedecek değildim. Koşa koşa masaya geçtim. O çoktan sandalyelerden birine oturmuştu, ben de yanına yerleştim.

Biriyle yazışıyordu ama nereden yazıştığını anlayamamıştım. Bildiğim ya da daha önce gördüğüm herhangi bir platforma benzemiyordu. Yazıştığı kişinin bir adı da yoktu, yalnızca bir harf vardı.

B.

Tekin'in de ismi mevcut değildi. Onun yazdıklarının yanında da *F* harfi vardı ve *B*'ye şu mesajı göndermişti.

"Rus büyükelçi suikastı. Silah balistikte. Bul."

"B kim?" diye sordum. Cevap vermedi. Gerçekten de öküzün tekiydi. Fakat B'den hemen cevap gelince odağım hızla değişti.

"Anlaşıldı."

Bir an etkilenir gibi oldum ama o kadar da kolay değildi. "Ne yani?" dedim kendimi tutamadan. "Bu kadar basit mi? Bu *B* her kimse silahı şıp diye alacak mı?"

"Şıp diye değil tabii. Biraz bekleyeceğiz." Arkasına yaslandığı sırada bilgisayarını da kilitledi. "Zaten sen de bunu halledebileceğimden emin olduğun için gelmedin mi buraya?" Kısa bir an duraksadı. "Sahi... Nasıl haberdar oldun benden?"

"Hazar'ın yakın adamlarından biri var. Elias... Tehdit telefonlarından biri onun yanında gelince gizleyemedim daha fazla." Kınar gibi baktı bana ama aldırmadım. "Ben Hazar'ın bilmesini istemediğim için benimle birlikte bir çare aramaya girişti. Kendi başımıza bu işin altından kalkamayacağımız netleşince..."

"Benden bahsetti..."

"Evet. Elias senden bahsedince seni araştırdım önce. İş adamı kimliğin dışında bir şeye rastlamayınca yardım edebileceğine pek ikna olamadım başlarda." Gerçekten de ilk araştırmaya başladığımda şaşırmıştım. Şirketi o denli büyük ve başarılıydı ki bu tarz karanlık işlerle arasında bir alaka kuramamıştım. "İşte ne bileyim... Bu işi halledebilecek daha..."

"Tehlikeli birine ihtiyacın vardı," diye tamamladı sözlerimi.

"Aynen öyle. Benim şüphelerim olsa da Elias senin halledebileceğinden çok emindi. Hatta senin iş adamı kimliğinin dışında..." Zorlukla yutkundum ama lafımı söylemekten de geri kalmadım. "Mafyatik bir tarafının olduğundan da söz etti."

"Mafyatik?" dedi dudakları hafifçe kıvrılırken. "İyiymiş."

Aldırmadan devam ettim. "Hazar'ın senin hayatını kurtardığından da bu şekilde haberim oldu. Zaten gemiden silahlar çıktığında, Hazar iş büyürse senden yardım isteyeceğini söylemiş Elias'a." Bakışlarım kısa bir an şömineye takıldı. "Ben de nihayetinde Hazar'ın yapacağı şeyi yaptım yani. Buraya gelerek... Onun *Dosya bende!* diyerek beni korumak için kendini hedef hâline getirmesine izin veremezdim. Karşımızda kimler var, amaçları ne, bilmiyoruz bile."

"Kendini de tehlikeye atmış oldun ama böyle," dedi bir gerçeği dile getirir gibi.

"Bir şey olmadı," dedim omzumu silkerek. "Sağ salim buradayım sonuçta."

Oturduğu yerden kalktığı sırada kapı tıklatıldı. Hemen sonra elinde iki pizza kutusu, içecek torbası ve benim bavulumla döndü. Bavulu köşeye

bıraktı, pizzalarla içecekleriyse masaya koydu. Aslında önceliğim üzerimdeki elbiseden kurtulmak olmalıydı ama midem resmen kazınıyordu.

Direnemeyip pizza kutularından birini açtım. "Acıkmıştım," dedim yüzsüzce. Bir dilim alarak yemeye başladım. Bu sırada o da cep telefonundan birileriyle yazışıyordu. Elimdeki dilimi bitirip ikinciye uzanacaktım ama elbisem iyice rahatsız etmeye başlamıştı. "Ben önce bir üzerimi değiştireyim," diye mırıldandım.

Göz ucuyla bana baksa da yeniden telefonuna döndü. Elimi torbadaki peçetelerden birine silip ayaklandım. Bavulumu alıp Tekin'e baktım.

"Kapıdan girdiğinde soldaki ilk odayı kullanabilirsin," dedi neyi beklediğimi anlamış gibi.

Hızlıca söylediği yere gittim. Oda çok büyük değildi. Yalnızca geniş bir berjer, şifonyer ve birkaç eşya daha vardı. Önce odadaki banyoda ellerimi yıkadım. Ardından kıyafetlerimi çıkarmak yerine bavulumdaki kuru şampuanı arayıp buldum. Saçlarım peruk yüzünden iyice kafama yapışmıştı, onları bir düzeltsem iyi olacaktı.

Saniyeler sonra, duvara yaslı boy aynasından baktığım siyah saçlarım yeniden hacim kazanmıştı. Elbisemden kurtulmuş, bavulumdan çıkardığım temiz kıyafetleri giymiştim. Siyah, yüksek bel bir kumaş pantolon; onun üzerine de gri boğazlı, *crop* bir kazak seçmiştim. Botlarımı ise bavuldan çıkarıp odadaki şifonyerin dibine yerleştirmiştim.

Aynı anda kapı çalınca "Gelebilirsin," diye seslendim.

Tekin içeri girer girmez "Senin Atina'ya..." dedi ama kısa bir an duraksadı. Bakışları yeniden gözlerimle buluşmadan önce saçlarımda, kıyafetimde, vücudumda dolandı fakat en uzun süre hafif açık göbeğimde oyalandı. Güçlükle yutkunduğu boğazında aşağı yukarı oynayan âdemelması sayesinde aşikârdı.

"Benim Atina'ya?" dedim devam etmesini ister gibi. O bakışın bendeki etkisini ise görmezden gelmeye çalıştım. Tehlikeli sulardı bunlar, kapılamazdım.

"Senin Atina'ya gittiğini kimler biliyor?" diye sordu. Katıldığım davetten söz ediyordu.

"Annem, babam, Hazar ve..." Duraksadım. "Serdar."

"Serdar..." diye mırıldandı. "Araştıralım bakalım şu Serdar'ı."

"Daha neler! Serdar güvenilir biridir. Asla öyle işlere bulaşmaz."

Lafı hemen yapıştırdı. "Madem sevgiline bu kadar güveniyordun, bana geleceğine ona gitseydin o zaman! Ya da nişanlın mıydı?"

İmdat! diye çığlık atacaktım şimdi! "Nişanlım falan değil!" dedim yeniden. "Serdar bir avukat. Diğer konuda herhangi bir şüphem yok ama bu konuda ona güvenemezdim. Bu yüzden ona gitmek yerine sana geldim."

"Ne yani?" dedi küçümser gibi. "Gidip ihbar mı ederdi?"

"Bilmiyorum. Belki."

"İlginç bir ilişki," derken bıçak gibi keskindi sesi. "Hâlbuki cinayet işledim desen seninle birlikte bir mezar kazması gerekirdi."

Ansızın gafil avlandım. Sözleri basit gibi görünse de bir yemini andırıyordu. "Sen öyle mi yapardın?" diye sordum. Neden ilgilendiğimi bile bilmiyordum.

"Mezar kazmaktan çok daha fazlasını yapardım. Bilmek istediğin buysa..." Elini sakallarına götürüp hafifçe kaşıdı. "Neyse... Serdar araştırılacak," dedi ve cevabımı beklemeden odadan çıktı.

İtiraz etmek için peşinden koşmuş ve "Serdar benim sevgilim falan değil, neden ona ederinden fazla değer biçiyoruz ya?" diyerek köşeyi dönmüştüm ki bedenim aniden sert bir kütleye çarptı. Kütlenin kaslı ve kalın kolları vardı. Kollarımdan tuttu, beni hafifçe duvara yasladı. "Gerek yok bence," dedim ama sesim kısılmıştı. Yeniden ağzımı açıp itirazlarımı sürdürecektim ki parmağını dudağıma bastırdı.

"Şşşt," diye fısıldadı. Dudaklarının kıyısında ilk kez gördüğüm, cezbedici bir alay ifadesi vardı. "Çok konuşuyorsun ve sürekli her şeye itiraz ediyorsun. İş birliği yapacaksak uyman gereken kuralları söylemiştim sana. Asansörde... Unuttun mu?" diye mırıldandı. Ateş gibi nefesi, hızı gitgide artan nefesime karışmıştı.

"Ben de sana cevabını vermiştim. Aynı asansörde... Unuttun mu?" diye sordum. Sesim dudaklarımın arasından soluk soluğa çıkmıştı.

Çekilmek istemediğim o tehlikeli suların tam ortasındaydım şimdi. Derindi deniz. Kulaklarımda fırtına taşıyan rüzgârın uğultusu vardı. Korkmam, kıyıya doğru yüzmeye çalışmam, olası bir girdaptan uzaklaşmam gerekirdi, aksi hâlde alabora olmam kaçınılmazdı.

Yüzü bir nefes uzağımdaydı. Hafifçe eğildi bana doğru, kollarımı tutan ellerini aşağı doğru kaydırıp bileklerimi kavradı ve iki bileğimi de arkamdaki duvara dayadı. Fakat tam da o anda içeriden bir telefon sesi yankılandı. Bakışlarındaki kor sönerken hızla geri çekildi, âdeta bir medcezirden farksızdı.

Hiçbir şey söylemeden beni orada bırakıp arkasını dönerek içeri gittiğinde, titreyen elim kalbimi buldu. Yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Saçmalıktı bu, böylesi bir yakınlıktan rahatsızlık duymam lazımdı. Ya da az da olsa tedirgin hissetmem yararıma olurdu. Fakat... Anlam veremediğim,

tanıdık bir his sarmıştı tüm bedenimi. Temelsiz bir *déjà vu* beynimin içinde âdeta çınlıyordu. Az önce tuttuğu bileklerimi hafifçe okşarken neyse ki aptallığım da tokat gibi suratıma vurdu. "Uykusuzluktan salaklaştın iyice," diye azarladım kendimi. Başımda bunca dert varken istediğim son şeydi bu, bir an önce geceyi sonlandırıp Ankara'ya dönmem gerekiyordu.

Orada durup düşünceler içinde kaybolmayı reddederek odaya girdiğimde, Tekin yeniden bilgisayarının başındaydı.

"Ne zaman haber gelir?" diye sordum. Neyse ki kendimi hızlıca toparlayabilmiştim ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya kararlıydım.

"Çok sürmez." Dikkatli bakışlarını bana çevirdi. "Silahı aldığımızda seni de arayacaklardır zaten."

"Nasıl yani?" Tedirginlikle yutkundum. "O adamlar mı? Nasıl hemen haber alacaklar ki?"

"İçeride muhbirleri olduğuna eminim."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

Hafifçe güldü. "Var benim de kendimce bağlantılarım," derken aklınca beni taklit etmişti. Devam etmeme izin vermeden masadaki pizzaları işaret etti. "Hadi, bir şeyler ye," deyip dikkatini telefonuna çevirdi.

Karnım hâlâ açtı, sahiden de bir şeyler yesem iyi olacaktı. Masaya oturup pizzadan bir dilim aldım. İkinci dilim takip etti onu ve yediğim dört dilim pizzanın sonunda artık tıka basaydım.

Dakikalar sessizlik ve Tekin'in telefonundan birilerine bir şeyler yazmasıyla akıp giderken dışarıdaki yağmur hâlâ dinmemişti.

"Burada yağmur hiç durmaz mı?" diye sordum sessizliği bozarak.

"Derler ki..." dedi sakin bir tonda. "Buralarda yağmur haftada yalnızca iki kez yağar. Biri üç gün, diğeriyse dört gün sürer."

"Haha! Çok komikmiş," dedim koltuğa attığım çantama ilerleyerek. "Müzik açabilir miyim? Düşünceler yüzünden beynim susmak bilmiyor da."

"Sadece beynin mi?" diye sordu imayla. Ters bir bakış atsam da cevap vermedim. Onun kabalığına laf yetiştirmektense doksanlar popuna sığınmaya karar vermiştim.

Saatler kısık sesle peşi sıra dinlediğim şarkılarla geçti. Hava bir sakinledi, bir fırtına misali esip gürledi. Nihayet bir zaman sonra Tekin'in bilgisayarından küçük bir sinyal sesi geldi.

Ona baktım. O da bana bakıyordu. "Birazdan ararlar seni," dedi. Silah alınmış mıydı yani? Bunun gerçekliğine inanamayarak heyecanla yerimden fırladım. "Ama önce... Senden istediğim bir şey var," diye devam etti.

"Nedir?" diye sordum. Eğer bu sorunu hallettiyse minnetim öyle büyük olacaktı ki kabul etmeyeceğim çok az şey vardı.

"Önümüzdeki cumartesi... Güngör Bıçakçı'nın ev sahipliği yapacağı bir davet var," derken bakışlarına kararlı ve plancı bir ifade yerleşmişti. "Ben de orada olacağım."

Bir an anlayamadım. "Eee?"

"O davette yurt dışından çeşitli diplomatlar, iş insanları da bulunacak. Güngör Bıçakçı içlerinden bazılarıyla özel olarak görüşecek." Zar zor yutkundum. Konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmamıştım. Fakat o sözlerini bitirmemişti. Beni hiç ummadığım bir şeyin içine çekmeye kararlıydı. "Davete benimle katılmanı ve beni Güngör Bıçakçı'nın çalışma odasına sokmanı istiyorum."

"Ne?" dedim titrek sesimle. "Mümkün değil bu dediğin. Ben zaten davetli değilim o organizasyona. Bahsettiğin odaya da sayılı kişinin giriş izni var."

"Senin?" dedi. Soru sorar gibi miydi yoksa zaten bildiği bir gerçeği mi teyit etmeye çalışıyordu, belirsizdi.

Rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "Yani benim de var ama..."

"Güzel," dedi kestirip atar gibi. "Bir yolunu bul o hâlde. Çünkü o organizasyona benim davetlim olarak katılacaksın."

"Çok zor bir şey istiyorsun benden," dedim telaşla. "Yapamam bunu ben. Yakalanırsam biterim."

Tek kaşını sözlerimi sorgular gibi havaya kaldırdı. Gözlerinde biraz yargılayıcı, biraz da gireceğim tehlikeyi küçümseyen bir ifade vardı. Belki de haklıydı. Bir büyükelçinin cinayet silahının istihbaratın avuçlarından alınmasını emretmişti; onun katlandığı riskin yanında benimkinin esamesi bile okunmazdı. Ama yine de... Benim bulaştığım belanın kanıtları onun ellerinde olacakken benden yapmamı istediği şey muhtemelen kanıtsız kalacaktı. Elimde hiçbir koz olmadan kendimi böyle bir şeyin içine sokmam aptallıktı.

"Neden?" diye sordum bu kez. İçten içe bunu yapacağıma ikna olmuş gibiydim ama benim de taleplerim olacaktı tabii ve Tekin Bey'in onları kabul etmesi şarttı. "Neden girmek istiyorsun o çalışma odasına? Ne yapacaksın orada?"

"O kadarı şimdilik bana kalsın. Sen dediğimi yap yalnızca. Bunun karşılığında da sana, seni korumanın ve ailenle ilgili sorunu tamamen çözmenin sözünü veriyorum."

"Güngör Bıçakçı'ya..." dedim kalbim güm güm atarken. "Bir şey olmayacak, değil mi?"

"Ne gibi?"

"Anladın işte. İyi bir adam o. Sağ salim kalacağından emin olmalıyım."

"İyi bir adam mı?" diye sordu gülerek. Yerinden kalkıp tam karşıma geldi. "Güngör Bıçakçı pisliğin teki!" dedi. Sanki bu reddedilmesi imkânsız, salt bir gerçekti. "Ölmek onun için kurtuluş olur. Ama merak etme, ona herhangi bir şey olmayacak."

Kısacık bir an düşündükten sonra tam gözlerinin içine baktım. "Benim senden istediğim şey Hazar'a olan can borcuna karşılıktı. Sense şu an ikinci bir iş birliğinden bahsediyorsun. Üstelik..." dedim derin bir nefes alarak. "Büyükelçi cinayetiyle ilgili senin eline bu kadar büyük bir kanıtı bırakmışken..."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Uyanık tavrımdan memnun muydu yoksa rahatsız mı olmuştu, anlamak zordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Davette olan biteni bilmek."

"Bilmen neyi değiştirecek?"

Bilmek elbette her zaman bir şeyleri kanıtlamak anlamına gelmezdi. Ama bu bana kendimi bir nebze iyi hissettirecekti. "Güven..." dedim hiç tereddütsüz. "Hazar sana güvendiği için geldim ben buraya. Ama her şeyi bilmek, benim de kendi canım için sana güvenmemi sağlayacak."

"Güzel," derken yüzünde hiçbir kızgınlık emaresi yoktu. Hatta gözlerinin derinlerinde sanki içten içe bir memnuniyet duygusu saklıydı. "O zaman istediğini alacaksın, Hazel."

Tam o sırada telefonum çalmaya başladığı için hâlâ kısık seste devam eden müzik sustu. *Anev Oron*[9] en sevdiğim şarkılardan biriydi fakat bundan böyle yalnızca bu anla ilişkili olarak hafızama kazınacaktı. Telefonuma baktım. Numara kayıtlı değildi ama artık ezberlemiştim, oydu.

"Alo?" diye cevapladığım an tırnaklarım masanın ahşabına saplandı.

"Hazel!" diye gürledi karşıdaki o mekanik ses. Belli ki silah ortadan kaybolduğu için sinirliydi, hıncını bir şeylerden çıkarmak istiyordu. Nitekim savurduğu tehditler de bunu gösteriyordu. "Çok büyük bir yanlış yaptın. Bu iş burada bitmedi."

[9] *Anev Oron*, Pitsa Papadopoulou tarafından seslendirilen bir şarkıdır.

"Bitti," dedim, kendime ikinci bir an daha düşünme şansı tanımadan. "Ben bitti dedim. Bitti."

Telefonu hızla kapattığımda Tekin'in bakışları bendeydi. Sanki ne söyleyeceğimi içten içe biliyordu ama yine de beklenti içindeydi.

Elini bana uzattı. "Anlaştık mı?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp "Hazar hiçbir şey bilmeyecek," dedim onaylamasını ister gibi.

Tereddüt dahi etmeden konuştu. "Sen istemediğin müddetçe bilmeyecek."

Avuçlarına bıraktığım elimi bir sis perdesinin ardından izlerken "Beni koruyacak mısın?" diye mırıldandım. Zaman, sanki garip bir şekilde yavaşlamıştı. Başıma ne geleceğini kestiremiyordum ama içime nasıl olduğunu bilmediğim bir inanç kök salmıştı.

"Canım pahasına!" diye yanıtladı beni. Sanki bir vaat, bozulması imkânsız bir yemindi sözleri. Ya da belki kaderimizdeki bir mühür, bir düğüm gibi...

"O zaman anlaştık," dediğim anda dışarıdaki fırtınanın uğultusu kesildi. O andan sonrası ise güneşin doğuşunu beklemekle geçecekti.

4. BÖLÜM

17 Ekim 2020, Arhavi / Artvin

Güneş henüz doğmadan önce, geceyle gündüzün buluştuğu kısacık bir an yaşanır. Gökyüzü o anlarda ne tam olarak aydınlıktır ne de tam olarak karanlık. Hâlbuki her yanı gece bassa sırlar saklanır, şafak sökse insanın içindeki umut başkaldırır. Ama ikisi de olmaz, iyi mi kötü mü anlaşılmaz, gerçek bir belirsizlik anıdır.

Tekin Bozboran da böyle tanımlanabilirdi ancak. Tahmin edilemez bir alacakaranlık...

Oteldeki kadınlara ne olduğunu sorduğumda anlamıştım bunu. *"Mustafa'dan uzakta ve güvendeler. Bir daha da onun yanında olmayacaklar,"* diye yanıtlamıştı beni. Normalde herhangi bir şeye kendi gözümle görmeden inanmakta zorlanan ben, çarçabuk inanmıştım ona. Belki de bu tekinsizliğinin aslında güven veren bir yanı vardı.

Bu konuşmamızın üzerinden bir-iki saat kadar geçmişti. Birkaç kez bahçeye çıkıp sigara içmiştik. Gün boyu ağzıma bile süremediğimiştim, iyi gelmişti. Şimdi ben elimdeki kahveyi pişmanlığa esir olmuş bir ruh hâliyle yudumlarken o hâlâ telefonda birileriyle yazışıyordu.

Pişmandım çünkü bu heyecan ve telaşın içinde Ömerleri tamamen unutmuştum. Tekin'in adamları Ömer'in otelde beni aradığını görüp, ona güvende olduğuma dair açıklama yaptıklarını söyleyince başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü.

Belirttiklerine göre Ömer ve arkadaşları buraya arabayla gelmişler, aynı şekilde dönmek üzere de yola çıkmışlardı. Adamlardan birkaçı da farklı bir arabayla onlara eşlik ediyordu. Tekin'in emriydi, bu tavrı beni şaşırtmıştı. En azından iyi olmalarının içimi rahatlatması gerekirdi ama yaptığım bencillik ağır basmıştı. Ankara'ya döner dönmez Ömer'den sağlam bir özür dilemem şarttı.

"İnternette hakkında hiçbir bilgi olmayan bir adam için ne kadar çok telefon kullanıyorsun öyle?" dedim dayanamayarak. Uyuyamamanın verdiği sinir iyice ayyuka çıkmıştı. Sanki kime ve neye sataşacağımı şaşırmıştım.

"Beni bu kadar çok merak ediyorsan istediğin soruyu sorabilirsin, Hazel." Telefonunu bırakıp yanıma oturdu. Bir kolunu rahat bir tavırla koltuğun tepesine attı. "Bunun için internete gerek yok. Rahat ol yani."

"İnan, hiç merak etmiyorum," dedim çenemi havaya dikerek. "Sadece bu çağda bir insan kendini nasıl bu kadar ustaca gizleyebilir, aklım almıyor."

"Asıl bu çağda olduğumuz için kolay. Bilginin kısıtlı olduğu bir zamanda kamufle olabilmek zor, nadir olduğunda daha görünür bir hâle gelirsin. Ama şimdi... Her şeye sonsuz bir hızla ulaşabilir ya da bilinmesini istemediğin şeyleri aynı hızla gizleyebilirsin."

Her şeyi de bil! diye geçirdim içimden ama sesli söyleyemedim. "Güngör Bıçakçı'nın odasına girmek senin için o kadar da kolay ve hızlı değil o zaman," dedim onun yerine, laf soktuğumu sanarak. Ama cevap hemen geldi.

"Bazen çağın bile zorlaştırdığı şeyler olabiliyor." Dudakları iş bilir şekilde kıvrıldı. "Ama aksine... Kendim yapacaktım zaten bunu."

Oturduğum yerde dikleşip elimdeki fincanı sehpaya bıraktım. Koltukta rahat bir pozisyon almaya çalışırken "Nasıl yapacaktın kendin?" diye sordum.

"Vardı bir planım," dedi çok detay vermeyerek. Açıkçası şaşırmamıştım buna. Birden fazla planı olacak bir adama benziyordu. Belli ki benimle yaptığı yeni planı, asıl planının yerini almıştı. Kirli sakalını hafifçe ovuşturdu. "Ama hedeflediğimden daha yavaş olacaktı. Hatta başarısız olma ihtimali de vardı. Seninle ise çok daha hızlı ve kesin bir şekilde çözeceğiz."

Esnememi bastıramayınca parmaklarımı ağzıma kapattım. Saat üç olmuştu ve içtiğim kahveye rağmen uykusuzluk başıma vuruyordu.

"Sen geceleri kâbus mu görüyorsun?" diye sordu dan diye. Dikkatli gözleri, yüzümde sanki bir cevap arıyordu. Tahmini elbette doğruydu. Adam kaçın kurasıydı resmen, bir bakışta her şeyi çözüyordu.

"Ne münasebet?" Kabul etmeye niyetim yoktu. "O da nereden çıktı?"

"Bilmem. Uyumamak için direnmenin sebebini anlamaya çalışıyorum sadece," dedi içimi okur gibi bakarken.

"Stresim geçmedi daha. Zor bir gündü malum. Birtakım badireler atlattım farkındaysan," dedim geçiştirmeye çalışarak. "Hem zaten birkaç saate sabah olur. Hemen yola çıkarız, değil mi?"

Oturduğu yerden kalkıp içeri gitmeden önce, "Her şey hazır olunca çıkarız," diye yanıt verdi.

Detay soramadım. Konuşmaya mecalim kalmayınca önce kısık bir müzik açtım, sonra başımı koltuğun arkasına dayadım. Müzik hayatımın

hep önemli bir parçasıydı ama son zamanlarda düşüncelerimi susturan, kâbuslarımı kovan gardiyanlardan biri olmuştu.

Bakışlarım camdan dışarıdayken Tekin'in bana seslendiğini duydum fakat ne aklıma ne de bedenime söz geçirebildim. Ne kadar direnirsem direneyim gözlerim kapandı bir müddet sonra. Zihnim uyanık sanıyordum ama tam tersiydi, boz bulanık bir uykunun içine çekilmişti. Kanıtı ise kulaklarıma dolan sesten başkası değildi, zira işittiklerim ancak rüya olabilirdi.

"Saçmaladım," dedi bir erkek sesi. "Öyle birdenbire karşımda görünce..."

"Ne yaptın?" diye sordu bir başkası. Bu sesi tanıyamadım.

Kısa bir duraksama oldu.

"Kontrolümü kaybedip çok yakın davrandım. Sanki bunca zaman beklememişim gibi, amına koyayım! Neyin acelesi bu?" Bir iç çekiş... Ya da daha çok kabulleniş... "Çok daha fazlasını da istedim ya neyse..."

"Beklemeye tahammülü olan biri değilsin ama kendine hâkim ol," dedi tanımadığım o ses. "Sen onu tanıyorsun, hakkında her şeyi biliyorsun, evet. Ama onun için durum farklı."

"Biliyorum," dedi Tekin olduğunu anladığım kişi. Nasıl birden bu kadar tanıdık olmuştu ki sesi? Oysa kulaklarım ilk kez saatler önce işitmişti. "Ama yeterince beklediğim için bilmek kolaylaştırmıyor."

"Farkındayım. Ama bak, nihayet istediğin oldu."

"Oldu." Bu kez sesinde rahatlamış bir ton hâkimdi. "Hem de ben çoktan planımı yapmışken..."

Gemide yaşadıklarımdan sonra rüyalarım saçma sapan bir hâl almış, kâbuslarımsa gitgide daha korkutucu olmaya başlamıştı. Bu seferki saçma bir rüyaydı anlaşılan, hiçbir cümle zihnimde mantık terazisine oturmamıştı.

Kafa karışıklığımı zerre umursamadan üzerimdeki battaniyeye daha sıkı sarıldım. Tak diye bir düşme sesi gelince telefonumun elimden kaydığını anladım. Ama gözlerimi aralayacak enerjiyi kendimde bulamadım. Bir kapı gıcırtısı duyuldu ardından. Hemen peşinden ise biri, "Hazel..." diye seslendi. Bu seferki galiba gerçekten Tekin'di.

Gözlerim güçlükle onu hayal meyal görebilecek kadar aralanırken adımları bana doğru yaklaştı. Yanıma geldi, gözlerimin üzerine düşen saçlarımı parmaklarıyla nazikçe kenara itti. Parmak uçlarının dokunuşu belli belirsizdi ama yine de titreyerek battaniyeye iyice sarılmama yetti. "Uyumaya çalış biraz. Yoruldun," dedi. Üzerime sardığım battaniyeyi açıp koltukta hafifçe dikleşmemi sağlayınca beni koltuğa yatıracağını ve üstümü örteceğini sandım. Fakat sabah gözlerimi bambaşka bir yatakta açacak ve günler sonra gece boyu deliksiz uyumamı sağlamış yabancı bir kokuyla sarmalanacaktım.

Üstelik uyandığımda ne oraya nasıl geldiğimi ne de gece işittiğim rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu kavrayamadığım o cümleleri hatırlayacaktım.

İnsan vücudu, en bilinçsiz anından sıyrılırken bile bulunduğu yabancı yeri algılamaya odaklıydı. Gözlerim hiçlikten, aydınlık ve masmavi bir sabaha açıldığında ben de daha önce bilmediğim bir yerde olduğumu anlamıştım. Burnuma dolan kokuydu belki bunun sebebi. Ya da belki de kulağıma çalınan denizin sesiydi. Huzuru çağrıştıran şeylerdi bunlar ama yine de hiçbiri başımın yastıktan fırlarcasına kalkmasının önüne geçemedi.

Etrafıma bakındım, kocaman bir odadaydım. Odanın ortasında büyük bir yatak vardı, duvardaki büyük pencereler dışarıdaki gün ışığını tüm berraklığıyla içeri taşıyordu. Oda lacivert tonlarında döşenmişti, dekorasyonda koyu renkleri sevmememe rağmen benim için bile göz alıcıydı.

İçinde bulunduğum yatağa çevirdim dikkatimi. Kalın yorgan, üzerinde lacivert bir battaniye ve hissettiğim değişik bir koku... Yapmadım tabii o hareketi. Yastığa elimi sürmedim çünkü bunu başkasının yaptığını duysam ya da görsem deli gibi dalga geçerdim. Sadece elimi dağılmış saçlarıma atarak saçlarımı kokladım. Elbette o koku saçlarıma da sinmişti. Odunsu, akılda kalıcı ve fazlasıyla erkeksiydi.

Yataktan kalktım. Üzerimde hâlâ dün akşamki kıyafetlerim vardı. Aksi elbette ki mümkün değildi.

Dışarıdan sesler geldiğini duyunca cama doğru ilerledim. Perdeyi hafifçe açıp dışarı baktım. Ön taraftaki bahçede, masanın etrafına birkaç adam toplanmıştı. Masanın başında elbette ki Tekin vardı. Çay içiyordu. Baktığımı nasıl anladı, bilmiyorum ama bir anda gözleri beni buldu. Ardından oturduğu yerden ayaklandı. Kısa bir an paniklesem de sakince camdan uzaklaştım.

Buraya geliyordu muhtemelen. Bir an, dün gece bu odaya nasıl geldiğimi düşündüm. Roket bilimi değildi tabii bu, nasıl geldiğim sugötürmez bir gerçekti. Tekin tarafından kucaklanmış, onun yatağına yatırılmıştım. Bunu hiçbir şey olmamış gibi karşılamam en iyisiydi.

Kapı hafifçe tıklatıldıktan sonra açıldı. Daha ben dağınık saçlarımı düzeltemeden bakışlarımız buluştu.

"Günaydın," dedi yüzünde ciddi bir ifadeyle. Üzerine siyah boğazlı bir kazak, altına da aynı renkte bir pantolon giymişti. Bunu kabullenmeyi istemiyordum ama bir kadını ürkütecek kadar yakışıklıydı.

"Günaydın," dedim hızlıca.

"Rahat uyuyabildin mi?" diye sordu. Cevabı çok riskli bir soruydu bu. Evet desem *Yatağın çok rahat,* demişim gibi algılanacak, hayır desem kaba olacaktı.

Dürüst olmaya karar verdim. "Evet, teşekkür ederim. Seni de yerinden ettim."

"Önemli değil."

"Çıkacak mıyız hemen? Ona göre hazırlanayım."

"Bir saate kadar... Önce gelip bir şeyler ye istersen."

"Olur," dedim itiraz etmeden. "Üzerimi değiştirip geliyorum."

"Sana da servis açtırıyorum," deyip odadan çıktı.

Ben de peşinden bavulumun olduğu yere gidecektim ama bavulumla dün akşam çıkardığım botlarımın da bu odaya getirildiğini gördüm. Fazla düşünmeden hızlıca hazırlanmaya koyuldum.

Seri hareketlerle üzerimi değiştirdim, saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Odadaki banyoda yüzümü temizleyip hafif bir makyaj yaptım. Tüm eşyalarımı da bavuluma tıkıştırıp odadan çıktım.

Koridordaki geniş aynada görüntümü kontrol etmeden duramadım. Siyah boru paça *jean* ve kırmızı *crop* kazak uyumlu görünüyordu. Saçlarımın dalgaları düzgündü, makyajımınsa hiçbir abartı yanı yoktu. Ayağıma geçirdiğim topuklu botlarımla tamamdım.

Salona geçtim. Telefonumla küçük çantam bıraktığım yerde, koltuğun üzerinde duruyordu. Hatta kabanım da otelden getirilmiş, koltuğun kenarına koyulmuştu. Geriye yalnızca yiyecek bir şeyler atıştırmak kalıyordu sanırım. Artık Ankara'ya dönüşün zamanıydı.

Telefonumu alarak bahçeye çıktım. Ben çıkar çıkmaz masadaki adamların bazıları yerlerinden kalktılar. Masanın başında Tekin, sağında da yaşlıca bir adam oturuyordu. Tekin'in soluna ise boş bir servis açılmıştı. Bu işleri kimin yaptığını anlamıyordum çünkü evde korumalar dışında herhangi bir görevliye rastlamamıştım.

"Günaydın," deyişime herkes yanıt verirken yerime geçtim.

Oturmadan önce Tekin sağındaki ellilerinin sonunda gibi görünen adamı, "Noyan abi..." diyerek takdim etti.

Noyan Bey ayağa kalkıp elini uzattı. "Tekin'in avukatıyım. Memnun oldum, Hazel Hanım."

"Ben de memnun oldum," diyerek tokalaşıp yerime oturdum. İki çeşit omlet, domates-salatalık, peynir ve zeytin çeşitleri, meyve ve daha birçok

şey... Masa eksiksizdi. Ama pek iştahım yoktu. Aslında o anda sigara içmeyi tercih ederdim ama çıkıntılık yapmanın yeri değildi.

Tekin çayını içerken bakışlarını bana çevirdi. "Birazdan bir misafirimiz gelecek." Kaşları çatıktı, anlaşılan bu durumdan fazlasıyla hoşnutsuzdu. Ayrıca misafir onundu, çoğul eki kullanması gereksizdi, neticede ben bu evin bir üyesi değildim.

"Öyle mi?" diye sordum yine de.

"Evet. İştahın kapanabilir, o yüzden öncesinde bir şeyler yemeni öneririm."

Tabağıma bir şeyler almak için masaya uzanırken "Kim gelecek ki?" diye sordum.

"Dün akşamki adam," dedi Tekin. Aslında yanıt vermesini beklememiştim.

"Mıstık mı?"

"Mıstık?" dedi alay eder gibi.

"Yani... Sen de Musti diyorsun adama. Ben Mıstık diyemez miyim?"

"Diyebilirsin," diye yanıtladı. Dudakları çok hafif kıvrılmıştı.

"Yine silah çekmeden mi karşılayacaksınız onu?" Tekin anlamadan yüzüme baktı. "Dün akşam lobide onlar size silah çektiler ama siz hiçbir şey yapmadınız. Bir çeşit racon diye düşünmüştüm."

Aslında bunun üzerine düşününce kendimi daha önemli bile hissetmiştim. Çünkü ben otel odasına daldığımda sanki büyük bir tehlikeymişim gibi silahlarla karşılanmıştım. Hoşuma gitmişti.

Tekin başını geriye atıp güldü. Dudakları genişlemiş, bembeyaz ve düzgün dişleri görünmüştü. Nadir rastlanır bir manzaraydı sanki ve çekiciliği nedense beni korkutmuştu.

"Niye güldün ya?" dedim etkisinden kurtulmaya çalışarak.

"Raconu bilmene..."

"Dur, daha dün akşam başladım öğrenmeye." Kendime engel olamadan göz kırptım. "Mafya 101." Ağzıma küçük bir salatalık attım. Ben salatalığı çiğnerken Tekin kısa bir an dudaklarıma baktı. Ama hızla toparlanınca kafamda kurduğumu sandım. "Yoksa ben bir garip bakanlık stajyeriyim. Ne anlarım böyle kanunsuz işlerden?"

"Dedi çantasında silahla gezen, sahte kimlikler ve peruklar ayarlayan kadın..."

Dayanamayıp güldüm. "Dün akşamı karıştırma şimdi. Kutsal bir görevdi o benim için. Her şey mübahtı."

"Süvarilerle ne alakan var senin?" diye sordu birden. Ben yüzüne boş boş bakınca devam etti. "Süvariler halletmiş sahte kimliği. Yerimi Küçük Süvari bulmuş," derken ses tonu memnuniyetsizdi. Ya da belki de yalnızca bana öyle gelmişti.

Başımı onaylarcasına salladım. "Evet. Küçük Süvari arkadaşım olur."

"Selam göndermişler. *Misafirin bizim için kıymetli!* diye de eklemişler." Selam sabah ne alakaydı şimdi? Birbirlerini tanıyorlar mıydı ki? Çayından bir yudum içtikten sonra devam etti. "Yalnızca Küçük Süvari'yi mi tanıyorsun?"

"Hı hı... Erdinç, Galatasaray Üniversitesi'nden arkadaşım. Ben Uluslararası İlişkiler okurken o Hukuk okuyordu. Benden birkaç dönem üstteydi. Sınıf arkadaşımla birlikteydi o ara. Hazar da tanıyor ayrıca, iyidir araları."

"Hazar'a anlatmayacağından nasıl eminsin peki?"

"Yemin ettirdim," dedim kendimden emin bir sesle. "Beni ispiyonlarsa acısını çok fena çıkaracağımı da biliyor." Bakışları gözlerimin içinde sanki daha fazlasını söylemek ister gibi gezinirken bahçenin ön tarafından tekerlek sesi duyuldu.

Tekin'e bakarak, "Geldi," diyen Noyan Bey oturduğu yerden ayaklandı. Gelen arabaları karşıladı. Simsiyah arabaların içinden önce birbirinden kanunsuz görünen adamlar, ardından ise Mıstık çıktı. İti an, çomağı hazırla gibi bir andı.

"Ah be Tekin!" dedi bağırarak. "Hiç oldu mu bu ya? Birlikte iş yapacağız derken... Kazık atmak sana yakıştı mı?"

Tekin'e yaklaşmak üzereyken, Noyan Bey onu omzundan tutup durdurdu. "Destur!" dedi uyarır gibi.

Tekin o sırada oturduğu yerden kalkınca saniyeler sonra Mıstık'la karşı karşıya geldiler.

"Ağlayacaksan oynamayalım, Musti," dedi Tekin imalı bir sesle. "Ayrıca hayal de mi görüyorsun lan artık? Birlikte iş yapacağımız fikri de nereden çıktı?"

"Silahlar nerede, Tekin?" dedi Mıstık. Neyden bahsettikleri konusunda fikrim yoktu ama bizim silahlar olmadığı kesindi.

"*Mundişi xut'ula so ren, var-giçkin!*"[10] dedi Tekin adamlarından birine bakıp sinsice gülerken. Hangi dildi bu? Anlamamıştım. Yeniden Musti'ye döndü. "Ben nereden bileyim, oğlum? Senin silahlarının bekçisi miyim? Kendin sahip çıksana tırlarına! Etrafına saçma sapan adamları toplarsan olacağı bu! Rezil kepaze etmişsin kendini Çeçenlere de."

[10] Lazcada *'Götündeki delik nerede bilmiyorsun,'* demektir. *'Dünyadan haberin yok,'* anlamı taşır.

"Sen okumuş adamlarla çalışıyorsun da n'oluyor lan?" dedi Mıstık. Cesareti artmıştı ama fena patlayacak gibi de bir hâli vardı. "Kültürlü mafya mı olacaksınız başımıza? Yaşatırlar mı lan sizi bu âlemde? Öyle gökten zembille ineceksin, ondan sonra mafyada yer edinmeyi bekleyeceksin. Üzerine benim anlaşmamın üzerine çökeceksin."

Öfkeyle soludu. Elini beline attı, silahını çıkardı. Tekin'in adamlarından birinin hemen yanımda olduğunu o an anladım çünkü önüme geçerek bana siper oldu. Ama manzaram da kapanmıştı böyle. Başımı önümdeki adamın gövdesinden hafifçe sağa doğru kaydırıp baktım. Mıstık silahını kaldırdı ve havaya bir el ateş etti. Bendeki rahatlığın sebebi neydi bilmiyordum ama nedense içten içe Tekin'e bir şey yapacak gücü olmadığının bilincindeydim.

"Seni asla aralarına almayacaklar, asla onaylamayacaklar!" diye devam etti Mıstık. Kimlerden bahsettiğini anlamasam da gözümü önümdeki sahneden ayırmadım. Göğsünün sinirle inip kalktığı buradan bile belliydi.

Tekin ise rahattı. Elleri ceplerindeydi, az önce silah ateşlenirken kılı bile kıpırdamamıştı. "Sen..." dedi buzdan bir cehennemi andıran sesiyle. "Onların onayına ihtiyacım olduğunu da nereden çıkardın?" Boynunu sağa sola büküp burnunu çekti. "Bizim buralarda bir laf var, Musti," diye devam etti. "*Mapak var, orak mapoba ikips.*"[11] Değişik bir dildi ama ezgisi çok güzeldi. "Ne demek bu, biliyor musun?" diye sözlerini sürdürdü. "*Krallığı kral değil, zaman kurar.* Yani... Sen sadece bekle. Tabii ömrün yeterse... Azrail seni bir yokluyor gibi geldi bana."

"O kadar kolay değil," der gibi oldu Mıstık ama Tekin onu hızla susturdu.

"Daha bitirmedim." Elini Mıstık'ın omzuna attı. Adamın buruşan yüzünden omzunu parçalayacak gibi sıktığı anlaşılıyordu. "Benim bağlantımla benden habersiz, köpeklik ettiğin birilerinin silahlarını geçirtmeye çalıştın ve ucuz yırttın. Onu saymayacağım. Bedelini ödemene daha var çünkü." Şeytani bir tavırla güldü. "Dün akşam adamların silah çekti. O birdi. Bugün geldin, böyle yiğitlikler falan... Bu sefer de sen silah çektin. Bu da ikiydi. İki kurşunun birikti, Musti. O gün geldiğinde iki kurşunla öldüreceğim seni." Elini adamın omzundan çekip yeniden rahat bir tavırla ceplerine soktu. "Ama o gün bugün değil. Evimi senin pis kanınla kirletecek değilim. Hadi siktir git buradan şimdi!"

Tekin'in adamları hepsini yaka paça arabalara bindirdiler. Son anda Mıstık'ın bana attığı imalı bakış çarptı gözüme ama önemsemedim. Araçlar nihayet uzaklaştığında Tekin yeniden masaya döndü. Ardından adamlarına bakarak, "Arabaları hazırlayın," diye emretti. Adamlar hızla dağıldılar.

[11] Lazca bir atasözüdür.

Bahçede üçümüz kalınca Noyan Bey'e verdi dikkatini. "Musti'nin tırlarını değiş tokuş yapacağız, Noyan abi."

"Neyle?"

"İstihbarattaki birtakım silahlarla!"

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Düşündüğüm şeyi mi yapacaktı?

"Nasıl?"

"Ayarlayınca haber vereceğim ben sana!"

"Ben hazırda bekleteceğim o zaman," deyip sandalyede duran çantasını aldı Noyan Bey. "Kaçıyorum. Dikkat et kendine."

"Sen de!"

Tekin'le kucaklaştıktan sonra Noyan Bey elini bana uzattı. "Çok memnun oldum, Hazel Hanım."

"Ben de," dedim elini sıkarken. "İyi günler."

Nihayet ikimiz kaldığımızda Tekin cebinden sigarasını çıkardı, önce bana uzattı. Hemen bir dal aldım. Çakmağını uzatıp sigaramı yaktı. Ardından kendisi de aynısını yaptı. Sigaramdan ilk nefesimi çektikten sonra sormadan yapamadım.

"Bahsettiğin silahları, bizim gemiden çıkanlarla mı değiştireceksin?"

"Evet," dedi başını sallayarak. Sigarasından bir nefes çekip üfledi. Bilip bilmediğimi kontrol etmek ister gibi bana baktı. "Silahların seri numaraları olur. Muhtemelen sizin gemiden çıkanların tüm kodları istihbaratın sistemine işlenmiştir. Bu data değişecek." Ben bunun ne işe yarayacağını anlamayınca devam etti. "Seni tehdit edenlerin ellerinde gemideki silahlardan olabilir. Yine büyükelçi cinayeti benzeri bir şey planlarlarsa data değiştiği için suç silahıyla istihbarat datası eşleşmeyecek. Dolayısıyla artık, babanın gemiden çıkan silahlarla gerçekleşecek olası bir saldırı durumunda fail olarak suçlanacağı konusunda endişelenmene gerek yok. Tabii silahlar yine kaçak... Tehditlere yönelik geçici bir çözüm bu sadece ama bizi bir süre idare eder. Ben o gece geminin kaçırıldığını ispat edecek bir kanıt bulduğumda da bu yasa dışı silahlar meselesinden tamamen aklanacaksınız."

"Ne zaman düşündün bunu?" dedim hayretle ona bakarken.

"Dün gece." Sigarasını söndürdü. "Aslında tırları yakalatmayı planlıyordum. Ama seninle beraber plan değişti tabii. Şimdi bu değişimi organize etmeliyim. Endişelenme, pürüz çıkmayacak."

Gülümsedim hafifçe. Bu haber rahatlamamı sağlamıştı. İkizim Hazar, mahalle yanarken keyif sigarasını yakıp kaosu izleyen hatta oturduğu yerden ateşe bir de benzin döken rahat bir adamdı. Pek yüce gönüllü de sayılmazdı

aslında. Kırk yılda bir, birinin hayatını kurtaracağı tutmuştu ve anlaşılan o da doğru kişiydi, içgüdülerine sağlıktı.

"Arabayla gideceğiz," dedi Tekin. "Uzun bir yol ama idare edebilir misin?"

"Ederim, sıkıntı değil."

Dakikalar sonra adamlar arabaların hazır olduğu haberini verdiler. Tüm eşyalarım toparlanıp arabaya yerleştirilmişti. Ben de küçük çantamın zincirini omzuma geçirdim, içine telefonumu koydum.

Arabaya binmeden önce bir rüzgâr esti üzerime doğru. Eve baktım. Burayı son görüşüm olduğunun bilinciyle denizin kokusunu içime çektim. Çok güzel bir yerdi aslında ama üzerime kâbuslar ve belalar musallat olmamışken gelmeyi isterdim.

"Hazır mısın?" diye sordu Tekin.

Onu onayladıktan sonra arabaya bindim. Ben arkaya geçtim, o da karşımda yerini aldı. Tıpkı dün buraya gelişimiz gibiydi ama aynı zamanda farklıydı da. Aynı insanlardık fakat artık bir iş birliğimiz vardı.

Sessiz yolculuğumuz başladıktan kısa bir süre sonra başımı dayadığım camdan kaldırdım. Uyuduğumun farkına varmamıştım. Hafifçe doğrulmaya çalıştığım anda üzerime örtülmüş siyah ceketin farkına vardım. Tekin'in ceketiydi, Tekin ise tüm dikkatini elindeki tablete vermişti.

"Gecenin acısını çıkarıyorsun," dedi bakışlarını tabletten kaldırarak. Kaşla göz arasında uyuyuşumu kastediyordu.

Gözlerimi ovuşturdum. Fakat yanıt veremeden araba ani bir frenle durdu. Yola bir kadın fırlamıştı, sırtında büyükçe bir sepet taşıyordu. Tekin de bir an dışarı baktıktan sonra manzara tanıdıkmış gibi yeniden önüne döndü. Ama benim için yeniydi çünkü birbiri ardına bir sürü kadın yemyeşil bir tarladan çıkarak karşıdan karşıya geçiyordu.

"Ne yapıyorlar?" diye sordum merakla.

"Çay," dedi Tekin. Anlamadığımı fark etmiş olmalı ki "Çay toplamışlar. Oradan dönüyorlar," diye açıkladı. Eliyle camın dışında bir yeri gösterdi. "Bak, şurası... Buradaki çaylıklardan biri."

Gösterdiği yerde başka kadınlar önlerindeki yeşillikten yapraklar topluyorlardı. Elleri o kadar hızlıydı ki takip edebilmek imkânsızdı. Büyülenmiştim sanki. "Çok güzel..." dedim kendimi tutamadan.

"Öyle. Çok güzel," diye yanıtladı beni. Ona döndüm. Bana bakıyordu. Gözlerindeyse dün akşam da gördüğüm bir ışık yanıyordu.

Kalbim küt küt atmaya başlayınca lafı değiştirmek için zayıf çabalara giriştim. Fakat kendime güvenli bir sınır yaratmak gitgide güçleşiyordu.

"Keşke buradan Ankara'ya götürebileceğim değişik bir çiçek olsaydı."

"Neden?" diye sordu.

"Benim evde bir seram var. Daha çok kapalı bir bahçe gibi aslında. Gittiğim her yerden farklı bir çiçek alıyorum orası için. Fide ya da tohum yani..."

"Burada aradığın gibi bir şey olup olmadığını araştırırız."

"Olur."

Araba yeniden hareket etmişti. Yol akarken o dakikadan sonra saatler de uçup gitti. Uyudum, uyandım. Bir şeyler yiyip içtim. Tekin'le sohbet ettim. Bu sırada o hep uyanıktı. Nihayet saatler sonra Çankaya'daki evimin kapısının önünde karanlık geceye gözlerimi araladım.

Tekin karşımdaydı, bana bakıyordu. "Geldik," diye mırıldandı. "Çocuklar bavulunu taşıdılar bahçeye."

"Anladım." Toparlanmaya çalıştım. Ceketini yanıma bıraktım, çantamın zincirini boynumdan geçirdim. Onun gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ama nedense birden onu davete kadar görememekten endişelenmiştim. "Bir daha ne zaman-" dedim ama devamını getirmeme izin vermedi.

"Sen gir eve, Hazel. Ben de çocuklarla konuşup geliyorum," diye yanıtladı beni.

Kısacık bir an heyecanlandım. Tek amacım bundan sonraki planı öğrenmekti tabii, heyecanımın altında başka bir sebep aramadım.

Arabadan hızla indim ve koşarak bahçeye girdim. Bavulumun bahçenin ortasında olduğunu görünce onu da aldım. Aslında eve girecektim ama güçlü bir his arka bahçedeki seraya sürükledi beni. Önce çiçeklerimi kontrol edeyim düşüncesiyle seri adımlarla oraya yürüdüm.

Saniyeler sonra çantamdan anahtarımı çıkarıp seranın kapısını açtım. Kaşlarım çatıldı önce. Kapıyı kilitlemeden çıkıp çıkmadığımı düşünmeye çalıştım ama kafamda bir anı belirmedi. Normalde evden çıkarken serayı mutlaka kilitlerdim.

Bu kez unuttuğumu sanarak bavulumu dışarıda bırakıp içeri girdim, çiçeklere doğru yürüdüm. Hepsini daha iyi inceleyebilmek için ışığı yakacakken seranın eve açılan iç kapısının ardında bir tıkırtı duydum. Kapının kulpunun oynadığını fark ettiğim anda ise koşar adımlarla kendimi seranın ortasında duran büyük masanın altına attım. Sera o kadar da küçük değildi, çıkış kapısı uzakta kalmıştı. Her yer karanlıktı, telefonumu çıkarıp ışığının yerimi belli etmesini göze alamazdım. Hem çıkarsam da Tekin'in telefon numarasını almamıştım ki... Nasıl arayacaktım?

Nefesimin kontrolsüzce hızlanmaya başladığını anlayınca ses çıkarmamak için kendimi zorladım. Beynim son hızıyla çalışırken çantamı açtım. İçinde duran, dün akşamdan kalma küçük silahı çıkardım. *Bu ikinci*, diye geçirdim içimden. Ama yine tıpkı o geceki gibi çaresizdim.

Seranın iç kapısı nihayet gıcırdayarak açıldı. Önce bir sessizlik çöktü, ardından adım sesleri içeride yankılandı. Saklandığım masanın altında iyice büzüştüm, bakışlarım ise seranın etrafını çevreleyen camlardaydı.

Titreyen ellerimle silahımı daha sıkı kavradım. Fakat bana doğru yaklaşan yansımayla içimdeki paniği daha fazla frenleyemeden çığlığı bastım. Ben boğazım yırtılırcasına "İmdat!" diye bağırırken, camdaki yansımadan adamın bana doğru koştuğunu görüp gözlerimi sımsıkı kapattım.

Bir el silah sesi yükseldi her yanı mis gibi çiçeklerle çevrili seramdan. Kulaklarımı kapamıştım, vücudumda bir acı hissetmeyi bekliyordum. Ama nedense en çok, yine herhangi bir şekilde alıkonulmaktan korkuyordum.

Ancak duyduğum şey bir inleme, hemen peşinden ise düşme sesi oldu. Ardından, "Hazel!" diye bir bağırış ellerimle kapattığım kulaklarıma doldu. Öfkeliydi adımı haykıran ses. Ama aynı zamanda tanıdık da geliyordu. Dün gece birçok defa işitmiştim, canı pahasına beni koruyacağına dair âdeta yemin eden adamdı bu.

Elimdeki silahı bile bırakamadan saklandığım yerden fırladım. Kapının önünde olduğunu gördüğüm an ona koştum. Onun da adımları bana doğru hızlandı. Kendimi kollarına bıraktığım an vücudumu engel olamadığım bir titreyiş aldı. Korkuydu bunun sebebi, daha önce de tatmıştım. Ancak o zaman tüm bedenim sırılsıklamdı ve yapayalnızdım.

"Çok korktum," diye fısıldadım.

Kocaman elinin biri belimi sıkıca kavradı, silahlı eli ise saçlarımın arasına daldı. Kokusu burnumda, dudaklarıysa alnımdaydı. "Buradayım, geldim," diye fısıldadı. "Yetiştim."

Beni tek hamlede kucağına aldı. Boynuna iyice sokuldum. Kucağında benimle seranın ucunda duran koltuğa oturdu. Nefesi saçlarıma karışırken elimden silahımı almış, kendininkiyle beraber yere koymuştu. Kalbinin atışı avuçlarıma dolarken kendime biraz olsun rahatlama izni vererek gözlerimi kapattım. Dün gece beni taşıdığı anı anımsamıyordum ama bu seferkini hiç unutmayacaktım.

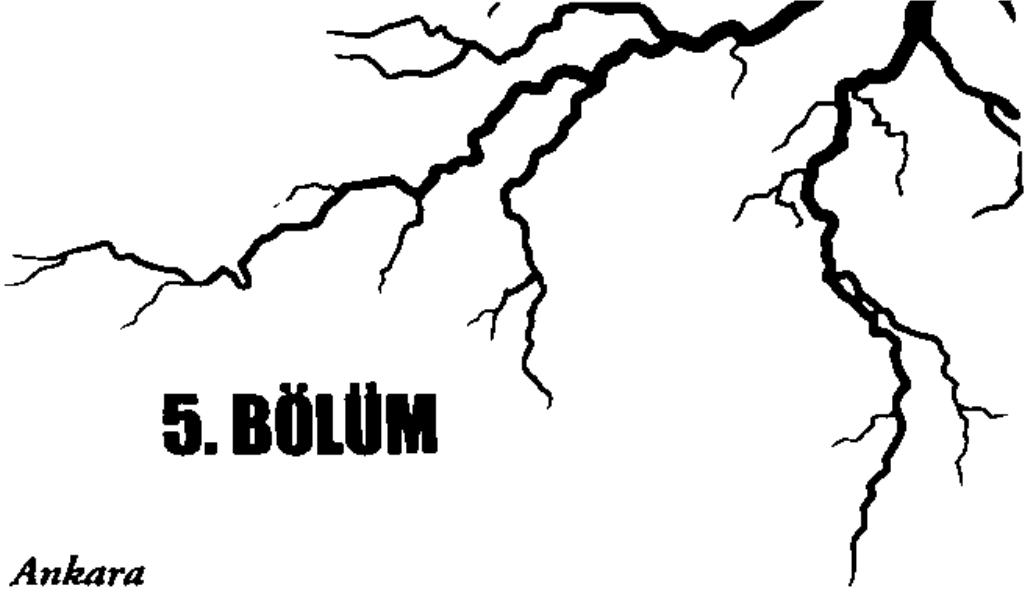

5. BÖLÜM

18 Ekim 2020, Ankara

"Geçti," diye fısıldayan sesi, serada dakikalardır süren sessizliği bozdu. "Daha iyi misin?"

Başımı *evet* dercesine salladım. O sırada kapıdan sesler geldiğini duyunca tedirgin bir şekilde o tarafa bakmak istedim ama Tekin izin vermediği için yapamadım.

"Bakma." Saçımdaki elini ansızın çeneme indirip yüzümü kendine çevirdi. "Görmesen daha iyi."

Derin bir nefes alıp gözlerine baktım. Duyacaklarıma hazır olup olmadığımı bilmiyordum ama yine de sormalıydım. Daha aklımdakileri kelimelere dökemeden beni anladı ve sessiz sorumu, "Ölmedi, merak etme," diye yanıtladı. "Yalnızca omzundan vuruldu."

Seranın camlarından, omzundaki yaradan kanlar akan adamın, Tekin'in korumaları tarafından yaka paça götürüldüğünü gördüm. Yandan bakınca tanıdık gelmemişti ama bu daha kötüydü çünkü derdimin ne denli dallı budaklı olduğunu ortaya seriyordu.

Bela, sessiz bir şimşek gibiydi. Hani kapkaranlık gökyüzünde ansızın çakar, her yeri aydınlatır ama kopardığı gürültü çok sonra ulaşırdı ya insanın kulağına... Tüm yaşadıklarımı ancak bu şekilde tanımlayabilirdim. Atina'da çakmıştı ilk şimşek; çıkardığı gürültü ise önce kaçırıldığım o gemide, sonra aileme yöneltilen tehditlerde işitilmişti.

Titreyişim zar zor dindiğinde bulunduğum kucaktan inmem gerektiğine karar verdim. Hafifçe kıpırdandım ama beni bırakmadı. "Kal..." diye fısıldadı. Güçlükle sakinleştirebildiğim kalbim kısa bir an tekler gibi olsa da hızlı toparladım. Neden bilmem, dinledim sözünü. Sanırım o anda, mermer zeminden yükselen kan kokusunu duymamak için başka bir kokuya yakın olmaya ihtiyacım vardı.

Küçücük kalmıştım kucağında. Eli saçlarımda, avucu bel oyuntumda, nefesiyse şakağımdaydı. "Demek bahsettiğin seran burası?" diye mırıldandığında anı durdurmayı ya da biraz olsun yavaşlatmayı diledim ancak

imkânsızdı. Çünkü biz iki yabancıydık ve birazdan korkunun etrafımıza ördüğü o ağ bozulacaktı.

"Hı hı..."

"Güzelmiş," dedi boğuk sesiyle.

Denesem de gülmeyi beceremedim. Bakışlarım zemine kaydığında suratım iyice asılmış, nasıl bir şeyin içine düştüğümle yeniden yüzleşmiştim.

"Kan oldu yerler hep," dedim. Biraz daha bakarsam kusacak gibiydim. Üstelik betondaki o kıpkırmızı leke yüzünden tekrar geçmişe, hiç hatırlamak istemediğim bir zamana çekilmek üzereydim. "Nasıl temizlenecek?"

"Hallederiz," dedi. Kaç kez yapmıştı bunu daha önce? Bu konuda tahminimden daha deneyimli olduğu belliydi.

İçimden geçirdiğim düşüncelerin yarattığı tedirginliği gizleyememiş olmalıydım ki rahatsızca kıpırdandım. Göğsü hafifçe şişti, her hareketini kendi bedenimde hissedebildiğim bedeni kaskatı kesildi. Ve en nihayetinde istemsizce dışarı yansıttığım hislerimin etkisiyle etrafımızı saran çember de gevşedi.

Daha fazla kalamadım kollarında. Küçük bir hareketle sıyrılıp ayaklandım. Göz ucuyla yüzüne baktığımda, bakışlarının üzerimde olduğunu fark edip gözlerimi kaçırdım. Ortadaki geniş masaya doğru yürüdüğümde ellerimi dakikalar önce altına saklandığım ahşaba değdirdim. Belki çığlık atmasam ya da Tekin yalnızca birkaç saniye gecikmiş olsa yine bir kâbusun içine hapsedilecektim.

"Nasıl girebildi içeri?" dedim mırıltıyla. Kabullenmek istemiyordum ama belli ki evimi de biliyorlardı. "Daha önce evime kadar ulaşmaya çalışmamışlardı."

"Arhavi'den yola çıktıktan sonra, buradaki adamlarıma evi kolaçan etmelerini söylemiştim. Gelmeden önce güvenli olduğundan emin olmam gerekiyordu." Ona baktım, bakışlarına öfkeyle karışık bir pişmanlık çökmüştü. "Fakat anlaşılan beceremememişler. Tekrarı olmayacak."

"Şurada," dedim seranın içerideki ikinci kapısını göstererek. "Eve açılan ikinci bir kapı var. Adam da oradan çıktı."

Oturduğu koltuktan kalkıp işaret ettiğim kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açıp içeriye girdi. "Buradaki merdiven eve mi çıkıyor?" diye sordu içerideki küçük merdiveni göstererek.

"Evet. Evin içinde de dolaplı bir kapıyla örtülüyor merdiven. Görmemiş olabilirler."

"Göreceklerdi!" dedi itiraz kabul etmeden. "Her ihtimali göz önünde bulundurmaları gerekiyordu."

Bir an düşününce anladığım şeyle kaşlarım çatıldı. "Senin adamların nasıl girebildiler benim evime?"

Hiçbir utanma belirtisi göstermeden bana baktı. "Sence?"

İnanamıyordum gerçekten. İnsan bari biraz olsun mahcubiyet duyardı. "Senin adamların girebildilerse başkalarının nasıl girdiğini neden sorguluyoruz o zaman? Görünen o ki evim çok da güvenli değilmiş."

"Ben sorgulamıyorum, sen sorguluyorsun. Benim sorguladığım tek şey adamlarımın yaptığı aptallık. Onu da kendi kendime sormakla kalmayacağım tabii."

Sinirle, vücudumun iki yanında yumruklarımı sıktım. "Evime benden izinsiz adamlarını soktuğun için sence de biraz olsun utanman gerekmiyor mu, Tekin?"

Bana döndü. Duruşu kendinden emindi, ne dersem diyeyim aksini kabul etmeyecek gibi görünüyordu. "Dün akşam... Seni tüm bu süreçte koruyacağıma söz verdim. Seninle paylaşmadan bazı aksiyonlar alabilirim bunun için." Özür dilemek falan tabii ki yoktu. Paşamızın incileri dökülürdü. "Ayrıca... Evet, evin güvenli değil. Bugünden sonra bu da değişecek."

"Nasıl olacakmış o?" diye sordum ama henüz yanıt alamadan bahçeden bir erkek sesi yükseldi.

Tekin silahına davranacakken "Hazel abla!" sözlerini duyar duymaz bundan vazgeçti.

Elias gelmişti. Muhtemelen dışarıda tüm olup biteni gördüğü anda da panikten delirmişti.

Seraya süratle girdi. Beni gördü, sağ salim olduğuma kanaat getirmiş olmalı ki bana sımsıkı sarıldı. "Yüreğime iniyordu," dedi nefes nefese. "Ne oldu burada böyle?"

"Anlatırım, Elias," dedim bıkkın bir tonda. Her şeyi başa saracak enerjim yoktu. Tekin'e döndüm kısa bir an. "Eve çıkalım mı?"

Tekin'in bakışları Elias'taydı. Gözleri kısılmıştı, dün gece anlattıklarımın kafasında döndüğü ortadaydı. Elias'ın onu görür görmez hafifçe panikleyişi de muhtemelen gözünden kaçmamıştı.

Elias ve abisi yıllardır bizimle çalışıyordu. Babası da zamanında babamın adamlarından biri olduğundan çocukluktan beri tanırdım onu. Fakat Elias'ın o anki misyonu bu değildi elbette. Bana Tekin'den söz eden kişi oluşu, onu şu durumda fazlasıyla önemli bir konuma sokuyordu.

"Sen!" dedi Tekin. "O gece Hazar'ın yanındaydın. Abin de vardı." Hazar'la tanıştıkları, Hazar'ın bana hiç bahsetmediği o gizemli geceden söz

ediyordu. Bana neden *Böyle böyle bir adamla tanıştım geçen gun,* diye anlatmamıştı ki? Bir an önce tüm detayları öğrenmem gerekiyordu.

Elias hafifçe korksa da inkâr etmeden başını salladı. Sanki dilini yutmuştu. O kadar komik görünüyordu ki bana az önce yaşadıklarımı bile unutturmuştu.

"Hazel'e benden sen bahsettiğine göre..." Hafifçe sinirlenmiş gibiydi ancak çok da dilediği gibi tepki veremiyordu. "Hazar sana çeneni kapalı tutmayı öğretmemiş olmalı," dediğinde bakışlarım aniden ona döndü. Ne yani? O kadar iş birliği yapmıştık, beyimiz beni tanıdığına memnun olmamış mıydı?

Kaşlarım çatıldı. Sebebini düşünmeyi kesinlikle reddettiğim bir öfke bedenimi esir aldı. Bir an laf sokmak için ağzımı açtım fakat hemen vazgeçtim. O memnun değilse ben hiç ama hiç memnun değildim. Bu konuda onunla ağız dalaşına girip kendisini önemli hissetmesine izin vermeyecektim. Evime gizlice adamlarını sokmuştu ayrıca. Bunu da eksi hanesine büyük harflerle ekleyecektim.

"Elias, sen neden gelmiştin?" diye sordum.

Elias buraya geliş sebebini hatırladığı anda rengi attı. "Abla, patron sabahtan beri kırk kere aradı. Kütüphanede ders çalıştığın yalanına da pek inanmış gibi değildi."

Babamdan bahsediyordu. "Sen konuştun mu?" diye sordum. "Hayır, beni neden aramıyor, bir anlasam!"

"Evet," dedi. "*Hazel ablam kütüphanede, çok yoğun çalışıyor, o kadar çok ders çalışıyor ki gözünün feri söndü valla patron,* dedim ama bence yemedi."

"Arayalım hemen!" diyerek seranın çıkış kapısına yöneldim. Elias arkamdan koşa koşa gelirken Tekin de garip bakışlar atarak bizi takip ediyordu. Bakmadım tabii ona. Peşimizden gelebilirdi. Neticede benimle tanıştığına memnun olmamış bir adamı bir de misafir gibi ağırlayacak değildim. *O sana öyle davranmadı ama,* diye fısıldadı iç sesim. Duymazdan geldim.

Eve girdiğimiz sırada bahçenin boş olduğu dikkatimi çekti. Anlaşılan Tekin'in adamları evime giren o pisliği de alıp başka bir yere gitmişlerdi.

Yukarı çıkan merdivenleri tırmanacakken "Hazel, dur!" diye bağırdı Tekin. Aynı anda Tekin'in adamlarından Cihan da içeri girmişti.

"Abi, biz evi tamamen aradık. Temiz."

"Aynen," dedi Tekin dalga geçer gibi. "Buraya gelmeden önce de temiz olduğunu söylemiştiniz, değil mi?" Sesi hepimizi olduğumuz yere çivileyecek kadar yükseldi. "Seradan çıkan şerefsiz kimdi o zaman, amına koyayım? Temizmiş!" Ne zaman geri taktığını bilmediğim silahını belinden

çıkardı, merdivenlere doğru yöneldi. Etrafı tüm dikkatiyle kolaçan ederken "Beni takip et," dedi. Yukarı çıkmam gerektiği için itiraz etmedim.

Dakikalar sonra silahını tüm odalara doğrultmayı tamamladı. Cihan haklı çıkmıştı, sahiden de temizdi fakat anlaşılan Tekin'in kendinden başkasına güveni kalmamıştı.

Odama girdiğim anda temiz bir hava karşıladı beni. Oyalanmadan giyinme odama daldım, kapıyı arkamdan kapattım. Seri hareketlerle kendime bir ev kıyafeti çıkardım. Önce duş almam gerekiyordu aslında ama acilen tamamlamam gereken bir görevim vardı.

Krem rengi bir tayt, üzerine de aynı tonda salaş bir kazak giydim. Saçlarımı da sanki günlerdir o hâlde duruyorlarmış gibi tepeden toplayarak şekil verdim. Aynaya baktığımda makyajımın zaten hafifçe dağıldığını görsem de bu yeterli gelmedi. Gözlerimi azıcık ovuşturup rimelimin çok hafif bulaşmasını sağladım. İşte şimdi evde dersten beyni sulanmış bir yüksek lisans öğrencisi gibi görünüyordum.

"Leyla da dershaneye gidiyor, bayağı hırslı hazırlanıyor," dedim kendi kendime, Ali Rıza Bey tonlamasıyla. Sonra içimden, *Tövbe tövbe!* diye ekledim.

Giyinme odasından çıktığımda Tekin yatak odamın ortasında dikiliyordu. Elias ise onun çaprazındaydı, ne yapacağını bilen bir tavırla telefonu elinde bekliyordu. Çalışma masama geçtim, birkaç kaynak kitabını hafifçe dağıttım. Aslında masada kahve falan eksikti ama vakit yoktu, hazırlayamazdım.

"Ara!" dedim Elias'a. Sonra uyarırcasına Tekin'e döndüm. "Sessiz olursan çok sevinirim."

Tekin'in yüzünde, gördüklerinden hiç memnun olmamış bir sinir ve kınama ifadesi hâkimdi. Fakat şu anda sevgili babacığım Viktor Poyrazoğlu'nu ikna etmek daha önemliydi.

"Alo, patron?" dedi Elias. Acemi çocuk... Sesi resmen titriyordu. "Evet, patron. Evdeyiz. Hı hı... Hazel abla da yanımda." Telefonu hoparlöre verdi. Babamın "Görüntülüye çevir," deyişini ise annemin uyarı dolu "Hayatım!" sözcüğü takip etti.

Sessiz bir hareketle görüntülüye geçmesini işaret ettim Elias'a. Dediğimi yapıp telefonu bana verdi. Kamerayı kendime çevirerek tamamen yorgun bir ifade takındım. "Baba?" dedim *Hayırdır, neler oluyor* der gibi.

"Neredesin sen, Hazel?" diye sordu. Sinirli ama garip bir şekilde de endişeli görünüyordu.

"Nerede olacağım, baba? Ders çalışıyorum. Evdeyim."

"Bugün evde değildin ama. Elias nasıl kıvıracağını şaşırdı çünkü."

"Ee kütüphanedeydim. Başka gidecek yerim mi var benim?" *Allah affetsin!* Nasıl da sallıyordum! "Hem sen neden Elias'ı arıyorsun ki beni arayacağına? Benim de bir telefonum var farkındaysan."

"Çünkü yemiyorum artık, Hazel. Seni her aradığımda ayaküstü kırk tane yalan söylüyorsun. Zaten sana Elias olmadan dışarı çıkmamanı söylemiştim, o yüzden direkt onu arıyorum."

"Ben de sözünü dinledim, babacığım."

"Aynen! Kesin dinlemişsindir."

Kırılmış bir tavır takındım. "Bana güvenmiyor musun, baba? Hazar mıyım ben?"

Babam ömrünü yemişiz gibi bıkkın bir şekilde ofladı. "Farklı değilsiniz, kızım. Al birini, vur ötekine!

"Ayıp ediyorsun ama! Hani ben Hazar'ın yanında melektim?"

"Hazar'ın yanında herkes melek," diye yapıştırdı lafı. "Ama senin de ondan aşağı kalır yanın yok!"

Konuyu fazla uzatmamaya karar verdim. O otoparkta yalnızca tehdit edildiğimi sanmasına rağmen benim için çok endişelendiğini biliyordum. "Merak etme, babacığım. İyiyim ben. Evden dışarı çıktığım yok. Çıkarsam da okula gidiyorum. Yarını da uyuyarak geçirmeyi planlıyorum zaten. Ama tabii pazartesi günü derse gideceğim ve stajıma da devam edeceğim."

"Elias'la olacak iş değil bu! Adamları istemedin ama içim rahat değil benim," dedi. Günler önce Arhavi çıkarması yapacağım diye türlü dalaverelerle geri gönderdiğim korumalardan söz ediyordu. Babam kaçırıldığımı bilmediği için bu çok da zor olmamıştı. Babama korumalardan bunaldığımı söylemiş, abarttıkça abartmış, psikolojimin bozulduğunu da eklemeyi atlamamıştım. Tabii bunlara rağmen babam ikna olmamış, bu konuyu bir de Hazar'la konuşacaklarını söylemişti. Hazar da beni kaçıran tüm adamların gemideki patlama sonucunda öldüklerini, dolayısıyla da artık herhangi bir tehlikenin kalmadığını düşündüğünden onaylamak zorunda kalmıştı.

Ancak görünen o ki korumalardan kurtulma çabam etkisini yitirebilirdi. Babam korumaları geri gönderirse biterdim. Bu ihtimalle kısa bir an telaşlandım. "Güvendeyim, babacığım. İçin rahat olsun lütfen. Korumalara falan hiç gerek yok." Her türlü bilgiyi babama ötecek adamların varlığı işime gelmezdi.

Babam ekrandan beni süzer gibi baktı. "Her şey yolunda yani?" diye sordu konuşmanın başındaki o endişenin sindiği sesiyle.

"Evet, babacığım. Her şey gayet yolunda."

"İyi." Derin bir nefes aldı. "Hadi kapat, Hazel!" dedikten saniyeler sonra ise görüşme sonlanmıştı. Babam biraz nemruttu maalesef, bu saatten sonra da değişmezdi.

"Şimdilik atlattım gibi," der demez karşıma baktığımda Tekin'in varlığını hatırladım. Bana yabancı bir cisim görmüş gibi bakıyordu. Elias hızlıca odadan sıvışırken "Ne?" dedim Tekin'e doğru.

"Gerçekten..." dedi şaşkın bir tonda. "Usta bir rol yeteneği. Bir an günlerini burada harıl harıl ders çalışarak geçirdiğine beni bile inandıracaktın."

"Ne yapsaydım?" dedim sinirle. Beni bu şekilde yargılaması hoşuma gitmemişti. "*Mafyayla el sıkıştım, baba. Güvenliğimden artık onlar sorumlu* mu deseydim? Hatta Hazar'a haber verseydim, Hazar da beni korumak için önce kendini bir güzel namlunun ucuna koysaydı. Sonra babamı suçlasaydı, birbirlerine girselerdi benim yüzümden, annem arada kalsaydı, falan filan. Seçeneklerim bunlar. Ve kusura bakma, hiçbiri gözüme parlak gelmiyor."

Çenesini öfkeyle sıktı. "Okula ve bahsettiğin stajına korumalarla gideceksin, Hazel. İtiraz istemiyorum," diye devam etti.

Omzumu *canıma minnet* der gibi silktim. "Ben de itiraz etmiyorum zaten."

Çatık kaşları bir an bile düzelmeden, "İyi," diye yanıtladı beni. Anlaşılan Tekin Bey, çevirdiğim dalaverelere karşı garip bir hoşnutsuzluk içindeydi.

"Anlaştığımıza göre aşağı inebiliriz," diye yanıtladıktan sonra bir şey söylemesini beklemeden merdivenlere yöneldim.

Aşağı indiğimizde Tekin, "Ne yaptınız?" diye sordu Cihan'a. O kadar genel bir soruydu ki önce acaba tam olarak hangi konudan bahsediyor diye düşündüm.

Fakat Cihan, "Bizim depoya götürdük, abi. Başladık sorgulamaya," dediğinde evime giren adamdan bahsettiklerini anladım. "Ev işi de hazır."

Kısacık bir an kaşlarım çatıldı. *Ev işi de hazır* ne demekti anlamamıştım ama irdelemedim. Mutfağıma geçtiğim anda kendime bir kahve yapmaya karar verdim. Kahve için geç bir saatti ama evimi özlemiştim.

Saatler boyu Elias'a olanları anlatırken birkaç fincan kahveye içtiğim sigara eşlik etti. Aynı anlarda ise Tekin'in deyimiyle Küçük Süvari'den mesaj geldi.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyordu.

Erdinç'le ilgili bilgilere nasıl sahip olduğunu bilmesem de Elias günler önce bu konuda onun bana yardım edebileceğini söylemişti. Ben de Erdinç'e Tekin'le görüşmek istediğimden ancak ona kendi başıma ulaşamadığımdan bahsetmiştim. Ayrıca uçuş bilgilerime de kimsenin erişememesi

gerekiyordu çünkü beni tehdit eden adam birilerinden yardım istediğimi anlamamalıydı. Bir avukat olan Erdinç'in tehlikeli müvekkilleri olduğunu da yine Elias'tan öğrenmiştim. Kendisinden sahte bir kimlik isteme sebebim buydu. O da bana tüm imkânlarıyla, kimseye duyurmadan yardım etmişti. Önce Tekin'in yerini bulmuş, o tarihte bir otel açılışında olacağı bilgisini edinmiş ve o otele bir şarkıcı olarak girmemi sağlamıştı. Her ne kadar bu plan günler öncesinden netleşmiş olsa da ancak otel açılışının olduğu gün kesin olarak teyidini sağlamıştı. Kendi kimliğimi kullanmadığım için de şehir değiştirdiğim belli olmamıştı. Hakkını ödeyemezdim, o yardım etmese Tekin'e ulaşabilmem mümkün olmazdı.

Ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyip tüm yardımları için teşekkür ettikten sonra mutfakta oturduğum sandalyeden kalktım. O sırada Tekin içeri girince karşı karşıya kaldık.

"Ben yatacağım," dedim. Artık uykusuzluğa direnecek mecalim kalmamıştı. Kâbuslardan korkuyordum ama uykusuzluk fazlasıyla yıpratıcıydı.

"İyi uykular," diye yanıtladı beni. O, benim aksime fazlasıyla dinçti.

"Sen?"

"Ben burada, salonda olurum. Çalışmam lazım."

"Yastık falan verseydim bari."

"Gerek yok. İdare ederim."

"Yine de istersen şuradaki dolapta her şey var," dedim merdivenin altındaki dolabı gösterirken. O evimdeyken aslında rahat edemiyor olmam gerekirdi. Fakat henüz yeni tanışmamıza rağmen, varlığı garip bir şekilde bana kendimi güvende hissettirmişti.

19 Ekim 2020, Ankara

Haftanın ilk gününde, öğlen saatlerinde okula gitmek için yola çıktığımda Tekin ortada yoktu. Adamlarından beşini evde bırakmıştı ve söylediklerine göre içlerinden ikisi beni okula götürüp getirecekti. Bunun Tekin'in emri olduğu adamlar tarafından özellikle belirtilmişti. Üstelik pazar gününü de uyuyarak geçirdiğim için evden ne zaman ayrıldığını görememiştim.

Escalade, ODTÜ ormanında tüm hızıyla ilerlerken telefonuma bir mesaj geldi. Hazar ve ikimizin olduğu *WhatsApp* grubundandı bu. Evet, iki kişi olmamıza rağmen grup açmıştık çünkü normal değildik. Zaten grubun adı da bunu ortaya seriyordu:

Kafayı Yormam, Sonuna Bakmam, Ben Adam Olmam!

Hazar:
Ooooo vay anam vay! Neler dönmüş, Serhat ya?[12]
Meleksi Hazel'imiz Baba Poyrazoğlu'yla atışmış!"

Pislik! diye geçirdim içimden.

Hazel:
Sen nereden duydun?

Hazar:
Peder Bey telefon etti. *Hazar'ım, canım evladım, seninle ilgili çok yanlış şeyler düşünmüşüm. Meğer ailemizin asıl kara lekesi ikizinmiş,* dedi. Teselliyi bende aradı.

Gözlerimi devirdim.

Hazel:
Öffff! Abart.

Hazar:
Nereden duyacağım, kızım? Annem mesaj atmış.

Hazel:
Sevinmişsindir, Deccal'den üç dakika sonra doğmuş köpek seni!

Hazar:
Mest oldum. Anacığıma yazık ama ya!
Allah evladın da hayırlısını versin. Olmayınca olmuyor.

Cevap vermeden saniyeler geçti.

[12] 2006 yılında Telegol programında söylenmiş ikonik bir laftır.

Hazel:
Ne zaman geliyorsun?

Hazar:
Neredesin sen?

İkimiz de aynı anda yazmıştık. Ama onun benim sorumu yanıtsız bırakacağını biliyordum. Uzun süredir ne zaman geleceğini sorduğum her an beni geçiştiriyordu. Söylediğine göre bir iş için Los Angeles'ta, kuzenimiz Baran'ın[13] *-aslında annelerimiz kuzendi-* yanındaydı. Ama nedense içimden bir his benden bir şeyler sakladığını söylüyordu.

Ondan cevap gelmeyince ben yazdım.

Hazel:
Okula gidiyorum, dersim var.

Hazar:
Dikkat et, ODTÜ ormanında ayılar yemesin seni!

Geri zekâlı! Önümüzdeki kırk yıl daha, yüksek lisans için Ankara'ya gelişimle dalga geçecekti muhtemelen. Uslanmaz bir vakaydı.

Araba okulun kapısına yaklaştığı sırada son bir mesaj daha yazdı.

Hazar:
Hadi ben kaçtım. Bir şey olursa haber ver.
Belaya bulaşma. Ve beni özle.

Cevap vermedim. Çünkü zaten belanın tam içindeydim ve onu çok özlemiştim.

Arabayı kullanan Cihan aracı durdurur durdurmaz yanındaki diğer koruma sağ koltuktan indi. Arabanın kapısını benim için açtı. İkisinin de telefon numaralarını sabah almıştım zaten ama kapıyı açan yine de konuşmamızı hatırlattı. "Biz sizi burada bekleyeceğiz, Hazel Hanım. İşiniz bittiğinde bizi ararsınız, kapıya yaklaşırız."

[13] Baran Aras; yazarın ilk kez 2014 yılında okurlarına duyurduğu *ÇİFTE BELA* isimli serisinde Lale Kefeli ile kendi kurgusunu okuyacağımız bir başkarakterdir. Aynı zamanda yazarın basılı kitapları, *ÇİLEK MEVSİMİ*, *BİR GÜNAH GİBİ* ve *CEZAYİR MENEKŞESİ*'nin de yan karakteridir.

Sabah binanın içine girmek konusunda da ısrarcıydılar aslında. Tekin'in öyle emrettiğini söylemişlerdi. Sonrasında ben bunun mümkün olamayacağını anlattığım için Tekin'den kapıda beklemenin onayını alabilmişlerdi.

Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi binasına ayak bastığım anda, dersten nefes alamayacağım bir tempo başladı. Okuldan çıkışım ise havanın kararmasını bulacaktı.

Son ders de bitince amfiden çıktım. Günlerdir okula adım atmadığımdan resmen yorulduğumu hissediyordum.

Lavaboya girdikten sonra Cihanları aramayı düşünerek geniş koridorda yürüdüm. Ancak tuvaletlerin olduğu daha dar alana girdiğim anda karşıma çıkan kişiyle olduğum yerde öylece kalakaldım.

"Dede!" dedim şaşkın bir tonda. "Senin ne işin var burada?"

Üzerindeki siyah pardösü ve siyah fötr şapkasıyla dikkat çekmediğini sanıyorsa yanılıyordu. Basbayağı *"Ben buradayım ve birazdan birtakım işler karıştıracağım,"* diye bağırıyordu.

"Şşşt!" diyerek susturdu beni. Daha görünmez bir alana çekti. "Konuşmamız lazım."

"Ne oluyor?" dedim. Hiçbir şey anlamamıştım. "İyi misin sen? Her şey yolunda mı?"

"Ben iyiyim," dedi beyaz bıyıklarını hafifçe burarak. "Ama her şey yolunda değil."

"Hayırdır? Bak, Evamou[14] ile aranı yapayım diye yalvaracaksan..."

Lafı ağzıma tıkadı. "Gönül işimle ilgili çoluk çocuktan yardım isteyecek değilim."

Güldüm. "Sorun ne o zaman?"

"Bu gece bir mekâna gitmen lazım."

"Ne?" Zaten dersle sulanmış beynim şu an dedeme yetişmekte zorlanıyordu.

"Bu gece..." Elini cebine atıp bir kâğıt çıkardı. Kâğıtta Kızılay'daki bir *karaoke* barın adıyla adresi yazıyordu. "Buraya gitmen gerek. Çıkmıyorsun sen böyle yerlerden zaten. Benim gitmem dikkat çeker."

[14] Evamou: Yunancada *'Eva-yım'* anlamına gelir.

"Ya dede zamanında hapse bile girdin! Yine ne gizli işler peşindesin sen? Bir dur yerinde, emekliliğini yaşa ya!" dedim sıkıntıyla.

"Girdim evet," diye onayladı beni sinirli bir tonda. "Ve bunu bir gurur nişanesi gibi taşıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Ne yapacağım buraya gidip?" dedim pes ederek elime tutuşturduğu kâğıda bakarken.

"Barda yeşil tişört giymiş bir barmen olacak. Diğerlerinden farklı, gittiğinde anlayacaksın."

Kaşlarım çatıldı. "Eee?"

"Ona içki sipariş edeceksin. *Mimosa. İçkiyle aram iyi değildir, soft hazırlayabilir misiniz?* diyeceksin. O anlayacak. İçkini içip biraz vakit geçirdikten sonra da evine dön."

"Neyi anlayacak?" dedim. Saçma sapan bir şeyle karşı karşıya olduğumu hissediyordum.

"Cumartesi günü olacakları durdurması gerektiğini..."

Babamın babası Adem Poyrazoğlu, Kara Kuvvetleri'nden emekli bir generaldi. Uzun zaman önce üniformasını çıkarmış, apoletlerini asmış, ordudan ayrılmış, zamanından evvel sivil bir hayata geçmek zorunda kalmıştı. O günden beri de bir gizemin içinde gibiydi sanki. Ama yalan mı gerçek mi, çözmek mümkün değildi. Fakat o anda... Uğursuz bir his peyda olmuştu içimde. Nedense bu işin ucunun bana dokunacağı gibi güçlü bir önsezi tüm benliğimi ele geçirmişti.

"Cumartesi günü mü?"

"Cumartesi günü," dedi gözlerimin tam içine bakarak. "Güngör'ün davetine gitmeyeceksin, Hazel! Davetli değilsin, değil mi?"

Başımı güç bela sağa sola sallarken sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti. Arkamdaki duvardan destek almaya çalıştım ama yeterli gelmedi. Kulaklarım uğuldadı, kalbim göğüs kafesimi tüm şiddetiyle zorladı, soluğum ise boğazımda takılı kaldı.

"O gün Güngör Bıçakçı'ya bir suikast düzenlenecek."

Elimi hızla ağzıma kapattım. Dudaklarımın arasından fırlayabilecek olası bir şaşkınlık nidasına başka türlü engel olamazdım. "Kim?" diye fısıldadım. Ama kuşku orada bir yerdeydi ve çoktan saklandığı yerden başkaldırmaya başlamıştı.

"Bilmiyorum," dedi dedem. "İletişime geçeceğin barmen, bu istihbaratı ilgili kişilere haber verecek. Engellemek için de her şey yapılacak. Senin hiçbir şekilde orada bulunmanı istemiyorum."

Bir an sessiz kaldım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. *Güngör Bıçakçı... Suikast...* Üç kelime yan yana geliyor ve bambaşka kelimeler doğuruyordu. Tekin'in dudaklarından çıkmış *Güngör Bıçakçı pisliğin teki!* cümlesi zihnimde kahkahalarla cirit atıyor, bana kaçacak yer bırakmıyordu.

"Anladın mı?" diye bağırıyordu dedem o sırada. Başımı salladığımın bile farkında değildim. Zaten derdim başımdan aşkındı, bu belaya da bulaşmamam gerekiyordu. Ama içten içe biliyordum ki akışına bırakamazdım yoksa vicdan azabı kâbusum olurdu.

"Tamam!" dedim uzattığı kâğıdı alırken. Dilim dolanıyor, gözlerim bulanık görüyordu. "Tamam, gideceğim."

O andan sonrası nasıl geçti, anlamadım. Dedem ne zaman yanımdan ayrıldı, Cihan'ı ne zaman aradım, arabaya ne zaman bindim, hiçbirinin ayırdına varamadım. Fakat bir süre sonra eve vardığımda karşılaştığım manzara tüm algılarımı açtı. Tekin evimin önündeydi, hemen bitişikteki benimkinden iki kat büyük komşu evin kapısında ise devasa bir kamyon vardı. Tahmin ettiğim şey olmamasını diledim ancak anlaşılan hayat benimle iş birliği yapmamaya kararlıydı.

Arabadan inip karşısına dikildim. Bakışları gözlerimin tam içindeyken Arhavi'de ve iki gün önce evimde hissettiğim güveni bana geri vermesini dilemiştim.

Bahçeme adım atar atmaz onunla tek kelime bile etmeden yanından geçip gidecektim. Ancak kolumu hızla tutup beni engelledi. Gözlerimin içinde bu davranışımın sebebini aradığı belliydi.

"N'oluyor?" dedi çatık kaşlarının altından attığı sert bakışlarla.

"Bir şey olduğu yok!" dedim ama ısrarcıydı. İstediği cevabı almadan bırakmayacaktı.

"Bir şey olmuş!" Adamlarına bakıp yeniden bana döndü. "Biri bir şey mi söyledi?" Bu, endişeyle boğuklaşan sesi gerçek miydi yoksa Tekin Bozboran aslında bir yalandan mı ibaretti?

"Kim ne söyleyebilir?" dedim başımı dikleştirerek. Daha fazla soru sormasına izin vermeden devam ettim. "Sen... Yandaki eve mi yerleşiyorsun?"

Kolumu tutan elini çekti. Yüz ifademden bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalı ki ellerini cebine sokarak aramızdaki mesafeyi artırmayı seçti. "Evet," diye yanıtladı bu sırada beni.

"Yine bana haber vermedin."

"Bunu daha seninle anlaştığımız akşam ayarlamaya başlamıştım."

"Neden o ev peki?"

"Öyle gerekiyordu."

"Öyle mi gerekiyordu?" dedim gülerek. Sinirim bozulmuştu. "Ne için öyle gerekiyordu, Tekin?"

"Hem seni korumak için... Hem de..."

"Hem de ne?"

"Davette gelebilecek birbirimizi nereden tanıdığımız sorusuna bir cevap yaratmamız gerekeceği için. Oraya benim davetlim olarak geleceğini unutmuş gibisin."

Güngör Bıçakçı'ya bir şey olmayacağını söyleyişi vardı aklımda. Fakat dedemin suikast ile ilgili paylaştıkları da zihnimin orta yerine oturmuştu. Tekin bana yalan mı söylemişti? Suikastı planlayan kendisi olabilir miydi? Bu ihtimalle ansızın kabullenemediğim bir hayal kırıklığıyla kuşatılınca, cılız bir çabayla hırçınlaşarak korumaya almak istedim kendimi. "Sen her şeyi planlamışsın," dedim ifadesiz bir sesle.

"Bunun nesi yanlış?"

"Yanlış falan değil. Hayırlı olsun. Güle güle otur," diye yanıtladım alayla. "Sen sanırım taşınma işlerinle meşgulsündür." Tavizsiz bir tavırla devam ettim. "Ben de giyinip hemen çıkacağım zaten. Adamlardan biri beni bırakabilir mi?"

Çatılan kaşları, işittiklerinden hiç hoşlanmadığının kanıtıydı. "Nereye gideceksin?" diye sordu. İtiraz etmek istediği kasılan çenesinden anlaşılıyordu.

"Eğlenmeye."

Tek kaşını kaldırdı. "Eğlenmeye?"

Aynen." Çantamı diğer omzuma alıp "Bir saate hazır olurum," dedim. Arkama bakmadan evime yürüdüğümde bakışlarını görmeden üzerimde hissedebilmiştim.

Odama girer girmez giyinme odasına geçtim. Önce üzerimdekilerden kurtuldum. Ardından büyük kıyafet dolaplarından birini açıp ne giyeceğime odaklanmaya çalıştım. Her zaman nasılsam öyle olmam gerektiğini düşünerek normal bir şeylerde karar kıldım.

Bordo renkte düz kesim, yüksek bel deri bir pantolon, üzerine ise siyah şık bir bluz seçtim. Bluz annemin tasarımıydı. Henüz hiç giymemiştim, *Belize* etiketi üzerindeydi. Annem bir tasarımcı olduğundan tasarımlarından benim için dikilmiş olanları sıklıkla gönderirdi. Bu konuda her zaman

Allah'ın şanslı kulu olduğumu düşünürdüm, güzel giyinmeyi annem öğretmişti.

Ayağıma yüksek topuklu, bordo renk, arkası açık *stiletto*larımı giydim. Makyajımı tazeledim, saçlarımın dalgalarını düzelttim. Ayakkabım ve pantolonumla aynı renk çantamı da alınca eksiksizdim.

Aynada kendime baktım. Göbeğim hafif açıktaydı, göğüs dekoltem biraz cesurdu ama göze batmıyordu. Pantolonum kalçalarımı sarmıştı. Siyah tonlarda bir *eyeliner*la belirginleştirdiğim koyu mavi gözlerim buğulu bakıyorlardı. Tipimi gören bu geceki görevimi asla tahmin edemezdi. Eğlenmeye giden sıradan bir kadın gibi görünüyordum. En son bordo renk uzun kabanımı da giyerek hazırlığımı bitirdim ve odadan çıktım.

Aşağı indiğimde kapıda yalnızca tek bir adam vardı. Tekin'i bir an ortalarda göremesem de yan evin bahçesinden çıktı. Kıyafetlerini değiştirmişti; üzerinde lacivert bir gömlek, altında da aynı renk bir pantolon vardı. Beni onun bırakacağını sanıp kısa bir an telaşlandım. Gelmemesi gerekiyordu, bir şey anlamasını göze alamazdım. Kendisi de şüpheli listemdeyken dedemden öğrendiğim suikast planını ona anlatamayacağıma göre görevimi tamamlayana kadar benden uzak durması lazımdı.

Nitekim telaşımın boşa olduğunu anlamam uzun sürmedi. "Adamlar bırakacak seni," dedi aldırmaz bir tavırla.

Zorlukla yutkundum. Nedense bu umursamazlığı hoşuma gitmemişti. "İçeri girmeyecekler ama," dedim uyarır gibi.

Adamlara baktı. "Hazel Hanım ne derse o!" dedi.

Dudaklarımı endişeyle dişledim. İçimde anlam veremediğim bir çalkantı vardı. Ne istiyordum tam olarak? Bana karışmasını mı yoksa beni kendi hâlime bırakmasını mı? Silkelenerek kendime gelmeye çalıştım. Ondan beklediğim tek bir şey vardı, o da dürüst davranmasıydı. Fakat görünen o ki tek beklentim şıklar arasında değildi.

"Görüşürüz o zaman," deyip başka bir şey söylemeden saniyeler içinde arabaya bindim. İçim içimi yiyordu. Her şeyi onunla konuşmak, tüm olasılıkları sorgulamak istiyordum. Tırnağımın kenarını sıkıntıyla ısırdım. Niye böyle olmuştu?

Dakikalar sonra, araç Kızılay'daki *karaoke* barın önüne yanaştı. Adamlara bir şey söylemeden kabanımı da bırakarak aşağı indim. Mekâna girdiğim anda, deli dehşet bir kalabalığın gürültüsü kulaklarıma doldu. Aldırmadan ilerledim. Eğlenmeye gelmişim gibi davranmam gerekiyordu. Koşa koşa dedemin bahsettiği barmene gidemezdim.

Etrafı kolaçan ettim hızlıca. Bir grup, ekrandaki şarkı sözlerine bakarak bağıra çağıra şarkı söylüyordu. Sesleri kötüydü ama eğlenmeye odaklanmışlardı. Çalan şarkıların doksanlar Türkçe pop olması ise bir artıydı.

Gülümseyerek bara yaklaştım. Dedemin bahsettiği barmeni aradı dikkatli bakışlarım. Nihayet aradığımı bulduğum anda ise rahat bir nefes aldım.

Kendi kendimi avuttum yalanla
Asla sönmedi bu ateş zamanla
Her derdime ortak ettiğim
Duvarların dili olsa konuşsa ♪♪ [15]

Ortamda Of Aman Nalan'ın en sevdiğim şarkısı yankılanırken barmene yaklaştım. Kumral bir adamdı. Yirmilerinin sonunda olmalıydı. Yüzüne bakan hiç kimse böyle gizli işler içinde olduğunu anlayamazdı. Anlaşılan ortak bir noktamız vardı.

Gülümseyerek seslendim. "Merhaba!" dedim rahat olmaya çalışarak. "Bir *mimosa* alabilir miyim?" Ansızın algıları açılır gibi oldu. "Yalnız içkiyle aram pek iyi değil. Biraz *soft* hazırlayabilirseniz sevinirim."

Duruşu bir an ciddileşir gibi olsa da hızlı toparlandı. "Derhâl!" diye yanıtladı beni hafif bir tebessümle. Saniyeler sonra turuncu renkte bir *mimosa* önüme bırakıldı. Şampanya kadehindeki kokteyli hiçbir şey olmamış gibi alarak şarkı söyleyenlere yaklaştım. Birkaç dakikanın sonunda ise barmenin üzerindeki önlükten kurtularak barın arka tarafına geçtiğinin farkına vardım.

Aslında içkimi kenara bırakıp hemen dönecektim. Fakat ansızın ensemden yukarıya doğru tırmanan bir ürperti hissettim. Biri beni izliyormuş gibiydi. Elimi boynuma atıp saçlarımı tenimden uzaklaştırdım ve aradığımın bile farkında olmadığım o kişiyi barın kuytu köşesinde buldum.

Tekin... Oradaydı. Elinde tıpkı gözleriyle aynı renkte bir viski kadehi tutuyordu. Kristal kadehi elinde hafifçe döndürdü, kehribar rengi sıvı çalkalandı. Ardından gözlerini benden ayırmadan içkisinden büyük bir yudum aldı.

Gürültülü bir şekilde yutkundum. Neden buradaydı? Yaptığım şeyi anlaması imkânsız olduğuna göre beni kontrol etmek için mi gelmişti? Bozuntuya vermemeye, daha da önemlisi çılgınca atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak şarkı söyleyenlere döndüm. Zoraki bir eğlenceydi benimki ama

[15] Nalan'ın *Bunun Adı Sevda* adlı şarkısından.

çaktırmadım. Dakikalar bir rüzgâr gibi geçip gitti ama ben çalınıp söylenen şarkıların değil, tek bir kişinin varlığının ve üzerimdeki bakışlarının farkındaydım.

Bir an sonra yeniden onun durduğu köşeye baktım. Fakat gördüklerime hazırlıksız yakalanınca kaşlarımı çattım.

Bu kez yalnız değildi, yanında bir kadın vardı. Sarı saçlarıyla cilveli bir şekilde oynarken Tekin'e bir şeyler söylüyordu. Tekin bakışlarını benden ayırmadan kızı yanıtladı. Hemen peşindense kızın söylediği bir şeye çarpık bir şekilde güldü. *Köpek!* diye geçirdim içimden ve hissettiğim kontrolsüz sinirle elimdeki içkiyi tek seferde boğazımdan yuvarladım. *Soft mimosa* iğrençti, portakal suyundan hâlliceydi. Ama zaten benim de birazdan yapacağım şey için alkole ihtiyacım yoktu, az önce hissettiğim öfke yeterince tetikleyiciydi.

Kadehi çantamla birlikte masalardan birine bırakıp hafifçe yüksekte duran sahneye adım attım. Tam o sırada yeni bir şarkı başlamıştı ama anlaşılan az önceki grup bunu bilmiyordu, sahneden uzaklaşıyorlardı. Hemen aldım ellerinden mikrofonu. Hafifçe gülümsedik birbirimize ve sahneye çıktım. Muhteşem bir şarkıydı ve sözlerine girdiğim anda bardaki tüm gözler üzerime çevrilmişti.

A benim tatlı kaçık yârim
Hiç tekin değil hâlin
Gelip gidiyor aklın arada
Bir yırtsam sağ salim ♪♪[16]

Benim dikkatim ise tek bir kişideydi, bar taburesinin kenarına yasladığı ayağını rahatsız bir tavırla indirdi. Kaşları çatılmıştı, elindeki kadehi tutan parmaklarının kasıldığı benim bulunduğum yerden bile belliydi. Tatminkâr bir şekilde gülümsedim. Görünen o ki keyfini kaçırabilmiştim, bunu hak etmişti.

Ne bu hâller seni züppe
Allah'ından kork be
Hadi git havalan da şöyle
Hevesini al öyle gel ♪♪

[16] Yonca Evcimik'in *Tatlı Kaçık* adlı şarkısından.

Sarışın kadın Tekin'den istediği ilgiyi alamayınca oflayarak uzaklaştı. Bense bunu gördüğüm an, şarkımı söylerken ettiğim dansı daha da cesurlaştırdım. Tüm bar alkışlayarak tempo tutuyor, şarkıyı bilenler de eşlik ediyordu. Gördüğünden ya da duyduğundan memnun olmayan tek bir kişi vardı, onun da karanlık bakışları kurşundan farksız bir şekilde âdeta ateş ediyordu.

Ben çıkayım aradan hele bir
Gör göreceğini sen de
Yahu sevdik alt tarafı
Şeytan bunun neresinde

Hadi be, hadi be, hadi be ♪♪

Kalçalarımı hafifçe kıvırdım, havaya kaldırdığım bir elimle saçlarımı savurdum, sesim yükseldi, alkışlar arttı. Şarkının oryantal bir tarafı da vardı, tam anlamıyla kışkırtıcıydı. Sahnenin önünde duran kızlardan biri bana bir kadeh uzattı. İçmeyecek olsam da aldım. Ve aynı anda şarkının en can alıcı kısmı başladı.

Hadi hoppa içelim, şerefime
Kapanır elbet birisi, eteğime
Yeni bal gerek artık, peteğime
Küsemem billahi, feleğime ♪♪

Bana içkiyi veren kızın yanında duran gençlerden biri, hafifçe sahneye yöneldi. Ben bunu çok sonra görebildim. Fakat çocuk sahneye çıktığı anda, daha bana yaklaşamadan Tekin bulunduğu yerden ok gibi ileri fırladı. Yüzünde gazap dolu bir ifadeyle sahneye ulaşarak kolumdan tutup beni kendine çekti ve oradan inmemi sağladı. "Bu kadar yeter!" dedikten sonra ise beni barın çıkışına doğru sürüklemeye başladı.

Elimdeki kadehi zar zor, koştur koştur yanlarından geçtiğim masalardan birine bırakmayı başardım. Çantam içeride kalmıştı ama sesimi çıkaramadım. Eli bileğimi sıkıca kavramıştı. Onun hızına yetişmek her geçen an daha da zorlaşmaya başlamıştı.

Henüz çıkışa gelmeden dar bir koridora soktu beni. Sırtımı sert ve soğuk bir duvara yasladı. Tepemizdeki loş ışık, öfkeden sertleşen yüzünü daha da karartmıştı.

"Yeterince eğlendin. Bitti," diye fısıldadı. Bakışları bir an dekolteli bluzumun geride bıraktığı davetkâr açıklığa değdi. Çenesi sıkıldı, soluğu dişlerinin arasından bir ıslık gibi çıktı.

Saniyeler geçip gitti, *Bakışlarını çek!* diye bağırmak istedim ama çekmedi. Bakışlara direnmek kolaydı oysa. Bunu ancak işin içine dokunuşu da karıştığında anlayabilmiştim.

Başparmağı dudaklarıma dokunduğu anda nefesimin hızına daha fazla söz geçiremedim. Dudaklarım aralandı, uzun tırnaklarım arkamdaki duvarın girintilerinden birine saplandı. Gözlerimi kapatmamak için zor duruyordum ama bakışlarımı onun yüzünden ayıramadım.

Boğuk, boğazının derinlerinden gelen hırıltılı sesiyle "Daha fazla zorlama beni," dediği anda gözlerimiz birbirine odaklandı. Bir kıvılcım tutuşur gibi oldu ansızın gecenin karanlığında. Belki de yanan bakışlarıydı ve o an anlıyordum ki artık sönmesi imkânsızdı.

6. BÖLÜM

Görünmez bir alev yükseldi daracık koridorda. Başparmağı, dudağımdaki hafif ıslaklığı çeneme doğru sürükledi. Benim uzun tırnaklarım ise hâlâ arkamdaki duvarın girinti ve çıkıntılarının içindeydi. Göğsüm aldığım hızlı solukların etkisiyle bir körük gibi yükselip alçalırken onun da fazlasıyla zorlandığı şakağındaki damardan belliydi.

Nedense bu hoşuma gitti. *Yeterince eğlendin, bitti,* deyişini ise umursayacak değildim; ben bitti demeden bitemezdi.

"Zorlarsam ne olur? Ne yapabilirsin ki bana?" dedim cüretkâr bir tavırla. Fakat ansızın dudaklarında şeytani bir gülümseme belirince soluğum boğazıma dizildi.

"Denesene, Hazel," dedi beni bir tuzağa çekmek ister gibi. "Neler yapabileceğimi birlikte görelim."

Ben henüz cevap veremeden Tekin'in arkasındaki, o ana dek fark etmediğim lavabonun kapısı açıldı. Sarhoş bir kadın tökezleyerek çıktı ve çıkarken tüm şiddetiyle Tekin'e çarptı.

Tekin çarpmanın etkisine hazırlıksız yakalanınca aniden duvarla onun geniş gövdesi arasında sıkıştım. Yalnızca incecik bir bluz parçasıyla örtülmüş göğüslerim sert göğsüne yapıştı. Fakat beni asıl baştan ayağa titreten, Tekin'in dudaklarından fırlayanlardı.

"Siktir!" diye hırladı. Elleri kollarımı sıkıca kavramıştı. Göğsümde tüm sıcaklığını hissederken dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. Başımı hafifçe kaldırıp bakışlarını aradım ama gözleri kapalıydı. Benimse az önceki acemi cüretkârlığımdan artık eser yoktu, arkasına bile bakmadan kaçmıştı.

Etrafımızı saran alevler alçaldı. Ama her an yeniden tutuşmaya hazır o kıvılcım hâlâ oradaydı.

"Çantam..." dedim bir kaçış, bir kurtuluş ararcasına. "Çantam içeride kaldı."

Ellerini kollarımdan ayırdı; birini kısacık, simsiyah saçlarının arasına daldırıp çekiştirdi. Vücudunun kaskatı olduğu belliydi. "Çocuklar alır," diye yanıtladı beni. Yüzüme bakmadan çıkışı gösterdi. "Çıkalım hadi."

O arkasını döner dönmez elimi boynuma atarak ovuşturdum. Terleyen avuçlarım tenimde bir serinlik yaratmayınca, derin bir nefes alıp arkasından yürüdüm.

Dışarı çıktığımda arabanın yanındaydı. Adamlardan biriyle konuşup içeri gönderirken bir yandan da sigarasını çıkardı. Çakmağını ateşledi, dudaklarının arasına bıraktığı sigaranın ucunu yakarken kısacık bir an bana baktı.

İlk nefesini içine çektiği sırada neden bilmiyorum, bir utanç dalgası akın etti üzerime. O koridorda yaşanan neydi öyle? *Neler yapabileceğimi birlikte görelim,* derken kastettiği şey... Başımı iki yana sallayarak düşünmeyi reddedip arabaya yöneldim. Peşinde olduğum şey bu değildi benim. Başımdaki bela gittikçe kurtulması imkânsız bir örümcek ağına dönüşürken bunu düşünemezdim. Üstelik... Hissettirdiği o güven de dedemden duyduklarımla ansızın zayıflamıştı içimde, kendimi böyle bir belirsizliğe teslim edemezdim.

Arabanın arka koltuğunda yerimi aldıktan birkaç dakika sonra, Cihan koşarak çantamı getirdi. Teşekkür edip telefonumu çıkardım. Tekin hâlâ sigarasını içiyordu, anlaşılan bitirmeden binmemeye kararlıydı.

Sırf dikkatimi dağıtabilmek için biraz *Instagram*'da gezindim. Kızların hikâyelerine baktım. Gönderilerine ise gerçek bir kız arkadaş olmanın ilk kuralı olarak övücü ve gaza getirici yorumlar yapmaya başladım.

En yakın dostlarımdan biri, dayımın kızı Naz'dı[17] ve New York'taki bir partiden seksi bir fotoğrafını paylaşmıştı. Altına bol alev emojisiyle *"Yıkılsınnn bebeğim, muhteşemsin!"* yazdım.

Şimdi de ekranımda en yakın dostlarımdan biri olan Lila'nın[18] üzerinde cerrah önlüğüyle ameliyata girdiği anın fotoğrafı vardı. Kenan Doğulu şarkısı yardımıyla yorumumu yaptım. *"Doktor, derdime bul bi' çare. Ona doyamıyorum, yaz bi' reçete."*

Devam edemeden arabanın kapısı açıldı. Tekin nihayet sigarasını bitirmişti, mahkeme duvarı gibi yüzüyle karşımdaydı. Bir şeye sinirli gibiydi ama neye olduğunu anlayamadım. *Karaokeye* geldim diyeyse sinirlenmeye devam edebilirdi, umursamayacaktım. Zaten başka bir nedeni de olamazdı. Barmenle konuşurken çok dikkatli davranmıştım.

Araba hareket ederek Kızılay trafiğine daldığında Tekin'e bakmamaya çalıştım. Sanki göz göze geldiğimiz an ikimizin de aklına dakikalar öncesi gelecek ve ben utancımdan ne yapacağımı şaşıracaktım.

---

[17] Naz Doğanay yazarın basılı kitapları, *ÇİLEK MEVSİMİ, BİR GÜNAH GİBİ* ve *CEZAYİR MENEKŞESİ*'nin de yan karakterdir.

[18] Lila Kefelli yazarın ilk kez 2014 yılında okurlarına duyurduğu *ÇİFTE BELA* isimli serisinde Baran Aras ile kendi kurgusunu okuyacağımız bir başkarakterdir. Aynı zamanda yazarın basılı kitapları, *ÇİLEK MEVSİMİ, BİR GÜNAH GİBİ* ve *CEZAYİR MENEKŞESİ*'nin de yan karakterdir.

Bir süre sonra, "Neden geldin peşimden?" diye sordum kendime engel olamadan. Fakat sesim sanki bir şeyler gizliyor gibi çıkınca hemen ekledim. "Eğlencemi yarıda kesmek için mi?"

"Güvende olup olmadığını kendi gözlerimle görmek için..." diye yanıtladı beni. Ancak nedense bu yanıt beni ansızın huzursuz etti. Üstelik bu huzursuzluğun kaynağı, o an Tekin'den kuşkulanmam da değildi.

"Gördün mü bari?" dedim zar zor.

"Gördüm." Ben sorar gibi tek kaşımı kaldırınca devam etti. "Güvende değildin. Her yerden saçma sapan tipler çıkıyordu. Bir daha öyle bir yerde eğlenmeyeceksin, Hazel. Canın çok eğlence çektiyse bana söyleyeceksin, ben uygun bir yer ayarlayacağım."

Sözleriyle dudaklarımı ısırma isteğimi zor bastırdım. Güvende olmadığımı düşündüğü için mi indirmişti beni o sahneden? Öyleyse o daracık koridordaki hâlinin sebebi neydi?

Gerçekten bunu mu düşünüyorsun şu anda? diye fısıldadı iç sesim. *Güngör Bıçakçı'ya suikast düzenleyecek kişi Tekin olabilir, farkında mısın?*

Farkındaydım. Üstelik asıl endişelenmem gereken buyken düşündüklerimden de Tekin'den etkilenmekten de hoşlanmamıştım.

"Bu müziğin de tam sırası!" dedi Tekin oturduğu yerden Cihan'a. Çalan müziği o an fark edebildim.

"Rahatsız olur musunuz, Hazel Hanım?" diye sordu Cihan bana.

"Neden rahatsız olayım?"

"İşte arabesk müzik ya..."

"Yoo! Severim ben de arabesk müzik. Kalabilir yani, sorun yok."

Tekin, Cihan'la aramızda geçen konuşmaya bir şey demeden sağına dönünce ben de sıkıntıyla sıkışık trafiğe bakındım. Herkesin gözü bizim aracın üzerindeydi. Normaldi tabii, dev gibi bir arabaydı, girdiği yerde dikkatleri üzerine topluyordu.

"Herkes bizim arabaya bakıyor," dedim çenemi tutamadan. "Gerçekten bu kadar dikkat çeken bir araba kullanman şart mı?"

Kısa bir an Tekin'e baktım. O da bana bakıyordu. Bir yanıt vermesini bekledim ama karşılaştığım tek şey sessizlik oldu.

Cihan herhâlde arabanın içini dolduran bu gerilime katlanamamıştı ki direksiyondan lafa atıldı. "Bizim araba Hazel Hanım'ı pek etkileyememiş sanırım, abi!" dedi Tekin'e hitaben.

Tekin canı sıkkın bir tavırla burun kemerini sıktı. "Hazel Hanım'ın arabalardan etkilenen biri olduğunu sanmıyorum, Cihan. İşine bak!"

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum," dedim.

"İltifat değil, gerçekti," dedi.

Derin bir nefes alarak kendimi dizginlemeye çalıştım. Ardından gülümseyerek Cihan'ı yanıtladım. "Şu anda beni etkileyecek tek araba dürümcü minibüsü olur, Cihan. Kusuruma bakma."

Tekin tam bir şey söylemek için dudaklarını aralamışken telefonu çaldı. Ekranına baktı ve okunamayan bir yüz ifadesiyle aramayı yanıtladı. "Evet?"

Karşı taraftan bir ses duymayı beklememiştim aslında. Fakat hoparlörde olmamasına rağmen sesi tüm çıplaklığıyla işitebilmiştim. Bir kadın sesiydi. "Bu gece görüşüyor muyuz?" diye sordu.

Tekin ise onu, "Arayacağım seni," diye yanıtladı.

Anlamsız, kabullenmesi güç bir şaşkınlık, hırçın bir dalga misali yüzüme vurdu. Suratımdaki ifadeyi, o dalgayı karşılayabilecek sarp bir kaya gibi sabit tutmaya çalıştım ama imkânsızdı bu. Tekin telefonu çoktan kapatmıştı fakat benim içimde bir şeyler allak bullak oluyordu.

"Dürümcü minibüsü?" dedi bana hitaben.

"Hı?" Ne dediğini anlayamamıştım. Bir el boğazımı sıkar gibi olunca, bu boktan hissi öksürerek üzerimden atmaya çalıştım. "Anlamadım?" dedim sesim nihayet normale döndüğünde.

"Seni etkileyecek tek araba dürümcü minibüsüymüş ya?" diye sordu. "Acıktın mı?"

"Yok," dedim hiç düşünmeden. "Aç değilim. Öylesine söylemiştim." Telefonuma mesaj gelince bir kurtarıcı gibi sarıldım buna. Hemen ekrana baktım. Fakat mesajı görür görmez moralim iyice dibi boyladı.

"N'oldu?" diye sordu Tekin.

Soru işaretleriyle dolu keskin bakışları üzerimdeydi. Sanki az önceki telefon konuşmasını yapan o değilmiş gibi rahattı. *Neden rahat olmasın ki?* diye fısıldadı iç sesim. Hak verdim ona. Biz yalnızca mecburi koşullar altında bir araya gelmiş iki yabancıydık ve çok yakında da yollarımız bir daha kesişmemek üzere ayrılacaktı. Bunu kendime sık sık hatırlatsam iyi olacaktı.

"Annem..." dedim, yalnızca annemden gelen mesaja canım sıkılmış gibi. "Babam korumaları geri mi yollasam diye düşünmeye başlamış. Onu haber veriyor."

Bir şey demedi. Nihayet araba durduğunda ise dakikalardır görmeyen gözlerle dışarıyı izlediğimi fark ettim. Çünkü evimin önünde değildik, Anıttepe'de bir yere gelmiştik.

"Neresi burası? Eve neden bırakmadın beni?" diye sordum.

"Hadi," dedi sorularımı geçiştirerek. Aracın kapısı açıldı, önce Tekin indi, ardından elini bana uzattı. Bu kez tutmadım elini. Arabanın kenarından destek alarak kendim indim. Boğazımda az önce öksürükle atamadığım bir düğüm vardı, anlamsızca güçsüz hissetmiştim.

Ruh hâlimi belli etmek istemediğimden kendimi normale dönmeye zorladım. Kabanımı üzerime geçirirken "Kapalıdır ya burası," dedim ilerlediğimiz mekânı kastederek. "Saat geç oldu!"

"Ee hani arabesk dinliyordun sen?" dedi gülümseyen bir sesle. *Ne diyorsun?* der gibi baktım yüzüne. "Sabahçı Kahvesi... Hiç mi duymadın?"

"Yani... Duydum tabii de." Etrafıma bakındım. "Burası öyle bir yer mi? Gelmemiştim daha önce."

Birlikte küçük, salaş mekâna doğru ilerledik. Biraz ötede park etmiş dürümcü minibüsünü ise o anda görebildim.

"Oooo Tekin'im, hoş geldin!" diyen yaşlı bir adam karşıladı bizi. Tekin'le birbirlerinin omzuna vura vura sarıldılar.

"Eyvallah, Abdullah Usta!" dedi Tekin. "Nasılsın? Her şey yolunda mı? Var mı bir sıkıntın?"

"Sayende yok, oğlum."

Sanki bir şeyler daha söyleyecekti ama Tekin, "Usta, biz senin dürümden alalım birer porsiyon," diyerek lafı değiştirdi. Bana döndü. "Ne içersin?"

Bir an düşündüm. "Su?"

Azarlayan bir bakış attı. "İki ayran," dedi beni sallamadan.

Abdullah Usta bana, "Hoş geldin, kızım," deyip Tekin'i onayladı ve siparişlerimizi getirmeye gitti. Köşede, Anıtkabir'i tepeden gören bir masaya geçtik. Ankara'nın ışıkları geceyi aydınlatıyordu. Kabanıma sıkı sıkı sarındım. Hava soğuktu, başımızın üzerindeki ısıtıcılar hafif bir sıcaklık yayıyordu.

"Eee?" dedi Tekin oturur oturmaz. Kendine hızlıca bir sigara yaktı. Bana da uzattı ama canım istemiyordu. "Şu koruma işi?"

"Evet." Bu konuyu konuşacağımız için rahatlamıştım. Kısa bir an çözüm aradım kendimce. "Hazar'ı arayacağım. *Ben koruma yollarını Hazel'e* desin babama. En kolay yol bu olur bence. Babam harekete geçmeden önünü tıkamış olurum."

Güldü. Fakat bu seferki sinir bozucu bir gülüştü. İnsanda diklenme, itiraz etme içgüdüsü doğuruyor; beni olduğumdan daha hırçın bir hâle getiriyordu.

"Niye güldün?" diye sordum. Ama duyacağım yanıttan hoşlanmayacağımı biliyordum.

"Çevirdiğin tüm dalaverelere rağmen bu kadar toy olman şaşırtıyor beni," dedi ansızın, tek nefeste.

Öylece kalakaldım. *Toy*... diye geçirdim içimden. Beni böyle mi görüyordu? Peki ya telefonda konuştuğu, gece görüşmek üzere sözleştiği o kadın? O daha mı olgundu? Zihnime akın eden tüm bu sorular daha da hoyratlaştırdı beni. O andan sonra çenemi tutamayacağım belliydi.

"Toy mu?" dedim alay eder gibi gülerek. Masanın üzerinden ona doğru eğildim. Dudaklarının arasında sigarası vardı, aramızdaki boşluğu sigaradan çıkan dumanlar dolduruyordu. "O toy dediğin kadın, senin Arhavi'deki inine girdi, Tekin. İsmini öğrendi, cismini öğrendi. Karşında görene kadar ruhun bile duymadı üstelik. Ne senin ne de adamlarının! Beni sakın hafife alma!"

"Seni hafife aldığımı söylemedim." Sigarasını parmaklarının arasına aldı, dumanı yan tarafa üfledi. "Birincisi... Benim Arhavi'de bir inim yok. Gerçek inime girmek üzere olsaydın henüz yaklaşamadan bana haberin gelirdi. Bundan emin olabilirsin."

"İkincisi?" dedim onu hiç umursamadan. Kollarımı sinir bozucu bir şekilde göğsümde bağladım.

"İkincisi..." diye mırıldandı. "Toysun... Çünkü bu tarz bir dünyaya yabancısın. Babanın korumalarını istemiyorsun çünkü burada yaptığın her şeyi babana uçurmalarından korkuyorsun. Bunun için de ikizinden yardım istemeye kararlısın. Fakat böyle bir isteğin daha çok şüphe uyandıracağını düşünmüyorsun." Sigarasını masadaki kül tablasına söndürdü. "Sen Hazar'dan böyle bir şey istediğinde ne olacak, Hazel? Sorgusuz sualsiz tamam mı diyecek sana? Sorgulayacak hatta belki kalkıp buraya gelecek. Asıl o zaman ondan hiçbir şey saklayamayacaksın." Derin bir nefes aldı. "Madem bir karar aldın, başını sonunu hesap et."

Haklı olması beni çıldırtıyordu. Karşı çıkmak istiyordum ama bu şartlar altında çok zordu. "Önerin nedir peki?" diye sordum zar zor.

"Bırak, gelirse gelsin babanın korumaları. Neyi uçurmalarından korkuyorsun tam olarak?"

"İşte ne bileyim?" Oturduğum yerde rahatsızca kıvrandım. "Sen... Şimdi komşu falan da oldun bana. Bizi yan yana görecekler. Bir şey sanacaklar."

Kaşları çatıldı, dudakları incelirken çenesi kasıldı. Bakışları ise sebebini anlayamadığım bir öfkeyle kararmıştı. "Bir şey sanacaklar?"

"Aynen. Gerek yok yani," diye mırıldandım.

Cebinden bir sigara daha çıkardı. Yemekler muhtemelen gelmek üzereydi ama anlaşılan ikinci bir sigara daha içmekte sakınca görmemişti. Sigarasını yakarken "Doğru. Gerek yok," dedi. "İstemeyiz öyle bir şey sanmalarını."

Yemeklerimiz gelince kısa bir suskunluk yaşandı, ardından konuşmasını sürdürdü. "Ben fikrimi söyledim," dedi buz gibi bir sesle. "Açıkçası babanın korumalarını Hazar'a tercih ederim. Hazar serseri mayın çünkü. Üstelik onun hiçbir şey bilmemesini isteyen de sendin." Gözlerimin tam içine baktı. Bakışları da tıpkı sesi gibi buzdandı. "Bir anlaşma yaptık seninle ve bunun bozulması işime gelmez. Eminim senin de önceliğin ailenin başındaki belanın yok olmasıdır."

Üstü kapalı bir tehdit gibiydi sözleri. Hoşuma gitmemişti. Fakat düşününce hak vermemek de mümkün değildi. Bunun için iş birliği yapmamış mıydık neticede? Şimdi takındığım bu sorgulayıcı tavır da neyin nesiydi? Arabada konuştuğu kadın beni neden ilgilendiriyordu ki? Ya da Tekin tarafından toy olarak görülmek beni neden incitmişti? Hiçbirinin bir önemi olmamalıydı. Aileme yöneltilebilecek her türlü suçlamadan hızla sıyrılmak istiyordum ben ve bu yolda da dikkatim dağılmamalıydı.

Hem zaten... Düşününce... Bazı şeyleri belki de ben kafamda kurmuştum. Az önce, o daracık koridorda olanları yanlış yorumladığım belliydi. Üstelik Tekin de pek etkilenmiş gibi değildi.

"Doğru," dedim bu düşünceyle başımı hafifçe dikleştirerek. Elimdeki dürümden tek bir ısırık bile alamamıştım. İştahım da kalmamıştı zaten. "Anlaşmamızın bozulması benim de işime gelmez."

"Güzel," dedi. O da yemeğine dokunmamıştı. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Kalkalım mı artık?" dedim. Daha fazla orada oturmak istemiyordum. Karanlık, dengesiz ve tehlikeli bir şeyler girmişti aramıza. Bununla nasıl başa çıkacağımı kestiremiyordum. Daha sert bir şeyler söylemek istiyordum içten içe. Ama bu isteğin nereden çıktığını da kavrayamıyordum.

Elindeki sigaradan son bir nefes alıp söndürdü. "Kalkalım."

"Şunları paket yapturalım," dedim ters ters, gözüm dürümdeyken. "Evde yiyeyim bari."

Tek kelime söylemeden yerinden kalktı. Bir şeyler yiyen Cihan'a eliyle küçük bir işaret yaptı. Biz arabaya bindikten dakikalar sonra Cihan elinde yalnızca benim dürüm poşetimle geri döndüğünde, beynimdeki düşünceleri biraz olsun susturmaya çalışarak arkama yaslandım. Ben arka koltuktaydım yine, o ise karşımdaydı. Yol tüm hızıyla akıp giderken ikimizden de çıt çıkmadı.

An geldi, araba nihayet sokağımda durdu. Evimin önünde Tekin'in onlarca adamı dikiliyordu. Önce Tekin'in inmesini bekledim arabadan ama yeltenmemişti. Zar zor yutkundum. Gitmesi gereken bir yer vardı tabii, anlaşılan benden kurtulmak için fırsat kolluyordu.

"Sen inmiyorsun sanırım?" diye sordum. Zaten şu lanet çenemi tutabilsem şaşırtıcı olurdu.

"İşim var biraz. Bir şey olursa çocuklar kapıda."

Başımı salladım. Gitme diyecek hâlim yoktu, zaten bana neydi? Belki de olması gereken, plan doğrultusunda yalnızca gerekli hâllerde bir araya gelmekti.

"Ha bu arada!" dedi o anda aklına gelmiş gibi. "Geçen gece serada bıraktığın şu silah..."

"Aaa! Ben onu tamamen unutmuşum," dedim şaşkınlıkla. Aklıma bile gelmemişti.

"Unuttuğunu tahmin etmiştim," dedi kınar gibi. Herhâlde bu dünyaya ait olmadığımı bir kez daha vurgulamak istemişti. "Odanda... Başucundaki komodinin çekmecesine koydum. Onu güvenli bir yere kaldırmalıyız. Silaha ihtiyacın olmayacak artık."

"Tamam, teşekkürler," dedim mırıldanarak. Dikkatsizliğime uyuz olmuştum. "Ben ineyim artık."

"Görüşürüz."

Cevap vermeden indim. Kapıdaki adamlara selam verip eve ilerledim. Elias'ı evine göndermiştim, o yüzden bu gece tektim.

Anahtarımla kapıyı açtım, içeri girdim. Dürüm poşetini mutfak tezgâhına bıraktım. Merdivenleri tırmanırken göğsümde hiç hoşuma gitmeyen bir ağırlık vardı. Umursamamaya çalışarak odama girdim, üzerimdekilerden kurtuldum. Duşa girecekken hatırladığım şeyle ise ansızın duraksadım.

Hızla başucumdaki komodine doğru yürüyüp çekmeceyi açtım. Silah oradaydı. Fakat benim amacım bunu teyit etmek değildi zaten, endişem bambaşkaydı.

Tahmin ettiğim şey olmuştu işte. Kitap sere serpe açık bir şekilde çekmecede duruyordu. Silah ise kitabın açık sayfalarının üzerindeydi. Kitapta nerede kaldığımı çok iyi anımsıyordum çünkü daha önce birçok kez okumuştum. Fakat uykum gelince yeniden buradan okumaya devam ederim diye çekmeceye sayfaları açık bir şekilde koymuştum.

İskoç Gülü'nün[19] utanmazlığımı yüzüme vuran sayfalarında ne yazdığını ezbere biliyordum. Edward bilmem kaçıncı kez Veronica'nın vücudunu gözüyle, eliyle ve elbette diliyle dolaşıyordu. İhtiras dolu sayfalardı. Boğuk iniltiler, haz dolu titremeler, hızlı hatta sert gelgitler âdeta sayfalardan dışarı taşıyordu. Aşk romanları okumayı sevdiğimi inkâr etmesem de Tekin'in bunları görmüş hatta okumuş olma ihtimali suratıma tokat gibi çarpıyordu. Rezil olmuştum. Belki de beni toy olarak tanımlamasının sebebi buydu.

"Ahhhhh!" diye bir çığlık attım. "Bok vardı! Bok!" dedim kendi kendime. "Başka okuyacak kitap kalmadı sanki. Yüz kere okumuştun zaten. Kapat, kaldır, bitsin, gitsin. Ama yoook! Kudurmuştun çünkü."

Sinirle çekmeceyi kapatıp yerimden kalktım. Banyoya girdim, üzerimdeki iç çamaşırlarını çıkarıp duşa adım attım. Duştaki şampuanlarla, saç kremi kutularıyla savaşarak geçen dakikalar boyunca kendime olan sinirimi hafifletmeyi bir türlü başaramadım.

Duştan çıktıktan sonra iyiden iyiye sakinlemiş sayılırdım. Giyinmiştim, saçlarımı kurutmuştum, uyumaya hazırdım.

Yatağa yattım. Sağa döndüm, ardından sola döndüm. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Ama bir saat boyunca uykuya dalamadım.

Gözlerimin önünde Edward ve Veronica yoktu bu kez, Tekin ve telefonda konuştuğu o kadın vardı. Tekin de acaba öyle eliyle, diliyle...

"Ehhhh, yeter! Saçmaladın iyice. Sana ne Tekin'in kiminle ne yaptığından? Başında onca dert yokmuş gibi," diyerek yataktan kalktım.

Aşağı inip kendime bir bitki çayı yapmaya karar vermişken evin içinden duyduğum tıkırtı beni durdurdu. Saatler boyu utançla kıvranmak bitmişti, onun yarattığı boşluğa yeniden korku gelmişti şimdi.

Sessiz adımlarla yatağa yaklaşıp telefonumu elime aldım. Cihan'a hızlı bir mesaj yazdım. "Cihan, evden tıkırtılar duyuyorum. Gelebilir misin?"

Anında cevapladı beni. "Hemen, Hazel Hanım."

Onun gelmesini beklemek bana göre değildi tabii. Çekmeceyi açtım, lanet kitabı görmezden gelerek silahı elime aldım. "Sen de iyi alıştın," dedim kendi kendime. Ama ne yapsaydım? Hayat tarafından buna mecbur bırakılmıştım.

Üzerimde siyah taytım, aynı renk *crop* badim, elimde silahım... Tehditkâr görünmediğime emindim. Aldırmadan ışıkları açа açа aşağı indim. Ev fenere dönmüştü. Nihayet dış kapıya ulaştığımda arkama bakmadan

[19] İskoç Gülü kitabı ve Edward & Veronica karakterleri tamamen yazarın hayal gücünün bir ürünüdür, gerçekte böyle bir kitap bulunmamaktadır.

öne atıldım. Kapıyı açtığımda karşımda Cihan'ı göreceğimi sandım ama yanıldım.

İleriye doğrulttuğum silah Tekin'in göğsüne çarptı. Tekin nefes nefeseydi, usta bir hamleyle elimdeki silahı aldı ve beni kendine yaklaştırdı.

"Ne oldu?" diye sordu. Ne çabuk gelmişti?

"Sen nereden çıktın?"

"Eve giriyordum sen Cihan'a mesaj attığında."

"Ben..." dedim tedirginlikle. "Bir tıkırtı duydum gibi geldi de."

Arkasındaki adamlar içeri girdi. Hızlı hareketlerle evin dört bir köşesini kolaçan etmeye başladılar. Bu kez daha temkinliydiler, birkaç dakikanın sonunda bakmadıkları alan kalmamıştı. Adamlarından teyidi almış olacak ki Tekin endişeyle sordu.

"İyi misin şimdi?"

Başımı salladım. "Kusura bakma. Yordum seni de. İşin de vardı." *Bak bak...* dedim içimden. *Çenen kopsun!* Sözde merak etmeyecektim.

"Hallettim işimi," diye yanıtladı beni.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Anladım," derken göz ucuyla üzerindeki kıyafetlere baktım. Değiştirmemişti. Ütüsü bile bozulmuş gibi görünmüyordu. "Ben tutmayayım o zaman seni," dedim ama içimde merakından deliren bir kadın yatıyordu. O sırada Cihan elinde bir çantayla geri döndü. Sanırım bu Tekin'in *laptop* çantasıydı ama amacı anlayamamıştım.

"Burada kalmam daha iyi olacak sanırım." Kaşları çatıktı, dürümcüdeki konuşmamızın etkileri miydi? "Korkuyorsun diye diyorum. Yandaki ev de henüz tam olarak hazır olmadı zaten." Tereddüt ettiğimi görmüş olmalı ki devam etti. "Korkmam diyorsan eve geçeceğim."

"Sen bilirsin," diye yanıtladım içimdeki heyecanı bastırmaya çalışarak. *Yok canım!* Heyecan falan değildi bu. Zaten ona olan sinirim de henüz geçmemişti. "Zahmet vermek istemem."

O sırada telefonu çalınca konuşmanız yarıda kesildi. Telefonunu hızla yanıtladı. "Efendim, Yaman?" Bir an sessizlik oldu. "Şimdi mi onay vermem gerekiyor?" dedikten sonra devam etti. "Tamam. Bekleyin biraz."

Telefonu kapatınca "Acelen varsa kal bari, uğraşma," dedim ağzımın ucuyla. Hevesli görünmek istememiştim. "Ben de korkmamış olurum."

"İyi," dedi o da aynı tavırla.

Merdivenlere doğru yöneldim, Tekin'e yastık ve yorgan getirmeyi hedeflemiştim. Fakat onun da beni takip ettiğini görünce afalladım. "Sen nereye?"

"Odana!"

"Ne?" dedim bedenimi bir örtü gibi saran o şaşkınlık duygusuyla.

"Odanda koltuk yok mu?" diye sordu. Başımı onaylarcasına salladım. "Çalışma masan da var. Benim biraz çalışmam gerekiyor zaten." Sırtımdan hafifçe öne itti. "Hadi! Uyku akıyor gözünden."

Sersem gibi yukarı çıktım. O da beni takip etti. Ben uyurken odamda kalacak olması beni hem endişelendirmiş hem de yine o tehlikeli suların içine çekmişti. Ama bu kez aklım tüm karışıklığına rağmen temkinliydi. Sorular vardı orada ve biliyordum ki bir cevap almadan rahat etmeyecekti.

Odaya geldiğimizde ona yedek yorgan ve yastıklardan verdim. Geniş koltuğa serdim. Çalışma masamda hafifçe yer açmaya çalıştım.

"Ben hallederim, yat sen," dedi.

Arkama dönüp yatağıma gidecekken çarpışınca "Pardon," dedim. Erkeksi bir koku dolmuştu burnuma. Gariptir ki feminen başka bir koku tarafından azıcık bile baskılanmış değildi.

Sana ne bundan? diye sordu içimdeki ses. Doğruydu. Beni hiç ilgilendirmiyordu.

"Önemli değil," diye yanıtladı beni. Kaşları çatıktı, çoktan çalışma masama geçip bilgisayarını açmıştı.

Ben de daha fazla ilgilenmeden yatağıma geçtim. Rahat bir soluk alarak yattım, yumuşacık yorganımı boğazıma kadar çektim. Gram uykum yoktu ama yine de "İyi geceler," dedim.

"İyi geceler," diye mırıldandı.

Kısa bir an sonra dayanamayıp konuştum. "Ben Cihan'a mesaj atmak zorunda kaldım ama yanlış bir şey yapmıyorumdur inşallah. Senin numaran yoktu çünkü bende."

"Bu, telefon numaramı istemek için uydurduğun bir bahane mi?" diye sordu sesinden hissedilen alaycı bir gülüşle.

"Hiç de bile! N'apayım ben senin telefonunu?" diyerek inkâr ettim. "Geceleri mesajlaşacak hâlimiz yok ya! İhtiyaç oluyor işte böyle zaman zaman."

"Bende var senin numaran," deyişine neden hiç şaşırmamıştım acaba?

"İyi. Bu yeterli o zaman," deyip sinirle sağıma döndüm. Ben uykuya fersah fersah uzakken telefonumdan bir titreme geldi. Ekrana baktım. Mesaj, rehberimde kayıtlı olmayan bir numaradandı.

"Numaramı kaydet ve uyu artık," yazmıştı.

Tekin'di bu. Ama nedense içimde bir şeyler beynimi kemiriyordu. Korkmuştum, o da bir koruma gibi başımda nöbet tutuyordu. *Toy...* diye geçirdim içimden. Belli ki haklıydı. Hırçın bir zincir kırılmıştı göğüs kafesimde bir yerde. Dizginlenmesi zor, asi bir his her geçen saniye büyüyordu. Terslemek istiyordum onu sebepsizce. Belki de gösterdiği yakınlığı yanlış anlamaya hevesli aptal zihnimin intikamıydı bu.

"Kaydettim numaranı." Sözcükler dudaklarımdan hızla çıktı. "Ama pek gerek olacağını sanmıyorum." Derin bir nefes aldım. "Ne de olsa sadece bir anlaşma yaptık. Onunla ilgili konularda iletişim kurarız, olur biter."

Derin bir sessizlik oldu yatak odamda. Saniyeler sonra ise Tekin'den tek bir yanıt duyuldu. "Eyvallah!" deyişi beni memnun etmeliydi ama etkisinden çıkamadığım, diken üzerinde hissettiren bir çalkantı ağır basıyordu.

22 Ekim 2020, Ankara

Gün berbat başlamıştı. Güngör Bıçakçı'nın ofis hâline getirdiği köşküne giderken fena değildim aslında. İki sabah önce, odamda bir boşluğa uyandığımı unutmuştum. Tekin'in koskoca iki gün boyunca aramadığını düşünmüyordum. Kendime odaklanmış, kızlarla konuşmak istesem de kendimi tutmuştum. Her şey yolundaydı, sorun yoktu. Ne olduysa köşke ulaştığımda olmuştu.

Ofise girer girmez çalışan kızların kıkırtıları karşıladı beni. Zaten beni sevmedikleri için umursamamaya çalıştım fakat fısıldaşmalar artınca dayanamayıp ne olduğunu sordum.

"*Twitter*'a düşmüşsün," dedi içlerinden biri, yüzündeki zafer ifadesiyle.

"O kaliteli kız tavırlarının altında, eğlence düşkünü bir sosyete güzelinin yattığını hep söylemişimdir zaten," dedi diğeri. Cevap verme yetimi kaybetmiştim sanki.

Kendimi hızla lavaboya atıp telefonumu çıkardım. Bir sürü mesaj vardı. Annemden, kızlardan ve elbette Hazar'dan... Önce Hazar'ınkini açtım.

Hazar:

Kızım bu kadar ders çalışma, lan.
Bak, yorgunluktan düşüp kalacaksın bir yerde!
Endişeleniyorum.

"Pislik!" diye mırıldandım. Gevrek gevrek güldüğü bir de ses kaydı yollamıştı.

Hazar:

Yanında olduğu söylenen o lavuk kimdi ayrıca?
Açıklama bekliyorum acil. Oraya getirtme beni!

Annemse korumaları göndermemi bu konuya bağlamış, *"Babanın korumalarını bu yüzden mi istemiyordun?"* diye sormuştu.

Kızlarla olan gruba girdim. Lila sağ olsun, benim görmemiş olacağımı varsayarak *tweet*lerin ekran görüntülerini yollamıştı.

Çok tuttum kendimi ama söylemezsem çatlayacağım.
Pazartesi gecesi Hazar'ın ikizi Hazel karaokedeydi.
Gözlerimiz Hazar'ı da aradı ama...

Video yok mu?

Ay yok, çekmedim.
Dava falan yerim sonra, Allah korusun.
Ama resmen döktürdü.
Sonra da bir adamla ayrıldı mekândan.

Ne diyorsunnnnn? Adam nasıl bir tipti peki?

Erik gibiydi. Kütür kütür!

Daha fazlasını okumaya katlanamayıp kapattım. "Terbiyesizler!" dedim sinirle. "Yiyeceğim ben sizi kütür kütür."

Önce anneme ve kızlara uygun birkaç mesaj yazarak işte olduğumu belirttim. Hazar'ın ise şu anda buraya gelmesini asla göze alamazdım. Bu yüzden ikizime de kalabalık bir grupla eğlenmeye gittiğime, özel kimsenin

yanımda olmadığına, insanların yine saçmaladığına dair bir mesaj gönderdim. Sonra da Güngör Bıçakçı'ya ne açıklama yapacağımı düşünmeye başladım.

Bu stajı çok zor ayarlamıştım. Bana bayılmıyorlardı, ailemin maddi imkânları kimsenin hoşuna gitmiyordu, buraya torpille geldiğimi düşünüyorlardı. Fikirlerini elbette değiştiremezdim. Evet, ailem ülkenin önde gelenlerindendi fakat buraya torpille değil, eğitimimle, mezuniyet derecemle ve yeteneğimle gelmiştim. Hiç kimse aksini düşünmeme sebep olamazdı. Ancak diplomatlık hayallerime de bir basamak olacak İçişleri'nde devam edebilmem, Güngör Bıçakçı'nın iki dudağından çıkacak tek bir onaya bakardı. O yüzden de onunla iyi geçinmek yararımaydı.

Saatler Güngör Bey'in ofise gelmesini beklemekle geçti. Vakit akşamüzeri dördü gösterdiğinde kimseyle konuşmadan, yalnızca işime bakarak günümü bitirmek üzereydim. Güngör Bey'in iletişim ve *PR* işlerinden sorumlu bir ekipte stajyerdim. Dolayısıyla genelde angarya işler bana yıkılırdı. Tıpkı bu sabah önüme bırakılan, cumartesi günkü davetin katılımcı listesinin son kontrolünü yapma işi gibi...

Davetli listesine bu sabaha kadar erişimim olmamıştı. Yalnızca iletişim metinlerinin yazımından sorumlu olmuştum, başka bir şeye karışmamam için ekstra çaba harcanmıştı. Artık süreçte sona gelindiğine göre herhâlde listeyi görmemde de bir sakınca bulunmamıştı. Fazla düşünmeden işime odaklansam da Tekin'in listedeki ismi gözümden kaçmamıştı.

Tam işimi bitirmiştim ki kapı açıldı ve Güngör Bey'in karısı Nilgün Bıçakçı içeri girdi. Yüzünde gülümseyen, rahat bir ifade hâkimdi. Ekiptekilerin kahve molasına çıkmasını fırsat bilerek ayağa fırladım. "Nilgün Hanım, hoş geldiniz," dedim gülümseyerek.

"Hoş buldum, Hazelciğim. Nasılsın?" dedi. Bu kadının beni sevip sevmediğini asla anlayamıyordum ama içimden bir ses yapmacık olduğunu fısıldıyordu.

"İyiyim, çok teşekkür ederim. Siz nasılsınız?" dedim karşısında âdeta kıvranarak.

"Ben de iyiyim, canım." Gözleri şüpheyle kısıldı. "Sen bana bir şey mi söyleyeceksin?" diye sordu.

Üç-beş cümleyle olayı anlattım. Sonuna geldiğimde "Nilgün Hanım, ben gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum," dedim. Yalan söylemek bir seçenekti elbette ama ben birazcık dürüstlük sosu eklemeye karar vermiştim. "Kırk yılda bir eğlenmeye çıkayım dedim. Abarttıkça abartmışlar. Ben biraz çekindim açıkçası."

"Neden?"

"Bu tarz haberlerin buradaki işimi etkilemesinden..."

"Daha neler!" dedi rahatça gülerek. "Neden etkilesin? Genç bir kadınsın sen. Elbette eğleneceksin." Tam o sırada Güngör Bıçakçı içeri girince kocasına döndü. "Eminim Güngör de benimle aynı fikirdedir."

"Hangi konuda?" diye sordu Güngör Bey.

"Genç çalışanlarımızın özel hayatlarında özgür olmaları konusunda, hayatım." Açıklamak ister gibi devam etti. "Hazel geçenlerde eğlenmeye çıkmış. Ee malum. Magazinsel de bir yüzü var. *Twitter*'da paylaşmışlar hemen. O da endişelenmiş. Ben de endişesinin yersiz olduğunu anlatıyordum."

"Tabii tabii!" dedi Güngör Bey. Tavrı ilgisiz hatta umursamazdı. Normalde bu tavır beni delirtirdi ama o anda işime gelmişti.

Aniden Güngör Bey'in sekreteri daldı içeri. "Saat dört görüşmeniz geldiler," deyince Güngör Bey anlamlandıramadığım bir telaşla odadan çıktı, toplantı odasına yöneldi.

"Önemli bir görüşme de onun için..." dedi Nilgün Hanım. "Telaşlı biraz."

Rahat bir nefes alarak işime döndüm. En azından bugünü de atlatmıştım. Fakat biraz düşününce bu stresin çekilmez olduğunu daha iyi anlıyordum. Ne ailemi ne kendimi ne de yaşayış biçimimi değiştirebilirdim. İşin özü değiştirmeyi de zerre istemezdim. Biliyordum ki bu durum beni bir seçime götürecekti eninde sonunda. Ancak o ana kadar edinebildiğim kadar tecrübe edinmek niyetindeydim.

Saat altıya yaklaştığında koridordan sesler gelmeye başladı. Güngör Bey'in toplantısı bitmiş olmalıydı. Yerimden kalktım, koridora çıktım fakat ansızın karşımda beliren silüetle âdeta donakaldım.

"Tekin..." diye mırıldandım şoka girmişçesine. "Senin... Ne işin var burada?"

Yine siyahlar içindeydi. Geldiği makamı dahi umursamamış, kravat takmaya bile tenezzül etmemişti. Çatık kaşlarının altındaki bakışları benimkilerle birleşti. "Güngör'le toplantım vardı, şimdi bitti. Seni almaya geldim," dedi. Çok sıradan bir şeyden bahseder gibiydi. Sanki günlerdir ortadan yok olan kendisi değildi.

Ben neler olduğunu algılayamadan Güngör Bey ve Nilgün Hanım yanımıza yaklaştı. "Ah! Bulmuşsunuz Hazel'i, Tekin Bey," dedi Nilgün Hanım.

Tekin bana baktı. Çatık kaşlarını düzeltmiş olmasına rağmen, "Buldum," derken gözlerinde tanıdık bir hiddet kıvılcımı saklıydı. Bunu görünce ben de kaşlarımı çatar gibi oldum ama neyse ki etrafımızdaki kalabalık dikkat dağıtıcıydı.

"Tekin Bey komşu olduğunuzdan bahsetti, Hazel," dedi Güngör Bey.

Hissettiğim şaşkınlığın yüzümü esir almasına izin vermeden gülümsemeye çalıştım. "Evet, doğru. Komşuyuz kendisiyle."

Tekin hızla konuşmayı devraldı. "Cumartesi günü davete de birlikte katılacağız," dedi Güngör Bey'e hitaben.

"Öyle mi?" diye soran Güngör Bey pek de şaşırmış gibi değildi. "Hazel'in ismini de yazdıralım listeye o zaman."

Katılımcı listesi bendeydi zaten. Bu adam kime ne anlatıyordu?

"Evet, öyle yapın lütfen," dedi Tekin tavizsiz bir tonda. Tekin'den hoşlanıp hoşlanmadıklarını anlamak zordu. Fakat Tekin'in ikisinin üzerinde öyle tehditkâr bir tavrı vardı ki bu durum beni de istemsizce geriyordu.

O sırada arka tarafımızdan, "Buradasınız," diyen bir kadın sesi duyuldu.

Nilgün Hanım onu, "Pelin Hanım, gelin sizi Hazel'le tanıştırayım," diyerek karşıladıktan sonra bana döndü. "Hazel... Pelin Hanım, cumartesi günkü davette bizlerle olacak Rus diplomatlardan birinin özel danışmanı."

Aklımda ani bir ışık yandı. Bugün bakma şansı yakaladığım listeden hatırladığım kadarıyla, cumartesi günkü davete Pelin diye biriyle katılacak tek bir Rus diplomat vardı. O da Lev Lazarenko diye bilinen bir ataşe, fazlasıyla ünlü bir devlet adamıydı.

Pelin elini bana uzatıp kendini, "Lazarenko'nun geçici olarak danışmanlığını yapıyorum," diye tanıttı.

"Memnun oldum," dedim hızlıca tokalaşırken.

"Pelin Hanım organizasyonun üzerinden geçmek istedi cumartesi günü öncesi," dedi Nilgün. "Güvenliğin üzerinden de geçecektik ama sağ olsunlar, bize güvendiklerini belirttiler."

"Anladım," dedim. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Pelin. "Hallediyorum ben."

O sırada Tekin bana, "Çıkalım mı?" diye sorunca başımı salladım. Koşar adım içeriden eşyalarımı aldım. Hepsiyle vedalaşıp ilerleyecekken Pelin'in sesiyle durmak zorunda kaldım.

"Tekin!" diye seslendi apansız. Tekin durup ona bakınca devam etti. "Lazarenko akşam yine görüşmek istiyordu seninle. Son görüşmemiz çok kısa sürmüştü."

"Geç bir vakitte diyelim," diye yanıtladı Tekin. Nereden tanıştıklarıyla ilgili merakım cezbedilmişti. Hemen peşinden herkese, "İyi akşamlar," dedikten sonra yanlarından uzaklaştık.

Dakikalar geçti, köşkün önüne çıktık. Kapıda devlet korumaları vardı. *Escalade* ise ön tarafa park edilmişti, Cihan aracın yanındaydı.

Aracın kapısı açıldı, Tekin'le art arda binip her zamanki yerlerimize oturduk. Arabanın çalışmasıyla aynı anda da onu karşımda gördüğümden beri söylemek için sabırsızlandığım sözcükler dudaklarımdan kurtuldu. "Keşke buraya geleceğini haber verseydin," dedim sinirli bir tonda. "Resmen hazırlıksız yakalandım." Asıl karın ağrım başkaydı tabii. Nitekim bunu dillendirmeden de duramadım. "İki gündür de ortalıkta yoksun zaten. Çok ilgilisin, çok güzel koruyorsun beni gerçekten."

Buzdan tavrı son sözlerimle değişti. Gözlerinde tekinsiz bir öfke fokurdarken öne doğru eğildi. "Sen kendin istemedin mi bunu? Üzerine basa basa sadece iş birliğimizle ilgili konularda görüşürüz demedin mi?" derken çenesi kaskatı hâldeydi.

"Evet, doğru ben istedim," dedim kem küm ederek. "Dinlemeye bu kadar hevesli olabileceğini tahmin etmemiştim."

Dikkatim dağılsın diye çantamın içinden telefonumu çıkaracaktım ki bileğime yapıştı, beni hafifçe kendine yaklaştırdı. Tutuşu sertlikten uzaktı. "Ben söz dinleyen bir adam değilim, Hazel," derken sesi bir çelik kadar kattıydı. "Yalnızca kendi isteklerime göre hareket ederim." Hafifçe dudaklarını yalayıp ıslattı. "Şimdi sana kısa bir özet geçeyim."

Duruşumu tavrından hiç etkilenmemiş gibi dikleştirdim. "Neymiş o özet?"

"Seninle bir anlaşma yaptık ve bunun ne zaman biteceği de belli değil."

"Belli değil mi?" diye itiraz ettim. "En fazla birkaç gün bence."

Sabır çeker gibi nefes aldı. "Silahları o kadar kısa sürede değiştiremeyiz. Üstelik geminin kaçırıldığına, silahların bilginiz dışında gemiye yüklendiğine dair kanıt da arıyoruz. Dolayısıyla ne zaman biteceği belli değil," diyerek açıkladı. "Benden kurtulmaya meraklısın, anlıyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Ama bu belirsiz süre içinde, can güvenliğinden ben sorumluyum. Bu yüzden sürekli yan yana olacağız. İstesen de istemesen de."

"Eyvallah demiştin," dedim o gece söylediğim şeyi kabul ettiğini hatırlatarak. "Şimdi ne değişti?"

"Eyvallah demiştim çünkü çok konuşuyordun ve uyuman gerekiyordu. Bir konuda zaten kendi doğruma sahipsem bunu kimseyle tartışmam." Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama beni susturdu. "Hiçbir şey değişmedi yani. İki gün boyunca da işlerle meşguldüm. Amerika'daki şirketin Ankara ofisini açıyorum, mimarla görüşmelerim vardı."

"Amma da standartların var! Doğrularını kimseyle tartışmazmış. Ne bu böyle? Kopenhag Kriterleri mi?" Gülerek alaycı bir tavır takındım. "Firavun musun sen yoksa?"

"Tekin Bozboran'ım," dedi sakinleşirken. "Bunlar da Tekin Bozboran kuralları."

"Sana bir şey söyleyeyim mi, Tekin?" dedim diklenerek. "Benim kurallara uyamama gibi..." Başparmağımla işaret parmağımı birbirine yaklaştırarak gösterdim. "...ufak bir sorunum var." Omzumu silktim. "Elimde değil. İlla çiğneyeceğim."

"Çiğnetmem. Ama deneyebilirsin tabii," dedi bileğimi serbest bırakırken.

Kısa bir süre birbirimize baktıktan sonra dayanamayıp sordum. "Güngör Bey'le toplantın neyle ilgiliydi?" Tek kaşını kaldırıp sessiz kalınca günlerdir zihnimin bir köşesini mesken edinen şüpheyi dillendirmeden duramadım. "Umarım standartların arasında dürüstlük de vardır, Tekin." Tehditkâr bir bakış atsa da sözlerimi sürdürdüm. "Güngör'e bir şey olmayacak demiştin. İnşallah davette aksi yönde bir şey planlamıyorsundur."

"Güngör'ü öldürmek gibi mi?" dedi Tekin gülerek. "O kadar insanın içinde... Üstelik davetlilerden biriyken..." Gülüşü iyice genişledi. "Ben hazırlıksız yakalamayı severim, Hazel," dedi kendinden emin bir tonda. Parmağını alt dudağına sürttü. "Düşmanlarıma darbenin nereden geldiğini tahmin edemeyecekleri bir anda saldırmayı tercih ederim."

"Güngör düşmanın mı yani?" diye sordum.

"Kendi iyiliği için umarım değildir," diye yanıtladı beni. Fakat daha fazla bilgi vermedi.

Gözlerine baktım. Dürüst görünüyordu. Cumartesi günü gerçekleşmesi olası suikast girişimi belli ki Tekin'in planı değildi. Nasıl inandığımı bilmiyordum ama sebepsizce güveniyordum sözlerine. Tekin sahiden de bahsettiği gibi düşmanlarını hazırlıksız yakalayacak bir adama benziyordu. Yine de dedemden öğrendiğim suikast ihtimalinden söz edemezdim ona. İçten içe buna engel olunduğunu, hiç gerçekleşmeyeceğini ummaktan başka çarem yoktu.

"Peki..." Bir an sorsam mı sormasam mı emin olamadım. Ancak merakım galip gelince kelimeler dudaklarımdan istemsizce fırladı. "O kadın kimdi?" diye sordum. "Pelin..."

"Bir arkadaş," diye yanıtladı beni. Bakışlarında gerçek bir ipucu aradım ama görebildiğim tek şey muziplikti. "Lazarenko dedikleri adamı da tanıyorum. Pazartesi akşamı seni bıraktıktan sonra buluştum ikisiyle. Daha

önce görüşüp görüşmediğimizi de soracak mısın?" Keyfi yerine gelmişti aniden. Sorum onu eğlendirmişti. Az önceki siniri bir saman alevi gibi dinmişti. *Köpek!* diye geçirdim içimden ama içimde kopan fırtınaları belli etmedim. *Karaoke* çıkışı arabadayken gelen telefonun sebebi buydu demek. Telefondaki kadın Pelin'di.

"Bana ne canım senin kiminle görüştüğünden?" Omzumu silktim. "Ben öylesine... Merak ettim sadece."

"İyi," dedi saatine bakıp. "Merakını giderdiysem bir şeyler yiyebilir miyiz artık? Açım."

"Olur," diye yanıtladım onu. Ben de acıkmıştım.

Dakikalar sonra, Tunalı'daki Yunan tavernası *Evangelia*'daydık. Benim aptalca merakım ve onun ukala küstahlığı ansızın bir ateşkes oluşturmuştu aramızda. Ne kadar süreceği ise muammaydı.

Evangelia, Tunalı'nın göbeğinde, Rum ezgileriyle dolup taşan bir tavernaydı. Yıllar önce en yakın aile dostlarımızdan biri tarafından açılmıştı. Dedemin büyük aşkı, Evangelia tarafından...

Evangelia Türkiye'de doğup büyümüş, 1964 Rum Tehciri'nde ise doğduğu ülkeyi terk etmek zorunda kalmış bir Rum'du. Fakat Türkiye'yi terk ettiğinde kendini Yunanistan'da değil, İtalya'da bulmuştu. Uzun yıllar orada çalışıp terzilik yaptıktan sonra yolu, Milano'ya ikiz çocuklarıyla yerleşen genç ve bekâr bir modacı olan annemle kesişmiş, böylelikle hayatlarımıza hiç çıkmamak üzere dâhil olmuştu. Uzun ve çetrefilli, geçmişle geleceğin iç içe geçtiği, iki kuşaktan iki çiftin hikâyesiydi bu. Hakkı verilerek, tek bir anı atlanmadan anlatılmayı hak ediyordu.

Evangelia yıllar önce yeniden Türkiye'ye geldiğinde bu tavernayı açmıştı. Tüm mezeleri o yapar, tüm müzikleri o seçer, beğenmediği müşteriyi de içeri almazdı.

Tekin Bozboran'da ise kesinlikle şeytan tüyü vardı. Evangelia ile dakikalardır koyu bir sohbetin içinde olmalarının başka bir açıklaması olamazdı.

Evamou masayı donatmıştı. Türlü türlü mezelerle ara sıcaklar, küçük bir şişe uzoyla tamamlanmıştı. Uzo teklif ettiğinde içten içe Tekin'in rakı diye itiraz etmesini beklemişti muhtemelen ama beklediğini bulamamıştı. Sanırım Tekin'in bu tarz hassasiyetleri yoktu fakat eğer bana sorsaydı, çeyrek Yunan tarafımı katiyen reddeden biri olarak rakıda diretirdim. Mezeleri bizden arakladıklarını ise seve seve konuşmanın bir yerine eklerdim.

Evamou oturduğu yerden ayaklanırken gülerek Tekin'e baktı. "Sevdim seni, genç adam. Sık sık gel." Bana döndü. "Hazelmou ile birlikte tabii. Sen olmasan bu hayirsiz kiz kim bilir ne zaman uğrardi?" dedi Rum aksanlı Türkçesiyle.

"Valla aklımdaydın, canımın içi. Gelecektim."

"Ya ya! Eminim öyledir." Son anda aklına bir şey gelmiş olmalı ki içeri gidecekken durdu. "Tia evleniyormuş," dedi gülerek. Tia çocukluk arkadaşımdı, onun da ailesi çok eskiden babam için çalışırdı.

"Duydum," dedim sevinçle. "Çok sevindim hatta. Az kalmış sanırım."

"Evet, çok az kaldi," dedi Eva hevesle. "İyi oldu ama. Canım çok fena sirtakili bir Rum düğünü çekiyordu."

Aradığım lafı ağzıma verince hemen atıldım. "Eee söyleseydin, Evamou," dedim arsız arsız sırıtarak. "Canın bu kadar çekiyordu madem, dedemle sana patlatırdık bir düğün."

"Terbiyesiz çocuk!" dedi sinirli bir ifadeyle. Elini suratıma salladı. "Yiyeceksin bunu kıçina!" Ardından Tekin'e dönüp hızlıca vedalaştı. Benim gülüşlerime aldırmadan, korkutucu olduğunu sandığı ama aslında sevimli olan bakışlar atarak bizden uzaklaştı.

O sırada Tekin kadehlerimizi uzoyla doldurdu. Kendi kadehini eline aldı, hafifçe kaldırdı. Ben de aynısını yaptım. Kadehimi onunkine hafifçe çarptım.

"Ya mas!"[20] dedim Yunanca.

Gülümsedi. "Sana..." diye yanıtladı beni.

İlk yudumları içtikten sonra tabağına mezelerden aldı. Gerçekten acıkmış görünüyordu.

Dikkatini yemeğine verdiğinde, tavernada en sevdiğim şarkı çalmaya başladı. Haris muhteşem sesiyle mekânı dolduruyordu.

Óla mou ta chrónia, pou ézisa kontá sou
Kryá fylakí kai monaxiá
Thélo na petdxo, tóra makriá sou
Ma me ta dikd mou ta fterá ♪♪ [21]

---

[20] Yunancada *'şerefe'* anlamına gelir.

[21] Haris Alexiou'nun *Tora Ki Ego Tha Zíso* isimli şarkısından. *"Senin yanında yaşadığım tüm yıllarım soğuk, yalnız bir hapishane gibi. Uçmak istiyorum şimdi senden uzaklara. Ama kendi kanatlarımla,"* anlamına gelmektedir. Bu şarkı Aşkın Nur Yengi tarafından *Sarma* adıyla Türkçe sözlerle de seslendirilmiştir.

Elimdeki uzo kadehiyle şarkıya eşlik ettiğimin farkına varamadım. Hüzünlü bir şarkıydı; yıllar süren, adına da aşk denen hapishaneden kaçmaya çalışan bir kadını anlatıyordu.

Tekin ansızın gözlerime baktı. Değişik bir rengi vardı gözlerinin. Sanırım ben onları daima birer kor olarak tanımlayacaktım.

"Keyifli bir yer burası," diye mırıldandı.

"Ben de çok seviyorum," dedim. "Ama senin tarzına uygun mu, ondan pek emin değilim."

Uzo kadehini tutan elini rahat bir tavırla yanındaki sandalyeye attı. "Nasılmış benim tarzım?" dedi göz kırparak.

Sanki nefes kesecek kadar yakışıklı değilmiş gibi bir de göz kırpıyordu. Bu ufacık hareketin bile beni heyecanlandırdığını kabul edecek değildim tabii ki. "İşte..." dedim hemen alay eder gibi. "Kuralları olan bir adamsın sen."

"N'oluyormuş kurallarım olunca?"

"Mesela... Cuma akşamları sirtaki gecesi olur burada. Hiç sirtaki oynayıp tabak kıracak bir adam gibi görünmüyorsun gözüme."

"Doğru, oynamam," dedi net bir ifadeyle. "Karadenizliyim ben."

"N'oluyormuş Karadenizli olunca?" dedim gülerek.

"Bizde horon oynanır."

Bu konudaki merakımı hızla bastırdım. "Sen onda da somurtuyorsundur kesin."

"Beni hiç tanımıyorsun," dedi tek nefeste.

"Sense beni tanıdığını söylüyordun," dedim o an hatırladığım bir gerçekle. "Arhavi'de öyle söylemiştin."

"Söylemiştim, evet."

"Nasıl?" dedim merakıma yenilerek. "Nereden tanıyorsun?"

"Tanınan bir yüzün var. İmkânsız değil yani."

"O kadar mı?"

"Ne olabilir ki başka?"

Cevabım yoktu. Başka bir ihtimal bana da yok gibi geliyordu. Hazar'la eni konuşmuş olamazlardı, zaten tanışıklıkları da bir kaosa dayanıyordu.

Aramızda oluşan sessizliği, Tekin'in ansızın çalan telefonu bozdu. Bıkkın bir şekilde, "Alo?" dedi fakat duyduklarından hoşlanmadığı çatılan kaşlarından, gerilen ifadesinden belliydi. Telefonu kapattı. "Mustafa şerefsizi benim asıl eve gelmiş," diye açıkladı. Kısa bir süre düşündükten sonra devam

etti. "Hadi gidelim. Cumartesi günü için senin telefonuna bir program yüklemeliydik zaten. Haberleşme amacıyla. Evdeki çocuklar da onu hallederler bu sırada." Oturduğu yerden ayaklanırken kendinden emindi fakat yalnızca dakikalar önce hissettiği o keyif de çoktan kaçmıştı.

Nasıl oldu bilmiyorum ama zaman ışık hızıyla geçti. En sevdiğim şarkı henüz bitmeden tavernadan ayrıldık. Arabaya bindik, dakikaların ardından kale gibi korunan bir yere geldik. Büyük demir kapıları geçip nihayet malikâneye benzeyen bir eve ulaştık.

Arabanın kapısı açılır açılmaz Tekin indi, artık rutin olmuş bir şekilde elini bana uzattı. Elini tutup dışarı çıktığımda fırtınayı andıran bir rüzgâr karşıladı beni. "Demek gerçek evin burası," dedim merakla. Cevap beklemeden eve doğru ilerlediğim sırada, duvardaki yazıyla ansızın durdum.

"Daçxuri do oropa var impulen,"[22] yazıyordu duvara monte edilmiş küçük, ahşap bir tabelada. Bu, lüksün tanımı olabilecek eve ait değil gibi görünüyordu. Sanki bambaşka bir yere aitti ve oradan buraya zoraki getirilmişti.

Bir yerlerde okumuştum. İnsan bazen daha önce deneyimlediği bir olay ya da hissettiği bir duyguyla yeniden karşılaştığında bunu hatırlamıyordu. Her gün yürüdüğü sokak tanıdık gelmiyor, daha önce görülen biri ansızın yabancılaşıyor, zaten yaşadığı bir an tekrarlandığında bunun ilk kez başına geldiğini sanıyordu. Fransızlar buna *Jamais vu* diyordu. *Déjà vu*nun tam tersi olan bu kavram, bir tür beyin aldatmacası ya da bellek yanılsaması olarak kabul ediliyordu. Ben de karşımdaki o küçük, eski tabelaya bakarken bir *Jamais vu* anının içindeydim. Okuduğum o cümle, gördüğüm o eski tabela yabancı değildi oysa bana. Ancak henüz bunun farkına varamıyordum.

[22] Lazcada *'Ateş ve aşk saklanamaz.'* anlamına gelir.

7. BÖLÜM

Kenarları hafifçe yanarak kararmış ahşap tabeladan bakışlarımı zar zor çekebildiğimde, Tekin'in gözleri üzerimdeydi. "Bu..." dedim parmağımla tabelayı gösterip. "Ne demek?"

"*Daçxuri do oropa var impulen,*" dedi boğuk sesiyle. Kısacık bir an nedenini anlamadığım bir soğukluk çöker gibi oldu gözlerine. Fakat aynı hızla silindi. Öyle aniydi ki bir an hayal gördüğümü düşündüm. "*Ateş ve aşk saklanamaz,* demek."

"Ateş ve aşk saklanamaz," diye mırıldandım kendi kendime. "Hangi dilde?"

Elleri ceplerinde, "Lazca..." diye yanıtladı beni.

"Sen biliyor musun Lazca?"

"Biliyorum tabii ki," diye cevapladı gülerek. "Arhavi'de doğup büyüdüm ben."

"Karadenizli herkes biliyor mu peki?"

"Hayır," dedi kendinden emin bir tonda. "Dizilerde, filmlerde duyduğun Karadeniz şivelerinden değil bu. Apayrı bir dil. Arhavi de dâhil, Karadeniz'de sınırlı birkaç yerde konuşuluyor yalnızca. Karadenizlilerin çoğu bilmez yani."

"Çok ilginçmiş," dedim onu pürdikkat dinledikten hemen sonra. Bakışlarım yeniden o tabelaya kaydı. "Çok da güzel ama."

Öğrenmek istediğim, merak ettiğim çok şey vardı. Bazen kendime engel olamayıp merakımı belli etsem de bazı zamanlarda içime garip bir tutukluk hâli yerleşiyordu. Karşımda duran bu tabelanın hikâyesini duymayı arzuluyordum o anda mesela. Ama nedenini bilmediğim bir şekilde hassas bir şeyler olduğunu da seziyordum ve bu, kelimelerimi dikkatle seçmeme neden oluyordu.

"O," dedim tekrar tabelayı gösterip. "Buraya ait değil gibi görünüyor." Yeniden Tekin'e döndüğümde onun da dikkatli bakışları benim yüzümde

geziniyordu. "Sanki... Daha önce başka bir yerdeymiş de buraya sonradan getirilmiş gibi."

"Öyle zaten," dedi. "Buraya ait değil. Ait olduğu yer de artık yok ama. Bu yüzden o duvarda bu kadar eğreti duruyor." Daha fazla detay vermedi. İçimdeki merak duygusu kıpırdanmayı sürdürse de bir şey sormamayı seçtim. O da fazla beklemeden evin girişini gösterdi. "Geçelim mi içeri?"

"Olur."

Ev aslında lüks bir malikâneydi. Dışı tamamen gri taşlarla döşenmişti. İki kanadı vardı. Ortada ise büyük, siyah renkte bir giriş kapısı bulunuyordu. Önündeki bahçeyi çok fazla inceleyemeden geniş kapı aniden açıldı. Daha önce görmediğim adamlardan biri karşımızdaydı.

"Arka bahçede, abi," dedi Tekin'e. Mıstık'ı kastettiği belliydi.

"Diğerleri?" diye sordu Tekin. Ama bu sefer kimden bahsettiğini anlayamamıştım.

"Yerlerindeler."

Tekin bana dönüp koluma dokundu, içeri girmem için yol gösterdi. Ayakkabılarımı evin önündeki paspasa iyice sildikten sonra içeri adım attım. Eve girdiğimizde büyük, salona açılan bir antre karşıladı bizi. Yerler gri mermerlerle döşeliydi.

Bize kapıyı açan adam, "Hoş geldiniz," diyerek çıkardığım ekru renkteki kabanımı aldı. Üzerimde sabah işe giderken giydiğim, krem rengi bir elbise, ayaklarımda ise krem rengi, ucu siyah, arkası açık *stiletto*lar vardı. Çok rahat değildim ama yapacak bir şey yoktu, evime gidene kadar idare etmek zorundaydım.

Evini incelediğimi gören Tekin'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "İstersen daha sonra gezdiririm evi sana. Şu Musti'yi bir gönderelim de." Başımı onaylarcasına salladım. Evi çok beğenmiştim ve merak ediyordum ama bekleyebilirdim. "Nerede beklemek istersin?" diye sordu.

Kısa bir an tedirgin oldum. Eve de içindeki adamlara da yabancıydım. Bir Cihan'ı tanıyordum, o da dışarıda kalmıştı. "Sen nerede olacaksın?" dedim tereddütsüzce.

"Arkadaki bahçede." Bir an düşündü. "Çalışma odasında bekle beni."

Hızlı adımlarla ilerleyince onu takip ettim. Önüne geldiğimiz odanın kapısını açtı. Sıkıcı bir çalışma odası görmeyi beklemiştim ama karşımdaki manzara beni şaşırtmıştı. Kırık beyaz tonlarında, modern bir kütüphane duruyordu gözlerimin önünde. Kitaplık yerden tavana kadar yükseliyordu ve monte edilmiş, sürüklenebilir bir de merdiven barındırıyordu.

Kütüphanenin tam karşısında büyük, yine kırık beyaz tonlarında bir şömine konumlanmıştı. Yanıyordu üstelik ama tıpkı Arhavi'deki evinde olduğu gibi yine elektrikliydi. Acaba evin içinde gerçek bir şömine tercih etmemesinin bir sebebi var mıydı?

Odanın bir köşesinde masif ahşaptan, lacivert, eskitme bir çalışma masası duruyordu. Üzeri karmakarışık dosyalarla doluydu. Odanın Fransız tarzı camı ise bir duvarın tamamını kaplamıştı. Camın önüne geniş, bordo kadifeden bir *chester* koltuk konulmuştu. İçerisi olabildiğince doğal hatta sıcacık görünüyordu.

"Ben camdan görebileceğin bir alanda olacağım," dedi Tekin. Etrafı incelemeyi bitiremediğimi anlamış olmalıydı. "Odaya kimse girmez. Evin içinde de tedirgin olacağın kimse yok. Mustafa zaten içeri adım atamaz."

Beni rahatlatmaya çalıştığını anlayınca çantamı koltuğa bırakıp "Tamam," dedim hafifçe gülümsemeye çalışarak. Mustafa'dan korkmuyordum. Tedirgin ya da çekingen durmama sebep olan şey bambaşkaydı. Ve sanıyorum onun gerçek evini görmüş olmakla ilişkili bir histi bu.

"İçecek bir şey istersen," dedi çalışma masasının yanındaki küçük alanı göstererek. Bir standın üzerine kahve ve çay makineleri, altındaki mini bar alanına ise alkollü içkiler yerleştirilmişti. "Rahat ol yani."

"Teşekkür ederim," dedim ellerimi önümde ovuşturarak.

"Çok uzun sürmez," dedikten sonra kısa bir süre yüzüme baktı ve kapıyı açtı. Tam o sırada telefonum çalmaya başladı. Tekin'in çıktığını sanınca, arkama dönerek koltuktaki çantama yöneldim ve telefonumu çıkardım. Ekranda Serdar'ın adı vardı. Son mesajına da cevap vermediğimi hatırlayınca bir an önce kurtulmak istediğim için yanıtladım.

"Efendim, Serdar?" dedim derin bir nefesle. Yeniden kapıya doğru dönerek koltuğa oturacaktım ki Tekin'in hâlâ orada olduğunu fark ettim. Telefonun ucunda Serdar bir şeyler söylerken benim bakışlarım Tekin'deydi. Yalnızca dakikalar önceki nazik ifadesi ansızın buzdan bir siperle gölgelenmişti. Kaşları çatıldı, çenesi kasıldı. Bir şey söylemesini bekledim ama tepkisiz kaldı. Kapıyı kapatıp beni odada yalnız bıraktığında telefonu açtığım için kendime lanet etmeden duramadım. Fakat artık çok geçti.

"Ne istiyorsun, Serdar?" dedim bıkkın bir tavırla. "Biz seninle ayrıldık, farkında mısın? Bana neden mesaj atıyorsun? Üstelik *aşkımlı* falan..."

"Hazel, n'oluyor sana?" dedi şaşkınca. Benden daha önce hiç böyle sert bir tepki görmemişti.

"Bir şey olduğu yok. Kaç hafta oldu ayrılalı ya? Ne zaman kabullenmeyi düşünüyorsun?"

"Kabullenmeyi düşünmüyorum, Hazel. Bana yeniden bir şans vermeni bekliyorum."

"Ne şansı ya? Ne şansı?"

"Hazel, bak," dedi çocukla konuşur gibi. En çok da bu tavrından nefret ediyordum. "Biz çok uyumluyuz seninle. Benzer şeylerden hoşlanıyoruz. Hayatla ilgili beklentilerimiz aynı. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Biz hiç kavga bile etmeyiz ya!"

"Ve bu sence iyi bir şey mi, Serdar?" dedim tahammülsüzce. "Bu dünyanın en sıkıcı şeyi. Uyumsuzluğun uyumu diye bir şey duydun mu hiç sen? Heh işte! O eksik bizde. Ayrıca sanki gerçek bir ilişki yaşamışız gibi davranma Allah aşkına! Bu saçmalığın nasıl başladığını unuttun sanırım."

"Hayır, unutmadım. Ama başladığı şekilde devam etmedi bende."

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Serdar uzun yıllardır arkadaşımdı, bu ilişki saçmalığı zaten koca bir hataydı ve bunun sonucunda arkadaşlığımızın zedelenmesi istediğim son şey bile olamazdı. "Bak, ben şu anda dışarıdayım. Konuşmaya vaktim yok. Kapatmam gerek," dedim başımdan savmaya çalışarak.

Sıkıntılı bir şekilde soluklandı. Fakat eli mahkûm, "Tamam," diye yanıtladı. "Arayacağım yine. Pes etmiyorum."

"Hoşça kal," dedikten sonra cevabını beklemeden kapattım.

Aramayı sonlandırır sonlandırmaz dışarı baktım. Kimseyi göremiyordum. Tekin camdan görebileceğim bir alanda olacağını söylediyse de ortalıkta yoktu.

Önce dışarı çıkmayı düşündüm fakat sonra kimseyi tanımadığım aklıma gelince istemeden de olsa odayı incelemeye geri döndüm. Topuklu ayakkabılarım yerdeki antika gibi görünen ince halının üzerinde boğuk sesler yarattı. Evde ayakkabılarla gezmekten hoşlanmıyordum. Fakat anlaşılan Tekin'in böyle endişeleri yoktu. Zaten bu tarz bir aksiyonun içinde yaşarken *dur ayakkabılarımı çıkarayım da elimde silahımla evi öyle kolaçan edeyim* gibi hassasiyetler içine girmek çok zordu. Görünen o ki mafya âlemi herkes tarafından tahmin edilebilecek tüm lokal özelliklerine rağmen, bazı Avrupai unsurlar da barındırıyordu.

Kitaplığa doğru yürüyecekken duraksadım. Bulunduğum yerden tüm kitaplığın klasikler, tarih hatta ekonomi kitaplarıyla dolu olduğunu görebiliyordum. Geçen günkü erotik roman vakasının utancını henüz üzerimden atamamışken Tekin'in beni iyice ezecek kitaplığını görmeye ihtiyacım yoktu.

Duruşumu dikleştirdim. Benim de büyük bir kitaplığım vardı İstanbul'da hem. Sadece buraya taşımaya fırsat bulamamıştım. Biz de her zaman

aşk romanı okumuyorduk neticede. Birtakım entelektüel özelliklerimiz de vardı.

Bahçeden gelen sesleri duyduğumda daldığım yerlerden hızla çıkıp cama iyice yaklaştım. Tekin'i görünce rahatlar gibi oldum. Elleri ceplerindeydi, Mustafa ise karşısındaydı ve Arhavi'deki hâli bir yerlere saklanmıştı. Görüntüsü bu kez çaresizlikle doluydu. Zaten bu, Tekin'le pazarlık yapmaya çalışmasından da anlaşılıyordu.

"O silahlara ihtiyacım var, Tekin," dedi sıkıntıyla. Arhavi'deki silah mevzusuydu bu.

"Oradan bakınca," dedi Tekin sakin ama karanlık bir tonda. "İhtiyaçlarını önemsiyor gibi mi duruyorum, Musti? Bana ne lan senin neye ihtiyacın olduğundan?"

"Bunca yıllık hukukumuz var," diye ısrar etti Musti. "Karşılığında ne istiyorsan veririm."

Tekin ansızın güldü. Önce hafif bir gülüştü fakat hızla büyüyerek alaycı bir kahkahaya dönüştü. Birkaç saniye karşısındakinin sinirini bozacak şekilde güldükten sonra geniş omuzlarını gerdi. Boynunu önce sağa, sonra sola eğdi. "Ulan Musti... Sen bana benim sahip olmadığım ne verebilirsin, amına koyayım? Ne teklif edeceksin? Para mı?" Tek kaşı kalktı. "Sence senin parana ihtiyacım var mı benim?"

"Paradan daha önemli şeyler var," dedi Musti sanki iş bilir gibi. Ne yumurtlayacağını ben de merak etmiştim.

"Ne gibi?" dedi Tekin umursamaz bir tavırla. "İtibar mı? Bak Allah'ın işine! O da sende yok ama bende fazlasıyla var be Musti."

Mustafa sinirlenir gibi olsa da bunu saklamaya çalıştı. Ama maalesef başarısızdı. "Sahip olduğum kayıtlar var..." dedi. Ne kaydından bahsettiği benim için muammaydı.

Tekin'in duruşu birden değişti. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama duyduğu şeyden hoşlanmadığı belliydi.

"Sahip olduğum tüm görüntüleri veririm sana. Siyasiler, iş adamları... Çoğunun fuhuş belgeleri elimde, biliyorsun."

Tekin hızla rahatladı. Sanki başka bir şey duymayı beklemişti ve o yüzden gerilmişti ama beklediği her neyse gerçekleşmemişti. "Doğru bak!" dedi başını sallayarak. "Senin ne çeşit sapık bir röntgenci olduğunu unutmuşum. Millete eskort gönderip sonra onları kayda almak... Ne ucuz herifsin, amına koyayım!"

"İşe yaramadığını söyleyemezsin," dedi Mıstık tüm pişkinliğiyle.

"Benim işime yaramaz," diye yanıtladı Tekin sertçe. Kendinden emindi. Hafifçe Mıstık'a yaklaşıp elini omzuna attı. "Benim üzerimde de işe yaramaz. Hatta adamlarımın da... Bir daha da..." dedi cehennem gibi bir sesle üzerine basa basa. "Sakın Arhavi'deki gibi sikik bir numara çevirmeye kalkma." Boştaki eliyle burun kemerini sıktı. "O silahların üzerine de soğuk bir su iç sen. Geçmiş olsun." İleriye baktı. "Cihan!" diye seslendi. "Çıkışı gösterin Mustafa abinize."

Mıstık'ın nihayet gidecek olmasından duyduğum rahatlıkla camın önünde hafifçe kıpırdandım. Fakat büyük bir hataydı bu yaptığım. Mıstık'ın dikkatini çekmiş olmalıydım ki başı cama çevrildi, bakışları bana odaklandı. Ardından dudakları iğrenç, ima dolu bir gülüşle kıvrıldı.

"Oooo!" diye bağırdı. "Arhavi'den Ankara'ya..." Tekin'e döndü, Tekin de Mustafa'nın beni gördüğünü fark etmişti ve bana bakıyordu. "Biz çocuklarla oturduk, konuştuk, hanımefendi bizim eskort kızlardan biri mi yoksa değil mi, çözemedik be Tekin! Hayır, bizim kızlardan biriyse o sikik dediğin numara üzerinde işe yaramışa benzi-"

Cümlesini tamamlayamadan Tekin'in sağ yumruğu Mıstık'ın burnunun üzerine indi. Dudaklarımdan şaşkın bir, "Hihhhhh!" nidası fırlayınca ellerimi dudaklarıma kapattım.

"Senin ecdadını sikerim lan şerefsiz!" diye bağıran Tekin hızını alamadı. Mıstık'ın geriye doğru düşmesine izin vermeden gömleğinin yakasından tutup çekti ve suratının tam ortasına bir yumruk daha patlattı. Mıstık'ın burnundan aniden fışkıran kan, Tekin'in hem eline hem de üzerine bulaştı.

Mıstık yere doğru yalpaladı ama âdeta canına susamıştı. Çenesini bir türlü kapatmıyordu. "Niye sinirlendin ya bu kadar?" diyordu burnundan akan kanı elinin tersiyle silmeye çalışıp gülerken. "İzin ver de bir emin olalım, bizim mi, değil mi?"

Tekin'in işittikleriyle iyice gözü döndü. Öfkesini boşaltamamış olmanın etkisiyle bir kez daha, yere doğru yalpalayan Mıstık'a doğru atılmıştı ki hemen yan taraftan bir adam çıktı. Simsiyah giyinmişti. Üzerinde kargo bir pantolon, siyah boğazlı bir kazak, ayaklarında ise simsiyah postallar vardı. Saçları anlaşılan uzundu çünkü başının tepesinde toplanmıştı. Bu sırada Tekin, Mıstık'ı yumruklarıyla serseme çevirmeye devam ediyordu. Bense olduğum yerde aptala dönmüştüm. Ne yapacağımı bilmiyordum.

"Karşılık versene lan!" diye bağırdı Tekin, pestili çıkmış Mıstık'ın yanağına bir yumruk daha indirirken. "Bir daha söyle az önce söylediğin şeyi! Söyle de o lafları düşündüğün beynini sikeyim!"

Aynı anda kargo pantolonlu adam bıkkın bir tavırla Tekin'e uzandı. "Bırak!" dedi ama Tekin durmadı. "İflahını sıktın herifin, bırak!" Mıstık'ı

zorla aldı Tekin'in elinden. İlerde bekleyen adamlara teslim etti. Ardından deli bozuk hiddetini hâlâ atamamış gibi görünen Tekin'in yanına geldi ve kolunu tutarak "Hadi!" dedi.

"Bir sal sen de beni, sikeceğim belanı!" dedi Tekin adamı kendinden uzaklaştırarak. Kan olmuş eline baktı, sonra üzerindeki gömleğe odaklandı. Ağzının içinden bir şeyler mırıldandı ama duyamadım. Hoş, onların da küfür içerikli olduğu aşikârdı.

Eve yöneldiğini görünce çalışma odasından telaşla fırladım. Ben evin ana girişindeki merdivenlere ulaştığımda dış kapı açıktı. Nihayet saniyeler sonra Tekin önde, diğer adam arkada içeri girdiler.

Tekin'le göz göze geldiğimiz anda duraksadı. Eline baktım fakat tamamı Mıstık'ın kanı mıydı yoksa onun eli de kanamış mıydı, anlayamadım. Bakma isteğiyle ona doğru bir adım attım fakat elini kaldırdı ve bana imkân tanımadı. "Dur," dedi bakışlarında karanlık bir ifadeyle. "Dokunma."

Başka bir şey söylemeden ve bir kez daha yüzüme bakmadan merdivenlere yöneldi. İkişer üçer tırmandıktan sonra sola dönerek kayboldu. Bir an peşinden gitmekle gitmemek arasında tereddüde düştüm. Fakat karşımda duran yabancı beni durdurdu. "Tavsiye etmem," diye mırıldandı.

"Neden?" diye sordum kendimi tutamadan.

"Zaman ver, yatışsın biraz."

"Sen kimsin?" diye sordum.

Çarpık bir şekilde gülümseyip elini uzattı. "Yaman[23] ben," dedi.

Aynı şekilde karşılık vererek onunla tokalaştım. "Hazel ben de. Memnun oldum."

"Ben de memnun oldum," dedikten sonra başka bir şey söylemedi. Zaten ben de sohbet edemeyecek kadar dağılmış vaziyetteydim. Yukarı çıkmak istiyordum ama bir şeyler beni durduruyordu. Benim yüzümden Mıstık'la kavga etmiş olması içimdeki suçluluk hissini arttırıyordu.

Dakikalar boyunca içimde bir türlü dindiremediğim çalkantılarla bir sağa bir sola yürüdüm. En nihayetinde endişem baskın gelince daha fazla dayanamadım. "Ben yanına çıkacağım," dedim hâlâ yanımda bekleyen Yaman'a.

Bir an düşündü. Sanki itiraz etmek istiyordu. Ama kararımı vermiştim bir kere. Onu dinlemeyeceğimi galiba o da anlıyordu. "Soldaki koridorun

[23] **Yaman**, namı diğer BARUT; yazarın 2016 yılında okurlarına duyurduğu ***KOR EVRENİ***'nde Kıvılcım ile kendi kurgusunu okuyacağımız bir karakterdir. Barut ayrıca yazarın ***CEZAYİR MENEKŞESİ*** adlı kitabının yan karakteridir.

sonunda," dedi derin bir nefes eşliğinde. "Koridor bitiminde evin diğer kanadına geçeceksin. Karşına çıkacak ilk ve tek oda."

Daha o cümlesini bitiremeden merdivenleri çıkmaya başladım. Yaman'ın dediği şekilde ilerleyerek koridoru bitirdim. Evin diğer kanadını koridorla birleştiren bir kısımdan geçtim ve geçer geçmez büyük bir kapıyla karşılaştım. Buradaki tek oda buydu. Kulağımı kapıya dayadım, ses gelmiyordu. Önce bir kez tıklattım, bir onay sesi duymayı bekledim ama çıt çıkmıyordu. Yavaşça kulpu çevirip kapıyı araladım ve saniyeler sonra odadaydım.

Odanın tam ortasında kocaman, devasa sayılabilecek bir yatak duruyordu. Dekorasyon lacivert-beyaz tonlarındaydı. Büyük yatağın üzerinde lacivert bir örtü, değişik tonlarda irili ufaklı yastıklar, minderler vardı. Yerdeki halı yine çalışma odasındakine benzeyen antika tarzdaydı. Tavan beşgen bir kubbe şeklinde yükseliyor, ortasından ise kırık beyaz tonlarda şık bir avize sarkıyordu. Yatağın tam karşısında kocaman bir boy aynası konumlanmıştı. Aynanın yanında bir kapı, yatak başlığının yanındaysa başka bir kapı duruyordu. Muhtemelen biri banyoya, diğeri de giyinme odasına açılıyordu.

Ben tüm odayı didik didik incelemekle meşgulken içerideki kapılardan biri ansızın açıldı. Buna hazırlıksız yakalanınca bulunduğum yerde sıçradım. Arkamı dönüp açılan kapıya baktım ve gördüğüm manzarayla bariz bir şekilde donakaldım. Nasıl soluk alındığı aklımdan uçup giderken, kendimi dizginleyemeyerek bakışlarımı ona odakladım.

Tekin tam karşımdaydı. Duş almıştı, saçları nemliydi. Oysa beni öylece olduğum yere çivileyen bu değildi. Altına siyah bir *jean* giymişti. Üstü ise tamamen çıplaktı. Kaslı geniş göğsüyle kapkalın kolları, beni şaşkına çevirecek kadar devasaydı. Esmer göğsü aşağı doğru daralarak üçgen şeklini alıyor; hem göğsünü hem de karnındaki *six-pack*leri koyu renk hafif tüyler çevreliyordu. "İn aşağıya, Hazel," dediğinde kendime gelmem biraz zaman aldı. Fakat gözlerindeki hâlâ sönmemiş o öfke beni hazırlıksız yakaladı.

"Seni merak etmiştim," dedim bir yandan onu izlerken.

Önümden geçti, kapısı yatak odasına açılan diğer odaya girdi. Bu sırada benim bakışlarım ise irili ufaklı tümsek şeklindeki kaslarla bezenmiş kocaman sırtında ve o sırtta kendine yer edinmiş soluk birkaç yaranın üzerindeydi. Saniyeler sonra elinde gri bir kazakla geri geldiğinde ben hâlâ aynı yerdeydim. Bana baktığında zar zor yutkundum.

"Merak edilecek bir şey yok," deyip elini ıslak saçlarının arasından geçirdi. O anda elinin üzerindeki kırmızılıklar dikkatimi çekti. Hızla birkaç adım atıp yanına geldim. Eline uzandım. "Bırak," dedi ama dinlemedim. Elini tutup kendime çektim. Ellerinin üzerindeki deri, attığı yumrukların etkisiyle kalkmış, her bir boğumda minik açıklıklar oluşmuştu.

"Çok kötü olmuş," dedim kaşlarımı çatarak. "Sarmak, bir şeyler sürmek lazım."

"Gerek yok. Kalsın. Geçer birkaç güne."

"Ama..."

"Aması yok, Hazel," dedi bıçak gibi keskin sesiyle. "İyiyim ben."

"Ben..." dedim ne diyeceğimi bilemeden. "Özür dilerim."

Kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Benim yüzümden kavga ettin Mustafa'yla. Ben o otele girmeseydim..."

Bomboştu bakışları. Az önce gözlerinde tüten öfkenin üzeri şimdi buzla kaplıydı. "Vicdan azabın gereksiz," diye mırıldandı. "Kim olsa aynı şeyi yapardım."

Bunun beni rahatlatması gerekirdi ama nedense hoşlanmadım. "Sen... Sinirli misin bana?" dedim kısa bir an şüpheyle. "Serdar'ın telefonunu açtım diye mi?"

Ansızın bana baktı. Gözleri karardı, kaşları çatıldı, bakışları kapkaranlık bir hiddetin gölgesiyle doldu. Bu hâlini ilk kez görüyordum sanırım ama tarif edebilecek tek kelime vardı. Acımasızdı. "Bana ne, Hazel?" diye bağırdı. "Beni ne ilgilendirir senin Serdar'la konuşman? Sadece biraz bekle de çocuklar araştırsın. En azından güvenilir olduğundan emin olalım."

Zordu ama dik duruşumu korudum. Sözlerini sindirmeye çalışsam da ağır bir taş gibi oturmuştu boğazıma. Yutamıyordum. "Bu kadar mı?" diye sordum.

"Bu kadar! Seni koruyacağıma söz verdim ve ne pahasına olursa olsun sözlerimi tutarım. Başka ne olmasını bekliyorsun, anlamadım."

Verilen sözler, edilen yeminler... Görünen o ki her şeyden önemliydi onun için. Bense yalnızca omzuna aniden yüklenmiş bir yük, almak zorunda kaldığı baş belası bir sorumluluktum. Toy olduğumu söyleyerek bu hayata ait olmadığımın da altını çizmişti. Ama haksızdı, öyle olmadığımı biliyordum.

Çarçabuk silkelenip kendime geldim. Madem öyleydi, Tekin Bey'e istediğini verecektim. "Haklısın," dedim dudaklarımda sinir bozucu bir gülüşle. "Sen haber verirsin o zaman çocuklar araştırmalarını tamamlayınca. Öyle görüşürüm Serdar'la." Kapıya doğru adım attım. "Ben ineyim aşağıya."

Tekin'in cevabını beklemeden odadan çıktım. Hızlı adımlarla koridoru geçtim. Nihayet merdivenlerden inerken öfkemi yalnızken taşsın diye derinlerimde bir yerlere gizledim. Kimseye zafer duygusu yaşatacak hâlim yoktu. Toplasan birkaç gündür tanıdığım bir adamın beni bu kadar etkilemesine izin verecek değildim.

Nihayet aşağıya indiğimde Yaman da salondan çıkıyordu. "Kış bahçesine geçelim mi?" diye sordu. "Bir şeyler yemiş miydiniz?"

"Yiyorduk. Mıstık'ın geldiğini duyunca kalkmak zorunda kaldık." Hemen sonra hızlıca ekledim. "Ama ben bir an önce gitsem iyi olur."

Merdivenlerden gelen adım seslerini duyduğumuz an Yaman'la bakışlarımız o tarafa çevrildi. Üzerine gri kazağını geçirmiş olan Tekin, "Ne acelen var?" dedi. Bu sorunun bana hitaben sorulduğu belliydi.

Kısa bir an bakışlarım elindeki sargıya kaydı. Şimdi o sargıyı bir güzel çözsem... Elimde sıkıca sarsam... Ardından Tekin'in boynuna dolayıp sıksam... Ne güzel olurdu!

Bunun yerine yapmacık bir gülüş kondurdum yüzüme. "Ders çalışmam lazım," diye yanıtladım.

Tekin bana yanıt veremeden, antreye açılan odalardan bir kadın dışarı çıktı. Esmerdi. Üzerinde siyah deri bir pantolon ve siyah bir kazak vardı. Elini bana uzattı. "Hoş geldin, Hazel," dedi yüzünde içten bir gülümsemeyle. "Ben Kıvılcım."[24]

"Hoş buldum," dedim ben de aynı şekilde.

Hemen peşinden Kıvılcım, "Tekin abi, Lazarenko ile Pelin kapıdaymış!" diye bilgi verdi.

"Siktir!" dedi Tekin elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirerek. "Ben onu iptal etmeyi unuttum."

"Kafası dağınık bu ara," diye açıkladı Kıvılcım.

"Neden acaba?" diye ekledi Yaman.

"Çok da sinirli," dedi Kıvılcım.

"Ve aşırı küfür ediyor," diye devam etti Yaman. "Şurada yarım saat adam dövdü, etmediği küfür kalmadı. Kulaklarım kirlendi."

Tekin, "O kadar hassas kulakların varsa siktir git!" dedikten sonra dışarı çıkıp adamlarıyla konuştu. O sırada Kıvılcım ve Yaman da gülerek salondan açılan kapıdan kış bahçesine geçiyorlardı.

Çantamla telefonumu almak üzere çalışma odasına doğru yürüdüm. İçeri girdim. Telefonumu çantamın içine koyup beklemeye başladım. İçimde kıpkırmızı bir şeyler fokurduyordu, evimde yalnız kalabilmek için dakikaları sayıyordum.

[24] Neyran, namı diğer **KIVILCIM**; yazarın 2016 yılında okurlarına duyurduğu ***KOR EVRENİ***'nde Barut ile kendi kurgusunu okuyacağımız bir karakterdir. Kıvılcım ayrıca yazarın ***CEZAYİR MENEKŞESİ*** adlı kitabının da yan karakteridir.

Çok zaman geçmemişti ki çalışma odasının önünden sesler gelmeye başladı. Kapı hızla açıldı; içeriye önce Tekin, arkasından ise Pelin ve tanımadığım bir adam girdi. *Lazarenko...* diye geçirdim içimden. Bu, o olmalıydı.

Tekin beni içeride bulmayı beklemiyor olacak ki şaşırdı. "Kusura bakmayın," dedim çantamı elime alarak. "Buraya geleceğinizi bilmiyordum."

Odadan çıkmaya yeltenmişken Pelin'in sesi adımlarımı durdurdu. "Lazarenko, seni Hazel'le tanıştırayım," diyerek beni takdim etti. "Kendisi Güngör Bıçakçı'nın ekibinden."

Tekin'in Pelin'e dönen bakışları sinirliyken Pelin buna anlam verememiş gibiydi. Bu sonsuza dek saklanacak bir sır değildi zaten, davette beni her koşulda görecekti.

Elimi adama uzatırken "Memnun oldum," deyip tokalaşmayı bekledim. Ancak beklediğim gibi olmadı.

Lazarenko elimi dudaklarına götürüp üzerine küçük bir öpücük bıraktı. "Angel'skaya krasota,"[25] diye mırıldandı. Ardından İngilizceye döndü. "Çok memnun oldum, Hazel," dedi. Rusça bilmediğimi düşünmüştü doğal olarak. Fakat ben Rusça cevap verdim.

"Spasibo."[26]

"Rusça biliyor musunuz?" diye sordu İngilizce.

Rusça bir şekilde onayladım. Hoşuna gitmişti fakat anlaşılan odanın resmî dili İngilizce olacaktı.

Lazarenko, "Siz de kalın lütfen," dedi nazik bir tavırla. Tekin'in gözlerinden ise alevler fışkırıyordu.

Bir şey demeden ilerledi, hızlı hareketlerle hem kendine hem de Lazarenko'ya birer kadeh viski doldurdu. Bize de sordu fakat ben de Pelin de istemedik.

Dakikalar cumartesi günkü davetle ilgili konuşarak geçip gitti. Lazarenko konudan konuya atladı ama kafam öyle doluydu ki dikkatimi veremedim. En son üstü kapalı bir şekilde Tekin'i bir yerde mutlaka görmek istediğinden bahsetti fakat bu kısa konuşmayı zihnimde bir yere oturtamadım.

Yarım saatin sonunda, Lazarenko başka bir görüşmesi olduğunu belirterek ayaklandı. Anlaşılan Pelin de onunla gitmek zorundaydı.

Lazarenko yine az önceki tavrıyla yanıma yaklaştı. Sarıya yakın açık kumral saçlı, mavi gözlü bir adamdı. Klasik bir Rus erkeği görünümüydü. Hoştu ama sarışın erkeği annesi sevebilirdi, benim ilgimi çekmiyordu. Tabii ayaküstü bana kur yaptığı da dikkatimden kaçmadı.

Rusçada *'meleksi bir güzellik'* anlamına gelir.

* Rusçada *'teşekkürler'* anlamına gelir.

"Davette görüşmeyi iple çekiyorum, Hazel," dedi gülümseyerek. Tekin elindeki kadehi tak diye masaya bırakınca ikimizin de bakışları ona döndü. Fakat hemen ardından Tekin kapıya yöneldi. Lazarenko da onu takip etti.

Kapıdan çıkmak üzereyken Pelin bana döndü. "Sana bayıldı!" dedi gülerek. Tekin de Pelin'in söylediği şeyi duymuş olmalıydı ki sesi uyarı doluydu.

"Pelin!" dedi sertçe. "Sakın!"

Pelin ise gözlerini tahammülsüzce devirirken "Öfff Tekin! Çok korumacısın, Kıvılcım'a da aynı şeyi yapıyorsunuz," diyerek odadan çıktı.

Buradaki kritik kelime *'korumacı'*ydı. Tekin'le eşit olmadığımızı ortaya seriyordu. Beni korumasını istemiştim günler önce. Oysa şimdi bu durumdan mutsuzdum. Tek başına koruma içgüdüsü tahammül sınırlarımın dışındaydı ama bunun haricinde Tekin'den ne beklediğimi de bilmiyordum. Tek emin olduğum porselen bir bebek olmadığımdı, Tekin'in de er ya da geç bunu anlamasını umuyordum.

Ben de odadan çıkacakken Tekin kolumdan tutarak beni durdurdu. "Ne dedi o sana?" diye sordu burnundan soluyarak.

"Kim?"

"Lazarenko! İlk geldiğinde Rusça bir şey söyledi. Ne dedi?"

"Seninle ya da konunuzla bir ilgisi yoktu," dedim çenemi havaya dikerek. Bu tavrı da mı koruma içgüdüsündendi?

"Neyle ilgisi olduğunu sormuyorum, Hazel. Ne dediğini soruyorum."

"Sana ne?" dedim dakikalar önce söylediği şeyi tekrar ederek. *İntikam soğuk yenmemeli, aksine sıcacıkken servis edilmeli,* diyenlerdendim. Anlaşılan ateşkes de bitmişti. "*Bana ne?* dememiş miydin yukarıda? Sahi Tekin... Sana ne?" Kolumu tutuşundan çarçabuk kurtarıp odadan çıktım. *Merakından kudur!* diye mırıldandım. Umursamayacaktım.

Lazarenko ve Pelin nihayet evden ayrıldıklarında Tekin'le kış bahçesine yöneldik. Amacım Yaman ve Kıvılcım'a veda edip gitmekti aslında. Fakat yemeğe kalmam için ısrar ettiklerinden direnemedim.

Masa eksiksiz bir şekilde hazırlanmıştı. Zeytinyağlılar, mezeler, salata ve ızgara et çeşitleri vardı. "Sen mi hazırladın?" diye sordum Kıvılcım'a.

"Yok," dedi tabağını gülerek doldururken. "Ben yemek işinden pek anlamam. Yaman'ın marifetleri."

"Aaa!" dedim şaşkınlıkla karışık Yaman'a bakarken. "Ellerine sağlık." Ben de tabağıma bir şeyler aldım. "Evde çalışan kimse yok o zaman." Yine merakıma engel olamamıştım.

"Var ama evin dışındaki bir alanda," diye yanıtladı Tekin. Siniri hâlâ geçmemişti ve bu beni oturduğum yerde zevkten dört köşe ediyordu. "Ben evin içinde yemek kokusu ve kalabalık sevmiyorum."

"Siz burada kalmıyorsunuz o hâlde?" diye sordum bu kez Yaman ve Kıvılcım'a.

Kıvılcım, "Hayır, burada değiliz," deyip konuyu bana çevirdi. "Ders çalışacağım demiştin. Yüksek lisans, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladım. "Bir dersim var sadece ama yine de dikkat etmem lazım. Bu ara hiç zaman ayıramadım."

"Kaç yaşındaydın, Hazel?" diye sordu Kıvılcım.

"Yirmi dört olacağım," dedim şarabımdan bir yudum içtikten sonra. "Bir aydan az bir süre sonra."

"Aaa, ne zaman doğum günün?"

"16 Kasım."

"Harika!" dedi Kıvılcım. "Var mı bir planın?"

"Yani... Olur genelde. İkizim Hazar'la birlikte kutlarız hep. Kuzenlerimizle arkadaşlarımız da olur. Ama bu sene nasıl olacak, bilemiyorum."

Yaman hemen lafa girdi. "Bu sene daha özel bir kutlama olur belki."

Kıvılcım ona yanıt verdi. "Lazarenko'yla mı?" dedi gülerek. Dudaklarında muzip bir tebessüm vardı.

"Daha neler!" dedi Yaman.

"Niye? Yürümüş adam Hazel'e!" diye karşılık verdi Kıvılcım. "Pelin söyledi, azarlandım diye homurdanıyordu."

O ana kadar sessizliğini koruyan Tekin, yine bardağını masaya gürültülü bir şekilde koydu. "Yeter!" dedi sinirle. "Kapatın şu konuyu!"

Tam ağzımı açıp cevap verecektim ki kış bahçesinin dışı müthiş bir gürültüyle doldu. Bahçeye bir araba yanaştı, içinden iki adam indi. Biri Tekin ve Yaman gibi iriydi, diğeri ise daha ince yapılıydı.

Arabadan bir Karadeniz ezgisi yükseliyordu. İri olan adamın yüzünde arsız, serseri bir ifade vardı. O da siyahlar içindeydi, deri bir ceket giyiyordu, saçları kısacıktı. Bize doğru yaklaşırken arabadan yayılan Karadeniz müziğine birden sözleriyle eşlik etmeye başladı.

Bir babağne vardir yetmiş yaşinde
Evde yaşiyo yalniz başine
Bi gidin sorun onin gözyaşi ne

Açma dağlar çiçek ağlatma beni ♪♪

Bir tür şiir ya da tirat gibiydi söyledikleri. Ama şivesi nedeniyle kulağa eğlenceli geliyordu. Tekin ve Yaman ayaklandı. Tekin tahammülsüz gibi görünmeye çalışıyor ama adama bakarken bunu pek beceremiyordu.

Mavi ile yeşili bana sor ki anlatayim
Aşk ile kavuşamamayi bana sor ki ağlatayim
Yağmurun çocuğuyum ne yapsam topraktayim
Açma dağlar çiçek ağlatma beni ♪♪

Kıvılcım adamı, "Cesur," diye tanıttı. "Tekin abimin ekibindendir. Tüm bilişim işleri ondan sorulur."

Dereler derindur nasil geçeyim
Gel sevduğum bi su ver da içeyim
Yedi sene sevdum ulan vaz mi geçeyim
Açma dağlar çiçek ağlatma beni ♪♪[27]

Cesur son dizeleri de eğlenceli bir tavırla söyleyip bitirdi. Tüm tonlamasına rağmen aslında sözler dramatikti. Tekin'in yanına gelip sarıldı. "Özledin mi beni, zalim?" dedi.

Tekin dayanamayıp güldü. O gülünce ben de gülüşümü tutamadığımı fark ettim ama hızla toparlandım.

"Serseri!" dedi Tekin. "Kafamı şişirmeni pek özlediğimi söyleyemem. Şiven de bok gibi ayrıca. Deneme bir daha!"

Birbirlerinin omzuna vura vura sarıldılar. Aynı şey Yaman'la da tekrarlandı. Ardından Cesur, Kıvılcım'ın başına küçük bir öpücük bıraktı ve bana dönüp elini uzattı. "Cesur ben," dedi.

"Hazel ben de."

"Hoş geldin, Hazel."

"Teşekkürler. Siz de hoş geldiniz."

Saniyeler sonra arabadan inen diğer adam girdi içeri. "Kötü haberlerle geldik," dedi Tekin'e sarılırken ama yüzü buna tezat neşeliydi.

[27] Elin Can Vayiç'in *Yol Havası* ve *Açma Dağlar Çiçek* adlı şarkılarından.

"Neden?" diye sordu Tekin. "Hayırdır?"

"Valla hayır mı, şer mi, sen karar ver, abi," dedi adam. Sözlerini tamamlamadan yanıma geldi. "Hoş geldiniz, Hazel Hanım," dedi. "Seyit ben."

"Hoş buldum, Seyit."

Herkesle selamlaştıktan sonra yeniden Tekin'e döndü. Tekin de yerine oturmuştu, Seyit'in sözlerine devam etmesini bekliyordu.

"*Papu* arkandan çok fena sövdü, abi. Cumartesi sabahı kahvaltıya geleceğim diye söz vermişsin. Ama gitmeyince işte..." dedi. Neden gitmediği belliydi. Ben sürpriz yumurtadan çıkar gibi karşısına dikilmiştim. "Bol küfürlü, bol beddualı bir konuşma yaşadık. *Onun gibi bir torunum yok benim, bir daha sakın kapımı çalmasın,* dedi."

"Eyvallah!" dedi Tekin bir yandan sigarasını yakarken. "Alırız gönlünü."

Bana da sigara uzattı ama onun sigarası bana ağır geldiği için bu sefer kabul etmedim. "Teşekkürler," dedim çantama uzanırken. "Senin sigaran ağır geliyor biraz bana. Kendiminkinden içerim." Çantamdan sigaramı çıkardım, içinden bir dal aldım. Tekin çakmağını uzatıp yaktı. Bir an tüm gözlerin üzerimizde olduğunu fark edince rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Dikkatleri dağıtmak için Tekin'e odaklandım. "*Papu* kim?" diye sordum.

"Dedem," diye yanıtladı.

"*Papu* ismi mi?" dedim bu kez.

Güldü. Diğerleri de kendilerini tutamayıp kıkırdadılar. "*Papu*, Lazcada dede demek," diye açıkladı Tekin. "Öyle alışmışız."

Ben nereden bilecektim Lazcayı acaba? "Öyle alışmışsınız?" diye sordum bu kez. Kaşla göz arasında merakımı gideriyordum.

"Birlikte büyüdük," dedi sigarasının dumanını üfledikten sonra. "Arhavi'de."

"Hepiniz mi?" diye sordum bu kez diğerlerine.

"Biz oradaki bir yetimhanede büyüdük," dedi Cesur.

"Dördünüz de mi yetimhanedeydiniz?" dedim saklayamadığım bir üzüntüyle.

"Yok," dedi Kıvılcım. "Ben, Yaman ve Cesur." Sonra Seyit'e dönünce konuşmayı tamamlayan Seyit oldu.

"Ben *papu*nun yanındayım kendimi bildim bileli," dedi Seyit. "Sokaklardan çekip çıkarmıştı beni. Dolayısıyla ezelden beri Tekin abimin yanındayım diyebiliriz."

"Peki siz yetimhanede büyüdüyseniz," dedim diğerlerine. "Tekin'le yolunuz nasıl kesişti?"

"*Papu* yetimhanenin bağışçılarındandı," dedi Tekin. "Birlikte giderdik eskiden. O sayede tanışıyoruz."

"Annenle baban peki?" dedim dayanamayarak.

"Öldüler," dedi. Tek kelimeydi ama etkisi korkunçtu. Bahçeye derin bir sessizlik çökmüştü. "Ben on iki yaşındayken."

"Başın sağ olsun," diye yanıtladım onu. Sorduğuma pişman olmuştum. "Patavatsızlık ettim."

"Etmedin," dedi kendine bir kadeh şarap doldururken. "Çok zaman geçti üzerinden."

Ortamdaki ağır havayı çarçabuk dağıtmaya çalıştım. "Ne kadar geçti?" Tekin tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Kaç yıl yani? Hayır, yaşını öğrenmeye çalışıyorum da."

"Otuz iki yaşındayım, Hazel," dedi gülerek. "Boyumu da merak ediyorsan 1.92. Askerliğimi de Yüksekova'da yaptım. Başka bir şey var mı merak ettiğin?"

"Yok," dedim onun yüz ifadesine gülme isteğimi bastırarak.

"İyi. Sorarsın," dedi gözleri gözlerimin tam içine bakarken. "Merak ettiğin başka bir şey olursa."

Cesur aniden lafa girerek konuyu dağıttı. Sebebini anlamamıştım ama bana bakışları hoşnutsuzdu. "Haberi duydun mu?" diye sordu Tekin'e hitaben.

Tekin'in tek kaşı merakla kalktı. "Ne haberi?"

Cesur, Yaman'a baktı. "Söylemedim daha," dedi Yaman.

Sıkıntılı bir nefes alan Cesur, "Hazel'in evini siz Arhavi'den gelmeden önce kontrol etmekle görevlendirdiğin adamlardan biri... Ersin..." diyerek açıkladı. "Kaçmış."

Tekin elindeki sigarayı söndürüp oturduğu yerden ayaklandı. "Anlamadım?" derken sesinde ürkütücü bir tehdit saklıydı.

"Kaçmış işte. Bizim çocuklar peşindeler ama herif kapı duvar."

Tekin hiçbir şey söylemeden bahçeden ayrıldı. Bu sırada telefonunu da cebinden çıkarmıştı. Kiminle konuştuğunu bilmiyordum ama beş dakika kadar sürdü. Geri geldiğinde az önceki kısacık süren neşeli ifadesi çoktan dağılmıştı.

"Bulun o herifi," dedi tehlikeli bir tonda. "Sorgudaki şerefsiz ne âlemde?" Sanırım serama giren adamdan söz ediyordu.

"Konuşmadı daha," dedi Yaman. "Genelde bu kadar direnemezler, öterler. Bu da eğitimli olduğunu gösteriyor." Benim yüzüm düşünce devam etti. "Ama merak etme. Eninde sonunda konuşacak."

"Anladım," dedim. "Bekleyeceğiz o zaman."

"Umarım çok beklemeyiz," dedi Cesur tahammülsüz bir tonda. Fakat Tekin'in tehditkâr bakışlarını görünce lafı çevirdi. "Hazel de bir sonuca varmak istiyordur eminim ki."

Cesur'un benden hoşlanmadığını anlamıştım. Ama sebebini kestiremiyordum. Beni ilk kez burada görüyordu. Belki de benim sorunumla uğraşmak zorunda bırakıldığı için bu kadar nemruttu.

"Sizi de uğraştırıyorum, kusura bakmayın," dedim oturduğum yerde dikleşerek. İnsanları istemedikleri bir şeye mecbur bırakmak tarzım değildi. "Bu kadar insan yorulmasaydı keşke. Eminim daha önemli işleriniz vardır."

"Bu da yeterince önemli bir iş hepsi için! Evine bir adam girdi," dedi Tekin sertçe. "Çok daha kötüsü olabilirdi. Üstelik işkenceyle bile ötmeyecek kadar eğitimli bir herif bu. Peşindeki belanın ne kadar önemli olduğunu görmüyor olamazsın."

"Görüyorum. Ama bu kadar insanın benim için bu saçma sapan şeyin peşinde seferber olması da içime sinmiyor." Derin bir nefes aldım. "Bu şekilde çok borçlanıyorum sana."

Sinirle sigarasından bir dal daha yaktı. "Ne borcundan bahsediyorsun sen ya?" dedi ama Yaman'ın araya girişiyle konuşmamız yarım kaldı.

"Kimsenin yorulduğu falan yok," dedi Yaman beni rahatlatmak ister gibi. "Hepimiz bu işi çözmeye odaklandık. Aklına farklı bir şey gelmesin." Cesur'a uyaran bir bakış attıktan sonra ayaklandı. "Hadi içeri geçelim de cumartesinin planını anlatalım Hazel'e."

Herkes onun peşinden salona doğru ilerledi. Ben de onları izleyecektim ama Tekin'in kolumdaki tutuşu yüzünden mümkün olmadı. "Bu ne demekti şimdi?" derken tavrı tahammülsüz ve tekinsizdi.

"Hiçbir şey demek değil," dedim. "Sen de öyle söylemedin mi? Bir söz verdin, onu tutmaya çalışıyorsun. Ben de daha fazla yük olmak istemiyorum."

"Yük falan olduğun yok. Nereden çıktı bu?"

Sıkıntılı, derin bir nefes aldım. "Tekin, ben bu işin bu kadar dallanıp budaklanacağını tahmin edemedim," dedim dürüstçe. "Ben sandım ki kısa sürede çözülecek. Ama sen bir sürü şeyin altına giriyorsun bu olay yüzünden."

"Hiçbir şeyin altına girdiğim yok." Bana içeriyi göstererek ilerlememizi ima etti. Nihayet girdiğimizde "Musti'nin Gürcistan'da el koyduğumuz

silahları..." diyerek Arhavi'de konuştuğumuz silah değiştirme planını anlatmaya başladı. Son olarak Yaman'a, "İstihbarat kısmı sende yine," dediğinde ise gözlerim hayretle açıldı.

"Sen..." dedim Yaman'a bakarak. "Sen B'sin." Tekin'in Arhavi'deki gece gizli bir platformda yazıştığı kişiydi bu.

Yaman'ın dudakları arsız bir şekilde kıvrıldı. "Zekisin... Parçaları birleştirmekte iyisin."

"Biraz sizinle vakit geçirsem B'nin ne anlama geldiğini de keşfederim," dedim gururla.

Tekin, "Vakit çok," diyerek koltuklardan birine oturdu. "Keşfedersin." Ardından Yaman'a döndü. "Ne zaman halledersin şu değiş tokuş işini?"

"Bir haftaya ama uzayabilir de!" dedi Yaman.

Tekin bundan memnun kalmadı. "Çok fazla."

"Maalesef kısalması zor." Cesur bilgisayarlarını ortadaki sehpaya açarken Yaman konuşmasını sürdürdü. "Daha erkene çekmeye çalışırım ama."

Tekin sıkıntılı bir nefes alıp "İyi olur," dedi. Bu sırada Cesur da bilgisayarları çalıştırmaya başlamıştı. Benden telefonumu istediklerinde verdim.

"Telefonuna bir program yüklenecek," dedi Kıvılcım. "Yalnızca lokasyonunu takip edecek. Tüm gece de kulağında bir kulaklık olacak. Tekin abimle bizi duyabileceksin. Dışarıdan hiçbir şekilde görünmez, endişen olmasın. Ayrıca cumartesi günü giyeceğin kıyafete takip cihazı yerleştireceğiz. Minik bir şey, belli olmaz."

"Gerekli mi?" diye sordum.

"Temkinli olmak gerek," diye yanıtladı beni Tekin.

"Peki Güngör Bıçakçı'nın odasına girme işi," dedim ana konuya gelirken. "O nasıl olacak?"

"Güngör Bıçakçı'nın çalışma odası," dedi Kıvılcım hızla önüme bir kâğıt sererken. "Erişimimizin olmadığı tek yer."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Önümde Güngör'ün evinin planı duruyordu. "Sizin Güngör Bıçakçı'nın evine erişiminiz mi var?"

"Evet. İçeride adamlarımız var. İki tane. Ama bahsettiğim yere giriş izinleri yok." Derin bir nefes aldı. "Amacımız oraya bir dinleme cihazı yerleştirmek... Tekin abi de seninle olacak."

"Ben kendim yapamaz mıyım?"

"Hayır," dedi Kıvılcım. "Yalnızca o halledebilir."

"O zaman küçük bir oyun oynamam gerekecek," dedim sigarasını içmeyi sürdüren Tekin'e bakarak. "Ben davette biraz fenalaşmış gibi davranacağım."

Önümdeki planda bir noktayı gösterdim. "Zaten davetin yapılacağı salona en yakın yer orası. Tekin de benimle ilgilenme bahanesiyle girecek."

Kıvılcım onayladıktan sonra, "Ben de orada olacağım," diyerek planı anlatmayı sürdürdü. "*Catering* şirketinin bir parçası olarak. Beni gördüğünde tepki vermemelisin." Tekin'e baktıktan sonra devam etti. "Tekin abi, Güngör'ün de dâhil olduğu özel bir toplantıya girecek. O biter bitmez de çıkacaksınız köşkten."

Acaba özel toplantının içeriği neydi? diye düşündüğüm sırada, "Kıvılcım'ın içeride tek başına olması sinmiyor içime benim," diyerek araya girdi Yaman. "Daha önce yanında hep ben vardım."

Kıvılcım sinirle ona baktı. "İzin verirsen sensiz bir deneyim elde edeceğim işte. Her zaman seninle operasyona çıkacak değilim. Ayrıca son işteki başarımı da unutmuş gibisin," diye yükseldi. İkisinin arasındaki elektriğe bakarken gözlerimi kıstım. Aralarında bir şey mi vardı?

Dikkatim dağılır gibi olunca Tekin son sözü söyledi. "Kıvılcım içeride olacak. Benim güvenim tam. Siz dışarıda herhangi bir aksilik olmamasını sağlayın sadece."

Cesur önündeki bilgisayarlardan dikkatini ayırıp bize baktı. "Program yüklenirken ben de bir yandan Hazel'i arayan adamın kayıtlarını bulmaya çalışacağım."

"Gizlidir," dedi Yaman. "Yoksa öyle rahat rahat aramazlar."

"Yine de emin olalım," dedi Cesur.

"Dışarıdan aramalara kapalı," diyerek durumu açıkladım. Hepsi merakla bana baktı. "Daha önce aramayı denemiştim de."

O andan sonrası koyu bir sohbetle geçti. Tekin gelip koltukta yanıma oturduğunda sigarasını dudaklarının arasına koydu ve elleriyle kazağının kollarını dirseğine kadar sıvadı. Ardından sigarasını başparmağı ve işaret parmağının arasına alarak dumanı dudaklarının arasından serbest bıraktı. "Rusça bildiğini bilmiyordum," diye mırıldandı.

Dudaklarım sinsi bir şekilde kıvrıldı. Anlaşılan Lazarenko'nun ne söylediği içine dert olmuştu. "Benimle ilgili o kadar da çok şey bilmiyormuşsun demek ki," dedim Evangelia'da söylediklerine laf çarparak.

"Öyleymiş." Dudaklarını sanki devam edecekmiş gibi yeniden araladı ama vazgeçti. Ne söyleyeceğini sormak istedim fakat bir şeyler beni engelledi. Belki de içimdeki anlam veremediğim, herhangi bir temele oturtamadığım hislerdi bunun nedeni.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum. Yalnızca kısa bir anlığına başımı kolluğun kenarına koyduğumu hatırlıyordum. Sanki hem uyanıktım hem de bir yanım huzursuz bir uykuya çekiliyordu.

Yeniden o gemide olduğumu anladığımda, farkına vardığım bilinçli rüyadan uyanmaya çalıştım ama bu kez kopamadım. Yine buz gibi soğuktu. Yüzüme su damlalarıyla karışık sert bir ayaz vuruyordu. Karanlıktı gece. Saçlarımın ıslaklığı sırtıma, göğsüme temas ediyordu. Üzerime baktım. Buz mavisi elbisem sırılsıklamdı, vücuduma iyice yapışmıştı. O kadar üşüyordum ki tüm vücut hatlarımın belli olması bile beni yeterince endişelendiremiyordu.

Gözlerimi kapatıp açtım. Yine aynı mekânda ama bu defa başka bir zamandaydım. Gemi güvertesinin orta yerinde, ahşap bir sandalyeye oturtulmuştum. Ellerim sandalyenin arkasında bağlıydı. Çözmeye, kurtulmaya çalıştım ama imkânsızdı. Titreyerek başımı kaldırdım, denizin ortasındaydım; kulağımda karanlık denizin uğultusu, etrafımda ise maskeli yüzler vardı. Bir an sonra içlerinden biri, "Yazık olacak sana!" diye bağırdı. Beni dehşete düşüren bir gülümsemeyle elindeki su dolu kovayı kaldırdı ve tüm şiddetiyle içindeki suyu yüzüme çarptı.

Dudaklarımdan fırlayan korku dolu çığlıkla birlikte sıçrayarak uyandım. Bir şeylere tutunma, belki de sarılma isteğiyle ileri doğru uzandım fakat bu anın ne kadar tanıdık olduğunun farkına varamadım. Ellerim güçlü bir kola yapıştı, tırnaklarım sert bir tene saplandı. "Şşşt..." diye fısıldadı biri kulağıma. "Sadece rüyaydı."

Gözlerim açıldı apansız. Nerede, kiminle olduğumu anlamaya çalıştım. Etrafım denizle çevrili değildi, vücudum kuru ve sıcacıktı, kulağımdaki denizin uğultusu değil artık bilindik bir tınıydı. Az önce ellerimin altındaki kolların sahibi, yüzümü hızla kocaman avuçlarının arasına aldı. Saçlarımın arasına küçük bir öpücük bırakırken o erkeksi koku yine burnumun ucundaydı.

Aldığım derin solukla birlikte rahatlamam gerekirdi. Bin beterini yaşamış da olsam az önce gördüklerim bir rüyaydı, bu sefer yanımda Tekin vardı. Fakat aynı zamanda rahatsız edici bir şeyler filizleniyordu içimde. O yabancı yüzler etrafımdayken bile bu kadar savunmasız hissetmediğimi anımsıyordum. Üstüm başım yerli yerindeydi ama sanki bu kez çırılçıplak kalmıştım.

Bir kâbustan uyanmıştım, Tekin'in kollarındaydım. Fakat zihnimde yalnızca bunun ne kadar korunmaya muhtaç hissettirdiği geziniyordu. Oysa zaten günler önce Arhavi'de *Beni koruyacak mısın?* diye sorarken ben istemiştim bunu. Ancak o an anlıyordum ki bambaşka bir beklenti içine

girmişti ruhum. Tehlikeli suların birinden kurtulmuştum ama bir başkasına çekiliyordum. Başı sonu olmayan bir belanın içindeyken düşünebildiğim tek şey onun tarafından bir kadın gibi görülmekti şimdi. Kollarından telaşla uzaklaşmamın sebebi belki de yalnızca buydu.

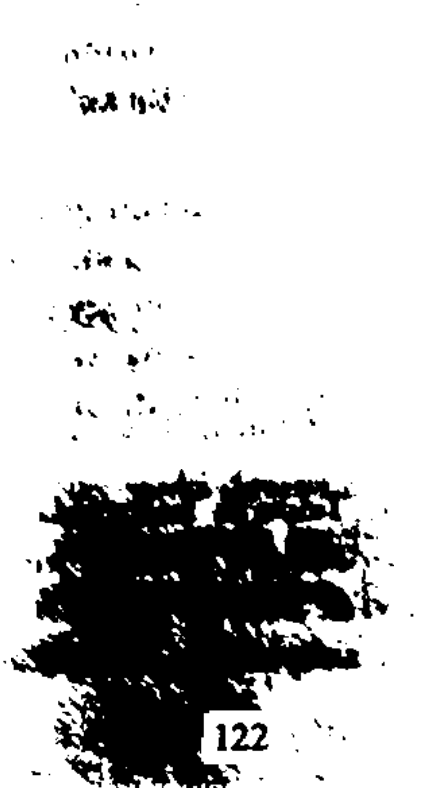

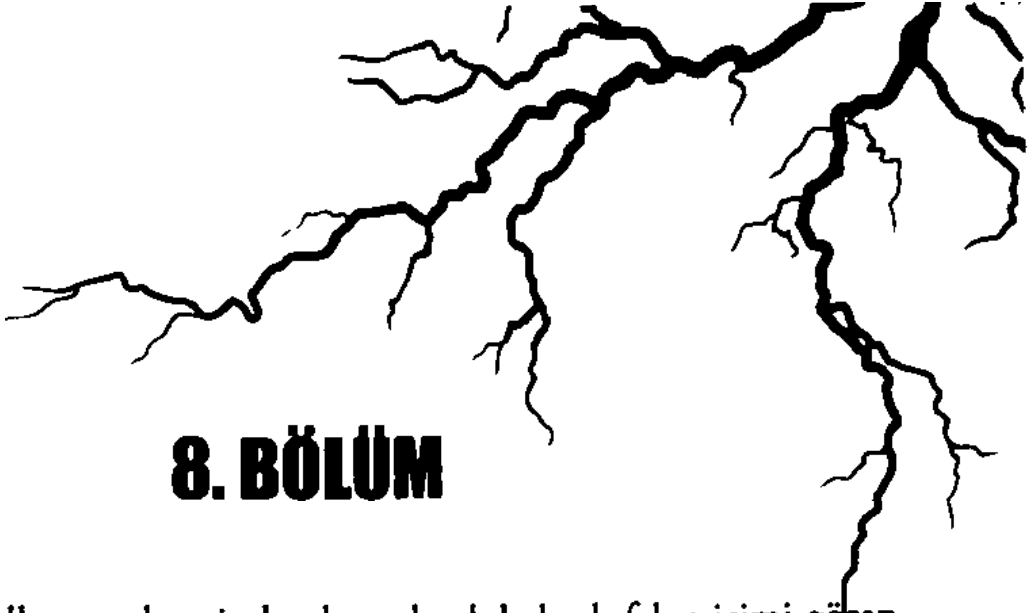

8. BÖLÜM

Şefkat tüten kollarının hapsinden kurtulmak kolaydı fakat içimi gören bakışlarından kaçmaya çalışmak çok zordu. Neyse ki yüzümü avuçlarından çekip, aramıza mesafe koyarak başarabilmiştim bunu. "Ben..." dedim göz göze gelmeyi reddederek. "Bir lavaboya gitmem lazım."

Koltuktan kalkarken salondaki herkesin endişeli bakışlarının üzerime yöneldiğini fark ettim. Biraz daha orada kalsam iyi olup olmadığımı soracaklar ve ben o ankinden daha zayıf hissedecektim.

Buna izin vermeyip beklemeden hızlı adımlarla salondan çıktım. Lavabonun nerede olduğunu bilmiyordum ama peşimden gelen adımların sahibi sayesinde bu soruma da cevap bulmuştum.

"İleride, sağda," diye seslendi.

Arkama bakmadan yürüdüm ve saniyeler sonra kendimi lavaboya atıp kapıyı örttüm. Sırtım kapıya yaslandı, gözlerim bitkinlikle kapandı. Dudaklarımı henüz kurtulamadığım bir korkuyla ısırdım ama korku, pençelerini sırtıma geçirmiş bir canavardı ve sanki geride derinliği ruhuma kadar uzanan yarıklar bırakmıştı.

Soluk soluğa kapıdan uzaklaşıp aynaya doğru yürüdüm. İnsan bazen, bitkinliğinin yansımasını görmemek için aynaya bakmaya çekiniyordu. Gerçekleri inkâr etmek ya da herhangi bir konuda kendine yalan söylemek gibi bir şeydi bu. Fakat sonu yoktu. Birkaç gündür kâbuslara karşı güçlü duruyordum ama ne büyük talihsizlikti ki hiçbir şey sonsuza dek sürmüyordu.

Bakışlarımı kaldırıp aynadaki aksime odaklandım. Gözlerim kızarmıştı. Yüzüm soluk görünüyordu ve bunun makyajımdan eser kalmamasıyla ilgisi yoktu.

Musluğu açıp ellerimi yıkadım, serin suyla ıslattığım ellerimi yanaklarıma değdirerek tenime biraz olsun yaşam belirtisi katmaya çalıştım. "Kendine gel..." diye fısıldadım. "İlk kâbusun değildi."

İlk değildi ama burada, Tekin'in evinde, herkesin gözü önünde buna yakalanmak da hoşuma gitmemişti. Düzenli uyku uyuyamayışım olur

olmadık yerlerde sızmama neden oluyordu. Buna kalıcı bir çözüm bulmam şarttı.

Kendime iyice çekidüzen verip dakikalar sonra lavabonun kapısını açtım. Dışarı çıkar çıkmaz gördüğüm silüetle ise öylece duraksadım.

Karşıdaki duvara yaslanmıştı, kolları göğsünde bağlıydı. Gözlerini benden ayırmıyor; bakışları üzerimde, yüzümde gezinerek âdeta hasar kontrolü yapıyordu.

Hoşlanmıyordum bu tavrından. Fakat bundan neden hoşlanmadığım kafama dank ettikçe de kendimi tanıyamaz hâle geliyordum. Tüm bu duygular yabancıydı bana. Birçok dili ana dilim kadar iyi biliyordum ama günlerdir yakamı bırakmayan bu huzursuzluk benimle apayrı bir dilde konuşuyordu. Başka bir şey arıyordum bakışlarında. Bulamadıkça da kendimi ona tamamen kapatma ihtiyacım baş gösteriyordu. Fakat bulduğum o sayılı anlarda ise... Benim için işin rengi değişiyordu.

"İyi misin?" diye sordu. Hissettiğim rahatsızlık bir soru olsaydı kesinlikle bu olurdu.

"İyiyim," diye yanıtlayıp devamında gelecek soruların önünü kestim. "Kapatabilir miyiz bu konuyu?"

Bir an düşünüp başını salladı. "Nasıl istersen..."

"Eğer telefonumla işiniz bittiyse çocuklar beni eve bırakabilirler mi?"

"Ben bırakırım," dedi yaslandığı yerden doğrulurken.

"Gerek yok. Yeterince zahmet verdim bugün. Hem misafirlerin var senin de."

"Ben bırakırım, Hazel." Eliyle koridoru gösterdi. "Hadi çantanı al da çıkalım."

Salona döndüğümde endişeli bir kalabalıkla karşılaşmayı beklemiştim. Fakat içeride kimse yoktu.

"Cumartesi günü görüşürsünüz," dedi Tekin. "Bahçeye çıkmışlardır."

"Ben rahat olayım diye mi?" diye sordum ama Tekin cevap vermedi. Bunun iyi hissettirdiğini inkâr edemezdim. Kimseyle vedalaşacak hâlim kalmamıştı, bir an önce evimin güvenli sınırlarına girmeliydim.

Eşyalarımı toparlayıp kapıya çıktığımızda, şoför koltuğunda yine Cihan vardı. Aracın kapısını bu kez Tekin açtı, hiç beklemeden binip arka koltuğa oturdum. Tekin de karşımdaki yerini aldığında çok uzun sürmeyecek yolculuğumuz başladı.

Yol boyunca ikimiz de pek konuşmadık. Muhtemelen benim yalnızca dışarıyı izlememin bunda payı büyüktü. Onun bakışlarını üzerimde hissetsem

de bir sohbet içine girmek ağır geliyordu. Gözlerinde endişe görmek sorun değildi ama acıma görürsem diye ödüm kopuyordu.

Akıp giden dakikaların sonunda, araba evimin önünde durduğunda göz göze geldik. "Yan evde olacağım," dedi gözleri gözlerimin tam içinde bir şeyler ararken. Oysa saatler önce o da öfkeliydi bana, şimdi neyin değiştiğini anlamıyordum. "Eğer uyuyamazsan..."

"Yok," diye itiraz ettim çarçabuk. "İdare ederim." Bu defa bir bakıcı istemiyordum yanımda, günlerdir yeterince sıkıntı vermiştim. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Her şey için." Gözlerim bir an elindeki sargıya değse de konuşmayı kesecek hareketi yaparak arabanın kapısına uzandım. "Yarın öğleden sonra okula uğramam gerekecek," dedim. "Hem dersim hem de tez danışmanımla görüşmem var."

"Tamam, haberleşiriz."

Birbirimize iyi geceler diledikten sonra, kendimi arabadan dışarı atar atmaz temiz ama soğuk bir havayla doldurdum ciğerlerimi. Ankara birkaç gündür mevsim normallerinin üzerinde seyrediyordu ama bu geceki serinlik özüne döneceğinin belirtisiydi.

Evimin kapısındaki adamlara selam vererek bahçeye girdim. Hızlı adımlarla kapıya ulaştım ve anahtarımla açarak kendimi içeri attım. Çabuk bir duş alma isteğiyle yukarı çıkan merdivenleri tırmandım. Bu sırada evin tüm ışıklarını da açmıştım.

Duştan çıkıp giyinmem ve saçlarımı kurutmam bir saatten fazla sürdü. Yatıp uyumam gerektiğinin farkındaydım ama birileriyle konuşma isteğim ağır basıyordu.

Telefonumu elime aldım ve *WhatsApp*'a girerek Naz ve Lila'yla olan grubumuza yazdım. İkisinin derdime derman olacağına inancım tamdı. Grubun adı bile dosta güven, düşmana korku salıyordu.

Şer İttifakı!

Hazel:
Uyanık mısınız?

Beklediğim yanıt yalnızca saniyeler içinde ulaştı.

Naz:

Tabii ki uyanığım, canım. Malum, saat farkı.
N'apıyorsun?

Haklıydı. New York'ta saat akşamüzeriydi.

Lila:

Ben de uyanığım. Dökül bakalım. Ne zamandır yazmanı bekliyoruz. Nedir bu *karaoke* mevzusu? Yanımdaki Serdar'dı deme sakın!

Hazel:

Yok, değildi. Tekin'di.

İkisi de yaşadığım her şeyi biliyorlardı. Yardım isteğiyle Tekin'e gitmeyi planladığımdan da haberleri vardı. Fakat ikisine de telaşlanmamaları için Arhavi çıkarmamı haber vermediğimden, muhtemelen şu anda fazlasıyla şaşkındılar. Nitekim yazışmanın görüntülü aramaya dönüşmesi yalnızca saniyeler almıştı. Önce haber vermeyişimin neden olduğu birtakım azarları işittikten sonra, kısa bir özetle günlerdir aramızda geçenleri anlatınca ikisinin de yüz ifadesi şaşkınlıkla kuşatılmıştı.

"Hafif toksik bir ilişki görüyorum yakın gelecekte. Kıskançlıklar ve gelgitlerle dolu... Severiz," dedi Lila arsızca.

"Yakışıklı mı bari?" diye sordu Naz. Cevap vermedim ama bu tam da Naz'ın aradığı şeydi. "Cevap vermediğine göre öyle."

"Delirmeyin, kızlar ya!" diyerek isyan ettim. "Ben bu adama bana yardım etsin diye gittim. Sırası mı yani şimdi bu saçmalığın?"

"Neden saçmalıkmış?" diye sordu Lila. "Belaya giden yolda, aşk da bulabilir insanı."

"Ne aşkı ya, daha neler? Bu kadar kısa sürede aşk mı olur?" diye itiraz ettim.

"Valla biliyorsun, ben ilk görüşte aşka inanırım, canım," dedi Lila. "Öyle tanıdıkça sevme olayı... Iyyy... Çok sıkıcı." Hafif bir iç çekti. "Aşk dediğin böyle şimşek gibi çarpar insanı." Gözlerini kocaman açarak devam etti. "Tıpkı bela gibi. Kurtulamazsın yani."

"Ya da henüz başka bir şeydir," dedi Naz söze girerek.

Kaşlarım çatıldı. "Ne gibi?"

İkisi hep bir ağızdan gülerek yanıt verdi. "Tutku!"

Ansızın söyleyebileceğim tüm lafları unuttum. Belki de şu anda hissettiğim buydu. Bir düğüm gibiydi duygularım, elimi kolumu bağlıyordu. "İstemiyorum bunu," dedim en sonunda. Ama dilim başka, benliğimse bambaşka şeyler söylüyordu.

"Senin istemenle olsaydı," dedi Lila elini sallayarak. "Biz kadınlar kanlı bıçaklı olduğumuz adamlarla deli gibi sevişmek istemezdik. Ten uyumu diyoruz biz ölümlüler buna."

"Peşimde adını sanını bilmediğim belalı tipler var!" diye yükseldim. "Kaçırıldım. Neredeyse ölüyordum. Hadi bir çare buldum dedim, koştur koştur Arhavi'ye gittim yardım istemeye. Şimdi düştüğüm duruma bak!" dedim nefes nefese. "Bu tekinsiz mafya bana bir yaklaşıyor..." Devamını getiremeden çenemi tuttum. İkisi de pürdikkat bana bakıyordu ama benim daha fazla konuşmaya cesaretim yoktu.

"Neyse," dedi Lila anlamış gibi. "Sen bu hislerin üstüne bir yat. Bir düşün. İçinde evir çevir. Bakarsın geçiverir."

"Sevişmeden zor ama sen yine de bir dene!" diyen Naz ben yanıt veremeden muzip bir tavırla güldü. "Ama önden de bir araştır bak! Deccal bir annesi ve nişanlısı çıkmasın sonra baban gibi."

Ben gözlerimi devirirken Lila kahkahayı bastı. "Kızım, demesene şöyle şeyler! Zaten erkeklere güven sıfır bunda!"

"Ben buradayım yalnız!" dedim ikisine de tahammül edemeyerek. "Ayrıca şu anda size aşırı uyuz oluyorum."

"Tamam tamam," dedi Naz. "Onu bunu bırak da... Fotoğrafı yok mu?"

Kınar gibi baktım ona. Ben ne diyordum, o neyden bahsediyordu? Ama merakını hiçbir şeyin bastıramayacağını da biliyordum. Gözlerimi devirerek telefonu yüzümden çektim ve *WhatsApp*'a girdim. Tekin'in numarasını bularak bir konuşma penceresi açtım ve dikkatli bir şekilde profil fotoğrafının ekran görüntüsünü alıp kızlarla olan gruba gönderdim.

Gece çekilmiş bir fotoğraftı. Üzerinde bir smokin vardı fakat gömleğinin düğmelerini açmış, çözdüğü papyonunu ise boynunun iki yanında serbest bırakmıştı. Objektife bakmıyordu, aksine dikkati yanındaki her kimse onun üzerine odaklanmıştı.

"Üffff!" dedi Lila etkilenmiş bir sesle. "Çok yakışıklıymış! Aşırı erkeksiiii!" Hemen peşinden ekledi. "Heyecanlandım bak. Nihayet kurtuldun o sümsük Serdar'dan!"

"Niye sümsük diyorsun ya?" diye sordum. Naz'dan hâlâ ses çıkmamıştı. Ekranda görünüyordu ama bilgisayarına geçmiş, bir şeylerle uğraşıyordu. Bir müddet sonra gruba düşen fotoğraf uğraştığı şeyin ne olduğunu ortaya serdi.

*Photoshop*la bir çift fotoğrafının üzerinde oynamıştı. Kadının yüzüne beni, adamın yüzüneyse Tekin'i yerleştirmişti. Böyle sahtekârlıkları becerebilmesi düşündürücüydü ama anlaşılan dalaverecilik bizde genetikti.

"Alev aldık. İtfaiyeee!" diye bağırdı Lila. Ardından hülyalı bir tavırla iç çekti. "Bu nasıl yakışmaktır ya!"

Naz aniden kendini masaya attı. Başını masanın yüzeyine yapıştırdı. Hâlâ ağzından tek kelime çıkmamıştı.

"Naz!" diye seslendim birkaç kez. Oralı olmadı.

Yapmacık bir tavırla başını masasından kaldırdı. "Pardon!" dedi sanki derin bir uykudan uyanmışçasına saçlarını düzeltirken. "Güzelliğinizden bayılmışım."

Lila kahkahayı basınca ben de dayanamayıp güldüm.

"Geri zekâlı!" dedim gözlerimi devirerek. "İşin gücün sahtecilik!" Gerçi şaşmamak gerekirdi. Tamam, sahte kimliğimi ben kendim hazırlatmıştım ama Tekin'in yanına giderken taktığım peruğu da bana zamanında Naz göndermişti. Sahi, o peruk neredeydi?

"Eee!" dedi Lila. "Cumartesi günü beraber davete katılacaksınız yani... Ne giyeceksin? Karar verdin mi? Aklını başından al şu adamın da görsün!"

"Niye uğraşayım, canım?" dedim söylediğime kendimi bile inandıramazken. "Toy buluyormuş zaten beni. Hem benim de derdim başımdan aşkın. Böyle şeylere ayıracak vaktim yok. Zaten o... İnsanın teninde karınca sürüsü yürüyormuş gibi olan boktan his de geçer gider. Kafa yoramayacağım hiç buna."

Lila parmağını, *Bir dakika bekle!* der gibi kaldırdı. Yanından çantasını aldı, içini açtı ve karıştırmaya başladı. "Nerede bu ya!" diye mırıldandı.

"Ne arıyorsun?" dedim ama bu apaçık bir tuzaktı.

"Külâhımı!" diye lafı yapıştırması çok vaktini almadı. "Ona anlatırsın bu palavralarını."

Tam yanıt verecekken ekranımın üstünden düşen bildirim beni durdurdu. "Tekin yazdı," derken sesimdeki heyecan da kızlar tarafından anlaşılmıştı.

"Tamam, hadi kapat!" dedi Naz. "Yazışın!"

"Öptük! Bizi güncelle!" diye seslendi Lila ve görüntülü arama ansızın sonlandı.

WhatsApp'a girdim çabucak. Tekin'in ekranını açtım ve yazdığı şeyle oturduğum yerde telaşla kıpırdandım.

Tekin:
Uyumamışsın.

Hazel:
Nereden anladın?

Tekin:
Işığın yanıyor. Ayrıca gölgeni görüyorum.

Koltuktan fırlayıp pencereye yaklaştım. Perdeyi hafifçe araladığımda yan evin balkonundaki adama bakakaldım. Balkondaki bambu koltuklardan birine oturmuştu. Bir elinde sigara vardı, diğerinde ise viski kadehi tutuyordu. Ona baktığımı görünce elindeki kadehi bana doğru kaldırdı.

Parmaklarım ekranımda âdeta uçarcasına bir mesaj daha yazdı.

Hazel:
Sen neden uyumadın?

Cevap vermesini beklerken onu pencereden izlemeye devam ediyordum. Elindeki viski kadehini önündeki sehpaya bıraktı. Sigarasını dudaklarının arasına aldı. Parmakları saniyeler boyu ekranda dolaştı durdu. Ekranımın en üstünde, *'Tekin yazıyor...'* ibaresi görünüyordu ama mesaj bir türlü bana ulaşmıyordu. Belki de ne diyeceğine karar verememişti, silip silip duruyordu. Tam ümidimi kesmişken mesajı ansızın ekranıma düştü.

Tekin:
Aklım kaldı.

Kalbim göğüs kafesimde kısacık bir an tekledi. Sandığım şey miydi, bilmiyordum ama hissettiğim heyecan boğazıma kadar yükselmişti.

Hazel:
Neyd

Uzun, ojeli tırnağımı gerginlikle ısırdım. Ama anlaşılan bu kez beni çok bekletmemeye kararlıydı.

Tekin:
Sende.

"Neeeee?" dedim sessizce. Hemen sonra ise soğukkanlı davranmaya çalışarak duruşumu dikleştirdim ve aklımdan geçenin dışında bir şeyi kelimeye döktüm.

Hazel:
Niye ki?

Tekin:
Bu kâbus meselesinden hoşlanmadım.

Ben de bu konunun yeniden açılmasından hoşlanmamıştım. Ansızın yüzüm düşerken, kaçan hevesimi de yanıma alarak pencereden uzaklaştım.

Hazel:
Bir süre sonra geçer.

Tavrım umursamazdı. Zaten diyebileceğim fazla bir şey de yoktu.

Tekin:
Öyle mi?

Hazel:
Hı hı... Zaman her şeyi geçirmez mi?

Tekin:
Her zaman değil. Bazen de yalnızca şiddetini arttırır.

Hazel:

Mesela neyin?

Bir süre bir şey yazmadı ama sonrasında gönderdiği yanıt kısacıktı.

Tekin:

Boş ver.

Cevap vermekle vermemek arasında kaldığım o kısacık anda yeniden yazdı.

Tekin:

Hazel?

Hazel:

Efendim?

Tekin:

Hadi uyu artık. Adamlar kapıda nöbette.

Hazel:

Evet, geç oldu. Uyuyayım ben.

Tekin:

Perdeni aç!

Hazel:

Ne?

Tekin:

Perdeni diyorum. Aç!

İkiletmeden perdemi boylu boyunca açtım. Cam kapalıydı ama Tekin sanki aynı odanın içindeymişiz gibi yakındı. Aklımdan peşi sıra geçenleri yazdığını görmekse beni sersemletmiş, dağıtmıştı.

Tekin:

Ben de burada, yakındayım. Perden açık kalsın.

Hazel:
Olur. İyi geceler.

Tekin:
Sana da.

Yatağıma uzanarak sağıma döndüm. Telefonum elimdeydi, bakışlarım ise perdesi açık cama odaklanmıştı. Küçücük bir boşluktan görüyordum onu. Bir süre art arda birkaç sigara yakıp söndürdü. Gözleri telefonunun ekranındaydı ama herhangi bir şey yazmıyor, yalnızca bir şeye bakıyor gibi görünüyordu. Ne olduğunu merak ediyordum ama biliyordum ki bunu öğrenebilmemin yolu yoktu.

Ansızın dikkatimi çeken şeyle telefonumu yeniden açıp *WhatsApp*'a girdim. Az önce fark etmemiştim ama gerçek şimdi apaçık gözlerimin önündeydi. Kızlarla olan grubun altında kalmış bir konuşma duruyordu Serdar'la. Yazdığı saate baktım, Tekin'in evinde sızdığım dakikalara tekabül ediyordu. *"Ayrıldığımızı biliyorum ama kabullenemiyorum,"* diyordu Serdar'dan gelmiş tek cümlelik mesaj. Ben okumamıştım ancak kimin tarafından okunduğu şüpheye yer bırakmıyordu.

Demek ansızın sönen sinirinin sebebi buydu, diye düşünürken dudaklarım küçük bir tebessümle kıvrıldı. Ama yine de bu, her şeyi öylece sineye çekeceğim anlamına gelmiyordu.

Saniyeler dakikalara dönüşürken uyku beni nihayet kollarına aldı. Kâbuslar uzaklaşmıştı ya da belki de pusuya yatmışlardı. Ama önemi yoktu, burası güvenli limandı. Zihnimde az önce Tekin'le aramızda geçen mesajlaşmanın her bir satırını tekrar ederken kapalı gözlerimin ardında onun pencereme yansıyan silüeti vardı.

23 Ekim 2020, Ankara

Öğle saatlerine kadar uyuyup yeni güne uzun bir aradan sonra dinç hissederek uyanmıştım. Saçlarımı şekillendirmiş, makyajımı yapmıştım. Havanın bozduğunu hatta ahmakıslatan şeklinde yağmurun başladığını gördüğümdeyse çizme giymeye karar vermiştim. Üzerime siyah mini bir elbise, ince bir külotlu çorap, bordo alçak topuklu çizme ve bordo renkte deri bir gömlek ceket geçirmiştim. Kabanımı ayrıca giyecektim.

Altın rengi küpelerimi takıp siyah çantamın içine birkaç eşyamı daha tıkıştırdım. Kitaplarımla defterimi de alınca hazırdım.

Nihayet evden çıktığımda adamlar kapıdaydı. Arabanın olduğu yere doğru ilerleyecekken yan evden gelen sesle adımlarım yavaşladı. Önce Tekin sandım ama yanıldığımın kanıtı saniyeler sonra karşımdaydı. Pelin elinde bir dosyayla yandaki evden çıktı, hızlı adımlarla arabasına doğru ilerledi ve saniyeler içinde gaza bastı. *Tekin'le görüşmesi mi vardı?* diye aklımdan geçirdiğim sırada Cihan'ın karşımda belirmesiyle bu konuyla ilgili düşüncelerim de dağıldı.

"Tünaydın, Hazel Hanım," dedikten sonra çalışır hâlde bekleyen aracın kapısını açtı.

"Tünaydın, Cihan," dedim sakin bir tonda. Ben arabaya bindikten sonra Cihan da şoför koltuğuna geçti ve yola çıktık.

Evden fazla uzaklaşmamıştık ki Cihan, "Tekin abim şirkete gitti, Hazel Hanım!" diyerek bana rapor verdi. Şirketine duyduğum merak yoğundu ama elbette bu konuyla ilgili sorularımın muhatabı Cihan değildi. Ben tamam der gibi başımı sallayınca "Müzik açmamı ister misiniz?" diye devam etti.

"Olur," diye yanıtladım. Cihan gerçek bir arabesk severdi. Nitekim İbrahim Tatlıses'ten *'Vur Gitsin Beni'* eşliğinde geride bıraktığımız yol boyunca ikimizin de seçimi sakin bir sessizlikti.

"Önümüzdeki hafta da aynı kaynaktan devam edeceğiz. Ders öncesi e-posta olarak ilettiğim Orta Doğu Çalışmalarına bir göz atın lütfen."

Kitaplarımla defterimi hızlıca toparlayıp ayaklandım. Saate baktım, akşam altıyı gösteriyordu. Pencerelerden içeri ışık girmediğine göre karanlık iyice çökmüştü. Kol çantamı taktığım sırada, amfide yalnızca birkaç kişi kalmışken hocanın sesini duydum.

"Hazel, biraz odama gelir misin?"

Semra Hoca, aynı zamanda tez danışmanım olduğundan zaten yanına uğrayacaktım ama teklif ondan gelince bir an gerildim. "Tabii, hocam," dedim başımı sallayarak.

Comparative Political Behaviour[28] dersi pek kalabalık değildi. On beş kişi ya var ya yoktuk. Programdaki büyük çoğunluk lisans eğitimlerini de ODTÜ'de tamamladıklarından kendi içlerinde samimiyetlerini koruyorlardı. Hiçbiriyle aram kötü değildi ama haftada bir-iki gün görüştüğümüzden olsa gerek arkadaş olduğumuz da söylenemezdi. Ayrıca herkes yarı zamanlı da

[28] *Karşılaştırmalı Siyasal Davranış* dersinin İngilizcesidir.

olsa çalışıyordu, dolayısıyla sınav zamanları not alışverişi dışında samimiyet geliştirecek vakit yoktu.

Hızlı adımlarla hocayı takip edip odasına doğru ilerledim. *Prof. Dr. Semra Özata* yazan duvarın önünde durdum. Hoca çoktan içeri girmişti. Ben de kapıyı hafifçe tıklattım, onay gelir gelmez de açtım.

Semra Hoca ellilerinin ortasında, hayatını işine adamış başarılı bir akademisyendi. Kumral saçları, boynundan eksik etmediği fuları ve her daim kaliteli görünen etek-ceket takımlarından biriyle kitaplığında bir şeyler arıyordu. Aradığını bulmuş olmalı ki yüzünde bir gülümsemeyle kalın kitabı eline alıp bana döndü.

"Gel, Hazel," dedi masasının önündeki sandalyeyi göstererek. "Otur."

Dediğini yaparak kitaplarımla defterimi kucağıma koydum, çantamı da onların üzerine yerleştirdim. "Nasılsınız, hocam?" dedim gerginliğimi kırmaya çalışarak.

"İyiyim. Sen nasılsın asıl? Nasıl gidiyor staj?" diye sordu.

Semra Hoca staj için sunduğum referanslarımdan biriydi. Orada çalışmamı pek onaylamamış ama referans isteğimi de geri çevirmemişti.

"İyi, hocam. Her şey yolunda."

"Yalancı," diye mırıldandı yerine otururken. "Berbat gittiğine eminim. Saçma sapan, sana hiçbir şey katmayacak işler yaptırdıklarına da şüphem yok."

"Yok, hocam. Öyle değil," diye inkâr etmeye çalıştım ama Semra Hoca eski külyutmazlardandı.

"Ne yaptın en son? Allah aşkına söyle!" diye ısrarla sordu.

Sesim içime kaçmış bir şekilde yanıtladım. "Güngör Bey'in vereceği davet için davetli listesi kontrolü."

Elindeki kalemi masasının üzerine sinirle fırlattı. "En parlak öğrencimi *LCV* alan banket sorumlusu yapmışlar resmen!" dedi isyanla. "Ben sana o referansı bu kâğıt kürek işleriyle meşgul ol diye mi verdim, çocuğum?"

İkinci sorusuna adapte olamadım çünkü ilk söylediği cümlede takılı kalmıştım. "Hocam... Sahiden mi?" dedim sevincimi saklayamadan. "En parlak öğrenciniz miyim gerçekten?"

"Öyle olduğunu biliyorsun, Hazel. Benden övgü mü bekliyorsun?"

"Valla bilmiyordum, hocam," diye yanıtladım pişkince. "Ama ben bu gazla Güngör Bey'e baştan sona yeni bir davet de hazırlarım, hiç sorun değil."

Semra Hoca bana sinirli bir bakış attı. "Dürüst ol," dedi uyarır gibi. "Memnun musun?"

"Memnunum, hocam," dedim ama gerçek düşüncem bu muydu, emin değildim. "Hep istiyordum, biliyorsunuz. Benim için büyük bir fırsat. Gerçek bir işe dönüşür mü, bilemiyorum tabii ama... Yine de kazandığım her deneyim önemli benim için."

"Gerçek bir işe dönüşememe ihtimalini şimdiden öngörebiliyorsun o hâlde."

"Yani..."

"Yani ne?"

"Hocam, tahmin edersiniz işte. Bana çok da bayılmıyorlar. Güngör Bey'den bir şey görmedim şimdiye dek ama... Ailemin konumu, maddi durumu... Ofiste çalışanların hoşuna gitmiyor pek." Tek kaşını kaldırdı. "*Twitter*'a düşmek gibi de bir talihsizlik geldi başıma."

"Eee bu yeni bir şey değil ki çocuğum. İkizin hep oralarda zaten."

"Evet de... Ben staja başladığımdan beri ekstra dikkat ediyordum açıkçası. Ofise arabamla gitmiyorum." Ki bu doğruydu. Arabam evin kapalı garajında küflenmeye yüz tutmuştu. Cihan bile kimse görmesin diye beni ofisin biraz uzağında indiriyordu. "Kılık kıyafetim fazla dikkat çekmesin diye de çaba gösteriyorum."

Bir an düşündü, ardından dan diye sordu. "Böyle yaşanır mı, Hazel?" Ben cevap veremeyince sözlerini sürdürdü. "Özgürlüğünü bu denli kısıtlayan bir yerde çalışmaya ne kadar daha devam edebilirsin?"

"Bir grup içindeysek kendimizi bazı şeylere adapte etmemiz de gerekmez mi?" diye sordum.

"Elbette! Fakat içinde bulunduğun grup kısa vadede hayat enerjini çalacaksa seni uyarmak hocan olarak benim görevim." Sinirle devam etti. "Ayrıca... Bürokrasi dünyasında yalnızca kadınların yaşamlarının kısıtlanması da ayrı bir konu. Eminim Güngör Bıçakçı'nın altındaki arabanın ne derece lüks olduğunu kimse sorgulamıyordur. Ki o buna devletin sağladığı imkânlar sayesinde sahip." Ayağa kalkıp masasının etrafından dolaştı. "Ülkedeki maddi eşitsizliklerin zengin kesimin suçu olmadığını, temelde çözülmesi gereken çok daha büyük problemlerimiz olduğunu bilmiyor orada çalışanlar demek ki! Ya da işlerine gelmiyor."

"Aman hocam!" dedim dalgaya vurmaya çalışarak. "Bir duyan olacak. Anarşist diye ters kelepçe alınırız valla."

Güldürmeyen şakama gözlerini devirdi. "Politikacıların sahip oldukları serveti sorgulayacaklarına, belki bir asırdan fazladır bu ülkeye özel sektörde

hizmet etmiş, binlerce kişiye istihdam sağlamış bir ailenin çocuğu sorgulanıyor. Sana iyi bir hayat sunulmuş olması suç mu? Tabii ki sonuna kadar yaşayacaksın bunu! Çalıştığın yer, bu özgürlüğünü almamalı senden."

"Hocam çok kibarsınız," dedim dayanamayarak. "Ağzında gümüş kaşıkla doğmuşsun demek yerine iyi bir hayat sunulmuş falan diyorsunuz. Okumuş insansınız tabii."

"Bak işte! Politikacılar benim için o kadar antipatik ki kaymak tabaka savunuyorum burada!" dedi gülerek. Ardından hemen ciddileşti. "Gençsin. Zekisin. Çok güzelsin. Komik bir kızsın. Hayat dolusun. Dinozorlaşmış diplomasi dünyası içinde harcama bunu."

Tedirgin bir şekilde dudaklarımı ısırıp içimden geçeni nihayet dışa vurdum. "Pes etmek istemiyorum."

"Pes etmek mi istemiyorsun?" dedi zihnimin içindekileri bilir gibi. "Yoksa *Pes etti!* dedirtmek mi istemiyorsun?"

"İkisi de..."

"İnsanların ne düşündüğünün önemi yok. Onlar her koşulda konuşacak, yerecek, eleştirecek bir şey bulurlar. Sen potansiyelini daha faydalı şeylerde kullanmaya bak."

Yerimde şüpheyle kıpırdandım. "Hocam siz bana bir şey mi teklif etmeye çalışıyorsunuz?"

"Evet," dedi yeniden koltuğuna otururken. "Senin okulun... Galatasaray Üniversitesi... Bana bir teklif getirdi bir süre önce."

Gözlerim hayretle açıldı. "Nasıl bir teklif?"

"Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde Bölüm Başkanlığı..."

"Hihhh, harika bir şey bu!" dedim heyecanla. "Çok tebrik ederim, hocam. Kabul ettiniz, değil mi?"

"Teşekkür ederim. Evet, kabul ettim," dedi başını sallayarak. "Bu seneyi de bitireceğiz burada birlikte. Önümüzdeki güz döneminde orada göreve başlayacağım." Derin bir nefes alıp gözlerini gözlerimden ayırmadan devam etti. "Sen de lisansını orada tamamladın, tanıdığın, bildiğin yer. Senin de orada olmanı istiyorum. Asistanım olarak. Doktoranı da orada yapman harika olur."

"Ama ben..." dedim heyecanla karışık bir stresle. "Doktora yapmayı planlıyor muyum, bilmiyorum."

"Başarılısın, Hazel. Birçok yabancı dili ana dilin gibi konuşabilmen bir yana, yazdığın makaleler... Tez konuna karar verirken sunduğun fikirler muhteşemdi."

Şaşkınlık beni esir almıştı sanki. Semra Hoca tarafından bu kadar övülmeye alışık değildim. "Hayalperest olduklarını düşünmediniz mi hiç?"

"Hayır, değildiler," dedi net bir şekilde. "Aksine... Hepsi inkâr edilen, üzeri örtülen ülke gerçekleriydi. Ki içlerinden birine de onay verdim. Yakında çalışmalarımıza başlayacağız."

Doğruydu. Lisansım sırasında çalışmayı istediğim fakat babamla Hazar tarafından fazla hayalî bulunan tez konumu Semra Hoca sorgusuzca onaylamış, bu hususta bildiklerini de benimle paylaşmıştı.

"Bir akademisyen olarak eğitim dünyasına katacaklarını şimdiden hayal edebiliyorum," diye devam etti. "Üstelik burası hayatın boyunca en özgür olacağın kurum." Kararsız kaldığımı görünce ayaklandı. "Sen bunu bir düşün. Daha vaktimiz var." Az önce kitaplığında arayıp bulduğu kitabı bana uzattı. "Şuna bir göz atmanı istiyorum tezin için. Bu arada iki haftalığına yurt dışında olacağım."

Kitaba hiç bakmadan kendi kitaplarımla defterimin arasına koydum. "Nerede, hocam?" diye sordum.

"Cenevre'de bir konferansa katılacağım konuşmacı olarak. İki hafta dersi *online* götürürüz. Sınıfa e-postayla duyuracağım bunu. Tez için de ihtiyaç duyarsan konuşuruz bu süreçte."

"Tamam, hocam," diyerek ayaklandım.

"Birkaç haftadır dağılmış gibiydin. Ama toparlanıyorsun gördüğüm kadarıyla," dedi kendisi de eşyalarını alıp benimle birlikte odasından çıkarken.

"Evet," dedim inkâr etmeden. "Kişisel bazı sorunlar diyelim. İyiyim şimdi."

"Güzel," dedi odasının yanındaki, binanın çıkış kapısından geçerken. "Sevindim buna." Bakışları kısa bir an karşıya değdi. Sonra yeniden bana döndü. "Seni mi bekliyor bu yakışıklı?" diye sordu.

Şaşkınlıkla karşıya baktım. Tekin kapıdaydı. Daha önce görmediğim bir arabaya yaslanmıştı. Bakışlarım *Escalade*'i aradı ama ortalıkta görünmüyordu.

"Galiba!" diye yanıtladım Semra Hoca'yı şaşkın bir tavırla. Sonra hemen toparladım. "Yani evet."

"İş yeri seçimin berbat ama erkek seçimin başarılı. Beğendim."

"Yok, hocam," diye yanıtladım telaşla. "Öyle değil. Yani öyle bir şey yok bizim aramızda."

"Tamam tamam!" dedi bana inanmamış gibi. Beni hafifçe ittirdi. "Hadi yürü. Senin yüzünden gereğinden fazla burjuvaziye maruz kaldım."

"Görüşürüz, hocam. İyi yolculuklar," dedim ama Tekin'i açıklığa kavuşturamamış olmanın gerginliği de içimde sıkıştı.

Semra Hoca uzaklaşırken ben de yavaş adımlarla Tekin'e yaklaştım. Sigarasından son bir nefes çekip arabasının lastiğinde söndürdü, izmariti köşedeki çöp kutusuna attı. Yaslandığı arabadan doğrulup bana doğru adımladı.

"Ne işin var burada?" diye sordum hissettiğim heyecanı sesime yansıtmamaya çalışarak.

"Seni almaya geldim," diye yanıtladı beni. "Ortadan kaybolunca azar işitiyoruz malum."

"Ne alakası var?" dedim inkâr etmeye çalışarak. "Anlaşmamızın şartlarına uymadığın için azar işitmiştin bir kere. Ortadan kaybolduğun için değil."

"Öyle olsun bakalım," dedi dudaklarının kıyısında arsız bir gülüşle.

Avuçlarımın terlediğini hissederken, göz göze gelmemeye çalışarak arabanın yolcu koltuğuna doğru ilerledim. Elim kapıya uzanırken "Bu senin araban mı?" diye sordum dayanamayıp. Gri renkte son model bir *Aston Martin*'di bu. Tekin gibi bir adama yakıştığını da kabul etmek gerekiyordu.

"Evet. Pek kullanma fırsatım olmuyor. Sen diğerini sevmeyince..."

"Benim fikrimin neden önemi olsun ki?" dedim dudaklarımı ısırmamak için zor dururken. Hızlıca kabanımı çıkarıp kitaplarım ve çantamla beraber arka koltuğa koydum, hemen peşinden ise yolcu koltuğuna oturdum. O da direksiyona geçtiğinde birkaç saniyenin ardından arabanın motoru çalıştı. Sağ aynadan görebildiğim kadarıyla Cihan da bizim arkamızdan yola çıkmıştı.

"Aç mısın?" diye sordu Tekin ana yola girerken.

"Evet ama dışarıda yemek istemiyorum," dedim dürüstçe. "Bizim paraleldeki caddede zeytinyağlı ev yemekleri yapan bir yer var. Oradan bir şeyler alacağım. Bu ara biraz kilo aldım gibi."

"Kilo mu aldın?" diye sordu. Bakışları kırmızı ışıkta durduğumuz o ufacık anda üzerimde dolaştı. "Hiç belli olmuyor."

Yüzümün ısındığını hissedince başımı sağa çevirdim. Trafik neyse ki akıyordu, eve varmamız çok sürmeyecekti.

"Kaç dersin var?" diye sordu bu kez.

"Bir," dedim hızlıca. "Bir de tezim. Genelde haftada iki gün geliyorum."

"Yüksek lisansın son senesinde yalnızca tez oluyor bazı okullarda." Bunu söylediği an onun eğitimini hiç sormadığımı fark ettim. Ama tuttum tabii kendimi. Fazla meraklı görünmek istemiyordum.

"Evet. Bizde de öyle. Benim dersim de geçen seneden zaten."

"Alttan mı alıyorsun?"

"Ne münasebet!" dedim ansızın diklenerek. "Alttan almıyorum. BA ile geçmiştim, notumu beğenmediğim için yeniden alıyorum."

Şaşkınlıkla yüzüme baktı. "BA'yı mı beğenmedin?"

"Evet," dedim omzumu silkerek. "Hocam da saçma olduğunu söylemişti ama AA'yla geçeceğim bu sefer. O yüzden pişman değilim."

"Kapıdaki miydi bahsettiğin hocan?" dedi bir eliyle direksiyonu döndürüp diğerini vitese atarken.

"Hı hı... Bana bir şey teklif etti bugün."

"Ne?"

"Galatasaray Üniversitesi'nden Bölüm Başkanlığı teklifi almış. Benim de orada asistanı olmamı istiyor. Seneye güz döneminde."

"Ne yapacaksın peki?" diye sordu otobana çıkan yola bağlanırken.

"Bilmem." Tepkisini ölçmek ister gibi yan gözle ona baktım. "Kabul ederim belki."

"Öyle mi?"

"Aynen. Ankara'ya beni bağlayan çok da bir şey yok neticede."

Cevap vermedi. O andan sonra dakikalar sessizlik içinde akarken Tekin'in de yolculuğun başındaki arsız hâli düşünceli bir tavırla yer değiştirmişti. Belki o da benim gibi tonla soru işaretine sahipti. İş birliği yapıyorduk ama bu her an, her gün görüşmemizi gerektirmezdi. Yine de bu suskunluk içime sinmedi. Tam bambaşka bir konu açacaktım ki Tekin ansızın gazı kökledi.

"Siktir!" dedi bakışları bir dikiz aynasında bir yan aynalarda gezinirken. Telefonunu eline alıp hızlıca tuşladı. Sesi hoparlöre verdiğini, birkaç saniye sonra arama yanıtlandığında anladım. "Neredesiniz?" diye sordu Tekin.

Karşılığında Cihan'ın telaşlı sesini duydum. "Lastik patladı, abi," diye yanıtladı Tekin'i. "İki araba geçti yanımızdan peş peşe. İkisi de zırhlı gibiydi."

Tekin yanıt vermeden telefonu kapattı. Hız ibresi iyiden iyiye artmıştı, arabanın motor sesi akşamın sessizliğini yırtıyordu. Bir telefon daha etti duraksamadan. Telefonu açan kişiden ilk anda ses çıkmadı.

"Konumumu görüyor musun?" diye sordu Tekin. Karşı taraftan yalnızca *'Temiz'* yanıtı geldi. "Tünele yaklaşıyorum. Peşimde iki zırhlı araç var. Yalnız değilim."

Karşı taraf birkaç saniye sessizliğini korudu. Hemen ardından ise "Tünelin başındaki köprüde adamlar konumlanıyor. Oraya kadar idare et,"

dedi. Sesi ifadesizdi. Kim olduğunu anlamamıştım ama Tekin için çalıştığı belliydi. "Araçların seninle birlikte tünele girmesine izin verme."

Tekin telefonu kapattı, dizlerimin yapıştığı torpidoya uzanıp açmaya çalışınca koltuğumu geriye çekmek zorunda kaldım. Torpidoda tek bir silah vardı. "Sikeyim!" dedi kızgın bir tonda. O dikiz aynasına bakınca ben de aynısını yaptım. Bahsettiği araçlar bize yaklaşıyorlardı. "Hazel..." diye mırıldandı. Sanki güç alabilecekmişim gibi emniyet kemerinin tokasını tutan elime uzandı. "Korkma!" dedi yoldan kısa bir an çektiği bakışlarını benimkilere odaklarken. Elimi sıkıca tuttu. "Araç kurşungeçirmez. Hiçbir şey olmayacak. Sadece soğukkanlı olmanı istiyorum senden."

Ellerimiz birbirinden ayrılırken başımı onaylarcasına salladım. "Korkmuyorum," dedim ama sesim muhtemelen inandırıcılıktan uzaktı.

"Koltuğunun altında," dedi Tekin gazı kesmeden. "Büyük bir çanta olmalı. Çekip çekemeyeceğine bakmanı istiyorum."

Yine başımı sallayıp koltuğun altına doğru eğildim. Sahiden de büyük bir çanta vardı. Çekmeye çalıştım ama başaramadım. "Takılmış!" dedim nefes nefese. Biraz daha zorladım ancak yine olmadı. Sağdaki aynadan arkayı görmeye çalıştım, aranın giderek kapandığını fark etmemle birlikte beynim tüm hızıyla çalışmaya başladı. "Arkaya geçip alacağım," dedim Tekin'e. Kemerimi çözdüm, oturduğum koltuktan zorlukla ayaklandım. Fakat tam arka tarafa geçecekken Tekin'in direksiyonu kırmasıyla kendimi onun kucağında yarı oturur hâlde buldum. "Niye kırıyorsun direksiyonu?" diye bağırdım. Koluna çarparak bu duruma benim sebep olduğumun ise farkına varamadım.

O da benimle aynı anda, "Siktir! Hazel... N'apıyorsun?" diye tısladı. Az önce vitesi tutan eli sıkıca belime dolanmıştı. Bedenlerimizin arasında rüzgârın geçeceği kadar bile mesafe kalmamıştı. Nefesi boynumdaydı, burnundan zar zor soluyordu. Kalçam ise resmen kucağındaydı.

Arabanın arka camından, gerideki arabalarla olan mesafemizin açıldığını görünce dudaklarımdan, "N'apıyor gibi görünüyorum?" diye bir fısıltı döküldü. Bu neyin cesareti, neyin rahatlığıydı bilmiyordum ama adrenalin damarlarımda kan misali akarken buna başka bir şey daha eşlik ediyordu.

Arzu...

"Canıma kastediyormuş gibi..." dedi alev alev yanan gözleri kalp atışı kadar kısa bir süre için benimkileri bulurken.

İlk kez düştüğüm bu arzu çukurundan hızla yukarı tırmanmaya çalıştım. Fakat hissettiğim arzu ıslaktı, kaygandı, yakıcıydı ve bir kapandan farksızdı. Sanki ebediyen beni hapsetmiş, kurtulmamı imkânsız kılmıştı. Üstelik bunun karşılıksız olmadığını tutuşmuş gözlerinde görmüş, beni o kadar da

toy bulmadığını ise kalçamın altındaki sertlikte hissetmiştim. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atıyordu. Sebebi içinde bulunduğumuz tehlike değildi ama şimdi yalnızca canımıza odaklanmanın sırasıydı.

"Aksine..." Zor bela toparlanıp kuruyan dudaklarımı hafifçe yalayarak ıslattım. "Canımızı kurtarmaya çalışıyorum," deyip koltuğun başlığına tutunarak ayaklandım ve soluk soluğa kendimi arka koltuğa attım.

Ben koltuğun altındaki çantaya uzanıp çıkardığım an, Tekin de başını geriye doğru atıp koltuğunun başlığına sertçe vurdu. "Böyle sınavı sikeyim!" dedi hiddetle.

"Çıkardım," diye rapor verdim hemen.

"Öne geçmen lazım tekrar," derken koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. Nefesi dudaklarının arasından bir ıslık gibi çıkıyordu. Sözünü ikiletmeden ön koltuğa geçtim. "Direksiyonu tut," dedi bana. "Sakın bırakma, gözlerini de yoldan ayırma."

Başımı sallayarak dediğini yaptım. Tekin koltuğunu geriye çekerken bir yandan da arabayı otomatik pilota aldı. Benim ellerim direksiyonu sıkıca kavramışken o ise çantanın içindekini çıkarmakla uğraşıyordu. Sonunda kallavi bir silah görmeyi beklerken elinde tuttuğu bombaya benzeyen şeylerle karşılaştım.

"Onlar ne?" diye sordum dayanamadan.

"Bir tür tuzak! Hız kesici," diye yanıtladı. Tünele girmemize yalnızca metreler kalmıştı. "Direksiyonu çok hafif tutman yeterli," dedi Tekin bir yandan arabanın tavanındaki *sunroof*u açarken.

"Tamam."

"Tünele girdiğimiz an hızlanacağım. Kemerini tak ve gözünü yoldan çekme!" dedikten yalnızca saniyeler sonra, tünelin üstündeki köprüdeki silahlı adamları gördüm. Sanırım telefonda bahsi geçen kişilerdi. Ben bir yandan onun dediklerini yaparken Tekin hafifçe ama hızlı bir şekilde doğruldu. Kendini göğsüne kadar *sunroof*tan dışarı çıkardı. Tüm bunları yapmadan önceyse arabanın otomatik pilotundan emin oldu.

Araba sabit bir hızla giderken Tekin elindeki hız kesicileri geride bıraktığımız yola, tam peşimizdeki arabaların lastiklerine isabet edecek şekilde fırlattı. Bunun etkisiyle arabalar sağa sola savrularak hızlarını düşürmeye başladılar. Tam gaz tünelin karanlığına girdiğimiz anda da Tekin yeniden koltuğuna oturmuş, arabanın hâkimiyetini geri kazanmıştı. Fakat olan peşimizdeki arabalara olmuştu. Tekin'in attıklarının etkisiyle dengeleri bozulan araçlar daha tünele giremeden, üstteki köprüden gelen yaylım ateşine

tutuldular. Derken hiç beklemediğim bir şey oldu. İki araç da birbiri ardına etraflarına dev bir alev topu saçarak patladılar.

"Senin ben yapacağın işe sokayım!" diye söylendi Tekin. Hızla telefonuna sarıldı. Tek çalışta açılan telefonun diğer tarafında yine ses yoktu. "Ulan arabaları niye patlattınız!" diye bağırdı. "Sorgulayacaktın."

"Sorgulayacak çok adam var," dedi hattın ucundaki kişi. "Kusura bakma. İş yüküm artıyor."

"Ya sabır!" dedi Tekin ama telefon çat diye kapandı. "Bir tane normal adam yok etrafımda, amına koyayım!" Göz ucuyla bana baktı. İyi olduğuma kanaat getirmiş olmalı ki derin bir nefes eşliğinde sırtını koltuğuna yasladı. Benim ise nefesim hâlâ düzelmemişti; aklım az önce patlayan arabalardayken kalbim reddetmeye çalıştığım bambaşka bir duyguya odaklıydı.

24 Ekim 2020, Ankara

Davet Günü...

Bakışlarım aynada gördüğüm bedende ağır ağır dolandı. Üzerimdeki kırmızı straplez elbise, göğsümü ikinci bir deri gibi sarıyordu. İpek kumaş belimden aşağıya bollaşarak iniyor, sol bacağımda ise oldukça derin bir yırtmaç yaratıyordu. Topuklu ayakkabılarım da elbisemle aynı kumaştandı ve ince ayak bileklerime dolanan ipleri vardı. Saçımı hafif dalgalar hâlinde açık bırakmış, tek omzumda toplamıştım. Çabasız diyemezdim, aksine tam tersi şekilde anlaşılsın istiyordum.

Parmaklarım boynumdaki kolyeyi buldu. Belli belirsiz düzeltmeye çalıştım ışıltılı taşları. Göz makyajım hafifti fakat rujdan yana tercihim koyu kırmızı olmuştu.

Güzel görünüyordum. Ancak bu yeterli değildi, zira içimde bir yerler Tekin'e dair bambaşka şeyler arzuluyordu. Belki ilgisini, belki bir miktar kontrol kaybını... Bu gece de dün arabada yaşananlar gibi bir kanıt görmek istiyordum.

Daveti sorunsuz atlatmayı dileyerek tezgâha bıraktığım küçük çantamı elime aldım ve kapıdan gelen sesleri duymamla birlikte oraya yöneldim. Kapıyı açtığımda bir kalabalık karşıladı beni. En arkada Tekin'in adamları vardı; Tekin ise en öndeydi, tıpkı *WhatsApp* fotoğrafındakine benzeyen bir smokin giyiyordu.

Saçları daha da kısaltılmıştı, sakallarına da birtakım müdahalelerde bulunulduğu aşikârdı çünkü düne göre inceltilmiş görünüyordu. Bakışları

üzerimde dolandı. Elbisemde, göğüs dekoltemde, yüzümle saçlarımda gezinen bakışları ellerimi koyacak yer bulamamama sebep oluyordu. Ama tepkilerimi gizlemekte ustalaşmıştım artık, belli etmemek adına pek çaba harcamam gerekmiyordu.

Dün geceki aksiyondan sonra doğru düzgün konuşamamıştık. Şimdi düşününce dün yaşananların üzerinin nasıl örtülebildiğini hâlâ aklım almıyordu. Tekin'in asla tahmin edemediğim yerlerde adamlarının bulunduğu aşikârdı. Kullanacağı güzergâhlarda daima bekleyen adamlarının olması da bunu gösteriyordu.

Tekin beni incelemeyi bırakıp bir şey söylemek üzere dudaklarını aralamıştı ki arkadan gelen sesle kalabalık koruma grubu ikiye ayrıldı. Oluşan gürültüyle Tekin de arkasına döndü ve karşısında bulduğu çocuğa şaşkınlıkla baktı. "Sen de kimsin?" diye sordu.

Çocuk, Tekin'in sorusuna yanıt vermeden bana doğru yaklaştı. Elinde kocaman bir beyaz lale buketi tutuyordu. Dev buketi bana uzattı. "Hazel Poyrazoğlu, değil mi?" diye sordu. Başımı sallayınca sözlerini sürdürdü. "Abla bu çiçekler senin. Direkt sana teslim etmek üzere emir almıştım."

"Teşekkürler," dedim bakışlarım çiçeklerin üzerindeki notu bulurken. Ardından hızla not kâğıdının bulunduğu minik zarfı açtım.

Bir an Tekin'e baktım, gözlerinden yine ateşler fışkırıyordu. Fakat dün arabadaki o arzu dolu ateşten farklıydı bu kez. Dışarıya yansıtmaktan çekinmediği hiddetinden kaynaklanıyordu.

Tekin'in kontrol kaybına dair kurduğum hayaller hızla gerçekleşirken zarfın içindeki not kâğıdını çıkardım. Tekin'in de dikkati önce kâğıda, sonra bana çevrildi. Okuduklarından hoşlanmadığı sinirle sıktığı burun kemerinden belliydi.

Beyaz kâğıdın üzerinde yazanlar gecenin nasıl geçeceğinin de sinyallerini vermişti. Üstelik not bu kez Rusça değil, Türkçe yazılmıştı. Tekin'in merakı böylece giderilmişti.

Bu geceyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Lev Lazarenko

Tekin elimdeki not kâğıdını hışımla alıp "Bekle sen, bekle!" dedi gözdağı verir gibi. Ardından kapıdaki adamlarını azarlamaya başladı. "Bu herif nasıl bulabiliyor bu evi?" diye bağırdı. "Armut mu topluyorsunuz lan siz?"

O, adamları paylamayı sürdürürken ben beklemeden eve girdim. Dudaklarım sinsi bir şekilde kıvrılmıştı. Hiçbir şey olmamış gibi elimdeki çiçekleri vazoya yerleştiriyordum.

Dakikalar sonra Tekin sinirle geri döndüğünde bakışları çiçeklerdeydi. "Onları evde mi tutacaksın?" dedi. Daha sert bir tepki vermek istiyor ama kendini frenliyordu sanki.

"Evet," diye yanıtladım *Bu da soru mu?* der gibi. "Vazoda güzel oldular bence." Burnumu çiçeklere yaklaştırıp derin derin kokladım. "Çok güzel kokuyorlar," dedim mırıltıyla karışık. "Bu gece Lev'e yüz yüze teşekkür ederim artık."

Tekin elini saçlarının arasına daldırdı, simsiyah kısacık tutamları çekiştirdi. "Lev'e?" dedi duyduklarına inanamaz gibi. "Ne ara gelişti bu samimiyet?"

"Seni neden ilgilendiriyor?" dedim dan diye. Tekin aynı anda mutfağımın ada tezgâhına elindeki notu vururcasına bırakınca dudaklarımın kıvrılma isteğini bastırdım. Tam önümden dışarı çıkacaktı ki benim bir adım atmamla ansızın duraksadı. Bakışları derin yırtmacımda, yırtmacın açıkta bıraktığı ince, pürüzsüz bacağımda dolaştı. *Ah Tekin...* diye geçirdim içimden sinsice. Çok zor bir gece olacaktı. Onun payına ne düşmüştü bilmiyordum ama bu gece emindim ki benim payımda yalnızca zafer vardı.

9. BÖLÜM

Tekin sinirle söylenerek beni gerisinde bıraktığında gülüşümü daha fazla bastıramadım. Patlamaya hazır bir bomba gibiydi; kendini durdurmayı başarabilecek mi yoksa bir yerde öfkeyle infilak mı edecek diye meraklanmadan duramamıştım.

Bir süre oyalanıp telefonumu çantama koydum ve evimi buradaki adamlara emanet ederek bahçeye çıktım. Kapının önüne arabalar yanaşmıştı. *Escalade*'e bineceğimizi sandım ama dev araç ortalıkta görünmüyordu. Dün lastiklerinin patladığı aklıma gelince sebebini de anlamıştım. Fakat görünen o ki Tekin bir *Escalade* sevdalısıydı çünkü bu kez de aynı arabanın laciverti kapıya yanaşıyordu.

Tekin önce telefonunda bir şeyler yazdı, ardından cebinden sigarasını çıkardı, içinden aldığı bir dalı dudaklarının arasına yerleştirdi. Yanına ulaştığımda bana da uzattı fakat kabul etmedim.

"Teşekkürler," dedim. "Kokmak istemiyorum şimdi."

Ben öyle deyince kısacık bir an incelercesine yüzüme baktı. Ardından henüz ateşlemediği sigarasını kırıp köşedeki çöp kutusuna attı. Bu sırada camları siyah filmle kaplı lacivert aracın kapısı açıldı. Yaman ve Cesur'un da orada olduklarını gördüm. Ben arka koltuğa geçtim, Tekin de yine tam karşımdaki yerini aldı.

Kucağında bir bilgisayar tutan Cesur, yanındaki çantadan çıkardıklarını Tekin'le bana uzattı. Avucuma bırakılan metalin minicik bir kulaklık olduğunu anlamam çok vaktimi almamıştı.

"Çok ufak bu!" dedim endişeyle. "Kulağımın içine kaçmaz inşallah."

"Yok," dedi Cesur. "O kadar küçük değil, merak etme. Dışarıdan belli olmayacak sadece."

Bastıramadığım bir tedirginlikle kulaklığı kulağımın içine ittim. Gerçekten de dediği gibi olmuş, kulaklık bir yerde durmuştu. Telefonumu çantamdan çıkarıp kamerasını açtım, hızlıca kulağımın fotoğrafını çekip görünüp görünmediğine baktım. Onlara da sorabilirdim ama kendi gözümle

görmek beni rahatlatacaktı. Fotoğrafta şüphe uyandıran bir şey olmayınca derin bir nefes aldım.

Tekin de kendi kulaklığını takarken kimseye kontrol ettirmeye gerek duymamıştı, zaten görünmeyeceğinden emindi. Bu da böylesi bir operasyonun içinde birçok defa bulunduğunun kanıtıydı.

Cesur küçük bir cihaz daha uzattı bana. "Bu da tamamen önlem amaçlı senin lokasyonunu görebilmemiz için. Telefonunda da bir takip programı yüklü ama olur da telefonuna erişimini kaybedersen diye," dedi. "Mekâna girmeden önce, kıyafetinde bir yere takarsan çok iyi olur."

Başımı onaylarcasına salladım. Küçük bir çipe benziyordu, arka tarafında kancaya benzer bir yeri vardı. Elbiseme tutunup tutunmayacağından bir an emin olamasam da herhâlde bu endişem de anlamsızdı.

Ansızın aklıma gelen detayı şüpheyle sordum. "Şu, telefonuma yüklediğiniz program..." dedim tek kaşımı merakla kaldırarak. "Benim telefonumdaki hareketleri izlemiyor, değil mi?"

O ana dek tek kelime etmemiş olan Tekin, "Hayır," diye yanıtladı beni. "Ama aklında soru işareti kalacaksa bu geceden sonra değiştiririz telefonunu."

"Öyle yapacağım, aynen," dedim. Neyse ki Naz'ın gönderdiği *photoshop* eseri fotoğrafı e-postama yedekledikten sonra silmeyi akıl edebilmiştim. Ama bundan sonraki konuşmalarımın ve yazışmalarımın takip edilme ihtimalini göze alamazdım.

Cesur kucağındaki bilgisayarda bir şeyler yaptıktan saniyeler sonra kulağımdaki kulaklıktan önce hafif bir cızırtı, ardından da berrak bir ses yükseldi. "Duyuyor musunuz?" dedi Cesur. Aynı ortamda olduğumuzdan yankı yapsa da sesini tüm açıklığıyla duymuştum. Nitekim Kıvılcım'ın sesi testi tamamlayan son adım olmuştu.

"Temiz," dedi Kıvılcım. Ardından kulaklıklardaki ses kısıldı.

"Kıvılcım mekânda," dedi Yaman. "Herhangi bir sorunla karşılaşırsan ve o sırada Tekin yanında olmazsa diye sürekli etrafında olmaya çalışacak."

Başımla onayladım ama nedense bir an gerilmiştim. "Bu kadar önleme gerek var mı?" dedim kendimi tutamadan. "Yani alt tarafı bir davet. Ne olabilir ki?"

Hâlbuki bir davette neler olabileceğini Atina'da başıma gelenlerden dolayı en iyi ben biliyordum. Üstelik bu gece planlanan bir suikast de söz konusuydu ve bu asparagas bir bilgi miydi yoksa gerçekti de ilettiğim istihbarat yesinde önüne geçilmiş miydi, bilmiyordum. Tekin elbette artık şüpheli

listemde yoktu. Ancak yine de böyle her adımı hesaplanmış bir operasyona dâhil olmak, bana bir aksiyon filminin parçasıymışım gibi hissettiriyordu.

Henüz bir yanıt alamadan arabanın kapısı açıldı. Cihan'ı görmeyi beklemiştim fakat karşımızda Pelin vardı. Cesur araçtan inerken Pelin de onun yerine geçti.

"İçeride göreceğin adamların bir kısmı," dedi Cesur. "Gerçek birer kriminal. Birer suç makinesi. Yani pek de *alt tarafı bir davet* diyemeyiz."

İçimden, *Siz de öyle değil misiniz?* diye geçirerek kaşlarımı çattım. Kafamda binlerce soru vardı ve hepsini öğrenmek, tüm boşlukları doldurmak için can atıyordum. Kimdi içerideki bu adamlar? Burada ne işleri vardı? Tekin'in onlarla derdi neydi ya da neyi görüşecekti? Tüm detayları bilmek istiyordum. Tekin'in bana yalnızca öğrenmemi tercih ettiği kadarını söyleyeceğini bilsem de kâfiydi, bu artık elimde koz tutma isteğini de geçmişti.

Ben sessiz kalınca Cesur beni tedirgin ettiği düşüncesiyle "Korkma, hepimiz orada olacağız. Bunların hepsi birer önlem," diyerek bana güvence vermeye çalıştı.

Tedirgin olmak belki... Ama korku o anda hissettiğim bir duygu değildi. Korksaydım daha dedemden suikast ihtimalini duyduğum anda bu davete katılmaktan vazgeçerdim. Fakat korku çıtam yüksekti artık, oraya ancak o malum gemide yaşadıklarımın bir benzeri erişebilirdi. "Yok canım! Korktuğum falan yok," dedim bunları hatırlamaktan kaçınarak.

Ben sohbetimizi kısa kesince Pelin de Tekin'e bakarak konuşmaya başladı. "Ben yakınlardayken haber verdi çocuklar," dedi. "Lazarenko'yla buluşacaktım davet öncesi. Bir şey mi oldu?"

Anlaşılan onu buraya Tekin çağırmıştı. "Oldu, evet," dedi sakallarını gergin bir şekilde ovuşturarak. "Dün buraya gelmişsin."

Pelin bu sözlere bir anlam veremeyince önce Cesur'a sonra Tekin'e baktı. "Evet. Şartnameleri hazırlamamı istemiştin. Cesur kendisinin burada olduğunu söyleyince bırakmak istedim."

Cesur, Tekin'in gerginliğinin sebebini anlamış olmalı ki açıklamaya çalıştı. "Ben çağırdım, evet. Pelin'den de mi gizliyorduk burayı? Şartnameleri yollatmam gerekiyordu ofis açılışı öncesi. Davetli listesini de imzalardan sonra yapacağız, biliyorsun."

Büyük ihtimalle Amerika'daki şirketin Ankara ofisinin açılışından söz ediyorlardı.

"Herkesten gizliyoruz! Pelin'in hiçbir ayrıcalığı yok," dedi Tekin. Sesi yükseliyor, görünen o ki kendini zor tutuyordu. "Bunu en iyi senin bilmen gerekiyordu. Tüm organizasyonu sana emanet ettiğimizi düşünürsek..."

Cesur, "Pelin'in güvenilir olduğu konusunda hemfikiriz," diye yanıtlarken benim başım da tenis maçı izler gibi bir Tekin'e bir Cesur'a dönüyordu.

"Pelin artık bu işin bir parçası değil. Plan değişti, unuttun herhâlde," dedi Tekin bıçak gibi keskin sesiyle. "Buraya gelmemesi gerektiğini de ben söylemeden tahmin etmeniz gerekirdi. Atacağınız her adımı aptala anlatır gibi anlatacaksam işimiz var."

"Planı değiştiren sensin, Tekin. Dinleyiciyi Pelin yerleştirecekti Güngör'ün ofisine, bitecekti. Sen Hazel'le yapacağını söylediğin için tüm geceyi sil baştan buna göre organize ettik. Şimdi neye sinirleniyorsun, amına koyayım?"

"Çünkü dün Pelin buraya gelirken takip edilip edilmediğine dikkat etmemiş. Sen de onu buraya çağırdığın hâlde bir önlem almamışsın. Lazarenko şerefsizi çiçek yollamış Hazel'e! Sayenizde evin yerini öğrenmiş oldu yani."

"Nasıl eminiz Pelin'in takip edildiğinden?" Kısa bir an düşündükten sonra devam etti Cesur. "Ne bileyim, belki de Güngör'den öğrenmiştir Hazel'in adresini."

"Yani... O gece hoşlanmış gibiydi zaten Hazel'den. Çiçek yollayarak hislerini belli etmek istemiş demek ki," dedi Pelin fısıldar gibi ama Tekin onu elbette ki işitmişti.

Benim gözlerim şaşkınlıkla açılırken Tekin, "Hiçbir şey hissedemez!" diye âdeta kükredi. "Onun ecdadını sikerim! Hazel'in üzerine o sikik herifin gölgesi bile düşemez!"

O anda dudaklarımı ısırmamak çok zordu. Kucağımdaki küçük çantamdan güç almaya çalışmak ise boş bir çabadan öteye gidemiyordu. Duyduklarım aslında birkaç gündür aramızda yaşananlardan sonra beni sinirlendirmeliydi fakat içten içe hoşuma gittiği gerçeğini de inkâr edemiyordum. Yine de hemen yelkenleri suya indirecek değildim elbette. Tekin Bey'in daha çok ateşlerden geçmesi gerekiyordu.

"Bence o kadar da önemli değil bu durum," dedim ortamı sakinleştirmeye çalışarak. "Yine de bilmek isterseniz diye söylüyorum. Ev adresim bakanlıkta kayıtlı değil." Tekin'e baktım. "Ama zaten artık sır da değil," dedim evime giren adamı kastederek. "Hem... Komşu olduğumuzu da öğrendi Güngör Bey."

"Sadece komşu olduğunuzu..." dedi Yaman. "Ankara'da Tekin'e ait en az on mülk var. Hangisine komşu olduğunu araştırması için ciddi bir mesai harcaması gerekir. Ki o araştırmayı da iki günde tamamlaması imkânsız." Pelin'e döndü. "Lazarenko, Güngör'den Hazel'in adresini isteyecek bir

adam değil, belli ki Pelin'i izliyor. Bir şey mi oldu?" diye sordu tamamen görev odaklı bir tonda. "Şüphe uyandıracak bir şey..."

"Yooo!" dedi Pelin. "Hiçbir şey olduğu yok. Boşa vakit kaybediyorum adamın yanında. Her konuda o kadar dikkatli ki önemli konuları benim yanımda konuşmuyor zaten. Beni resmen tur rehberi gibi kullanıyor." Bıkkın bir tavırla oflayıp Tekin'e döndü. "Valla Tekin, biliyorum ben istedim senden bu görevi ama çok da bir işe yaramıyorum. Bu geceyi de atlattıktan sonra ben artık San Francisco'ya döneyim diyorum."

Tekin'in Pelin'i bir muhbir gibi Lazarenko'nun yanına soktuğunu anlamam zor olmamıştı. Ben düşüncelere dalmışken Yaman, "Lazarenko, Pelin'in danışmanlığını aslında ondan laf almak için de kabul etmiş olabilir. Tahmin ediyorduk böyle bir şeyi zaten," dedi Tekin'e hitaben.

"Benden herhangi bir konuda laf alması mümkün değil yalnız," dedi Pelin.

Tekin'in kaşları çatılmıştı, zihninde bir şeyler dolandığı ortadaydı. "San Francisco'ya dönüşünü davet sonrası Savaş'la organize et," dedi sessizliğini bozarak. "Bir süre oradaki hukuki işler senin elinde olacak."

"Anlaştık. O konularda Noyan amcamla paslaşırız zaten," dedikten sonra araçtan indi Pelin. "Davette görüşürüz," diyerek biraz ileride duran arabasına doğru ilerledi.

Tekin, Yaman'a döndü. "Seyit'e haber ver. ***Ekip*** gelsin buraya."

"Emin misin?"

"Evet. Profesyonel olalım dedik, göze batmayalım dedik," dedi Tekin âdeta burnundan soluyarak. "Ama anlaşılan bize gelmiyor böylesi. Özümüze dönelim. Risk almaya gerek yok. Etrafta olsunlar."

"Eyvallah!" dedi Yaman daha fazla sorgulamadan. "Haberleşiriz," dedikten sonra o da arabadan inerek Cesur'la birlikte uzaklaştı.

Aracın kapısı kapanıp Tekin'le yalnız kalınca derin bir nefes alarak arkama yaslandım. Tekin ise sanki baş ağrıyormuş gibi alnını hafifçe ovuşturdu. "Her şey çok karıştı," diye mırıldandı. O sırada Cihan çoktan direksiyona geçmiş, arabayı çalıştırarak yola koyulmuştu. "İlk kez bu kadar çuvallıyorlar," dedi bana açıklama yapmak istercesine.

Bu bir çuvallama değildi ki. Tekin acaba biraz abartıyor olabilir miydi? Bunu dile getirmedim tabii. "Neden peki?" diye sordum onun yerine. Canının sıkkın olduğu belliydi. Diğer yandan bu kadar işinin arasında bir de benim derdimle uğraşmak zorunda kalması kendimi suçlu hissettiriyordu.

"Çok fazla kişi eklendi tabloya. Musti, Lazarenko, bu gece göreceğin diğer adamlar, seni tehdit edenler, dün akşam peşimize takılanlar..." Aldığı

derin nefesle göğsü inip kalktı. "Bugünden sonra bu düzene girmeli. Çok geniş bir alana yayıldık. Bunu daraltmalıyız önce."

"Dün akşam peşimize takılanlar... Kim olduklarını biliyor musun?"

"Tahminim var diyelim."

"Bahsettiğin ekip... Onlar kim peki?"

Hafifçe gülümsemeye çalıştı. "Bir çeşit ordu." Güçlü görünen parmaklarıyla sakallarını kaşıdı. "Fazla dikkat çekiyorlardı. Biraz geri plana almıştık. Ama bu saatten sonra önemi yok."

İyiden iyiye merak etmiştim bu bir çeşit orduyu. Acaba ne zaman gelirlerdi? "Anladım..." dedikten sonra bir başka konudaki merakımı dile getirmeden duramadım. "Pelin'i Lazarenko'nun yanına muhbir olarak soktuğunu bilmiyordum."

"Lazarenko bir süre önce Türkiye'de görevlendirildi. Bir ara danışmanlığa ihtiyacı olunca Pelin'i önermiştim," dedi ciddi bir tonda. "Tam da muhbir diyemeyiz yani. Neticede Pelin'in benim avukatımın yeğeni olduğunu biliyordu Lazarenko. Belki bir ihtimal Pelin'in öğreneceği bir şeyler olacağını ummuştuk. Ama Lazarenko fazla dikkatli çıktı."

Ben başımı salladıktan sonra çantama odaklanır gibi oldum ama Tekin konuşmayı sürdürdü. Dudaklarından dökülenler hızla bakışlarımı onunkilere çevirmeme sebep olmuştu.

"Üstelik sana çiçek gönderecek kadar cüretkâr bir de şerefsiz it!" diye homurdandı. Bu konudaki sinirini atamadığı aşikârdı.

Kelimeler dudaklarımdan iradem dışında fırladı. "Çiçek yollamaktan daha cüretkâr şeyler de vardır," deyişim nazlı bir mırıltıdan farksızdı. Fakat kalbim gördüklerine hazırlıksız yakalandı.

"Öyle mi?" diyen Tekin'in gözlerinde nadiren görünen o ışıltılar oynaşıyordu. Dudaklarının kıyısında, sözlerimden sonra oluşan belli belirsiz bir kıvrım vardı; bakışlarım ateşten bir çukuru andıran gözlerine takılıyordu. Beni toy buluşunun üzerinden çok zaman geçmemişken düşmek istemiyordum oraya. İstesem de bana kendimi yetersiz hissettiren o sözleri zihnimin gerilerine itemiyordum. Tam tersi olduğumu ona kanıtlamak istiyordum içten içe. Ama ... Dünkü yakınlaşmamıza benzer bir işaret görmek için delirdiğimi de inkâr edemiyordum.

Tam yanıt verecektim ki Güngör Bıçakçı'nın köşküne yanaştığımızı fark ettim. Cihan çoktan aracı park etmek için manevra yapmaya başlamıştı. Aklıma gelen şeyle telaşla çantamı açıp içindeki küçük metal aleti avucuma aldım. "Bunu takmadım," dedim Tekin'e göstererek. "Nereye takayım?"

Tekin'in bana bakan gözlerine kısacık bir an yırtıcı denecek kadar tehlikeli bir ifade çöktü. Dudaklarını yaladı, sonra sıkıntıyla sakallarını ovuşturmaya başladı. "Ben nereden bileyim?" dedi etrafına bakınarak. Cihan park ettiği arabadan çoktan inmişti.

Bir elimdeki alete bir de elbisemin göğüs dekoltesine baktım. Orada herhangi bir yere iliştirmem imkânsızdı.

"Sırtıma takmak en iyisi," diye mırıldandım ama sanki sesim içime kaçmıştı. Bunu kendim yapamayacağıma göre tek seçenek Tekin'in yapmasıydı.

"Tak o zaman," dedi Tekin.

Sırtıma nasıl uzanacaktım acaba? Gerçekten anlamamış mıydı yoksa anlamazlıktan mı geliyordu? "Nasıl uzanayım sırtıma? Senin yapman lazım."

"Ne?" dedi şaşkın bir tonda.

Daha fazla sorgulamasına izin vermeden oturduğum koltukta hafifçe sola döndüm, avucumdaki minik cihazı ona uzattım. Sanki dünyanın en zor işini yapacakmış gibi bir tavırla, karşımdaki koltuktan kalkıp yanıma yerleşti. Sırtıma dökülmüş saçlarımı usulca sol omzuma doğru attığında kalbim ağzımda atıyordu. Neden bu kadar heyecanlanmıştım sanki? Alt tarafı sırtıma pıt diye iliştirecek ve bitecekti. Nitekim öyle de oldu. Ya da ben öyle sandım...

"Böyle belli oluyor," diye mırıldandığında sesi çıplak omzuma çarptı. "Kumaşın içinde bir yere takmak gerekiyor bunu," dedi ama sözleri soluk soluğaydı.

Derin bir nefes aldım ve başka çarem olmadığı için "Yap o zaman," diye yanıtladım. Bana doğru biraz daha yaklaştığını hissettiğim an, istemsizce dudaklarımı ısırdım. Sert parmakları sırtıma değdiğinde irkilir gibi olsam da bunu hızla bastırdım. Parmakları elbisenin fermuar kısmında saniyeler boyu gidip geldi. "Olmadı mı?" diye sordum. Önce ses vermedi, sonrasında ise nefesini boynuma üfledi.

"Elbisen çok dar," diye yanıtladı beni. Sesi isyan eder gibiydi. "Neden bu kadar dar?"

"Özel dikim olduğu için olabilir mi?" dedim dan diye. Heyecanım tüm benliğimi ele geçirmişti ama hazırcevaplığım etkisini kaybetmemişti.

"Çok gerekliymiş gibi," diye söylendi. "Daha sıradan bir kıyafet seçemez miydin?"

Başımı yana çevirdim. "Gardırobumda sıradan bir kıyafetim yok, kusura bakma. Ben güzel giyinmeyi severim."

"Güzel giyinmene laf eden yok. Ama bunu takacak bir yer de yok burada."

Cılız bir öfkeyle başımı biraz daha sağa çevirip onun viski rengi gözlerine baktım. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum. Belki bıkkın bir tavır ya da bir an önce bitirme isteği... Fakat âdeta göz bebeklerinden taşmak üzere olan yakıcı tutku hazırlıksız yakaladı beni.

"Fermuarı aç o zaman," dedim tüm cesaretimi takınarak.

Gürültülü bir şekilde yutkundu. Boynundaki âdemelması yukarıdan aşağı kaydığı anda, benim de karnımdan bacaklarımın arasına doğru yabancı bir his yürüdü. Tekin'i tanıyana kadar bir kez bile tecrübe etmemiştim bunu. Sıcak, ıslak, oturduğum yerde kıvranma isteği yaratan bir duyguydu. Bir an önce bitmesini arzu ettiriyordu. *Yalan! Sonsuza kadar sürse de olurdu.*

İnce, uzun parmakları beklemeden elbisemin fermuarına uzandı. Çok yavaş bir hareketle indirdiği anda, fermuarın çıkardığı ses arabanın içinde yankılandı. Soluklarım hızlanmış, göğsüm körük gibi inip kalkmaya başlamıştı. Eli, açık fermuarın yaratığı boşluktan içeri sızıp sırtıma dokunduğu anda ise gözlerim tamamen iradem dışında kapanmıştı.

Ellerimle göğsümü örten kumaşı sıkı sıkı tuttum. İri göğüslerimi bu elbisenin içine sığdırmak yeterince zorlayıcıyken, şimdi serbest kaldıklarını hissedip sırtımda Tekin'in sıcaklığını duyumsamak nefesimi kesiyordu.

Birkaç saniye uğraştıktan sonra cihazı elbisenin iç kısmına takmış olmalıydı ki "Bitti," diye bilgilendirdi beni.

Başımı telaşla salladım. "Tamam," demeye çalıştım ama nafileydi, kurumuştu dilim dudağım.

"Kapatıyorum fermuarı," dediğinde ateşten nefesi enseme ve sırtıma çarptı. İkimizin de solukları saatlerce koşmuşuz gibi hızlıydı. *Ya da saatlerce...*

Gözlerimi sımsıkı, zihnimde beliren hayalî görüntüleri kovmak ister gibi yumdum. Fermuarın kapanma sesini duymayı bekledim ama hiçbir şey işitmiyordum. Tam yana dönüp ona bakacaktım ki kendimi bir anda belimden kavranmış, geriye doğru ona yapışmış hâlde buldum.

"Sınavım mısın sen benim?" diye mırıldandı ve bu bana dün arabada da benzer bir şey söylediğini anımsattı. Kocaman eli belimden okşarcasına geçip ön tarafa, karnıma doğru uzanmış hatta göğsümün tam altında kendine yer bulmuştu. Fermuarım ise hâlâ açıktı, çıplak sırtım onun göğsüne değiyordu.

"Tekin..." diye fısıldadım. Ama diğer eli çıplak sırtımda usulca gezindiği anda başım geriye, onun boynundaki boşluğa düştü. Ten uyumu dedikleri bu muydu?

Düşmek üzere olan elbisemin göğüs kısmını güç bela tuttum. Kalbim artık heyecanıma, soluklarımın hızına yetişemiyordu. Üstelik... O da benden farklı değildi. Nefesi erkeksi bir gürültüyle çıkıyordu.

Yüzünü saçlarıma yaklaştırdı. Burnunu saçlarıma sürttüğünü anlamam için görmeme gerek yoktu, içine çektiği nefesle ve şakağıma değen sakallarıyla aşikârdı.

"Bu kadar güzel olman şart mıydı?" diye sorduğu anda elbisemin kumaşını destek almak ister gibi sıktım. Bir şey söylememeliydim ama içimde daha fazlasını duymak isteyen, benim de henüz yeni yeni tanıdığım bir kadın vardı. *Bu kadarı yetmez!* diyordu o kadın... Ona kulaklarımı tıkamam ise imkânsızdı.

"Güzel olmam sadece bu elbiseyle mi alakalı yani?" diye sordum cilveli bir tonda. Fakat kelimeleri yan yana getirebilmeme bile şaşırıyordum.

"Değil," dedi âdeta inler gibi. "Maalesef değil." Belimi sıkıca kavrayan elini oradan ayırmamıştı. Az önce sırtımda gezinen parmakları ise ansızın kulağımın arkasından boynuma inmiş, ardından omzuma doğru yakıcı bir yol çizmişti.

"Fermuarımı kapattın mı? Yoksa daha oyalanacak mısın?" diye sordum arsızca. Onu delirtmek hoşuma gidiyordu ama benim de içimde tehlikeli bir arzu başkaldırıyordu. Yatıştırabilmek ise çok zordu.

"Sabrımı öyle bir zorluyorsun ki..." derken nefesinin değdiği tenim sızlıyordu.

"Merak ediyorumdur belki," diye yanıtladım onu. Sözler dudaklarımdan güçlükle döküldü.

Şimdiye dek asla hissetmediğim sarsıcı duygular etrafıma ateşten bir çember örüyordu. Gitgide daralıyordu bu çember. Saçılan kıvılcımları hissedebiliyordum. Tutkunun alevli elleri uzanıyordu üzerime ve ben nasıl kurtulacağımı bilemiyordum. Hoş... İtiraf etmeliydim ki kurtulmak da istemiyordum. Fakat irademin zincirini sıkı sıkı tutmuştum. Bırakmaya niyetim yoktu.

"Neyi?" diye sordu.

"Sabrın taştığında olabilecekleri," dediğim anda belimdeki tutuşu sıklaştı. Fakat tam o anda, yanımıza yanaşan başka bir arabadan yükselen korna sesi ikimizi de sarstı.

"Sikeyim!" diye söylendi Tekin. Soluklarını düzene soktuktan sonra, elbisemin fermuarını hızla kapattı ama sanki bunu yaparken son derece isteksizdi.

Etrafımızı saran çember gevşemişti. Fakat o yakıcı etkiden kurtulmak, sönmek ya da bir nebze serinlemek benim için hiç kolay değildi. Tekin'in de en az benim kadar zorlandığını görmekse âdeta harlı bir aleve dökülen benzin gibiydi. Sanki yanmak üzereydik ama yeri de zamanı da değildi.

Ona doğru döndüğümde elini boynundaki papyona attı ve boğuluyormuş gibi gevşetmeye çalıştı. Benim de nefesim hâlâ düzene girmemişti ama kendimi tutamadım. "Bana bırak," diyerek papyonuna uzandım ve ellerim zangırdarken siyah saten kumaşı çözmeye çalıştım.

Nihayet başarıp papyonu koltuğa attıktan sonra, bakışlarımı Tekin'in yüzüne kaldırdım. Bana bakıyordu. "Düğmeleri de aç," dediğinde gözlerindeki ateş hâlâ etkisini koruyordu.

Bu kez güçlükle yutkunma sırası bana geçmiş gibiydi ama yeniden kapılmama imkân yoktu. Soğukkanlılığımı geri kazanmaya çalışarak gömleğinin ilk düğmesini çözdüm. Ardından ikinciyle üçüncü takip etti onu. "Yeterli mi?" diye sordum.

"Şimdilik..." dedi. Ben bu tek kelimedeki saklı anlamla oturduğum yerde kıpırdanmamak için zor dururken gözleri kısıldı. "Lazarenko'ya teşekkür falan etmeyeceksin!" diye buyurdu. Anlaşılan çiçek konusunu unutmakta güçlük çekiyordu.

"O niyeymiş?" dedim kaşlarımı çatarak. Sorumu yanıtlamaya tenezzül etmedi ama bakışlarındaki küstah parıltılar düşüncelerini ortaya seriyordu. Herhâlde onun sözünü dinleyeceğimi sanıyordu. Aslında teşekkür etmek gibi bir niyetim de yoktu ama bunu Tekin'in bilmesi gerekmiyordu. Dudaklarım pervasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Nezaket sahibi bir insanım ben, Tekin. Kusura bakma."

"Lazarenko'ya karşı nazik olman gerekmiyor," dedi Tekin bakışlarındaki küstah parıltılar bir an bile azalmadan. "Böyle bir şeye izin vereceğimi düşünüyor olamazsın."

"İş birliği yapmış olmamız, hayatıma karışabileceğin anlamına gelmiyor yalnız," diye yanıtladım tek kaşımı kaldırarak.

"Hayatını koruyacaksam hayatına karışırım, Hazel." Daha fazla uzatmak istemeyerek arabanın kapısına uzanmıştım ki kolumdan tuttu. "Ben konuşurken yüzüme bak!" derken sesi az da olsa sertleşmişti.

"Sen konuşmuyorsun ki! Yalnızca emir veriyorsun!" Kolumu hâlâ bırakmadığını fark edince asi bir tavırla ona yaklaştım. "Arhavi'de, oteldeki asansörde de yapmıştın bunu! O zaman boyun eğer gibi göründüm diye söylediğin her şeyi kabul edeceğim fikrine kapılmış olamazsın!"

Kolumdaki tutuşu güçlü olsa da can acıtıcı değildi. Bunun farkında bir tavırla kendine doğru çekti beni. "O boyun eğer gibi göründüğün hâlin miydi?" derken dudaklarına küstah bir gülüş yerleşmişti.

"Aynen! Beğenemedin mi?"

"Cık!" dedi itiraz tonlamasıyla. "Beğenemedim. Gerçekten boyun eğdiğin anı görmek isterim."

Başımı dikleştirdim. "Ancak rüyanda!"

Güldü. Ona çok yakışan ve kendisinin de farkında olduğu bir gülüştü bu. *Vicdansızın oğlu!* "Bana o da uyar," derken sanki birden fazla şey ima ediyordu.

Kendi tuzağıma düşmek üzere olduğumu sezdiğim anda, elbisemin göğsünü gözünün içine baka baka düzeltip kendime çekidüzen verdim. Dudaklarını bir şeyler söylemek için araladı fakat aynı anda o saniyeye kadar kapalı olan kulaklıklardan cızırtılar işitildi. "Giriyor musunuz artık?" diye soran, Cesur'dan başkası değildi.

"Evet," dedi Tekin bıkkın bir tavırla ve arabanın kapısı açıldı.

Önce Tekin indi, ceketinin düğmesini ilikledikten sonra elini bana uzattı. Elimi sıcak, az önce kısacık bir süre de olsa çıplak tenime dokunmuş avucuna bıraktım. Nihayet dışarı adım attığımda serin bir Ankara rüzgârı karşıladı beni.

"Söylediklerimi unutma!" dediğinde çenemi inatla havaya diktim.

"Bir kulağımdan girdi, diğerinden çıktı bile," dedim sevimli bir şekilde sırıtarak.

"Hazel..." diye uyardı. "Beni sınama!"

Gözlerinin tam içine baktım. Elimi gömleğine uzatıp yalandan düzeltmeye çalıştım. "Sınavın olduğum konusunda az önce hemfikir olduk sanıyordum," diye mırıldanıp onu beklemeden köşke doğru ilerledim. Tekin'in arkamdan söylenmelerini dinlerken nihayet neler yaşanacağı belirsiz o geceye adım atmıştım.

Fazlasıyla şık bir şekilde hazırlanmış salona girdiğimizde, küçük bir kalabalık tarafından karşılandık. Salon kokteyl düzenindeydi. Belli aralıklarla yerleştirilmiş yuvarlak ve yüksek masaların bir kısmı çeşitli gruplar tarafından sarılmıştı. Erkekler de kadınlar da fazlaca şıktı, belli bir ciddiyet

çerçevesinde ama neşeyle sohbet ediyorlardı. Güngör Bıçakçı ortada yoktu. Nilgün Bıçakçı ise yapmacık samimiyetiyle konuklarla selamlaşıyordu.

Bizi gördüğü an yanımıza gelip önce bana sarıldı, ardından Tekin'le tokalaşmak üzere elini uzattı. Fakat Tekin onun elini tutup üzerine ufacık, nazik bir öpücük bıraktı. Tekin'den beklenmeyecek bir hareketti, anlaşılan bu gece şov peşindeydi.

"Ah, çok naziksiniz, Tekin Bey," dedi Nilgün Hanım. "Kusura bakmayın, Güngör karşılayamadı sizi. Konuklarla ilgili bazı sıkıntılar çıktı. Son anda bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kaldı."

"Önemli bir şey değildir umarım," dedi Tekin. Sesi sakin ve şaşkınlıktan uzaktı.

"Konuklarımızdan bazıları ne yazık ki katılamıyorlar. Güngör'ün biraz ona canı sıkıldı. Halletmeye çalışıyordu." Muhtemelen benlik bir durum yoktu. Çünkü bazı konukların özel olduklarından daha önce söz eden Güngör Bey, onların sorumluluğunu kendi üstlenmişti.

"Anladım," dedi Tekin.

Kulaklıklardan Yaman'ın sesi duyuldu. "Hadi başlayalım."

Bunun üzerine, "Biz geçelim," dedi Tekin. "Hazel biraz rahatsız. Fazla dolaşmasın."

Bir an bocaladım. İnsan planı hemen uygulamaya koyacağını önden söylerdi. Adam resmen doğaçlama takılıyordu.

"Ay geçmiş olsun, Hazelciğim," dedi Nilgün Hanım. "Ciddi bir durum mu?"

"Çok teşekkür ederim," dedim aynı yapaylıkla. Allah'tan tıpkı yabancı dil konusunda olduğu gibi *yalanca* konuşmakta da iyiydim. "Küçük bir gıda zehirlenmesi. Biraz fazla sıvı kaybetmişim. Sabahtan beri sık sık baş dönmesi yaşıyorum."

"Hay Allah!" dedi Nilgün. "Çok geçmiş olsun. Kötü hissedersen hemen haber ver bana."

"Teşekkür ederim," dedim uzatmadan. Böylece bir süre sonra yapacağımız şovun zeminini de hazırlamış olduk. Nilgün yanımızdan ayrılırken yeniden Yaman'ın sesi duyuldu.

"Güngör ortaya çıkmadan halletsek iyi olurdu aslında. Fırsattan istifade."

"Eksikler var. Tahmin ettiğimiz kişiler," diyen Cesur'du bu kez.

Kulağımda bir sürü ses yankılanınca bir an kafam karışır gibi oldu. Tekin anlamıştı bunu. "Kafan mı karıştı?" diye sordu.

"Biraz."

"Gerekmedikçe konuşmayın," diye emretti.

Kolunu bana uzatınca gözlerimi gözlerinden ayırmadan koluna girdim. Beni biraz ilerideki, salonun büyük camlarından birinin önüne götürdü. Önümüzde bir kokteyl masası duruyordu. Yanımıza gelen garsonun uzattığı tepsiden ben şampanya alırken Tekin viski aldı. Etrafta gezinen gözlerime bazı tanıdık silüetler çarpıyordu. İçişleri Bakanlığı özel sekreteri, bazı bakanlık çalışanları, iş insanları, artık aktif görevde olmayan bazı eski basın patronları... Fakat hiçbirinin Tekin'in peşinde olduğu adamlar olmadığına emindim.

"Anlatmamı ister misin?"

Tekin'in sesiyle daldığım kalabalıktan çıktım. "Hı? Ne?"

"Bu gece göreceğin kişileri..." dedi Tekin.

"Bana mı anlatacaksın?" diye sordum. Şaşırmıştım.

"Evet. Bilmek istiyorsun diye düşündüm. Öyle anlaşmamış mıydık?" Dudakları çarpık bir şekilde kıvrıldı. "Merakın gözlerinden okunuyor."

"Yani... Tabii ki bilmek istiyorum. Öyle anlaşmıştık, evet."

Tekin viskisinden küçük bir yudum aldıktan sonra, "Bu grup," dedi ama telaşla sözünü kestim.

"Dur dur!" diye fısıldadım. "Bizi dinlemiyorlardır, değil mi?" Etrafıma bakındım. "Yani salona dinleyici falan yerleştirmiş midir Güngör Bey?"

"Sen Güngör'ü pek tanımıyorsun bence," dedi Tekin gülerek. "Kendisi bir kontrol manyağı. Her gece temizlik görevlilerine tüm evi didik didik arattırıyor. Çalışma odasıyla yatak odasına zaten sınırlı sayıda insan girip çıkıyor. Herif takıntılı. Merak etme yani, eminiz öyle bir şey yapmadığından."

Rahat bir soluk aldım. "Tamam o zaman," dedim. "Dinliyorum."

"Ne diyordum?" dedi Tekin bir an düşünerek. "Bu ekip... Bir adları olduğunu tahmin ediyoruz ama muhtemelen bu ismi yalnızca üyeleriyle paylaşıyorlar. Ne zaman kuruldukları meçhul. Bildiğimiz, daha doğrusu varlıklarından haberdar olduğumuz altı üyesi var. Bunlardan biri Lazarenko..."

Şaşkınlıkla duraksadım. *Adam diplomat sanıyordum, ne çıktı?* diye düşünürken etrafıma bakındım ama Lazarenko ortalıkta görünmüyordu. Yaman'ın herhâlde salonun görüntülerine de erişimi vardı ki neye baktığımı anlamış ve kulaklığımdaki sessizlik kısa süreliğine bozulmuştu.

"Henüz gelmedi," dedi Yaman, tahminimi doğrularcasına. "En az bir yarım saati var gibi."

Tekin derin bir nefes aldı. "Lazarenko..." dedi sakin bir sesle. "Her ne kadar bir ataşe, saygın bir devlet adamı gibi görünse de aile bağları Rusya'daki *oligark*lara[29] dayanıyor. Fakat bununla sınırlı değil. Rusya'dan Orta Doğu'ya uzanan silah ve mühimmat ticaretinin arkasındaki isimlerden biri..."

Kaşlarımın şaşkınlıkla havalanmaması için ekstra çaba harcamam gerekti.

"Diğer adamımız..." dedi Tekin. Başıyla karşıdaki grubu gösterdi. Küçük bir gruptu ve yabancı oldukları belliydi. "Şu karşıdaki. Kısa boylu olan. Matthias Langlois..." diye devam etti. "Fransız... Kendisi yakın zamanda *Garde Nationale*'deki[30] görevinden erken emekliye ayrıldı. Ailesiyle Provence'taki çiftliklerinde mutlu bir hayat sürüyor."

"Yersen..." diye bir ses duyuldu kulaklıktan. Bu Cesur'dan başkası değildi.

Tekin ona aldırmadan devam etti. "İşin aslı, ünlü bir yazılım firmasının görünmeyen yüzü... Gizli bir finansörü... Bu yazılım firması çoğunlukla bazı ülkelerdeki resmî kurumlara hizmet veriyor. En ünlü ürünleri de *Scorpius* ismini verdikleri bir casus yazılım. Fakat yazılım demeye bin şahit gerek, gerçek bir silah! Geçtiğimiz yıllarda epey gündem olmuşlardı hatta bu yazılım bir cinayetle anılmıştı. Lübnanlı gazeteci Khalid Hossam cinayeti... Yazılımı telefonuna gizlice yükleyerek adamın günlerce lokasyonunu, konuşmalarını, mesajlaşmalarını takip etmişler, sonunda da infaz etmişlerdi. Duymuşsundur."

"Elbette duydum," dedim dizginleyemediğim bir şaşkınlıkla. "Yer yerinden oynamıştı."

Kısa bir nefes arasından sonra devam etti. "İngiliz arkadaşımız bugün burada değil. Duydun zaten, gelmedi diye Güngör karalar bağlamış. Muhtemelen güvenli bulmadığı için gelmemiştir. Onun da ikinci evi Afganistan. Dünyadaki uyuşturucu ağının çoğunluğu parmaklarının ucunda." Benim dikkatim tamamen ondayken o ara vermedi. "Amerikalı arkadaşımız da bugün aramızda değil. Onun sorumluluk alanlarını saymaya kalkarsak gece biter, liste çok uzun. Zaten çıbanın başı da o."

Karşıdaki gruptan, Tekin'in az önce söz ettiği Fransız'ın bize doğru geldiğini gördüm. Tekin de bunu fark ederek konuşmasına ara vermişti.

Adam yanımıza yaklaştı, yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı. "Tekin! Seni görmek ne güzel. Hoş geldin," dedi Fransız aksanlı İngilizcesiyle.

---

[29] Oligarki; bir ülkenin veya bir bölgenin siyasi ve ekonomik kararlarını etkileyen güçlü kişiler veya aileler anlamına gelir.

[30] Garde Nationale (Ulusal Muhafızlar); Fransız Kolluk Kuvvetleri'dir.

Yaman kulaklıktan konuştu. "Sinsi herif! Sanki bayılıyor da Tekin'e."

"Asıl sen hoş geldin," diye yanıtladı Tekin adamla tokalaşırken. "Hazel'le tanıştırayım sizi," dedi hemen ardından, akıcı İngilizcesiyle. Amerikan aksanıyla konuşuyordu, onun bu aksanı nasıl kazandığını merak etmiştim.

Adama elimi uzatıp hızlıca tokalaştım. "Çok memnun oldum," dedim gülümseyerek. Tekin adamla sohbetine devam ederken zihnimde az önce anlattıklarının yankıları eşliğinde etrafı izlemeye koyuldum. Çok garip, karmaşık şeyler dönüyordu ve ben tamamını öğrenmek için deliriyordum.

Tekin dakikalar sonra Fransız'la vedalaştı. Adam bizden uzaklaşırken yine baş başa kalmıştık. Salondaki müziğin tınısı hafifçe yükselmişti, âdeta konuşmalar üzerinde örtü görevi görüyordu.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu Tekin az önceki sakinliğini bozmadan. "Beşinci Güngör Bıçakçı..." Sanırım söylediklerinden beni en çok şaşırtan buydu. Nitekim Tekin de anlamıştı bunu. "Evet, doğru duydun." Viskisinden bir yudum içti. "Henüz grup içindeki rolü, görevi nedir, bilmiyoruz. Gerçekten ekipte mi yoksa birini mi temsil ediyor, bunlar soru işaretleri. Yakında öğreniriz. Ama Güngör eziğinin tek başına bu ekipte varlığını sürdürebilmesi imkânsız. O yüzden birinin maşası olarak orada olduğu ihtimali daha kuvvetli."

Kendime bir süre düşünüp öğrendiklerimi sindirme zamanı tanıdıktan sonra nihayet konuştum. "Altı kişi dedin..." dedim şampanyamdan içmeden önce.

Tekin, "Ne?" diye sordu. Ama ben tekrarlayamadan Cesur benim yerime yapmıştı bunu.

"Altı kişi dedin," dedi Cesur. "Beş oldu."

Tekin yanıt vermedi. Onun yerine, "Evet!" dedi Yaman gülerek. "Altıncı kişi sizlere ömür! Bulgar'dı kendisi. Ivan Mladenov. Yakın zamanda hakkın rahmetine kavuştu diyelim."

"Acılı bir ölümdü," dedi Kıvılcım bundan zevk alırcasına. Sözcükler dudaklarından Mladenov ile kişisel bir husumeti varmış gibi çıkmıştı.

"Hem de ne acı!" diye yanıtladı Yaman. "Kendisi dünyadaki fuhuşu yöneten sayılı isimlerdendi. Fakat bu fuhuş ağının sıradan tarafının yanında bambaşka bir yönü daha var. O kısımda kadınlar eğitimlidir ve genelde güçlü siyasilere, iş adamlarına, toplum üzerinde etkisi olan kişilere gündeme yön verebilmek adına istediklerini yaptırmak amacıyla kullanılırlar."

"Bal tuzağı..." dedim dudaklarımdan çıkanlara mâni olamadan. Fakat anlaşılan diğerleriyle birlikte Tekin'i de şaşırtmıştım. "Ya da diğer bir adıyla *Sekspiyonaj*..." dediğimde Tekin bana bakıyordu.

"Sen bal tuzağını nereden biliyorsun?" diye sordu Tekin. Neler bildiğimi bilseydi dudağı uçuklardı. Hafif erotizm soslu aşk romanlarını boş zamanlarımızda okuyorduk herhâlde, son altı yılım siyaset kitaplarıyla geçmişti.

"Neden?" dedim bozuntuya vermeden. "Bilemez miyim?"

"Bilebilirsin elbette."

"Biraz hafife alıyor olabilir misin sen beni?" diye sordum.

"Ant içmiş," dedi Cesur alay eder gibi. "Tekin'in canına okuyacak."

Hiç umursamadan Tekin'le konuşmayı sürdürdüm. "Galatasaray Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler okudum ya ben hani..." dedim. "Lisans bitirme tezimin konusu Uluslararası Güvenlik Politikaları'ydı. O dönemde yaptığım araştırmalarda öğrenmiştim," diyerek geçiştirdim. Bununla ilgili fazla bilgili görünmek istemiyordum. Yüksek lisans tezi konumu ise bilmesine gerek yoktu. Neden bilmem ama içimden bir ses şimdilik bunu herkesten gizlemem gerektiğini söylüyordu.

"Anladım," dedi Tekin. "İyiymiş."

"Eee?" Merakla az önceki konuya döndüm. "Mıstık'ın Arhavi'de uyguladığı ucuz yöntemlerinin akıl hocası bu Ivan Mladenov muydu yoksa?" dedim alay ederek.

"Tam üzerine bastın," dedi Yaman.

Şaşkınlıkla Tekin'e baktım. "Sahiden mi?"

"Sahiden," derken ses tonunu alçak tutmaya özen gösteriyordu. "Musti'ninkiler epey ucuz tabii. Ama doğru tahmin. Mladenov'un Türkiye'deki adamıydı Musti. Gücünü kaybetti şimdi. Çeçenlere yapılacak silah satışı emrini de Mladenov'dan almıştı muhtemelen ama yerine getiremedi. Silahlar Mladenov'un ilgi alanı değil tabii. Bunu ondan Lazarenko'nun istediğini tahmin ediyorduk. Fakat Lazarenko benim ekipte olmamı istiyor gibi görünüyor. Rol yapmıyorsa... O yüzden bu tahmin de çürüdü gibi. Araştırıyoruz." Ben Tekin'in de bu ekibe girebileceği bilgisiyle şaşırırken devam etti. "Çeçenler Suriye'de yeni yeni adı geçen bir örgüte yapılan silah satışında tek aracı... Bu birlik de orada olmak istiyor. Ama Çeçenlerle araları iyi değil."

"Peki senin iyi mi?" diye sordum.

"Fazlasıyla!" diye yanıtladı.

Öğrenmek için yanıp tutuştuğum çok fazla detay vardı fakat ben soramadan Yaman yeniden sohbete katıldı. "Mladenov'dan bir boşluk açıldı. Öncelikli amaçları ondan boşalan bu yeri doldurmak."

"Ve biz de..." dedi Cesur. "Bunun Tekin'le olmasını umuyoruz."

"Ama Mladenov'un sorumlu olduğu alan..." dedim kaşlarımı çatarak.

Tekin kafamdaki soru işaretini anlamıştı. "Bahsettiğimiz fuhuş batağını Mladenov'un oğulları devam ettiriyor," diye yanıtladı. "Zaten bu, ekibin içindeki en zayıf ve en istenmeyen konuydu, pek önemsemiş görünmüyorlar. Hatta işlerine geldi bile diyebiliriz. Mladenov ellerinde ekiptekilerin de kozlarını tutuyordu çünkü. Üstelik Mladenov daha yeni öldü, bizim görüşmelerimizse çok önce başlamıştı."

"Yani aslında çok daha güçlü birine ihtiyaçları var," dedi Yaman.

Tekin'in bu denli karanlık bir gruba dâhil olmak istemesi beni korkutmalıydı belki. Fakat içimde bir yerlerde, bunun gerisinde bambaşka bir motivasyon yattığına inanıyordum. Gizli bir gündemi, bilinmesini istemediği bir amacı vardı sanki. Ancak bir gün bunu benimle paylaşacak mıydı, emin olamıyordum.

Bakışlarımı salondaki masalarda dolaştırırken karşıdan gelen Nilgün Hanım'a takıldı gözlerim. "Güngör Bey hâlâ yok," dedim Tekin'e hitaben. "Bu fırsatı değerlendirsek mi artık?"

"Emin misin?" diye sordu Tekin, dikkatli bakışlarını benden ayırmadan.

Başımı salladım usulca. Ardından yapmacık bir tavırla yüzümü buruşturdum. Role girmem çok kolay olmuştu. Bu tarz oyunlar DNA'mda vardı. Gözlerimi kapattım sanki başım dönüyormuş gibi. Elimdeki yarısı içilmiş şampanya kadehini düşürdüm fakat küçük çantamı düşürmemek için ekstra çaba harcıyordum. Kadeh şangırdayarak yere düşüp kırıldığında Tekin'in kollarına sıkı sıkı tutundum.

"Oscarlık!" dedi Cesur. "Tekin'in çekeceği var!"

Umursamadım. Fenalaşır gibi kendimi Tekin'in kollarına bırakırken onun elinden de viski kadehi düştü. Beni tek hamlede kucakladı. Kucağında benimle salonu hızlı bir şekilde adımlarken karşımıza muhtemelen Nilgün Bıçakçı çıktı. Etrafımızda endişeli uğultular duyuluyordu.

"Ay!" dedi Nilgün Bıçakçı. "N'oldu?"

"Başı döndü," dedi Tekin. Sesinde yalnız benim anladığım sahte bir telaş vardı. Bense bu sırada tamamen kendimden geçmiş gibi davranmıyordum tabii. Bayıldım diye bulunduğumuz yere doktor göndermelerini göze alamazdım. "Biraz dinleneceği bir yer var mı?" diye sordu Nilgün'e. Tavrı, kadının üzerinde çabuk olması için baskı kuruyordu.

"Burada mı?" diye sordu Nilgün. Muhtemelen panikle etrafına bakınıyordu. "Yani Güngör'ün çalışma odası var uzanıp dinlenebileceği aslında ama..."

Sahiden de öyleydi. Bu katta davetin de organize edildiği büyük bir salon vardı. Bu salona Güngör Bey'in çalışma odasıyla birlikte dört tane

arşiv odası açılıyordu. Arşiv odaları ise tamamen birbiri ardına dizilmiş sıkışık raflarla doluydu. Dolayısıyla geriye yalnızca çalışma odası kalıyordu. Planı iyi yapmışlardı, Nilgün'e fazla seçenek kalmamıştı.

"Gösterebilir misiniz?" dedi Tekin tavizsiz bir şekilde. "Biraz dinlensin."

"Tabii," dedi Nilgün eli mahkûm. Saniyeler sonra bir kapının anahtarla açılma sesi çalındı kulağıma. Bu sırada Nilgün, "Bir ihtiyacınız olur mu?" diye sordu.

"Sağ olun." Tekin beni çalışma odasındaki koltuğa yatırdı. "Biraz kendine gelmesini istiyorum sadece."

"Tabii tabii! Bir ihtiyacınız olursa haber verin bana lütfen," dedi Nilgün. Saniyeler sonra ise kapının örtülme sesi odada yankılandı.

Tek gözümü açtım hızla. Tekin bana bakıyor, yüzünde kınayan bir ifade ağırlıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Şöyle ayıplayarak bakacağına," dedim çabucak koltuktan kalkıp ayaklanırken. "Biraz takdir et!"

Tekin, "Bravo!" dedi sinirle. "Yeteneklisin. Maalesef hiç hoşlanmadığım bir yetenek bu."

"Allah Allah! Hoşlanmazsan hoşlanma. İşe yaradı ama bak!"

Tekin söylenerek ceketinin cebinden bir şeyler çıkardı. Küçük bir tornavidaydı bu. Birkaç tane de minik çipe benzeyen alet vardı. Bazıları muhtemelen kameraydı. Ne yapacağını merakla izlerken iki minik çipi odayı en iyi görecek açılara bulunamayacak şekilde yerleştirdi. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek yerlerdi.

Hemen peşinden koltuğun bitişiğindeki elektrik prizine doğru eğildi. İnanılmaz hızlı hareket ediyordu. Tek dizinin üzerine çöktü. Küçük tornavidayla prizin kapağını açtı. Tornavidayı hiç tereddütsüz prizin içinde dolaştırırken dudaklarımdan bir panik nidası çıktı.

"Ay! Dikkat et!" dedim kendimi tutamadan. "Çarpılma sakın." Tekin bana sinirli bir bakış attı. Bu sırada Cesur ve Yaman'ın gülüşü kulaklarımıza doldu. Bunda gülünecek ne vardı? "Yardım etmem valla çarpılırsan. Uyarayım da."

Tekin, "Ya sabır!" derken işine devam etti. Azıcık rol yaptık diye o nazik hâli silinip gitmişti. Gerçekten de kadir kıymet bilmeyen biriydi.

"O ne?" diye sordum bu kez.

Tekin cevap verdi. "Dinleme cihazı."

"Diğerleri de kamera mıydı?" diye fısıldadım.

"Evet."

Tam o sırada, "Hassiktir!" dedi Yaman. "Çabuk ol! Nilgün geri geliyor."

"Çakal bu kadın, çakal!" dedi Cesur.

Ne yapacaktık? Panikle tırnağımı ısırdım. "Tekin!" diye seslendim ama beni umursamadı. Prizin kapağını geri takmakla uğraşıyordu.

"Yaklaşıyor," dedi Yaman. Bu kez sesi sakindi ama benim telaşımı bastırmama yetmemişti.

Tekin prizin kapağını sağlam bir şekilde nihayet taktı, tam ayaklanmış fakat elindekileri saklayamamıştı ki kapının kulpundan tıkırtılar gelmeye başladı. Bir an aklıma başka çare gelmedi. Bir kapıya bir Tekin'e baktım. O da bana bakıyordu. İkimiz de aynı şeyi düşünmüş olmalıyız ki Tekin hızla kolumdan tutup beni vücuduna doğru çekti. Kendisi koltuğa oturup elindekileri arkasına saklarken beni de kucağına yerleştirdi. Her şey kapının açılmasıyla aynı anda gerçekleşmişti.

Sırtım kapıya dönüktü, Tekin bana bakıyordu, elbisemin yırtmacı savrulmanın etkisiyle boydan boya açılmıştı ve aramızdaki kısacık mesafenin kapanmasına ramak kalmıştı.

"Şşştt... Sakinleş," diye fısıldadı. Kucağındaydım, bedenindeki tüm gücü hissedebiliyordum, sakin olabilmem imkânsızdı.

Aynı anda kulaklıklarımızdan Cesur'un, "Siktir, n'apıyorsunuz?" deyişi yankılandı.

Göğsüm bir körük gibi yükselip alçalırken az önce hafifçe aralanmış kapı da sessizce kapatıldı. "Gitti," dedi Yaman ve tam "Çıka-" demişti ki aynı anda Tekin kulağındaki kulaklığa dokundu. Bir anda tüm sesler susmuştu.

Tuttuğumun farkında olmadığım soluğumu bıraktım. "Bu..." dedim fısıldayarak. "Dün arabada olanların rövanşı mıydı?" Dünkü takip sırasında kucağına düşmemden söz ediyordum.

"Öyle olsaydı bunu mutlaka anlardın," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Yüzlerimiz karşı karşıyaydı, dudaklarımızdan sızan kesik soluklar birbirine karışıyordu.

Birden Tekin'in sol eli saçlarımın arasına daldı, sağ eli ise boydan boya açılmış yırtmacımın geride bıraktığı boşluğa, çıplak bacağımın üst kısmına okşarcasına dokundu. Elim iradem dışında yükselerek Tekin'in boynuna temas ettiğinde bakışları kısıldı, dudaklarını yaladı, bana biraz daha yaklaştı. Boğazının derinlerinden tek kelime çıktı. "Hazel..."

"Efendim?" diye yanıtladım onu. Bir milim kıpırdasam dudaklarımız birbirine dokunacaktı. Ama çok beklerdi, böyle bir anı Güngör Bıçakçı'nın boktan çalışma odasında yaşayacak hâlim yoktu.

İhtirasla boğuklaşan sesiyle "Seni burada öpmeyeceğim," diye fısıldadı.

Çekiciydi ama küstahtı. "Beni öpmeni istediğimi de nereden çıkardın?" dedim bakışlarımı ondan ayırmadan. Tavrım alaycıydı. Kalbim göğsümü delecekmiş gibi atıyordu ama bunu hissettirmemek için canımı dişime takmıştım. "Öyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

"Dudaklarının söylemesine gerek yok," dedi bacağımdaki elini çekip belime sararken. "Gözlerin yapıyor bunu onların yerine."

"Gözlerin dilini öğreneceğine," dedim gülerek. "Rusça öğrenseydin keşke. Geçen akşam Lazarenko'nun bana ne dediğini anlayabilirdin böylece." Kendimi kaptırmamaya kararlı bir şekilde hızla kucağından kalktım. "Hadi," dedim saçlarımı geriye savururken. "Daha fazla dikkat çekmeden çıkalım."

Tekin gözlerinden bu kez hiddetle beslenen ateşler çıkararak ayaklandı. Koltuğa attığı aletleri yeniden iç cebine sakladı. Ben tam arkamı dönmüşken hızla kolumdan tuttu, beni onunla göz göze gelmeye zorladı. "Lazarenko'yla..." diye mırıldandı. Sesinde uyarıcı hatta tehditkâr bir ton vardı. "Konuşmayacaksın, Hazel."

"Neden?" diye sordum bir adım atıp ona iyice yaklaşırken. "Bana tek bir neden söyle."

Bir an düşündü. Bakışları yüzümde, dudaklarımda geziniyordu. "Lazarenko tehlikeli bir adam," diye yanıtladı.

"Sen de öylesin," dedim tereddütsüz. "O zaman senden de uzak durmalıyım."

Dişlerini sıktı, çenesi kaskatıydı. "O herif büyükelçi mevzusunun peşine düşebilir," diye devam etti. "Eminim kendilerinden birinin de bu mevzuyla ilgilenmesini isteyeceklerdir."

"Öyle olsa bile hiçbir şey bulamayacak." Bu seferki sözlerim Tekin'e olan güvenimin göstergesi gibiydi. "Sen her şeyi halledeceksin."

Sunduğu nedenlerin yeterli bir bahane yaratmadığını anlamış olmalı ki belimden hafifçe tuttu, beni iyice kendine yaklaştırdı. Koklar gibi bir tavırla derin bir nefes aldı. "Kokum üzerine sinmiş," diye fısıldadı. "Bu da mı yeterli değil?"

Bir an olduğum yerde sendeler gibi olunca onun kaslı kollarına tutundum. Ama ikna olmaya niyetim yoktu, bunun için önce duymayı arzuladığım gerçek düşüncesini itiraf etmesi gerekiyordu.

Alay eder gibi bir tavırla omzumu kokladım. "Ben kendi kokumdan başka bir koku alamıyorum," dedim gülerek. "Hem... Bir başkasının kokusu, öyle kolay siner mi insanın üzerine?"

"Bunun ne kadar kolay olabileceğini tahmin bile edemezsin," diye yanıtladı beni. Sözlerinin ardında sanki bambaşka bir sır gizliydi. Gözlerine baktım bir anlam ararcasına. Ama görünen o ki bana istediğimi vermeyecekti. Bulmaca çözmek istemiyordum ben. Tekin ise tam tersiydi.

"Seni neden ilgilendiriyor ki benim kiminle görüşüp görüşmediğim?" diye sordum ansızın. "Serdar'la görüşmem ilgilendirmiyordu. *Bana ne?* diye bağırmıştın hatta." Kollarından uzaklaşarak bir adım geri gittim. Kinci bir insandım, o gün söylediklerini unutmamıştım. "Gerçi sonra onun bana attığı mesajı okumuşsun."

"Mesajını falan okumadım o herifin!" dedi öfkeyle.

Hiç ısrar etmedim. Okuduğunu biliyordum. "Neyse..." dedim etkisi çoktan hafifleyen anın büyüsünden kaçarcasına. "Çıkalım artık." İtiraz etmesine fırsat vermeden kapıyı açtım ve kendimi dışarı attım.

Çalışma odasını geride bıraktığımızda kulaklığımız hâlâ açılmamıştı. İşime geliyordu çünkü Yaman ve Cesur'un az önce yaşananları tahmin ettiklerini bilmek çok da iyi hissettirmiyordu.

Salona doğru ilerleyeceğimiz sırada ansızın önümüze bir çift çıktı. Pelin, Lazarenko'nun koluna girmişti; eğlenerek bir şeyler anlatıyordu. Bizi gördükleri anda ikisinin de bakışları bize odaklandı.

"Angel'skaya krasota," dedi Lazarenko elime uzanırken.

Lazarenko, bunu Tekin'in evinde de söylemişti ama buraya gelmeden önce arabada konuşulanların etkisiyle Pelin bu kez rahatsız görünüyordu. Üstelik bundan kaçabilecek gibi de değildi, "Sence de öyle değil mi, Pelin?" diye soran Lazarenko'ya bir yanıt vermesi gerekiyordu.

"Tabii," dedi Pelin, Tekin'e çekingen bir bakış atarken. "Hazel'in gerçekten de meleksi bir güzelliği var."

Tekin'in sinirle çenesini sıktığını bilmek için ona bakmama gerek yoktu. Duruşundan, bedeninin kaskatı hâlinden buram buram hissediliyordu bu. Lazarenko yine o akşamki gibi elimin üzerine küçük bir öpücük bıraktığı sırada, Tekin'in telefonuna bir mesaj geldi. Ekranına baktı. "Benim kapıdaki adamlara bir bakmam gerek," dedi. Kaşlarımı çatmamak için zor durdum. Beni burada bırakmaya gönüllü olması mantıklı gelmemişti. Fakat aynı anda biraz ileriye kısacık bir an baktığını gördüğümde Kıvılcım'ın orada olduğunu fark ettim. Anlaşılan yalnız kalmama izin vermeyecekti.

"Döndüğünde sana danışmak istediğim bir konu var," dedi Lazarenko.

"Nedir?" diye sordu Tekin.

"Şu bizim öldürülen büyükelçi," dedi tek solukta. Olduğum yerde öylece kalakaldım. Bu sefer yüzümü ifadesiz tutmak o kadar kolay değildi. Fakat yine de çabaladım.

"N'olmuş ona?" dedi Tekin.

"Hükümetinizden bilgi akmıyor adamakıllı. Süreçle ilgili detaylı bilgi almam gerek."

"Seni mi görevlendirdiler bu konu için?" diye sordu Tekin. Çalışma odasındaki tahmini resmen doğru çıkmıştı.

"Resmiyette hayır... Ama süreç düzgün ilerlemeyince ilgilenmemi istediler."

"Tamam," diye onayladı Tekin. "Birazdan gelirim. Konuşuruz."

Tekin bana dönüp bir şey söyleyecekken Pelin hızla atıldı. "Lazarenko, aslında benim seni tanıştırmak istediğim birileri vardı," dedi. Beni Lazarenko'dan uzak tutmaya çalıştığı ortadaydı.

"Benim de bazı konukların yanına gitmem gerek," diyerek yanlarından uzaklaşmaya çalıştım. Adımlarımı hızlandırdığımda Tekin'in de dış kapıya doğru ilerlediğini gördüm. Bir süre sohbetleri zerre sarmayan insanların arasında oyalandıktan sonra lavaboya yönelerek salonu geride bıraktım. Kıvılcım'ın bakışları üzerimdeydi, etrafımda olabilmek adına boş boş dolanıyordu. Bu hâli beni güldürmeliydi aslında ama nedense boğucu bir huzursuzluk hissi boğazıma dizilmişti.

Lavabonun kapısına yaklaştığım sırada, arşiv odalarının birinden Nilgün Hanım fırladı. Nefes nefeseydi, beni gördüğü anda ise ifadesi rahatladı.

"Ay Hazel!" dedi. "Seni Allah gönderdi."

"Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Güngör bir belge arıyor. Çok acil," deyip belgenin ne olduğunu söyledikten sonra, "Sen bulabilir misin?" diye ekledi.

"Oradaki arşivde değildi," dedim arkamdaki diğer arşiv odasını gösterirken. "Burada olmalı."

"Sen alıp bana getirir misin?" diye sordu telaşla. "Ben misafirlerin yanına dönmeliyim."

Bu gece aksi gibi görünse de neticede burada stajyerdim ve itiraz edemezdim. "Tabii," dedim istemeye istemeye ve arkamdaki arşiv odasının kapısını açarak içeri girdim. Kıvılcım'ın benim nereye girdiğimi gördüğünü umit etmiştim.

Arşiv odasına girdikten birkaç saniye sonra içimden küfrederek Nilgün'ün istediği belgeyi aramaya koyuldum. Sanki tam sırasıydı! Güngör Bey'in davetin orta yerinde belge göresi tutmuştu.

D harfinin yer aldığı rafta aradığım şeyi nihayet bulduğumda arşiv odasının zeminine yakın olan ufak camın hafif aralık olduğunu fark ettim. Tam örtmek için elimi uzatacaktım ki dışarıdan gelen sesleri duydum.

"Şu dünkü herifler," dedi bir adam. Önemsemeden kendi işime dönecektim ki Tekin'in sesini duymamla öylece kalakaldım.

"Belli oldu mu kim oldukları?"

"Mladenov'un akrabaları. Tahmin etmiştik zaten. Herifin infazının arkasında senin olduğunu anladılar."

Dudaklarım şokla aralandı.

"Anlasınlar," dedi Tekin. Sesinde bıraktığımdan daha farklı, gazap dolu bir ton vardı. "Korkacak değiliz!"

"Korkacak değiliz ama daha dikkatli olmalıyız," diye yanıtladı diğer adam. Tekin'in dün telefonda konuştuğu, iş yüküm artıyor diyen adamın sesine benziyordu.

"İyi ya işte!" dedi Tekin. "Ekibi göndermenizi söyledim. En iyilerini seç, yolla."

"Haber uçurdum. Muhtemelen bu gece, en geç sabaha karşı burada olurlar."

"İyi. Başka bir şey yoksa dönüyorum içeri. Geldiğinden beri verdiğin haberlerle tepemin tasını attırdın zaten," diye homurdandı Tekin. Acaba geldiğinde neyin haberini vermişti?

"Ulan hem her şeyi takip et, beni bilgilendir diyorsun. Hem de haber verince deliriyorsun. Manyak mısın, nesin, anlamıyorum!"

"Manyağım, evet. Duymak istemediğim haberler getirme o zaman sen de!" Delirmiş gibiydi ses tonu. "Düşündükçe kafayı yiyorum!"

"Arabada da haşlamışsın herkesi zaten," dedi diğer adam. "Hayırdır? Neden taktın sen bu Lazarenko mevzusuna bu kadar?"

"Sanki bilmiyormuş gibi soruyorsun, amına koyayım!" diye yanıtladı Tekin. "Önlem alıyorum."

"Önlem? Hazel'den uzak tutmak için mi?"

Bir an nefesimi tutarak vereceği yanıtı bekledim.

"Hazel'in büyükelçi mevzusuyla ilgili Lazarenko'ya bir açık vermesini göze alamam," diye yanıtladı Tekin ansızın. "Kılına zarar gelmeyeceğine söz

verdim." Sigarasından bir nefes çekip üfledi. "Ve sözümü tutacağım. Ne pahasına olursa olsun."

Gözlerimi kısa bir an kırpıştırdım. Hayal kırıklığı ateşten bir giysi gibi sardı etrafımı, kurtulamadım. Dudağımın kenarını ısırdım fakat onlar konuşmaya devam ettiğinden kendime duygularıma esir olma fırsatı tanımadım.

"Sebep sadece bu mu yani? Hazel'in Lazarenko'ya açık vermesini istememen..."

Sadece saniyeler geçmişti muhtemelen. Ama bana fazlasıyla uzun gelen o zaman aralığında Tekin'in dudaklarından başka bir şey çıkmadı. *Kıskandığım için* demesini bekledim ama beklediğim sözcükler duyulmadı. Vücudumun iki yanındaki yumruklarımı sıktım. Tırnaklarımın avuçlarıma geçtiğinin ise farkına varamadım. Ancak konuşmanın devamını dinleyemeden arşiv odasının kapısının açıldığını anladım.

Fısıltıyla "Hazel!" diye seslendi biri. Kıvılcımdan başkası değildi. Bir şey duyduğumun farkına varmasın diye hızla toparlandım ve elimdeki belgeyle çantamı sıkı sıkı tutarak kapıya yanaştım.

"Geldim!" dedim yüzümde tamamen rolden ibaret, bıkkınlık ifadesiyle. Az önce işittiklerimin bende uyandırdığı hislere ise şimdilik geçit vermedim. "Saçma sapan bir belge arayışına düşürdü beni Nilgün Hanım," dedim sessizce. Kapıyı arkamdan kapatıp Kıvılcım'ı tanıdığımı belli etmemem gerektiği için ağzımın içinden konuşmaya çalıştım. "Şunu verip hemen lavaboya gireceğim."

Kıvılcım başını salladı ve elindeki tepsiyi kaldırarak ileriyi gösterdi. "Şuradayım."

Birkaç saniye sonra Nilgün Hanım'ı bulup belgeyi eline tutuşturdum. Beni lafa tutmaya çalıştı ama izin vermedim. Tekin muhtemelen dışarıdaki konuşması duyulmasın diye kulaklıkları hâlâ açmamıştı ve bu benim işime geliyordu. Kendimi nihayet lavaboya atabildiğimde ise içerisinin boş olması rahat bir soluk almamı sağladı.

Musluğa yaklaşıp çantamı mermere bıraktım, ellerimi yıkayıp kuruladım. Aynaya bakmaya korkuyordum. Görüntümde bir sorun yoktu, biliyordum ama kendime baktığımda içeride duyduklarımla da yüzleşecektim sanki, bundan çekiniyordum. Fakat kaçmak pek benlik değildi. Bakışlarımı nihayet aynadaki aksimle buluşturduğumda titreyen çeneme lanet ettim. Gözlerim kapandı istemsizce. Ellerim iradem dışında belime gitti. Arabada belimi sarışı, saçlarıma karışan nefesi, sözleri... O an başımı döndürmüş, gıdıklarımın altındaki yeri çekip almıştı sanki ama şimdi düşününce bütün

değerini yitirmişti. Üstelik... Tekin'in dediği gibi ne denli toy olduğum da gözler önüne serilmişti.

Anlaşılan Tekin, bu ufak yakınlaşmalarla yalnızca aklımı karıştırmayı hedeflemişti, sırf açık vermeyeyim diye beni Lazarenko'dan uzak tutmak için her yolu deniyordu. Oysa ben onun da tıpkı benim gibi kontrolünü kaybettiğini hatta kıskandığını sanıyordum. Arabadaki sık nefesleri, çalışma odasında *seni burada öpmeyeceğim* deyişi kontrolünü yitirişinin bir emaresi değildi. Kıskançlık sandığım tepkileriyse yalnızca benim kuruntumdan ibaretti.

Birkaç dakika boyunca sakinleşmeye çalıştıktan sonra aynanın karşısında duruşumu dikleştirdim. Görüntüm düzgündü, saçlarım dalgalar hâlinde sol omzumdan sarkıyordu. Makyajım yerindeydi, elbisem ince vücudumu, dolgun göğüslerimi kusursuz bir şekilde sarıyordu. Lavabodan çıkıp salona ulaştığımda, içimden bir ses gecenin hiç de sakin bitmeyeceğini söylüyordu.

Her insanın içinde, gücünü hayal kırıklıklarından alan bir Truva Atı vardı. Eskilerden kalmaydı, belki de çok erken yaşlarda oraya yerleşip pusuya yatmıştı. Çok küçükken öğrenmiştim, benimkinin adı intikamdı. Hissettiğim her hayal kırıklığı, yetersizlik, eksiklik, zayıflık, savunmasızlık duygusunda karşımdakiyle inatlaşmak hatta canını acıtmak üzerine programlanmıştı. Zaman zaman müşfik bir dosttu bana, beni koruyup kolluyordu. Bazen de azılı bir düşmandı, beni daha büyük bir mutsuzluğa sürüklüyordu. Ve biliyordum ki en gerçek hâline, sevilmediğimi ya da istenmediğimi hissettiğimde bürünüyordu.

O anda... Bu duygunun bir dost mu ya da düşman mı olduğunu değerlendirebilecek sağduyum ellerimden uçmuştu. Bunun en büyük kanıtı ise tam karşımda duruyordu. Elini uzatmıştı bana. Buram buram Slav aksanlı İngilizcesiyle "Bu gece dans edemeyeceğimizi düşünmeye başlamıştım," diyordu gülümseyerek.

Kalbimdeki kırığı, inadımla örtülü bir sis perdesiyle saklamıştım şimdi. En az benimki kadar soğuk bir avuca teslim ettiğim elim, bu perdenin ardından hayal meyal görünüyordu.

"Ben de size teşekkür etmek için doğru zamanı bekliyordum," diye yanıtladım ama sesim sanki bana bile yabancıydı. Biraz ileriden, salonun girişinden üzerime alev saçan kor bakışlar mıhlanmıştı. Zaten sırf ona inat, yanında tedirgin hissettiğim Lazarenko'nun koluna girmiştim; ayaklarım ise dans pistine doğru kontrolsüzce ilerliyordu.

O bakışların kıskançlıkla tutuşmadığından emindim artık. Tekin Bozboran bir görev adamıydı, yalnızca kendisinden yardım isteyen bir kadını ne pahasına olursa olsun hayatta tutmaya çalışıyordu. Aramızda sadece

ikimizin çıkarlarına da hizmet eden bir anlaşma vardı, kısacık bir an bunun altında başka anlamlar aramak benim aptallığımdı. Bunu bana erkenden hatırlattığı için belki de minnettar olmam gerekiyordu. Fakat yabancı bir adamın kollarındaydım şimdi. Yalnızca dakikalar önce Tekin'in üzerime sindiğini söylediği kokusu, bambaşka bir şeyle örtülüyordu.

10. BÖLÜM

Lazarenko'yla piste çıkışımız, sıra dışılıktan fazlasıyla uzaktı. Kimse bize bakmamış, kalabalık bize yol açmamış, ortalık ne derin bir sessizliğe bürünmüş ne de şaşkın uğultularla kaplanmıştı. Kısacası hiçbir şey filmlerdeki ya da kitaplardaki gibi olmamıştı, her şey olağan akışında devam ediyordu.

Asırlık köşkün geniş davet salonunu çevreleyen Fransız stili pencerelerine, henüz başlayan yağmurun sert damlaları çarpıyordu. Dışarıda gece zifirî karanlıktı. Kıyıdan köşeden görünen ay da göğü aydınlatmayı başaramıyordu. Fakat salon ışıltılı, hareketli ve neşeliydi. Gecenin kasvetli karanlığı, içerideki kimseyi etkiliyor gibi görünmüyordu. Herkes gülüyor, eğleniyor, şakalaşıyor, kadehler birbiri ardına dolup boşalıyordu.

Benim kulaklarımdaki sessizlikse âdeta bir fırtına öncesini andırıyordu. Yalnızca saniyeler önce kulaklığımdan Tekin'in, "Hazel! Ah Hazel!" diye öfkeyle söylenişini duymuştum. Hemen ardından gelen, "Bunu sen istedin!" cümlesiyse benim için boş bir tehditten öteye geçemiyordu.

Pervasız bir gülüş kondurdum dudaklarıma. Bu dakikadan sonra söylediği tek bir kelime bile ilgimi çekmiyordu. Gecenin gölgelerinin arasında *Lazarenko'ya bir açık vermesini göze alamam,* diyerek birkaç kelimeyle her hareketinin ardında yatan anlamı özetlemişti. Şimdi kırmızı görmüş boğa gibi davranması, yalnızca içimdeki Truva Atı'nı uyandırıyordu.

Dudaklar bir namluysa kelimeler kurşundu. Namludan çıkıp hedefine yönlendirilen bir kurşunun, o andan sonra geri dönmesine imkân yoktu. Bu yalnızca hedef yer değiştirirse ya da bir kalkan, aşılamaz bir kale gibi hedefin önünde durursa mümkündü.

Bazense dudaklar kabzayı tutan bir el, kelimelerse bıçaktı. Darbeyi bir kez aldığında artık kaçış imkânsızdı. Bıçağı saplandığı yerden söküp atarsan açık yaradan tüm şiddetiyle kopkoyu bir kan fışkırırdı. O yüzden önce sağlam bir tampona ihtiyacın vardı.

Kelimelerin, en az bir bıçak kadar keskin ve yaralayıcı olabileceğini ilk öğrendiğimde dört yaşındaydım. Yara aldığımda tamponumun aynı şiddette can acıtma isteği olduğunu anladığımda da...

Yalnızca annem, ben ve Hazar'dan oluşan üç kişilik bir dünyamız vardı Milano'da. İstanbul'dan bir süre önce taşınmıştık. Annem kendi markası için yoğun çalışırken Hazar ve ben de evin yakınında bir kreşe gidiyorduk. Üniversiteyi İtalya'da okuyan annem, konuşmaya başladığımız andan beri bize İtalyanca da öğrettiğinden dil zorluğu çekmiyorduk. Yeni arkadaşlar edineceğimiz için heyecanlıydım fakat bu heyecanın beni hızlıca terk edeceğini henüz bilmiyordum.

İlk günler güzeldi. Zaten o yaşta bir çocuk, oyun oynamaktan başka ne isterdi ki? Fakat birkaç hafta geçmemişken kızlar beni aralarına almamaya başlamışlardı. Çocuk acımasızlığı her coğrafyada aynıydı. Babasız bir çocuğun toplumda yarattığı izlenim, medeni olduğu düşünülen Avrupa'da bile henüz değişime uğramamıştı.

Çok geçmeden babamızın olmadığı keşfedilmişti tabii. Kızların her fırsatta sordukları, "Baban nerede?" soruları beni gitgide sessizleştiriyordu. Oyunlara katılma çabam sonuçsuz kalıyor, eğleneceğimi düşündüğüm o ortam benim için her geçen gün daha can acıtıcı bir hâle geliyordu.

Hazar için durum farklıydı. Cüsseli bir çocuktu ve erkek çocuklarının arasına katıldığı anda onların lideri gibi bir şey olmuştu. Tek bir ters davranışta herkesin üzerine yürüdüğünden ondan dayak yemekten deli gibi korkuyorlardı. Benim durumumu ise Hazar henüz fark etmemişti. Saklamıştım sır gibi. İkizdik sonuçta, abim değildi. Onun arkasına sığınmak, istediğim son şeydi.

Bir gün bahçedeyken kızlardan biri bu kez beni istemediklerini yalnızca sözleriyle değil, hareketleriyle de belli etmişti. Cılız bir çocuktum ve kızın bir itişiyle yere yapışmıştım. Dizim yerdeki taşa çarpmış ve taş tenimde bir yarık oluşturmuştu.

"Piç!" sözcüğünü ilk kez, o anda işitmiştim. Türkçesi de İtalyancası da babasını deli gibi merak eden, zihni sorularla dolu bir çocuk için eşit derecede inciticiydi. "İstemiyoruz seni!" diye de eklemişti ben dizimden akan kanı durdurmaya çalışırken.

İçlerinden bir diğeri, "Babası da istememiş zaten," diye gülerek katılmıştı ona.

Hazar dizimin kanadığını gördüğü anda yanıma koşmuştu. Kızların üzerine yürümüş, beni iten kızı aynı şekilde iterek düşürmüş, "Bir daha kardeşime dokunun, bakın ne yapıyorum size!" diye de bağırmıştı.

Annemse apar topar kreşe çağırılınca başta müdürü ikna etmeye çalışmıştı bizim iyi çocuklar olduğumuza. Fakat Hazar yaygarayı koparıp ırasının iğrenç bir kreş olduğunu, bize küfür ettiklerini, burada kalmak

istemediğimizi söylemişti. Bunun üzerine annem derhâl eşyalarımızı toplatmış, kreşi şikâyet edeceğini söyleyerek bizimle birlikte oradan ayrılmıştı.

O gece odamızda uyumak üzereyken, yatağımdan kalkıp Hazar'ın yatağına gitmiştim. Yan yanaydık, o pek duygularını belli etmezdi ama biliyordum ki hâlâ çok sinirliydi. "Sen kreşi seviyordun. Neden öyle dedin ki bugün?" diye sormuştum.

"Artık sevmiyorum!" demişti burnundan soluyarak.

Oysa sevdiğini biliyordum. Her gün hevesle gittiğini de... Ama benim için bundan vazgeçtiğini anlayınca kollarına yanaşmıştım. İlk anda sarılmamıştı öküz. Zaten onun azıcık bir duygu kırıntısı göstermesi için iyice dürtüklenmesi gerekirdi. Bir an sonra kendimi tutamamış ve "Piç ne demek?" diye sormuştum ona.

"Babası belli olmayana deniyor işte!" demişti.

"Ama bizim babamız belli..." demiştim gözlerimi hayretle açarak. "Değil mi? Kim olduğunu annem biliyordur."

"Ne fark eder?" demişti homurdanarak. "İstememiş bizi işte. Doğru söyledi yani o salak kız."

"İstemediğini nereden biliyorsun?" diye sormuştum çenemi gururla havaya dikerek. Cevap vermeyince dürtüklemiştim bu kez. "Sarılsana bana be! Dizim acıyor benim." Sarılmıştı ama homurdanmadan da durmamıştı. Yalan söylemiştim aslında. Acıyan dizim değil, kalbimdi. İstenmediğimi duymak hiç hoşuma gitmemişti. "Nereden biliyorsun?" diye sormuştum bir kez daha, belki yanılıyordur umuduyla.

"Biliyorum işte!" diye yanıtlamıştı. Aynı karından, yalnızca birkaç dakika arayla çıkmıştık ama onun hep ya bir yerlerden duyduğu ya da kendi yöntemleriyle bulduğu cevapları vardı. Ben uzunca bir süre bu yanıtı kabullenmeyi reddetmiştim ama günün birinde kuşku, onu gömdüğüm derinlerden başkaldıracaktı.

Aylar geçmişti... Dördüncü yaşımızı hâlâ bitirmemiştik ama Milano'daki dünyamız bütünüyle değişmek üzereydi.

Bir gün... Evimize bir adam gelmişti. Kocamandı, dev gibiydi. Simsiyah saçları ve çatık kaşlarıyla Hazar'ın yetişkin bir kopyasıydı sanki. Annemle kavga ettiklerini anımsıyordum hayal meyal. Günler sonra da o adamın babamız olduğunu öğrendiğimi...

Hazar haksız çıkmıştı işte, yanlış biliyordu. Babamın bizden haberi bile yoktu. Bizi istememesi gibi bir durum söz konusu değildi. Üstelik bizi çok seviyor ve bunu her fırsatta gösteriyordu. Hazar hoşnut değildi ama benim ikna olmam uzun sürmemişti.

İtalya'da babamla geçirdiğimiz kısa sürenin ardından, bundan böyle Yunanistan'da yaşayacağımız söylendi bize. Ben başlarda, artık bir babamın olmasının sevinciyle heveslensem de bu heves kısa sürede yerini bambaşka duygulara bırakmıştı. Babamı çok seviyordum. Ama *yaya*mla ilgili aynı duyguları hissedemiyordum.

Atina'da taşındığımız kocaman evde *yaya*m da bizimle kalıyordu. Bizi sevmediğini içten içe hissediyordum fakat somut bir kanıtım olmadığından sebebini sağlam bir temele oturtamıyordum. Keşfetmem uzun sürmemişti tabii, o anı tıpkı dün gibi anımsıyordum.

Atina'daki ilk haftalarımızdan biriydi. Babam birkaç gündür evde değildi, anneminse geç saatlere kadar çalışması gerekmişti. Hazar'la biz odamızdan dışarı adım atmayacaktık aslında. Fakat çok bunalınca bahçede oynamak istemiştik.

Daha odadan çıkar çıkmaz duymuştuk *yaya*mın sesini. *Yaya*m Türkiye'de doğup büyümüş, genç bir kızken karnında babamla Yunanistan'a göçmek zorunda kalmış bir Rum'du. Bu yüzden de o anda Türkçe konuşuyordu.

"Kaldılar oğlumun başına!" diyordu yeğenine. "Hâlbuki istemiyor ki o da. Mecbur kaldı resmen. İki nemrut çocukla çöktü gül gibi oğlumun üstüne! Bütün düzenini dağıttı! Ama bak görürsün! Pişman olacak Viktor. Hatta oldu bile. Tanımaz mıyım oğlumu ben? O kadının da foyası meydana çıkınca postalayacak onu piçleriyle birlikte."

Hem o sözcüğü hem de istenmediğimi ikinci duyuşumdu bu. Kalbim de dizimdeki silikleşmeye yüz tutmuş o yara izi de aynı anda sızlıyordu.

Annemin çok kalabalık bir ailesi vardı. Hepsi bizi el üzerinde tutardı, daha önce değersiz hissettiğim hiç olmamıştı. Fakat babamın aslında bizi ve annemi istemediğini duyduğum anda, hırçın bir hayal kırıklığı kalbimdeki sızının yerine kuruldu. Hayal kırıklığı, intikam alma isteğine dönüşüyordu bir müddet sonra. Düşününce... İnsan bazı şeyleri çok erken yaşta öğreniyordu.

Ertesi gün kaçmıştım evden, sırf babamı üzmek için. Bu benim, o yaşta akıl edebildiğim tek intikam yöntemiydi. Fakat sonrası zihnimde yoktu; geri döndüğümde çok hastaydım, burnumda bir türlü geçmeyen bir iş kokusu vardı ve aradan günler geçmişti. Babamın hastanede yanı başımdan bir an bile ayrılmayışı ise hayatım boyunca unutmayacağım şeylerden biriydi.

Çok küçüktüm ama o günlerde anladım ki babamın bizi istemediği *yaya*mın uydurmasıydı. Zaten annem de onu istemeyen bir adamla ölse kalmazdı. Babamın sevgisini hissettikçe de ona karşı kızgınlığım silindi, yerini sağlam bir bağ aldı. Fakat *yaya*mla ilgili hissettiklerim hiç değişmedi, öylece

kaldı. Tek değişim ona olan tavrımdaydı. Suskunluğumdan eser kalmamıştı artık, yerini hırçınlık ve inat almıştı.

Türlü duyguların belirleyicisiydi kelimeler... Varlığı ya da eksikliği bazen küçümsendiğinizi, bazen istenmediğinizi hatta sevilmediğinizi hissettiriyordu. Fakat yalnızca umut beslediğiniz birinden duyarsanız ya da *duymazsanız* ruhunuz ancak o zaman yara alıyordu.

Olumlu hislerimizin öznesinden işittiğimiz kelimeler çok keskindi, insanın tenine bir bıçak misali saplanıyordu. Benim sırtımdaki bıçak da hâlâ oradaydı. Çekip çıkarmamıştım henüz, buna hazır hissetmediğim ortadaydı. Biliyordum ki önce kanamayı durduracağına emin olduğum bir tampona ihtiyacım vardı.

Kulağıma dolan sesler beni geçmişle şimdi arasındaki o ince, kaygan buzun üzerinden çekip aldığında kısa bir an şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Lazarenko'nun gözleri üzerimdeydi, müziğe uygun bir şekilde hareket ederken "Hazel! Her şey yolunda mı?" diye soruyordu.

Bir başka ses daha vardı kulağımda. "Hazel! Cevap ver! İyi misin?" diyordu Tekin.

Çarçabuk toparlayıp ona aldırmadan Lazarenko'ya döndüm. "Pardon, dalmışım," dedim gülümseyerek. "Evet, her şey yolunda."

Tam aksi şekilde hissediyordum oysa. Dudaklarımın köşesine yapmacık bir gülümseme oturtmuştum. Kendinden, daha da önemlisi yaptığı şeyden emin bir kadının edasıyla pistin ortasında salınıyordum. Elim hiç tanımadığım bir adamın avucundaydı. Sözlerine bile odaklanmadığım yabancı bir şarkı yankılanıyordu etrafımızda. Lazarenko belimdeki elinin temasını hafifçe arttırıp, beni biraz daha kendine yaklaştırınca etrafıma ördüğümü sandığım o zırh bir an dalgalandı. Toparlanmaksa hiç kolay olmadı.

Belimdeki tutuşunun hissettirdikleri, arabada ya da çalışma odasında hissettiklerimin yanına bile yaklaşamazdı. Rahatsızlık hissi sardı dört bir yanımı. Hissettiğim rahatsızlığın pişmanlığa dönüşeceğini anladığım anda, silkelenerek kendime gelmeye çalıştım. Tekin'in dikkatli ve öfkeli bakışları üzerimdeyken içimdeki gelgitleri dışarı yansıtamazdım.

Tekin telefonunu kulağına götürüp bir konuşma yapmak üzereyken gözümün içine baka baka kulaklıkları kapattı. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama umurumda da değildi.

"Seni Tekin gibi bir adamın yanında gördüğüme şaşırdım." Lazarenko sessizliği bozunca bakışlarımı ona çevirdim ama işittiklerimden hiç hoşlanmadım. "Fakat aranızda sandığım gibi bir şey var mı, emin olamadım bir türlü."

Kaşlarımı çatmamak için zor durdum. "Neden şaşırdınız? Anlamadım," dedim göz ucuyla Tekin'e bakarken. Hâlâ telefonla konuşuyordu. Yüzünde gazap dolu bir ifade, duruşunda ise önüne çıkanı yakıp yıkacak bir güç vardı. Saniyeler sonra telefonunu kapattı, bana bakarken dudakları küstah bir gülüşle kıvrıldı. Bir şeyler çeviriyordu ama anlamamıştım.

"Tekin... Biraz hoyrat bir adamdır," dedi Lazarenko beni kendime getirerek. "Her konuda..." Gözlerimin içine baktı. "Bazı zamanlarda... Özellikle öfkeliyken... Siz nasıl diyorsunuz? Dilinin ayarı pek yoktur. Affetmek nedir bilmez. Kural tanımaz. Planları ve tuzaklarıyla ünlüdür, insan o tuzaklara nasıl düştüğünü genelde anlamaz."

"Onu epey yakından tanıyor gibisiniz."

"Geçmişte iş birliklerimiz oldu Tekin'le. Onu iyi tanırım, evet. Sizin de onun yanında yıpranan lardan olmanızı istemem." Sessiz kaldığımı, ona ifadesizce baktığımı görünce toparlamaya çalıştı. "Biz Ruslar biraz filtresiz konuşuruz. Kelimelerimle sizi incitmemişimdir umarım."

"Kelimeler... Öyle kolay incitmezler beni, merak etmeyin. Endişeniz için teşekkürler," dedim çenemi gururla havaya dikerek. Ancak Tekin'le aramızda herhangi bir şey olmadığına dair bir açıklama yapmamayı tercih ettim. Dansı yarıda kesmeye hazırlanırken kulaklığım da yeniden açıldı.

"Hadi bakalım! Dans bitti!" dedi Tekin. Eş zamanlı olarak iki adam seri adımlarla Lazarenko'nun yanına geldi. Lazarenko'nun korumaları oldukları konuşmalarından belliydi.

Dışarıda bir sorun yaşadıklarını anlatırlarken ben de fırsattan istifade Lazarenko'dan uzaklaştım. Tekin de birkaç adımda yanımıza ulaşmıştı, dudaklarının kıyısında işgüzar bir tebessüm saklıydı. Kimse görmüyordu ama ben anlamıştım. Dışarıda her ne yaşanıyorsa sorumlusu Tekin'den başkası olamazdı.

Lazarenko benden özür dileyerek dışarı çıkması gerektiğini açıkladığı sırada Tekin de beni hızla kollarına aldı. "Sorununu hallet, Lazarenko! Yoksa adamların diplomatik krize neden olacak!" deyip birkaç adımda bizi pistin uzak bir noktasına taşıdı. Beni Lazarenko'ya sırtımı dönecek şekilde çevirmeyi de aksatmamıştı.

Müzik ansızın değişmişti, etrafımızda dans eden başka çiftler de vardı. Yepyeni bir şarkının girişi duyulduğu anda ise kalbim göğüs kafesimde dörtnala koşturmaya başladı. Üstelik etrafımızı saran kalabalığın az öncenin aksine bizi izlediklerini görmek, heyecanımı iyiden iyiye arttırmıştı.

Kemanın iç gıcıklayan melodisinin ardından şarkının sözleri başladığında Tekin'in hiddetle tutuşmuş bakışları gözlerimin tam içine odaklandı.

Biliyorsun, her şey bitecek bir gün
Umut ve özlem hep boşuna
Biliyorsun, her şey bitecek bir gün
Kalacağım bir başıma ♪♪[31]

En sevdiğim şarkıcının, en sevdiğim şarkılarından biriydi bu. Oysa tıpkı Lazarenko'yla olduğu gibi çalan müziğin tek bir detayına bile dikkat etmemem gerekiyordu. Her şey aynı olmalıydı, böyle farklı hissettirmesi haksızlıktı. İçimdeki çalkantıları gizleyerek "Ne yaptın sen?" diye sordum Tekin'e, kızgın olmasına özen gösterdiğim bir tavırla. "Dışarıda ne oldu öyle?"

"Lazarenko'nun adamlarının başı birtakım belalara girdi diyelim," diye yanıtladı beni. Yüzünde azıcık bile mahcubiyet yoktu. "Medeniyetten yoksunlar herhâlde!" dedi alayla. "Başka konukların korumalarıyla kavga etmişler." Arsız arsız gülümsedi. "Allah'ın işi işte!"

"Yaa! Eminim öyledir," diye diklendim. "Eminim senin parmağın yoktur bunda."

Avuçlarının sıcaklığını, elbisemin ipek kumaşının üzerinden sanki tenimdeymiş gibi hissederken kıvranmamak için direndim. Herkes gibi dans etmiyordu benimle. Normalde bir elimi avucuna alması gerekirken iki eli de belimi sıkıca kavramıştı. Beni aramızdaki mesafe kapanıncaya kadar kendine yaslamış, boynunun iki yanında duran ellerimin tenine değmesine ise ramak kalmıştı.

"Olduğunu sen de çok iyi biliyorsun. Öylece izleyecek değildim. Her defasında... Söylediğim şeyin tam tersini yapmasan... Lazarenko'nun adamlarına da yazık olmazdı."

Gözlerim pişkinliği karşısında hayretle açıldı. "Ben suçluyum yani?"

"Suçlu değil, inatçısın!"

"İnat ettirenler utansın!"

"Ben miyim o?" diye sordu. Her şeye sebep olduktan sonra bu soru bir yanıtı hak etmiyordu.

Cevap vermeyince belimdeki tutuşunun baskısını arttırıp beni biraz daha kendine yaklaştırdı. Nilüfer buğulu sesiyle söylemeye devam ederken dudaklarımızın arasında tek nefeslik mesafe kalmıştı.

[31] Nilüfer'in *Her Şey Bitecek Bir Gün* adlı şarkısından.

Kim bilir, kimler tutacak ellerinden
Kimlere güleceksin gözlerinle
Kim bilir, kimler tutacak ellerinden
Kimlere güleceksin gözlerinle ♪♪

Telaşla etrafıma bakındım. "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım. Esmer teninden yükselen erkeksi koku burnuma dolmasın diye nefesimi tuttuğumun farkına varamadım.

"Oradan ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye sordu. Tavrı rahattı ama kordan gözleri yüzümün her miliminde dolanıyordu.

"Fazla yakınsın..." diye yanıtladım bakışlarımı ondan kaçırarak.

"Yalnız değilsin demek ki," diye cevapladı beni. "Benim de kendi canıma kastım var."

İmalı sözleriyle yeniden istemsizce ona döndüm. Bana dün arabada söylediğim sözleri hatırlatıyordu. "Canına kastetmek mi bu?"

"Ya ne?"

"Bir oyun belki..." dedim hiç düşünmeden.

"Seninle oyun oynamam," diye yanıtladı beni. Bu, yalandan başka bir şey değildi. "Ve sana, seninle alakasız söylemlerde de bulunmam."

Kaşlarım anlamadığımı belli eder gibi çatıldı. "Ne gibi?"

"Meleksi güzellikmiş!" diye söylendi burnundan soluyarak. Ama belimdeki tutuşunu da gevşetmiyor, bir milim uzağa gitmeme izin vermiyordu. "Bir boktan anladığı yok sikik şerefsizin!"

"O ne demekmiş pardon?" diye diklendim. Bana meleksi bir güzelliğin yok demeye mi getiriyordu? *Çok biliyorsun sen!* diye geçirdim içimden. Omuzlarında duran ellerimi kaldırıp tırnaklarımı boynuna batırma isteğimin önüne geçmek çok zordu.

"Meleksi, seni tanımlayacak bir kelime değil, Hazel."

"Beyimizin de benimle ilgili her konuda fikri var, maşallah!" dedim ama tavrımı umursamazlık çizgisinde tutmayı beceremedim. "Daha geçen gün toy diyordun! Şimdi de meleksilikten uzak olduk. Allah Allah ya!"

"Toyluğu neden negatif bir yerden aldığını anlamıyorum." Beni pistte hafifçe çevirdiğinde saçlarım savruldu. "Toy olmak kötü mü? Bir şansım olsaydı eğer... Bu dünyanın karanlığına toy olmayı tercih ederdim."

"Ha sen pozitif anlamda mı söylemiştin onu?" dedim sanki yemiş gibi. pardon ya! Ben yanlış anlamışım." Daha fazla dayanamayıp sinirle ona

baktım. "Yüzüme yüzüme küçümseyerek toysun dedin, Tekin. Şimdi hiç kıvırma."

"Ben kıvırmam. Dümdüz söylerim. Ve seni asla hiçbir konuda küçümsemedim."

"O zaman sen söyle..." dedim ona meydan okur gibi. "Beni hangi kelimenin tanımlayacağını..."

"Gerçekten seni anlatabilecek birçok kelime söyleyebilirim aslında..." diye mırıldandı. "Ama şu hâlinin karşılığı, tek bir kelimede bulunabilir."

"Neymiş o?" diye sordum merakla.

Hiç tereddüt etmeden, kendine düşünme imkânı tanımadan, tek nefeste "Fırtına..." diye yanıtladı. Gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmamıştı. "Asi bir fırtına olarak tanımlanabilirsin sen, Hazel." Dudaklarıma baktı. Belimdeki ellerinden biri, sırtımda hafifçe yukarı çıkarak yalnızca saatler önce dokunduğu tenime uzandı. "Bir fırtına kadar başına buyruksun, hırçınsın!" diye fısıldadı. "O herife gülüp dururken bana surat asmanın tek nedeni de bu hırçınlığın."

Yalnız bugün, yalnız benim
Ellerimden tut gülüm
Yalnız bugün, yalnız benim
Gözlerime gül bugün ♪♪

Kapılmanın sırası değildi ama onun kollarında kıpırdanmadan durmak çok güçtü. *Ne kapılması!* diye itiraz ettim kendi kendime. Bunların tüm suçlusu hormonlardı. Aynen!

Bir kadın, bir amaç için bile olsa bir adamla yan yana bu kadar vakit geçirdiğinde bir çekim hissetmesi kaçınılmazdı. Hele ki adam yakışıklıysa, çok güzel bakıyorsa, ufacık bir dokunuşla sizi sarsmayı başarıyorsa... Ateşle barutun kanıtıydı. Fakat ateş eninde sonunda söner, geriye yeniden tutuşması imkânsız küller bırakırdı. Benim bu gece işittiklerimden sonra, aksi zaten olanaksızdı. Çoktan sönmüştü ateş. Ortada yanan hiçbir şey kalmamıştı. Üzerinde dumanı tüten tek şey benim öfkemdi, o da ne yaparsam yapayım azalmamıştı. Üstelik bu duygudan da rahatsız olmaya başlamıştım. Ona öfkelenmek de savunmasız hissetmeme yol açıyordu.

Sadece öfke mi? Yoksa kırgınlık mı? diye fısıldayan iç sesimi duymamaya çalıştım. İnsan yalnızca değer verdiklerine kırılırdı. Benim Tekin'e kırılmam için bir sebebim bulunmuyordu. Onun canını neden acıtmak istediğimi sorguladığımdaysa kendime verecek bir cevabım yoktu.

Kendimden mi yoksa ondan mı kaçtığımı bilmeden hafifçe geriye adımladım. Zaten şarkının da son melodileri duyulmaya başlamıştı. *Fırtına* kelimesi zihnimde cirit atarken Tekin'in belimi saran elleri de çözülmüş, dansın bittiği gerçeği ikimizi birbirimizden uzaklaştırmıştı.

Dans pistinden ayrılıp cam kenarındaki yerimize geçerken Tekin birileriyle kısa bir sohbet etmek zorunda kalmıştı. Ben de kokteyl masasındaki çantama uzanarak telefonumu elime almış, ekranda biriken bildirimleri ise önemsememiştim.

Tekin konuştuğu kişilerden uzaklaşıp yanıma geldiği sırada telefonumdan bir mesaj sesi geldi. Parmaklarım ise tamamen istem dışı mesajı açıverdi. Ekrandaki mesaj da böylece tıpkı Arhavi'deki o ilk gece olduğu gibi hem benim hem de Tekin'in gözlerinin önüne serilmişti. Mesaj annemdendi ancak içeriği çok benzerdi.

Anneciğim:

Senin Serdar eve geldi. Şu anda babanla çalışma odasındalar.
Haberin var mı? Yoksa senden habersiz, babanla seninle
ilgili mi konuşmaya çalışacak?

Ekrandan başımı kaldırıp Tekin'e baktım. Bakışları kısılmış, çenesi sertleşmiş, ellerini ise avuçlarındaki telefonunu kıracak kadar sıkmıştı. Bu tepkilerin gerçek olmaması içimde bir yerlere asla inandırıcı gelmiyordu Ama kendi kulaklarımla duyduklarıma inanacaktım elbette.

"Benim bir annemle konuşmam gerek," dedim bir şey söylemesine olanak tanımadan. Hızlı adımlarla ondan uzaklaştım. Kulaklığı açmayacağına güvenmekten başka şansım yoktu, o anda mutlaka annemden detayları öğrenmeliydim.

Salonun terasa açılan kapılarından çıktım. Terasın üstü kapalıydı, hava fazlasıyla soğumuştu ama yağmur damlaları terasın zeminine düşmediğinden yerler kuruydu. Rehberimden annemi bulup aradım, birkaç çalışta açılan telefon bana çok sevdiğim o sesi ulaştırdı.

"Anneciğim?" dedim onun *Alo* deyişini duyar duymaz.

"Nihayet hatırlayabildiniz annenizi, küçük hanım! Meğer beni araman için palavralar sıkmam gerekiyormuş."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Attığın mesaj yalan mıydı yani?" Bıkkın bir nefes aldım. "İnanamıyorum sana, anne!"

"Yoo! Yalan değildi. Serdar gerçekten buradaydı. Az önce gitti."

Sanırım gerçekten palavra olmasını tercih ederdim. İşittiklerim beni sinirlendirmekten başka bir işe yaramamıştı. Kendimi engelleyemeden tırabzanları sıktım. "Gerçekten babamla benimle ilgili mi konuştu?" dedim bunun düşüncesine bile tahammül edemeyerek. "Ayrıldık biz ya!" diye bağırdım. Ardından sesimin fazla yüksek çıktığını fark edip alçalttım. "Böyle saçmalık olur mu?"

"Eee! Hayatına saçma sapan insanları sokarsan hayatın böyle saçmalıklarla dolar, kızım. Ben sana demiştim. Sen kim, Serdar kim, Allah aşkına?"

"Anneciğim, sırası mı şimdi bu eleştirilerinin?" Etrafıma bakındım. Tekin'in onu bıraktığım yerde viskisini yudumladığını görünce rahat bir nefes aldım. "Ben dışarıdayım, bakanlığın daveti var. Eğer Serdar bu konu için gelmediyse sonra konuşalım."

"Sırası!" diye cevapladı beni sinirle. "Her ne işin varsa hepsini bırakıp benimle konuşacaksın, Hazel Hanım. Annenim ben senin. Getirtme beni oraya, yolmayayım saçını başını!"

"Cin kaçmış senin içine!" dedim şaşırarak. "Kocan mı yüz vermedi? Sosyal medyada tasarımlarına kötü bir eleştiri mi geldi? Nedir yani? Gelmişsin bana sarıyorsun ya! Oğlunu ara, ona bağır!"

"Ulaşabilsem ben biliyorum ona da yapacağımı! Şu an elimin altında sen varsın." Derin bir nefes alarak "Ne zaman ayrıldın o sünepeden?" diye sordu.

"Anne!" diye mırıldandım uyarıcı bir tonda. "Niye sünepe diyorsun?"

"Sünepeye sünepe denir, kızım. Ya ne diyecektim başka?" Bir an düşündü. "Gerçiiiii..." dedi uzatarak. "Sünepe... Ama çakal bir sünepe. Şirkete talip olmuş sırtını dayadığı dayıcığıyla birlikte."

"Anlamadım?" dedim şaşkınlıkla.

"Baban... Bir süredir şirketi devretmek istiyordu."

Kaşlarım endişeyle çatıldı. "Neden? Kötü mü gidiyor ki işler?"

"Hayır. Sorun o değil. Finansal olarak bir sıkıntı yok. Uğraşmak istemiyor artık sadece." Hemen peşinden sinirle söylendi. "Valla ben de istemiyorum. Sürekli Atina'ya gidip geliyor. Kaç yaşına geldi. Yetsin artık yani!"

"Eee?" dedim devam etmesini ister gibi. "Sonra?"

"Sonrası yok. Hâlâ gündemde bu konu. *Yaya*nla da herhâlde atışmışlar."

"Aaa! N'olmuş ki? Sormadın mı?"

"Tabii ki sormadım," diye yükseldi. "O kadının içinde olduğu hiçbir şeyle ilgilenmediğimi bilmiyormuşsun gibi sen de Hazel." Tepkisini frenleyip devam etti. "Neyse... Dediğim gibi... Devretmeye karar verdi. Ama

daha kimseye de söylememişti. Bir *yayan* biliyordu yani. Serdar sünepesinin nasıl haberi oldu, bilmiyorum. Gerçi baban *Sektörde hiçbir şey gizli kalmıyor, bir şekilde çalınmıştır kulağına,* dedi ama bilemiyorum."

İyice kafam karışmış ama içime de bir kuşku tohumu atılmıştı. "Serdar'ın dayısı mı almak istiyormuş yani?" diye sordum.

"Evet."

"Babam ne diyor bu işe?"

Annem dayanamayıp kıkırdadı. "Ay! Zerre hoşlanmadı. Züppe züppe konuştu, içine Hazar kaçmış gibiydi." Bir an düşündü. "Ya da Hazar babana çekmiş şu durumda. Aman neyse... *Bu ne cüret! O sonradan görme embesile şirket mi satacağım bir de!* dedi Serdar'ın dayısı için. Si'li so'lu küfürler de vardı arada da onları es geçiyorum. En son o kadar küfrü Hazar'dan duymuştum."

Kısa bir an bakışlarım Tekin'e değdi. Acaba annem onun küfürlerini duysa ne düşünürdü? *Ne münasebet canım!* diye geçirdim içimden. Annemin Tekin'le tanışma olasılığı yoktu.

Düşüncelerimin bambaşka noktalara kaydığını hissedince yeniden konuya döndüm. "Öyle bir niyeti yok yani babamın?"

"Tabii ki yok!"

"Ben Hazar'la bir konuşayım ister misin?" diye sordum.

Hazar, babamın şirketini *yayam* yüzünden hiçbir şekilde devralmak istemiyordu. İmza yetkisinin ve hissesinin olmasını bile zar zor kabul etmişti. Bunun babamı üzdüğünü biliyordum ama Hazar bir kez bilendi mi, onun fikrini değiştirebilmek pek mümkün değildi.

"Yok yok. Hiç açma konuyu. Üsteleme de. Baskı hissetmesini istemiyorum." Korumacı bir tavır takındı annem. "İstemiyor işte, Hazel. Suçlayabilir misin onu?"

"Elbette suçlamıyorum ama böyle de babam kötü hissetmeyecek mi?"

"Hiç kötü falan hissettiği yok valla. Zırt pırt Atina'ya gitmeyeceği için çok mutlu. Bir sürü seyahat planı yapmaya başladı. Bıktı adam, bıktı."

"Yani... Bence de dinlenmeli artık," diyerek hak verdim. "Sevindim açıkçası. Umarım içine sinen birilerine devreder de sonradan pişman olmaz."

"Acelesi yok. Zaten şimdilerde detaylı bir finansal rapor hazırlanıyor. Bakalım, göreceğiz neler olacağını."

"Tamam, anneciğim," dedim konuşmayı bitirmeye çalışarak. Tekin'in yanına bir çiftin geldiğini fark etmiştim. "Ben Serdar'ın niyetini öğreneceğim."

"Öğrenip ne yapacaksın, Hazel?" dedi annem uyaran bir tonda. "Tamam ayrılmışsın, bitmiş, gitmiş işte. Oh mis! Hiç kurcalama."

"Merak ettim," dedim kaşlarımı çatarak. "Hem benden habersiz böyle bir şeye kalkışması da hiç hoşuma gitmedi. Ne bu böyle arkadan iş çevirir gibi?"

"İyi! Ne desem dinlemeyeceksin zaten."

"Öpüyorum seni, anneciğim. Ararım yine, olur mu?"

"Kendine dikkat et," dedi cıvıltısı düşmüş bir sesle. Bizi özlediğini gizlemekte pek iyi değildi. Ama toparlaması uzun sürmedi. "Fotoğrafını at! Elbiseni merak ettim," diye ekledi. *Mesleki deformasyon!* diye geçirdim içimden.

"Tamam, atarım. Sen de kendine dikkat et," dedikten sonra telefonu kapattım. İçeri dönmeden önce içimde filizlenen öfkeye engel olamadan Serdar'a *WhatsApp*'tan yazdım.

"Serdar, babamla görüşmeden önce sence de bana haber vermen gerekmiyor muydu?" diye sorup bir süre bekledim ama cevap gelmeyince ekranı kapattım. Elbet çıkardı kokusu, şimdi bunu düşünemeyecektim.

Salonun terasa çıktığım kapısının kapatıldığını gördüğümde diğer taraftaki kapıdan içeri girdim. Tekin aynı yerindeydi ama bu kez arkası bana dönük kalmıştı. Yaşları kendisine yakın bir çiftle samimi bir sohbet içerisindeydi. Yanlarına ulaşmama birkaç metre varken adımlarımın yavaşlamasının tek nedeni ise kadının dudaklarından dökülenlerdi.

"Cemre de Ankara'da," dedi genç kadın gülümseyerek. "İş için dedi bana ama asıl amacı seni yoklayıp şansını denemek tabii yine. Biliyorsun, ayrılmanızı hâlâ aşabilmiş değil."

Cemre kimdi? Tekin'in eski sevgilisi mi? *Bacanağı olmadığı kesin! Ayrılığı aşamadığına göre!* dedi iç sesim. Duyduklarım hoşuma gitmemişti ama yüzümdeki umursamazlık maskesinin sarsılmasına izin verecek değildim. Attığım birkaç adımın ardından Tekin de nihayet benim farkıma varmış ancak beni görünce kaşları çatılmıştı. Muhtemelen Serdar'la ilgili mesajdan kaynaklıydı ama beni kıskanmadığına göre bu tavırları anlamsızdı. "Konuşabildin mi?" diye sordu. İçeriğini merak ettiği aşikârdı. Kulaklıkları açmamış mıydı?

"Evet, konuştum," dedikten sonra Tekin'in karşısındaki çifte döndüm. Bunun üzerine Tekin de ısrarcı olmadı.

"Tanıştırayım," dedi bir bana bir de karşımızdaki çifte bakarak. "Hazel..." deyip beni gösterdi. Ardından onlara dönerek "Doruk ve Gamze..." diye ekledi.

"Çok memnun oldum," dedim ikisiyle de tokalaşırken.

"Biz de çok memnun olduk, Hazel."

"Doruk ve Gamze benim okuldan arkadaşlarım," diye devam etti Tekin.

İşittiklerim şaşırmama neden olunca "Okuldan?" dedim devam etmesini bekleyerek. Fakat bana istediğimi vermemeye kararlıymışçasına pişkin pişkin sırıttı. Az önceki sinirini perdeleyen bu gülüş, onun hakkında sorular sormam gerektiğinin aksi hâlde merakımı dolaylı yollardan gideremeyeceğimin göstergesiydi.

Neyse ki Gamze imdadıma yetişti. "Evet," dedi gülümseyerek. "Stanford'dan sınıf arkadaşıyız."

"Stanford'dan..." dedim. Şaşkınlığımı çoktan bir kenara bırakmıştım, merakla devam etmesini bekliyordum.

"Aynen," dedi Doruk hemen. "Hep birlikte Elektrik Mühendisliği okuyorduk Stanford'da. Üç yıl kadar hiç ayrılmadık."

"Neden üç yıl?" diye sordum kendimi tutamadan.

Bu kez beni yanıtlayan Tekin oldu. "Ben mezun olmadım çünkü. Son yıl okulu bıraktım."

Bu sözler merakımı daha da katladı. Son yıla kadar gelip neden bitirmemişti? Sormak istedim ama bir şeyler beni engelledi. "Anladım," dedikten sonra çalışma odasında olanlar aklıma geldi. Tekin prizle uğraşırken *çarpılırsan sana yardım etmem* deyişimi anımsamak yerin dibine girmeme neden oldu. Her ne kadar tamamlamamış olsa da mühendisti, söylediklerim çok komik durmuştu. "Sen de Hazar gibi okulu bitirmeyenlerdensin demek," dedim düşüncelerimi dağıtmaya çalışarak.

"Hazar?" dedi Gamze. Kötü birine benzemiyordu, aksine samimi bir tavrı vardı.

Benim tavırlarım da genelde bir ayna gibiydi. Karşımdakinden ne görürsem aynısını yansıtmak kişiliğimin belki de en önemli parçasıydı. Zaten bu, onu aynı samimiyetle yanıtlamamın tek nedeniydi. "Hazar ikizim," dedim gülümseyerek. "O da hâlâ mezun olmadı."

"Siz..." dedi Gamze, Tekin ve bana bakarak. "Nereden tanışıyorsunuz?"

Tekin'in yanıtlamasına fırsat vermeden atıldım. "Komşuyuz." Tekin kendini tutamadan güldü. "Ne?" dedim ona dönerek. "Komşu değil miyiz?"

"Öyleyiz."

"Nasıl yani?" dedi Doruk. "Senin evinin çevresi ormanlık arazi. Nasıl komşu oldunuz?"

Tekin'in vereceği yanıtı merak etsem de "Uzun hikâye!" deyişini beklemiyordum.

Bu cevaptan hoşlanmayarak sözlerimi sürdürdüm. "Tekin, ikizim Hazar'la tanışıyor. Bir konuda yardıma ihtiyacım olunca ve Hazar da buralarda olmayınca imdadıma Tekin yetişti diyelim." Derin bir nefes alıp Tekin'in gözlerinin içine baktım. "Kısa süreli bir komşuluk yani," dedim vereceği tepkiyi görmek isteyerek.

Gözleri kısıldı. Tek kaşı hafifçe havaya kalktı. "Kısa süreli?" diye mırıldandı. Ama benden başka bir şey duyamadı.

Gamze oluşan gergin havayı anlamış gibi gülümseyerek araya girdi. O andan sonrası birbirimize sorduğumuz sorularla geçti. Çok içten bir kadındı. Öğrendiğime göre Doruk'la birkaç yıldır evliydiler ve bir de kızları vardı. Şu anda otelde bakıcısıyla birlikte olan üç yaşındaki bu küçük kız Tekin'e âşıktı. Her yaş grubundan hayran kitlesinin olması şaşırtıcı değildi elbette, adamda şeytan tüyü vardı.

Tekin'in bir süre sohbetten uzaklaşıp birileriyle yazıştığını gördüğüm anda, meşhur toplantının yaklaştığına dair bir önseziye kapıldım fakat herhangi bir soru sormadım.

Tam o anda Gamze, "Ay Hazel!" diye cıvıldadı. "Bizim şurada fotoğrafımızı çekebilir misin? Kırk yılda bir kaçabildik baş başa, kıyafetim boşa gitmesin."

Gülümsedim tepkisine. "Tabii ki," deyip bana vereceği telefonu bekledim.

Gamze arka masalardan birini işaret ederken "Diğer masada kaldı bizim telefonlar," deyip Tekin'e döndü. "Tekin, senin telefonunla çekelim mi? Sen bana gönderirsin."

Tekin telefonunu bana uzatırken, Gamze ve Doruk da şık manzarayı arkalarına alarak camın önüne geçtiler. Birbirlerine sevgiyle bakan çiftin birkaç fotoğrafını çektikten sonra, kontrol etmesi için telefonu Gamze'ye uzattım.

"Beğenmezsen çekerim yine," dedim gülümseyerek.

"Harika çıkmış," dedi Gamze, Doruk onun alnına küçük bir öpücük bırakırken. Gamze pozlardan memnun kalınca yerime geçtim.

Tekin yanımdaydı, viskisini yudumluyordu. Fakat Gamze'nin sıradaki sözleriyle dudaklarına götürdüğü kadehi yarı yolda öylece kaldı.

"Siz de şöyle geçin de ben de sizi çekeyim," dedi Gamze heyecanla.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Kalbim ufacık tekler gibi olsa da "Yok, ne gerek var?!" diye devam ettim.

"Kıyafetin harika! Bir fotoğrafla ölümsüzleşmezse yazık olur," dedi Gamze.

"Hadi hadi!" diye onayladı karısını Doruk.

Tüm bu olanlar âdeta bir komplo gibiydi. Tekin'in bakışları üzerimde dolaşıyordu. Bir istek görmeye çalıştım gözlerinde fakat çoktan Gamze'nin teklifini onaylamıştı.

"Çek hadi," dedi elindeki kadehi masaya bıraktıktan hemen sonra. Elini belime attığında hayretle ona baktım ama o hiç umursamadan karşıya bakıyordu.

"Bu nereden çıktı şimdi?" diye sordum şoka girmiş gibi. Başını soluna çevirdi, gözleri gözlerime değdi; dudaklarının köşesi hafifçe kıvrılmıştı, duruşuna erkeksi bir güç hâkimdi.

Terlediğini hissettiğim avuçlarımı elbisemin kumaşıyla serinletmeye çalıştım ama nafileydi. Boğuk, boğazının derinlerinden gelen sesiyle "İstemiyor musun?" diye sorduğunda nefesim boğazımda düğümlendi.

"Yani... İstememek değil de..." dedim ne diyeceğimi, nasıl kıvıracağımı bilemeden. Allah kahretsin ki istiyordum. Hem de çok! Ama istemeyi istemiyordum. İşittiklerimden sonra bunu gururuma yediremiyor, Tekin'in ne yapmaya çalıştığını da anlamıyordum.

"O zaman gülümse," dedi gözleri yüzümün her miliminde dolanırken. "Gerçi... Sen bana gülmeyi pek tercih etmiyorsun."

"Güldürdün de gülmedik sanki!" dedim çenemi hırçın bir şekilde havaya dikip, kızgın bakışlarımı yüzünden ayırmadan.

"Ha şöyle!" diye mırıldandı. Dudaklarının kenarında biraz küstah ama çokça çapkın bir kıvrım vardı. "Gülüşün güzel... İnkâr etmeyeceğim. Ama bu hırçın hâlin... Sanırım yalnızca bana özel."

Çılgınca atan, iyice rayından çıkmış kalbimi dizginlemek zordu. "Neden acaba? Sürekli tepemin tasını attırdığın için olabilir mi?" dedim kendimi toparlamaya çalışarak.

"Bu benim zorlanan sabrımın yanında hiçbir şey. İnan bana," dedi gülerek. Ardından Gamze'ye döndü ve "Hadi çekiyor musun?" diyerek olası sorularımın da önünü kapattı.

Gamze poz verdiğimiz anları da kadraja aldıktan sonra, "Çektim bile!" diye cıvıldadı. Gamze'den beni yalnız da çekmesini isteyecekken arka masadan birileri onlara seslendi ve telefonlarının çaldığını söyledi. Tekin'in telefonunu teslim edip "Hemen geliyoruz," diyerek yanımızdan ayrıldılar.

Ben öylece kalakalınca bu elbette Tekin'in dikkatinden kaçmadı. "Ne isteyecektin?" diye sordu.

"Önemli bir şey değildi," dedim mırın kırın ederek.

"Ona bırak da ben karar vereyim, Hazel." *Öküz!* Kibarlığı yalnızca birkaç saniye sürüyordu.

"Annem kıyafetimi merak etmişti de. Ona göndermek için bir poz isteyecektim. Gelince çeker Gamze artık."

"Geç!" diye buyurdu. "Ben çekeyim."

"Yok ya! Gerek yok. Çeker Gamze," diye itiraz ettim. Tekin'e poz vermeyi istemiyordum.

"Vakit geçiyor, toplantı başlayacak birazdan," diye uyardı beni. Gamze'yle Doruk'a baktım, hararetle telefonda konuşuyorlardı.

"İyi tamam," dedim mecbur kalarak. Elbisemin yırtmacını düzelterek birkaç fotoğrafımı çekmesine izin verirken yanaklarımda hissettiğim kızarıklığı ise yok saymaya çalıştım.

Tekin bir şeyler söyleyecek gibi bana bakarken telefonundan gelen mesaj sesiyle sıkıntılı bir nefes aldı. "On dakikaya toplanıyorlar," deyişinin hemen ardından da benim için stresli dakikalar başlamıştı.

Hızlı adımlarla salonun biraz ilerisindeki lavaboya doğru ilerledim. Gold varaklarla çevrili beyaz kapının önüne ulaştığımda zaten bekleyen üç kişi olduğunu gördüm. O kalabalıkta beklemek zor geldiğinden yalnızca personelin kullanmasına izin verilen arka lavaboya yürüdüm. Bu sırada da çantamın içindeki kapı kartını arıyordum.

O lavaboyu kart olmadan açmam imkânsızdı. Bu sırada Kıvılcım'ın bakışlarının üzerimde olduğunu fark edince içimi bir rahatlık sardı. Ona nerede olacağımı gösteren küçük bir baş hareketi yaparken, o da gülümseyişini gizleyerek bana göz kırptı.

Tekin henüz toplantıya girmemişti. Lavaboya gitmem gerektiğini söyleyince acele etmemi tembihlemiş, ben salona dönmeden toplantıya dâhil olmayacağının ise altını çizmişti.

Kilidi olmayan, üzerinde yalnızca kart okutucu bulunan kapının önünde duraksadım ve hızla kartı okutarak içeri daldım. Ancak boş bulmayı umduğum lavabonun içinde gördüğüm iki adamla şoke oldum.

İkisi de tanıdıktı. Birinin bakışları tedirgindi, diğerinin tavrından ise tahammülsüzlük akıyordu.

Dudaklarım da gözlerim gibi şaşkınlıkla açılmışken "Senin ne işin var burada, Hazel?" dedi tahammülsüz olan. Bu soruyu benim ona sormam gerekirken bana hesap sorma haddini kendinde bulabilmesi şaşılasıydı.

Kapı otomatik olarak kapanıp kilitlenince zihnimden geçen tüm düşünceleri tek bir cümleyle özetledim. "Sen... Tekin'den bir şey mi gizliyorsun?" dedim karşımdaki kişiye. Tepeden tırnağa hissettiğim şaşkınlığın sebebi, biraz ötemde duran Cesur'dan başkası değildi.

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi Cesur, bana doğru tehditkâr bir adım atarken.

"Bu ne o zaman?" diye sordum diğer adama bakarak. Dedemin beni gönderdiği *karaoke* bardaki barmendi bu. *Burada ne işi vardı?* İkisinin birbirini tanıyor olması yeterince şaşırtıcıyken barmeni benim de tanıdığımı Cesur'a belli etmemem gerekiyordu.

Cesur, barmene bir bakış attı. Barmen beni kısa bir süre süzdükten sonra tuvalete girdi ve tuvalet kapısının arkasındaki, daha önce bir kez bile dikkatimi çekmemiş gizli bir bölmeden dışarı fırladı.

"Nereye gidiyor?" diye peşinden atılmışken Cesur ansızın bileğime yapıştı.

"N'apıyorsun sen, Hazel?" dedi sinirle.

"Asıl sen ne yapıyorsun?" diye bağırdım kendimi tutamadan.

Kapıya tedirgin bir bakış attıktan hemen sonra bileğimden elini çekti ve "Sus!" derken parmağını uyarır gibi salladı.

"Ne susacağım ya? N'apıyorsun sen burada böyle gizli kapaklı? Ne konuşuyordun o adamla? Tekin'in haberi var mı bundan?" diyerek telaşlı sorularımı sıraladım. Normalde şüphe duymazdım. O anki sorgulamalarımın tek nedeni onu barmenle görmemdi. Barmenin görevi bu geceki olası bir suikastı engellemekti oysa. Fakat şimdi içime kuşku tohumları bırakılmıştı.

Cesur'un dudakları küstah bir tavırla kıvrıldı. Yüzüme küçümsercesine bakıp "Ben Tekin'den habersiz adım atmam!" dedi.

"Bana hiç öyle gelmedi!" dedim duruşumu dikleştirerek. Yalan söylediği apaçık ortadayken buna inanmamı bekleyemezdi. "Bildiğim kadarıyla senin köşkün içinde değil, dışında olman gerekiyordu."

"Allah Allah! Şimdi de emir vermeye mi başladın?"

"Hayır! Ama emir aldığın kişiye gördüklerimi söyleyeceğimden hiç şüphen olmasın."

"Hadi! Durma! Hemen git, yetiştir Tekin'e. Yetiştir ki bir kez daha bütün planı senin yüzünden altüst olsun!"

Kaşlarım çatıldı. "O ne demek?"

"Arhavi'ye geldiğin andan beri bütün planları sikip attın demek!"

"Düzgün konuş benimle, Cesur! Haddini bil!"

"Doğruları duymak hoşuna gitmedi mi? Eh, biraz daha dinleyeceksin o zaman! Şu anda söyleyeceğin tek bir negatif şeyle Tekin'in o toplantıda elde edeceklerine engel olabilirsin." Öfkeyle soludu. "Hadi! Durma! Hemen koş, git. Anlat Tekin'e. Cesur'u bir adamla gördüm, senden gizli işler çeviriyordu de! Sonra hop! Tekin katılmak için aylarca uğraştığı toplantıyı iptal etsin. Sence o boşluğa Tekin'den başkasını koymaları ne kadar sürer? Ben söyleyeyim sana! Gece bitmeden zihinlerinde çoktan başka birini yerleştirmiş olurlar. Biz de işte..." Elini salladı alayla. "Seni koruyacağız diye böyle heba oluruz buralarda. Aman Hazel Hanım'ın kılına zarar gelmesin yeter ki!"

Beni manipüle ettiğinin farkındaydım ama söyleyecek tek bir söz bile bulamadım. Tekin'e gördüklerimi söylersem neler olacağını bilmiyordum buna rağmen risk alacak mıydım?

Cesur'a bir yanıt veremeden lavabonun kapısının çalınmasıyla olduğum yerde korkuyla sıçradım.

"İki seçeneğin var," diye fısıldadı Cesur. "Ya bütün planları dağıtır, altüst edersin..." Tuvalet kapısına doğru ilerledi. "Ya da o muhteşem yeteneğinle rol kesersin."

Benden yanıt alamayınca "Hazel!" diye bağıran Tekin'in ahşap kapıya yumruğunu geçirdiği, çıkan gürültü nedeniyle aşikârdı. Bakışlarım Cesur'un üzerindeydi. Onun da barmen gibi özel bölmeden dışarı çıkışını izlerken kalbim göğüs kafesimi delmek üzereydi. "Hazel! Aç şu kapıyı! Kıracağım yoksa!" dedi Tekin.

Dudaklarımı tedirginlikle ısırıp bir çare aradım. Ne yapacaktım? Gördüklerimi Tekin'e anlatmayı göze alacak mıydım? Ya toplantıyı iptal ederse? Onun için önemliydi bu toplantı ve onu engelleyen kişi olmayı göze alamazdım.

Kapı bir çarpma sesiyle sarsıldığında bulunduğum yerde sıçradım. Tekin'in kapıyı kırmaya çalıştığını anladığım anda ise telaşla kapıyı açtım.

Ben kapıyı açar açmaz içeri daldı. "İyi misin?" diye sordu beni gördüğünde. Ne diyeceğimi bilemeden öylece yüzüne bakarken bakışları endişe doluydu. "Hazel! Bir şey söylesene!"

Dudaklarımı araladım ama konuşamadım. Tekin iyiden iyiye telaşlanmış olacak ki beni bırakıp lavabonun içini kolaçan etmeye başladı. Fakat o gizli bölme tuvaletin içeri açılan kapısının duvar kısmında kalıyordu, dolayısıyla dikkatini bile çekmemişti.

"Birisi bir şey mi yaptı?" diye sordu yeniden yanıma gelirken. Bir elini belime sardı, diğeriyle çenemden tutup yüzümü kendine doğru kaldırdı. "Hazel!" dedi boğuk sesiyle. "Arabaları hazırlatıyorum. Hemen gidiyoruz."

Tepkisi tam da Cesur'un söylediği gibi olunca korkuyla eline yapıştım. *Planları dağıt, altüst et,* diyen sözlere, Tekin'in dakikalar önce beni bir *fırtına* olarak tanımlayan sözleri karıştı. "Gerek yok!" dedim nefes nefese. "Tuvaletten çıkarken..." diyerek aklıma gelen ilk yalana sarıldım. "Ayağımı burktum sadece," dedim sol bacağımı tutarak. Derin bir nefes aldım. Allak bullaktım. "Biraz fazla acıdı da ondan tepki veremedim."

Keskin, içimi okumaya çalışan bakışlarını üzerimde dolaştırdıktan sonra omuzlarımdan tutup beni geniş lavabodaki dinlenme koltuğuna oturttu. Burası tek kişilik, özel tuvaletlerdendi, ihtiyaç duyulabilecek her şey düşünülmüştü.

Koltuğa oturduğumda önce elimdeki çantamı alıp kenara koydu, ardından hafifçe dizlerinin üzerine çöktü. Ne yapacağını anlamaya çalıştığım sırada gelen hamlesiyle nefesim boğazıma dizilerek kocaman bir düğüm oluşturdu.

Elini sol ayak bileğime uzattı. Bileğimi saran kırmızı ayakkabımın saten bağlarını çözmeden tenime dokundu ve "Burası mı?" diye fısıldadı.

"Toplantıya geç kalacaksın," dedim ama aldırmadı. Bakışlarım dizimdeki geçmişten kalan yara izine değerken Tekin'in yolda gelirken söyledikleri de peşi sıra zihnime doldu. *Çok fazla kişi eklendi tabloya,* demişti. Benim derdim gerçekten bir yük, bir ayak bağı mıydı? Belki de Cesur'un sözleri Tekin'in beni kırmamak için söylemeyi tercih etmedikleriydi. Arhavi'ye gidişimle neleri altüst ettiğimi bilmiyordum ama şüphem yoktu ki Tekin, sorsam da anlatmayacaktı.

Fırtına üzerinize doğru eserse yalnızca etrafı yıkmak, savurmak, dağıtmakla kalmaz; sizi gitmeyi planladığınız yoldan da alıkoyardı. Şu durumda pek de seçenek yoktu, fırtınanın yönünün değişmesine ihtiyaç vardı.

11. BÖLÜM

Bir pusulaya ihtiyaç duyduğum ve doğru yönün neresi olduğunu sorguladığım saniyeler, Tekin'in parmakları ayak bileğimdeyken geçip gitti. Yüzlerce mi yoksa yalnızca tek bir saniye miydi? Zihnim zaman algısını büsbütün yitirmişti.

Verdiği nefes, yırtmacımın açıkta bıraktığı bacağıma çarpınca tenimdeki ürpertiyi bastırmak istedim ama mümkün değildi. Bir eli ayak bileğimdeyken diğer eliyle dizimdeki küçük yara izine dokunduğunda ise beni yeniden asıl meseleyle karşı karşıya getirmişti.

Tekin'in de benim gibi kontrolünü kaybettiğini sandığım arabadaki hâlleri... Kısacık bir an da olsa çıplak tenime dokunan alevden elleri... Gecenin gri gölgelerinin arasında, gizemli bir adamla konuşurken dile getirdikleri... Cesur'un buram buram manipülasyon kokan ama henüz ortaya dökme riskini alamadığım sözleri... Ve aklımı yeni yeni kurcalamaya başlayan, Cesur'un ima ettiği şekilde Tekin'in benim derdimi kendine yük edinme ihtimali... Hepsi ama hepsi bir olmuş, benimle çetin bir savaşa girişmişti. Fakat öyle bir savaştı ki bu, cepheler iyiden iyiye silikleşmişti.

Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu kestiremiyordum bir türlü. Bu da yetmezmiş gibi bir şeyler beni Cesur'u ifşa etmekten de alıkoyuyordu. Yine de... En azından toplantı bitene kadar zaman vermiştim kendime. Böyle bir konuyu Tekin'den saklayamayacağımı çok iyi biliyordum.

Benim meselem değildi neticede. Eve düşen yıldırım olarak anılsam da önemi yoktu. Bu gece ve sonrasıyla ilgili birçok plan yaptığına emin olduğum Tekin, eğer kendinden gizlenen, o planları altüst edecek bir şeyler varsa bunu bilmeyi hak ediyordu.

Sesimi zar zor bulabildiğimde "Tekin, toplantın var," diye hatırlattım yeniden. Ama yine oralı olmadı.

"Beklesinler," diye yanıtladı.

Fırtına olmamaya âdeta yemin etmiştim ama içimde bir yerler bunun imkânsız olduğunun da farkındaydı. Üstelik... Bileğimdeki dikkat dağıtıcı parmaklar, bir şeyi daha idrak etmemi sağlamıştı. Dans ederken

düşündüklerim başlı başına hatalıydı. Ateş ve barut değildik biz, kor alev ve fırtına sanırım çok daha anlamlıydı.

Kor alevlerin üzerine doğru sert bir fırtına eserse bu onu söndürmez, aksine tüm şiddetiyle daha da harlardı. Belki de bu, ufacık bir dokunuşa kapılmamaya ant içmişken bileğime değen parmakların tenimi ürpertmesinin tek açıklamasıydı.

Elbette ben bunu öylece kabullenecek, tek bir dokunuşla erimeyi kendime yedirecek biri değildim; canımı dişime takarak reddetmeye devam edecektim. Hatta reddettiğimi de reddedecek ve hiçbir şey olmamış gibi davranmayı sürdürecektim. O yüzden hızla silkelendim ve en büyük kalkanımın, hırçınlığımın ardına gizlendim.

"N'apıyorsun?" dedim Tekin'in parmakları, ayak bileğimde ateşten izler bırakırken. Uzun tırnaklarım oturduğum dar, dikdörtgen bir pufu andıran koltuğun kumaşına saplansa da hislerimi belli etmedim.

"Bileğini ovuyorum," dedi arsız arsız. Parmakları hafifçe tenimi ovuşturdu. "Burktum dedin ya," diye devam ettiğinde hemen role girerek yüzümü hafifçe buruşturdum. Sanki acıyan kısma denk gelmiş gibi bir tepkiydi bu ve ben günün sonunda palavralarım yüzünden başıma bir iş açılmamasını umuyordum.

"Niye?" dedim ona sahte bir merakla bakarak. "Doktor musun sen?"

"Değilim. Ama ilk yardım bilgim iyidir."

"Nerede öğrendin peki ilk yardımı?" diye sordum dayanamayarak.

"Çok uzak bir geçmişte. Oldukça özel bir yerde," dedi tok sesiyle. Tek kaşı, dudağının kenarıyla eş zamanlı havalandı. "Merak mı ettin?"

"Nesini merak edeceğim?" dedim çenemi dikleştirerek. "Öylesine sordum. Konuyu sen açtın. Ben öyle çok da meraklı biri değilimdir zaten," diye salladım.

"Ben merak ediyorum ama," dedi dümdüz bir sesle. Az önce arsızlıkla dolu bakışlarına, ansızın tekinsiz bir ifade yerleşmişti.

Bu ani değişimin nedenini anlayamadığım için sormadan edemedim. "Neyi?"

"O Serkan dallamasının, İstanbul'a kadar gidip babanla ne konuştuğunu!"

"Serdar!" diye düzelttim hemen.

Ben öyle deyince çenesi kasıldı, burun kemerini sıktı, boynunu bir sağa bir sola yatırdı. "Her ne sikse!" diye homurdandı.

Kendimi tutamadan elimi yumuşak bir şekilde ağzına vurdum. "Üffff! Ne pis ağzın var ya!" dedim kınar gibi. Fakat yaptığım hareketin ne denli hatalı olduğunu ancak dudaklarına dokunan elimi sıkıca tuttuğunda kavrayabildim.

"Öyledir," dedi bununla övünür gibi. "Çok pistir. Beğenemedin mi?"

Elim hâlâ kıskacındaydı. O konuştukça parmaklarımın dudaklarına değmesi içimi gıcıklasa da "Hem de hiç!" diyerek dikleştim. Oturduğum yerde kıpırdanmamak için güç bela duruyordum ama kendimi dizginlemeyi bildim. "Zerre kadar bile!"

"Kötü oldu bu," dedi dudakları arsız bir tebessümle kıvrılırken. Diliyle çok kısacık dudaklarını yaladı. "Ağzımın başka yetenekleri de vardır hâlbuki."

Dilinin ıslaklığı, hâlâ dudaklarından uzaklaştırmama izin vermediği parmaklarıma değince "Bana ne canım?" dedim ve elimi onun tutuşundan, tıpkı ateşe dokunmuşum gibi çektim. İşittiklerimin ve o küçücük ıslak temasın etkisiyle yanaklarım ısınsa da lafı çarçabuk değiştirdim. "Hem... Kulaklığı açmadın mı? Öğrenmişsindir sen kesin annemle konuştuklarımı."

"Özel konuşmalarını keyfi olarak dinlemiyorum, Hazel," dedi Tekin tavizsiz bir tavırla. "Beni ilgilendiren bir durum varsa... Ve bu doğrudan ya da dolaylı olarak senin güvenliğinle alakalıysa... Bana söyleyeceğini varsayıyorum." Kaşları çatıldı. "O herifin senin için herhangi bir tehdit oluşturmadığı kanıtlanmadı henüz."

Ben ve benim güvenliğim... Her seferinde konu dönüp dolaşıp buraya geliyordu. Bunun bana en ufak temasının olduğu anlarda konuşulması ise aklımı bulandırıyordu. Üstelik hemen peşinden takip eden, birilerinden uzak durmamı emreden o sözler, kendimi kötü hissettiriyordu.

"Oluşturduğu da kanıtlanmadı. Hem... Serdar benim için ne tehdit oluşturabilir ki?" dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Onun amacı... Hiç de senin sandığın gibi bir şey değil. Hedefi çok başka."

Tekin tehditkâr bir tavırla üzerime doğru eğildi. Şimdi iki avucu da arkamdaki duvara yaslanmış hâldeydi. "Sana bir şey söyleyeyim mi, Hazel?" dedi. Sesi daha önce Serdar'dan bahsettiği anlara tezat olarak buzdan değil, âdeta alevdendi. Üzerine basa basa "O herifin..." diye devam etti. "Amacını da hedefini de sikerim!"

"Allah Allah! Hiç de bir şey yapamazsın," dedim ona meydan okur gibi.

"İzle ve gör!" diye yanıtladı beni. "Bak bakalım, neler yapıyormuşum."

"Korkmam mı gerekiyor bundan?" diye diklenmeye devam ettim.

"Hayır," dedi Tekin tek solukta. "Sen ayrıldığın bir adam için... Neden korkasın ki? Serdar senin hiçbir şeyin değil. Öyle değil mi?"

Teyit mi bekliyordu benden? Çok beklerdi! "Yani..." diye mırın kırın ettim. "Bilemedim. Ne derler, bilirsin. Bazı şeyler yarım kalınca..."

"Yok! Yanlışın var senin," diyerek lafı ağzıma tıkadı. Diz çöktüğü yerden ayaklanmış, elini saçlarının arasına atarak simsiyah tutamları bastıramadığı bir öfkeyle avuçlamıştı. "Tamamlandı o!" Boynundaki damarlar belirginleşmiş hatta gerdiği ellerinin üzerindekiler de nehre benzeyen yollar yaratmıştı. Tek bir söz daha söylememe izin vermeden "Hadi! Kapattık bu konuyu! Serkan, Serdar, Salih, Selim... Her ne haltsa! Bitti, gitti! Ama dur sen!" dedi söylenmeye devam ederek. "Öyle bir kanıt bulacağım ki onunla ilgili..."

Kapıyı açıp hızla çıktı. Ben de çantamı alarak oturduğum yerden kalktım. Bir an kapıya doğru hızlanır gibi olsam da bilek burkma yalanım aklıma gelince yavaşladım. Koridorda bacağını sinirle kıpırdatarak beklediğini gördüğümde gülüşümü dizginlemeyi denedim. Yüzümdeki kızarıklıktan hâlâ kurtulamamıştım ama neyse ki Tekin öyle sinirliydi ki dikkat bile etmemişti.

Delir! dedim içimden. Ama neye delirdiğini henüz kesin olarak belirleyememiştim. O adamla konuşmasına göre kıskançlıktan olamazdı. O zaman sebep neydi? İşte bu benim için bilinmezlikten ibaretti. Bana olan davranışlarıyla o adama söyledikleri büyük bir çelişki içindeydi. Fakat bulunduğumuz şartlarda benim için eylemler kadar kelimeler de önemliydi.

Salona ilerlerken Tekin'in telefonuna mesaj gelince duraksadık. Mesaj ekranını benden saklamayınca onunla beraber ben de okudum yazılanları. Mesaj Pelin'dendi. Lazarenko'ya, San Francisco'ya döneceğini söylediğini yazmıştı. Bunun etkisiyle merak ettiğim şeyi sormadan edemedim. "Planın ilk hâlinin Pelin'le olduğundan bahsetmişti Cesur."

"Öyleydi. Tek başına halledecekti," diye açıkladı Tekin. "Lazarenko için burada güvenlik kontrolü yapması gerekiyordu. Öyle girecekti çalışma odasına. Fakat o planda birilerinin Pelin'in yanında olma ihtimali çok yüksekti. Üstelik cihazı prizin içine de yerleştiremeyecekti. Yani işlemi tamamlasaydı da sonradan cihazlar bulunabilirdi."

"O yüzden mi benimle yeni bir plan yaptın?"

"Sebeplerimden biri bu, evet. Ama en güçlüsü değil."

"Sebeplerinden en güçlüsü ne peki?"

Derin bir nefes aldı, dudakları hafifçe kıvrıldı. "Seni yanımda tutmak için bir bahanem olsun istemişimdir belki," diye mırıldandı. "Olamaz mı?"

Tekin aklımdaki çelişkiler yumağına bir düğüm daha eklerken hızla konuyu değiştirdim. "Beni çektiğin fotoğrafları atabilir misin?"

Dudaklarını kıvıran ufak tebessüm, birkaç saniyenin ardından küstah bir gülüşe dönüştü. *Köpek!* Bu gülüşün ona çok yakıştığını adı gibi biliyordu. "Diğerlerini istemiyorsun yani?" diye sordu.

Omzumu silktim cilveli bir edayla. İstiyordum ama burnum yere düşse eğilip alacak değildim. "Fark etmez."

Tekin'in telefonu bir kez daha ötünce oflayarak bana döndü. "Girmem lazım artık şu toplantıya." Başımı salladım. "Kıvılcım'ın görüş açısından ayrılma."

"Gamze'nin yanında olurum," diye yanıtladım. Hemen peşinden aklıma gelen şeyi dillendirmeden duramadım. "Dönüşte..." diye mırıldandım. "Cihan'la ya da diğerleriyle dönmesek olur mu?"

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Omzumu silktim. "Sıkıldım bu gece bu ortamdan artık. Başka bir sebebi yok," dedim. Ama aslında niyetim Cesur'u yakalayışımdan bahsetmekti.

Neyse ki fazla üstelemeden "Söylerim çocuklara, getirirler arabayı," dedi. "Görüşürüz," diye ekledikten sonra toplantı salonuna doğru ilerledi. Bu yolda ona, Güngör Bey'in asistanı eşlik etmişti.

Yalnızca dakikalar önce terk ettiğim kokteyl masasına döndüğümde Gamze elindeki şampanya kadehinden küçük yudumlar alıyordu. O andan sonrası ise sohbetle geçecekti.

Gamze ve Doruk, Tekin'in Silikon Vadisi'ndeki şirketinde küçük ortaktı. Herhangi bir maddi engeli olmayan Tekin, okulu bıraktığında San Francisco'da bir şirket kurmuş, orada şirket açacak kadar maddi gücü olmayan Doruk'la Gamze'ye bir teklifle gelmişti. Tekin yalnızca sermaye ortağı ve yönetim kurulu üyesi olarak yer alacak, onlar ise şirketi büyütecekti. *Korphenix Tech* isimli bu teknoloji girişimi Savunma Sanayi alanındaki beş milyar dolarlık güncel cirosuyla sektörü domine eder hâle gelmişti. Arhavi'ye gitmeden önce Tekin'e bu şirket üzerinden ulaşmaya çalışmış ama başaramamıştım. Çeşitli niş sistemler ve yazılımlar üzerine çalışan bu şirketin en bilinen ürünleri *drone*ları algılayabilen hayalet bir radardı. Şimdilerde ise yeni bir yazılımın peşindeydiler hatta bunun için işinde dâhi seviyesinde bir yazılımcı arıyorlardı. Bir yandan da Ankara ofisinin açılış süreciyle uğraşıyorlardı.

Bunlar fazlaca profesyonel bilgilerdi tabii. Hiç ilgi alanıma girmediği için de yalnızca zihnimin bir köşesinde yer edinmişti. Edindiğim en önemli bilgi ise Tekin'in doğum günü olmuştu. Gamze *En son Tekin'in doğum gününde, 10 Nisan'da görüştük*, deyince aklım bu bilgiyi hemen en cafcaflı yere oturtuvermişti.

O sırada Tekin'den gelen mesajla dikkatim dağıldı.

Tekin:

Gamze'yle Doruk gittiler mi?

Hazel:

Hayır. Burada Gamze. Sohbet ediyoruz.

Tekin:

Ne hakkında?

Hazel:

Senin dedikodunu yapıyoruz.

Tekin:

Öyle mi?

Bana da sorabilirdin.

Hazel:

Neyi?

Tekin:

Hakkımda merak ettiklerini.

Dayanamayıp dudaklarımı ısırdım. Benim onu merak etmemi mi istiyordu?

Hazel:

Lavaboda da söylediğim gibi...
Ben hiç meraklı biri değilimdir.

Tekin:

Sen meraklı bir kadın değilsin ama...
Al bakalım. Fotoğrafların.
Diğerlerinden de beni kesip kullanırsın belki.

Hazel:

Aynen. Öyle yaparım.

Fotoğrafları tek tek incelemeye başlamışken telefonuma bir e-posta bildirimi geldi. E-postanın Semra Hoca'dan geldiğini görür görmez hiç bekletmeden açtım. Tezimle ilgili bir konuydu muhtemelen ama yine de okumayı sonraya bırakmadım.

Kime Bcc

Hazelciğim,

Ben henüz inceleme fırsatı bulamasam da tezin için okumanı istediğim bir kaynak var. Kafanda yeni fikirler oluşturması açısından faydalı olabileceğini düşünüyorum. Fakat yasaklı bir kitap olduğundan gerçek bir kaynak olarak kullanabilmen mümkün değil. Ankara'daki bir sahafta bulabileceksin yalnızca. Sahafın sahibi bir tanıdığım. Kendisine senden bahsedip e-posta adresini verdim, seni hangi gün gidebileceğinle ilgili mutlaka bilgilendirecek.
Hızlıca çalışmalarına başlamanı istiyorum. Böylece döndüğümde üzerinden geçebiliriz.
Sahaf seninle iletişime geçtiğinde beni de bilgilendir lütfen.
İyi çalışmalar.

Prof. Dr. Semra Özata

Cevap yazmayı sakin bir ana ertelerken Doruk'un da geldiğini gördüm. Ancak Gamze telefonda hararetli bir görüşme yapıyordu. Görüşme sonlanınca "Bakıcı aradı," dedi Gamze telaşla. "Ateşi çıkmış Bade'nin." Bade, kızlarıydı. "Bizim hemen gitmemiz gerek, Hazel."

"Çok geçmiş olsun," dedim ben de gerçek bir üzüntüyle. "İnşallah ciddi bir şey yoktur. Haber verirsiniz Tekin'e."

Beni onaylayıp yalnızca dakikalar içinde salondan ayrıldılar. Bir süre etrafı izlerken salonun terasa açılan kuytu köşedeki kapılarından biri çekti dikkatimi. Perdenin oynaştığını fark edince iyice dikkat kesildim.

Ansızın hayal mi yoksa gerçek mi olduğunu anlayamadığım bir şey gördüm. Tek bir görüntü... *Bum!* Geçmiş kapısının tam eşiğinde duruyordum.

Yalnızca ensesini görebildiğim bir adam başını hafifçe sağa yatırdı. Kulağının bitiminden arkasına doğru uzanan bir yara izine sahipti. İki elindeki deri eldivenler ve başındaki beyzbol şapkasıyla salonun şıklığına tezat bir hâldeydi. Terasa adım atar atmaz yere tükürdüğünü gördüğüm anda, bulanan midemi yatıştırmak ister gibi karnımı tuttum. Bu hareket ve o yara izi beni apansız o lanet gemiye taşımıştı. Tehditçi... Buradaydı.

Açık kapıdan bir rüzgâr esti üzerime doğru. Burnuma çok uzaklardaki karanlık denizin tuzlu kokusu doldu. Tıpkı o geceki gibi buzdan bir ürperti kapladı tüm vücudumu ve bunun bu gece Tekin bana bir nefes kadar yakınken hissettiğim ürpertiyle en ufak bir benzerliği yoktu.

Yüzünü göremediğim adamın yürüyüşü dikkatimi çekince ansızın kaşlarım çatıldı. Tek ayağı aksıyordu. Muhtemelen bunun sorumlusu haftalar önce, denizin ortasındaki o yük gemisinde benim tuttuğum silahtan çıkan kurşundu. Daha ölümcül bir yere ateş etmeyi, adamlarından biri üzerime atıldığı için beceremediğimi ama görünen o ki verdiğim zararı az da olsa üzerinde taşıyordu. Sahiden o muydu? Yoksa aklım bana oyun mu oynuyordu?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğu için ayaklarım istemsizce ileri doğru atıldı. Sık hissettiğim bir duygu değildi korku ama o anda tüm ruhumu kıskıvrak yakalamıştı.

Sağduyum beni tamamen terk edip giderken kendimi terasa açılan kapının eşiğinde buldum. Ankara'nın karanlık gecesi çok soğuktu ama şimdi yarattığı ürpertiye adrenalinin ateşi de karışıyordu.

Gözlerim hızla terası taradı ama az önceki silüetten eser yoktu. Elimde sıkı sıkı tuttuğum telefondan bir mesaj sesi geldiğini duyunca Tekin olduğunu sandım başta ama karşımda bambaşka bir manzara duruyordu.

Bir *WhatsApp* mesajıydı bu. Zihnimin karanlık dehlizlerine kazınmış *o* numaradan geliyordu. Açmakla açmamak arasında gidip geldim fakat az önce gördüğümü sandığım kişinin tam da üzerine bu mesajın gelmesi tesadüflere çok da yer bırakmıyordu.

Bir saniye daha düşünmeden mesajı açtım. Yine her zamanki tehditlerini sürdüren bir şeyler yazdığını sanmıştım ama karşımda dört adet fotoğraf vardı. Dakikalar önce Tekin'den gelen fotoğraflarla tek ortak noktası ise elbisemin de rengi olan kırmızıydı.

Bu kez gelen fotoğraflarda yerde yatan yaşlı, göbekli bir adam vardı.

kaplıydı. Üstü çıplaktı ve teninin her miliminde bıçak izleri vardı. Bu yavaş yavaş, acı çeke çeke öldüğünün mü kanıtıydı? Kimdi bu? Tanımıyordum. Ama yanıt çok geçmeden tarafıma ulaştı.

"Ivan Mladenov'la tanışmış mıydın?" yazmıştı ilk mesajında. Gönderen kişi beni gemide alıkoyan, haftalardır tehdit eden, büyükelçinin ölümünden sorumlu o kişiydi. Tehditçi'ydi. *"Sence bu gördüklerin, kimin eseri?"* diye de devam etmişti.

Teras kapısının pervazına destek almak ister gibi tutundum. Ekrandaki fotoğraflara daha fazla bakmayı reddederek konuşma ekranını kapatsam da telefonumun çalmasıyla anlamıştım ki bundan kurtulamayacaktım.

"Ne istiyorsun?" diye açtım telefonu. Sesim de tüm bedenim gibi titriyordu ama aldırmadım. Ondan ve tehditlerinden bıkmıştım. Üstelik artık Tekin vardı; her ne olursa olsun, neyle tehdit edilirsem edileyim korkmayacaktım.

"Almışsın mesajımı..." dedi o mekanik sesiyle.

Bu aramanın, kulaklıkların kapalı olduğu ana denk gelmesi muhtemelen benim talihsizliğimdi. Fakat bir yandan da toplantıyı riske atmamış olmak iyi gelmişti. Bu kalabalık salonda, Kıvılcım buralarda bir yerlerdeyken kimsenin bana bir şey yapamayacağından emindim. O yüzden soğukkanlılığımı bir zırh gibi giyinerek hiç düşünmeden, "Aldım," diye yanıt verdim. "Mesaj atacağına, yüzünü gösterseydin keşke." Ona diklendikçe kendimi daha iyi hissediyordum. "Ama pardon! Sen yüzünü ancak kimse görmüyorken gösterirsin. Beni ararken bile sesini değiştiriyorsun. Gerçekten bu kadar cesaretsiz misin?"

"Ah! Fark ettin beni demek! Tahmin etmiştim," dedi alay edercesine. Bu leş tavrı gemide yaptıklarının bir eşiydi. "Zeki bir kadınsın sen! Ama denize düşen yılana sarılır sözünü benimseyeceğini düşünmemiştim hiç. Bu senin için çok talihsiz oldu, Hazel! Oysa günler önce kimseden yardım almaman konusunda seni uyarmıştım."

"Tehditlerin bende hiçbir etki yaratmıyor, inan bana! Elinden geleni ardına koyma!"

"Merak etme! Tehditler gerçeğe dönünce üzerinde inanılmaz etkiler yaratmış olacağım." Sinir bozucu bir şekilde güldü. "O silahı balistikten çalmanız büyük hataydı. Ama ne yapalım... Bunun elbette bir bedeli olacak." Kısa bir duraksamadan sonra, "Terasa çıkmak üzeresin, görüyorum," dediğinde panikle etrafıma bakındım ama kimse yoktu. "Çok yakında, Hazel... Yeniden görüşeceğiz. Bu seferki senin istediğin şekilde... Yüz yüze olacak. Ama şimdilik..." deyip sözlerini sürdürdü. "Mektubumla yetinmen gerekecek. Görüşeceğimiz ana kadar..."

Yanıma yaklaşan garson elinde şampanya kadehlerinin olduğu bir tepsi tutuyordu. "Bu sizin için gönderildi, efendim," diyerek bana yaklaştı ve ben sersem gibi öylece bakarken tepsideki kâğıdı bana uzattı. Garson uzaklaşırken kâğıdı vakit kaybetmeden açtım ve aynı anda üzerinde yazanlarla karşı karşıya kaldım.

Duydum ki Tekin Bey'in içeride sergileyeceği bazı şovlar varmış.
Bir tanesini, daha doğrusu en önemlisini gerçekleştiremeyecek.
İstediğin her yardımda tıpkı bu geceki gibi zarar vereceksin ona, Hazel.
Ayrıca... Sana gönderdiğim fotoğraflara çok iyi bak.
Onların hepsi Tekin'in eseri. Güvendiğin, yardım istediğin o adam...
Amaçları uğruna bunları yapabilecek biri.
Seni son kez uyarıyorum. O dosyayı bana teslim et!
Ve yol yakınken kurtar kendini.

Kendime olan güvenim bir anda yerle bir olurken dudaklarımı ısırdım. Sözde neyle tehdit edilirsem edileyim yanımda Tekin olacağı için korkmayacaktım. Ama Tekin'in planları ve hedefleriyle tehdit edilebileceğimi hiç düşünmemiştim. Şimdi ne yapacaktım?

Henüz ne elimdeki kâğıtta yazanların ne de az önce gördüğüm fotoğrafların etkisinden sıyrılabilmişken yanıma telaşla yaklaşan kadınla nereden geldiğimi şaşırdım.

"Hazelciğim," dedi Nilgün Hanım yüzünde biraz tedirgin ama daha çok plancı bir ifadeyle. "Biraz gelebilir misin?"

Tehditçi'nin telefonuyla o kadar sersemlemiştim ki beni nereye çağırdığını bile sorgulamadım. Öylece Nilgün'ün adımlarını görmeyen gözlerle takip ederken uzun bir koridordan geçtim. Bu sırada ise zihnimi gördüğüm fotoğraflara ve okuduğum o nota teslim etmiştim.

Bir yanım fotoğraflardaki adamın iğrenç bir yaratık olduğunu bana durmadan hatırlatırken diğer yanım birini infaz etmenin daha temiz yolları da olabileceğini savunuyordu. Elbette Tekin patrondu ve bu onun eseri değildi ama yine de o görüntüden haberdar olduğunu bilmek bile gerektiğinde ne kadar acımasız olabileceğini gösteriyordu.

Bir de avucumun içinde sıkı sıkıya tuttuğum o küçük kâğıt parçası vardı tenimi yakan. Hiçbir şeyi Tekin'den saklama niyetinde değildim elbette ama

planlarının benim yüzümden altüst olduğunu ya da olmasına ramak kaldığını Tekin'e nasıl söyleyeceğimi de bilmiyordum.

Fırtına gibisin, demişti bana. Bunun doğruluğu, omuzlarıma taşıması zor bir yük bindiriyordu. Üstelik... Kabullenmesi güçtü ama elimdeki kâğıtta yazanların doğuracağı sonuç, beni gördüğüm fotoğraflardaki dehşetten daha çok korkutuyordu.

Nilgün Bıçakçı, önümden yürürken etrafı bile inceleyebilecek durumda değildim. Ortadan kaybolduğumu anlamış olmalıydılar ki kulağımdaki minik kulaklıktan cızırtılar işitilmişti. Fakat henüz herhangi birinin sesini duyamadan geniş bir kapının önünde durmuş, kapı açılır açılmaz da seri adımlarla içeri girmiştik. Bense eş zamanlı, elimde buruşturduğum kâğıdı çantama atabilmiştim.

İçeri girdiğimizde benim yüzüme toplantı odasına dalmamızın şaşkınlığı yerleşirken tüm başlar bize döndü. Güngör Bıçakçı tekli koltuklardan birinde oturuyordu. Yüzündeki gergin ifade, karısının yanında beni görünce sakinler gibi olsa da benim bakışımı fark ettiği anda hızla toparlandı.

Lazarenko camın önündeydi, elinde bir votka kadehi tutuyordu. Duruşu dik ama yüzü ifadesizdi, biz gelene kadar neler konuşulduğuna dair bir ipucu vermiyordu.

Fransız, yuvarlak orta sehpanın en yakınındaki ikili koltuğa oturmuştu. Ara ara tam karşıdaki büyük televizyon ekranına bakıyor, bir yandan da Tekin'i kesiyordu.

Tekin ise başköşe denecek bir koltuğa kurulmuştu. Bir elinde kahverengi bir puro tutuyor; puronun ucunda tıpkı gözleri gibi bir ateş yanıyordu. Diğer elindeki kristal viski kadehini ise benim odaya girdiğimi gördüğü an önündeki sehpaya bıraktı. Allak bullak bir ifade, kısa süreliğine yüzünü esir aldı. Hızlıca toparlansa da çatık kaşlarını düzeltmeyi atlamıştı. Benim neden orada olduğumu anlamaya çalışır gibi bir hâli vardı. Ayağa kalkışı içerideki herkesin dikkatini fazlasıyla çekse de umursamayıp "Neler oluyor?" diye sordu.

Davetin başında tanıştığım Fransız, dudaklarında sinsi bir gülüşle Tekin'i yanıtladı. "Muhtemel yeni üye ilk toplantıya -*eğer varsa*- daima eşli gelir, Tekin. Bildiğini sanıyordum."

Ben iyice artan şaşkınlığımı baskılamaya çalışırken Güngör hemen lafı ele aldı. "Nilgün sizi görünce..." dedi imalı bir tonda. "Birlikte olduğunuzu anladık. O yüzden davet ettik Hazel'i de. Yanlış mı düşündük yoksa?" Nilgün Bıçakçı'nın bizi çalışma odasında basmasından söz ediyordu. "Eğer aramıza katılırsan... Bundan sonra sık sık görüşeceğiz. Elbette Hazel'le de..."

Tekin çatık kaşlarının altından diğerlerine baktı. Ardından bana döndü. Sorularına yanıt vermemişti ama çok sinirlendiği belli oluyordu. Benim, telefonumu kavrayan ellerim ise gizlemeye çalışsam da titriyordu. Toplantının bir an önce bitmesini dilerken o mesajla kâğıdı Tekin'e göstermek ve Cesur'la olanları anlatmaktan başka bir hedefim yoktu. *Birkaç saat daha...* diye telkin etmeye çalıştım kendimi. Bu lanet gecenin bitmesine çok az kalmıştı ve yalnızca birazcık daha sabretmem gerekiyordu.

"Toplantınızın detaylarının bilinmesinden çekinmiyorsunuz yani?" dedi Tekin dişlerini sıkarak.

"Bu toplantıyla ilgili kimse herhangi bir kanıt sunamaz, bunu sen de çok iyi biliyorsun," dedi Fransız. "Sunsa da kimse buna inanmaz. Ama böyle bir durumda kendisinin başına neler gelir?" Başını iki yana sahte bir korkuyla salladı. "Düşünmek bile istemiyorum."

Tekin, Fransız'ın sözleriyle iyice çileden çıkarken kulaklıklardan Yaman'ın sesi duyuldu. "Sakin ol, Tekin!" dedikten sonra Tekin derin bir nefes alıp elini bana uzattı. Ben Tekin'in gösterdiği koltuğa yerleşirken o da yeniden koltuğuna oturmuştu ve nedense bu, odanın içinde gerçek bir hâkimiyet gibi hissedilmişti.

"Herkes burada olduğuna göre," dedi ekrandaki adamlardan biri. Muhtemelen İngiliz'di, aksanından belliydi. *Zoom* bağlantısında bulunduğu karenin altında David Ward yazıyordu. "Devam edebiliriz sanırım."

"Aslında," dedi Güngör oturduğu yerde hafifçe hareketlenirken. "Bir görüntülü bağlantımız daha olacak."

"Öyle mi?" dedi Lazarenko apaçık görülen bir heyecanla. "Patronun sonunda yüzünü göstermeye mi karar verdi yoksa?"

"Hayır," dedi Güngör. "Patronumla aramızdaki iletişimi sağlayan kişi... Kendisinin sağ kolu..."

"Patronunuzun yüzünü siz de daha önce hiç görmediniz sanırım," dedi Tekin. Ses tonu soru sorar gibi olsa da muhtemelen yanıttan emindi. Nitekim Güngör Bey'in rahatsızlığı hafif tombul suratının her miliminde belirmişti.

Büyük ekran aniden üçe bölünürken İngiliz ile Amerikalının yanında bir adam daha yerini almıştı. Bağlandığı yer bir ofis gibiydi ama elbette dünyanın herhangi bir yeri olabilirdi.

"İyi akşamlar," diye seslendi. İngilizcesinde hafif bir aksan seziliyordu. "Ben Arhan Aziz," dediğinde ise bu tescillenmiş oldu. Adam Türk'tü. Bu, Güngör'ün asıl patronunun da Türk olduğu anlamına mı geliyordu? "Biraz geç kaldım, kusura bakmayın lütfen. Hepinizi gördüğüme sevindim."

Tekin'e hitaben sözlerini sürdürdü. "Tekin Bey'i aramızda gördüğüme ise ayrıca çok mutlu olduğumu söylemeliyim."

"Henüz aranızda değilim," dedi Tekin. Tavrı *Bu karar yalnızca bana ait!* der gibiydi. "Sizinle tanışıyor muyuz?" diye sormadan da geçmedi.

"Hayır," dedi Arhan Aziz. "İlk kez karşı karşıya geliyoruz. Ama ben uzun zamandır aramızda olmanızı istiyordum." Lazarenko'ya çevirdi dikkatini. "Lazarenko'nun sizinle bağlantıya geçmesini de ben sağlamıştım."

"İsmimi nereden duymuştunuz?" diye sordu Tekin rahat bir tavırla.

"Çeçenler..." dedi Arhan Aziz. "Onlarla sağlam bir iş birliğiniz var."

"Doğru," dedi Tekin dudaklarında çarpık bir gülüşle. "Sizin ve Rus dostlarınızın aksine!"

"Kesinlikle! Onlarla iletişim kurmayı çok denedik. Fakat başarılı olduğumuz söylenemez. Sizin de hem onların üzerindeki hem de bizim güçlenmek istediğimiz bölgelerdeki gücünüzden haberdar olunca aramızda olmanızı çok istedik."

"İstediniz?"

"Ben ve patronum..."

Fransız, Tekin'i öven bu sohbetten sıkılmış olmalı ki hemen söze karıştı. "Artık asıl konumuza dönebilir miyiz?" diye sordu. Soru orta yere atılmış olsa da muhatabı Tekin gibi duruyordu.

"Asıl konunuz ne?" dedi Tekin. Yüz ifadesi tehditkâr, ses tonu ise karanlıktı.

"Mladenov'un..." dedi Fransız sözün nihayet ona gelmesinden duyduğu memnuniyetle. "Ölümünün arkasında senin olduğun söyleniyor." Ya da bu memnuniyet, bu soruyu Tekin'e yönelttiği için de olabilirdi. Mladenov ismini duyduğum anda tırnaklarım elimde sıkı sıkı tuttuğum çantamın saten kumaşına geçti.

Bir an suskunluk olunca İngiliz lafa karıştı. "Bir açıklama yapmayacak mısın?" diye sordu.

Tekin'in tek kaşı küstah bir tavırla havalandı. "Açıklama?" dedi alayla. "Size bir açıklama borcum olduğunu sanmıyorum." Purosundan bir nefes çektikten sonra dumanı ağır ağır üfleyip Fransız'a döndü. "Ama çok merak ediyorsan eğer, Matthias..." diye devam etti. "Mladenov'dan pek hazzetmezdim."

"Her hazzetmediğin adamın akıbeti Mladenov gibi olacaksa biz de risk altındayız demektir. Bize de bayıldığını sanmıyorum çünkü." Matthias kırlaşmış sakallarını hafifçe kaşıdı. "Ölmek istemem açıkçası."

"Kazık çakacak, amına koyayım!" diye terslendi Yaman. Normal zamanda bu söz beni güldürürdü. Fakat tüm sinirlerim yay gibi gerilmişti, o anda herhangi bir şeye gülebilmem çok güçtü.

Amerikalı devam etti konuşmaya. Bulunduğu karenin altında Chris Wright ismi vardı. "Kendine yer açmak için mi Mladenov'un infazına karar verdin?" diye sordu.

Bunu duyan Tekin'in bakışları ansızın sertleşti. Elindeki kristal viski kadehini sert bir şekilde önündeki sehpaya bıraktı, parmaklarının arasındaki puroyu ise küllüğe aynı sertlikle söndürdü. Oturduğu yerden ayaklanırken Cesur'un da kulaklıkta sesi duyuldu. "Çıkacak mı? Hay sikeyim!"

Odanın konuşma dili ansızın Türkçeye dönünce hepsi oturdukları yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Hiç birbirimizi kandırmayalım," dedi Tekin Türkçe konuşmaya başlayarak. "Hepiniz dilimizi gayet akıcı bir şekilde konuşuyorsunuz. Bu coğrafyadaki aktif faaliyetlerinizi göz önüne alırsak bu işi şova çevirmeniz gereksiz." Az önceki puro içen centilmenden, hızla gerçek Tekin hâline büründü ve cebinden bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına götürdü. "Şimdiye dek," dedi sigarasını yaktıktan hemen sonra. "Hiçbir konuda kendime yer açmam gerekmedi. Hele birilerini ortadan kaldırarak asla!" Tek elini pantolonunun cebine sokup rahat bir tavırla konuşmayı sürdürdü. Öylece duruşuyla bile etrafına müthiş bir öz güven saçıyordu. Geniş omuzlarının gölgesi ortadaki sehpaya düşmüştü, sert bakışları işittiği ithamdan hoşlanmadığını gösteriyordu. "Aylarca bana ulaşmaya çalışan..." dedi Lazarenko'ya bakarak. "Sizdiniz. İçinizden biriydi. Üstelik az önce öğrendiğime göre bunun için yine içinizden bir başkası epey bir çabalamış. Şimdi kalkıp ben sizin peşinizdeymişim gibi davranmanızı hiç tavsiye etmem."

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu Fransız. Salonda Tekin'e coşkuyla yaklaşması anlaşılan sahteydi. Tekin'den hoşlanmadığı her zerresinden anlaşılıyordu. Fakat belli ki sözü de tek başına yetersizdi çünkü sözünü diğerlerine geçirebilecek olsa çoktan bir şeyleri veto edecekmiş gibi duruyordu.

Tekin'in dudakları küstah, ona çok yakışan bir gülüşle kıvrıldı. Gücünün farkındaydı ve o an anlıyordum ki bu, diğerlerini hissedilebilir derecede geriyordu. Korkuyorlardı Tekin'den. Diken üstündeydiler ve bunun kaynağının ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. O kâğıtta yazanlarla mı alakalıydı bu?

"Seni tehdit edersem, Matthias," dedi Tekin, buram buram güç tüten bir tonda. "Bunu mutlaka hissedersin. Hayatının her alanında!"

Fransız'ın gerginliği iyiden iyiye artmıştı. "Bu birliğin kuralları vardır, Tekin. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Tekin elindeki sigaradan sert bir nefes çektikten sonra, az önce kalktığı koltuğa yeniden oturdu. Sigarası bir elindeydi, diğer eli ise bir bacağının üzerine rahat bir tavırla attığı bacağında duruyordu. Bana bakmadığı hâlde nerede durduğumun farkındaydı ve keskin gözleri odanın dört bir yanını hafızasına alıyordu. O ana kadar sergilediği, Tekin'le çelişen o yapay tavır hızla etkisini yitirmişti; nihayet özüne döndüğü duruşundan hissediliyordu.

"Aynen!" dedi alay eder gibi. "Duymuştum." Bakışlarını tek tek hepsinin üzerinde dolaştırdı. "Kurallarınız varmış." Dalga geçer gibi sırıttı. "Kurallar benim pek sikimde olmaz!" Lazarenko'ya baktıktan sonra omuzlarını gerdi. "Örgütünüzde," dedi üzerine basa basa, az önceki birlik lafına ithafen. "Birbirinize ve sınırlarınıza karşı hoşgörü en önemli şartmış. Ben kendi çizgilerimden başka bir sik tanımam!" Matthias'a baktı gülerek. "Birbirinize zarar vermez, tehdit de etmezmişsiniz. Bak işte bu konuda hemfikiriz, Matthias. Çünkü ben tehditlerin arkasına sığınmam." Hafifçe güldü. "Tehdit sizi yaşanacaklara hazırlar," dedi iş bilir bir tavırla. "Bense hazırlıksız yakalamayı severim." Telefonunu eline aldı. "Ve çizgilerim aşıldığında da bunu karşılıksız bırakmam."

O anda, Lazarenko'nun dans sırasında Tekin'le ilgili söyledikleri zihnimde yankılandı.

"Affetmek nedir bilmez. Kural tanımaz. Planları ve tuzaklarıyla ünlüdür, insan o tuzaklara nasıl düştüğünü genelde anlamaz."

Tüm bu sözlerin kanıtı gibiydi Tekin'in tavrı. Lazarenko'nun oturduğu yerde gergin bir şekilde dikleşmesine neden olmuştu. "Bu ne demek?" diye sordu Lazarenko.

Tekin, Lazarenko'ya bakmadan Amerikalıya döndü. "Ayn el-Arab'dan Türkiye'ye silah yüklü tırlar geçecekmiş bu gece." Tek kaşını sahte bir şaşkınlıkla kaldırdı. "Senin kontrolünde?" Güldü. "Chris... Bu imkânsız!" dedi sarkastik bir tonda. "Suriye'den Türkiye'ye benim haberim olmadan bir kuşun kanadı bile düşemez, o bölgenin tüm kontrolü bende." Kolundaki şık saate baktı. "Arayın adamlarınızı. Teyit etsinler," dedi Amerikalıya hitaben. Kendinden son derece emindi. "Tırlarınız, benim adamlarımın elinde."

Odada deli dehşet bir sessizlik oldu. Amerikalının önce beti benzi atmış, ardından yüzü patlayacak kadar kızarmıştı. Fakat hezimetini belli etmemek için duygularını dışa vurmamaya çalıştığı sıktığı çenesinden, bakışlarından ve diğerlerinden destek bekleyen duruşundan aşikârdı. Ancak beklediği olmadı, odadaki herkes sessiz kaldı. Çünkü Tekin'in elindeki tek koz bu değildi, belli ki dahası vardı. Fakat benim merak ettiğim, çantama attığım notta belirtildiği üzere hangisinin başarısızlıkla sonuçlanacağıydı.

Herkes suspus olmuş, odadan tek çıt çıkmıyorken Tekin'in telefonu çaldı. Açmasını beklememiştim ama anlaşılan bu da şovun bir parçasıydı.

"Evet!" dedi taviz vermeyen tonda. "Güzel. Sadece Karaçi Limanı'nda mı?" diye sordu. Ben hiçbir şey anlamamıştım ama anlaşılan İngiliz'in bir fikri vardı. "İran üzerinden bir de ikinci bir sevkiyat... Harika!" dedi Tekin bastırmaya gerek dahi duymadığı bir zafer ifadesiyle. "Boşaltıyorlar mı yani gemiyi şu an?" Bir an duraksadı. "İran yolundaki? Yağmalandı! Ne güzel haberler veriyorsun, amına koyayım! Keyfimi yerine getirdin," dedi her kiminle konuşuyorsa. "Tamam, hadi kapat." Alay edercesine etrafına baktı. "Ağaç oldu insanlar burada bak. Müjdeyi vereyim de sevinsinler."

"Tohumlar ekildi," dedi Yaman gülerek. "Bu herifler güce o kadar tapıyorlar ki bu gösteriden sonra Tekin'in üyeliğine ret oyu vermeleri imkânsız!"

Demek tüm bunların amacı karşı tarafın elini kolunu bağlamaktı...

Tekin telefonu kapatır kapatmaz büyük bir zafer hissiyle arkasına yaslandı. Odadaki herkes sessizlik içindeydi, bir sonraki hamleyi bekliyordu. "Bu başlangıçtı," dedi Tekin. Hafifçe öne eğilip kollarını bacaklarına dayadı. "Şimdi gelelim asıl meseleye..."

Bakışları Güngör'e döndüğünde adamın gerildiği bir metre öteden bile belliydi. "Güngör..." dedi hiç de güven vermeyen bir gülümsemeyle. "Benim bu örgütün içinde olmamı istemeyenlerin başındaydı. Fakat son zamanlarda bu kararın değişmeyeceğinden emin olmak isteyenler olmuş." Soru sorar gibiydi ama elbette cevabı biliyordu. "Güngör'ün veto etmesini isteyen biri..." Fransız'a döndü. "Matthias, Güngör'ün düşüncesinin bu şekilde kalmasını garanti altına almak için birtakım operasyonlara girişmiş. Komik tabii! Bir önceki vukuatında da o meşhur yazılımı epey konuşulmuştu." Yeniden arkasına yaslandı. "Gazetecilerle bir husumeti var herhâlde kendisinin! Şimdiki hedefi de Türk bir gazeteci. Akif Kandemir..." Bu ismi duyduğu anda Güngör Bey'in rengi attı. Nilgün Hanım ise tüm gerginliğiyle kocasına bakıyordu. Ben de biliyordum bu ismi. Korkusuz, müdanası olmayan bir gazeteciydi. Fakat yalnızca gazetecilik faaliyetleriyle duyurmamıştı adını. Akif Kandemir, geçmişte karısıyla çocuğunu feci bir şekilde kaybetmiş, bu kayıp televizyonlarda ve gazete manşetlerinde uzunca bir süre yer almıştı. "Akif Bey'in elinde kapsamlı bir yolsuzluk dosyası bulunuyor. Dosyanın en tepesindeki isimlerden biri de... Güngör Bıçakçı..."

"Yalan bu!" dedi Güngör ama kimse ona aldırmadı.

"Matthias da Akif Kandemir'i aradan çıkararak bu dosyaya ulaşmaya çalışmış. Böylelikle Güngör'ün iplerini eline almayı amaçlamış."

"Doğru mu bu?" diye sordu Güngör, Matthias'a bakarak. Ama kendi-

"Şimdi Matthias'ın fedaileri, Akif Kandemir'i bulmuşlar. Öldürmek üzereler." İçeride uğultular başladı. Tekin yeniden telefonunun ekranını açtı. "Hatta bakayım!" dedi ama tahminimden daha uzun süre duraksadı. Kaşları çatılır gibi olsa da hızlı toparladı. Bu sırada hem odadaki uğultular artmış hem de kulaklıklardan Cesur'la Yaman'ın telaşlı sesi duyulmaya başlamıştı.

"Akif Kandemir yok," dedi Yaman. "Matthias'ın adamları almış olabilir."

"Tekin!" dedi Cesur. Sesi telaşlıydı. "Bir çözüm düşün!"

Anlaşılan Akif Kandemir'i Tekin'in adamları ele geçirecekken bu mümkün olmamıştı. Bu muhtemelen çantamdaki notta yazan, gerçekleşemeyecek olan plandı. Tırnaklarımla çantamın kumaşını kazımaya, istemsizce dudağımı ısırmaya başladım. Tekin'in güç gösterisi zirveye ulaşacakken ne yazık ki yarım kalmıştı.

Aynı anlarda, Tekin telefonundan hızlı hızlı bir şeyler yapmaya çalıştı. Ve Yaman'ın, "Siktir! Ne alaka?" deyişi kulağıma dolduğunda merakla oturduğum yerde kıpırdandım.

"Arhan Aziz'den bir mesaj gelmiş Tekin'e," dedi Yaman. Muhtemelen kulaklıklara erişimi olan Kıvılcım'ı bilgilendiriyordu, böylece ben de her şeyi öğreniyordum. *"Akif Kandemir ve dosyası benim elimde. Matthias'ın adamları tarafından öldürülmek üzereyken aldım kendisini. Toplantıdan sonra benimle özel olarak görüşmeyi kabul edin, ikisi de sizin olsun."*

Yaman mesajı okuduğunda benim bakışlarım Tekin'deydi. Vereceği cevap, bu gecenin üzerinde kurduğu hâkimiyetin seyrini değiştirecekti. Ya kabul ederek o hâkimiyeti sağlamlaştıracak ya da reddederek diğerlerine anlık bir rahatlama bahşedecekti. Anlaşılan Tekin fazla düşünmeye niyetli değildi.

"Evet," dedi dudakları hafifçe kıvrılırken. Ama durumdan memnun olmadığı sıktığı çenesinden belliydi. Arhan Aziz'e koz vermiş olmayı yediremiyordu muhtemelen ve bunun benim yüzümden gerçekleştiğini bilmek de içimi ezici bir huzursuzlukla kaplıyordu. "Akif Kandemir..." dedi hafifçe öksürüp sesini tazelerken. "Benim elimde."

Ekranını diğerlerine çevirip gazetecinin bir arabanın içinde, yanında başka adamlarla olan bir fotoğrafını gösterdi. Nitekim Matthias da haberi almış olmalıydı, elindeki telefondan hararetli bir yazışmaya girişmişti.

"Tüm bunları... Ne zaman planladın?" dedi Lazarenko. O, olanlardan diğerleri kadar olumsuz etkilenmemişti.

"Kısa bir süre önce," dedi Tekin.

"Güngör'ün fikrinin başından beri bir öneminin olmadığı zaten anlaşılmıştır," dedi Arhan Aziz, Fransız'a sert bir bakış atarak. "Patronun düşüncesi Tekin'in aramızda olması yönündeydi."

"Neyse," dedi Tekin kestirip atar gibi. "Oylamanızı bensiz yaparsınız. Ben de aranıza katılıp katılmayacağıma ilişkin kararımı size bildiririm." Bana baktı. "Artık her şeyi konuştuğumuza göre..." diyerek oturduğu yerden ayaklandı. Ben de onu takip ederken Amerikalının sesi bize ulaştı.

"Biz orada olmasak da bir şampanya patlatın," dedi Amerikalı. "Tekin'in başarısını kutlamış kadar olalım."

Az önce Tekin tarafından hezimete uğratılan o değildi sanki. Yaman gerçekten de haklıydı, bu adamlar güce tapıyordu. Güngör ise yaşananların etkisini henüz üzerinden atamadan şampanyayla uğraşmaya girişmişti.

O sırada büyük odanın teras kapıları açıldı. Gecenin buzdan serinliği içeri dolarken Tekin yanımdaydı. "Üşüdün mü?" diye sordu ama başımı iki yana salladım. Bir an önce gitmekten başka bir isteğim yoktu.

Teras kapısının eşiğindeyken Lazarenko yanımıza geldi. "Tekin!" dedi. Ses tonu sakindi. "Şu büyükelçi olayını konuşamadık seninle."

"Gündem yoğundu," diyerek geçiştirdi Tekin.

"Dava için Rusya'dan bir heyet geliyor," dedi Lazarenko. "Epey kalabalık. Fakat iki ülkenin ilişkilerinin zedelenmemesi adına, buradan da danışmanlık verecek bir avukat görevlendirmiş Dışişleri Bakanlığı'nız." Boynunu ovuşturdu. "Belki tanıyorsundur."

"Kim?" diye sordu Tekin.

"Serdar Akdağ..."

İsmi duyduğum anda tepkimi engelleyemedim. O ana kadar Lazarenko'ya odaklamadığım bakışlarım, ansızın yaşadığım şokun etkisiyle ona çevrildi. Nitekim o da tepkimden anlamış, Tekin'in yanıt vermesini bile beklemeden sözlerine devam etmişti.

"Anlaşılan Hazel Hanım tanıyor," dedi.

İnkâr etmeyi düşünsem de bu anlamsızdı. Verdiğim tepki yüzünden her şey ortadaydı. "Tanıyorum, evet," dedim hızla kabul ederek. Tekin'in sıkılan çenesinden ise kendisinin hoşlanmadığı biri olduğu anlaşılmıştı.

"İyi bir avukat mıdır?" diye sordu Lazarenko.

"Uzmanlık alanım hukuk değil," diye yanıtladım. "O yüzden bu alandaki birini değerlendirecek yetkinliğim yok. Dışişleri görevlendirdiyse herhâlde öyledir."

"Çok yakın tanımıyorsunuz şu durumda," diye ısrarcı oldu Lazarenko.

"Ne yapacaksın?" dedi Tekin tahammülsüz bir sesle. "Tanımış tanımamış, bu senin için neyi değiştirecek?"

"Bir şeyi değiştirmeyecek elbette. Bizim heyet bildiği şekilde çalışmaya devam edecek."

"Eee? Hazel'in söyleyeceklerinin de senin için bir önemi yok o hâlde!"

O ana kadar sessizliğini koruyan Matthias Langlois ansızın lafa karışırken bakışları kurnazdı. "Tekin, Hazel Hanım konusunda biraz tahammülsüz anlaşılan," dedi pis bir gülüşle. Aklınca az önceki yenilgisinin intikamındaydı. "Oysa yakın zamanda bizi birlikte ağırlarsınız diye düşünmüştük."

Amerikalı bulunduğu kareden hemen lafa atıldı. Kendisi burada değildi ama her konunun içindeydi. "Evet," diye devam etti. "Bir sonraki toplantımıza senin de bildiğin gibi henüz vakit var. Sen aramıza katılmadan önce, bizi evinde ağırlamanı isteriz."

"Eğer aranıza katılmaya karar verirsem ağırlarım," dedi Tekin.

"Hangi evinde?" diye sordu İngiliz.

"Burada. Ankara'da."

"Biz Arhavi'deki evini düşünmüştük," diye devam etti Amerikalı.

"Ve elbette Hazel Hanım'ın da orada olmasını çok isteriz," diye üsteledi Fransız.

"Hazel'in orada işi yok!" dedi Tekin. Fakat eş zamanlı olarak kulaklıklardan Cesur'un sesi geldi.

"Tekin!"

Tekin hiç umursamadan devam etti. "Çok misafir olmak istiyorsanız ben ağırlarım."

Cesur susunca bu kez Yaman'ın sesi duyuldu kulaklıklarda. "Bu hiç iyi olmadı," derken sanki adamlardan gelecek bir sonraki hamleyi çok iyi biliyordu.

"Anlaşılan," dedi Güngör Bey pişkin pişkin sırıtarak. "Hazel, Tekin'in zaafı. Zaten Nilgün'den de almıştım haberini..."

Çalışma odasında numaradan basılmamızdan söz ediyordu yine. Yakalanmamak uğruna gözler önüne serdiğimiz o kare, şimdi bir silahın namlusu gibi Tekin'e dönmüştü; benim üzerimden verilen gözdağıyla uğraşmak zorunda kalıyordu.

Lafa girerek *Sorun değil. Ben de katılabilirim!* demek üzere ağzımı açmıştım ki Tekin'in uyarı dolu bakışıyla susmak zorunda kaldım.

"Bunu öğrendiğimiz iyi oldu," dedi ansızın Fransız. Fakat bu hayatının hatası oldu. Davete silahsız katılma şartı vardı ancak anlaşılan bu Tekin

için herhangi bir sorun teşkil etmiyordu. Fransız'ın yakasına yapıştı ve boynundan tutup başını köşkün tam karşısındaki ağaçlık alana çevirmesini sağladı. Her şey odanın hemen önündeki terasta gerçekleşiyordu.

"Şuraya iyi bak!" diye tısladı Tekin dişlerinin arasından. "Ne görüyorsun?"

"Hi-hiçbir şey!" diye fısıldadı Fransız.

"Eğitimsizsin çünkü," dedi kükrer gibi. "Eğer bu örgüt için yeterli donanımın olsaydı orada bir keskin nişancı ordusunun konumlandığını bilirdin."

"Ke-keskin nişancı mı?"

"Aynen!" dedi Tekin tek solukta. "Keskin nişancı!" Bahsettiği adamlardan biri kısacık bir an kocaman ağaçların arasından sıyrılıp elinde özel silahıyla kendini belli ettiğinde dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. Fakat Tekin durmadı. Anlaşılan Fransız, akşamın başından beri uğraşarak nihayet Tekin'in damarına basmıştı. "Bir daha!" dedi Tekin deli bozuk bir öfkeyle. "Beni yanımdaki kadın üzerinden tehdit etmeye kalkarsan... Seninle birlikte bütün ailenin Tekin Bozboran'la tanışmasını sağlarım." Fransız cevap vermeyince adamı sarstı. "Duydun mu beni?"

Lazarenko, Tekin'in omzuna dokundu. "Duydu bence!" dedi sakinleştirmeye çalışır gibi. Tekin henüz adamın yakasından ellerini çekmeden Güngör Bey yanıma geldi, elinde bir şampanya şişesi tutuyordu.

"Bu gece gereksiz düşmanlıklar doğmasına izin vermeyelim," dedi Lazarenko. Ortamı yumuşatmaya, Tekin'i karşısına almamaya çalışıyordu. "Malum... Birbirimize zarar vermeyeceğimize dair bir anlaşma içindeyiz bu örgütte."

Fransız nihayet Tekin'in ellerinden kurtuldu. Öksürerek bir köşeye ilerledi. Ekrandaki üç kişi hâlâ bağlantılarını sonlandırmamışlardı, olan biteni izlemekle meşgullerdi.

Bense bir an önce her şeyin bitmesini ve çekip gitmeyi umuyordum. Fakat o anda yaşananlar, insanın ne istediğine dikkat etmesi gerektiğinin kanıtı gibiydi.

Tekin'in adamlarının konumlandığı yerin tam tersinden bir adamın fırlayışı, aynı saniyelerde gerçekleşti. Adamın elinde bir silah vardı, yan yana olduğum Güngör Bıçakçı'yla bulunduğumuz yöne doğrultulmuştu.

Korumalardan biri, "Dikkat edin!" diye bağırdı.

Tekin ise adamı gördüğü anda, "Hazel!" diye kükreyip üzerime kapandı fakat olan Güngör Bey'e oldu.

Silahın namlusundan kurtulan tek kurşun, Güngör Bıçakçı'nın omzunu sıyırıp geçtiğinde adamın ağzından acı dolu bir inleme çıktı. Görünen o ki dedem bahsettiği saldırıyı engellemeyi başaramamıştı. Ancak bu olayın hemen yanı başımda gerçekleşmesi benim de tahminlerimin dışındaydı.

Herkesin korumaları doluşmuştu terasa, içlerinden biri silahlı adamı yaka paça zapt etmeye çalışıyordu. Nilgün Hanım ise kocasının yanı başındaydı, ismini sayıklayıp duruyordu.

O sırada Tekin, "İyi misin?" diye sordu.

Değildim. Âdeta şoka girmiştim, sadece başımı sallayabildim.

Vücudumun titrediğini anlamış olsa gerek, seri bir hareketle üzerindeki smokinin ceketini çıkarıp omuzlarıma attı. Elimden tutup köşke yeniden girmemize gerek kalmadan bizi arabalara götürecek teras merdivenlerine ilerletti. Tekin'in adamlarının bir kısmı etrafımızı sarmış, bir kısmı da arabaları çalışır hâle getirmişti.

Koşar adımlarla gri *Aston Martin*'e ulaştık. Binmek üzereyken yanımıza telaşla Cesur geldi. "Tekin bu arabayla gidemezsiniz, saçmalama!" dedi. Tekin'in yararını düşündüğünün farkına varmıştım ama üslubu o denli yanlıştı ki geri tepmişti.

"Sana mı soracağım ne yapacağımı?" diye sordu Tekin. "Çekil!" deyip Cesur'u uzaklaştırdı.

Beni yolcu koltuğuna oturttu ve saniyeler sonra şoför koltuğunda yerini aldı. Kucağımdaki çantama sıkı sıkı sarılmışken titremem de artmıştı.

Araba tüm hızıyla kilometreleri yutmaya başladığında önümüzde Tekin'in konvoyunun bir kısmı, arkamızda ise kalanı vardı ve bizi ablukaya almışlardı.

Tekin bir kez daha, "İyi misin?" diye sordu.

Derin nefeslerle sakinleşmeye çalışmam biraz işe yarar gibi olunca sözcükler nihayet dudaklarımdan kurtuldu. "İyiyim," dedim soluk soluğa. "Güngör Bey miydi hedefteki?"

"Umarım öyledir," dedi Tekin. Bakışları bir yolda bir benim üzerimdeydi. Fakat o, şoku çabuk atlatmıştı. Evime yaklaştığımız sırada Cihan'ı aradı, arama birkaç çalışta yanıtlanmıştı.

"Sana vereceğim ismi Savaş'a ilet. Bana adresini derhâl göndersin."

"Kim abi?"

"Serdar Akdağ! Savaş araştırma yapıyordu zaten. Adresini yollayın bana hemen!"

Gözlerim şokla kocaman açıldı. Tekin telefonu kapatır kapatmaz panikle ona döndüm. "Saçmalama!" dedim içimi kaplayan bir korkuyla. "Ne yapacaksın Serdar'ı?" derken titreyen ellerimi elbisemin kumaşına gömdüm.

"Eğer senin başına gelenlerde başından beri parmağı varsa..." dedi Tekin delirmiş gibi. "Hiç acımam! Sağ bırakmam o herifi!"

O anda deli gibi korktum. Serdar için değildi korkum ama birilerinin benim yüzümden can yakmasını ya da benim uğruma canının yanmasını istemiyordum. Üstelik... Tekin'in zaafı olarak anılmak da hoşuma gitmemişti, aramızda sandıkları gibi bir şey yokken böyle görülmeyi reddediyordum. Başka şartlarda olsak bu hoşuma gider hatta belki gururumu okşardı ama o anda bunun yalnızca Tekin'e zarar vereceğini öngörebiliyordum.

"Zaaflar... Bir erkeği yücelttiği gibi ona diz çöktürebilir de!" demişti babam bir keresinde. Bizim durumumuzda ben yalnızca Tekin'in planlarını bozuyordum. İstemiyordum bunu ve Tekin'in de bunu fark edebilmesi için ne gerekirse yapacağımı biliyordum.

"Zaafınmışım gibi görüyorlar beni!" diye bağırdım düşündüklerimin etkisiyle daha fazla dayanamayarak. "Fikrimi sordun mu bana? Ben kimsenin zaafı falan olmak istiyor muyum?"

"Bu konuda ne istediğinle değil, hayatta olmanla ilgileniyorum, Hazel!"

Duyduklarımla âdeta burnumdan soludum. "Oldu olacak elinde hiçbir kanıtın yokken öldür Serdar'ı!" dedim dişlerimin arasından. "Hatta belki Mladenov üzerinde gerçekleştirdiğin o yaratıcı teknikleri denersin!"

Sözler ağzımdan çıktığı anda geri almak istedim ama imkânsızdı. O fotoğrafları gördüğümü belli etmek için daha uygunsuz bir an olamazdı. Nitekim söylediklerim Tekin'in dikkatinden de kaçmamış olacak ki son hızla giden arabanın aniden frenine bastı. Lastiklerin asfaltta çıkardığı ses gecenin sessizliğini yırtarken dudaklarımdan da duruşumuzun etkisiyle küçük bir çığlık fırladı. Tekin'in bakışlarındaysa yalnızca öfke vardı.

"Anlamadım?" dedi tehditkâr bir tonda. "Sen... Mladenov'un ne şekilde öldüğünü nereden biliyorsun?" Saniyeler boyu sessiz kalmama katlanamamış olmalı ki kükreyerek sorusunu tekrarladı. "Sana soruyorum, Hazel! Nereden biliyorsun?"

"Gördüm çünkü!" diye bağırdım daha fazla dayanamadan. "Fotoğraflarını gördüm!"

"Nerede gördün?" dedi sesini hiç alçaltmadan. Cevap sürem uzayınca elini uzattı. "Telefonunu ver!"

"Hayır!"

"Telefonunu ver dedim, Hazel!" Ben inat etmeye devam edince kendi telefonuna sarıldı. "Beni telefonuna gizlice bakmaya zorlayacaksın illa, değil mi?" derken sesi sabırsızdı, tekinsizdi ve ürkütücü bir karanlıkla kaplıydı. Ancak tehdidiyle direncimi sonlandırmayı da başarmıştı.

"Tamam, al!" diye bağırıp çantamdan telefonumu çıkardım. Galerimdeki fotoğrafları bulur bulmaz telefonumu avucuna bıraktım. Saniyelik bir bakış attıktan sonra ben engel olamadan fotoğrafların kaynağına, yani *WhatsApp* yazışmasına ulaştı.

"Seni tehdit eden herif mi gönderdi bunları?" diye sordu. Sözler dudaklarından cehennemi andıran bir sesle çıkmıştı.

"Evet," diye yanıtladım.

"Ne zaman oldu bu?" dedi telefonumu bana geri verirken.

"Toplantıya, senin yanına gelmeden hemen önce!"

Gözlerini tahammülsüzce kapatıp açtı. "Taksit taksit anlatma şunu, Hazel!"

"Gamze ve Doruk gittikten sonra..." dedim çarçabuk. "Telefonuma mesajla bu fotoğraflar geldi. Sonra ben daha onları sindiremeden aradı." Bir yalan, başka bir yalanı doğuruyordu. Tehditçi'yi salonda gördüğümü söyleyemiyor olmamın sebebi de buydu. Tekin'e otoparkta maskeli adamlarca tehdit edildiğimi söylemem şu anda elimi kolumu bağlıyordu. Tehditçi'yi orada gördüm desem adamı nasıl tanıdığımı sorgulayacaktı çünkü. "Bir de... Telefondayken terasa çıktığını görüyorum dedi bana. Belki kendisi de oradaydı ama öyle bile olsa anlayamazdım tabii."

"Ve sen bunları bana şimdi mi anlatıyorsun?" dedi dizginsiz tonda.

"Toplantıdaydın!" diye cevapladım onu. "Ya ne yapsaydım?"

"Sikerim toplantısını! O herif salonda elini kolunu sallayarak gezmiş, senin yakınına gelmiş olabilir, sen kalkmış bana toplantı diyorsun!" Elini saçlarının arasına daldırıp çekiştirdi. "Delireceğim ya! Delirteceksin beni!"

"Delirmişsin zaten. Serdar'ın böyle ustaca bir plan yapabileceğine inanmandan belli!"

"Sence masum mu?" diye bağırdı elini direksiyona geçirerek. "Atina'da başına gelmeyen kalmıyor. Orada olduğunu bilenlerden biri Serdar! Büyükelçi cinayeti araştırılıyor, Rus hükümetiyle buradan bir avukat çalışıyor. Kim? Serdar! Masum mu bu herif sence? Bu denk gelişlerin hepsi bir tesadüf mü?"

"Masum olduğunu iddia etmiyorum!" diye bağırdım. "Ama bu kadar akıllı değil, anlıyor musun? Bunca kötülük, fazla kurnaz bir zekâ gerektiriyor."

"İyi!" dedi Tekin bir nebze bile sakinleşmeden. "Ben de sana o herifin nasıl bir çakal olduğunu kanıtlayacağım işte!"

"Hangi yolla?" diye sordum. "Konuşarak değil herhâlde!"

"Ne sanıyordun, Hazel?" diye kükredi. Bakışlarına az öncekilerden farklı bir gazap yerleşmişti. "Benim nasıl bir adam olduğumu sanıyordun? Çocuk oyunu mu bu? Arhavi'ye geldiğinde bilmiyor muydun neye bulaştığını? Seni başındaki beladan illegal yollarla kurtarmam için gelmedin mi zaten bana? Şimdi kalkmış benim yöntemlerimi mi sorguluyorsun?"

"Biliyordum." Sesimin tonu biraz düşmüştü ama öfkesinden bir şey kaybetmemişti. "Ama o seni tanımadan önceydi. Şimdiyse..."

"Beni zaten tanımıyorsun!" diye çarptı gerçeği suratıma. "Benimle ilgili hiçbir halt bildiğin yok senin!"

"Doğru! Bilmiyormuşum," diye bağırdım söyledikleriyle tepem atarken. "Ben sandım ki!" dedim ama sözlerime devam etmeyecektim. Bir an bile düşünmeden arabanın kapısını açıp dışarı fırladım. Evime yalnızca metreler kaldığını da o anda fark etmiştim.

Omzumda ceketi, elimde telefonumla çantam, elbisemin kumaşı bacaklarıma dolana dolana yürümeye çalıştım. Sertçe kapanan araba kapısını işittiğim anda ise peşimden geldiğini anladım.

"Sen ne sandın?" diye bağırdı arkamdan koşar adımlarla gelirken. Kolumu tutan elle ise saçlarım rüzgârda savrularak ona doğru dönmek zorunda kaldım.

Hareket aniydi. Bu şekilde olması, muhtemelen kimse tarafından öngörülemezdi. Fakat hızlı dönüşümün ve ayağımdaki yüksek topukluların etkisiyle yüzlerimiz öyle yakın bir şekilde karşı karşıya geldi ki aradaki mesafeden bir nefes bile geçemezdi. Üstelik... Dudaklarımızın belki bir saliselik kısacık bir zaman diliminde birbirine sürttüğünü hissetmek, ikimizi de uçurumun kıyısına itmişti.

Tekin uçurumun kenarından, "Siktir!" diyerek kurtulabilmişti. Benimse tüm vücudum artık soğukla alakası olmayan bir sebepten titrese de hırçınlığım yerli yerindeydi. Bunu sezmiş olmalı ki "Ne sandın?" dedi. Birkaç saniye öncesine kadar sesine sinen hiddet, kısa bir an için yatışmış gibiydi.

Tutkunun tutuşturduğu bir kıvılcımdı o anda aramızdaki. Belki de bir yangındı. Benimse aklımda iki şey vardı. Birisi az önce yaşanan o küçük temas, diğeriyse Tekin'in hayatında meydana gelebilecek fırtınalardı.

"Barbarın tekisin!" diye cevap verdim anın büyüsünden sıyrılmaya çalışarak. "Hiçbir şey sandığım yok! Oldu mu?"

"Söz konusu sensen benden sakın nazik davranmamı bekleme!" Eli hâlâ bileğimdeyken beni biraz daha kendine çekti. "Ayrıca... Sen de söz dinlemeyen, inatçının tekisin!

Bileğimi onun tutuşundan sıyırıp çantamı açtım. "İyi! Al o zaman! Bak!" dedim çantamın içindeki buruşmuş kâğıdı çıkarırken. Beyaz kâğıdı sinirle avucuna bıraktım. "Benim tek derdim bu kâğıtta yazanlar!" diye bağırdım. "Bu söz dinlemeyen inatçının bu kâğıtta yazanlar gibi korkuları var. Bunu kabullensen iyi olur!"

Kısa bir süre kâğıtta yazanları okuduktan sonra kaşları çatıldı, çenesi kasıldı, bakışları ise cehennem ateşi gibi harlandı. "Nasıl ulaştı bu kâğıt sana?" diye sordu.

"Tehditçi bir garsona vermiş sanırım. O getirdi Tehditçi telefonla beni aradığı sırada," diye mırıldandım.

"İyi!" diye gürledi âdeta. "Bu siktiğimin kâğıdında yazanların yanlış olduğunu kanıtlayayım o zaman sana!"

Bir sıcak çatışmaydı o anda aramızdaki. Belki de bir savaştı. Üstelik ikimiz de aynı cephede savaşıyorduk, yalnızca amaçlarımız farklıydı.

Ben bir şey söyleyemeden çatışma arkamızdan gelen sesle kesildi. "Hazel!" diye seslendi biri. Benim için tanıdık seslerden biriydi ve o anda Tekin'le aramızdaki gerilim için bir ateşkesti.

Başımı çevirdim hızla. Evimin kapısının önüne baktım. İnce bir silüet, elinde bavuluyla oradaydı. "Lila?" diye fısıldadıktan hemen sonra Tekin'e döndüm. Bir şey söylemesini hatta gitmemesini diliyordum ama içten içe onun daima kendi yolundan ilerleyeceğini de biliyordum. Üstelik... İkimizin de kâğıtta yazan apayrı satırlardan bahsettiğinin farkında değildim henüz. Anlayacaktım elbette ama o anda yalnızca ona benim yüzümden bir zarar gelmemesine odaklıyken, arabasına binip gidişini alıngan bir öfkeyle izliyordum.

12. BÖLÜM

06 TKN 68 plakalı gri *Aston Martin*'in ışıkları, önümdeki ağaçlı yolun sonunda kayboldu. O anda ne ayağımı yere sinirle vurduğumu fark ediyor ne de bana doğru yaklaşan adım seslerini duyuyordum. Zihnim tüm görüntüleri usul usul geri sararken bakışlarım ise aracın az önce ayrıldığı noktadaydı.

Hafızamda daha da geriye gitmeye cesaretim yoktu. Çünkü dudaklarım yalnızca ani bir hareketten doğan o belli belirsiz sürtünmenin etkisiyle hâlâ yanıyordu.

Duruşumu dikleştirdim. Çünkü göğsüme küskün bir ağırlık çökmüştü.

Dudaklarımı sertçe ısırdım. Çünkü beni dinlemeyen bir adamın ardından endişe olduğunu kabullenemediğim bir hisle bakarken kalbim düzensiz bir ritimde atıyordu.

Tüm o yakınlığımıza rağmen nasıl kolayca toparlanıp gidebildiğini düşünmekse yeniden öfkemi kuşanmama neden oluyordu.

Dişlediğim dudaklarımı serbest bırakıp kulağımdaki kulaklığı yere fırlattım. "Seni düşünende kabahat zaten! Öküz!" diye söylendiğim sırada, kolumdaki dokunuş beni hazırlıksız yakalayarak sıçrattı. Aynı saniyelerde bakışlarım, az önce tozu dumana katarak önümden geçen arabanın asfaltta bıraktığı izlerden güçlükle ayrıldı. Fakat aklım için aynı şeyi söylemek zordu, sanki Tekin'in arabasında kilitli kalmıştı. İçimden bir ses, *Sadece aklın mı?* diye fısıldadı ama neyse ki onu yok sayacak irademe vardı. Lila'nın evin önünden yanıma kadar gelişini dahi fark etmeyişimin başka nedeni olmasa da inkâra sığınmak şimdilik daha kolaydı.

"İyi misin?" diye sordu Lila. Gözlerinde dikkat, merak ve bir parça da endişe vardı.

Derin bir nefes alarak "İyiyim," diye yanıtladım. Yaşananların etkisinden kurtulamamıştım henüz ama yine de gülümsemeye çalıştım. "Sen nereden çıktın böyle?" diye mırıldandım nihayet silkelenip ona sımsıkı sarılırken. Bu sırada evin önüne çıkan adamları görmüş, aralarında Cihan'ın da olduğunu fark etmiştim.

"Dayanamadım, geldim," dedi Lila zarif kolları beni sararken. "Merak ettim seni. Gözümle görmek istedim."

Olduğumuz yerde hafifçe sallanarak sarıldıktan sonra birbirimizden uzaklaştık. Ben, "Neden daha önce haber vermedin geleceğini?" diye sorarken dikkatli bakışları hâlâ üzerimdeydi.

"Önemli bir geceydi senin için. Erken bitirmeni istemedim. Elias'ı aradım beni havaalanından alması için. Sağ olsun, gelip aldı. Sen gelmeden hemen önce gitti. Adamlar nasılsa kapıda diye..."

Elias'ın evi yakındı. Zaten çok genç, Tekin'in korumalarıyla kıyaslandığında da fazlaca çelimsizdi. Buralarda durmasının anlamı yoktu. Ama emindim ki anlaştığımız gibi babama bilmesini istediğimiz şekilde rapor geçecekti. Fakat içten içe hissediyordum. Artık her bir palavram boynuma dolanıyor, ailem hiçbir şekilde zarar görüp üzülmesin diye giriştiğim bu macera gitgide boyumu aşıyordu.

Cihan'ın yanımıza gelmesiyle konuşmamız yarım kaldı. "Hazel Hanım," dedi Cihan. "Bir isteğiniz olursa ben buradayım."

"Sağ ol, Cihan." Elbisemin eteklerini topladığım sırada, hemen ileriden tüm hızıyla bize yaklaşan arabayı gördüm. Kaşlarım çatılırken "Tekin geri geliyor," dedim engel olamadığım bir telaşla.

"Ben geçiyorum eve," dedi Lila anlayışlı bir tavırla. "Belli ki zor bir gece olmuş. Halledin siz konu her neyse."

"Tamam," deyip ev anahtarımın da içinde bulunduğu çantamla telefonumu Lila'ya verdim. Cihan, Lila'nın bavuluna hızlıca atılıp eline aldığı anda ise gri *Aston Martin* sert bir fren yaparak tam önümde durdu.

Lila'yla Cihan eve doğru ilerlerken Tekin araçtan âdeta fırtına gibi indi. Neden geri dönmüştü, bilmiyordum ama içimde bir yerler garip bir şekilde heyecanla hareketlendi. Belli etmedim tabii! Dinlemeden, arkasına bile bakmadan gidişi yeterince sinirlendirmişti beni. Fakat inkâr etmem imkânsızdı ki az önceki o küskün ağırlık göğsümü ansızın terk etmişti.

Kollarımı göğsümde bağlayıp duruşumu dikleştirdim. Bana doğru yürürken kaşları çatıktı, anlaşılan az önceki sinirini atması o kadar kolay olmayacaktı.

"Bir şey mi oldu?" dedim dayanamadan. Sesim soğuktu ama içimde bir şeyler kaynıyordu. Onun bakışları da alevden bir kamçı gibi üzerimde gezinerek değdiği yeri sanki yakıyordu.

Üzerimdeki ceketine hafifçe sarındığım sırada bana iyice yaklaştı. Geniş omuzlarının gölgesi, tepemizdeki sokak lambasının etkisiyle üzerime düşerek beni âdeta cansızmış gibi

"Nilgün seni toplantıya ne diyerek çağırdı?" diye sordu ansızın. Duymayı beklediğim şey bu değildi. Henüz dakikalar önce Serdar üzerinden gelişen tartışmamızın peşine bu alakasız gelmişti.

"Toplantıya çağırmadı ki. Yalnızca *Gelebilir misin?* dedi."

"Ve sen de öylece onu takip mi ettin?" derken sinirlendiği, sıktığı çenesinden apaçık belliydi. "Ters bir durum olsaydı kendini nasıl korumayı planlıyordun?"

"Evet, öylece takip ettim," dedim ben de sinirle. "Stajyerleriyim ya ben hani! Bir şey isteyecek sandım. Zaten o an Tehditçi'nin mesajlarıyla sersemlemiştim, çok da odaklanamadım." Hızımı alamamış gibi devam ettim. "Ayrıca ne ters durumu olacaktı o kadar davetlinin içinde? Madem bu kadar endişe ediyorsun öğret de bileyim o zaman!"

"Neyi?"

"Kendimi korumayı! Ne bileyim işte... Filmlerde falan öyle oluyor ya..."

Ben duraksayınca o devam etti. "Silah kullanmayı mı mesela?"

Aslında bunda çok da kötü sayılmazdım. *Öyle tabii! Tehditçi'nin ayağını aksak bırakmışsın,* diye fısıldadı iç sesim ama bunu hızla yok saydım. Bundan Tekin'e bahsedecek hâlim yoktu elbette, o yüzden ağzımın içinde mırıldandım. "Yani... Neden olmasın?"

Bir an bile düşünmeden, "Gerek yok," diye yanıtladı beni. "Sen eline silah almayacaksın."

"O niyeymiş? Beceremez miyim?"

"Senin üstesinden gelemeyeceğin bir şey olduğunu düşünmüyorum, Hazel," derken kaşları çatık, tavrı sertti. "Ama eline silah almayacaksın. Bu konuda kararım kesin," derken ise yine sesinde bir emir tınısı, bir başına buyrukluk, aksini kabul etmeyeceğini belli eden bir hava hâkimdi.

"Allah Allah!" Benimle böyle konuştuğunda ortaya çıkan o inatçı yanım, yine kontrolü ele almak üzereydi. "Bak, ben böyle sebebi belirtilmeyen kurallara hiç dayanamam. Hemen çiğnemek isterim."

"Bilmez miyim?" Ses tonundan belli olduğu üzere bundan hiç hoşnut değildi. Ama sonraki sözleri, sanki değişmesi imkânsız bir gerçeği haykırır gibiydi. "Sebep mi istiyorsun?" diye sordu bana. "Ben varım çünkü. Ben canımı ortaya koymuşken başka bir şeye ihtiyacın yok. Ne bir silaha... Ne de başka bir insana..."

İçimde ufacık bir yer vardı. İkna edilmeyi, fırtına olmadığıma, ona zarar vermeyeceğime inanmayı istiyordu. Tekin bu ses tonuyla, bu şekilde kendinden emin konuştukça da ikna edilmek isteyen o yanım durmadan kendini hatırlatıyordu.

"Bu sebebin aklıma yatması mı gerekiyor?"

"Yatmadı mı?"

"Yani... Bilemiyorum. Belki babamı arayıp adamlarını göndermelerini isterim," dedim nabız ölçer gibi. "Ve onlarla devam ederim..."

Alev alevdi bakışları. İçlerinde hükmedici bir güç saklıydı. "Sikerler! Buna izin verecek değilim!" dedi sinirle ve yüzüme doğru eğildi. "Ben sana... Arhavi'deki otelde benden söz vermemi istediğinde, ne cevap vermiştim?"

"Bir söz verdiysen tutarsın."

"Bir kez söz verdiysem kimseyi yarı yolda bırakmam! Bu barbarın da böyle prensipleri var! Sen de bunu kabullensen iyi olur!"

Bu tavrı hoşuma gitmişti ama yine de "Vazgeçmeyeceksin yani?" diyerek karşıladım sözlerini. Sesimi sanki bundan çok da memnun değilmişim gibi bir tonda tutmaya çalıştım ama beceremedim. İçimdeki kıpırtının yansıması sesime de vurmuştu sanki, istesem de gizleyemedim.

"Vazgeçmeyeceğim," dedi ansızın. "Hâlâ anlayamadın mı bunu?" Bakışları dudaklarıma indi. Bir hatırlatıcı, bir akıl çelici gibiydi ifadesi. Yine dakikalar önceki o ufacık teması aklımın tam orta yerine yerleştirmişti. Onun da aklında mıydı? O da daha fazlasını istemiş miydi?

Sen istedin yani? diye sordu yeni yeni tanımaya başladığım o kadın yanımın sesi. Allah kahretsin ki bu konuda inkâra sığınmak gereksizdi.

"İyi! Sen bilirsin," dedim.

Ben tepkimin dozunu düşürünce o da "Hem..." diye devam etti. "Bu gece gördüğün herkes şüpheli listemde yerini almışken aksi ihtimal dâhilinde bile değil benim için."

Kaşlarım çatıldı. "O ne demek?"

"O toplantıda yerin yoktu, Hazel. Dış dünyadan biri... Neden kendini ifşalamaktan deli gibi korkan o kadar adamın içine sokulsun?" Sakallarını hafifçe kaşıdı. Çatık kaşlarının altındaki bakışları dalgınlaşmıştı ama beyninin tüm hızıyla çalıştığı aşikârdı. "*Muhtemel yeni üye eşli katılım sağlar,* dediler ama bu bilgiden haberimiz yoktu. Teyit edeceğim. Ama bu doğruysa bile... Başka bir şey daha var, hissediyorum," dedi hemen ardından. "Gözümün önünde sanki. Henüz göremiyorum ama... Elbet bulurum."

Kafam karışmıştı. "Bu eşli katılım kuralı belli bir amacı kamufle etmek için miydi yani?"

"Şüphem bu yönde. Başta sebebinin seni zaafım olarak ortaya atmak istemeleri olduğunu düşündüm. Yansıtmaya çalıştıkları da buydu zaten," dedi Tekin. "Ama şimdi şu verdiğin not... Kafamı karıştırdı."

"Neden?"

Hoşuna gitmeyen bir şeyler varmış gibi kısa bir süre düşünüp en sonunda, "Ben tesadüflere inanmam, Hazel!" dedi. "Tıpkı Serdar şerefsizi konusunda da tesadüflere inanmadığım gibi!"

Gözlerimi devirdim. "Serdar onu bu kadar yücelttiğini bilseydi eminim gururdan omuzları kabarırdı," dedim alayla.

"Kabartacağım ben onun omuzlarını. Elime onunla ilgili kanıtları bir toplayayım. O zaman ikna olursun." Ağzının içinde homurdandı. "Bu ara seni ikna etmem gereken çok konu olacak anlaşılan."

"O kadar eminsin yani bir şey bulabileceğinden?"

"Eminim. Bu dünyanın içinde hiçbir şey tesadüf olamayacak kadar planlıdır." Kaşlarını çattı. "Hadi Serdar'ı geç! Herkes aynı anda, aynı yerde! Ne tesadüf ki seni tehdit eden adam, gazeteci Akif Kandemir'i ele geçirme planımın başarısızlıkla sonuçlanacağını önceden biliyor." Bakışlarını benden kaçırdı ama sonra dayanamayıp yeniden gözlerini gözlerime odakladı. "Ve yine ne tesadüf ki," dedi boğuk sesiyle. "Mladenov'un ölümüyle ilgili fotoğraflara ulaşmış ve tüm detaylara da hâkim."

O fotoğrafları hatırlayınca bir an tüylerim ürperdi. Güç almak ister gibi omuzlarımdaki cekete sarındım iyice. Bu onun da dikkatinden kaçmamıştı ama anlam veremediğim garip bir ifade de gözlerinde yer edinmişti.

"Yani sen şimdi böyle söyleyince..." dedim dalgın dalgın. "Bana da pek tesadüf gibi gelmedi. Ama tahmin yürütemeyecek kadar da karışığım."

"Biliyorum," derken kısa bir an da olsa yumuşamış gibiydi. "Emin ol, ben de henüz tüm ipuçlarını birbirine bağlamış değilim. Ama halledeceğim." Kolundaki saate bakıp "Gitmem lazım," diye belirtti.

"Nereye gideceksin?"

"Henüz belirsiz. Birkaç alternatif var. Bir sıraya koyacağız bakalım."

"Serdar'ın peşine düşmeyeceksin herhâlde?"

"Serdar'ın peşine düşmeme gerek yok," dedi çatık kaşlarının altından attığı sert bakışla. "Serdar beni atlatabilecek biri değil. İstediğim an onu elimle koymuş gibi bulurum zaten." Hemen ardından kendini dizginlemeye çalışır gibi derin bir nefes aldı. "Görüşmem gereken başkaları var."

"Tamam," dedim. Zaten başka ne diyebilirdim? Yorgun görünüyordu ama her şey kördüğüm hâlindeyken elimden de bir şey gelmezdi. "Arkadaşım geldi. Lila..." diye devam ettim.

"Gördüm. Ne kadarını biliyor olanların?"

"Benimle ilgili kısmı biliyor sadece. Bu geceki adamları falan anlatmam. Merak etme."

"Aksini düşünmemiştim." Arabasına baktı. "Gidiyorum," dedi yeniden.

"Git," derken omzumdaki ceket aklıma geldi. "Aaa! Bir dakika!" Ceketi çıkarıp uzattım. "Ceketini al."

"Kalsın."

"Yok. Ben eve giriyorum zaten."

Ceketi elimden aldı, parmağını yakasına geçirip rahat bir tavırla omzuna attı. "Bir şey isterseniz Cihan'a söylersin," dedi.

"Tamam," dedim başımı sallayarak.

"Görüşürüz," deyip arabasına yöneldi. Arkasından seslenmek, dikkatli olmasını söylemek istedim ama kelimeler bir türlü dilimden dökülmedi.

Arabasına binmek üzereyken duraksadı, ceketi hızlı bir hareketle üzerine giydi. Tam o anda ceketin yakasını kokladığını görünce kalbim göğsümde çırpınıverdi. Benim kokum muydu içine çektiği? Ceketine sinmiş miydi?

Bir an elim ayağım birbirine dolaşır gibi olunca daha fazla bekleyemedim orada. Adımlarım eve doğru hızlandı. Ben bahçeden içeri girdiğimde Tekin de gazı kökleyip uzaklaşmıştı. Eve ulaştığım sırada aklımda aramızdaki bu savaşı andıran çekişme, göğsümde ise medceziri andıran dengesiz duygular vardı.

Eve girdiğimde içimdeki fırtınalı çalkantıyı geride bırakmaya çalışarak arkadaşıma sarıldım. "Canım..." dedim. "İyi ki geldin. Çok özlemiştim."

"Ben de özledim, Heyz'im!" Gülerek sokuldu bana. Bu kızı çok seviyordum. "Çok uzun kalamayacağım ama," diye sözlerini sürdürdü. "Dönüş biletim pazartesi."

"Neden o kadar kısa?" diye hayıflandım.

"Ben bir garip köleyim. Ay pardon, stajyer hekimim, canım. Maalesef ancak bu kadar boşluk yaratabildim."

Ayağımdaki topukluları hızlı hamlelerle çözüp çıkardım. "Şu elbiseden kurtulayım da bir şeyler hazırlayalım," dedim Lila'ya.

"Babaannem bir sürü börek çörek gönderdi." Ocağı işaret etti. "Çay da koydum."

"Tamam. Ben üzerimi değiştireyim o zaman."

"Ay dur dur!" dedi telaşla. "Önce bir fotoğrafını çekeyim. Naz'a göndeririz."

Hâline dayanamayıp güldüm. "Var fotoğrafım, merak etme," dedim bu gece çekilenleri kastederek. Ben öyle deyince rahatladı ve bavuluyla yukarı çıktık.

Giyinme odama adım attığımızda "Fermuarımı açsana," dedim Lila'ya. Lila ikiletmezken aklım gecenin başında arabada yaşananlarla dolup taştı. Fakat kendime bunu düşünme fırsatı vermeden hemen silkelenip toparlandım. Hiç sırası değildi, şimdi yeniden o anın yarattığı hislerle kuşatılamazdım. "Ben önce bir duşa girsem aslında," dedim bir şeylerden kaçarcasına. Suyun beni içimdeki hislerden arındıracağına inanmıştım.

"İyi hadi gir sen," dedi Lila bavulundan çıkardıklarını giyerken.

Elbisemin göğsünü düşmesin diye sıkıca tuttum. "Sen de girersin duşa istersen."

"Yatmadan önce girerim ben artık."

"Tamam," deyip banyoya yöneldim. "Ayaklarım ölmüş, bitmiş," dedim isyanla. "Çok rahatsızmış ayakkabılar. Elbiseye uysun diye işkence çektim resmen."

"Olsun değmiş," dedi Lila. Hepimiz kokoştuk ama o içimizde en renkli olanımızdı, o yüzden ondan farklı bir yanıt beklenmezdi. "Taş gibi olmuşsun," dedikten hemen sonra ekledi. "Dur ama bu konuyu aşağıda konuşacağız," dedi *boyunun ölçüsünü alacağım* der gibi. Kurtuluşumun olmayacağını bildiğimden hiç sesimi çıkarmadım. Onu geride bırakıp banyoya girerken arabada olanları düşünmemeye kararlıydım.

Verdiğim kararları uygulamakta çok da başarılı olamadığım, suyun altında geçirdiğim dakikalar boyu bu gece yaşananları düşünmemden belliydi. Neyse ki Lila neden kırklanır gibi yıkandığımı sormamıştı.

Saçlarımı kuruttuktan sonra üzerime lacivert *crop* ve tayt takımı giyip aşağı indiğimde Lila çoktan yiyecek bir şeyler hazırlamıştı. Hatta bilgisayarını açarak Naz'ı *Facetime*'la aramış, sohbete bile başlamıştı.

"Heh!" dedi Lila beni görür görmez. "Gündemimiz de geldi!"

"Nazo'm!" dedim ekrana bir öpücük atarken. "Keşke sen de burada olsaydın."

"Offf! Keşke!" Uzun sarı saçlarını tepesinde dağınık bir topuzla topladı. "Ama sınavım var ya! Milim kımıldayamam."

"Ay ben size ne diyeceğim?" dedi Lila masaya geçerken. "Havaalanında aşırı uyuz olduğumuz birini gördüm. Tahmin edin bakalım kim?"

Naz dayanamayıp kıkırdadı. "Aşkım, bizim uyuz olduğumuz o kadar çok insan var ki. Liste uzun. Nasıl tahmin edelim?"

"Doğru diyorsun," dedi Lila. "Bizim de sınavımız buymuş. N'apalım? Herkes bizim kadar sevilesi değil."

Bu sefer dayanamayıp kıkırdayan ben oldum. "Eee? Kimi gördün? Merak ettim."

"Özge'yi!" diye yanıtladı, yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyle.

"Iyyyyyy!" diye yükseldi Naz. "O seni gördü mü?"

"Görmez mi? Ne kurnazdır o, bilmiyor musun?"

"Yarın boktan *Instagram* sayfası *HighSocietyMag*'da seni paylaşırsa şaşırmam," dedi Naz.

"Hiç şüphem yok," dedim ben de. "Takıntılı manyak."

Özge, benim üniversiteden eski bir sınıf arkadaşımdı. Bir süre yakındık ama sonra uzaklaşmıştık. O günden beridir de beni ve çevremi takıntı hâline getirmiş, seneler önce *Instagram*'da açtığı magazin sayfasında da defalarca haberimi yapmıştı.

Dakikalar boyu sohbet edip bir şeyler atıştırdık. Hatta Naz bile bize eşlik etmek için kendine yiyecek bir şeyler hazırladı. Lila buraya gelişini nasıl planladığından, Naz ne zaman Türkiye'ye gelmeyi düşündüğünden söz ettiği sırada son lokmamı da yutup arkama yaslandım.

"Çok yedik," dedim hepimiz karnımızı tutarken. Onların aksine benim göbeğimde *piercing* vardı; isyankâr ergenliğimden kalmaydı. Bana ne söylenirse inadına tam tersini yaptığım o dönemlerin hatırlatıcısıydı. Bu gece de inadımdan Lazarenko'yla dans ettiğim düşünülürse aslında karakterim pek de değişime uğramamıştı. "Şu *piercing*i çıkarttıracağım ben galiba ya," dedim kararsız bir şekilde.

"Neden? Rahatsız mı ediyor?" diye sordu Naz.

"Çok küçük zaten, öyle ağrı falan yapmıyor ama... Ne bileyim?"

"Ha Karadenizli adama *piercing* uymaz diye düşünüyorsun o zaman sen," dedi Lila alayla.

"Eyvaaahh! Kaçın kaçın!" diye bağırdım.

Cevap vermeden mutfağa tüyecektim ama gitmeme izin vermeden kolumdan tuttu. "Dur bakalım! Nereye kaçıyorsun? Dökül her şeyi," dedi

bakışlarımda yanıt ararken. Genelde birbirimizin ruh hâlini bir çırpıda anlardık. "Bir şeyler olmuş bu gece, belli." Gözleri kocaman açıldı. "Hihhhhh! Öpüştünüz mü yoksa?"

"Ay hayır!" diye çıkıştım. "Ne öpüşmesi? Öpüşme falan yok." İkisi de *O zaman ne var?* der gibi tek kaşlarını kaldırdılar. "Tamam, anlatacağım. O kadar çok şey oldu ki bölünmesini istemiyorum."

O sırada masada duran telefonuma Elias'tan bir mesaj geldiğini gördüm.

Elias:

Abla, sana söylemeyi unuttum.
Hani bir arkadaşın vardı ya barda çalışan.
Ömer. O uğramıştı. Seni merak etmiş.

"Of Elias of!" dedim bıkkınlıkla ama önce bu telefondan kurtulacaktım.

Dış kapının girişindeki *dresuar*a ilerleyip çekmecesini açtım. Çekmecede Hazar'ın yedekte tuttuğu, yine hiçbir şekilde dinlenmemek üzere ayarlanmış bir telefon vardı. Telefonu çıkarıp Tekin'in evinde yükledikleri program dışında tüm bilgilerimi yükledim. İşim bittiğinde Lila'ya baktım. Güzel bir müzik açmıştı, çayını yudumlayarak Naz'la sohbet ediyordu.

Hızla dedemin numarasını buldum rehberden. Merak içimde sıkışmıştı, hesap sormazsam uyuyamazdım. Sözde bu gece Güngör için planlanan suikast girişimi engellenecekti fakat dedem Adem Poyrazoğlu her ne işler çeviriyorsa bunu önlemekte yetersiz kalmıştı.

Telefonu otomatik mesaj sesini duyana kadar çaldırdım ama yanıt yoktu. Hayal kırıklığıyla yüzüm düşerken "Ömer'i aramam gerek," diye seslendim kızlara. Ettiğim ayıbı onlar da biliyorlardı.

Lila merakla bana baktı. "Geç olmadı mı?"

"Barda çalıyorlar ya. Oradadır şimdi. Onun için geç değil yani."

Birkaç çalıştan sonra açılan telefon bana Ömer'in donuk sesini taşımıştı. "Efendim?"

"Ömer, selam!" dedim mahcup bir şekilde. "Eve uğramışsın ama Elias bana söylemeyi unutmuş. Şimdi haberim oldu. Kusura bakma lütfen." Etraftan müzik sesleri gelince duraksadım. "Müsait değil miydin?" diye sordum. Telefonu açınca molada olduğunu sanmıştım.

"Birazdan sahneye çıkacağız, Hazel," dedi tahammülsüz bir tonda. "Keman akordu yapıyorum. Müsait değilim." O zaman neden açmıştı? "Daha sonra arar mısın? Unutmazsan tabii."

Laf sokuyordu bana. Ama haklıydı. Çocuğu Arhavi'ye kadar çağırıp orada unutarak fazlasıyla ayıp etmiştim zaten. Alttan almaktan başka bir şey yapamazdım. "Yarın barda olacaksan uğrayayım yanına," dedim son çare.

"Sen bilirsin," derken gürültüler arttı. "Sonra görüşürüz."

Ben, "Görüşürüz," diye yanıtlar yanıtlamaz telefonu kapattı. Asılan yüzümü henüz düzeltemeden telefonum çalmaya başladı. Parmağım hızla açma tuşunda kayarken ekranda Hazar'ın yakışıklı yüzü belirmişti. "Hazar?" diye seslendim. Bu sırada Lila ve Naz da konuşmaya ara vermişti.

"Ooooo Truvalı Helen! Nerelerdesin?" Kaliforniya'nın göz alıcı güneşinin altında parlayan koyu mavi gözlerini kıstı. "Evdeymişsin. Güzel," dedi tüm öküzlüğüyle. Simsiyah saçları dağılmış, birkaç tutamı alnına düşmüştü. Üzerinde beyaz keten bir gömlekle lacivert bir *jean* vardı. Teni daha da esmerleşmişti. Deniz kenarında bir kafede oturuyordu. Uzun zamandır yalnızca telefonda konuştuğumuz için yüzünü görmek iyi gelmişti. Ama bunu belli etmedim tabii.

"Herhâlde evdeyim, Zadegân!"[32] dedim bana hitap şekline sinirlendiğimi belli etmeden. "Nerede olacağım başka? Biz senin gibi Kaliforniyalarda sürtmüyoruz."

"Bak bak! Kültür mantarı! Bir bakışta anladı nerede olduğumu." Gür saçlarını çapkın bir tavırla geriye attı, yanından geçen kızlardan birini süzdü. Gözlerimi devirdim. Hiç utanması da yoktu. "N'apalım, kızım? Hayat bize güzel."

"Bir sene sonra İTÜ'den, *'Makine Mühendisliği Bölümü öğrencimiz Hazar Poyrazoğlu'nun okulumuzla ilişiği kesilmiştir,'* belgesini aldığında da hayat sana güzel olur," dedim üniversitede altıncı senesinde oluşunu kastederek.

Bıkkın bir şekilde ofladı. "Çok uzun cümle kuruyorsun. Saniyesinde kafa açtın."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. O da bana aynı şekilde bir bakış attı. Küçükken de böyle yapardı. Ama o zaman alttan alan hep ben olurdum. Görünen o ki şimdilerde bu kalpsizin bana karşı birazcık da olsa yüreği yumuşamıştı. "Her şey yolunda mı?" diyerek ilk adımı attı.

"Yolunda," dedim hafifçe burnumu çekerek. Neden böyle duygulanmıştım şimdi bu cehennem zebanisini görünce? *Özledin...* diye fısıldadı iç sesim. İlk kez bu kadar uzak kalıyorduk birbirimizden, bunu reddedemezdim. "Senin?"

"Benim de her şey yolunda."

[32] **Zadegân**; soylu kesim anlamına gelen bu kelimenin argodaki karşılığı *'zımarık, zengin çocuğu'*dur.

"Ne zaman geliyorsun?"

Bakışlarını kaçırdı. "Biraz daha işim var."

"Ne bitmek bilmeyen işmiş bu ya?" diye patladım. "Ne yapıyorsun bunca zamandır orada?"

"Allah Allah!" diye üste çıktı. "İşimizde gücümüzdeyiz, kızım." Pis pis güldü. "Özledin mi yoksa beni? Oy abisini de özlermiş!"

"Ne abisi be? Üç dakika erken doğdun diye!" Çenemi hafifçe dikleştirdim. "Hem... Sen beni özlemedin mi?"

"Özlemişimdir belki biraz," dedi hödük.

"Doğum günümüze yetişir misin?" diye sordum dayanamayarak. Bana anlatmak istemediği şeyler vardı, bu gerçeği artık kavramıştım. Neler olduğunu deli gibi merak ediyordum ama ben de ondan tonla şey saklarken daha fazla hesap soramazdım. Yüz yüze konuşmalıydık. Çünkü yaptıklarımı öğrendiğinde köpüreceğinin çok net farkındaydım. Hazar döndüğünde tüm sorunun çoktan çözülmüş olmasını dilemekten başka şansım yoktu. Ancak o şekilde olan biteni onunla paylaşabilirdim.

"Yetişmemem imkân dâhilinde bile değil. Bilirsin."

"İyi bari," dedim rahatlayarak. İlk kez bir doğum günümüzü ayrı geçireceğimizden endişelenmiştim. "Sevindim."

"Eee? Ne yapıyorsun evde?" Bana garip bir bakış attı. "Elias'la çıkıyorsun değil mi dışarı?" diye sorduğunda kısa bir an bir şey biliyor mu diye şüpheye düştüm ama Hazar fevri ve sabırsızdı. Gerçekleri bilseydi asla kendini tutamaz, çoktan kapıma dayanırdı. Üstelik gemideki tüm adamların o patlama sonucunda öldüğünü düşünüyordu, Tehditçi'den haberi yoktu. Zaten bu yüzden korumalardan bunaldım şovumu rahat karşılamıştı.

"Evet. Bir yere gittiğim yok zaten. Okul ve staj. Kırk yılda bir *karaoke*ye gittim işte arkadaşlarla geçenlerde. O kadar." Telefonumun ekranını Lila'ya çevirdim. "Lila geldi. Onunla takılıyoruz."

"Ooooo! Bu ne ya? Neredeyse her ay gerçekleşen Şer İttifakı Tutulması mı?" Sırıtışı genişledi. "Sarı belanız nerede? O yok mu?"

Telefonu masada duran bilgisayara çevirdim. "O *online* olarak aramızda," dedim gülerek.

"Aksini asla düşünmemiştim zaten." Kaşlarını çattı Naz'a. "Neredesin sen, sarı kafa?"

"New York'tayım tabii ki. Neden sordun?" dedi Naz.

"Bilmem. Uğrarım belki." Sinsi bir şekilde kirli sakallarını kaşıdı Hazar. "Bu ihtimal seni biraz diken üstünde tutsun bakalım."

"Hiç çekemem seni," diye söylendi Naz. "Sakın kapımın önünden bile geçme. Kuzen falan dinlemem, abimin adamlarına engellettiririm evime girişini."

"Abinin şu atlatmakta ustalaştığın adamlarından mı bahsediyorsun?" dedi Hazar sırıtarak.

"Hazar!" diye uyardı Naz onu. "İyi ki bir kaçırdım ağzımdan ya! Bak, olur da bunu abime söylersen seni asla affetmem."

"Offf! Senin affın da çok umurumdaydı, Nazo!" Kendine bir sigara yaktı. Devamında bir şey söylemedi ama kimseye tek kelime anlatmayacağının Naz da farkındaydı. Tüm pervasızlığına rağmen Hazar sağlam sır tutardı. Lila'ya döndü bu sefer. "Sen n'apıyorsun, *doc*? Okul nasıl? Köleliğe devam mı?"

"Maalesef. Pediyatri stajına başladım," dedi Lila bıkkın bir nefes alarak. Tıp Fakültesi'nde okuyordu. "Yani ölüm gibi bir şey ama kimse ölmüyor."

"Niye ya? Bebekler mebekler. Agucuk gugucuk," diye dalga geçti Hazar.

"Hıtı tabii!" dedi Lila itiraz tonlamasıyla. "Bebekler ve çocuklar değil zaten sorun. Aileleri!"

Hazar oturduğu yerde hafifçe dikleşti, boşalmış kadehini karşısına uzattı ve bardağı dolu olarak geri aldı. "Sen yalnız değil misin?" dedim merakla.

Lila'yla ikimiz yan yana oturuyor, telefonun ekranından Hazar'a bakıyorduk. Fakat Hazar'ın telefon ekranını ansızın döndürmesiyle hiç beklemediğimiz bir şey oldu.

"Yoo, yalnız değilim. *Brom* burada!" diyerek gösterdiği kişi Baran'dan başkası değildi.

"Yecüc ve Mecüc'ün ayrı olduklarını düşünmek hata olurdu zaten," dedim ikisinin yediklerinin içtiklerinin ayrı gitmeyişiyle dalga geçerek.

Baran rahat bir tavırla koltukta oturuyordu. Koyu renk saçları yine üç numaraydı, küpesi yine kulağındaydı, boynunda yine *o meşhur kolye* vardı. Bir elinde sigara, diğerinde içki kadehi tutuyordu. Ayaklarını önündeki geniş sehpaya uzattığı için siyah postalları görüş açımızdaydı, koyu gri tişörtünden kollarındaki dövmeler belli oluyordu. Gözündeki güneş gözlüğü sayesinde nereye baktığı pek anlaşılmıyordu. Fakat Lila'nın hazırlıksız yakalanarak ekrandaki Baran'a bakakaldığı belliydi. Oysa birkaç saniye bile sürmemişti. Lila yerinden sinirle kalkarak "Ben bir kahve yapayım," demiş, ekranın görüş açısından hızla kaçmıştı.

Baran'ın dudaklarından ise homurtuyla karışık, "Bir saniye bile gösterme yüzünü bana, kaç hemen!" cümlesi çıktı. Hemen peşindense gür sesiyle bağırdı. "Ben de seni çok özledim, *bal*!"

Hazar telefonu kendine çevirdiğinde az önce esen Lila'yla Baran adlı soğuk rüzgârın şiddetini azaltmak için hemen atıldım. Lila ağzının içinden sinirle söylenirken "İyi oldu aradığın," dedim Hazar'a. "Moralim düzeldi."

"Moralin mi bozuktu ki?" diye sordu Hazar.

"Ya Ömer'e ayıp etmiştim de biraz..." diye geveledim.

Tek kaşı merakla kalktı. "Hangi konuda?"

"Önemli değil," dedim. "Yani önemli de... Neyse işte. Haklı olarak soğuk davrandı şimdi bana."

"Ne dedi?"

"İşte konuşmak istemiştim. Kemanının akorduyla uğraşıyormuş, sonra arayacakmışım."

Hazar sigarasından derin bir nefes çektikten sonra cevabı yapıştırdı. Ömer'den hazzetmiyordu. Zaten düşününce Hazar genel olarak yakınlarımız dışında insan sevmiyordu.

"Ben onun kemanının teline değen yayına sokayım! Bak bak triplere bak, amına koyayım!" Gözlerimi devirdim. "Hayır, keman çalıyorsun da ne oluyor? Müslüm Gürses'ten Kısmetim Kapanmış *intro*sunu mu çaldın, hayırdır yani?" diyerek arabesk sevdasını ortaya seren bir kıyaslamada bulundu. Sinirle saçlarını geriye attı. "Sen de beni sinirlendirme, Hazel! Burnu sikinden büyük Ömer yarrak kafalısı için üzülmek de ne demek?"

"Öf tamam abart! Üzülmedim. Arkadaşım sonuçta."

"Sana âşık bir herifle eğer sen de ona âşık değilsen arkadaş olmamalısın."

Böyle bilge bilge konuştuğu zaman onu boğasım geliyordu. "Hangi çağın kanunu bu ya? Senin bir türlü çıkamadığın Orta Çağ'ın herhâlde. Çocuk böyle bir şeyi dile getirmedi bile ayrıca. Ne diyeceğim? *Sen bana âşıksın gibi hissediyorum, o yüzden seninle arkadaş olamam* mı? Daha ukala bir tavır olamaz yani."

"Ben en azından Orta Çağ'dayım. Sen kendine Taş Devri'nden birini bul da o zaman göreyim seni." Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki tek kelime daha etmeme izin vermedi. "Neyse kapat, tamam," dedi ama Baran'ın ayaklandığını ekrandan gördüğüm için belli ki bu davranışı benimle ilgili değildi. "Hadi görüşürüz!" dedikten hemen sonra, yanıtlamamı bile beklemeden aramaya son verdi. Kim bilir neyin peşine düşeceklerdi?

Telefonu kapattıktan sonra yeni doldurduğu kahvesini yudumlayan Lila'ya baktım. Ardından bilgisayar ekranına döndüm. Naz elini dudaklarına kapatmıştı, gülüşünü zor tutuyordu.

Elimi salladım. "Tutma kendini, tutma!" dediğim anda Naz âdeta püskürdü.

"Burnu sikinden büyük nasıl bir küfür ya? Hahahahaha!"

"Hazar ve saçma sapan küfürleri işte!" Dayanamayıp kıkırdadım. "Salak ya!"

"Neyse..." dedi Naz hâlâ gülerken. "Bu Tekin için geçerli değildir bence. Değil mi, Hazel?"

Bu kez Lila'dan küçük bir kahkaha çıktı.

"Ben nereden bileyim?" dedim kızarıp bozararak. "El âlemin adamının..." Oturduğum yerde kıpırdandım. "...şeyini ya!"

"Arabası ne markaydı?" diye sordu Naz. Daldan dala atladığında bu kızın hızına yetişmek imkânsızdı. Şimdi araba ne alakaydı?

"*Escalade*..." dedim nedense *Aston Martin*'i hiçe sayarak. O dev gibi mağara adamı arabasını aslında içten içe seviyor olamazdım.

"Tamam! Tahmin yürütmek zor değil," dedi Naz çok iş bilirmiş gibi. "Şu yolladığın *WhatsApp* fotoğrafından gördüğüm kadarıyla, bir kere burnu... Bir Karadenizliye göre fazla düzgün." Parmağını düşünür gibi çenesine koydu. "Bir de... Bilirsiniz işte. Hani şu..." dedi kaşlarını edepsiz edepsiz indirip kaldırarak. "Büyük arabalar ve erkekler arasındaki meşhur ilişkiyi... Ne kadar büyük araba... O kadar büyük..."

Lila'nın küçük kahkahası büyüdü, büyüdü, kocaman bir hâl aldı. "O ayaklar ve eller için geçerli değil miydi?" diye sordu nefes nefese.

"Fark etmez, hepsi aynı kapıya çıkıyor," dedi Naz.

Bense domates gibi kızarsam da kendimi tutamadım. "İğrenç bir insansın!" dedim kahkahamı serbest bırakarak. "Yemin ediyorum, Hazar'ın dişi versiyonu olduğunu düşünüyorum bazen."

"Kan çekiyor, kan!" dedi Lila. Hemen ardından hızla gecenin kritiğinin yolunu açtı. "Eee? Anlat bakalım artık bu gece olanları. Çatladım meraktan."

"Hangi birinden başlayayım ki?" dedikten sonra derin bir nefes alıp anlatmaya başladım. Arabada olanlar, davet, çalışma odası, gizlice duyduklarım, tehdit notu... Hepsi dilimden peşi sıra dökülünce resmen rahatladım. Fakat ikisinin de ilk dikkat ettiği şey tehdit mevzusuydu tabii. Az önceki neşeli duruşları değişmişti, tedirgin bakıyorlardı. Oysa onlara ne bu gece tanıştığım o karanlık mafya konseyini ne de patlayan silahları anlatmıştım. Tehdit notunun Tekin'le ilgili olan kısmını ise kendime saklamıştım.

"Bok vardı geldin Ankara'ya!" dedi Lila sinirle.

"Başına gelmeyen kalmadı," diye onayladı Naz onu. Fakat endişemi katladıklarını anlamış olacaklar ki Lila hemen usta bir manevrayla konuyu bambaşka bir noktaya taşıdı.

"Neyse... Tekin faktörü bir nebze hafifletiyor sana olan sinirimi."

"Allah Allah!" dedim ama bir yandan da ne düşündüğünü merak etmiştim. "Adamı tanımıyorsun bile," diyerek ağzını aradım.

Koyu karamel saçlarını savurdu. "Gönül gözümüz var çok şükür. İnsan sarrafıyım bebeğim ben. Bir bakışta şıp diye anlarım."

"O insan sarraflığın bir kendine çalışmıyor o zaman," dedi Naz gülerek.

"Sus şimdi, karıştırma onu. Hem terzi kendi söküğünü dikemez." Lila bana döndü. "Ay ama ne boylu poslu adamdı!" dedi, birkaç saniyeliğine de olsa dışarıda görmüştü. "Upuzun, devasa bir boy. Geniş omuzlar. Uçak pistini andıran bir sırt. Heybetli. Görkemli. Yemin ediyorum, tam senin kalemin ya!" Rahat bir tavırla koltukta bağdaş kurdu. "Nihayet seninle ilgili de *durdu durdu turnayı gözünden vurdu* diyebileceğiz."

"Başka kimin için dedik?" diye sordum.

"Henüz hiçbirimiz için maalesef," diye atıldı Naz. "İşte sen önümüzden yürü, kraliçe! Bizim de ayağımız alışsın."

"Geri zekâlı!" dedim gülerek. "Hem ne alakası var? Bizim yok öyle bir şeyimiz..." Bakışlarımı kaçırdım. "Aramızda yani... Yok öyle bir şey."

"Hıı aynen!" Lila'nın dudaklarına imalı bir gülüş yerleşti. "Bu gece için de hiç öyle özenmemişsin üstüne başına zaten!"

"Aaa fotoğraf yok mu, Hazel?" diye sordu Naz.

Beni rahat bırakmayacaklarını bildiğimden *WhatsApp* grubumuza bu geceki tüm fotoğrafları yolladım. Tekin'le olanları eklemeyi de atlamadım. Ben bile inceleyememiştim henüz, onlar kritik yaparken ben de iyice bir bakardım. Bu sırada annemin talimatını da yerine getirerek tek olduğum fotoğraflardan elbisemin en güzel görünenini gönderdim ona da. Saat epey geç olduğundan muhtemelen yarın görürdü. Ayrıca elbisem zaten onun tasarımıydı, beğenmemesi ihtimal dâhilinde bile değildi.

"Of Hazeeeelll! Çok yakışmışsınız kızım, bu ne ya?" dedi Naz hevesle. "Ama yiğidi öldür, hakkını yeme. Adam cidden çok yakışıklı."

Ben yanıt vermeyince Lila hemen atıldı. "Bizim kızımız da bir içim su valla," dedi fotoğraflara bakarken. "Böbreğine kadar açtığı yırtmaçla epey kaynar bir su olmuş gerçi."

"Ne var canım? Elime öyle... Bu elbise geldi. Bir daha nerede giyeceğim diye düşünüp giyiverdim işte. Elbiseye de anlam yükleyecek değiliz."

"Biz yüklemiyoruz ama o yüklemiştir belki," diye yanıtladı Naz. "Adamın aklı uçmuştur, aklı. Kimin olsa uçar tabii!"

"Kimin olsa uçar, evet. Öyle genel... Herhangi bir kadın da giyse bu elbiseyi, akıl uçurtur. Öyle bir elbise bu," dedim. Sözler ağzımdan bir çırpıda çıkıvermişti.

"Ha sen aklı sadece sana uçsun istiyorsun?" diye sordu Lila.

"Ne alakası var! Bir şey istediğim yok benim," diyerek reddettim. "Hem... Bu kadar belanın içinde sırası mı?"

"Saçma saçma konuşma, Hazel," dedi Naz. "Oldu. Başımız belada diye bütün hayatımızı da askıya alalım. Hoşlanıyorsan hoşlanıyorsundur. Bu ertelenecek bir şey mi?"

"Ne hoşlanması?" dedi Lila bilirkişi gibi. "Bana biraz aşk yoluna girilmiş gibi geldi." O bet sesiyle "Şehirlere bombalar yağardı her gece, biz durmadan sevişirdik!" diye şarkı söylemeye başladı.

"Ne aşkı be? Ne aşkı?" dedim Pargalı İbrahim tonlamasıyla. "Âşık falan değilim. Bu kadar çabuk aşk mı olur ayrıca? Saçmalamayın."

"Kızım, anlattık ya!" dedi Lila. "Aşk dediğin ilk görüşte olur zaten diye." Geçen günkü konuşmamızı kastediyordu. "Öylesi daha gerçekçi. Plansız. Kontrolsüz. Tutkulu. Ateşli."

"Tutkulu, ateşli dedin, bak aklıma ne geldi?" Hemen yerimden fırlayıp hızla merdivenleri tırmandım. Birkaç dakika sonra komodinimin çekmecesinden malum erotik romanı almış, yeniden salona ulaşmıştım. "Senin oku oku diye başımın etini yediğin bu kitap yüzünden rezil kepaze oldum elin adamına!" Geçen günkü görüntülü konuşmamızda onlara bu konudan bahsetmeyi atlamıştım.

Lila kitabı elimden aldı. "Uuuu... İskoç Gülü güzel kitaptır." Tek kaşını kaldırıp sordu. "Nasıl rezil oldun?"

Hemen kitaptaki ilgili sayfayı açtım. "Şu sayfa yüzünden," dedim sinirle. "Bu sayfayı böyle çarşaf gibi açık bırakmışım. O da gördü." Silahı çekmeceye bırakırken gördüğü detayını atladım. Benim için daha fazla endişelenmelerini istemiyordum.

"Ayraç kullansaydın, canım," dedi Lila ukala ukala. Ardından sayfada yazanları okumaya koyuldu. Başını bir sağa bir sola eğdi. Düşünür gibi dudaklarını dişledi. "Yani..." dedi hemen sonrasında. "Anatomik olarak pek mümkün bir pozisyon değil tabii ama... İnsan kitaplarda böyle şeylerin imkânsızlığına bakmıyor pek. Seksiymiş. Bir ara *re-read* yapayım ben de."

"Of ben ne diyorum, sen ne diyorsun Liloş?" diye söylendim.

"Ben senin ne dediğini çok iyi anladım!" deyip derin bir nefes aldı. "Sen bu herif sana toy moy dedi diye bilendin. Sonra arabada yaşadıklarınızın üzerine şu gizemli adama söylediklerini duydun. Ya da söylemediklerini mi

diyeyim?" dedi imayla. "Ee zaten sadece yardım istemek için gitmiştin bu adama. Şimdi hiç kapılmak falan istemiyorsun," diyerek durumu özetledi. Bu kadar basit değildi tabii. Ama yine de başımı sallayarak onayladım.

"Neyse işte! Olaylar bunlar. Serdar'ın peşine de düşecek gibi," dedim. Bir esneme bastırdı ama uyumamın kolay olmayacağının bilincindeydim.

"Haksız sayılmaz. Düşsün peşine. Varsa bir falsosu, çıksın ortaya," dedi Lila. Aslında konuşacak çok şey vardı, sohbetlerimiz normalde bu kadarla kalmazdı. Ama herhâlde benim yorgun olduğum ikisinin de dikkatinden kaçmamıştı. "Uyuyalım artık. Daha çok vakit var, konuşuruz," diye öneride bulundu Lila. Naz da böylece saat farkımız dolayısıyla *Facetime*'ı kapatmak zorunda kaldı.

Lila'yla birlikte merdivenlerin altındaki dolaptan yorgan ve yastık çıkarırken "Uyuyabilir miyim, bilmiyorum," diye itiraf ettim. "İki kadeh bir şey içseydik bari."

"Allah Allah! Alkolik misin sen?" diye kızdı. "Uyku ilacı almayı denesen daha akıllıca olmaz mı sence de?"

"Sevmiyorum ilaç içmeyi," diye mızmızlandım. "Çok sersemleştirir şimdi o beni."

"Sigaraları püfür püfür içmekte sakınca görmüyorsun. İlaç içmeye gelince mi bilinçli kesildin başıma?" diyerek tiradına başladı. "Hafif bir şey içersin, hiçbir şey olmaz," diyerek elindeki yorganı salondaki geniş koltuğa bıraktı. "Kapıdaki çocuklar eczaneye giderler, değil mi?"

"Giderler sanırım."

Lila hızlı adımlarla kapıya ulaşıp açtı. Cihan zaten bahçedeydi, kapının açıldığını gördüğü an elindeki sigarayı söndürüp yanımıza geldi.

"Bir şey mi oldu, Hazel Hanım?" diye sordu.

Ben yanıt veremeden Lila söze girdi. "Eczaneden bir şey isteyecektik. Ben ilacın ismini yazsam nöbetçi eczaneden bulabilir misiniz?"

"Tabii!" dedi Cihan. "Alır çocuklar hemen."

"Harika! Reçetesiz zaten." Lila kapının yanındaki *dresuar*da duran küçük not kâğıdına hızlıca ilacın ismini karaladı. Kâğıdı Cihan'a verip teşekkür etti. Kapıyı kapatıp içeri geçtiğimizde ise masanın üzerinde duran bilgisayarını kucağına aldı. "Hadi. Çıkalım odaya. İlaç gelince içersin hemen."

Hiç ikiletmedim. O kadar yorgundum ki bir an önce uzanmaktan başka bir isteğim yoktu. Elimde telefonum ve yedek yorgan yastıkla Lila'nın peşinden yukarı çıktım.

Dakikalar geçip gitti. İlaç gelince Lila almak için aşağı indi. Ben de bu arada dayanamayıp *WhatsApp*'a girdim. Tekin'le olan konuşmamızı açtım.

Bana gönderdiği fotoğraflar vardı ekranda. Bir süre onlara baktım. Sonra bir şey yazsam mı diye düşünmeye başladım.

Parmaklarım bir müddet gidip geldi klavyede. Ama kelimeleri bir türlü yan yana getiremedim. Fakat en sonunda endişemle merakım baskın gelince zihnimdeki soruyu hızla yazıp yolladım.

Hazel:

Neredesin?

Birkaç dakika boyunca cevap bekledim ama gelmedi. O sırada Lila ilaç ve bir bardak suyla geri dönmüş, benim tarafımdaki komodine bırakmıştı.

"Biraz dizi mi açsak? Uykuya dalmana yardımcı olur," dedi. "Ne açalım?"

"Fark etmez."

"Aaa!" dedi hemen sonra, yan yana uzandığımız sırada. "Buldum!" Dudakları şeytani bir gülüşle kıvrıldı. "*Buffy the Vampire Slayer* olsun."

Kaşlarım çatıldı. "Hiç çekemem şimdi vampir falan," dedim ama bu benim aslında en sevdiğim diziydi.

"Neden ya? Orada da erkeğimiz Angel, Buffy'den yüzlerce yaş büyük."

Ben kaşlarımı çatarken büyük bir keyifle kıkırdadı. Sinirim onun umurunda bile değildi. *Yelloz!* Böyle dalga geçmelere bayılırdı. *Ama dur sen!* dedim kendi kendime. Gün gelir, elbet devran dönerdi.

"Ya da dur dur!" dedi. "Buldum. *Sex and the City*! Mr. Big'e de itiraz etmezsin. Hoş... O da Carrie'den epeyce büyüktü." İyice arsızlığı eline almıştı, coştukça coşuyordu. "Aaa vazgeçtim dur. Şeyi açacağım," diye yükseldi.

Daha fazla dayanamadım. Kafamı koyduğum yastığı hızla alıp yanımdaki arsız yellozun suratına bastırdım. "Boşuna dememişler," diye bağırdım. "Düşman kör nişancıdır ama dost bilir nereden vuracağını, diye!" Yastıkla saçlarını iyice dağıttım. "Yeter dalga geçtiğin! Boğacağım şimdi seni he!"

"Ay tamam! Tamam! Nefes alamıyorum!" diye bağırdı palavracı, oradan oraya çırpınırken.

Yastığı yüzünden çekip yeniden kendimi yatağa bıraktım. Ama belli ki erken davranmıştım. "*Grey's Anatomy*'i açalım," diye bağırdı Lila. "Şey bölümü ama... Little Grey Lexie'nin kendisinden yaşça epey büyük McSteamy'miz Mark Sloan'un kapısında soyunarak *'Öğret bana!'* dediği kısmı."

Söylediklerini duyduğum an kıpkırmızı kesildim. Benim de kapıda Tekin'e *Öğret bana!* deyişim aklıma gelince ne yapacağımı bilemedim. Benimkinin içeriği bu değildi tabii ama yine de Lila'ya bundan bahsedemedim.

"Pisleşme!" diyerek aklımdakileri gizlemeye çalıştım. "İyi ki bir anlattım yani neye sinirlendiğimi."

"E salaksın!" dedi tek nefeste. "Normalde zekâ fışkırıyor ama bir aptallaştın mı sen, n'oldu, ben anlamadım valla." Cevap vermeyince devam etti. "Kızım taş gibisin. Çıtırsın. Toy bulmasının nesi kötü? Ayrıca şu gizli kapaklı konuşmaya gelirsek önünü arkasını duymamışsın bile. Her zaman her konuda yaptığın gibi kurdukça kurmuşsun. Belki devamında başka bir şey dedi yani... Ki bence kesin öyle."

"Öyle mi diyorsun?" diye sorarken fark ettim ki ikna edilmeye ihtiyacım vardı.

Telefonuna uzandı, *WhatsApp* grubuna gönderdiğim fotoğraflardan birini açtı. Tekin'le birbirimize baktığımız bir fotoğraftı. Tekin'in dudaklarında arsız ve çapkın bir kıvrım varken benim kaşlarım çatıktı. Muhtemelen *"Bu hırçın hâlin... Sanırım yalnızca bana özel,"* dediği anlarda kadraja alınmıştı.

"Sence bu bakış, normal bir bakış mı?" diye sordu Lila beni düşüncelerimden koparırak.

"Yani... Bilmem," diyerek omzumu silktim. "Değil mi?"

"Aklını kaybetmişsin sen bence. Anlama yetin sıfırlanmış," diye azarladı beni. "Bu bakış alev alev bir bakış." Parmağını yalayıp komodine sürdü. "Heh, bak, buraya yazıyorum," dedi haminne edasıyla. "Ama inşallah yarın gelir Tekin de... Ben de sizi yan yana görüp öyle karar veririm."

"Sen karar versen n'olacak?" dedim çenemi gururla havaya dikerek. "Sanki ben ilgilenecek miyim?"

"E herhâlde sürüngüreceksin, nazından usandıracaksın. Bilmez miyim?"

Küçük bir esneme kaçtı dudaklarımdan. "Usanırsa usansın. Çok da umurumda!" dediğim sırada telefon ekranıma bir mesaj düştü. Kendime engel olamadan heyecanla yatakta doğrultum. "Tekin yazdı," dedim Lila'ya.

Tekin:

Neden uyku ilacı içtin?

Hiç beklemeden parmaklarımı klavyede gezdirip yanıtladım.

Hazel:

İçmedim daha. Neden ki?

Telefonum ansızın çalmaya başladığında "Hihhh! Görüntülü arıyor," diye bağırdım. Lila hemen yataktan kalktı. Herhâlde ona zaten her şeyi anlatacağımdan emin olduğu için beni yalnız bırakmaya karar vermişti.

"Aşağıdayım," diye fısıldadıktan sonra, ben saçlarımı düzeltip telefonu yanıtlarken odadan çıktı.

Ekranda Tekin'in görüntüsü belirdiği anda az önceki heyecanlı hâlim hızla kayboldu. Bıkkın ve öfkeli bir tavırla yüzünü sıvazlıyordu, allak bullak olmuş bir ifadesi vardı. "Bir şey mi oldu, Tekin?" diye sordum, uğursuz bir önsezi tüm vücudumu sararken.

"Hazel?" dedikten hemen sonra saçlarını çekiştirip, "Biraz dışarı çıkabilir misin?" diye sordu.

"Dışarıda mısın sen?" dedim telaşla pencereye yaklaşırken.

"Hayır, uzaktayım." Sesindeki enerji çekilmiş gibiydi. "Oradaki korumaların ayrılmalarını istemiyorum. Arkadaşın orada. Başka birini yollasam seni alması için?"

"Olur," diyerek kabul ettim. "Bir yere mi gideceğiz?"

"Konuşmamız lazım," dedi Tekin. Anlaşılan görüntülü konuşmada anlatamayacağı kadar önemliydi.

Kalbim korkuyla göğüs kafesimde dört dönerken onayladım onu. "Tamam. Hazırlanayım ben," dedikten saniyeler sonra ekran kapandı. Hemen giyinme odasına girip hızlıca hazırlandım. Üzerime siyah bir kot, krem rengi bir kazak geçirmiştim. Bej kısa kabanımı ve siyah çapraz çantamı da alınca odadan çıktım.

Aşağıya indiğimde Lila mutfaktaydı, elinde bir fincan vardı, muhtemelen bitki çayıydı. Beni görür görmez fincanı ada tezgâha bıraktı. "Hayırdır?" diye sordu merakla.

"Tekin çıkabilir misin dedi. Bir şey konuşması lazımmış."

"Kötü bir durum mu var?"

"Bilmiyorum ki. Anlamadım. Birini gönderecekmiş şimdi." Çantamı tezgâha bıraktım. "Diğer adamlar kapıda olacaklar. Korkmazsın değil mi, Liloş?"

"Korkmam tabii ki. Sen düşünme beni," dedi ama bu benim için imkânsızdı.

Nedense konuşmaya devam edemedim. İçim sıkılmıştı ve bunu nasıl değiştirebileceğimi bilmiyordum. Çantamın kordonuyla gergin bir şekilde oynadığım sırada Lila'nın dudaklarından dökülenler hareketimi duraklattı.

"Değişiyorsun," dedi Lila. Tek kelimeyle sanki bir gerçeği dile getirmişti. "Normalde olsa... Bu geceden sonra çok başka davranırdın."

"Sekiz günde değişir mi insan?"

"Bir gecede bile değişirsin." Benden iki yaş küçüktü ama o anda sesine bilge bir ton hâkimdi. "Sabah bir uyanırsın, bambaşka birisin."

Sana öyle mi olmuştu? diye sormak istedim ama yapamadım. Lila için dikenli tellerle çevrili yasak bir bölgeydi bu, önünde ise kocaman BARAN tabelası vardı. Arkadaşıma saygım sonsuzdu, canını yakacak bir şeyi asla yapmazdım.

Yanıt vermeyeceğimi anlayınca yanıma geldi, başını omzuma yasladı ve benimle birlikte öylece bekledi.

Söylediklerinin doğru olup olmadığını düşündüm kısa bir anlığına. *"İki kişiliğin karşılaşması, iki kimyasal maddenin bir araya gelmesi gibidir. Bir tepkime olursa ikisi de dönüşür,"* diyordu Jung.

Bundan günler önce Arhavi'ye gittiğimde karşısına çıkmak için canımı dişime taktığım adamın yalnızca ailemi kurtarmama yardım edecek bir araç olduğunu sanıyordum. Karanlık, tekinsiz bir adamla bir araya geleceğimin elbette farkındaydım. Ama bu kor bakışlı yabancının üzerimde böylesi bir etki yaratacağını bilmiyordum.

Kin tutan, kendisine yapılanı hiç unutmayan, affetme erdemine pek de sahip olmayan biriydim fakat onu tanıdığım andan beri bana yanlış görünen, kişiliğimle örtüşmeyen her davranışına bir kılıf arıyordum. Bu gece, o gizemli adama beni kıskanmadığını ima edişinden sonra onunla ilgili beslediğim tek bir umudu bile bitirirdim önceden olsa. Ama kabul etmek istemesem de Lila'nın da dediği gibi bir açıklaması var mı, ben mi yanlış anladım, bunları merak ediyordum. Birine yük, dert ya da kambur olacağımı anladığım anda arkama bile bakmadan uzaklaşırdım ben. Şimdiyse bu endişem karşısında kalbimi rahatlatacak bir karşılık görmeyi ama en çok da *Hayır, sen asla bir yük değilsin!* cümlesini işitmeyi diliyordum.

Dönüşmek miydi bu, tepkime denilen şey tek taraflı gerçekleşir miydi, bilmiyordum. Ama ne kadar inkâr edersem edeyim benzer bir değişimin hatta çok daha fazlasının Tekin'de de gerçekleşmesini arzu ediyordum.

Tekin'in yollayacağı adamı beklerken telefonum çaldı. Önce Tekin sandım ama ekranımda Serdar'ın ismi vardı. "Offf!" diye bağırdım bıkkınlıkla. Davette attığım mesaj için arıyor olmalıydı. Açmazsam birkaç kez daha

arayabileceğini düşündüğümden, Tekin'in adamı gelmeden bir an önce Serdar'la konuşup başımdan savmak istedim. "Efendim, Serdar?" diye yanıtlarken söylediklerine odaklanmaya çalıştım. Fakat kafam öyle meşguldü ki bu mümkün olmadı. Serdar dakikalar boyu babamın yanına neden bana haber vermeden gittiğini anlattı durdu. Ancak söylediği tek bir kelime bile benim için bir şey ifade etmiyordu.

Kapının çaldığını duyduğum anda, Lila'ya doğru dudaklarımı oynatarak sesim Serdar'a gitmeyecek şekilde konuştum. "Tekin'in yolladığı adamdır," dedim. Serdar'ın kimden bahsettiğimi sorgulamasını göze alamazdım.

Serdar karşı tarafta bir şeyler söyleyip bahanelerine bahane katmayı sürdürürken kapıyı açtım. Karşımda bulmayı beklediğim kişi Cihan ya da bir başkasıydı. Fakat yanılmıştım. Tekin oradaydı.

Bakışlarım kaskatı yüzündeki ifadeye takıldı. Bakışlarında kontrol etmekte zorlandığı bir şeyler saklıydı.

Kulağımda Serdar'ın sesini duyduğum anda telefonda kimin olduğunu ansızın hatırladım. Tekin'e bakıp önce çaresizce ne yapacağımı düşündüm, hemen sonra ise hiçbir şekilde kıvıramayacağımı anladım. "Serdar, ben seni sonra ararım," diyerek herhangi bir karşılık vermesini beklemeden telefonu yüzüne kapattım.

Tekin, Serdar ismini duyar duymaz kontrolünü âdeta kaybetti. Kaşları gözlerini örtecek kadar çatıldı, çenesi kaskatı kesildi. Fakat Lila'nın arkamdaki varlığını fark etmiş olmalı ki ifadesini maskeledi.

Hızlıca Lila'yla tanıştı. Korkmamasını söyledi, kapıdaki adamların varlığını hatırlattı. Kısacık bir konuşmaydı zaten, ikisi de muhtemelen bundan bir şey anlamamıştı.

O sırada spor ayakkabımı giyip kabanımı üzerime geçirdim, Lila'yı öpüp evden çıktım. Tekin adamların hepsine bir ton talimat verip kuş uçurtmamalarını emrettikten sonra arabaya ilerledik. Arka koltuğa oturduğum anda, Tekin de tam karşımda yerini aldı. Şoförü tanımıyordum ama herhangi bir emir beklemeden çoktan arabayı çalıştırıp gaza basmıştı.

Merakımı birkaç saniye dahi dizginleyemeden "Nereye gidiyoruz?" diye sordum ama oralı olmadı. Kaşları çatıktı ve bunun sebebi şüpheye yer bırakmayacak kadar açıktı.

"O herif mi aradı?" diye sordu beni tahminimde yanıltmadan. Telefonu elindeydi, son model cihazı biraz daha sıkarsa kıracaktı.

"Evet," dedim ama anlaşılan yanıtım Tekin için yetersizdi.

"Sebep?"

Gözlerimi devirdim. "Davetteyken mesaj atmıştım. Onun için aramış."

Boynunu bir sağa bir sola eğip elini ensesine götürdü. "Sen mesaj attın?" dedi sorarcasına. Yanıt vermeyişimin etkisiyle "Sikeceğim o herifin ecdadını!" diye küfretti. "Bu gece odağım dağıldı ama dur sen! Döneceğim ben ona."

Ben henüz bir cevap veremeden yanımızdan birbirinin aynısı simsiyah araçlar hızla geçti. Arkamıza baktım, bizi çevrelemişlerdi.

Ben daha ne olduğunu anlamadan şoför Tekin'e seslendi. "Abi!" dedi bir şey bekler gibi.

"Kim?" diye sordu Tekin. Tavrı soğukkanlıydı ama bakışlarında tekinsiz bir öfke, ucu tutuşmuş kâğıt gibi alevlenmişti. Belli ki dizginlenemeyecekti.

"Mustafa!" diye yanıtladı onu şoför. "Yedi araç! Kendisininki dâhil."

Tekin burnundan bir nefes verdi. Ardından dudaklarına tehlikeli bir gülüş yerleşti. "Kaç saniye?" dediğinde şoförden de eş zamanlı "Son 30!" yanıtı geldi.

"Yavaşla!" diye emretti Tekin. Gülüşü ansızın silindi, tam ortada duran kolçağı hızla kaldırdı, içinden bir şey çıkardı ve bir an bile beklemeden bana doğru eğildi. O kadar hızlı ve ustaca hareket ediyordu ki ayak uydurmaktan başka seçenek söz konusu değildi.

Kabanımı hafifçe omzumdan sıyırdı, kolçağın içinden çıkardığı şeyi gövdeme sardı. Onun özel yapım bir çelik yelek olduğunu fark eder etmez engel olamadığım bir panik de tüm bedenimi kapladı.

"Her ihtimale karşı!" dedi Tekin son dokunuşları yaparken. "Sakın korkma!"

"Korkmuyorum," dedim ama bu elbette düpedüz yalandı. Gözlerime baktı. Bakışlarımız buluştuğu anda boğazımı pek de yabancısı olmadığım korku dolu bir düğüm sardı.

"Korkma!" diye buyurdu bir kez daha ama bu, irademin dışındaydı. Kocaman elleriyle hızla yüzümü kavradı. Birbirimize doğru iyice yaklaştığımız için aramızda kısacık, tek nefeslik bir mesafe kalmıştı. Ansızın beklemediğim o hareketi yaparak alnını alnıma yasladı, kısa bir süre soluklandı. "Hiçbir şey olmayacak! Ben varım yanında!" diye fısıldadı. Başımı telaşla salladım. Dilim damağım kurumuş, verecek cevap bulamamıştım. "Yalnızca konuşacağız," dedi Tekin bana garanti vermek ister gibi. Hafifçe uzaklaştı. "Her zamanki Musti! Kurusıkı! Bir bok yapamaz."

"Kalabalık gelmiş ama!" dedim mahzun bir tonda.

"İsterse ordu taksın peşine!"

"Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?" diye sordum. Mıstık dengesiz bir embesildi, ona güvenilmeyeceğini Tekin'in Arhavi'deki evinin önünde

güç gösterisi yapmak ister gibi havaya ateş ettiğinde anlamıştım. Ne gereksiz ve korkakça bir hamleydi, şimdi düşününce Tekin'den ödünün koptuğu aşikârdı. Ama yine de sağı solu belli olmazdı. "Nasıl güvenebilirsin ki ona?"

"Ona güvendiğimi kim söyledi?" dedi Tekin. Az önceki kolçağın içinden bir silah çıkardı. "Ben kendime güveniyorum." derken aynı yerden farklı iki silah daha çıkarıp beline taktı. Arabaları maşallah İsviçre çakısı gibiydi, önüme top tüfek de serse beni şaşırtamazdı.

O sırada telefonuna bir arama düşünce hızla açtı. "Beş dakikaya oradayız!" dedi karşıdaki kişi. Belli ki Tekin'in beklediği bir şeydi. Nitekim hiçbir şey söylemeden telefonu kapatıp derin bir nefes aldı.

Araba çoktan durmuştu. Dışarıya kulak kabarttım. Herhangi bir silah sesi duyulmuyordu. Belki de Tekin'in dışarı çıkmasını bekliyorlardı.

"Fatih!" diye seslendi Tekin.

"Buyur, abi," diye yanıtladı ismini o anda öğrendiğim şoför. Cihan gibi cüsseliydi o da.

"Hazel dışarı çıkmayacak!" diye emretti Tekin. "Bir aksilik olursa da hızla gaza basacaksın!"

Bakışlarım şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Ne?" dedim ama hiç oralı olmadı.

"Emredersin, abi!" dedi Fatih. Benim ne düşündüğümü kimse sormayacak mıydı?

"Ben burada kalmam," diye direttim. Tekin bu kez öfkeyle baktı bana. Aramızdaki her şey öyle değişken, öyle gelgitliydi ki az önceki yakınlığından eser kalmamıştı.

"Saçmalama, Hazel!" diyerek itirazımın önünü kesmeye çalıştı. "Burada kalacaksın." Ağzımı açıp tek kelime etmeme izin vermeden Fatih'e hitaben konuştu. "Kıyamet de kopsa bu kapı açılmayacak!" diye kükredi. O anda ona karşı gelmemden, diretmemden hoşlanmadığı belliydi. Fakat benim zihnim buna dikkat edememişti zira tek cümleyle tüm manzaram değişmişti.

Arabanın içinde değildim şimdi, gemideydim. Tehditçi vardı ötemde. *"Kıyamet de kopsa bu kapı açılmayacak!"* diye seslendi. Demir kapıya eliyle vurdu ve saniyeler sonra kapı gıcırtılar çıkararak örtüldü.

"Duydun mu, Fatih?" diye bağırdı Tekin. Bu bağırışı, beni geçmişten çekip alarak ansızın kendime getirdi.

Silkelen, dedim kendime. Yeri değildi. Denizin ortasından, o gemiden çok uzaktaydım, kimse bana zarar veremezdi. Ama o anda... Üzerime tekrar

bir kapının kilitlenmesine izin vermek benim için seçenekler arasında değildi.

Fatih "Duydum, abi!" derken kapı açıldı, Tekin dışarı adımını attı, yalnızca birkaç saniyem vardı. Bir an bile düşünmeden, kapı henüz arkasından kapanamadan hızla dışarı fırladım. Ben dışarıya adım attığımda ise her şey için çok geçti, Mıstık ve adamları karşımızdaydı.

Tekin, "Hazel! Ah, Hazel!" derken kontrollüydü, dışarıya hiçbir şey belli etmemişti. Elimden tuttu, beni arkasına çekti. "Sakın arkamdan tek bir milim bile kıpırdama!" diye emretti. İşte bunu dinlerdim. Kilit altında olmamak bana yeterdi.

"Ooooo!" diye bağırdı Mıstık. Yüzü gözü geçen gün Tekin'den yediği dayak yüzünden morluk içindeydi ama sesindeki pişkinlik yerli yerindeydi. "Gözümüz yollarda kaldı, Bozboran! Nerelerdesin?"

"Beni özlediğini bilseydim," diye bağırdı Tekin ona. "Seni evinden özel olarak aldırırdım, Musti."

"Evde değildim maalesef," dedi yapmacık bir üzüntüyle Mıstık. "Kapıda kalırdın."

Tekin dizginlemeye çalıştığı sinirle güldü. "Ben kapıda kalmam. Seni girdiğin her delikten de elimle koymuş gibi çıkarırım."

"Yok ya! Kadir abimin her mekânının adresi var mı sende?"

Tekin bir an duraksadı. Anlaşılan duyduğu isimden hiç hoşlanmamıştı. Fakat tereddüdü kimse anlamadan silindi, karşısındakini sözlerle bile yenilgiye uğratmakta ustaydı. "Çok çabuk taraf değiştiriyorsun be Musti. Mladenov'u toprağa veremedin daha. Koştur koştur Kadir abine mi gittin?"

Mıstık ona cevap vermedi. Tekin'in arkasında beni görmüş olmalıydı ki öne doğru bir adım ilerledi. Tekin parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Elimi ilk kez böyle tutuyordu. Bu, *Korkma!* demek miydi? Gariptir ki korkmuyordum. O an anladım ki her şeye rağmen Tekin'in varlığı benim için güvencelerin en büyüğüydü. Kilitli bir kapının ardında, zırhlı bir aracın içinde değil, onun yanında olmak bana kendimi güvende hissettiriyordu.

"Bu geceki aksiyon son bulmuş anladığım kadarıyla," dedi Mıstık. "En ön sıradan izlemeyi çok isterdim, Tekin. Ama malum! Konsey'e giriş biletimizi sen aldın elimizden."

"Sen mi girecektin, amına koyayım?" diye yükseldi Tekin. "Kadir'e mi güveniyordun?"

"Kadir'e güvenmeyip ne yapacağım Tekin ya? Bak, eliyle koyduğu gibi buldu senin zaafını." Mıstık'ın bakışları ansızın beni buldu. Benim de tek bir kelimeyle dikkatim ona çevrilmişti. Beni mi kastediyordu? Hem... Konseydeki zaaf meselesini o nereden biliyordu? "İyisinizdir inşallah, Hazel

Hanım!" diye seslendi. "Çocuklara korkutsanız yeter demiştik aslında ama! Biraz ipin ucunu kaçırmışlar." Pis pis sırıttı. "Kusura bakmayın. Çok korkutmamışızdır umarım sizi."

Neyden bahsettiğini anlamasam da altta kalacak değildim. Hiç kimse beni küçük göremezdi. "Tekin yanımdayken beni korkutabileceğinizi düşünmeniz çok komik, Mıstık Bey," diye yanıtladım onu. Sözlerim hedefi tam on ikiden vurmuş olmalıydı ki Mıstık'ın gülüşü kayboldu. Tekin'e döndü. Tekin'in dudaklarının kıyısında duyduklarından memnun bir tebessüm oturuyordu.

"Tam kendine göre bir kadın bulmuşsun," dedi Mıstık. "Tebrikler!"

"Sadede gel, lan sikik!" diye bağırdı Tekin. "Sabaha kadar seni mi bekleyeceğiz burada?" Bana baktı. Hava soğuktu, üzerimde ince bir kaban vardı. Çelik yelek dışarıdan görünmüyordu ama çok sıkıydı ve nefes almamı iyiden iyiye zorlaştırmıştı. "Hazel biraz daha burada senin yüzünden üşürse... Olacaklardan ben sorumlu değilim."

"Ne diyeyim Kadir'e? Yedili'ye haberin ne zaman gelir?" diye sordu Mıstık. Konu o kadar hızlı değişiyordu ki yetişemiyordum. Yedili de neydi?

"Canım ne zaman isterse!" dedi Tekin. "Beklesin Kadir abin. İşi ne?"

Tam o anda, bulunduğumuz daracık caddenin iki yanındaki ormandan bir ordu adam çıktı. Hepsi siyahlar içindeydi ve ağır silahlıydı. Mıstık'ın adamları apar topar silahlarına davrandıkları an, Tekin'in adamları da aynı şeyi tekrarladı. Tekin beni hızla arkasından çekti, arabaya yasladı ve üzerime eğildi. Tüm gövdemi kendi gövdesiyle âdeta ablukaya almıştı; o anda bana kimsenin gözü değemez, tek bir şey bile dokunamazdı.

"Çelik yelek giydirdin ya zaten!" diye söylendim. Kendisini korusa olmaz mıydı?

"Tek kelime etme! Bu yaptığının hesabını vereceksin."

Başımı dikleştirip ona baktım. "Çok korktum!" diye mırıldandım. Etrafımız kalabalıktı. Biraz ileride Tekin'in düşmanı sayılabilecek bir adam ve onun koruma ordusu vardı. Fakat bizim bakışlarımız iç içeydi, dudaklarımızın arasında ise kısacık bir mesafe kalmıştı.

Bir eli kabanımın içinden belime uzandı, çelik yeleği buldu, hafifçe orada oyalandı. Ardından iki avucu, soluğumu boğazıma dizerek kısa kazağımın açıkta bıraktığı bel oyuntuma kapandı.

Ellerim iradem dışında göğsüne tırmandı. Hâlâ akşamki gömleği giyiyor olmasının etkisiyle sıcaklığını, kasılan kaslarını hissedebiliyordum; kalbinin atışı ise avucumun içine güm güm vuruyordu. İki eli de belimi öyle bir kavramıştı ki sımsıkı tutuşu kurtulmanın imkânsız olduğunu kanıtlıyordu. Soluklarımız çarpıyordu birbirine. Gözleri gözlerimde bir şeyler

arıyor, ardından dudaklarıma inerek sanki aradığını orada bulacakmış gibi bakıyordu.

Belki de aradığını bulmuştu. Öpmeyi arzular gibi bakışının altında bu sebep mi yatıyordu? Ya da belki de... Ben o anda bunu öyle çok istiyor, o kadar delicesine hayal ediyordum ki bir sanrının içinde savruluyordum. *Ama hayır!* dedim içimden kendime. Ona dair zihnimdeki tüm soru işaretleri yanıtlanmadan böyle bir isteğe teslim olamayacağımı biliyordum.

Tekin tam bir şeyler söylemek üzere dudaklarını aralamışken kaba bir ses duyuldu ve bu aramızdaki o yersiz, zamansız büyüyü de sonlandırdı.

"*Zifozi*!"[33] diye bağırdı biri.

Tekin derin bir nefes aldıktan sonra dudaklarını yaladı ve benden hafifçe uzaklaştı. "Geç kaldın!" diye yüksek sesle yanıtladı.

"Trafik vardı!" dedi adam ona cevaben, alayla. Az önce ormanın içinden çıkan siyahlar içindeki adamlardan biriydi. En az Tekin kadar iriydi. Birkaç adımda yanımıza gelmişti.

"Haydaaaa!" diye seslendi bir anda Mıstık. İlgi arsızı bir adamdı. Dikkatler ondan başka bir yere çevrilince hemen kendini ortaya atıyordu. "Vahşiler mağaralarından çıktılar mı?" Ormanın içinden çıkan adamlardan mı söz ediyordu? Yoksa... Tekin'in bahsettiği, gelsinler diye emrettiği meşhur ekip miydi bu?

"Aynen!" dedi Tekin. "Böyle haber uçur o sikko Kadir abiciğine."

"Pardon!" diye devam etti Mıstık. "Asıl mağara adamının sen olduğunu hep unutuyorum be Tekin!" Bana döndü bir an. "Hazel Hanım da biliyor mu senin ne medeniyetsiz bir herif olduğunu? Belki yol yakınken kaçmak, kurtulmak ister."

"Bir kez daha..." dedi Tekin hiddetinin buram buram hissedildiği sesiyle. Aynı anda da ekibin tüm silahları Mıstık'a döndü. "Hazel'in adını anarsan... Buradan sağ çıkamayacaksın!"

Bu Mıstık'ı biraz olsun tedirgin etmiş olmalıydı çünkü yüzündeki o pişkin ifade nihayet silinir gibi olmuştu. "Haberini bekliyoruz, Tekin," dedi Mıstık. "Ve unutma..." diye üzerine basa basa konuştu. "Dokunulmazlık yalnızca senin için çalışır. Çembere birini almak istiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi bana bakarak.

Neyden bahsettiklerini anlamasam da Tekin'in bu sözlerle gözü döndü. Aracın kapısını hızla açtı. Ardından az önce yanımıza gelen siyahlı adamına baktı. Adam sanki bu gizli iletişimi hemen anlamıştı.

---

[33] Zifozi; Lazcada '*Fırtına*' anlamına gelir.

Dakikalar önce beline yerleştirdiği silahlardan birine uzandı, ışık hızıyla çıkardı ve hiç düşünmeden Mıstık'a ateş etti. O andan sonra ise birbiri ardına sıkılan silah sesleri etrafımızı çevrelemişti. Fakat ben abluka altındaydım ve bana herhangi bir şeyin ulaşması sanki her yönden engellenmişti.

Tekin neler olduğunu görmeme izin vermeden beni arabaya bindirdi, kendisi de kapının hemen önündeydi. Bakışları ise biraz ileride, omzunu tutan Mıstık'ın üzerine sabitlenmişti. "Bir daha!" diye âdeta kükredi. "Beni bu konu üzerinden tehdit etmeye kalkarsan..." diye devam etti gazap dolu sesiyle. "Sana borcum olan o iki kurşunu ödeyeceğim!" Arhavi'deki o konuşmadan söz ediyordu sanırım, Mıstık'a günü geldiğinde onu iki kurşunla öldüreceğini söylemişti.

Arabada çatışma sesleri duyarım sandım ama devam etmedi. Anlaşılan Mıstık'ın adamları da kendisi gibiydi, horozlanmayı iyi biliyorlardı ama devamına gelince usta oldukları şey kuyruklarını kıstırarak kaçmaktı.

Tekin siyahlı adama bir şeyler söyledikten sonra arabaya bindi, her zamanki yerine geçti. Şoförün de koltuğuna geçmesini bekledim ama beklediğim gerçekleşmedi. Aracın kapısı üzerimize kapanır kapanmaz Tekin'in bakışları da âdeta hedefine kilitlenen bir bomba gibi üzerime sabitlendi. Kaçacak yer aradım ama yoktu. Bileğime uzandı ve hızla beni kendisine, tam kucağına çekti.

"N'apıyorsun?" dedim şaşkınlıkla titreşen sesime engel olamadan.

"Başa belasın!" dedi dişlerinin arasından.

"Sensin asıl o!" diye yanıtladım onu. "Niye beni yalnız bırakıp inmeye kalkıyorsun ki?"

"Sana bir şey olmasına izin vermezdim. Fatih direksiyonda kalacaktı. Ters bir şey olduğu anda da seni buradan çıkaracaktı."

"Ben onu mu diyorum?" Ben kucağındayken oturduğu yerde hafifçe kımıldandı. Önce sesim gitgide azaldı, ardından çatık kaşlarım bu hareketin etkisiyle gevşedi. Fakat bedenim için aynı şey söylenemezdi. "Adamlar gelecek şimdi," dedim ama hiç ilgilenmedi. Avuçlarım terlemişti, parmak uçlarıma yabancısı olduğum bir sızı yerleşmişti. Ona dokunmak için miydi? Hayır... Hiç sırası değildi.

"Kıyamet de kopsa içeri ben emretmeden kimse gelemez."

Endişeme hitaben söyledikleri beni yeniden kendime getirmeye yetmişti. "Az önce de Hazel çıkamaz demiştin ama çıktım," diye belirttim. Yaptığım şeyle elbette gurur duymuyordum fakat o şekilde bekleyemezdim.

"Doğru. Senin kural tanımazlığını her defasında göz ardı ediyorum," dedi. "Hazel de kendini korumak ister diyorum." Gözleri gözlerimdeydi. Sıcaklığı, bedeninin heybeti ise âdeta tenimde, her yerimdeydi. "Lazarenko'yla

dans edecek kadar fevri davranmaz diye düşünüyorum mesela," dedi. Konu hangi ara Lazarenko'ya gelmişti? "Ya da dışarıda eli silahlı dangalaklar varken dışarı çıkmak gibi bir hata yapmaz diyorum. Ama ne oluyor, biliyor musun?"

"Ne oluyormuş?" diye sordum. Sesim titremeden konuşmayı başarabilmiştim.

"Her seferinde sinirden beynim uyuşmuş şekilde buluyorum kendimi. Şu anda olduğu gibi!"

"Allah Allah! Neyim ben? Emir erin mi?" diye diklendim. "Senin her buyruğunu koşulsuz şartsız dinleyeceğim fikrine de nereden kapıldın?"

Kısacık bir an duraksadı. Bakışları yüzümdeydi, kaşları çatıktı, çenesini kıracak kadar kasmıştı. Önce gözlerini yumdu, içinden sabır çektiği aşikârdı. Fakat hemen peşinden kendini dizginlemeyi başaramamış olmalı ki görünmez bir zincir âdeta kırıldı. Eli saçlarımın arasına daldı. Elleri sertti, dokunuşu hoyratta ama garip bir şekilde tüm bunlar bana rahatsızlık vermekten çok uzaktı. "Çok konuşuyorsun!" diye hırladı.

Çenem onun tutuşu sayesinde hafifçe havalanmıştı. Ama bana boyun eğdiremezdi, bu imkânsızdı. "Sustur o zaman," diye yanıtladım. Ona karşı gelişim bu kez dudaklarının tehlikeli bir gülüşle kıvrılmasına sebep olmuştu.

"Ben sabırlı bir adam değilim, Hazel," diye fısıldadı. Arabanın içindeki hava ansızın kurşun kadar ağırlaşmıştı. "Ama seninle ilgili... Gerçekten sabrediyorum. Eğer susturursam..."

"Senden korkmuyorum," dedim. Her diklenişim onun için bir sabır testi gibiydi. Ama Tekin de anlayacaktı, beni hiçbir koşulda dizginleyemezdi.

"Susturma yöntemlerimin korkutucu olduğunu sanmıyorum," dedi. Söylediklerinin anlamı kısacık bir an içinde kafama dank edince tüm yüzüm âdeta kıpkırmızı kesildi. Tekinsizliği yetmemiş gibi bir de... Edepsizdi! Kaçar gibi kucağından karşı koltuğa attım kendimi. Dudaklarımı ısırırken Tekin de elleriyle yüzünü sıvazlayarak kendini sakinleştirmeyi denedi.

Ağzının içinde Lazca olduğuna artık emin olduğum bazı kelimeler mırıldandı. Anlamasam da sormadım, anın etkisinden henüz kurtulamamıştım. Kalbim göğsümün içinde dört dönerken az önceki yakınlığın kıskacı ile kendimi her defasında daha fazlasını isterken bulduğum gerçeği arasında sıkışıp kalmıştım.

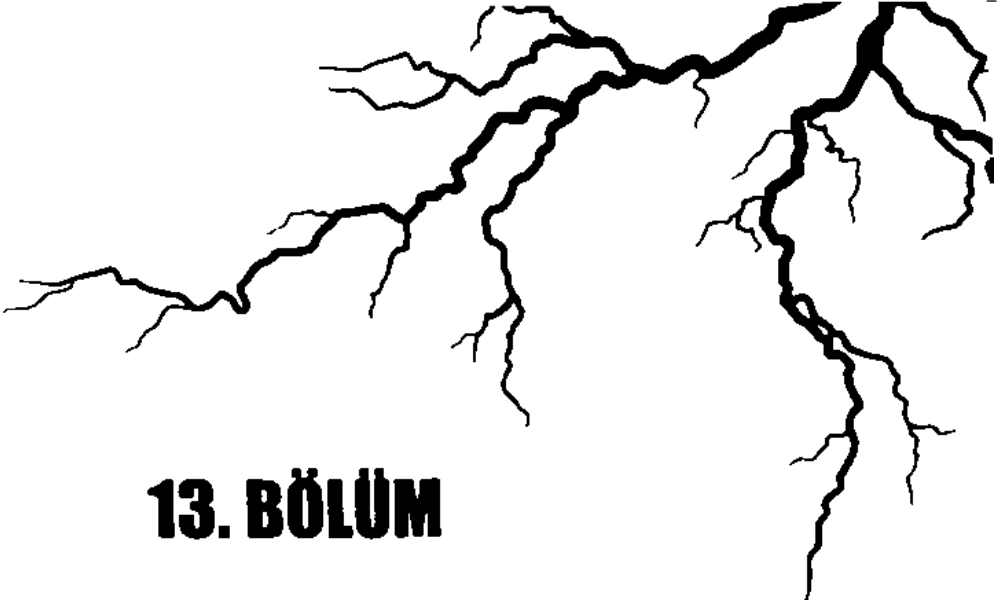

13. BÖLÜM

Dakikalar süren araba yolculuğu ikimizin sessizliğiyle geçip gitti. Tekin'in benimle bir şeyler konuşmak istediğini biliyordum ama henüz sıra gelmemişti. Yol boyu birileriyle yazışmış, yazıştıkça sinirlenmişti. Bu hâli ise içimdeki merak tohumlarını iyiden iyiye filizlendirmişti.

Onun asıl evine, o büyük malikâneye geldiğimizde oturduğum yerde dikleştim. Nihayet araba durduğunda önce Tekin indi, ardından elini uzatarak beni hafifçe dışarıya çekti.

Ankara'nın ayaza kesmiş gece soğuğu üzerimize vururken kale gibi korunan malikânenin demir kapıları kapandı. Sessizlik içinde eve doğru yürüdük. Bakışlarım yine o eski, yanık tabelaya çarpsa da bu kez üzerinde duramadım.

Eve girdiğimizde içeride dışarıdaki soğuğa tezat bir sıcaklık vardı. Etraf aydınlıktı, yürüdüğümüz koridor artık fazlaca tanıdıktı. Tekin'in çalışma odasına geldiğimizde üzerimdeki kabanı çıkardım. Çelik yelekten daha yolda kurtulmuştum. Tam neler olduğunu soracağım sırada, masanın üzerinde duran *MacBook* ansızın çalmaya başladı. Garip bir andı. Ama her hâlde bilgisayar, Tekin'in telefonuyla bağlantılıydı.

Tekin aramayı yanıtlarken ekrana tanımadığım bir adamın görüntüsü yansıdı. Küçük bir selamlaşma beklediysem de karşılaştığım şey Tekin'in konuya bodoslama dalışıydı.

"Konuştu mu?" diye sordu.

Soru karşı taraf için fazlasıyla açık olmalıydı. "Doğruymuş!" dedi adam. Esmerdi, saçları üç numara denecek kadar kısaydı, sakalları ise nispeten daha uzundu. Karanlık bir yerde yürüyerek konuşuyordu. Hızına bakılırsa bir yerlere yetişmeye çalışıyor fakat bu sırada bile kapkara gözleri ekrandan ayrılmıyordu. "Kadir'in adamı..."

Tekin'in dudaklarında önce sinirli bir gülüş belirdi. Ardından gözlerini kapattı, derin nefesler alarak bariz bir şekilde kendini sakinleştirmeye çalıştı.

"Ama bu kadar değil," dedi adam. Aynı anda Tekin'in gözleri ansızın açıldı. "Telefonundan bir yazılım çıktı."

Tekin masasına doğru eğildi, iki elini de lacivert ahşabın üzerine ortama hükmeder gibi yasladı. "Ne yazılımı?" diye sordu. Kaşları gözlerini örtecek kadar çatılmıştı.

"Hazel'in evine giren adamın telefonundan çıkan haberleşme yazılımının aynısı!"

Cümle adamın dudaklarından çıkar çıkmaz, Tekin masaya yasladığı avuçlarını hafifçe kaldırdı ve ardından inanılmaz bir gürültü çıkararak yeniden ahşaba vurdu. "Ecdadını siktiğim!" diye âdeta kükredi.

Çıkan gürültünün etkisiyle olduğum yerde sıçradım. Dudaklarımı ısırdığımın ise farkına varamadım. Çok sinirlenmişti fakat ben bahsettikleri şeyleri kafamda bir yere oturtamadım. Bir tek günler önce serama giren adamın telefonundan bir tür yazılım çıktığını anlamıştım.

Zihnim iyiden iyiye karışmış hâldeyken Tekin bu kez köşedeki çöp kutusuna bir tekme savurdu. Bir eli saçlarının arasındaydı, simsiyah telleri koparacak kadar çekiştiriyordu. "Soyunu sopunu sikeceğim onun!" diye devam ettiği sırada, diğer adamın sesi duyuldu.

"Sakin ol!"

"Sakin mi olayım? Ne sakini, amına koyayım? Sakin makin olamam!" Sinirle yüzünü sıvazladı. "Asla adil dövüşmeyeceğini tahmin etmeliydim. Şerefsiz! Pezevengin evladı! Hazel'e uzanan elini kıracağım onun!"

"Hazel'i öğreneceğini öngöremezdik," dedi adam. Fakat Tekin'i ikna etmek zordu.

"Kadir'i küçümseyerek fazla kibirlendik," diye söylendi Tekin. "Davetteki adamın telefonundan, Hazel'in evine giren adamla aynı yazılım çıkıyor. Olaya bak, amına koyayım!" Sinirinden köpürmüş gibi odanın içinde yürüdü. "Davetteki Kadir'in adamıysa Hazel'in evine giren de öyle. Kimseye görünmeden evin içinde saklanabildiğine göre sorumlusu da Ersin'den başkası değil." Bir süre duraksadıktan sonra, "Ersin..." diye devam etti dişlerini sıkarak. Ersin kaçan korumaydı. "Onu belli ki çok daha önce yanımıza yerleştirmiş Kadir." Asla sakinleşemeyecekmiş gibi sık soluklar alıyordu. Elini sertçe masaya çarpıp ekrandaki kişiye doğru, "O Ersin şerefsizini bulacaksınız bana!" diye kükredi.

"Eyvallah! Seyit peşinde. Bulacağız."

Tekin'in bakışları kısa bir an bana değdiğinde sakinleşmeye çalıştı. "Bir yol düşün. Kadir'in yanına birini yerleştireceğiz. Geldiğinde devam edelim."

Öfkesini ansızın bir kafese kilitlemişti sanki. Fakat hiddeti bir aslan gibiydi, kafesin kapısını açtığı anda önüne çıkan kim varsa saldıracaktı.

"Fedaisini ne yapalım?" diye sordu adam.

Tekin'in bakışları ağır ağır ekrana döndü. Dudakları şeytani ve tehlikeli bir gülüşle kıvrıldı. O an anladım ki bu bir tebessüm değildi, acımasızca verilen bir infaz emriydi. "Adı üzerinde," dedi bir an bile düşünmeden. "Fedai... Kadir de feda etmeye dünden razıydı madem... Hayal kırıklığına uğratmayalım onu. Gerekeni yap. Hazel'in evine giren diğer adamla birlikte."

"Konuşmazlar mı diyorsun?"

"Bugüne kadar konuştular mı? Sen günlerdir sorgulamıyor musun diğer herifi?" Alay eder gibi güldü. "Eğitimli sanıyorduk o dallamayı bir de. Kadir piyonları salmış. İkisinin de en ufak bir bilgisi yoktur." Kısa bir an düşündükten sonra bana döndü. Bakışları gözlerimdeydi, tepkimi mi ölçmeye çalışıyordu? "Bitir işlerini!" dediği anda kordan bakışları koyu mavi gözlerimle buluştu. Belki bir tereddüt arıyordu bakışlarımda. Ya da ufacık bir korku. Ama biliyordum, ikisi de yoktu. Tek bir kelimesi bile korkutmamıştı beni, bahsettiği adamların iyi amaçlara hizmet etmediğini bilmek için dâhi olmam gerekmiyordu.

Konuşmayı nihayet sonlandırdığında benim bir açıklama beklediğimi anlamış gibi yüzüme baktı. Az önce bahsedilen isimler bana yabancıydı ve parçaları birleştirebilmem imkânsızdı. Evime giren o adamın, düşündüğümüzün aksine Tehditçi'nin değil de Kadir isimli birinin adamı olduğunu anlamıştım yalnızca. Fakat diğer söylenenlerin hiçbiri kafamda bir yere oturmamıştı.

"Bu gece..." dedi Tekin. Anlaşılan konuya hemen girmeye kararlıydı. "Davette patlayan o silahın hedefinde Güngör yoktu."

Kaşlarım çatıldı. Bunu duymak, beklediğim son şeydi. "Kim vardı peki?" diye sorarken dikkatim yüzündeydi. Fakat bakışlarındaki ifade ansızın değişti. Az önce olan bitene hâkim gibi görünen gözleri, şimdi önüne çıkan her şeyi yakıp yıkacak kadar alevliydi. Ancak bir şey daha vardı bakışlarında. Sanki... Beni incitmek istemez gibiydi. Bu gece kapıyı ilk açtığımda yüzünde gördüğüm allak bullak ifadenin bir benzeriydi. O an anlamıştım gerçeği. Nefesim ansızın boğazıma dizildi, elim istemsizce boynuma temas etti. "Ben miydim?" diye sordum ama sözler dudaklarımdan bilinçsizce kayıp gitti.

"Hazel!" diye uyardı beni. Benim bakışlarımsa körleşmişti. "Korkmanı istemiyorum."

"Nasıl korkmayayım?" derken çoktan yanıma gelmiş, beni kollarına çekmişti. Ansızın gerçekleşen bu sarılma, hazırlıksız yakaladı beni. Bir an gözlerim sızlar gibi oldu ama sırası değildi. Neler görüp geçirmiştim ben, bir silahın hedefinde olmak beni ürkütmemeliydi.

"Korkmayacaksın!" diye emretti. Fakat bu emir bana mıydı yoksa kendine mi? "Sana söz veriyorum, bir daha tek bir kurşunun dahi hedefinde olmayacaksın."

Dudaklarından çıkan her kelime hem bir tür gözdağı hem de sanki bir yemindi. Ama hayat karşısında önemsizdi. O da bir insandı ve beni koruyacağına dair söz vermiş olsa da yapabilecekleri kısıtlıydı.

"Bu senin engelleyebileceğin bir şey olamaz her zaman," dedim kokusu burnuma dolarken. Beni nazikçe kendinden uzaklaştırıp camın önündeki koltuğa oturttu.

"Verdiğim sözleri ne pahasına olursa olsun tuttuğumu söylemiştim," dedi. Tavizsiz ve kendinden emindi. Bir yandan da bana kendimi güvende hissettirmek ister gibiydi.

"Tekin..." dedim merakla gölgelenmiş bir endişeyle. "Az önce kiminle konuştun, ne konuştun, hiçbir şey anlamadım. Artık lütfen anlatır mısın? Kafayı yiyeceğim yoksa düşünmekten." Ben öyle deyince bir an emin olamadı. Anlaşılan beni daha da korkutmak istemiyordu ama birilerinin hedefindeysem her detayı bilmek hakkımdı. "Kadir kim?" diye sordum. Bakışlarını benden kaçırdı.

"Şerefsizin biri!" dedi ama bu gerçek bir bilgi değildi tabii, beni böyle oyalayamazdı.

"Tekin!" dedim uyaran bir tonda. "Bunu bilmek hakkım değil mi?"

Bıkkın bir nefes alıp camın önüne doğru yürüdü. "Kadir benim düşmanım diyebiliriz," dedi bakışları bahçenin ışıklarındayken. Devam etmesini beklediğim sırada, kapının tıklatılmasıyla dikkatimiz o tarafa çevrildi. "Gel!" diye seslendi. Saniyeler içinde kapı açıldı ve az önce ekranda gördüğüm adam odaya girdi. "Işınlandın mı, n'aptın?" diye sordu Tekin.

"Bayağı yaklaşmıştım zaten," dedi adam. Bakışları benim üzerimdeydi. Tekin'in bizi tanıştırmasını bekledim ama adam çoktan yanıma gelmişti. Tekin bir şey söylemeden kendisini, "Savaş Taragay,"[34] diyerek tanıttı.

"Memnun oldum. Hazel ben de," dedim hızlıca tokalaşarak. "Diğerleri gelmeyecek mi?" diye sordum Tekin'e hitaben.

---

[34] **Savaş**, namı diğer KUZGUN; yazarın 2016 yılında okurlarına duyurduğu ***KOR EVRENİ***'nde Verda İzabel ile kendi kurgusunu okuyacağımız bir karakterdir. KUZGUN ayrıca yazarın ***ÇİLEK MEVSİMİ*** adlı kitabının da yan karakteridir.

"Hayır. Yaman'ın işi var. Arhan Aziz'le yüz yüze görüşeceğim sabaha karşı. Fakat vakit kısıtlı. Helikopterle gideceğim. Onun hazırlığıyla ilgileniyor," dedi Tekin dikkatini benden ayırmadan.

Savaş'a döndüğümde onun kim olduğunu sorguladığımı anlamıştı. "Ben de diğerleri gibi Tekin için çalışıyorum, Hazel," diye açıkladı. "Ama bunu genelde tek başıma yaparım."

"Anladım," dedim. Ama çok da anlamamıştım. Tekin için ne yapıyordu mesela? Sesini çoktan tanımıştım. Hem iki gün önce bizi peşimizdeki arabalardan kurtaran hem de bu gece ben arşiv odasındayken Tekin'le konuşmasını duyduğum adamdı.

"Savaş genelde görünmeyen tarafta çalışır," diye açıklamaya çalıştı Tekin. Sanki benim kendi kendime beyin fırtınası yaptığımı anlamıştı.

"Eee son durum ne?" diye sordu Savaş, Tekin'e hitaben.

"Hazel, Kadir'in kim olduğunu merak ediyordu," dedi Tekin, bakışları Savaş'tayken. Bir çeşit iletişim mi kuruyorlardı?

Savaş'ın tavrı rahattı. "Patron sensin."

"Sen de risk alıyorsun."

"Eee yani?" dedi Savaş gülerek. "Öl de ölelim, reis!" Kollarını göğsünde bağladı. "Kanımızdan olmaya razıyız diyerek çıkmadık mı bu yola?" Kısa bir an bana baktı. "Hem... İşler karışıyor. Her şey birbirine bağlanıyor. Kadir, Hazel'i almış hedefine. Üstelik başka şüphelilerimiz de var şimdi," dedi bir şeyler ima eder gibi. "Bilmek elbette hakkı."

"Doğru," dedi Tekin bir an beni süzerek. "Bilmek hakkı."

"Eee?" dedim sabırsızca kıpırdanarak. "Hanginiz anlatacaksınız?"

"Savaş anlatsın," dedi Tekin. "O sever hikâye anlatmayı."

Bir hikâye mi vardı bunun ardında? Dakikalar önceki korkumun yerini ansızın saf bir merak, daha fazlasını öğrenme isteği almıştı.

"Estağfurullah patron!" dedi Savaş. "Sen varken benim ne haddime! Hem senin kelime dağarcığın benden daha geniş. Lütfen lütfen..."

"Ya sabır!" diye söylendi Tekin. "Bütün manyaklar benim başımda..."

"Sen de az manyak değilsin, abi," dedi Savaş. "Ondandır."

İkisinin atışması karşısında şaşkınlık içindeydim. Bir ona bir diğerine dönüyordum. "Yani arkadaş mısınız yoksa sen Tekin'in emrindeki biri misin? Beynimi sulandırdınız ya!"

"Savaş bu hayatta her şey için en çok güvendiğim insandır," dedi Tekin ben yükselince.

"Ben yalnızca Tekin'in emrinde çalışırım," dedi Savaş.

İkisinin de cümleleri eş zamanlı odada yankılandı.

"Laflarınız da uyumlu değil," diye söylendim. Bu sırada Tekin içecek bir şeyler hazırlamaya başlamıştı. Fakat onlarla sohbet etmek içimdeki tedirginliği de süpürür gibi olmuştu. "Neyse, kankasınız diye yorumladım. Ama cidden artık meraktan çatlayacağım. Kadir kim? Evime giren adamla, bu geceyle ne ilgisi var? Anlatır mısınız?"

Tekin önüme dumanı tüten bir çay fincanı bıraktı. O sırada Savaş da kendine çay alıp sandalyelerden birine kurulmuştu. Tekin'in hareketleri kendinden emindi, köşeden bir sandalye çekti, kendisi de oraya geçti.

"Kadir Mirza, Tekin'in bir numaralı rakibi diyebiliriz," dedi Savaş. Fakat kitaba ortasından dalmış olmalıydı ki Tekin kontrolü ele aldı.

Derin bir nefes alan Tekin, tüm dikkatini üzerime çevirdi. "En başından başlayacağım, Hazel. Ve yalnızca bilmen gerektiği kadarını anlatacağım sana."

"Tamam," diyerek onayladım onu. Tüm bilgileri önüme sermesini beklemiyordum tabii. Çoğu şeyi kendine saklayacağının farkındaydım.

Cebinden sigarasını çıkardı, bana tuttu. Kendi sigaramı yanıma almamıştım. Tekin'in de sigarası bana ağır geliyordu. Ama Yeşilaycı arkadaşım Lila'nın yanında içemeyeceğim düşünülürse uzunca bir süre şu andan başka seçeneğim yoktu.

Sigaradan alıp yakmasını bekledikten sonra derin bir nefes çektim. Tekin de kendine bir sigara yaktı ve "Sana davette bahsetmiştim," diyerek anlatmaya başladı. "Suriye'de adı yeni yeni geçen bir örgüt var."

"Evet?"

"Bu örgütün Suriye, Afganistan ve Türkiye'de bazı yapılanmaları olduğu düşünülüyor. Dolayısıyla Konsey'deki herkes bu örgüte silah, para ve her türlü mühimmat yardımını akıtma, bu yolla da buralardaki gücü ele geçirme derdinde." Sigarasından bir nefes çekip üfledi. "Bu örgüte mühimmat sevkiyatları yalnızca birkaç yolla gerçekleşiyor. Henüz tek bildiğimiz yol Çeçenler. Diğer yolların gizemini koruduğuna eminiz çünkü herkes gözünü Çeçenlere dikmiş durumda." Sigarasının ucunda biriken külü küllüğe döktükten sonra diğer eliyle saçlarını karıştırdı. "Bu gece tanıştığın Uluslararası Konsey, Suriye'deki örgütün adı duyulmaya başlayınca Türkiye'de zamanında hüküm sürmüş eski bir mafya yapılanmasını da yeniden hortlatma derdine düştü."

Sigaramı küllüğe bırakıp oturduğum yerde ansızın dikleştim. "Nasıl bir mafya yapılanması?" diye sordum merakıma engel olamadan. İşte bu, tam da benim ilgi alanıma giriyordu.

"Türkiye'nin yedi bölgesinden sorumlu yedi adam. Bir lider, altı üye," diye lafa karıştı Savaş.

Beynim tüm hızıyla çalışmaya başlamıştı. "Mıstık'ın Yedili diye bahsettiği onlar mı?"

"Evet," diye yanıtladı Tekin beni. Bu sırada dikkatimi takdir eder gibi baktı. "***Kılıç Yedilisi*** diyorlar kendilerine."

"Kılıç Yedilisi mi?" dedim bir an şaşırarak. Hemen peşinden ise frenleyemediğim sözler dudaklarımdan çıktı. "N'apıyorlar, tarot mu bakıyorlar?"

Tekin bir an bunu beklemiyormuş gibi duraksadı. Savaş ise çoktan gülmeye başlamıştı.

"Pardon," dedim ama Tekin'in yüzünde ufacık bir tebessüm bile oluşmadı. Minicik bir espri yapmaya çalışmıştım fakat Tekin Bozboran nemrut bir adamdı. Ben de korkularımı, endişelerimi bu şekilde bastırıyordum. Beni birazcık anlayamaz mıydı? "Kılıç Yedilisi tarotta her türlü düzenbazlığın, hilenin, ihanetin simgesidir de. Ondan şey etmiştim," diye açıkladım.

Nihayet Tekin Beyciğimiz biraz da olsa gülümser gibi oldu. "Yok," dedi hemen ardından. "O sadece tatsız bir tesadüf. Dümdüz mafya bunlar. Tarotmuş, iskambilmiş, metaformuş... Yok öyle şeyler. Geçmişteki kurucusunun ismi Kılıç. Oradan geliyor."

"Eee liderleri kim peki?" diye sordum. "Kadir dediğiniz adam mı?"

"Hayır," dedi Tekin tek solukta. Bakışları benim üzerimdeydi. Sigarasından son nefesini çekip küllüğe birkaç hamlede söndürdü ve beni şaşırtacak sözleri söyledi. "Artık benim."

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Nasıl yani?"

Derin bir nefes aldı. Kafasında bana anlatabileceği kadarını filtrelemeyi sürdürdüğü belliydi çünkü tüm cümlelerini seçerek söylüyordu. "Kılıç Yedilisi'nin geçmişinden gelen bir kuralı vardır ve bu kural nettir," dedi. "Türkiye'den Uluslararası Konsey'e giren kişi, Yedili'nin de lideridir."

"Yani..." diye mırıldandım bir an düşünerek. "Bu geceden itibaren sensin."

Uluslararası Konsey'in bir gündeminin, bir planının olduğu zaten açıktı. Fakat buradaki bambaşka, daha lokal bir yapılanma tarafından istihbarat ihtiyaçlarının beslendiği benim bile beklentimin dışındaydı.

"Aynen öyle," diye yanıtladı Tekin. "Yedili'nin yeniden faaliyete geçeceği belli olduğunda üyelerin hiçbiri liderliği istemedi. Bir Kadir bir de ben vardık o koltuğu isteyen."

"Uzun zamandır da bunun için savaşıyorlardı. Yani Konsey'e girmek için..." diye ek bir açıklamada bulundu Savaş.

"Kadir denen adamla husumetiniz bundan mı kaynaklı?" diye sordum Tekin'e.

"Öyle de denebilir." Sandalyesinden kalkıp oturduğum geniş koltuğun diğer köşesine rahatça yerleşti. "Birkaç sene önce Çeçenlerin lideri değişti," diye devam etti Tekin. "Bu değişim öncesi Kadir'in Çeçenlerle arasından su sızmıyordu. Ama tam Çeçen liderinin değiştiği dönemde, Kadir'e bir silahlı saldırı düzenlendi. Bir süre yoğun bakımda kaldı."

"Ve bunu Tekin'den biliyor çünkü Tekin'in yeni Çeçen lideriyle müthiş bir ilişkisi var," dedi Savaş.

"Geri zekâlı!" dedi Tekin. "Beni de kendi gibi sanıyor. Sanki benim Çeçen lideriyle ilişki geliştirmek için onun yokluğuna ihtiyacım vardı, amına koyayım!"

"Bir kaostan kim avantaj sağlıyorsa," dedi Savaş. "Sorumlusu da odur."

"Sorumlu olsaydım kabul edebilirdim bunu," dedi Tekin. "Ama eminim Kadir'in tek düşmanı ben değilimdir."

Tam o sırada kapı çaldı ve Mıstık adamlarıyla önümüzü kestiğinde ormanın içinden beraberinde bir orduyla çıkan o adam içeri girdi. "Helikopter hazır," dedi.

"Gel, Sedat," diye yanıtladı onu Tekin. "Helikopter beklesin biraz."

"Ben de geleyim seninle," dedi Sedat. "Yedili'ye haber gidecekse bu gece, İstanbul'a yalnız gitme."

"Gerek yok. Sen Savaş'la, Hazel'in evinin orada olacaksın. Yiğit bekliyor beni İstanbul'da. Sıkıntı yok."

Sedat'ın gergin ifadesinde bir yumuşama olmasa da "Sen ne emredersen!" diye yanıtladı. "O zaman ben önden gidiyorum Hazel Hanım'ın evine. Bir çevirelim etrafı çocuklarla."

"Eyvallah," dedi Tekin. Sedat odadan çıkınca bana döndü. "Sedat, sana bahsettiğim şu ekibin başı," diye bilgilendirdi beni. "Evde rahat olmanızı istiyorum."

Başımı salladım. Onun yokluğunda da her şeyi ayarlayacağından emindim.

"Nerede kalmıştık?" diyerek yeniden az önceki konumuza döndü. Burun kemerini hafifçe sıktı. "Dediğim gibi... Kadir'le Yedili'ye lider olmak için savaşıyorduk. Konsey'in bir kısmı onu, bir kısmı beni destekliyordu ama Çeçenleri müttefik olarak yanına katamadığı sürece de Kadir bir işlerine yaramazdı."

"Ve Kadir başarılı olamadı anladığım kadarıyla," dedim.

"Hayır. Çeçenler benim müttefikim olduklarını açıkladılar," diye yanıtladı. "Kısa bir süre önce... Musti'nin Çeçenlerle bir silah sevkiyatı yapmak istediği çalındı kulağımıza. Musti, Mladenov için çalışıyordu o dönem ve yine paralelde Lazarenko'nun da Çeçenlerle çalışmak istediğini biliyorduk."

Kısa süreliğine zihnimdeki bilgileri taradım. "Bu gece davette bahsettiğin konu mu bu?" diye sordum.

"Aynen öyle," diyerek onayladı beni. "Engellediğimiz, Musti'nin aracılık ettiği o sevkiyatın Lazarenko'ya ait olabileceğinden şüpheleniyorduk. Sonra çürümüştü bu tahminimiz gerçi. Ama bir yandan da araştırıyorduk," diye belirtti bu gece de söylediği gibi. Dişlerini sıktı. Şimdi ifadesi fazlasıyla tatsızdı. "Kadir Mirza'ya aitmiş."

"Benimle ne derdi var peki?" diye sordum. Anlattıkları şeyler zihnimde yerli yerine oturmuştu ama bunu kendimle ilişkilendiremiyordum.

"Bir kural daha var," dedi Tekin. "Yedili'nin içinde."

"Ne kuralı?" Bıkkın bir şekilde ofladım. "Ne çok kuralları varmış bunların da! Nerede yazıyor bunlar ayrıca? Bir yerlerde Kılıç Yedilisi El Kitabı falan mı var?"

Şakam bu sefer de güldürmemiş, Tekin'in yüzünde tek bir mimik değişmemişti. Bakışlarına ansızın bir endişenin gölgesi sinmiş fakat bu gölge geldiği gibi hızla kaybolmuştu.

"Dokunulmazlık kuralı," dedi Tekin tek solukta. "Lider de üyeler gibi doğal olarak dokunulmazdır," diye mırıldandı. "Fakat lider bu dokunulmazlık çemberine birini dâhil etmek istiyorsa -*örneğin ailesi*- masadaki herkesi ihya etmek zorundadır. Bir tür rüşvet gibi düşün. Aileleri olan üyeler için genelde ailelerin de korunmasını sağlamak şeklinde bu. Zamanında Yedili'nin başındaki adamın koymak zorunda kaldığı bir kural." Derin bir nefes aldı. "Ben bu kuralı önemsemiyordum. Korumaya almak istediğim kimse yoktu. Dolayısıyla kimseye bu doğrultuda bir şey vermem de gerekmiyordu. Ama şimdi..."

"Ama şimdi?" diye sordum zar zor.

"Ama şimdi... Her şey değişti," diye tamamladı sözlerini. Bakışları kısa bir süre gözlerimi ve saçlarım arasında gidip geldi. "Kadir de bunu öğrenmiş. Aklınca beni zorluyor."

"Nasıl?"

"Arhavi'deki o gece ve sabahında, Musti seni yanımda görünce Kadir'e yetiştirmiş belli ki. Ben Kadir'e ait olduğunu bu akşam öğrendiğimiz silahlara el koyunca da senin için dokunulmazlık talep edeyim diye seni almış hedefine. Önce evine adam sokmuş, sonra bu akşam davetteki saldırı...

Musti de az önce *Adamlara sadece korkutun dedik,* diyerek bunu kastediyordu zaten. Çünkü benim Konsey'e gireceğim ve dolayısıyla Yedili'ye lider olacağım kesin gibi bir şeydi. Kadir de böylece seni dokunulmazlık çemberine almam karşılığında onu ihya etmemi isteyecek, silahlarını geri alacaktı," diyerek durumu özetledi.

"Silahlarına el koyarak ciddi bir miktar para kaybetmesine de neden olduk. Bunu da isteyebilir," diye atıldı Savaş.

"Para istemez," dedi Tekin. "Amacı başka. O benim Çeçenlerle aramı bozma derdinde. Bu sebeple hem silahlarını vermemi hem de o silahlarla yeni bir sevkiyat yapmamı isteyecek benden. Bu sevkiyat için Çeçenlerden başka yol yok. Ve Çeçen lideri de Kadir'den nefret ediyor. Kadir'in kafasındaki formül bu."

Savaş'ın telefonu çalınca konuşmamız yarım kaldı. Telefon ekranına baktı ve Tekin'e "Fazla vaktimiz yok. Ne yapalım?" diye sordu. "Konsey'i bekletmek istiyordun biraz ama..."

"Önemli değil," dedi Tekin. "Haber ver Konsey'e hemen."

Savaş oturduğu yerden ayaklandı. "Yedili peki..." dedi sorar gibi. "Hazel'le sevgili olduğunuzu düşünüyorlar."

Elimdeki çayı ağzıma götürürken kaskatı kesildim. "Ne?" dedim ama Tekin bana bakmadan emirlerine devam etti.

Oturduğu koltuktan kalkıp çalışma masasına doğru yürüdü. "Güzel," dedi. Güzel olan neydi? Bizi sevgili zannetmeleri mi? "Dokunulmazlık için de bunu bilmeleri yeterli. Ara Yedili'yi. Hazel'in çembere bu şekilde dâhil olacağını söyle. Karşılığında dokunulmazlık mı istiyorlar yoksa ihya edilmek mi? Taleplerini de iletsinler."

Kısacık bir an tüm bedenim hareket yeteneğini kaybetti sanki. Ağzımı açıp bir şey söylemek istedim ama dudaklarımdan tek bir kelime bile dökülmedi. Bana bakmasını ve fikrimi sormasını bekledim fakat görünen o ki bu, boş bir beklentiydi. Tekin yine bildiğini okumuş, yalnızca beni korumayı önemsediği için kalan her şeyi göz ardı etmişti.

Oturduğum yerden ayaklanırken nihayet sesimi de bulabilmiştim. "Anlamadım?" dedim duyduklarıma inanamaz gibi. Kalbim delicesine bir hızla atmaya başlamıştı, göğüs kafesimden çıkmak üzereydi. Üstelik bu seferki yaşadığım şoktandı, kaynağı heyecan değildi.

Savaş, "Ben sizi yalnız bırakayım," deyip hızlı adımlarla odadan çıktı.

"Doğru duydun," dedi Tekin. Nihayet benimle göz göze gelmeyi hatırlayabilmişti. Bakışlarında garip bir ifade varsa da önemsemedim. "Böyle bilinmesi gerekiyor."

"Saçmalama, Tekin! Daha neler?" dedim ama sesimi ne kadar güçlü tutmaya çalışsam da titremesini engelleyememiştim.

"Asıl sen saçmalama, Hazel! Seni tüm bu lanet heriflerden korumaya çalışıyorum. Görmüyor musun?"

"Bu şekilde mi? Böyle göstermelik bir oyun oynayarak mı?" Sesim iyice yükselmişti. Garip bir hayal kırıklığı ise kalbimin tam ortasına yerleşmişti. "Hem... Bana fikrimi sordun mu?"

Çenesini sıktı. Emirlerinin dinlenmesine öyle alışkındı ki itirazımdan hiç hoşlanmamıştı. "Söz konusu senin hayatın!" diye bağırdı bana. "Fikir soracak durumda mıyız sence? O kadar zamanımız var mı?"

Gözlerim ansızın cayır cayır yanar gibi oldu. Uzun zamandır ağlamamıştım ama o anda hissettiklerim boğazımdan, gözlerimden, dudaklarımdan taşmak için fırsat kolluyordu. Öfke, hayal kırıklığı, kırgınlık... Hepsi birbirine karışmıştı, duyguları birbirinden ayırt etmek benim için gitgide zorlaşıyordu. Bahanem, bu saçmalığı istememe nedenim sadece onun hayatında daha fazla zorluk çıkarmamak olmalıydı aslında. Ama kalbimde bir yer de delicesine sızlıyordu. Buna rağmen hissettiklerimi asla belli edemezdim, bu felaketim olurdu.

"Senden sadece beni Tehditçi'den korumanı istedim, Tekin. Ailemle ilgili konuda yardım istedim. Söyle o zaman aramızda bir şey olmadığını, bilsinler. Böylece tehdit falan da kalmaz. Sık da görüşmeyiz olur biter," diye bağırdım ben de. Neyse ki hâlâ bir yerlerde az da olsa direnecek gücüm kalmıştı. "Dokunulmazlık çemberine beni soktuğunda kaybedeceklerinin farkında mısın? Kim bilir kimlere neler vermek zorunda kalacaksın? Yaptığın bunca plan!"

"Sikerler planı! Hepsini hallederim," diye yanıtladı. "Söyleyeceğim hiçbir şey Kadir'i inandırmaz bu saatten sonra. Çemberde olmazsan her fırsatta sana dokunmaya çalışacak. Asla izin vermem buna!"

Kendinden emin, her şeyin üstesinden gelebilecek gibiydi. Ama ben bunu kabul edemezdim. Sebeplerimi o an, orada düşünmeye ise hazır değildim. "Ben kabul etmiyorum böyle bir şeyi!" diye diklendim ona. "Asla!"

"Hazel!" diye kükredi. "Bu konuda biraz olsun mantıklı davran!"

"Mantıklı..." Alay eder gibi güldüm. "Mantıklı davrandığım için kabul etmiyorum zaten," dedim ondan bir adım uzaklaşırken. "Lavaboya girmem lazım." İçimdeki çalkantıları belli etmemeye çalışarak arkama döndüm. "Adamlarına beni evime götürmelerini söylersen sevinirim."

Onun cevap vermesine olanak tanımadan çalışma odasından çıktım. Dik durmaya, içimde taşmayı bekleyen öfke ve hayal kırıklığı okyanusuna

set çekmeye çalışarak koridorun sonundaki lavaboya girip kapıyı kapattım. Ne yapacağımı bilemez bir hâlde bir ileri bir geri yürüdüm.

Elimi yüzüme kapatarak derin derin nefesler almaya çalıştım. Ne yapacaktım? Gözlerimi nihayet açıp bakışlarımı karşımdaki aynaya odakladım. Geçen gün de bu aynanın karşısında durmuş, üzerime sinen o kâbusun izlerini silmeye çalışmıştım. Zira güçlü durmak, muhtaç görünmemek benim için her şey demekti; aksini olgunlukla karşılayamazdım.

Bir nefes daha çektim ciğerlerime. Şimdi de aynısını yapacaktım. Bu benim bildiğim, sağlamlığından emin olduğum, tutunabileceğim tek daldı. Hislerimi birbirinden ayırmayı ise kendimle baş başa kalacağım zamana bırakacaktım.

Kendime sakinleşmek için verdiğim dakikalar hızla aktı. Musluğu açıp ellerimi yıkadım, hemen ardından tenime biraz olsun canlılık verebilmek adına yüzümü, boynumu ıslattım. Nihayet az da olsa iyi hissetmenin verdiği rahatlıkla sarılmıştım.

Tam kurulanacakken sönen ışıklarla öylece kalakaldım. Önce sensörlü sandığım için ellerimi yukarı doğru oynattım ama işe yaramadı. Kapıyı açıp içeriyi biraz olsun ışıkla doldurmayı denediğimde ise koridordaki zifiri karanlıkla karşılaştım.

Kalbim ansızın göğüs kafesimin içinde saf bir korkuyla koşturmaya başladı. Koridorda adım sesleri duyduğum anda ise hızla lavabodan çıktım. "Tekin!" diye seslendim ama herhangi bir karşılık bulamadım. Oysa çalışma odası biraz ilerideydi, ben lavaboya gireli yalnızca birkaç dakika olmuştu, evin içinde yalnız olamazdım.

"Tekin!" diye bağırdım panikle karanlık koridorda koşarken. Peşimden bir sürtünme sesi gelir gibi oldu ama arkama bakmaya niyetim yoktu. Ev devasaydı, koridor uzundu. Nefesim kesilene kadar koştum. Nihayet köşeyi döndüğümde Tekin'in çalışma odasının kapısı da ışıklarla aynı anda açıldı. Tekin elinde silahıyla hızla dışarıya çıkmıştı.

"Hazel?" diye bağırıp bana doğru adımladı. Saniyeler sonra ise Tekin'in kolları beni yakaladı.

"Birisi var!" diye fısıldadım korkuyla.

Kocaman elleriyle omuzlarımdan sımsıkı tuttu. "Şşştt..." diye mırıldandı. "Kimse yok. Kim olabilir ki evde?"

Yüzüme bakmak için beni kendinden uzaklaştırır gibi oldu ama bacaklarımda güç kalmamıştı sanki. Kısacık bir an sendeledim. Hemen fark etti bunu ve bir an bile beklemeden beni tek hamlede kucağına aldı. Göğsümün sol yanı yaşadığım paniğin etkisiyle yanarken ona iyice sokuldum.

Kucağında benimle birlikte kapıdan geçip çalışma masasına doğru ilerledi. Beni masanın üzerine oturttuğu anda ise kocaman elleri yüzümü apansız çevreledi.

"Offf! Çok korktum," dedim titreyen sesime engel olamadan. "Işıklar söndü birden. Koridora çıkınca da adım sesleri duydum."

"Tamam. Geçti."

Ellerimi göğsüne yasladığımın farkına varamadım. "Eve yabancı biri girdi sandım."

"Tetiklendin bu gece olanlardan sonra," dedi kendince bir açıklama yaparak. "Benim haberim olmadan kimse giremez buraya," derken tereddütsüzdü sesi. "Duyduğun kişi de Vasfi abiydi. Helikopterin kalkış hazırlığı için birkaç saniyeliğine kesmiş olabilir elektriği. Önlem amaçlı." Kaşları çatıldı. "Benim evimde!" dedi üzerine basa basa. "Kim dokunabilir senin saçının teline?"

"Niye?" diye diklendim. "Evinde de mi dokunulmazlık kuralı geçerli?"

"Hazel!" diyerek uyardı beni. Sesinde tehditkâr bir ton hâkimdi. Korkmam, çekinmem mi gerekirdi? Hiç cevap vermedim ama ansızın bulunduğumuz pozisyon dank edince elimi göğsünden ateşe dokunmuş gibi çektim.

"Sen..." dedim bakışlarımı kaçırmaya çalışarak. "Neden çıplaksın?"

"Çıplak değilim," derken dudaklarında arsız bir kıvrım belirdi. *Köpek!* Düpedüz çıplaktı. Gömleğini çıkarmıştı. Göğsünde boğum boğum kaslar vardı, aynıları beline, kasıklarına doğru iniyordu. Gözlerimi kaçırdım ama merakımı dizginleyebilmek çok zordu.

"Çıplaksın işte," dedim hırçın bir tavırla ondan uzaklaşırken. "Üzerinde hiçbir şey yok."

"Senin sesini duymadan önce üzerimi değiştirmekle meşguldüm çünkü," diye açıklama yapıp biraz ilerideki üzeri kıyafet dolu koltuğu gösterdi. "Asıl... Sen neden... Islaksın?" diye sordu. Sorusu dudaklarının arasından gürültülü bir yutkunmayla eş zamanlı kurtulmuştu. Kaşlarıysa kordan gözlerini örtecek kadar çatılmıştı, âdeta orada tüten dumanları hapsediyordu.

Bakışlarım kirli sakalından, esmer boynundan güç bela ayrıldı. Tuttuğumun farkında olmadığım nefesim dudaklarımın arasından şiddetle çıktı. Onun ise çenesi kasılmış, gözleri bana, boynuma odaklanmıştı. O anda kaçmak istedim oradan. Fakat "Ben dışarıdayım," deyip oturduğum masadan kalkmaya yeltendiğim anda iki bileğimi de sıkıca tutup engel oldu. "Tekin!" dedim uyarır gibi.

"Neden?" diye sordu.

"Ne neden?"

"Neden kabul etmiyorsun?"

Hâlâ mı aynı konuydu? "İstemiyorum çünkü."

"Bana verebileceğin tek mantıklı sebep bu mu?"

"Evet bu!" Savaş'la davetteki gizli konuşması ansızın aklıma gelince intikam alma isteğim ayyuka çıktı. "Hem..." dedim arsız bir tavırla. "Kısmetimin kapanmasını istemiyorumdur belki. Olamaz mı?"

Ben öyle söyleyince bileklerimi tutan elleri can yakmasa da sıkılaştı ve beni kendine çekti. "O herif yüzünden mi?" diye sordu agresif bir tonda. Serdar'dan bahsettiği aşikârdı. Onu kafasına bu kadar takmış olması garip ve anlamsızdı ama içimdeki intikamcı kadın bu durumu elbette sonuna kadar kullanacaktı.

"Neden olmasın?" dedim sinir bozucu bir şekilde. "Unutamamışımdır belki onu."

"Hazel!" dedi uyaran bir tonda. "Beni çileden çıkarmak için yaptığını biliyorum. Ama sabrımın son noktasındayım artık. Daha fazla zorlama."

"Allah Allah! Nereden biliyorsun seni çileden çıkarmak için yaptığımı? Her şey seninle ilgili mi?"

"Aksine. Her şey seninle ilgili... Sen kalbinde biri varken başka bir adamın kollarında böyle titreyecek bir kadın değilsin."

Ne münasebet! Kollarında titrediğim falan yoktu. Bunu da nereden çıkarmıştı? "Sinirden o titreme!" diye inkâr ettim. Kendini ne çok önemsiyordu! "Başka bir şeyden değil."

Bir anda... Hiç beklemediğim bir şey oldu. Elini kaldırıp boynuma uzattı. Parmağı tenimden aşağıya doğru yakıcı bir yol çizer gibi olunca soluğum boğazıma dizildi, bacaklarım tamamen iradem dışında dudaklarımla benzer saniyelerde aralandı, bakışlarım ise eline odaklandı. Elinin üzerindeki damarlar, asi bir nehir gibi tenime aktı. Ya da akan bambaşka, görünmez, yoğun ama iliklerime kadar hissedebildiğim bir şeydi çünkü ismi dudaklarımdan bir inleme gibi çıktı. "Tekin..." dedim ama durmadı.

"Bu da mı sinirden?" diye fısıldadı. Cevapsız kalışım işine gelmiş olmalı ki hafifçe eğilip dudaklarını boynuma bastırdı. "Boynunu ıslatmışsın," dedikten sonra ise doğrulup dudaklarını yaladı. Boynumdaki su damlasını dudaklarıyla almasının etkisiyle gözlerimi kapatmak istedim ama imkânsızdı. Öyle bir bakıyordu ki bana... İyiden iyiye bulanıklaşan zihnim bacaklarımın arasındaki boşluğa tüm erkeksi gücüyle sokulduğunu önce algılayamadı. Algıladığında ise çok geç kalmıştı. Direnmek için çok geç...

Ancak tam o anda tüm hızıyla açılan kapı üzerimizde bir çığ etkisi yarattı. Oturduğum masadan inip toparlanmaya çalıştım ama manzara içeri gelen kişinin gözünden kaçmamıştı.

"Pardon!" dedi Savaş bizi gördüğü anda arkasını dönerken.

Ben utançla kıpkırmızı kesilirken Tekin elini yüzüne götürdü, bıkkın bir şekilde sıvazladı. "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Her seferinde ben böylesine dağılırken o nasıl kolayca toparlanıyordu?

Etkilenmiyor çünkü... diye fısıldadı iç sesim.

Belki de doğruydu bu. Dakikalar önce önerdiği şey düşünülürse anlaşılan o bu oyunu oynamakta bir sakınca görmüyordu. Mantığını, duygularını, hedeflerini birbirinden kolaylıkla ayırabiliyor; anın büyüsünden hızla sıyrılabiliyordu.

Ben düşüncelere daldığım sırada, "Esat Demirağ..." diye bilgi verdi Savaş. Zihnimde bir isim kutucuğu daha açılınca hızla kendime geldim.

"Aç!" dedi Tekin. Bu sırada gri boğazlı kazağını ve kalın, siyah kaşmir kabanını giymişti.

"Evet?" diye yanıtladı telefonu hoparlöre veren Savaş.

"Savaş! Tekin'le konuşmam lazım. Nasıl ulaşabilirim?" diye sordu karşıdaki adam.

Savaş'ın sorusu netti. "Sebep?"

"Kadir'le ilgili..."

"Yanımda Tekin. Ne söyleyeceksen söyle," diye devam etti Savaş.

"Duyuyor mu beni?" diye sordu Esat dedikleri adam.

"Duyuyorum," dedi Tekin kollarını göğsünde bağlayıp masaya yaslanırken.

"Tekin! İyi akşamlar!"

"Selamı sabahı boş ver de sadede gel, Esat!" dedi Tekin. Sesinden buram buram hâkimiyet seziliyordu. "Hayırdır?"

"Pek hayır değil," dedi Esat. "Kadir bu gece iyice saçmalamış."

Savaş'la göz göze gelen Tekin, "Ne zaman haberin oldu?" diye sordu.

"Az önce." Tekin duraksayınca adam konuşmayı sürdürdü. "Daha öncesinde bilgim olsa sana mutlaka haber verirdim, Tekin."

"Eminim daha önce haberin olsun isterdin zaten, Esat," dedi Tekin. "Ne de olsa liderin hemen yanındaki koltuğu istersin sen."

Esat kısa bir an duraksadı. "Girdin mi Konsey'e?" diye sordu. Bunu istiyor muydu yoksa ihtimaliyle gerilmiş miydi, pek anlaşılmıyordu.

Tekin şakaklarını ovuşturdu. "Haberini alırsın," derken konuşma tarzı fazlasıyla tahammülsüzdü.

"Eyvallah! Sevindim. Kadir'in orada olmasını istemiyordum. Terör estirecekti Yedili'de!"

Tekin ansızın güldü. "Benim estirmeyeceğimi sana düşündüren ne?"

"Sen insafsız değilsindir."

"Hadi ya?" dedi Tekin alayla. "Bu akşamdan sonra fikrinin nasıl değişeceğini görmek isterim."

"Doğruymuş o zaman," dedi Esat. Bu cümleyle Tekin'in duruşu değişti. "Kadir saçmalıyor, dediler içeriden. Tekin'in zaafını bulup koymuş hedefine, onu bu şekilde kışkırtıyor, dediler." Sessizlik sürünce adam devam etti. "Yardıma ihtiyacın varsa..."

"Senin yardımına benim neden ihtiyacım olsun?" dedi Tekin. "Sen asıl kendine nasıl yardım edeceğinin yollarını düşün bu saatten sonra."

"Ben kurallara uyarım, Tekin. Benim bir ailem var." Esat anlaşılan Yedili üyelerinden biriydi. "Senden de senin koruma çemberine karşılık kendi ailemin korunmasını talep edecektim. Parada, pulda, sevkiyatta gözüm yok."

Tekin, "Benim bir koruma çemberim olacağını nereden çıkardın?" diye sordu. "Beni çok iyi tanıdığını sanman çok komik be Esat!"

"Tanımak isterim," dedi adam, Tekin'in tüm küstah çıkışlarına rağmen. "Emrindeyim. Ne zaman istersen. Bu gece dokunulmazlığın devam edeceğinden emin oldum sayende. Artık senin de çemberde tutmak istediğin biri var."

Tekin'in bakışları ansızın beni buldu. "Öyle mi?"

"Tekin Bozboran'ın en kıymetlisiymiş dediler. Doğru değil mi?"

"Doğru," dedi Tekin. Gözleri gözlerimdeydi. Bakışlarımda bir şeyler arıyordu. Fakat öyle maskelemiştim ki hislerimi bir şey bulabilmesi imkânsızdı. "Bir koz..." diye devam etti. "Bana Kadir'le ilgili bir koz getir. Liderin sağına otur. Aksi hâlde en kıymetlisine dokunulan Tekin Bozboran seni de listesine alacak, Esat. Hamlelerini ona göre yap. Eğer Kadir'in yanında olduğunu duyarsam..."

"Asla!" dedi Esat tereddütsüzce. Ama benim zihnim çoktan bu konuşmadan uzaklaşmıştı.

En... Bundan yıllar önce öğrendiğim bir kavramdı. Henüz on iki yaşlarında küçük bir kızken, mutlu bir ailenin nasıl olduğunu artık tam anlamıyla bildiğim zamanlardan biriydi.

İstanbul'da, Vaniköy'deki boğaza nazır evimizin bahçesindeydik. Annem bir şeye kızmıştı ve babama kök söktürüyordu. Babamsa çapkın gülüşler atıyor, görünen o ki annemin gönlünü nasıl alacağını çok iyi biliyordu.

Elimde babamın yeni aldığı kırmızı *walkman*im vardı. Eskisini çok uzun zaman önce kaybettiğim için yenisini istememekte direnmiştim aslında. Ancak babam müziği ne kadar sevdiğimi bildiğinden bu direncime daha fazla aldırış etmemişti. O anda yeni *walkman*imin kulaklıkları kulağımda takılı olsa da hangi şarkıyı dinleyeceğime karar veremediğimden bahçedeki tüm konuşmaları duyuyordum.

"Benim en'im sensin..." demişti babam annemi hızla kucağına çekerken. *"En sevdiğim, en kıymetlim, en sakındığım, en kıyamadığım... Her şeyin en'i sensin benim için. Hâlâ neyin savaşına giriyorsun benimle?"*

Mutfağın bahçeye açılan kapısından dışarıya Haris'in söylediği içli bir şarkı ulaşıyordu. Elimdeki *walkman*in amacı o zamanlar sevmediğim bu fazla hisli şarkıları işitmeme engel olmaktı. Ama o an... Haris'in sesi, babamın anneme söylediklerileriyle aynı anda kulağıma dolarken, bir kadının bu kadar sevilmesinin nasıl bir duygu olduğu düşüncesi de bir kar suyu gibi aklıma sızmıştı. Güçlü bir adamın en sakındığı, en kıyamadığı, en sevdiği olmak... Kim bilir o kadını nasıl dokunulmaz yapardı?

Şimdiyse... Yıllar önce aklımı bulandıran sorunun cevabı tam karşımdaydı. Fakat her şey o günden çok farklıydı. Tekin Bozboran başına buyruk, dediğim dedik, kural tanımaz karakterine uygun bir seçenek sermişti önüme. Ancak böylesine kutsal bir sorunun yanıtı, göstermelik planların içinde bulunamazdı.

Nihayet evden ayrıldığımızda, kapının önündeki araca doğru ilerledik. Hızla binip çalıştırılmasını beklediğimiz sırada, ilk kez gördüğüm şoför koltuğundaki yaşlıca adam arkasına döndü ve Tekin'e işaret diliyle bir şeyler söylemeye başladı. "Önemli değil, Vasfi abi," dedi Tekin yumuşak bir ifadeyle. Hemen ardından bana dönüp "Senden özür diliyor," diye açıkladı.

"Neden?" dedim anlam veremeyerek.

"Sen lavabodayken karanlıkta kalmana sebep olduğu için."

O an yaşlı adamla göz göze geldim. *Jamais vu!* Ansızın irkilmiştim. Anlam veremediğim bir şekilde bakışlarımı da ondan çekememiştim.

Saçları kırlaşmıştı, gözleri kahverengiydi ve bakışlarında garip, insanın içini acıtan bir ifade vardı. Fakat beni oturduğum yerde rahatsız bir şekilde

kıpırdatan asıl şey, direksiyonu tutan elindeki yaraydı. Parmaklarından dirseğine kadar uzanan büyük yanık izinin yeni olmadığı belliydi çünkü rengi solmuş hatta ten rengi kadar açılmıştı.

"Kim?" diye sordum Tekin'e sessizce. Aynı anda kısık bir sesle açılan müzikle kulaklarıma ilk kez duyduğum bir şarkı doldu.

"Vasfi abi," diye yanıtladı beni Tekin. "Arhavi'de yaşıyor. *Papu*nun sağ kolu gibidir. Bir şeyler teslim etmek için gelmişti." Açıklamak istercesine ekledi. "Konuşamaz ama duyabilir."

Söküp atılmıyor, bende mi kusur?
Doğarken kök salmış öze saçların
Bir kara sevda ki ya büyü ya sır
Sığmıyor kaleme, söze saçların ♪♪

Adam arabayı çoktan çalıştırmıştı ama sanki tüm dikkati şarkıdaydı. Bakışlarında can acıtan bir hüzün, yanık izleriyle kaplı elinde ise engelleyemediği bir titreme vardı.

İpekten sırmadan tel tel yaratmış
Telini bir ömre bedel yaratmış
Sanki Vasfi için özel yaratmış
Dört mevsim bir başka taze saçların ♪♪[35]

İşittiğim müzik, yanık bir türküden farksızdı. Ya da belki de sevdiği kadına kavuşamamış bir adamın dudaklarından dökülen sancılı bir ağıttı. Az önce bakışlarını gördüğüm anda baştan ayağa tedirginlikle sarıldığım bu yaşlı adam, kısacık bir an merak uyandırmıştı içimde. Fakat kaynağı belirsiz tedirginliğim de hâlâ oradaydı.

Dakikalar sonra profesyonel bir şekilde aydınlatılmış geniş piste vardık. Nihayet durduğumuzda arabanın kapıları açıldı. İleride pervanesi hareketlenmeye başlamış bir helikopter vardı. Yaman'ı seçebildim zar zor. Yanındaki de helikopterin pilotu olmalıydı.

Üçümüz aşağı indiğimizde piste başka bir araç daha yanaştı. Bu kez direksiyonda Fatih vardı. "Savaş senin yanındaki evde olacak," dedi Tekin

[35] Mustafa Yıldızdoğan'ın *Saçların* adlı şarkısından.

ansızın. Sesi helikopterin gürültüsünü bastırmaya çalışırcasına yüksek çıkıyordu. "Telefon numaralarınızı..."

"Hallederiz," dedi Savaş. "Merak etme." Kısa bir an duraksadıktan sonra sözlerini tamamladı. "Ben arabadayım."

"Eyvallah!" Yeniden bana bakan Tekin'in gözlerinde dakikalar önceki kızgınlığını perdeleyen bir endişe vardı. "Ben sabaha dönmüş olacağım."

"O kadar uzun mu sürecek?" diye sordum kendimi tutamadan. Bu sırada Savaş çoktan aracın yanına varmıştı.

"Sürecektir," dedi Tekin.

"Kiminle gidiyorsun peki? Yaman da seninle geliyor mu?" diye sıraladım sorularımı. Fakat anlaşılan, "Nasıl güvenebiliyorsun ki Arhan Aziz'e?" derken sesimdeki telaşı saklayamamıştım.

"Sen benim için..." dedi Tekin. Az önceki endişesi hızla kaybolmuş, dudakları kıvrılmıştı. "Endişelendin mi?" diye sorarken sanki alacağı yanıttan emindi ve bundan müthiş bir zevk alıyordu. Çok beklerdi!

"Neden endişelenecekmişim?" dedim çenemi sinirle havaya dikerek. "Kendini koruyabilirsin."

"Seni de kendimi de..." dedi tereddüt taşımayan bir tonda. "Hiç şüphen olmasın."

Bundan zaten şüphem yoktu. Benim derdim koruma şeklinden kaynaklanıyordu. "Beni korumak için..." dedim gururumu bir giysi gibi üzerime giyerek. "Başka bir yol bulman gerekecek. Malum..." Dudaklarımı alaycı bir tavırla kıvırdım. "Olmayan bir şeyi varmış gibi düşünmelerini istemeyiz." Ben öyle söyleyince gözleri karardı. "Genç bir kadınım sonuçta. Dediğim gibi... Hayat insanın karşısına ne zaman, ne çıkarır bilinmez."

Bana doğru bir adım attı ve upuzun boyuyla hükmeder gibi karşımda dikildi. İlk kez spor ayakkabılarla duruyordum onun yanında. Aramızdaki boy farkı iyice ortaya serilmişti. "Benim yoluma razı geleceksin, Hazel," dedi emreder gibi. Eğer onu öfkelendirmenin tek bir yolu varsa bunu elbette kullanacaktım, düşüncesizce önüme koyduğu bu seçeneği içten içe kendime yediremediğimi belli edecek değildim.

"Asla!" diye yanıtladığım anda helikopterin olduğu alandan Tekin'e seslenildi.

Saatine baktı. "Bu iş burada bitmedi. Döndüğümde konuşacağız," dedi. Çenesini yormaya devam edebilirdi. Fikrim değişmeyecekti.

Arkasına dönüp hızlı adımlarla helikoptere doğru ilerledi. Helikopterin pervane hızı çoktan şiddetlenmişti. Helikopterin havalandığını gördüğüm an duruşumu dikleştirerek beni bekleyen arabaya yöneldim.

Bir an önce eve gitmek, içimdeki bu çalkantıyı yalnız başıma değerlendirmek, daha da önemlisi tüm geceyi baştan sona düşünmek istiyordum. "Az daha dayan kızım," dedim kendi kendime. Fakat yalnızca saniyeler önce havalanan helikopterin yeniden piste indiği saçlarımı savuran pervaneler sebebiyle aşikârdı.

Neler olduğunu anlamak için arkama döndüm. Aynı saniyelerde Tekin'in helikopterden indiğini ve bana doğru yaklaştığını gördüm.

Yürüyüşü buraların sahibi olduğunu hatırlatırcasına güçlü ve dimdikti, yüz ifadesindeki sertlik bulunduğum yerden bile net bir şekilde görünüyordu. Kızgındı. Teklifini kabul etmedim diye miydi bunca öfke? Sahi, ne olmasını bekliyordu?

Adımları iyiden iyiye hızlandı. Aramızda yalnızca birkaç metre kalmıştı. Öfkesinden kaynaklı olsa gerek, önümde öylece duracak, çatık kaşlarının altındaki bakışlarını üzerime dikecek sandım. Ama karşılaştığım şeye hazırlıksız yakalandım.

Bir adım kala eli bana doğru uzandı. Kolumu tuttu, beni kendine doğru çekti, diğer elini ise saçlarımın arasına daldırdı. Bir eli belimi bir daha hiç bırakmayacakmış gibi sararken helikopterin pervanelerinin savurduğu siyah saçlarım kocaman avucundaydı. Bir an... Çok kısa bir an beni öpecek ve ben de heyecandan öleceğim sandım. Bu delice, nefes aldırmayan, kontrolsüz arzu ne zaman kanıma karışmıştı? Üstelik... Daha dakikalar önce ondan işittiğim saçma sapan tekliften sonra, gururdan bu kadar mı uzaktım?

Dokunuşunun inciten bir tarafı yoktu ama hükmedişi parmak uçlarından bile hissediliyordu. Başka şartlarda olsak hoşuma giderdi bu. Hoş, şimdi de gidiyordu ama içimdeki kırgınlık bunu kabullenmeme bile izin vermiyordu.

"Ne oluyor?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Fakat başımı kaldırıp ona bakmam hataydı. Dudaklarından sızan nefes benimkilere çarptı. Harlı bir alev gibiydi nefesi, tüm bedenimi bir ateş topunun içinde bırakmıştı. Bu beni bir an... Çok değil, kısacık bir an heyecanlandırdı.

"*Hayır* bir cevap olarak kabul etmiyorum," diye buyurgan bir tonda yanıtladı beni. Gözleri yine gözlerimdeydi. Bu sefer bir cevap aramıyor, onun cevabını kabul etmekten başka şansım olmadığını kanıtlamak ister gibi bakıyordu. Saçlarımın arasındaki eli, belimi saran avucu, bakışları, dudaklarından çıkan kelimeler vazgeçmeyeceğinin altını çiziyor; tüm varlığıyla üzerimde hâkimiyet kuruyordu.

"Neden ben?" diye yükseldim dayanamadan. "Çembere alabileceğin bir deden var senin. Neden benimle uğraşıyorsun?"

"Yok!" diye âdeta kükredi. "O çembere sokmak istediğim senden başka kimse yok benim için. Bunu anlaman bu kadar mı zor?"

Sözleri direncimi az da olsa törpüler gibi olunca gururum hızla kendini gösterdi. Yumuşamak benim için ihtimal dâhilinde bile değildi. "Neden?" diye sorarken sesim onunkiyle benzer bir şiddetteydi. "Başına neden bela alasın ki? Planların altüst olacak. Yol yakınken kaç kurtar kendini."

"Artık çok geç, Hazel. Sana kıyamam," diye yanıtladı beni. Kaşları çatıktı, kastığı çenesini bir an bile yumuşatmamıştı. Belimi tutuşu hâlâ sertti, parmakları kavradığı tenimden milim oynamamıştı. "Sayamadığım kadar çok namlunun ucundasın," dedikten hemen sonra ise sözlerini, gözlerini benimkilerden bir saniye dahi ayırmadan tamamladı. "Her şeyimi, tüm gücümü koyarım ortaya. Ama seni onların hedefinde, o cehennemin ortasında bırakmam."

14. BÖLÜM

Dudaklarından çıkıp Ankara'nın gece ayazına karışan sözcükler, tıpkı Arhavi'deki o gece söyledikleri gibiydi. Bir vaatti. Belki de bir yemindi.

Kapılmamaya, dakikalar önce dile getirdiği teklifin üzerimde yarattığı öfkeyi diri tutmaya çalışıyordum ama nafileydi. O teklifle göğsüme bir taş gibi oturan hayal kırıklığı, işittiğim birkaç cümleyle hafiflemişti.

Salaklaşma! Mantığın nerede senin? diye azarladım kendimi.

Sahte bir ilişki...

Seni korumak için...

Tüm tehlikelere karşı dokunulmaz kılmak için...

Bedenim dokunulmaz olacaktı belki ama kalbim için her şey belirsizdi. Kendime bunları hatırlatıp durursam öfkem de tesirini yitirmezdi belki.

Mantık deyip duruyordu ya Tekin hani... Mantığımı, beni ve gururumu ayakta tutacak tek şey olan hırçınlığımı kuşanmak için kullanmak tek seçeneğimdi. Oysa içten içe hissediyordum ki bu çabam çok boş ve gereksizdi.

"Ne mantığı ne de ölçüsü olan şeyi, akıl ile yönlendiremezsin."[36] diyordu Schopenhauer.

Aslolan tam da buydu.

Mantığı yoktu. Çünkü tüm bu hissettiklerim ufacık bir mantık kırıntısı barındırabilseydi eğer; her köşeden yepyeni bir tehlikenin türediği, başı sonu belli olmayan bir belanın içindeyken kalbim böyle göğsümü delmek ister gibi atmıyor olurdu.

Ölçüsü yoktu. Çünkü başıma gelecekleri öngörebilseydim eğer; günler önce yapacağım tek şey Arhavi'den, bu esmer, tekinsiz ama bir o kadar güven vadeden adamdan uzak durmak olurdu.

Fakat düpedüz yalandı, kendimi kandırmaktı bu. Zira giderek daha iyi anlıyordum ki bir şeyler geri dönüşü imkânsız şekilde değişiyordu. Tek odağım ailemi batmak üzere oldukları bataklıktan kurtarmaktı ta en başında. Neden, ne zaman ve nasıl böyle olmuştu? Yalnızca aklımla çıktığım

[36] Arthur Schopenhauer'ın *Aşkın Metafiziği* adlı kitabından alıntıdır.

bu yolda, kalbime yer yoktu oysa. O zaman neden Tekin'in teklifi, sol yanımda bir yeri bu kadar derinden sızlatıyordu?

Yanıtı içimdeki, o yeni yeni tanıdığım kadın biliyor gibiydi; üstelik kulaklarımı ona ne kadar tıkamaya çalışırsam çalışayım, sesi beni sağır edecek kadar gür çıkıyordu. Tek amacı Tekin'den daha fazlasını işitmek hatta ikna edilmekti; bunun için de bana hiç planlamadığım soruları sorduruyordu. Muhtemelen, "Sen de namlunun ucundasın. Kendini hiç mi düşünmüyorsun?" diye soruşumun sebebi de buydu.

"Ben hep namlunun ucundayım. Yıllardır bir nefes kadar yakınım ölüme," diye yanıtladı Tekin. "Cehennemi biliyorum ben. Çok iyi tanıyorum. O yüzden de seni bundan korumaya kararlıyım."

"Ya istemezsem?" dedim gözlerimi onunkilerden ayırmadan.

"İsteyeceksin," derken buyurgandı sesi, itiraz kabul etmiyordu. "Başka bir seçeneğin yok."

"Her zaman başka seçenek vardır," diye diklendim ona. "Ya senin yardımını istemezsem artık?" Onu sinirlendirmek isteyen yanımı dizginleyemedim. "Belki... Başkasının yardımını isterim. Olamaz mı?"

"Serdar'ın mı?" dedi alaycı bir tonda tutmaya çalıştığı sesiyle. Fakat öfkesini engelleyemedi.

Bu tavrıma tahammülü yoktu. Başka birinin adını bile duymaya katlanamıyordu. Ama o benim duymaya katlanamadığım şeyi söyleyebilmişti hiç düşünmeden. Bunun bedelini ödemesi gerekmiyor muydu?

"Belki..." dedim dudaklarımı bükerek. "Ya da başka birilerinin."

"O başka birilerinin varlığını sildirme bana bu dünyadan!" Saçlarımın arasındaki elini iyice sıkılaştırıp yüzümü kendisininkine yaklaştırdı. "Benim dışımda birinden yardım istemen," derken belimdeki tutuşu sertleşmişti. Tek bir hamleyle beni kendine iyice yapıştırmış, aramızdaki ufacık mesafeyi de ansızın kapatıvermişti. "İhtimal dâhilinde bile değil." Dudaklarında yakıcı, etkileyici hatta biraz da tehlikeli bir gülümseme belirdi. Kabul etmeliydim ki çapkın bir gülüştü bu. Anlaşılan bu medcezirî andıran ruh hâli yalnızca benim üzerime sinmemişti. "Bir kere inime girdin," dedi daha önce ona söylediğim lafa ithafen. "Bir daha çıkışın yok."

"Allah Allah! O niyeymiş? Nesin sen? Mağara adamı mı?" Ben de tıpkı onun gibi yüzümü onunkine yaklaştırdım. Dudaklarımın kenarına bir gülümseme oturttum. "Mahkûm muyum ben sana?" derken sesim öyle cilveli çıkmıştı ki kendime inanamıyordum.

Verdiğim karşılık onu şaşırtmamıştı ama bakışlarını değiştirmişti ansızın. Hızlıca etrafımızı taradı, ardından yeniden benim gözlerimde durdu.

Dudağının kenarını ısırdı, diliyle hafifçe yaladı. "Mağara adamıyım, evet. Barbar olduğumda da hemfikirdik zaten," diye yanıtlarken iyiden iyiye arsızdı bakışları. Fakat gerçek bir mağara adamı gibi tekinsiz bir vahşiliği de vardı. "Hem... Olamaz mı? Bana mahkûm olmak, senin için bu kadar zor mu?"

"Mahkûmiyetin kendisi zor," diye yanıtladım onu. "Seçeneksiz kalırsam kaçarım ben. Bana kimse istemediğim bir şeyi zorla yaptıramaz. İstemediğim yerde zorla, kilit altında tutamaz."

Hiç beklemediğim bir şey yaparak dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Nereye kaçarsan kaç! Peşindeyim," diye fısıldadı. Erkeksi, boğuk sesiyle boynuma vuran nefesi tüylerimi ürpertmişti. "İstemediğin bir yerde olacaksan da... Ben de orada seninleyim," diye devam etti. Gözlerini yeniden benimkilerle birleştirdi. "Bir kilit varsa ortada anahtarı bende değil." Bakışları bir an dudaklarıma indi. Sanki... Kendini güç bela tutuyor gibiydi. "Bende olsaydı o anahtarı yok ederdim üstelik. Orada benimle birlikte kilitli kalmaya devam etmen için..." deyişi ise gerçek bir vaattı. "Biz birbirimize mahkûmuz, Hazel. Bunu o güzel, zehir gibi çalışan, tilkilerle dolu, beni delirtmeye yeminli aklına soksan iyi edersin."

İşittiklerim dizlerimin bağını çözer gibi olunca tırnaklarımı beni kavrayan kollarının üst kısmına geçirdim. Geniş pazıları, üzerindeki kabandan bile belliydi.

Bir fotoğraf karesinin ya da bir film sahnesinin içindeydik sanki. Helikopterin pervaneleri çalışır hâldeydi. Karanlık gece etrafımızı çevrelemişti.

İnatçı bir kadın... Barbar bir adam...

Hırçın bir fırtına... Kor bir alev...

Ustalıkla gizlenmiş kadınsı bir hayal kırıklığı... Gizlenmeye gerek duyulmayan erkeksi bir hiddet...

Anlaşamadıkları bir şey vardı.

Ya da bu öyle bir şeydi ki... Belki de hiçbir zaman, hiçbir konuda anlaşamayacaklar, daima birbirleriyle savaşacaklardı.

Saçlarımın arasındaki eli hâlâ oradaydı, biraz daha öyle kalırsa bu dokunuş bir alışkanlık yaratabilirdi. Belimi saran avucunun tutuşu hâlâ gevşememiş, aksine elinin sıcaklığı her geçen saniye tenime daha da işlemişti. Nefes aldırmayacak bir bağımlılığa ramak kalaydı sanki.

Ansızın soluklarım hızlanır gibi olunca ondan uzaklaştırdım bedenimi. Bir eli saçlarımı, diğeri belimi terk etti. Kaşları çatıldı, az önce biraz olsun dinmiş gibi görünen öfkesi yeniden ifadesine yerleşti. Uzaklaşmamdan

hoşlanmamış gibiydi ama böyle bir bağımlılığın tek başına esiri olamazdım, eğer söyledikleri gerçekse asıl mahkûmiyet önce onunla başlamalıydı.

İlk o...

En çok o...

Aksi asla girmeyeceğim, tarafı olmayacağım bir savaştı.

Düşüncelerim hiç planlamadığım yerlere doğru kayınca, "Gitmen gerek artık," dedim kaçmaya çalışır gibi.

Elini saçlarının arasından geçirdi. Ardından kolundaki saate baktı. "Sabaha dönmüş olurum," dedi en nihayetinde.

"Tamam. Görüşürüz," derken bir süre bakışlarımız birbirine kilitli kaldı. Sonunda kilidi açan ben oldum. Arkamı döndüm ve beni bekleyen arabaya doğru koşar adımlarla yürüdüm. Kulaklarımda Tekin'in *"Biz birbirimize mahkûmuz!"* deyişi yankılanırken gerçek bir kaçışın asla mümkün olmayacağını âdeta tüm hücrelerimde hissediyordum.

Nihayet aracın arka koltuğuna yerleştiğimde Savaş da karşımda oturuyordu. Bakışlarında yargılama yoktu ama garip bir şekilde sanki insanın içini okuyordu. Kapkaraydı gözleri. Normalde ürkütmesi gerekirdi beni. Ama reddetmek imkânsızdı ki Tekin'in gözü kapalı güvendiği herkes, bende de aynı şiddette bir güven duygusu oluşturuyordu.

Yaman'ı da tanımış, onunla vakit geçirme şansı da bulmuştum fakat ilginç bir şekilde Savaş'tan bir abi tavrı seziliyordu. Belki de kendimi yanında rahat hissetmemin sebebi buydu.

Akşam boyu konuştuğumuz her şey zihnimde peşi sıra geçit törenine başlamışken Savaş cebinden çıkardığı telefonundan bir şeyler yazıyordu. Yüzünde alaycı bir gülüş vardı, her kiminle yazışıyorsa belli ki dalga geçiyordu.

Dakikalar sonra başını ekranından kaldırdığını gördüm. Görüntüsü ben dışarıyı izlerken cama yansıyordu.

"İstediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Bakışlarımı dışarıdan çekip, "Yok," dedim yorgunluğumu belli eden bir tonda. "Yalnızca uyumak..."

"Hareketli bir gece oldu senin için. Önce davet... Sonra öğrendiklerin..."

"Evet. Her şeyin bu kadar girift bir hâle bürünmesi beklediğim bir şey değildi."

"Merak etme. Hallolacak."

"Biliyorum," dedim hiç şüphesiz. "Tekin halleder."

"Güveniyor musun ona?"

"Güvendiğim için gelmiştim zaten Arhavi'ye. Ta en başında."

"Hiç görmemiştin onu ama daha önce?" dedi. Soru sorar gibiydi ama bakışlarında çözemediğim bir şeyler gizliydi.

"Görmemiştim ama Hazar'ın ona güvendiğini öğrenmem yeterli olmuştu benim için. Her ne kadar ikisinin tanışıklığının detaylarını hâlâ bilmesem de..." Kısa bir süre duraksadım. "Sonra onu tanıyınca... Şüphem kalmadı."

"Öyle bir etkisi vardır Tekin'in, evet."

"Nasıl?"

"Verdiği güvene hayran bırakan..."

Başka kimler üzerinde kullanmıştı bu etkisini? Belli ki ben ilk değildim. Ve yine belli ki Savaş, Tekin'le ilgili tüm bilgilere hâkimdi. Dilimin ucuna kadar gelen sözcükleri dizginlemek kolay değildi. Tek çıkar yol ise hızla konuyu değiştirmekti. "Şu Kadir denen adamın Tekin'i zorladığı şey..."

"Dokunulmazlık..."

"Tekin bunu istemiyormuş ya... Önceden..." dedim laf almak ister gibi. "Yani riskli ya da planlarını aksatacak bir durum mu olacaktı bu onun için?"

"Kendisine neden sormadın?"

"Sordum," diye ofladım. "Ama halledecek gibi davrandı."

"O zaman halledecektir. Sen düşünme bunu."

Onlar için ne kadar da kolaydı. Sanki her zaman Kılıç, Bıçak, Bilumum Kesici Aletler Yedilisi'nin karşısında dokunulmazlık pazarlığına oturuyordum ben. Tedirginlik içine hapsolmam olağandı.

"Nasıl düşünmeyeyim?" diye yükseldim aniden. "Benim yüzümden..."

"Hiçbir şey senin yüzünden değil," diyerek sözümü kesti. "Hem öyle bile olsa Tekin bunun üstesinden gelir. Başka bir planı var."

Sözleri bir anda dikkatimi çekince yerimde dikleştim. "Sen biliyor musun planını?"

"Az çok tahmin ediyorum diyelim."

"Tekin'i avantajlı duruma getirecek bir şey mi peki?"

"Tekin zaten avantajlı durumda, Hazel. Konsey'e girdi. Bu Yedili'de lider olması demek. Elde edeceği gücün farkında mısın?" Farkındaydım. Ama yıkıcı fırtına da bendim Cesur'a göre. Elde edeceği gücü benim yüzümden

kaybetmesine katlanamazdım. "Bu öyle bir güç ki... Bununla hem seni hem de kendisini dokunulmaz hâle getiriyor, hiç merak etme."

"Ama şimdi dokunulmazlığı kabul ederse... Lider olarak... Kadir'in silahlarını geri vermesi hatta o silahların sevkiyatını da yapması gerekecek."

"Eğer endişelendiğin sizin gemiden çıkan silahları değiştiremeyecek olmamızsa halledeceğiz onu. Başka bir yol bulur Tekin."

"Endişem bu değil," dedim. Neden bilmiyorum ama Tekin'in buna illaki başka bir çözüm bulacağından içten içe emindim.

"Ne peki?"

"Kadir'in sevkiyatını da yapması gerekecek dediniz. Çeçenlerle arasını bozabilir bu."

Tek kaşı hayretle kalktı. "Çekindiğin şey bu mu?"

"Yani..." diye mırın kırın ettim. "Tekin'in planlarına engel olmayı istemem."

"Bunu Tekin'e söyledin mi peki?"

"Anlamıştır herhâlde. Üzerine basa basa belirtmeye gerek var mı ki? Kabul edersem dokunulmaz olacağım ama Tekin bir sürü şeyle uğraşmak zorunda kalacak. Böyle bir yük yaratamam onda."

"Kabul etmezsen de Tekin'in dikkati tamamen seni korumakla meşgul olacak. Asıl o zaman planları sekteye uğrayacaktır. Bunu da düşün istersen," dedikten hemen sonra ise telefonunu bana uzattı. Rehberinde yeni açtığı bir ekran görünüyordu, benim adım yazılıydı. Telefonu elime alıp numaramı hızlıca yazdım. Bu sanırım konuşmanın da bittiğinin göstergesiydi; şimdi yeniden dinmeyen endişelerimle baş başaydım.

Evin ışıkları yanmıyordu. Yalnızca salondaki geniş, krem rengi koltuğun başucundaki abajurdan gelen loş ışık içeriyi çok hafifçe aydınlatıyordu. Lila ise koltukta uzanmıştı. Üzerine kalın bir battaniye almış, telefonu göğsünde öylece uyuyordu.

Kabanımla ayakkabılarımdan kurtulup yanına yaklaştım. Göğsünde tuttuğu telefonu alıp yandaki sehpaya bıraktım, üzerindeki battaniyeyi boynuna kadar çekip vücudunda hiçbir açıklık bırakmadım. Tam uzaklaşacakken bal rengi gözlerini araladı. "Geldin mi?" diye mırıldandı. Uyku gözlerinden akıyordu, muhtemelen birazdan yeniden uykuya dalacaktı.

"Geldim. Yatağa çıkalım mı?"

"Hmmm," diye mızıldandı. "İyiyim böyle."

"Üzerimi değiştirip geliyorum ben de yanına," dedim kısık bir sesle.

"Bir sorun yok değil mi?" diye sordu. Gözlerini yavaşça ovuşturdu. Burnunun üzerindeki ve yanaklarındaki çiller loş ışıkta bile görünüyordu. Sorduğu sorudan ise Tekin'in gelişini kastettiği belli oluyordu.

"Hayır," diye geçiştirdim. "Hiçbir sorun yok. Sen uyumana bak. Sabah konuşuruz."

"Tamam," diye fısıldayıp kocaman koltukta iyice büzüştü. Alnına küçük bir öpücük bıraktığım sırada dudaklarının kıyısında minik bir gülücük oluştu. Dünyanın en iyi arkadaşlarından biriydi ve ona arkadaşım demek bana kendimi daima çok iyi hissettiriyordu.

Bitkin adımlarla yanından ayrılıp merdivenleri tırmandım. Zar zor yatak odama geçip gece lambamı açtım, çantamla telefonumu yatağa fırlattım. Önce hâlâ komodinin üzerinde duran uyku ilacını içtim, sonra duşa girdim. Suyun altında geçirdiğim dakikaların ardından sahip olduğum her bir enerji zerresini de kaybetmiştim. Son kırıntıları da saçımı kurutmak için harcayabilmiş, üzerimde bornozla yatağıma öylece devrilmiştim.

Elimi telefonuma uzatıp ışığını yaktım ve saate baktım. Neredeyse sabah olacaktı. Lila aşağıdaydı, giyinip yanına inmem lazımdı. Bir esneme bastırdı ansızın, buracıkta yatsam olmaz mıydı?

Gözlerim usul usul kapandı. Fakat kısa bir süre sonra telefonumdaki titreşimle göz kapaklarım aralandı. Ben yalnızca birkaç saniye uyuduğumu düşünürken ekrandaki sayılar yarım saatten fazla geçtiğini gösteriyordu. Saatin altında ise bir mesaj kutucuğu belirmişti. Tekin'dendi. Parmaklarım hafifçe ekranda dolanıp mesajı açtı.

Tekin:

İstanbul'dayım.

Cevap yazmak istedim. Ama ellerim ekranda öylece kaldı. Gözlerim kapanıp duruyordu, sersem gibiydim, mesajı mavi tikli bir şekilde görüldüde bırakuğımın farkında değildim. Yalnızca saniyeler sonra telefonum çalmaya başlayınca kendime gelmeye çalıştım.

Tekin'in görüntülü aradığını gördüğümde biraz olsun ayaklanmalıydım belki ama yapamadım. Telefonu yanımdaki yastığa, tam karşıma denk gelecek şekilde dayadım ve görüntülü aramayı yanıtladım.

"Efendim?" diye mırıldandım zar zor. Sanki kadehlerce içki içmişim gibi bir kontrolsüzlük vardı üzerimde. Bir daha asla uyku ilacına sığınmayacaktım.

"Uyumuş muydun?" diye sordu. Sigarasından derin bir nefes çekip devam etti. "Mesajımı görünce uyumadın sandım."

"Uyumadım," diye yanıtladım. "Duşa girmeden önce uyku ilacı içmiştim. Çok hızlı etkisini gösterince mayışmışım."

"Lila nerede?" diye sordu. Görebildiğim kadarıyla Tekin dışarıda bir yerdeydi. Geriden usul usul bir müzik sesi yükseliyordu. Muhtemelen Arhan Aziz'le buluşmayı bekliyordu.

"Aşağıda uyumuş o." Hafifçe esnedim. "Ben de yanına gidecektim ama..." Ekranı hafifçe uzaklaştırdım kendimden. "Baksana!" dedim üstümü göstererek. Şuurumu herhâlde bir yerlerde kaybetmiştim. "Bornozumla yattım. Giyinmeye bile enerjim kalmadı."

Sigarasından çektiği nefesi dışarı üfleyecekken öksürmeye başladı. "Siktir!"

"N'oldu?" diye sordum.

"Bornozunlasın..."

"Evet?"

"Giyinmedin?"

"Bornozumu giydim işte," dedim. O giyinmeden sayılmıyor muydu?

Ne yapacağını bilemez bir hâlde iki parmağının arasındaki sigarayı fırlattı. Telefonunu diğer eline aldı ve boştaki eliyle yüzünü sıvazladı. "Hazel... Ah, Hazel..." diye mırıldandı.

"Ne?" dedim bu tavrına anlam veremeyerek.

"Beni ne hâle getirdiğini bir bilsen..." derken sesi boğazının gerilerinden, boğuk bir şekilde çıkmıştı.

Kaşlarım çatıldı. Çenem çalışıyordu ama beyin fonksiyonlarım galiba durmuştu. Anlama yetim sanki kaybolmuştu. Onun bulunduğu yerden gelen müzik sesi ansızın yükselince "Neredesin sen?" diye sordum.

"Kamufle edilmiş bir mekânda..." diye yanıtladı beni. Az önce yüzünü mesken edinmiş vahşi ifade yerli yerindeydi. "Arhan Aziz'i bekliyorum."

Odalarda ışıksızım, katıksızım, viraneyim
Seni sensiz duvarlara yazan benim, divaneyim
Kanım aksın ki terk etmem seni

Peşindeyim yâr ♪♪

Kayahan'ın sesi kulaklarıma dolunca gözlerim birazcık açıldı. "Aaa! Çok güzel bu şarkı!" dedim şaşkın şaşkın.

Kaşları anlamaya çalışır gibi çatıldı. "Bu ilaç seni biraz sersemletti mi?" dedi benimle alay eder gibi.

"Hiç de bile," dedim dan diye. "Sensin sersem."

Dudakları bu akşam da sıklıkla gördüğüm o arsız gülüşle kıvrıldı. "Beni de bir şeyler sersemletti, doğru. Ama benimki ilaç değil."

"Ne? Alkol mü aldın?" Kaşlarım hayretle kalktı. "Oooo beyimizi mafya toplantısına gitti diye biliyoruz. Meğer âlem yapmaya gitmiş."

Ellerimsin, gözlerimsin, inanmazsın yâr
Ben perişan, günlerim dar, anlamazsın yâr
Bir ömür bu zindanlarda ellerimsin, gözlerimsin
Mahkûmum sana ♪♪[37]

Gülüşü ansızın büyüdü. Dudakları açıldı, bembeyaz dişleri gözüktü ve hiç beklemediğim bir şey yaparak kahkahayı bastı. "Bu ilacı sevdim ben," dedi. "İnat ve laf yetiştirme yerinde duruyor ama sinirini falan almış komple. Pamuk gibi olmuşsun."

"Çok biliyorsun sen! Ben her zaman pamuk gibiyim!" diye diklendim.

"Sen?" dedi dalga geçer gibi. "Pamuk?"

Kahkahası iyice yükseldi. Daha bir saat önce sinirden kuduruyordu oysa. Ne değişmişti? Bir an son birkaç dakikayı taradım. Dilimin bütün kontrolünü kaybetmiş gibiydim ama Tekin'in teklifini kabul falan etmiş olamazdım. *Yok canım!* Ağzımdan öyle bir şey çıkmamıştı.

Kaşlarımı çattım. "Evet. Beğenemedin mi?"

Gülüşü dudaklarından apansız kayboldu ama izleri hâlâ oralarda bir yerdeydi. "Beğendim. Çok," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ama pamuk olmadığın konusunda bir anlaşalım."

"Ay pardon, Tekin Beyciğim!" dedim alay eder gibi. "Benimle ilgili sıfatları size sormamız gerekiyordu." Başımı salladım beklercesine. "Söyle söyle. Önce fırtınaydık. Şimdi ne olduk?"

[37] Kayahan'ın *Odalarda Işıksınız* adlı şarkısından.

"Pamuk değilsin, o kesin," deyip yalandan düşünür gibi yaptı. "Dikenli bir gül belki..."

İşittiklerimle gözlerim kocaman açıldı ve frenleyemediğim sözcükler dudaklarımdan hızla fırladı. "Köpek!" dedim kendimi tutamadan. "Sensin diken." Omuzları sarsıla sarsıla gülmeye başladı. Hakaretimden etkilenmemişti bile, beni sinirlendirmekten zevk alıyordu. "Dikenli gülmüş," dedim homurdanarak.

"E öyle!" diye onayladı. Hiç utanması da yoktu.

"Hiç de bile öyle değil!" diye itiraz ettim. Saçımı arkaya savurdum, bornozumun yakasının açıldığının ise farkında değildim. "Gülü tutmasını bilmeyenler, elimize diken battı derler."

"Allah Allah! Ne bu? Kamyon arkası sözü mü?" Aniden kaşları çatıldı. "Kim bilmiyormuş gülü tutmayı?"

"Sen!" diye yükselip devam ettim. "Siz erkekler! Hepiniz!"

Telefonunun ekranını iyice yüzüne yaklaştırdı. Az önceki neşesinden eser kalmamıştı. *Kontrolsüz hâlinle bile kudurtma makinesisin, kızım Hazel!* diye geçirdim içimden. Alevler saçan bakışlarıyla birkaç saat önceki Tekin Bozboran yine karşımdaydı.

"Diğer erkekler, o gülü tutamaz zaten!" derken sanki kendi koyduğu bir yasağı ortaya seriyordu. "Hepsinin ellerini kırar, münasip bir taraflarına monte ederim."

"Yok canım!" dedim şımarık bir tonda. "Sen bu sahte sevgililik müessesesine çok hızlı girdin, Tekin. Ama hatırlatırım. Kabul etmedim."

Ben öyle deyince iyice sinirlendi. "Edeceksin!" diye emretti. Bana böyle emir verdiğinde onu boğmak istiyordum. "O zaman gül nasıl tutulurmuş, göstereceğim ben sana!"

Bir an yanaklarım kıpkırmızı kesildi. Allah'tan odam loştu da yüzümün rengi görünmüyordu. "Senden korkmadığımı söylemiştim." Ancak bu cümle beni yeniden saatler öncesine götürdü. Susturma yöntemlerinin korkutucu olmadığını söyleyişini hatırlamak tüm tüylerimi ayağa dikti. "Neyse!" diyerek hemen olası bir yanıtın önünü kestim. "İşin gücün yok mu senin? Git! Kendin gibi mafyalarla falan görüş. Uyuyacağım ben." Küçük bir kahkaha patlattığını duyunca daha fazla dayanamadım. "Kapatıyorum," deyip aramayı sonlandırdım ve yanan yüzümü yastığıma gömdüm. "Pislik!" diye söylendim. Benim de dudaklarım hafif bir gülüşle kıvrılır gibi oldu ama buna izin verecek değildim. O saçma teklifinin acısını çıkaracaktım daha. Diken nasıl olurmuş, Tekin Bey'e gösterecektim.

Söylene söylene yorganımın altına girdim. Bir esneme daha bastırdı aniden. Artık yeterdi, kendimi uykuya teslim edecektim. Bu tekinsiz mafya da bir daha aramazdı umarım, daha fazla uykumu bölemezdim.

Gece lambamı söndürdüm, yatağa iyice yerleştim. Yorgana sıkı sıkı sarılıp gözlerimi kapattım. Yalnızca saniyeler sonra derin bir uykunun kollarındaydım.

25 Ekim 2020, Ankara

Gözlerimi zar zor açıp yataktan fırladım. Lavaboya yetişmenin telaşıyla yaptığım bu hareket yüzünden, ayak parmağımı şifonyerin köşesine çarpmıştım.

"Allah kahretsin!" diye söylendim. "Keşke içmeseydim o ilacı! Gözümü açamıyorum ya!"

"Söylenmeeee!" dedi Lila odanın bir köşesinden.

Sesini duyar duymaz korkuyla sıçradım. "Sen ne ara geldin?" dedim gözlerimi ovuşturarak.

"Hadi hadi!" dedi elini sallayarak. Anlamıştı hâlimi. "Altına işeyeceksin."

Ona laf yetiştiremeden tuvalete daldım. Dakikalar sonra nihayet rahatlamış, elimi yüzümü yıkamıştım. Üzerimdeki bornozdan da kurtularak *crop* atletle taytımı giyip odaya geri döndüm.

Lila'nın hâlâ odada olduğunu görünce şöyle bir süzdüm onu. Giyinmişti. Saat kaç olmuştu ki? "Sen neden hazırlandın? Saat kaç ki?" dedim. Dışarıya çıkardık mutlaka ama daha erken değil miydi?

"Babamın işleri," dedi bıkkın bir tavırla. "Burada profesör bir arkadaşı vardı. Eski bir dostu yani..."

"Eee?"

"Ondan alınması gereken bir şey varmış," diye devam etti. Lila'nın babası ünlü bir cerrahi profesörüydü. "Hem de bir görüş bakalım, *network* olsun, staj ayarlarsın diye tembihledi."

"Ay kariyer planlamanın sırası mıydı ama ya?" dediğim anda kendi sesime yüzümü buruşturdum. Kafam kazan gibiydi.

"Naz'ın ısrarlarına dayanamayıp dermatoloji seçeceğim galiba. Açarım bir klinik. Dolgu, botoks, mezoterapi. Mis!"

Dayanamayıp kıkırdadım. "Baban baygınlık geçirir bu planını duyarsa."

"Evet, kendisi cerrahi bir branş seçeceğimden adı gibi emin."

"Senin de niyetin olmasa babanın hevesini çoktan kursağında bırakmıştın, canım. Öyle bir durumda ne nemrut olacağını iyi biliyoruz."

Gülerek ellerini gösterdi. "Yetenek fışkırıyor bu ellerden, arkadaşım! Nasıl heba edeyim?" Hemen sonra bıkkınlıkla kolundaki saate baktı. "Saat ona geliyor. Birkaç saate dönerim ben."

"Yalnız gidemezsin. Cihan'a söylerim. Onlar bırakırlar seni."

"Gerek yok, Heyz'im!"

"Gerek var," diyerek itirazının önünü kestim. Onu tehlikeye atamaz, tek başına şuradan şuraya gönderemezdim. "Aklım kalır yoksa."

"İyi tamam," dedi eli mahkûm. "Hadi konuş o zaman. Çıkmam lazım benim hemen."

Yataktaki telefonumu aldım. Rehberden Cihan'ın numarasını bulup aradım.

"Günaydın, Hazel Hanım. Buyurun?" diye yanıtladı beni.

"Günaydın, Cihan. Senden bir şey rica edecektim."

"Tabii!"

"Lila'nın bir yere gitmesi gerekiyor da. Siz götürebilir misiniz? Yalnız gitmesini istemiyorum."

"Tabii ki Hazel Hanım. Tekin abimin kesin emri vardı zaten. Yalnız çıkmamanız için..."

Gözlerimi devirdim. Hiç şaşırmamıştım. "Tamam o zaman. Lila iniyor şimdi."

"Tamam, Hazel Hanım. Bekliyoruz."

Telefonu kapatır kapatmaz Lila'ya kaş göz yaptım. "Hadi bakalım. Güvenli bir şekilde gidebilirsin."

"Harika!" Çantasını omzuna astı. "Ben kahvaltıyı orada yaparım. Sen de ye bir şeyler."

"Tamam, merak etme. Çıkar mıyız sen gelince?"

"Yani..." dedi bir an tereddüt eder gibi. "Sorun olmayacaksa çıkarız. Sen bilirsin. Evde de takılabiliriz."

Başımda deli bozuk bir bela varken çıkmak ne kadar doğruydu, bilmiyordum ama onu yavan bir şekilde de ağırlamak istemiyordum. Zaten zar zor boşluk yaratabiliyor, kalan zamanında çok yoğun oluyordu. Şimdi o boşluğunu benim için harcamışken vaktini burada benimle eve kapanmış bir şekilde geçirmesine gönlüm razı gelmiyordu.

"Çıkarız," dedim hiç düşünmeden. "Evangelia'da yeriz yemeği belki. Gece için de düşünürüm bir şeyler."

"Olur. Of nasıl özlemiştim Eva'nın mezelerini."

"Tamam," dedim kenardaki örgü hırkamı üzerime geçirirken. "Çok yeme kahvaltıda o zaman."

Aşağıya indiğimizde Lila içeriden telefonunu almaya gitti, bense kapıyı açar açmaz karşımda Cihan'ı buldum.

"Hazel Hanım," diye başladı konuşmasına. "Size kargo geldi."

"Öyle mi?" Sipariş verip gelmesini beklediğim bir şey yoktu aslında. "Hani, nerede?"

Hafifçe kenara çekilip arkasındaki kolileri gösterdi. Yedi-sekiz tane büyük sayılacak koli yan yana dizilmişti.

"Aaa!" dedim şaşkınlıkla. "Naz siparişlerimi mi gönderdi acaba?"

Adamlardan biri kutuların üzerindeki etiketlere baktı. "Naz Doğan'dan gelmiş görünüyorlar," diye yanıtladı. Tam tahmin ettiğim gibiydi, haftalar önce yaptığım alışverişi Naz erkenden yollamıştı. Amerika'dan aldıklarımızı Naz'ın adresine gönderirdik, Naz da hepsini toplu bir şekilde bize kargolardı. Bu kadar erken gelmelerini beklemediğim için şaşırmıştım.

"Taşıyalım mı içeri?" diye sordu Cihan.

"Lütfen," dedim. "Zahmet olacak size. Epey çoklar."

"Estağfurullah, Hazel Hanım," dedi Cihan ve birkaç saniye içinde tüm koliler evimin salonuna taşındı.

"Çok teşekkür ederim," dedim adamlara.

"Rica ederiz, Hazel Hanım," diye yanıtladı içlerinden biri.

"Aaa!" dedi Lila yanıma gelir gelmez. "Geldi mi siparişlerin? Benimkiler de gitmiştir o zaman kesin."

"Evet. Erken yollamış bu sefer."

"Açmak için benim gelmemi bekle," dedi hevesle. "Merak ettim aldıklarını."

"Tamam tamam. Uğraşamam zaten şimdi açmakla. Seraya geçip çiçeklerime bakacağım."

"O zaman ben kaçtım. Çok geç kalmam."

"Tamam, canım. Bekliyorum seni. Dikkat et kendine." Arkasından Cihan'a küçük bir bakış attığımda bana *Bize emanet!* der gibi bir baş hareketi yaptı. Saniyeler sonra Lila araçlardan birine binmiş ve motor hızla çalışmıştı.

Evin içinden seraya açılan kapıya yanaştığımda mutfaktaki ada tezgâhın üzerinde duran çiçekler karşıladı beni. Lazarenko'nun davet öncesi gönderdiği beyaz lalelerdi. Aslında çöpe atmak istiyordum ama bunu kimse görmeden yapmam gerekliydi. Kocamanlardı, ev çöpünde belli olacakları kesindi. Adamlara söylesem atarlardı elbette ama yemez içmez Tekin'e de yetiştirirlerdi.

Buna daha sonra çözüm bulma düşüncesi ve Liloş'umun güvende olmasının huzuruyla kenardaki altın rengi çubuk tokayla saçımı gelişigüzel topladım. Hemen ardındansa kendime mis kokulu bir kahve demledim. Nihayet günlerdir ilgilenemediğim serama bakabilirdim. Çiçeklerimin yüzünü görmemiştim ne zamandır. Elias kim bilir ne kötü bakmıştı onlara! Birazdan hepsini tek tek ilgiye boğacaktım.

Elimde kahvemle iç kapıyı açtım, küçük merdivenleri indim ve ikinci kapıyı da açarak seraya geçtim. Aslında tam sera da denemezdi buraya. Kış bahçesinden hâlliceydi.

Önce kahve tezgâhını andıran köşeye geçtim ve burası için yeterli olan ses sistemimi açtım. En sevdiğim şarkılardan biriyle güne başlamak güzeldi hatta birini tekrara aldım. Bazı şarkılara takı mı takıyordum ve defalarca dinlesem de doyamıyordum. Bu da onlardan biriydi. Küçük seramda yankılanan Yunan ezgileri, kalçalarımı da istemsizce müziğe uygun bir ritimde hareket ettirmemin başlıca sebebiydi.

Üzerimdeki hırkayı çıkarıp koltuğa bıraktım ve ellerime kırmızı, ince plastik eldivenleri geçirerek işe giriştim. İnce eldiven tercih ediyordum çünkü toprağı ve çiçekleri parmak uçlarımda hissetmeyi seviyordum. Önce eve açılan kapıya yakın tezgâhtan başlamaya karar vererek en sevdiğim çiçeklerden birine yaklaştım.

Kıpkırmızı bir güldü bu. Yeri bende ayrıydı, yıllar önce ekilmişti ve hâlâ güzelliğini koruyordu. Geniş bir saksısı vardı. Eldivenli ellerimle toprağını biraz eşeleyip havalandırdım, çok fazla suya boğmadan nemlenmesini sağladım.

Na 'cha tis gis ton chárti
Gia na se taxidépso,
Na 'cha drosid tou Márti
Ta mátia sou na vréxo. ♪♪

Güzel sesli şarkıcının sesi içeriye dolarken ben de şarkıya eşlik ettim. Dans ede ede ilgilendim en sevdiğim çiçekle. "Yaprakların birazcık zayıflamış. Elias hiç anlamamış senin dilinden. Zaten erkekler ne bilecek bir güle nasıl dokunulacağını!" dediğim anda dün gecenin anıları aklıma üşüştü.

Tekin'in evinde yaşananları düşünmemeye, en azından Lila'ya bahsedene kadar kafa yormamaya çalışıyordum. Fakat dün gece ben eve döndükten sonra Tekin'le yaptığımız konuşma da tüm olan bitenle birleşince bu çaba beni gitgide zorluyordu.

"*Kıyamam sana!*" deyişi, beni dikenli bir güle benzetişiyle aynı anda aklıma geliyordu mesela. Ya da teklifine direnişime gösterdiği öfke, "*Peşindeyim, biz birbirimize mahkûmuz!*" deyişiyle birleşiyordu. Ne kadar itiraz edersem edeyim vazgeçmeyecek demek miydi bu? Kafamda onlarca soru işareti, onlarca şüphe vardı ve hepsi birbirine böylesine bağlıyken bir yanıt bulmak güçtü.

Zoés na eícha chílies
Ki óles na sou tis dóso,
Tou fengarioú tis zílies
Na 'cha na se thampóso. ♪♪[38]

Şarkıya eşlik ederek düşünceler denizinde boğulmamaya çalıştım. Tezgâhtaki makası kendime yaklaştırdım. Gülün bir dalındaki tomurcuk açamadan solmuştu, onu kesip çiçeğin kalanının da solmasını engellemem şarttı. Tam bunu yapacağım sırada gelişigüzel topladığım saçım çözüldü, başımda emanet duran toka yere düştü. Ellerimdeki eldiven de toprağa bulanmışken ne yüzüme dökülen saçlarımı tutmam ne de az önceki gibi toplamam mümkündü.

Ofladığım sırada sırtımı döndüğüm, seranın bahçeye açılan kapısındaki hareketlenme dikkatimi çeker gibi oldu. Ben daha arkama bakamadan ise Tekin'in gür sesi duyuldu.

"Bırak! Ben hallederim!" der demez elim ayağıma dolaştı. Gülün sağlam dallarından birine istemsizce batırdığım parmağım dikenlerden birine dokundu.

Diken kalın ve sertti, eldivenin ucunu delmiş hatta tenime kadar ulaşmıştı. Aslında elime diken batmasına alışkındım ama yine de "Off!"

[38] Melina Kana'nın *O Hartis* adlı şarkısından.

değişime engel olamadım. Hafifçe yan dönüp bir Tekin'e bir de minicik kanamış, muhtemelen de kanaması hemen duracak olan parmağımın ucuna baktım. Ne kadar zamandır oradaydı acaba? Dans edişimi görmüş, şarkı söyleyişimi duymuş muydu?

"N'oldu?" diye sordu. Kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Diken battı," dediğim anda dün gecenin anısı yanaklarımı ısıttı.

Dudakları hafifçe kıvrılmıştı. *Allah'ın tekinsiz mafyası!* Ne yaptığının gayet farkındaydı. Üzerime üzerime geliyordu resmen. Aklınca sabrımı sınayacaktı.

Birkaç büyük adımda yanıma geldi. "Dön!" diye mırıldandı.

"Ne?" dedim kastettiği şeyi anlayamadan.

"Saçlarını... Toplamak istemiyor musun?"

"Yani..." Bir tek yerdeki toka vardı, onu da yeniden kafama takamazdım. "Hallederim ben. Tokam yok başka burada."

Elini az önce makasla kesmeye yeltendiğim, solmuş tomurcuk dalına uzattı. Tek bir hareketle çıt diye tam kesmek istediğim yerden kırdı. "Ay!" dedim telaşla. "Eline batacak senin de!" Neyse ki bir şey olmuş gibi görünmüyordu.

"Ben alışkınım," dedi gülerek. Kırılmış dalı tezgâha koydu, beni hafifçe döndürdü. Şimdi tam arkamdaydı ve geniş göğsü sırtıma değiyordu. "Dikenlere..." diye de ekledi. Son kelimeyi âdeta boynuma üflemişti. Ağzımı açıp cevap verecekken "Ne söylüyor?" diyerek susturdu beni. "Şarkıda..."

Şaşkınlıkla arkama dönecektim ki elini saçlarıma götürdü. Sırtıma bir pelerin gibi dökülmüş siyah, uzun saçlarım şimdi avuçlarının arasındaydı. Serada, tam kapının yanında, bizim o anda durduğumuz yerin karşısında antika bir ayna vardı. Seranın havasına uygun olduğunu düşündüğümden, dekorasyonu tamamlasın diye koyduğum objelerdendi. Fakat o anda bizim yansımamızı ağırlıyordu.

Büyük elleri saçlarımı hafifçe taradı. Benim kırmızı eldivenli ellerimin biriyse destek almak ister gibi yanımdaki tezgâha saplandı. Onun dikkati saçlarımdayken gözlerimi yansımamızdan ayırabilmem imkânsızdı. Bu görüntü içimi titretip bacaklarımda kıpırdanma isteği yarattığı anda, Tekin üç parçaya ayırdığı saçlarımı nazik hareketlerle örmeye başladı. "Seni dinliyorum," diye tekrarlayışı ise içimdeki ürpermeyi kısa bir anlığına unutmamı sağlamıştı. Bu iyiydi yoksa kapılmam çok çok yakındı.

Serada yankılanan nakaratı kafamda Türkçeye çevirmeye başladım.

Ach, na 'cha chádia kai filiá

Na pagidépso ti nychtiá

Na 'cha stolidia kai proikid
Gia na sou klépso tin kardid. ♪♪

Hisli ama biraz da gurursuz bir şarkıydı. Anlamına çok kafa yormayıp yalnızca ezgisinde kendimizi kaybedersek daha mantıklıydı. Melina Kana'nın O Hartis şarkısı tüm kıvraklığıyla kulaklarımıza dolarken "Ah, keşke öpüp kucaklasaydım, gece boyu seni hapsetmek için. Keşke mücevherlerim ve çeyizim olsaydı, senin kalbini çalmak için..." diye mırıldandım. Elleri saçlarımın uç kısımlarına ulaşıp, üzerimdeki *crop*un açıkta bıraktığı çıplak sırtıma değince tenimin ürpermemesi için dua etmeye başlamıştım. Fakat saçımın ucundan hafifçe çekerek beni kendine yaklaştırması beklentilerimin dışındaydı. Canım acımamıştı. Ama içim garip, ilk kez şahit olduğum vahşi bir istekle kuşatılmıştı. Bu hisle nasıl başa çıkacağımı bilemediğimden, "Biraz gurursuz bir şarkı," diyerek yok saymaya çalıştım.

"Gurursuzmuş evet. Hiç senlik değil," dedikten hemen sonra, "Eee bu kadar mı?" diye sordu. "Devam ediyor şarkı. Tekrarda hem de. İkinci tura döndü."

İkinci tura döndüğünü bildiğine göre beni bir süre izlemişti. Bunun düşüncesiyle avuçlarım iyice terledi. "Çevirmenin miyim ben senin?" diye diklendim ona. O anki yakınlığımızın yarattığı heyecanı bastırmanın başka yolu yok gibiydi.

"Sıfatlar artıyor işte! Fena mı?" dedi arsız arsız. Saçlarımı örmeyi bitirmiş olmalı ki tezgâhtaki kopmuş tomurcuk dalına uzandı. Onu âdeta bir toka gibi örgümün uç kısmına doladı.

İşi biter bitmez hafifçe yan döndüm. Karşımdaki aynaya baktım. Sahiden de becerebilmişti. Yapamadığı, üstesinden gelemediği bir şey var mıydı?

"Neymiş o sıfatlar?" diye sordum saç örmeyi nereden bildiği sorusu beynimi kemirirken. Ellerimi göğsümde bağlayacak gibi oldum önce ama sonra topraklı eldivenleri hatırladım. Onları çıkararak tezgâha koydum.

"Fırtına..." diye mırıldandı boğuk sesiyle. "Dikenli gül..."

Laf yetiştirirdim aslında. Ama merakım ansızın baskın geldi. "Saç örmeyi nereden biliyorsun?" diye sordum kendimi tutamadan. Zihnimdeki sorular birbiriyle çarpışırken en azından bunu cevaplasa iyi ederdi.

Duruşu aniden dikleşti. Az önceki alaycı ve çapkın bakışlarına anlam veremediğim bir hüzün yerleşti. "Babam örerdi," dedi tek solukta. Yanıt hiç beklemediğim yerden gelmişti. "Annemin saçlarını..."

İşittiklerimle boğazımı yutması imkânsız bir düğüm sardı. Annesiyle babasını nasıl kaybettiğini bilmiyordum ama bunun acısını hâlâ hissettiği açıktı.

Neden bilmem... Dağıtmak istedim o ağırlaşan havayı. Sormak istiyordum ama belki anlatmak istemezdi ve benim de anlatmayı tercih etmeyeceğim onca şey varken ondan aksini beklemek haksızlıktı.

"Çok âşıklar mıydı birbirlerine?" diye sordum. Bu benim çocukluk kriterlerimden biriydi.

Kısacık bir an düşündü. Bakışları saçlarımda, yüzümde, saçımın ucundaki solmuş gül tomurcuğunda gezindi. Hiç beklemediğim anda, "Beraber ölecek kadar çok..." diye yanıtladı beni.

Güç bela yutkundum. Hikâyeyi deli gibi merak ediyordum ama Tekin'in bakışlarındaki kor sönmüştü ansızın. Ve şimdiye dek şahit olduğum kadarıyla bazı anlarda parlıyordu. Benimle atışırken, kavga ederken ya da... Dudaklarımı ısırdım. Kaynağının tutku olup olmadığından şüphe duyduğum şekilde bana bakarken... O yüzden o anda garip bir şekilde çabalama ihtiyacı hissediyordum.

"Babamla dört yaşında tanıştık biz," dedim hiç düşünmeden. Birdenbire. "Küçükken hayal kurardım bununla ilgili."

Kaşları hayretle kalktı. Sözlerim merakını cezbetmiş olmalıydı. "Nasıl hayaller?"

"Şartlı hayaller daha çok," dedim gülerek. "İşte klasik! Bir babam olmasını dilerdim önce. Ama sadece bir babamın olması yetmezdi. Değiştirirdim hemen dileğimi. Anneme de çok âşık olsun isterdim." Derin bir nefes aldım. "O yüzden anne babaların birbirlerine âşık olmaları önemli bir kriter benim için."

Dudakları, sanki o küçük Hazel'i görmüş gibi şefkatli bir tebessümle kıvrıldı. "Kabul oldu mu dileğin? Annenle baban için..."

Başımı salladım çocuk gibi. "Hı hı... Oldu."

Kısacık bir sessizlik girdi aramıza. O bana bakıyordu. Bense bakışlarımı kaçırmak için yer arıyordum. Utanan, çekinen biri değildim hiç. Bu sabah neden böyle olmuştu?

Sessizliği neyse ki Tekin bozdu. "Bileğin nasıl?" diye sordu. "Dün gece de soracaktım ama aklımdan çıktı."

Bir an neyden bahsettiğini anlamadım ama sonra dank etti. Davette söylediğim bilek burkma yalanımdan söz ediyordu. "Bir şeyi yok," diyerek geçiştirdim. "Geçti gitti neyse ki."

"Güzel. Kahvaltı ettin mi?"

"Yok daha! Sen?"

"Ben yeni geldim. Duş alabildim sadece." Arhan Aziz'le yaptığı görüşmeyi soracağımı anlamış olmalıydı ki dile getiremeden susturdu beni. "Anlatırım. Önce bir kahvaltı edelim de." Cebinden telefonunu çıkardı. "Çocuklara bir şeyler aldıracağım. Ne istersin?"

"Simit!" dedim hiç düşünmeden. Ankara simidi olmadan bir hafta sonu kahvaltısı düşünemezdim.

"Kahvaltı hazırlamayı biliyor musun bari?" diye sordu. *Bak bak!* Bakışları yine alay doluydu.

"Pişirme gerektirmeyen şeyleri yapabiliyorum!" diye yanıtladım çenemi havaya dikerek.

"Mesela?" Başparmağını dudağının kenarına sürttü. "Domates doğramak gibi mi?"

Parmağımı yüzüne doğru salladım. "Seni doğramayacağıma yat kalk dua et sen!" Ne bekliyordu ki? Ayağına hizmet mi? *Haksızlık etme!* diye uyardı iç sesim. Onaylamak zorunda kaldım. Öyle bir adam değildi.

"Diken!" dedi bana eliyle eve açılan kapıyı gösterirken. "Bunlar hep diken işte! N'apalım? Katlanacağız." İlk kapıyı geçip minik merdivenleri çıkarak ikinci kapıyı açacaktım ki "Dikenli gülün de olayı bu!" diye devam ettiğini işittim.

Hemen arkama dönüp ona baktım. "Neymiş dikenli gülün olayı?" diye sordum ama bu konuşmayı orada yapmak büyük bir hataydı. Daracık alanda kalakalmıştık. Ben bir basamak yüksekteydim, o ise bir nefes kadar yakınımdaydı.

"Büyülemek..." diye mırıldandı. Bakışları baştan aşağı üzerimde dolandı. Üzerimde tayt ve *crop* atlet vardı, çıplak değildim neticede, her zaman giydiğim şeylerdi ama nedense garip bir duygu tüm bedenimi esir almıştı.

"*Nutella*!" diye yükseldim aniden. "*Nutella* da aldırır mısın çocuklara? Ben telefonumu yukarıda unutmuşum. Lila arar belki. Hemen gidip alayım."

Arkamı dönüp hızla ikinci kapıyı açtım. Tam evin içine adım attığım sırada ise hayal meyal, "Kaç bakalım," dediğini duydum.

Odama girdiğimde telefonuma yönelecektim ki taytıma bulaşmış toprak lekesini fark ettim ve oflayarak giyinme odasına geçtim. Kirli kıyafetlerden

kurtulup iç çamaşırlarımı değiştirerek bordo, dantel bir takım giydim. Sütyeni *bralet* şeklindeydi, altı ise tangaydı; *regl* dönemim dışında normal kesim çamaşır giymiyordum, bu tam da alışık olduğum tarzdı.

Giyinme odasından çıkıp yatak odama geçtim. Sabahlığım içeride bir yerlerde olmalıydı, hafif bir makyaj yapana kadar üzerime alacaktım.

Aradığım bordo saten sabahlığı kapının yanındaki tekli koltukta gördüm. Birkaç adım atıp sabahlığa uzandığım anda kapım ansızın açıldı; Tekin elinde telefonu, yüzünde sinirli bir ifadeyle içeri daldı.

"Sen Serdar şerefsizinin buraya geleceğini biliyor muydun, Hazel?" diye gürledi. Henüz beni görmemişti.

Bense âdeta far görmüş tavşan gibiydim, ayaklarım ne ileri ne de geri gidebilmişti. Derken beklediğim şey oldu ve ben sabahlığı üzerime kapatana kadar beni gördü. Saniyelik hatta belki saliselik bir andı ama bakışlarının bambaşka bir şekle bürünmesi için yeterliydi.

Güçlükle yutkunurken âdemelması boğazında aşağı yukarı inerek o erkeksi görüntüyü oluşturdu. Bakışlarımız birbirine tutunup sımsıkı bağlanmıştı, âdeta bir kördüğümü andırıyordu. Yalnızca dakikalar önce çıplak değilim diyerek övünmem şom ağızlılığın kaçıncı seviyesiydi, bilmiyordum ama şu anki hâlim emindim ki çıplaklıktan daha kışkırtıcıydı.

Ben tek kelime edemeden, "Kapıyı çaldım," dese de bakışlarını çekmekte başarılı olamadı.

Bir çare, anın büyüsünden kurtulacak bir yol ararken dudaklarımdan, "Serdar mı gelmiş?" cümlesi çıktı.

Ben *Serdar* dediğim anda çenesi kasıldı, boynunda bir damar iyice belirginleşti, bakışları ise yine sert bir hâl aldı. Anlaşılan bugünü de sakin geçiremeyecektik, acaba sırada ne vardı?

Bir eliyle yüzünü öfkeli bir şekilde sıvazladıktan sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Ben çıkar diye beklerken o bana doğru bir adım attı. Kalbim göğüs kafesimi uçmaya çalışan bir kuşun kanatları gibi döverken aramızdaki kısacık mesafeyi bir kalp atışı kadar sürede kapatmıştı.

15. BÖLÜM

Bakışları yüzümle omuzlarım arasında mekik dokurken dudaklarından, "Bir telefon görüşmesi yapması gerekiyormuş, yarım saate geleceğini söylemiş çocuklara," cümlesi çıktı. Sanki gözleri daha aşağılara da inmek istiyor, şakağındaki belirginleşmiş damar ise buna direnirken ne kadar zorlandığını ortaya seriyordu. Ya da belki de bu benim sanrımdı. Belki o benim kadar zorlanmıyordu. Peki neden bunun düşüncesiyle bile içimi katıksız bir öfke kaplarken tam tersi ihtimalle kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu?

Bir an bu ihtimalle dizlerim titredi, yer ayaklarımın altından kayar gibi oldu. Kalbimin sesini duyacak, heyecanımı hissedecek, benim bile kabullenemediğim çalkantılarımı anlayacak diye ödüm koptu. Hâlâ bana bakıyordu fakat bakışları sabit değildi. Sık sık yutkunduğunu görüyordum üstelik. Görünmeyen bir kanca vardı sanki aramızda ve bizi birbirimize her anlamda yaklaştırıyordu.

Zamanın yanlışlığı, sıkıca kavradığım saten kumaşı hissedince kafama balyoz gibi vurdu. Önümde bir kalkan gibi tuttuğum sabahlık, muhtemelen hiçbir yerimi saklamıyordu. Odadaki hava iyice ağırlaşmıştı, sanki tek bir işaret bekliyordu. Ama kafamda soru işaretlerinden, hayal kırıklıklarından ve öfkeden bir düğüm varken içimdeki kadınsı ses *Böyle değil!* diyordu.

"Döner misin arkana?" dedim çarçabuk. "İzin verirsen giyineyim."

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz Tekin'in bakışları da hafifçe sakinledi. Kendine gelmek istercesine saçlarını çekiştirdi, hemen ardından ise "Ya sabır!" deyip arkasına döndü.

Süratle sabahlığımı giyip kuşağını da sıkıca bağladım. Normal bir elbise gibiydi şimdi üstümde, en azından Tekin odadan çıkana kadar idare ederdi. "Tamam. Dönebilirsin," derken yatak odamın balkonunda bir gürültü koptu.

"Hassiktir!" diyen Tekin, daha ne olduğunu anlayamadan beni kolumdan tutup arkasına çekti ve bana siper oldu. Herhangi bir silah sesi değildi duyduğumuz ama yine de temkinliydi. "Yatağın yanına eğil hemen!"

dediğinde ikiletmeyip dizlerimin üzerine çöktüm. Onun balkona yöneldiğini görür görmez ise eline yapıştım.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdım. "Sen de eğilsene!"

Ben elini hızla aşağıya çekince mecburen yanımda tek dizinin üzerine çökmek zorunda kaldı. "Ne yapıyorsun, Hazel?" dedi tahammülsüzce.

"Eğil dedin, eğiliyorum," derken sesim, sorduğu soru saçmalığın daniskasıymış gibi kızgındı. "Sen ne yapıyorsun asıl?"

"İzin verirsen balkondaki sesin kaynağına bakmaya gidiyorum."

"Saçmalama! Ya bomba falan attılarsa?"

"Bomba?" dedi Tekin sanki bu kelimeyi ilk kez duymuş gibi. Hemen ardından sinirle söylendi. "Asıl sen saçmalama, Hazel! Ne bombası?"

"Olur mu, olur!" dedim bu ihtimale yürekten inanarak. "Yok Konsey'di, yok Kılıç Yedilisi'ydi. E benim içinde bulunduğum Tehditçi belasını da sayarsak... Sen bu ihtimali o kadar çabuk eleme derim ben."

"Hazel..." diye mırıldandı. Bakışları ciddi olup olmadığımı anlamak istercesine yüzümde dolandı ama gayet ciddiydim, neden bu kadar şaşkındı? "Bir dakikadır konuşuyorsun. Sence bir bomba atılmış olsa şimdiye patlamaz mıydı?"

Dizlerimizin üzerinde bomba konuşmamız hiç absürt değilmişçesine sordum. "Ne kadar sürede patlıyor ki?"

"Pimi çekilerek atılmış bir el bombası birkaç saniyede patlar."

Bunu duyar duymaz yepyeni bir ihtimale sımsıkı sarıldım. "Hihhhhh! Ya el bombası değilse?" dedim gözlerim korkuyla açılırken.

"Ha bayağı yukarıdan tam düzenek patlayıcı fırlattılar diyorsun?" dedi. Bunu hiç düşünmediği nasıl da belliydi!

Ona hafifçe yaklaştım. "Sen kriminal bir adam olduğuna emin misin?" diye mırıldandım küçümser gibi. "En kötü olasılıkları hep ben düşünüyorum da çünkü."

Dudakları çapkın diyebileceğim bir şekilde kıvrıldı. Ben zorlukla yutkunurken "Aramızdaki asıl kriminal sensin yani. Öyle mi diyorsun?" diye sordu.

Etkisinden sıyrılmak zordu ama hemen öz güvenli bir tavırla çenemi dikleştirdim. "Eh... Kafam basıyor böyle şeylere diyelim."

Kendisine sabır diler gibi derin bir nefes alıp tavana baktı. "Beni sınamak için kasıtlı yapıyorsun bunu, değil mi?"

"Senin düşünmediğin ihtimali düşündüm diye hemen sınav mı oldum?"

"Hazel saçmalama! Sence öyle bir patlayıcı olsa şu anda konuşmaya devam edebilir miydin?" Sıraladığım ihtimallere inanamıyormuş gibi bakıyordu bana. "Çoktan patlamıştı burası."

"Hmmm... Öylece hemen diyorsun yani?" diyerek burun kıvırdım.

"Aynen öyle diyorum."

Fikirlerimin çürütülmesini yediremeyerek başka arayışlara giriştim. "Kumandası falan olmuyor mu öyle şeylerin?"

"Kumandası olsa ne olacak?" diye açıklamayı sürdürdü. "En ufak darbeye hassas oldukları için az önceki düşüş bir şok etkisi yaratırdı zaten."

"Nereden bileyim ben?" diye çirkefleştim. Bilmediğim şeylerle ilgili profesörmüşçesine ahkâm kesmeseydim iyiydi. "Benim alanım bombalar mı? Uluslararası siyaset! Hayatımda patlayıcı mı gördüm ben sanki senin gibi? Bomba uzmanı!"

"Görmediğin belli zaten."

"Bu bir suç mu?"

"Yoo neden suç olsun?" Alay edercesine güldü. "Ama patlayıcılar hakkında çok şey biliyormuşsun gibi konuşman suç. Ben de burada oturmuş patlayıcı konuşuyorum seninle."

"Seni korumaya çalışıyordum. İyilik de yaramıyor beyimize!" diye söylenerek ayağa kalkmaya yeltendim. Ama hemen yakaladı elimi ve beni kendine doğru çekti. Dizlerimiz değiyordu birbirine, nefeslerimiz ise sanki iç içe geçmişti.

"Korunması gereken sensin," diye mırıldanırken elini örgümden çıkıp yüzüme düşen küçük saç tutamlarıma uzattı. Gözlerimin önündeki tutamları geriye itti fakat bununla da kalmadı. İşaret parmağı önce gözlerimin kenarına dokundu; ardından elmacık kemiğime, yanağıma, oradan da boynuma indi. "Elimden gelse..." diye fısıldadığında engelleyemediğim bir iç çekiş de kısık sesine karıştı. "Seni korumak için bir fanusta saklardım."

"Durmazdım ki..." dedim hemen. Ama sesim sevimli bir mırıltı gibi çıkmıştı.

"Biliyorum. Seni zapt edebilmek imkânsız."

"Boyun eğmemi mi isterdin?"

Bakışları apansız değişti. "Hayır," diye yanıtladı beni tek solukta. "Sanırım her koşulda savaşmaya hazır oluşun hoşuma gidiyor."

"Sana karşı savaşmam değildir ama hoşuna giden kesin," dedim alay etmeye çalışarak.

"Biz aynı cephedeyiz, Hazel. Bana karşı neden savaşasın ki?"

"Bana sormadan benimle ilgili verdiğin her kararla savaşırım, Tekin."

"Seninle ilgili sana sormadan verdiğim her kararın sebebi hayatındır." Sanki bu konu onun için itiraza kapalıydı. "Ve hayatının söz konusu olduğu her savaşta da Hazel..." diye fısıldadı. Kararlı bakışları yüzümün her yerindeydi, ses tonu hayatındaki kadının canını korumaya yemin etmiş bir hükümdar kadar katıydı. "Yalnızca ben kazanırım."

O anda aklımdaki tek şey tüm bunların gerçek olup olmadığıydı. Ama dün gece davette duyduğum o konuşmayla birleşen sahte ilişki teklifi elimi kolumu bağlayan zincirlerden farksızdı.

Sor o zaman... diye fısıldadı içimden bir ses. *Bir açıklama iste.*

Asla! diye yanıtladım onu. Hiçbir koşulda, bir beklenti içinde olduğumu gösterecek değildim. Zaten beklenti içinde olduğumdan da değildi. Nedense bu inkâr tükürüğümü boğazımda düğümledi. Dudaklarımdan küçük bir öksürük fırlarken zihnimde beliren en berrak düşünce kendime dahi yalan söylediğimdi.

"Neyse..." dedim bu konuşmanın ağırlığından kaçarcasına. "Balkona bakmayacak mısın?"

Tekin ona bir cevap vermeyeceğimi anlamış olacak ki yerinden kalktı, balkona yürüyüp kapısını açtı. Bir süre sonra ucuna ağırlık bağlanmış bir kâğıtla döndüğünde hemen yanına gidip kâğıda baktım. "Kim?" dedim biraz merak ama çokça korkuyla. "Tehditçi mi yoksa?"

"Hayır!" Çenesi kasılıp gözlerine karanlık çökmüşken "Kadir..." dedi bu isme lanet eder gibi.

Kâğıtta bir telefon numarası yazıyordu. Tekin beklemeden telefonunu çıkarıp numarayı çevirdi ve kulağına götürdü. Hoparlöre vermesini bekledim ama hiç oralı olmadı. Ne yani? Benim balkonuma bir kâğıt bırakılmıştı ama ben bu konuşmanın içeriğini duyamayacak mıydım?

Telefon çalarken Tekin'i kolundan tutup yatağımın köşesine oturttum. Ne yaptığımı anlamaya çalışan bir ifade vardı yüzünde. Ben daha kendimi açıklayamadan telefon açılınca kulağımı hemen onun kulağındaki telefona dayadım.

"Şükür kavuşturana be kardeşim!" diyen lakayt bir ses doldu kulaklarıma ama buna kendimi veremedim. Kulağımı Tekin'in kulağındaki telefona dayayınca fazla yakın olmuştuk zira.

Hızla geri çekildim, iki elimi havaya kaldırıp sessizce, "Pardon!" dedim. Bana ayıplayan bir bakış atıp telefonu hoparlöre aldı ve neler konuşulacağına karşı duyduğum merak da böylece sonlandı.

"Neredesin lan sen, korkak?" diye söylendi Tekin. "Böyle *drone*la kâğıt bırakacak kadar mı büyük göt korkun? Karşıma çıkacak cesaretin yok mu?"

"Teknoloji, Tekin! Teknoloji!" dedi Kadir. "Oysa en iyi senin bilmen gerekir bunu. Seversin sen böyle teknolojik şeyleri. Ben de çağa ayak uyduruyorum. Ne yapacaksın? Koşullar..."

Tekin âdeta burnundan soludu. "Senin ben bulunduğun çağı da koşullarını da sikeceğim, çok az kaldı."

"Hazel Hanım'ı rahatsız etmek istemezdim tabii. Ama ne yapalım, fırsatını yakalamışken de kullanmasam olmazdı." Ben Tekin'in suratına anlam veremeden bakarken Kadir devam etti. "Malum, senin malikâneye *drone* falan gönderemiyoruz. Maşallah, kale gibi korunuyor evin. E Hazel Hanım'ın evi de pek açıklıkta. Bir boşluk yakaladım mı durmam, bilirsin."

Dün akşam öğrendiğim üzere Tekin'in şirketinin en önemli ürünü *drone*ları algılayan hayalet bir radardı, Tekin o sistemi evine de mi kurmuştu?

"Bir boşluk yakaladığımda ben de durmam, Kadir. Sen de beni iyi bilirsin. Silahlarının hâlâ elimde olduğunu unuttun herhâlde."

"Heh, lafını balla keseyim kardeşim. Hazır konusu açılmışken anlaşmamızı yapalım."

"Seninle anlaşma yapacağımdan eminsin yani? Ulan, Kadir! Kafandan da vurulmamıştın hâlbuki ama bir beyin sarsıntısı kalmış sende maalesef."

"Aynen." Kadir'in sesi bir anda düşmüştü. "Kafama isabet ettirememiştin o zaman kurşunu."

"İşte sen bunu asla anlayamıyorsun. Seni vurduran ben olsaydım o kurşun kafana mutlaka isabet ederdi."

"Tamam tamam, neyse. Eski defterleri kapattım ben. Yepyeni, kalbim kadar temiz bir sayfa açtım." Kadir derin bir nefes aldı. "Malum sebeplerden milyar dolarlık şirketinle yetinmeyip Konsey'in masasına oturduğuna göre Yedili'ye de lider oluyorsun. Konsey'e haberin gitmiş. Kabul ettiğini söylemişsin."

"Matthias'la kanka olmuşsun bakıyorum," dedi Tekin, Fransız'ı kastederek. Anlaşılan Kadir bu bilgileri Matthias'tan alıyordu.

"Yaptık öyle bir şeyler. Kendisi destekçimdi, bunu biliyor olman lazım. Konsey'de senin yerine benim olmamı istiyordu."

"Dün gece yaptırdığın silahlı saldırıyı da birlikte mi planladınız?" diye sordu Tekin. Davette Güngör Bey'e isabet eden ama aslında hedefinde benim olduğum kurşundan söz ediyordu. Fakat sorusunda merak yoktu. Sanki içten içe gerçeği çok iyi biliyordu.

"Abart, Tekin abart! Yok terör saldırısı, amına koyayım!" dedi Kadir alayla. "Alt tarafı bir kurşun. O da sen silahlarıma el koyunca seni biraz dürtükleyeyim diye işte... *Hazel Hanım'ı azıcık korkutun* emri vermiştim sadece, isabet edecek bir durum falan yoktu."

"Güngör'e isabet etti ama!" dedi Tekin.

"O da Güngör'ün dangalaklığı, ben ne yapayım?"

"Hazel'in evine neden adam soktun peki?" diye sordu Tekin bu kez.

Kadir pis pis güldü. "O saha araştırmasıydı işte. *Sevgilini benden saklayamadın* demek için güç gösterisi yapmak istedim aslında. Ama davetin sürprizi kaçmasın diye de kendimi ele veremedim tabii. Yani sen silahlarıma el koymasaydın biz bütün bunları yaşamıyor olacaktık."

"Güç gösterisini göstereceğim ben sana!" diye homurdandı Tekin. Fakat Kadir aldırmadan konuyu yeniden istediği noktaya çevirdi.

"Neyse asıl meseleye gelelim, kardeşim. Şimdi sen Yedili'nin lideri olacağına göre masadakileri ihya etmen gerekiyor. Gerçi..." Bir an duraksadı. "Resul Koçak hariç diğerleri tutturmuşlar bir dokunulmazlık diye. Aileleri falan var tabii. Sevdikleri insanlar... Ee eski Yedili'nin de sonu malum... Ah ah! Bu tarz şeyler zaaftır Tekin, zaaf. Seninle aynı kafadaydık biz ya. Sana ne oldu böyle? Tanıyamıyorum artık seni."

Ben Yedili'nin bir diğer üyesi Resul Koçak'ı da zihnime, Kadir Mirza ve Esat Demirağ isimlerinin yanına yazarken Tekin tahammülsüz bir nefes aldı. "Sikik sikik konuşma benimle. Sanki çok iyi tanıyordun da!"

Kadir bu laflardan gram etkilenmişe benzemiyordu. "Agresiflik derecen artmış. Hazel Hanım yüz mü vermiyor yoksa diyeceğim ama... Hep de dip dibesiniz." Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. Her anımızdan resmen haberdardı. "Ta Arhavi'ye gelmiş senin için."

Ne? Arhavi'ye kendim için gitmiştim bir kere. Bu da nereden çıkmıştı?

Asıl gidiş sebebinin mi öğrenilmesini istersin yani? dedi iç sesim. *Büyükelçi cinayeti... Gemi... Silahlar...* Tabii ki hayır! Bunlarla ilgili hiçbir şey bilmemesi iyiye işaretti.

"Herhâlde Ankara'da tanıştınız. Orada okuyormuş Hazel Hanım. ODTÜ'de..." Sevimsiz bir iç çekiş duyuldu. "Ne güzel okul ya! Okulu gezme fırsatım oldu da yakın zamanda. Geniş bir arazi... Ormanlık alan... Biraz korunaksız ama sen mutlaka bulursun bir yolunu. Değil mi, Tekin? Hazel Hanım'ı öyle savunmasız bırakmak olmaz."

Tekin bir anda ayağa fırladı. "Senin ecdadını sikerim, Kadir!" diye kükreyişi odanın duvarlarında yankılanırken Kadir'in keyifli gülüşü duyuldu. "Hele bir dene! Benim elimden öyle yoğun bakımla da kurtulamazsın. Sana

yemin ediyorum, canlı canlı gömerim seni. Sonra mezarının karşısına geçer, bir keyif sigarası yakarım. Sakın benim sınırlarımı zorlama!"

"Sınırın Hazel Hanım o hâlde. Anlamıştım zaten ama onayladığın iyi oldu." Nefes alıp verdi, muhtemelen sigara içiyordu. "Sohbetine doyamıyorum be kardeşim. Vallahi özlemişim. Benim şu sevkiyatı yap da yüz yüze görüşelim artık. Çok açtık arayı. Yakıştıramıyorum bu ayrı gayrıyı bize."

Adam çok değişik bir kafadaydı. Konuşmanın yalnızca Kadir kısmını duyan Tekin'le kanka oldukları fikrine varırdı. Üstelik telefon numarasını *drone*la göndererek şov yapmasına da gerek yoktu, mesaj yollasa da olurdu fakat anlaşılan güç gösterisinde bulunmayı seviyordu.

Tekin sinirle yüzünü sıvazladı. "Sevkiyatını ben ne zaman istersem o zaman yaparım. Liderliğimi henüz ilan etmedim."

"Ee ama zaman geçiyor, Tekin. Çeçenlerle yapamayacağın belli zaten bu sevkiyatı." Pis pis güldü. "Onlarla aran bozulmasın diye bir çözüm arıyorsan boşuna..." Gülüşü kahkahaya dönüştü. "Var ya! Abbasovlar sana öyle bir bilenecekler ki... Üfff... Düşüncesiyle bile keyiflendim. Valla sabırsızlanıyorum."

Abbasovlar dediği Çeçen örgütün başındakiler miydi?

"Derdinin sevkiyat ya da silahlar olmadığını biliyorum zaten," dedi Tekin. "Ama şunu unuttun galiba sen. Sonunda daima ben gülerim. Yaşadık bunu daha önce. Biliyor olman lazım." Sarkastik bir tavırda konuşuyordu. "Ama pardon! Beyin sarsıntısı..." Elini saçlarının arasından bıkkın bir tavırla geçirdi. "Neyse... Çok vaktimi aldın. Kapatıyorum."

"Liderliğini ilan edene kadar dokunulmazlık çalışmaz, Tekin. Sen de bunu unuttun galiba. O yüzden o ana kadar... Hazel Hanım'ı yanından sakın ayırma," dedi Kadir. Ve ansızın Tekin'in benimle ilgili dün akşamki tüm endişesini yeniden gözler önüne serdi.

"Tüm bunlar hanene yazılıyor, Kadir. En sonunda yüz ifadeni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Beni bulabilirsen yüzümü de görürsün tabii."

"Bulurum bulurum. Sen kafanı yorma. Zaten çok randımanlı çalışmıyor, arıza yapmasın. Hadi şimdi kapat."

Kadir'den keyifli bir kahkaha yükseldi. "Ya haaaaaayır, sen kapat," dedi sesini incelterek.

Yüzümde iğrenme ifadesi oluşurken Tekin telefonu Kadir'in yüzüne kapattı. "Ruh hastası!"

"Çok garip bir ilişkiniz var," dedim şaşkınlıkla. "Kadir'i duyan ikinizin arasından su sızmadığını zanneder. Ama aslında bir güç savaşının

içindesiniz." Bir an düşündüm. "Gerçi artık sen Yedili'nin lideri olduğuna göre ortada bir savaş da kalmamış oluyor."

"Dost olmadığım insanlarla savaşımın kalmaması gibi bir durum söz konusu değil," dedi Tekin. "Nereden ne darbe geleceğini bilemezsin."

Gözlerimi devirdim. "Ne çok seviyorsun savaşmayı!"

"Zaferleri seviyorum, Hazel. Zaferleri!" dedi tereddütsüz. "Savaş sadece onun bir basamağı." Daha fazla konuşmama izin vermeden telefonunu cebine koydu. "Hadi! Sezai gelmiştir. Alalım bakalım ifadesini."

"Sezai değil, Serdar!" diye düzeltttim.

"Her ne haltsa!"

Onun ıslah edilemez bir mağara adamı olduğunu bir kez daha anladığımda yatak odamın kapısına yöneldim. Tam kapıyı açmak üzereyken kolumu aniden tutarak beni durdurdu.

"Nereye?" diye sordu anlamsızca.

"Aşağıya!" dedim *ne biçim bir soru bu* der gibi. "Serdar'ı karşılayacağım."

Hayırdır der gibi göz kırptı, bakışlarıyla üstümü işaret etti. "Bu kılıkta mı?"

Üzerime baktım. Sabahlığımla olduğumu bir an için unutmuştum. "Evet, nesi varmış?" dedim tüm dalavereciliğimle.

"Üzerini giyin, Hazel," dedi âdeta burnundan soluyarak.

"Bana emir verme!"

"Sana emir falan vermiyorum," dedi sesini yükselterek. "Ama o herifin seninle ilgili hayal kurmasına da izin verecek değilim."

"Alt tarafı bir sabahlık mı hayal kurduracak ya? Ne çağ dışı bir düşünce bu böyle!"

"Evet!" diye cevapladı tekinsiz bir tonda. "Alt tarafı bir sabahlık hayal kurduracak! İşinden gücünden edecek, saatlerce aklını fikrini esir alacak!" Eliyle saçlarını çekiştirdi. "Ve ben de buna seyirci kalacağım, öyle mi? Yok öyle bir dünya! Artık yok!"

Öyle bir sıralamıştı ki sözlerini... Sanki... Tek bir sabahlık yüzünden hayaller kuran kendisiydi. Sahi... Bu kadar basit bir şey Tekin gibi bir adamın aklını, fikrini esir eder miydi? "Neden artık yokmuş?" dedim düşündüklerimi belli etmemeye çalışarak.

"Ayrılmadınız mı siz?" diye ansızın yükseldi. "Sen ayrılmadın mı bu heriften?"

Tek kaşımı kaldırdım, onu suçüstü yakaladığımı belli edercesine parmağımı ona doğru salladım. "Mesajını okuduğunu itiraf ediyorsun yani?"

Derin, uzun bir nefes aldı. Omuzlarımdan hafifçe tuttu ve tam gözlerimin içine baktı. "Hazel... Rica ediyorum. Lütfen giyin." Âdeta sabrının sonundaydı. "Bu adam ayrıldığınızı anlayamayacak kadar salaksa sen anladığı dilden anlat. Yoksa ben kendi dilimde anlatmak zorunda kalacağım. Senin deyiminle çağ dışı davranmak istemiyorum bugün. Beni daha fazla zorlama, hadi."

"Bak sen! Tekin Beyciğimiz sahte sevgililik ihtimaliyle bile böyle moda giriyorsa kim bilir gerçeğinde nasıldır?" deyiverdim apansız. Sözcükler dudaklarımdan tutamadığım bir hızla çıktı. Tekin'in bakışları üzerimdeydi, dudaklarında ise cezbedici bir gülümseme vardı. Konunun gitmek üzere olduğu yer kaçtığım bir yerdi, uzamasına izin veremezdim. Fakat maalesef onun kadar hızlı değildim, kendi çenemle yarattığım fırsatı süratle kullandı.

"İllaki merak ediyorum diyorsan söyleyeyim nasıl olduğunu," dedi boğuk, erkeksi sesiyle. Yanıma iyice yaklaşırken far tutulmuş tavşan gibiydim. "Benim odamdan dışarı..." diye fısıldadı kulağıma doğru eğilerek. "Bu sabahlıkla çıkamazdın."

Güçlükle yutkunduktan sonra, "Allah Allah!" diye yükseldim öküzlüğüne. "Sabahlık denen şeyin misyonunu anlamamış olabilir misin sen, Tekin? Adı üzerinde sabahlık. Uyanır uyanmaz ilk iş giyersin. Evin içinde öyle dolaşırsın falan."

Dudaklarında çapkın bir kıvrım oluştu. Bakışları ise yine ateş gibiydi, değdiği yeri yakıyordu. Fakat yetmemiş olacak ki işin içine elleri de girdi ve sabahlığımın yaka kısmında işaret parmağını usulca dolaştırdı. Titrememek için kendimi güçlükle tutarken bakışlarım onun hipnotize edici bakışlarındaydı.

"Uyanır uyanmaz yapılacak daha eğlenceli şeyler biliyorum, Hazel..." diye fısıldadı arsız arsız. Edepsizliği iyice ele almıştı. Beni zorlamaya, sıkıştırmaya, üzerime oynamaya ant içmişti sanki; içine çekildiğim tuzak çok yakındı. "Sabahlığını giymeyi düşünemeyeceğin kadar aklını kaybedeceğin şeyler..."

Dudaklarım açılıp kapandı. Kelimelerimi tüketmişti utanmaz! Böyle şeyleri aklıma sokmaya ne hakkı vardı? "Bana ne canım!" diye diklendim irademin zayıf zincirlerine tutunmaya çalışarak. "Beni hiç ilgilendirmiyor senin bildiklerin." Daha fazla konuşturmadan devasa omuzlarından tutup kapıyı açtım. "Şimdi sahte sevgililik saçmalığını da alıp çıkar mısın odamdan?" diyerek onu dışarı ittim. "Giyineceğim."

Kapıyı dan diye suratına kapattım. Nefes nefese sırtımı kapıya yasladığımda "Hay ben sahtesine var ya!" diye homurdanarak uzaklaştığını duydum. Dudaklarım kıvrılmıştı, gözlerim kapanmıştı, kalbim kulaklarımda

atıyordu. Yalnızca birkaç arsız cümlesiyle gözlerimin önünde hayalî bir geçit töreni başlamıştı. Gerçeğinin nasıl olabileceği düşüncesiyse zihnimde tutuşan bir kıvılcım gibiydi âdeta. Fakat tüm yangınlar küçük bir kıvılcımla başlardı, şu anda heyecanla çırpınan kalbim bunu çok iyi biliyordu.

Giyinip aşağı indiğimde mutfak tezgâhında daha önce görmediğim yabancı bir paket çayla yeni demlendiği belli olan çaycı duruyordu. Tekin de kendine çay koymuştu, onu içiyordu. Hemen tezgâhın altındaki çöp kutusu ise ağzına kadar doluydu, Lazarenko'nun aldığı çiçekler kenarlardan sarkıyordu.

"Sen..." dedim şoka girmiş gibi. "Bana gelen çiçekleri mi attın?"

Pişkin pişkin sırıttı. "Solmuşlardı."

Tamam, ben de atacaktım ama o bunu bilmiyordu. "Bir günde mi?" dedim hayretle.

"Kalitesizse demek ki..." Çayından bir yudum aldı. "Hem... Sen lale kadını değilsin. Yakışmıyordu."

Kollarımı göğsümde bağlayıp "Ne kadınıymışım?" diye sordum. Lazarenko'nun çiçekleri umurumda bile değildi ama bu başına buyrukluğu beni çileden çıkarıyordu.

"Cevabı biliyorsun," dedi tereddütsüz.

Kısacık bir an öylece donakaldım. Aslında cevabın gül olacağını içten içe biliyordum ama yine de gafil avlandım. Fakat şimdi bunu düşünemezdim, Serdar'ı karşılamalıydım.

Kapı çalmaya başlayınca başıyla küçük bir işaret yaptı. "Geldi laftan anlamaz," dedi Serdar'ı kastederek. Sonunda beklenen yüzleşmeyle karşı karşıyaydım.

Kapıya doğru yürüyüp beklemeden açtım. Serdar karşımdaydı. Yanağımdan öpmek için uzandı ama oralı olmadan yüzümü çevirdim. "Habersiz geldin, Serdar," dedim soğuk bir tavırla. Aynı konuşmaları yapmaktan usanmıştım. "Pek misafir ağırlayacak durumda değilim."

Tavrım onu hiç bozmamıştı. "Baban adamlarını dizmiş kapıya," dedikten hemen sonraysa Tekin'le göz göze geldi. O ana kadar Tekin'i görmediği, yüzündeki şok ifadesinden belliydi. "Yalnız olmadığını bilmiyordum," dedi zar zor.

Kapıdaki adamların babama ait olduğunu zannedince bana da bir cesaret yüklendi. "Evet, değilim."

"Ben dün akşam kendimi açıklayamayınca..."

"Babamın yanına neden habersiz gittiğini mi?" diye sordum. Aynı anda Tekin'in tak diye çay bardağını tezgâha bırakma sesi yankılandı.

"Evet. Dayımın ricasıydı. Babanın şirketi elden çıkarmak istediğini duyunca almaya niyetli olduğunu söyledi. Babamla görüştürmem için de ısrarcı olunca..."

"Babam şirketi dayına devretmeyecek, Serdar," dedim açık açık. "O yüzden lütfen ailemle benden habersiz başka bir görüşme yapma."

Serdar bu konuşmayı kendisi için yabancı birinin yanında yapmaktan rahatsızdı. Bunu belli etmekten de kaçınmadı. "Bizi tanıştırmayacak mısın?" dedi bana ama bakışları Tekin'e odaklıydı.

Tekin'in onunla herhangi bir şekilde el sıkışmayacağından emindim. Ama "Tanıştırayım," dedim yine de. "Tekin Bozboran."

Sözlerime devam etmeme Tekin izin vermedi. "Benim için bir takdime gerek yok," dedi tok sesiyle. "Serdar Bey'i tanıyorum."

Serdar, Tekin'in küstahlığından hiç hoşlanmayınca bu, konuşma tarzıyla sözlerine de yansıdı. "Ben sizi tanımıyorum ama..."

"Tanırsın," dedi Tekin çayının son yudumunu içtikten hemen sonra. "Çok yakında!"

Tekin başlı başına bir gözdağı, ayaklı bir bela gibiydi. Tehditkâr bakışları Serdar'ın üzerine sabitlenmişti. Kaş göz yapıp onu uyarmaya çalıştım ama oralı değildi. O ana kadarki medeni duruşu bile şaşırtıcıydı aslında. Azıcık düşününce kendini haklı çıkarmak adına Serdar'ın ters bir hareketini beklediği belliydi.

"Yalnızca bunun için mi geldin Ankara'ya?" dedim hızlıca. Kavga çekecek hâlim yoktu, o yüzden Serdar hiç uzatmadan gitse iyi olurdu.

Serdar'ın Tekin'e bakarken çatılan kaşları, bana dönünce yumuşadı. "Birkaç gün daha burada olacağım," deyince aklıma dün gece Lazarenko'nun büyükelçi cinayetinin soruşturmasıyla ilgili yaptığı konuşma sızdı.

"İş için mi?" dedim laf almak isteyerek. Serdar'ın neden burada olduğuyla ilgilenmiyordum normalde. Ama bu konu benim için hayat memat meselesiydi.

"Evet," diye yanıtladı Serdar isteksizce. "Bakanlıktan bir dava kaldı üstüme."

"Hayırdır?"

"Şu öldürülen büyükelçi var ya," dedi bilip bilmediğimi sorgularcasına. Başımı sallayınca devam etti. "Onun soruşturması için bir heyet toplanıyor. Rusya'dan gelenler de var. Benim de içlerinde olmama kanaat getirildi."

"Sen pek istekli değilsin anladığım kadarıyla..."

"Pek değil. Ruslar çok başlarına buyruk. Bakanlık da ilişkiler bozulmasın diye huylarına gitmek istiyor ama soruşturma bu şekilde yürümez."

"Garip bir dava olacak anlaşılan," dedim ağzımın ucuyla. Çok ilgili görünmek göze batardı.

Serdar, "Öyle. Tutturdular balistik raporu diye," der demez olduğum yerde öylece kalakaldım. "Bizimkiler henüz rapor hazır değil diyorlar ama bir şeyler dönüyor gibi. Ben de yarın gittiğimde anlayacağım, bakalım."

"Anladım," dedim güçlükle yutkunarak. Silahın ortadan kaybolduğunu Rus heyeti öğrendiğinde ne olacaktı? Bu konunun yeniden bize dokunmasından daha çok korktuğum bir şey yoktu. Tekin bir çözüm bulmuş muydu? Bunu Serdar gidince sormayı aklıma koydum. "O zaman kolay gelsin sana bu süreçte."

"Teşekkürler," diyen Serdar, Tekin'e kısa bir bakış atıp bana döndü. "Bu hafta vaktin olursa baş başa görüşmek istiyorum, Hazel. Arayacağım seni."

"Konuşulacakları zaten konuştuk," dedim onu daha fazla utandırmak istemediğim için.

"Arayacağım," dedi ısrarla. Cevap vereceğim sırada kapı zili duyuldu. Tekin oturduğu yerden ayaklanıp tüm cüssesiyle yanımıza geldi. Serdar 1.80 boylarında bir adamdı, Tekin onun yanında 1.92'lik boyuyla dev gibi kalmıştı. Hiçbir açıklama yapmadan kapıyı açmış, adamlardan birinin uzattığı poşetleri almıştı. Kapıyı ise bariz şekilde açık bırakmıştı.

"Kahvaltı etmen gerek," dedi Tekin bana hitaben. "Dün akşamdan beri bir şey yemedin." Dün ne yediğime dair bir fikri yoktu ama bunu bilerek söylediği belliydi.

"Ben gideyim," diyen Serdar açık kapının kendisi için olduğunu anlamıştı. "Haberleşiriz."

"Hoşça kal," diye yanıtladım onu. Haberleşme niyetinde değildim.

Saniyeler sonra Serdar başka bir şey söylemeden, Tekin'e de veda etmeden evden çıktı. Kapı kapanır kapanmaz kollarımı göğsümde bağlayıp hesap sorar gibi Tekin'e baktım. Onun ise hiç umurunda değildi. Poşeti açtı, simitlerin birinden küçük bir parça kopardı. Bakışlarında yeni elde ettiği bir zafer ifadesi vardı. Simit parçasını ağzına atıp afiyetle yedi. "Güzelmiş," dedi hemen peşinden. "Hadi, bak *Nutella* da var."

"Adamı kovmaktan beter ettin," dedim daha fazla dayanamadan.

"O da gitmeye çok meraklıymış, baksana!"

Kaşlarım çatıldı. "O ne demekmiş?"

Ağır ağır *Nutella* kavanozunu açarken "Şu demek..." diye mırıldandı. Simidin köşesinden kopardığı yeni bir parçayı kavanoza daldırıp "Bir erkek bir kadını gerçekten istiyorsa..." dedikten sonra tahmin etmediğim sözler dudaklarından çıktı. "Kapıdan kovulsa bacadan girer." Elindeki simit parçasını dudağıma dokundurdu. Saf saf açtım ağzımı. *Nutella*lı simidi çiğnemeye başladığımdaysa son sözleri duyuldu. "Ama her şeyden önce bir erkek kadınını, başka bir adamla bir yemek masasında baş başa bırakmaz."

Yediğim şeyin tadına varamadan yutarken az önceki sözlerin ağırlığı oturmuştu içime. Bana tanıştığımız ilk akşam söylediklerini hatırlatıyordu. *"Bir cinayet işledim desen mezar kazması gerekirdi,"* demişti Arhavi'deki o fırtınalı gecede. Tekin Bozboran sahiden kadını uğruna her şeyle savaşabilecek bir adamdı ve bunu yaparken hiçbir şeyden gocunmayacağını da ortaya seriyordu.

Senin uğruna da savaşıyor, diye hatırlattı iç sesim. Ama ben kadını değildim. Bu düşünceyle kaşlarım daha çok çatılınca "Neyse, seninle Serdar'ı tartışmayacağım," dedim hiç etkilenmemiş gibi. "Balistik olayına ne diyorsun? Ya kurcalanırsa?" Ada tezgâhın etrafındaki sandalyelerden birine oturdum. "Ya sen silahı aldırdığın gece, adamın kameralara yakalandıysa? Ne bileyim işte! Ya iz sürerlerse ve bizim yaptırdığımız öğrenilirse?"

"Çok soru sordun," dedi Tekin tüm rahatlığıyla. "Hepsinin cevabı aynı. Böyle bir şey olmayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" dedim biraz merak ama çokça telaşla.

"Çünkü hepsini düşündüm. Balistik raporu çıkacak."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Nasıl? Ortada silah yok. Yoktan mı var edecekler raporu? Neye dayanarak?"

"Başka bir silah kullanılacak."

"Cinayet silahı gibi mi?" dediğimde muhtemelen yüzümde şok ifadesi vardı.

"Evet." Tabağıma koyduğu domates, peynir, salatalık ve omleti görünce masanın farkına vardım. Hepsini ben yukarıda giyinmekle meşgulken hazırlamış olmalıydı. Resmen her işin üstesinden gelebilen bir adamdı. "Ye hadi. Açlıktan bayılacaksın."

"Ortaya bir bomba atıp ye diyemezsin, Tekin," dediğimde sesim istemsizce biraz nazlı çıktı. "Ruslar diyorum. Silah diyorum."

Gözlerimin tam içine baktı. "Ben de sana bu gece çözülecek diyorum."

"Bu gece mi?"

"Aynen."

"Ne olacak ki bu gece?"

Bir an düşündü. "Dışarı çıkma planınız yok mu Lila'yla?"

"Ne alaka şimdi?"

"Cevap ver sen. Var mı, yok mu?"

"Yani..." dedim kem küm ederek. Adama tonla sorumluluk yükleyip akşam arkadaşımla eğlenmeye çıkmak utanç verici geliyordu. "Çıkabiliriz dedik ama evde de kalabiliriz."

"İyi, çıkacaksınız," dedi tereddüt etmeden. "Bu akşam için mekânı ben ayarlarım."

"Olur," dedim sersemlemiş şekilde. "Aklımızda özel bir yer yoktu zaten. Türkçe müzik çalan bir yere gideriz biz genelde ama şart değil bu akşam için."

"Kriterlerinize uyan bir mekân olur o hâlde, Hazel Hanım," dedi gülerek. Bir şey diyemedim. Mahcup olmuştum. Yük olduğumu hissediyordum ama buna sebep olan Tekin değildi, dün akşam Cesur'dan duyduğum sözlerdi. Anlatmak istiyordum aslında ama bir yanım da bu anı bozmak istemiyordu.

Kahvaltımızı ettikten sonra, Tekin çayından son bir yudum alıp arkasına yaslandı. "Ben şimdi şurada biraz kestireceğim," dedi bana bakarak.

"Nasıl yani?" dedim şaşkınca.

"Sıfır uykuylayım," diye açıkladı. "Arhan Aziz'le görüşmek için çıktığımdan beri de ayaktayım. O yüzden biraz uyuyacağım."

"Aaa Arhan Aziz konusu vardı!" dedim merakla. Ama sahiden de yüzünde yorgunluğun izleri saklıydı. "Tamam neyse," diyerek peşini bıraktım. "Sonra anlatırsın." Koltuğa ilerleyip bedenini oraya yorgunca bıraktı. Bense elimde çay bardağıyla duraksadım. Bir çaya baktım, bir sofraya. "Kahvaltıyı hazırladığın için teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Afiyet olsun," diye yanıtladı. Çoktan kafasını koltuğun kolçağına dayamış, gözlerini de kapatmıştı.

"Çay da yapmışsın..." Salonumda uyumak üzere oluşu çeneme vurmuştu sanki. "Evde çay vardı zaten, bu yeni paket nereden çıktı ki?"

"Ben öyle senin evindeki gibi uyduruk çaylardan içmem."

Kaşlarım çatıldı. "Nesi uydurukmuş benim çayımın?" İki minnet duymayayım, hemen sinirlendiriyordu beni. "Mis gibi de çay. Aynısı bunun."

"Aynısı mı?" dedi ukala ukala. "Bir daha bak bakayım tadına."

Elimdeki çaydan bir yudum daha içtim. Sahiden de farklıydı. Ama kabul edecek değildim. "Yani... Aynı gibi. Ben bir fark göremiyorum."

"Bu dediğini *papu* duysa seni bir güzel azarlardı."

"Yaa... O kadar önemli mi?" diye sordum merakla. Azarlanmak istemezdim. Gerçi aman canım, *papu* beni nerede görecekti?

"Önemli tabii," dedi gözlerini açmadan. "*Papu*nun çayı o."

"Nasıl?"

"Çaylıkları var. Artvin'de ve Rize'de. O içtiğin çaya da bizim oralarda iki buçukluk denir."

"İki buçukluk mu? Çok değişikmiş." Anlattıkları ilgimi çekmişti. "Nasıl oluyor iki buçukluk?"

"Çay bitkisinin en ucundaki iki büyük bir küçük yaprak toplanarak. Fakat hasadı zor. Bu yüzden tüketiciye satışı az oluyor. Senin içtiğin çaylar iki buçukluk değil yani."

"Yaa! Merak ettim," diye mırıldandım.

"Neyi?"

"Çay toplamayı..." dediğimde Arhavi'den dönerken önümüze sepetleriyle çıkan kadınları hatırlamıştım.

Tek gözünü aniden açtı. "Hasat geçti şimdi."

"Ne zaman başlıyor?"

"Mayıs'ta..."

"Hmmm... Çok varmış."

Yüzüme bakarken bir an bile düşünmeden, "Gideriz," diye mırıldandı. "İlk hasada... Kendin toplarsın iki buçuklukları."

Mayıs'a daha çok vardı. Hâlâ görüşüyor olacak mıydık ki? Tekin'in kafasındaki planları bilememenin ve ona da soramamanın çaresizliğiyle öylece sustum. Zaten o da benim cevabımı beklememişti, mayıs ayında çay hasadına gideceğimizden galiba şüphe duymuyordu. Gözünü de kapatmıştı, resmen uyumaya niyetleniyordu.

Üşüyecekti orada. Kafasının altında yastık da yoktu. Dudağımı ısıra ısıra merdivenin altındaki dolaba ilerledim, misafirperverliğimi takdir etse iyi olurdu.

Dolaptan çıkardığım battaniyeyle yastığı alıp içeri döndüm. Gözleri kapalıydı ama bu kadar çabuk uykuya daldığını sanmıyordum. Nefes alışverişi de derinleşmişti gerçi. Yoksa Tekin üç saniye içinde uykuya dalan tiplerden miydi?

Sol elimi çok yavaşça yüzünün önünde hareket ettirip iyice emin olacaktım ki dünyanın en klişe şakasını yaparak dişleriyle parmağımı ısırmaya yeltendi. Fakat bu aptal şakasını sıradan buluşuma rağmen hazırlıksız yakalanmıştım, dudaklarımdan telaşlı bir "Ay!" nidası fırar etmişti.

"Pisliksin!" dedim elimi omzuna geçirirken. Yattığı yerden kıs kıs gülerek elimi sıkıca tuttu. Resmen gülmekten omuzları sarsılıyordu. "Aman ne komik!" diye devam ettim elimi tutuşundan kurtarmaya çalışarak. "Dünyanın en klişe şakası!" dediğim sırada ise beni iyice kendine çekti ve yanındaki boşluğa pat diye oturmama sebep oldu.

"Bana yastıkla battaniye mi getirdin?" diye mırıldandı dudaklarındaki tebessüm zerre azalmadan.

"Evet! Seni düşünende kabahat!" Kalçam onun yatışının etkisiyle beline değiyordu. Elim hâlâ avucunun içindeydi, uzaklaştırmama izin vermiyordu. Hoş, ben de elimi çekmek için çaba harcamıyordum ya... Bakışları ise milim milim yüzümde geziniyor, kalbimin göğsümde dörtnala koşturmasına neden oluyordu. "Neden öyle bakıyorsun bana?" diye sordum kendimi tutamadan.

"Bakmayayım mı?" diye sordu boğuk sesiyle. Elimi tutan eli resmen parmaklarımı okşuyordu.

"Bakma desem dinleyecek misin?" dedim bu kez dokunuşuyla ürpermemeye çalışarak.

"Dinlemeyeceğimi bence çok iyi biliyorsun, Hazel," diye yanıtladı beni. Gözlerindeki ışıltılar içimi bir tuhaf etmişti.

Tuttuğu elimi hafifçe kaldırıp dudaklarına götürdü. Belki saniyeler, belki de dakikalar sürmüştü. Sıradan gibi görünen ama etkisi büyük bir öpücüktü. Parmaklarım bu öpüşle karıncalanırken dudaklarımı ısırdım. Tüm süngülerim düşmek üzereydi, direnme gücümse tükeniyordu. Gözlerini kapattı hemen ardından, battaniyeyle yastığı almaya gerek görmemişti.

Elimi hafifçe çektiğimde bile gözlerini açmayınca nereden geldiğini anlamadığım bir cesaretle sert yüzünü gölgeleyen sakalına dokundum. Fakat bu minicik temasımla gözleri ansızın açılınca ateşe dokunmuş gibi geri çekildim. "Sakalında toz vardı," dedim kaçarcasına. Hemen peşinden yorum dahi yapmasına izin vermeden, battaniyeyle yastığı göğsünün üzerine bırakıp ayaklandım. "Boynun tutulacak," diye uyarınca dudakları serseri bir şekilde kıvrıldı. "Ayrıca uyuyanın üstüne kar yağar derler. Her zaman bu kadar düşünceli olmamı, bu şansı değerlendir."

Hiç ikiletmeden yastığı başının altına koyup battaniyeyi üstüne örttü. "Artık uyuyorum," demeyi de ihmal etmedi. Bu *sus artık* demek miydi?

Sanki ben tutmuştum onu yanı başımda. Madem uyumak istiyordu, elimi öpmeseydi.

Anın hatırasının dudaklarımda oluşturduğu kıvrımla arkama döndüm. Zaten benim de yapılacak işlerim vardı. Önce ojelerimi değiştirecek, yavaştan da hazırlanmaya başlayacaktım.

Nitekim hazırlıklarımın büyük kısmını tamamlamam uzun sürmedi. Bu sırada dün gece hocamdan gelen e-postayı yanıtlamış, bahsettiği sahaftan dönüş beklediğimi yazmıştım. Bu hafta artık tezim için aktif çalışmaya başlamalıydım.

Aradan üç saat kadar geçmişken salona döndüğümde Tekin telefonda konuşuyordu. Muhtemelen yeni uyanmıştı çünkü sesi fazlasıyla boğuk ve kalın çıkıyordu. Hâlâ uzanmaya devam ederek konuşmasının da etkisi olabilirdi bu.

"Geldi mi, Cesur?" diye sordu karşıya, ben tekli koltuğa yerleşirken. "Tamam, haber verirsin." Kısa bir an duraksadı. "Vereceği cevaplara göre değişecek diyelim." Neyden söz ettiğini anlamamıştım ama Cesur'la ilgili gördüğüm şeyi anlatma isteğim iyiden iyiye kendini gösteriyordu. Sadece sonuçların ne olacağını bilmediğimden, bunu Lila'yı yolcu ettikten sonraya bırakmak istiyordum.

"Yağız İlhanlı'yla[39] olan görüşme bugün müydü?" diye sordu bir an sonra. Kimden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Tamamen unuttum onu." Bir nefes arası daha... "Yok, iptal etme. Geçiyorum eve birazdan." Kısa bir sessizliğin ardından, "Resul Koçak'la da bana bir görüşme ayarla," diye devam etti. "Bugün içinde. Eyvallah. Bekliyorum."

Resul Koçak ismini sabah Kadir Mirza'yla yaptığı telefon konuşmasında duyduğumu anımsayınca onunla ne görüşeceğini merak ettim. Ama Tekin telefonu kapatır kapatmaz bana bakıp "Arkadaşın geldi mi?" diye sorunca bu merakımın üzerini kısa süreliğine örttüm.

"Gelmedi henüz," dedim. "İyi uyudun, yetti mi bari?"

"Geceyi çıkarmama yeter," diye yanıtladı beni. O, uzandığı koltuktan doğrulurken ben de Evangelia'yı aramak için telefonuma sarıldım. Lila heveslendiği için rezervasyon yaptıracaktım ama umduğum gibi olmadı. Kısa süren telefon konuşmamızda Eva'nın İstanbul'da olduğunu öğrenince bu plan başka zamana kalmıştı.

Telefonu kapattığımda Tekin'in sesi duyuldu. "Yemeği gideceğimiz yerde de yiyebiliriz," dedi ama ben henüz cevap veremeden telefonum çalmaya başladı. Ekranıma baktım, annemdi.

[39] Yağız İlhanlı yazarın 2014 yılında basılmış romanı *ÇİLEK MEVSİMİ*'nin başkarakteridir.

"Annem arıyor," dedim Tekin'e. Bu, sesini çıkarmaması gerektiğine dair bir uyarıydı. "Efendim, anneciğim?" diye yanıtladım.

"Hazel, bebeğim! N'apıyorsun?"

"İyiyim, anne. Oturuyorum. Sen n'apıyorsun?"

"Bir tanem, biraz acelem var. Senden bir ricam olacak bugün için." Muhtemelen modaevinde bir şeylerle meşguldü.

"Hayırdır?"

"Benim şu sergi vardı ya," diye devam etti. Annem yağlı boya tablolar yapıyordu aynı zamanda. Bir süre önce de ilk sergisini açmış, gelirini Kadın Sığınma Evleri'ne bağışlamıştı. Şimdi ikinci bir sergi açma aşamasındaydı.

"Evet?"

"İpek'in küratör bir arkadaşı var, biliyorsun." Küçük dayımın kızı İpek ablamdan söz ediyordu. "O düzenleyecek Ankara'daki sergiyi. Bugün mekânın kontrol edilip onaylanması gerekiyor, canım. Yapabilir misin?"

"Olur, anne. Giderim. Neresi?"

"*Niche Gallery Art*."

Duyduğum kelimeler bir anda oturduğum yerde dikleşmeme sebep oldu. "*Niche Gallery Art* mı?" dedim şaşkınlıkla. Annem oranın bir cinayet mahalli olduğunu bilmiyor muydu?

"Evet, canım. Çok büyük bir yermiş. Sanırım şu anda farklı sergiler de devam ediyor orada."

Evet, bir tanesinde bizzat bir büyükelçi öldürülmüştü hatta. Bunu annemi şüphelendirmeden engellemeliydim ama anlaşılan önce mekâna gidip somut bir bahane bulmam gerekiyordu.

"Tamam, anne," dediğimde Tekin'le göz göze geldim. "Bugün giderim. Belli bir saat var mı?"

"İpek'in arkadaşı Meyra, saat dörtte orada olacağını söyledi. Ben sana numarasını atayım, orada buluşun siz. Galerinin yeni müdürü Dante Moretti, Milano'dan bir arkadaşım. Kendisi de ayrıca yardımcı olacak." Birtakım koşturmaca sesleri geldi. "Benim şimdi gitmem lazım. Bilgileri mesaj olarak da atacağım. Öpüyorum, bebeğim."

"Bekliyorum, anneciğim. Ben de öpüyorum," dedikten sonra telefon kapandı. Tekin'in bakışları bendeydi, benimse tüm dikkatim galeriye kaymıştı. "Annemin sergisi olacak da. *Niche Gallery Art*'a gidip mekânı görmem gerek. Küratörle buluşacağım. Daha doğrusu bir bahane bulayım ki sergi orada olamasın."

"Bahane bulmak için fazla çabalamana gerek kalacağını sanmıyorum," deyip sakallarını ovuşturdu. "Olay Yeri İnceleme hâlâ işini bitirmedi. Daha doğrusu bitti ama Rusya tarafı hiçbir delilin değişmesini istemedi."

Oturduğum yerde gerginlikle kıpırdandım. "Sen nereden biliyorsun?"

"Her adımlarını takip ediyorum."

Bıkkınca ofladım. "Eh, ne yapalım? Katil, cinayet mahalline mutlaka geri döner, öyle değil mi?"

O ana kadar olan sakinliği ansızın kayboldu. "Saçma sapan konuşma, Hazel!" diye azarladı beni. "Katil sen misin?"

"Dolaylı yoldan..." dedim omzumu silkerek. "Neticede ben istedikleri dosyayı vermediğim için misilleme amaçlı öldürülmedi mi bu adam?"

"Belki öyle. Belki de değil," diye mırıldandı düşünür gibi.

"O ne demek?" diye sordum. Bakışları dalgınlaşmıştı, sanki aklına ansızın bir şey gelmişti.

"Belki tamamen tesadüfen seçilmiş bir kurbandı büyükelçi," dedi telefonunda bir şeyler yazdıktan hemen sonra. "Ya da dosyanın peşindekiler her kimse büyükelçiyle de bir husumetleri vardı ve bir taşla iki kuş vurmak istediler."

Bir an heyecanlandım. "Bir şeyler çıkar mı ki buradan?" Büyükelçinin bir düşmanı varsa ve bunu bulabilirsek dosyayı kimin bu kadar yana yakıla istediğine de ulaşabilir miydik?

"Araştıracağım," diye yanıtladı. "Çıkabilir. Ama rastgele seçilmiş biri de olabilir. Fazla bel bağlamayalım buna." Yüzümdeki beklentinin solduğunu görünce sert bir tonda sözlerini sürdürdü. "Az önceki konuya gelecek olursak... Katil olman için tetiği çekmen gerekir," dedi, beni herhangi bir suçumun olmadığına ikna etmeye çalışır gibi. "Sen hiç hayatında bir insanın gözünün içine baka baka tetiğe bastın mı? Tetiğe nasıl basıldığını biliyor musun ya da?"

Biliyordum. Bir insanın gözünün içine baka baka tetiğe de basmıştım ama bunu belki de herkesten saklamam gerekiyordu. O gemide olanlardan sonra kimse suçlayamazdı beni, üstelik ölmemişti de... Hayatına topal devam ederek bana yaşattıklarının cezasını çekiyordu. Ama bu benim kendimi teselli etme, vicdan azabından uzak durma yolum muydu, bilmiyordum. Hazar'la kızlara bile o gemide bir adamı vurduğumu söyleyemeyişimin ardında muhtemelen bu sebep yatıyordu.

"Ben bir Lila'yı arayayım," dedim koltuktan kalkarken. Sorularını yanıtsız bırakmıştım ama bunun altında bir şey aramadığı açıktı. "Ne zaman işi bitecekse o zaman çıkalım. Bir arkadaşıma da uğramam gerek ama arada.

Yemeği de ayaküstü mü halletsek? Zaten akşam içeriz şimdi. Çok tıka basa yemek istemez Lila da."

"Gideceğimiz mekânda ayarlatacağım. Olur mu?"

"Olur tabii." Telefonumu elime alıp Lila'yı aradım. Birkaç çalıştan sonra arkadaşımın sesiyle karşı karşıyaydım. "Canım? Halledebildin mi işini?"

"Heyz'im!" diye cıvıldadı. "Bir saate kalkıyorum. Eve mi geleyim?"

"Bir saat sonraysa hiç eve gelme," deyip Tekin'e baktım. O da beni onaylayarak başını salladı. "Ben hazır sayılırım. Annemin sergisi için mekân görmeye gideceğiz. Öncesinde de Ömer'in yanına uğrayacağım, biliyorsun."

Ömer ismi dudaklarımdan çıkar çıkmaz Tekin'in bakışları bir füze gibi bana döndü. Kaşları çatılmıştı, sanki konuyla ilgili daha geniş çaplı bir açıklama bekliyordu.

"Tamam, canım. Sen adamlara mı konum atarsın?" diye sordu Lila.

"Evet. Haberleşiriz."

Telefonu kapatınca hiçbir şey olmamış gibi ojelerime odaklandım. Kıpkırmızıydı ve çok düzgün sürülmüştü, badem şeklindeki uzun tırnaklarımın güzelliği ortaya çıkmıştı.

"Ömer?" diye soru işaretlerinin havada uçuştuğu tek bir kelime söyledi Tekin. "Kim?"

Göz ucuyla ona baktım. "Arkadaşım."

"Arkadaşın?" Burun kemerini hafifçe sıktı. "Bugün görüşmen şart mı?"

"Valla inanır mısın, şart!" dedim pat diye. "Malum, seni bulacağım diye kılıktan kılığa girdiğim gece, çocuğu Arhavi'deki otelde unutmuştum. Bensiz dönmüşlerdi buraya. Büyük ayıp ettim yani. Kaç gün oldu, adamakıllı özür bile dileyemedim. Gönlünü almak zorundayım."

"İyi." Muhtemelen Ömer'in kim olduğunu o da hatırlamıştı. "Benim şu ofis işleri için mimarla görüntülü görüşmem var birazdan. Biter bitmez giyinirim, çıkarız." Saatini kontrol etti. "Bir saate diyelim mi?"

"Gayet iyi. Ben de hazırlanırım o zamana." Tekin kapıya ilerlerken durdurdum. "Şu bahsettiğin mekâna geç gideriz, değil mi? Eve döneriz yani yine? Lila'yla vakit geçirme şansım olur mu?"

"Tabii. Onun için akşam on gibi çıkarız. Yeterli mi?"

"Evet, yeterli."

"Anlaştık. Geçiyorum o zaman ben. Bir şey olursa çocuklar kapıda."

Başımı sallayıp evden çıkışını izledim. Hemen ardından ise hazırlanmaya giriştim. Güzel bir makyaj yapıp kombinimi ayarladım. Bordo ultra

mini, yırtmaçlı bir etek, bordo çizmeler, siyah boğazlı bir badi, bordo çanta ve siyah kabanım... Gayet uyumlu görünüyorlardı.

Takı çekmecemi açtım. Saatler önce saçlarımı şekillendirmek için örgümü çözmüş, ucundaki solmuş gül dalını ise atmaya kıyamayarak buraya koymuştum. Fazla kafa yormamaya çalışarak altın rengi saatimle küpelerimi de alıp göz önüne bıraktım. Giyinmeye başlayacaktım ki telefonumun titremesiyle duraksadım. Annem mesaj atmıştı.

Anneciğim:

Bebeğim... Teşekkür ederim bugün uğraşacağın için. Meyra'nın telefon numarasını iletiyorum sana. Dante'ninkini de aynı şekilde. Benim sergi öncesi maalesef mekânı görme şansım olmayacak. Senin zevkine güveniyorum. Muhtemelen serginin kapanışına ancak yetişeceğim. Şu ara da tabloları paketleme ve lojistik işleriyle uğraşıldığı için biraz sıkıştım. Lütfen beni haberdar et. Seni çok seviyorum ve çok özledim. (Ve dün yolladığın fotoğraflarına da ayrıca bayıldım, bir tanrıça kadar güzeldin.)

Hızlıca yanıt yazmaya koyuldum.

Hazel:

Ben de seni çok seviyorum ve çok özledim, anneciğim. Aklın kalmasın, tam senin zevkine göre halledeceğim her şeyi. Seni de babamı da çok öpüyorum. (Beğenmene çok sevindim.)

Mesajı yolladığımda dudaklarımın kıyısında küçük bir tebessüm vardı. Fakat annemin gönderdiği telefon numaralarını görür görmez keyfim kaçtı. Nasıl gidecektim o galeriye? Düşüncesi bile tüylerimi diken diken yapmıştı. Üstelik... Olay yerinin de toparlanmadığını söylemişti Tekin. Acaba... Yok canım! Mümkün olmazdı.

Görüp ne yapacaksın? dedi içimden bir ses. Hak vermemem imkânsızdı. Büyükelçinin öldürüldüğü o sergi alanını görmenin bana kâbuslardan başka bir katkısı olmazdı. Merak, göğsümün ortasındaki bir yük gibi baskındı ama bu duyguya teslim olmamak akıllıcaydı. Oysa unutmuştum herhâlde... Mantıklı davranma özelliklerini geride bir yerlerde yitirmiştim; her zaman fevri biriydim ama korku, endişe ve ailemi koruma içgüdüsü bana o gemiden mirastı.

Eskiden olsa öfkelendiğim ya da hırslandığım anlar dışında, mantığımla duygularımı taşıyan terazi çoğunlukla dengede dururdu. Fakat şimdilerde

bir taraf ağır basıyordu. Büyükelçi mevzusunu sonlandırdığımızda dengeyi bulabileceğime dair cılız bir inancım vardı aslında. Ancak Arhavi'den beri bir şeyler yoldan çıkmıştı, artık terazinin kefelerinden birine inkârı giderek zorlaşan başka bir duygunun ağırlığı daha yerleşiyordu.

Düşünceler içinde geçen dakikalardan sonra nihayet hazırdım. Sergi alanına gidecek olmamın yarattığı tedirginliği basturabilmiştim. Belki de hislerim anlaşılacak diye endişelendiğimden, pervasızlığımı bir zırh gibi üzerime geçirmiştim.

Lila'ya mesaj atarak evden birazdan çıkacağımızı haber verdikten sonra aynada kendimi kontrol ettim. Ancak çantamla güneş gözlüğümü alıp aşağıya indiğimde dış kapımı açık bulmayı beklemiyordum.

Tekin'in seradan içeri girdiği belliydi, tüm rahatlığıyla öylece dikiliyordu. Bir eli cebindeyken omzunu dış kapının pervazına yaslamış, telefonundan birine bir şeyler yazıyordu.

Merdivenlerin sonuna ulaştığımda nihayet beni fark edip güneş gözlüğünü çıkardı. Ya da belki de başından beri farkındaydı çünkü ifadesinde gördüğüm şaşkınlığın değil, başka bir duygunun izleriydi. Daha çok... Beğeni gibiydi.

Gözleri milim milim üzerimde gezindi. Önce yüzümü inceledi, ardından kıyafetime indi. Eteğimde duraksadığında az önceki sakin ifadesi sarsıldı. Saniyeler önce beğeni çökmüş gözleri hızla değişti, deli bozuk bir memnuniyetsizlik bakışlarını mesken edindi. Dişlerini sıktığı kastığı çenesinden, bir şey söylemek isteyip söyleyemediği diliyle hafifçe ıslattığı dudaklarından, hıncını birilerinden çıkarmak istediği ise adamlarına seslenme şeklinden belliydi.

"Fatih!" dedi tok sesiyle. "Arabayı hazırla!" Kaşları çatıktı, o rahat tavırlarından eser kalmamıştı.

"Hazırım ben," dedim ama beni yanıtsız bıraktı. Hâlâ üzerimde dolaştırıyordu bakışlarını.

"Görüyorum maalesef," diye cevapladı.

"Neden maalesefmiş?" diyerek kapıya yaklaştım.

Dışarı adım atmak üzereyken kolumdan hafifçe tuttu. "Niye daha rahat bir şeyler giymedin?" diye sordu.

Şaşkınlıkla baktım. "Ben çok rahatım."

"Ama ben değilim." Elini sıkıntıyla saçlarının arasına daldırıp çekiştirdi. "Üşüyeceksin böyle."

"Üşümem. Kabanım var yanımda," dedim elimdeki kabanı göstererek.

"Ayaz var dışarıda, ayaz!" diye abarttıkça abarttı. "Bacakların üşüyecek."

"Çizmelerim gayet sıcak tutuyor."

"Ya sabır!" diye homurdandı ağzının içinde. "Sence çizmelerin bacaklarını sıcak tutacak kadar büyük bir alanı kapatıyor mu, Hazel?"

"Senin derdin ne ya?" diye diklendim. Tamam, eteğim ultra miniydi, bu da yetmezmiş gibi kenarında da yırtmacı vardı. Fazla dikkat çektiğinin ben de farkındaydım ama bugün canım bunu giymek istemişti, hiç kimse bana kıyafetimi çıkarttıramazdı. Fakat yine de kontrol etmek istercesine bacaklarıma bakınca onun da bakışları bacaklarıma kaydı.

Bana çok uzun gelen ama muhtemelen çok kısa süren saniyeler boyu tenimde dolanan bakışları, ansızın gözlerime çevrildi. "Sensin!" dedi kırmızı görmüş boğa gibi.

"Beni dert edinmeni istediğimi hatırlamıyorum," dedim çenemi havaya dikerek. "Hem... Hani çok gönüllüydün o belayı başına almaya?" Dudaklarıma alaycı bir gülüş kondurdum. "N'oldu? Gülün dikenleri sivri mi geldi?"

"Gönüllüyüm, evet. O konuda fikrim değişmedi." Bana doğru bir adım atınca parfümünün odunsu kokusu da burnuma akın etti.

"Eee o zaman?" dedim bakışlarımı onunkilerden ayırmadan.

Kor gözleri bir an duruldu sandım ama oradaki alevler anbean daha çok yükseliyordu. Bir anımız sakin geçse hemen peşinden yine bir çatışma başlıyordu. Ateşkes bizim için sanki mümkün değildi, aramızdaki bu fırtınanın hep şiddetleneceğine dair düşüncem giderek sağlamlaşıyordu.

Sıkıntıyla sakallarını ovuşturdu. "Ayarlarımla oynuyorsun, Hazel!"

"Mini etek giyerek mi yapıyorum bunu?" diye sordum alayla. Onun benim ayarlarımla oynamasının, saçma bir teklifle bütün dengemi sarsmasının yanında bu hiçbir şeydi. "Neden? Sahte sevgilin mini etek giyemez mi yoksa?"

Tek kaşını sorar gibi kaldırdı. "Sahte sevgilim..." diye mırıldanırken dudağının bir köşesi havalandı. "Kabul ettin mi ki?"

"Neden soruyorsun ki kabul edip etmediğimi?" dedim gözlerimi devirerek. "Yedili'ye zaten haber göndermedin mi?"

"Hayır, henüz haber gitmedi," diye yanıtladı beni.

Bir an şaşırır gibi oldum. Sabahki Kadir mevzusundan sonra bunu çoktan yapmıştır diye düşünmüştüm. "Öyle mi?"

"Aynen."

"Neden peki?"

"Bekliyorum."

"Neyi?"

"Kendi arzunla *evet* demeni."

"Bekleyebilirsin, Tekin. Böyle bir şey olmayacak," dedim etkilendiğimi belli etmemeye çalışarak. "Ha ama bil diye söylüyorum... Kabul etseydim de istediğimi giyerdim."

"İstediğini giyeceğini, bunun asla değiştirilemeyeceğini biliyorum."

"O zaman neden homurdanıyorsun?"

Bakışları milim milim yüzümde dolaştıktan hemen sonra nefesimi kesen bir şey yaptı. Aramızdaki mesafeyi iyice kapattı, elimden kabanımı alıp giymemi sağladı. Kabanın kuşağını ağır hareketlerle bağladıktan sonra ise kuşakla birlikte beni kendine doğru çekerek dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Soluğumu tuttuğumun farkında mıydı? Ya da kalbimin atışının dışarıdan duyulma ihtimali var mıydı?

"Çünkü kıskanıyorum. Her şeyden, herkesten kıskanıyorum," diye fısıldadığı anda boştaki elim kabanın kumaşını pençe gibi kavradı. "Ve kıskandıkça da deliriyorum," derken nefesi benimkine karıştı. Böylece dün gece Savaş'la yaptığı o gizli konuşmanın üzeri, tek bir cümlesiyle karalandı. Bu apaçık itirafı yalan olamazdı. "Gülün sivri dikenleri var, doğru..." diye mırıldandı. Yalnız değildik, tüm adamları kapıdaydı. Ancak yine de sanki ortamdaki tüm sesler bizden soyutlanmıştı. "Ama o gülün dikenleri de fırtınanın asiliği de yalnızca bana, Hazel. Bunu sakın aklından çıkarma!"

Dudaklarım aralandı ama bildiğim tüm dilleri unutmuştum sanki, tek bir kelime bile ağzımdan kurtulamadı. Bakışı, sözleri, henüz çok azına şahit olabildiğim dokunuşları sanki çıkmaz bir sokaktı. Günler önce Arhavi'de, fırtınalı bir gecede girmiştim o sokağa. Karanlıktı sokak. Ama gariptir ki güven veren, korunaklı hissettiren bir yanı da vardı. Direnmeyi sürdürsem de kabullenmesi zor olanı şimdi anlıyordum, geriye dönüş yolu tamamen kapanmıştı.

Eliyle dışarıyı gösterirken "Verecek bir yanıt bulamadığına göre..." dedi çarpık bir gülümsemeyle. "Gidelim mi artık?"

"Ne alakası var?" diyerek inkâr ettim. Fakat sahiden de verecek bir cevabım yoktu. "Lila bekliyor, ağaç olmuştur kız!" dedim hızla bu bahaneye sığınarak.

Arabaya bindiğimizde Tekin'in telefonu çalmış, böylece odağı da benden uzaklaşabilmişti.

"Evet?" diye yanıtladı telefonu. Bu sırada Fatih de çoktan motoru çalıştırmıştı. "Eyvallah, Resul! Ben istedim aramanı, doğru." Anlaşılan beklediği arama gelmişti. Yedili üyelerinden, ismini bu sabah öğrendiğim Resul Koçak telefondaydı.

"Sağ ol!" dedikten sonra bir sessizlik oldu. "Bir süre daha. Aynen!" Göz ucuyla bana bakıp yeniden konuşmasına odaklandı. "Ben seninle başka bir mevzuyu konuşmak istedim. Dokunulmazlık istemediğini söylediler. Doğru mu bu?"

Kirli sakalını hafifçe kaşıdı. "İsteğin ne peki?" diye sordu. Muhtemelen dokunulmazlık istemiyorsa nasıl ihya edilmeyi arzuladığını soruyordu. Anlaşılan sabah Kadir'in verdiği bu bilgi doğruydu.

"Anladım," dedi Tekin ciddi bir tonda. "Yalnız benim dedektifçilik oyunama sorumluluğum yok. Onurunu kurtarmak benim işim değil."

Ses tonu artık tehditkârdı. Tavrı karanlık bir hâl almıştı. "O zaman şöyle yapalım," dedi dudaklarında şeytani bir gülüşle. "Sen bana istediğimi ver. Karşılığında istediğini al. Adil bir anlaşma bence."

Birkaç saniyelik sessizlik sonrası gülüşü genişledi. "Mantıklı bir adam olduğunu hep biliyordum zaten," diye devam etti. "Kadir'in tüm adreslerini istiyorum. Adresleri getir, ben de sana aradığın kişiyi bulayım." Rahat bir tavırla omzunu gerdi. "Eyvallah! Haberleşiriz o zaman."

Telefonu zafer dolu bir tebessümle kapattı. "Bakalım sözünü tutacak mı?"

"Ne oldu?" diye sordum merakla.

"Resul Koçak," diye yanıtladı beni. "Yedili üyelerinden biri. Dokunulmazlık istemiyormuş."

"Ne istiyormuş?"

"Kızının katilini."

Şaşkınlığım iyice artmıştı. "Kim ki katil?"

"Hiçbir fikrim yok! Açıkçası umurumda da değil ama benden katili bulmam yönünde bir beklentisi var."

"Bulacak mısın peki?"

"İstediğim bilgiyi bana getirirse yapacağız bir şeyler." Nasıl yapacağını bilmiyordum ama tavrı kendinden emindi. Eğer ben olmasaydım, Kadir beni Tekin'in zaafı olarak görmeseydi tüm bunlara katlanmak zorunda kalmayacağı gerçeği zihnimin bir köşesindeydi. "Ki pek sanmıyorum. Çünkü Resul, liderliğimi destekleyenlerden biri değildi."

Dakikalar sonra Ömer'in çalıştığı barın önünde durduk. Lila çoktan gelmişti, yanına sonradan katıldığını anladığım Savaş'la bizi bekliyordu.

İçeride Ömer'in gönlünü almam biraz zaman aldı. Neyse ki ihtiyaçları olursa çalıştıkları barda onlarla bir gece sahne alacağım konusunda anlaşmıştık da bu sorun da kafamda böylece sonlanmıştı.

Oradan çıkıp *Niche Gallery Art*'a vardığımızda saat tam da dördü gösteriyordu. Yolda Meyra'yla mesajlaşmıştım, beni bekliyordu. Her ihtimale karşı annemin arkadaşı olan İtalyan müdüre de orada olacağımın haberini vermiştim, onunla da görüşeceğim gibi duruyordu.

"Annenin moda tasarımcısı olduğunu sanıyordum," dedi Tekin araçtan inip galeriye yürüdüğümüz sırada.

"Öyle. Ama hobi olarak yağlı boya tablolar da yapıyor. Çok yeteneklidir. O yüzden sergi açması için ikna etmiştik geçtiğimiz yıllarda. Zaten gelirini de bağışlıyor."

"Senin de var mı çizim yeteneğin?"

"Maalesef," dedim dudağımı büzerek. "Çok isterdim ama yok."

"Yabancı dil konusundaki yeteneğin kime çekmiş peki?"

"Birçoğunu küçük yaşta öğrenmiştim. İtalyanca annem sayesinde. Orada okumuş üniversiteyi. Biz de çocukken kısa bir süre orada yaşamıştık. Yunanca zaten malum. Babamdan... Fransızca üniversiteden... İngilizce yıllar süren eğitimden... Rusçam var bir de ama diğerleri kadar akıcı değil aslında."

Tekin küçük bir ıslık çalarak, "Türkçeyle altı dil," dedi takdir eder gibi.

"Çeviri ihtiyacımız olduğunda Hazel'e başvuracağız, belli oldu," dedi Savaş.

"Vardır sizin de bu dilleri konuşan adamlarınız. Bana ihtiyacınız olmaz. Hatta belki siz de konuşuyorsunuzdur," dedim merakıma engel olamadan.

"Tekin'in İngilizce dışında İspanyolcası var," diye yanıtladı Savaş.

"İspanyolca?" dedim tek kaşımı merakla kaldırarak.

"Üniversiteden," diye açıkladı Tekin. "San Francisco'da İspanyolca konuşma oranı yüksek."

"Türkçeyle dört dil. Siz de fena değilsiniz, Tekin Bey," dedim gülerek.

Sorar gibi yüzüme baktı. "Dört?"

"Lazcayı saymıyor musun?"

Ben öyle deyince güldü. "O artık tükenmekte olan bir dil maalesef. Ayrıca... Hiçbir adamım senin kadar çok dil bilmiyor, emin olabilirsin."

Savaş'la birlikte önümüzden yürüyen Lila hemen atıldı. "Onların anne tarafında bu genetik gibi bir şey, Tekin. Yabancı dil konusunda hepsi çok yetenekli. İnsan yalnızca İngilizce bildiği için yanlarında ezik hissediyor."

"Ne alakası var?" diye çıkıştım ona. "Sen Arapça da biliyorsun ayrıca. Ne kadar isterdim ben de bilmeyi!"

"Arapça nereden?" diye sordu Tekin Lila'ya. Yol boyunca çeşitli sorular sormuştu. Okulundan, kaçıncı sınıfta olduğundan, hangi alanı seçmek istediğinden... Lila'yı sohbete dâhil etme çabasının beni memnun ettiğini reddedemezdim. İkimizin de Robert mezunu olduğunu öğrenmişti, arkadaşlığımızın nasıl başladığından haberdardı. Çok yakın olduğumuzu da anlamıştı ki Lila'ya karşı fazlasıyla kibardı.

"Arsuzluyum ben," dedi Arsuz Güzeli Liloş'um. "Hem anne hem de baba tarafından..." Galerinin kapısından geçerken devam etti. "Annem Antakya Rumlarındandı.[40] Arap Ortodoks... O sayede biliyorum ben de. Rum dediğime bakma tabii, Yunanca bilmiyorum."

"Arsuz çok güzel bir yer," dedi Tekin. "Çok şanslısın."

Lila tüm nezaketiyle yanıt verdi. "Arhavi de öyledir eminim."

"Bizim oralar size kıyasla epey fırtınalı tabii," diyerek güldü Tekin. Fakat sohbetlerinin devamını dinleyemedim. Sergi alanlarına ulaşır ulaşmaz Meyra beni kapıda karşılamış, hızla içeri davet etmişti.

"Hoş geldin, Hazel," dedi hafifçe gülümseyerek.

İpek ablamın arkadaşı olduğunu bildiğimden benzer bir tavırla yanıtladım. "Hoş buldum, Meyra," derken o diğerlerine de kısa bir baş selamı verdi. Ama Tekin'e bakarken yüzü asılmış gibiydi.

Ben buna odaklanamadan Meyra bizi planlanan sergi alanına götürdü. Kısaca gezdirdi. Sergi alanı sorunsuz görünüyordu ama bir problem yaratmam şarttı. Sergi alanından ayrılırken biraz ileride sırtlarında Olay Yeri İnceleme yazan polisleri gördüm; büyükelçinin öldürüldüğü yerden çıktıkları açıktı.

Meyra'nın planlamalardan bahsettiği dakikalar boyunca aklım oradaydı. Gidip görmek isteyen yanımı bastırmak kolay olmamıştı. Uzunca bir süre de direnmiştim aslında ama içimde öyle bir merak vardı ki onu kilit altında tutabilmem imkânsızdı.

---

[40] Antakya Rumları Türkiye'nin güneyinde, özellikle Hatay ilinin Antakya, İskenderun bölgelerinde ve Mersin'de yaşayan, tarihsel olarak Doğu Roma (Bizans) İmparatorluğu'nun dini geleneğini benimsemiş Hristiyan topluluğun genel adıdır. Bu topluluk, dini olarak Antakya Rum Ortodoks Patrikhanesi'ne veya Melkani Rum Katolik Kilisesi'ne bağlıdır. Kendilerine Rum denmesinin sebebi etnik kökenlerinden ziyade inançları sebebiyle bağlı oldukları kiliseden kaynaklanmaktadır. Kendilerine "Arapça konuşan Ortodoks Hristiyanlar" veya "Ortodoks Araplar" da denmektedir.

Nihayetinde daha fazla dizginleyemedim bu isteği ve "Ya çok pardon, lafını bölüyorum," dedim içten görünmeye çalışarak. "Ben bir lavaboya gireyim, öyle devam edelim, olur mu?"

"Tabii," dedi Meyra.

"Ben eşlik edeyim sana," diye teklif etti Tekin ama buna izin veremezdim.

"Yok," dedim itiraz etmeyeceğine güvenerek. "Ben giderim hemen. Siz rahatsız olmayın."

Tekin'e hiç bakmadan hızlı adımlarla yürüdüm. Az önce polislerin çıktığı koridora döner dönmez gergin bir nefes doldu ciğerlerime ama duramayacağımı biliyordum. Önümde dönülebilecek bir tek sol taraf kalınca yolu takip ettim ve birdenbire önü şeritlerle gelişigüzel kapatılmış alanla karşı karşıya kaldım.

Şeridin sağ tarafı açıklıktı ve çok rahat geçilebilecek durumdaydı. Arkama dönüp gelen giden var mı diye kolaçan ettim, sessizlikle karşılaşınca *Vazgeç!* diyen iç sesime kulaklarımı tıkayarak kendimi süratle içeri attım. Fakat aynı anda karşılaştığım manzarayla öylece kalakaldım.

Tam görüş alanımdaki duvarda kocaman, altın tonlarda antik bir tablo duruyordu. Tablonun çeşitli bölgelerindeki kan lekeleriyle kenarındaki kurşun deliği o gün neler yaşandığını ortaya seriyordu. Önündeki zeminde ise insan silüeti şeklinde bantla çerçevelenmiş bir alan vardı, tek bir bakış atmak bile insanın tüylerini ürpertiyordu.

Aynı anlarda aklımda Tehditçi'nin uyarıları cirit atıyordu. Bahsettiği olası gazete kupürleri, Büyükelçi Sergei Petrov'un haberlerde gördüğüm yüzüyle gözlerimin önünde bir geçit törenine başlamıştı şimdi. Günler önce, ben Arhavi'deyken çizdiği felaket tablosu tüm vahşiliğiyle zihnimin duvarlarını tırmalıyordu.

"Viktor Poyrazoğlu, Rus Büyükelçi Sergei Petrov suikastıyla suçlanıyor."

"Ünlü Türk-Yunan armatör aslında Yunanistan için çalışan bir hain mi?"

"Hazar Poyrazoğlu yasa dışı silah ticaretinden tutuklandı.
Üst sınırdan hapsi isteniyor."

"Yasa dışı silah ticareti soruşturması kapsamında
Boreas Denizcilik'e el konuldu."

"Ünlü moda markası Belize, konkordato ilan etti."

Tüm bu felaket senaryolarından daha fazlası zihnime akın edince dilimin ucuna kadar gelen hıçkırığımı zorlukla bastırdım. Çenem engelle yemediğim bir şekilde titreyip, gözlerim korkunun yarattığı gözyaşlarıyla kaplanınca dudaklarımı ısırdım. Orada daha fazla kalamayacağımı anlar anlamaz ise kendimi dışarı attım ancak ansızın önüme çıkan devasa bedene çarptım.

Tekin tam karşımdaydı. Kızgın bakışlarını üzerime dikip elimi sımsıkı tutmuş, "Ne yaptığını sanıyorsun sen, Hazel?" diyerek beni alanın önünden hızla uzaklaştırmıştı. Az önce farkına dahi varmadığım bambaşka bir sergi alanına bizi soktuktan sonra ise sırtımı kapıya yaslamıştı.

Biliyordum, kesin beni azarlayacaktı. Haklıydı da ama görmeden duramazdım. "Tekin biraz yalnız bırakır mısın beni?" diye sordum titreyen sesime engel olamadan. "Buradan çıkınca istediğin kadar azarlarsın."

Onunla göz göze gelmemeye çalışarak etrafıma bakındım. Sergi alanının dört bir yanı birbirinden güzel heykellerle doluydu. Üstelik alan öyle muhteşem dekore edilmişti ki duvarlar parça parça aynalarla kaplı olduğundan bir tür illüzyon yaratıyordu. Her bir cismin onlarca yansıması vardı ve Tekin'le ben de aralarında duruyorduk. Baktığım her yerde Tekin vardı ve bedenim az önce gördüklerimin etkisiyle baştan ayağa titrerken içimdeki çalkantıları dizginleyebilmem çok zordu.

Saniyeler geçip gitti ama beklediğim azar dolu cümleler bir türlü duyulmadı. Daha fazla kaçamayıp ona baktığımda kaşları hâlâ çatıktı, öfkeli olduğu sıktığı çenesinden anlaşılıyordu. "Çıksana..." dedim boğazıma oturmuş kocaman düğümle. Gözlerimi kırpıştırırken iki gözümden de birer damla gözyaşı yanaklarıma doğru aktı. O damlaların düşüşüyle aynı anda da Tekin'in kocaman elleri bana doğru uzandı ve beni kollarının arasına aldı. "Çık lütfen... Yalnız kalayım," desem de bana aldırmadı.

"Şşşt..." diye fısıldadı. Benim de kollarım onun beline dolanmıştı, başımsa göğsüne yaslıydı. En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum ama herhâlde kaçırıldığım gemiden kurtulduğumda olmalıydı. O günden beri güçlü durmak, yıkılmamak, direnmek ve başımızdaki belaya bir çare bulmaya çalışmakla meşgul etmiştim kendimi. Ama hissediyordum, içimdeki hırçın denizin taşması çok yakındı. "Ağlama," diye mırıldandı beni hafifçe kendinden uzaklaştırırken. Başparmağı nazikçe yanağıma düşen yaşları silmişti, gözlerindeyse içimde daha çok ağlama isteği uyandıran şefkatin izleri vardı.

"Azarlamayacak mısın?" diye sordum dudaklarıma düşen gözyaşını hafifçe yalarken. "*Neden gittin, ya birilerine yakalansaydın?* demeyecek misin?"

"Aklın başına gelmiş ki sen benim yerime soruyorsun işte!" dedi çatık kaşlarının altından attığı bakışla.

Verdiği yanıta tahammül edemeyerek onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Git!" diye yükselttim sesimi. "Git de toparlanayım. Şu anda seninle savaşacak enerjim yok!"

Kısacık bir an duraksadı. Bakışları milim milim üzerimde dolaştı. Uzaklaşmamıştı benden ama nedense kollarından ayrı kalmak bile içimin ansızın üşümesine yol açtı.

"Savaşma o zaman sen de!" diye mırıldandığında göz göze geldik ve sanki birdenbire bir şey oldu. Şimşek parıltılarına ve gök gürültülerine benziyordu. Hızla elimden tuttu, kendisine çekip az önceki şefkat dolu sarılmadan çok başka, çok daha karşı konulmaz bir şekilde beni kollarına aldı. Birileri gelebilirdi içeri, herkese açık bir yerdi burası ama bu bile Tekin'i durdurmadı.

"Bırak!" diyerek kurtulmaya çalıştım inatla ama Tekin sivri dikenlerime bile aldırmıyordu. Saniyeler sonra durulup başım omzuna yaslandığında burnuma erkeksi kokusu, göğsündeki avucuma ise kalbinin atışları doluyordu. Belki de doğruydu... Belki de dikenlerim yalnızca Tekin'e özeldi ve onlara nasıl dokunması gerektiğini de sanki yüz yıldır biliyordu. "Tekin..." diye mırıldanınca hemen sözümü kesti.

"Savaşma dedim, Hazel!"

"Savaşmıyorum," dedim gözlerim kapanırken. Birkaç saniye mola verebilirdim. Güçlü durmam gerekmezdi. Ama az önce bir cinayet mahallini gören gözlerim bencildi. Masum bir adamın orada bizim yüzümüzden öldürülmesini dert edinmem gerekirken ailemin öznesi olduğu felaket senaryoları bu cinayetten daha çok panikletmişti beni. "Böyle düşünmekten çok utanıyorum," dedim içimdekini daha fazla tutamadan.

Bir eli saçlarımın arasına dalmıştı şimdi. "Nasıl?"

"Orada... Bir adam öldürüldü. Bir ailesi vardı belki. Hiç araştırmadım. Belki masum biriydi. O gün..." dedim burnumu hafifçe çekerken. "Arhavi'de kendimi ve ailemi kurtarmaya o kadar odaklanmıştım ki... Buna üzülmedim bile."

"Çok normal. Ailenin başına kötü bir şey gelmesinden endişeleniyordun. En az bir ölüme üzülmek kadar insani bir duygu bu."

Sesinde yargılayıcı bir ton aradım, yoktu. Muhtemelen gerçekten böyle düşünüyordu. "Az önce de... Orayı gördüm mesela," dedim açıklamayı sürdürerek. "Yerde bantlardan yapılmış bir silüet vardı ama ben Tehditçi'nin söylediği felaket senaryolarını düşünüyordum yalnızca."

"Nasıl felaket senaryoları?"

"İşte... Babamla Hazar'ın tutuklanabileceği... Annemin zor durumda kalacağı... Bir sürü ihtimal."

"Hiçbiri gerçek olmayacak," dedi tereddütsüz.

Birkaç saniye öylece geçti. "Tekin..." dedim sesimi yeniden bulabildiğimde. "Çok yoruldum. Bitsin artık. Hazar'ın ya da babamın herhangi bir şeyle suçlanmasına dayanamam ben. Annem de kahrolur üzüntüden."

"Bitecek. Söz veriyorum, bitecek. Sana da onlara da bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Çenemden tutup bakışlarımızı birleştirdi. "Bu gece hem annenle babanı hem de Hazar'ı uzaktan koruyacak adamlar görevlendiriyorum. Duydun mu beni?" Başımı güçlükle sallayınca devam etti. "Güveniyor musun bana?" diye sordu. Yeniden salladım başımı ama ona yeterli gelmedi. "Söyle," dedi fısıldar gibi. "Bana güvendiğini söyle."

O anda... Yaz güneşinin altındaki durgun bir deniz gibiydi sesi. Kendimi sırtüstü bırakacağım, denizin huzurlu uğultularına teslim olacağım kadar güven vericiydi. Kapılıyordum adım adım. Belki de bu, "Güveniyorum," dememin en büyük sebebiydi.

"Güzel," dedi dudaklarında içten bir tebessümle. Yanaklarımı bir kez daha sildi, gözlerime düşmüş saçlarımı düzeltti. "Ağlama bir daha. Alışkın değilim seni böyle görmeye."

"Savaşma diyordun az önce ama!"

"Sen savaşmaya devam et! Bak ağlayınca burnun falan kızardı."

"Ağlayınca çirkin göründüğümü de söyle bari, tam olsun."

"Mümkün değil bu dediğin," diye mırıldandı. Sesinde öyle erkeksi bir tını vardı ki kısacık bir an elim ayağım birbirine dolaştı.

"Hangisi?" diye sordum aptal gibi ama aldığım yanıt beni gafil avladı.

Bir solukta, "Herhangi bir koşulda çirkin görünmen..." diye cevapladı. Bakışlarımız çekiliyordu birbirine, belimi saran elinin baskısı ise iyiden iyiye artmıştı.

Dışarıdan gürültüler yükselince çarçabuk kendime geldim. "Ben bir lavaboya girip toparlanayım."

Ondan uzaklaşırken Tekin de "Ben yanlarına dönüyorum," dedi diğerlerini kastederek. "Sen de çok oyalanma."

Başımı sallayınca eli kapının kulpuna uzandı, kısa bir an tereddüt etse de hemen peşinden derin bir nefes bırakıp dışarı çıktı. Benimse az önceyi düşünecek vaktim kalmamıştı. Bir an önce Lila'yı şüphelendirmeden aralarına katılmam şarttı.

Birkaç dakika içinde lavaboya girdim, kendime çekidüzen verdim. Yüzümde gözümde herhangi bir kızarıklık yoktu, yine dimdik duruyordum. Gölgelerin uzaklaşacağı, her şeyin biteceği anı bekliyordum içten içe. Ama bir yandan da artık bunun bambaşka bir şeyin başlangıcı olacağını hissediyordum.

Yanlarına döner dönmez lavaboda düşündüğüm açıklamayı yaptım Meyra'ya. Bir cinayet mahallî söz konusuyken burada devam etmemizin mümkün olmayacağını söyledim. Bunu birileri tuvalette konuşurken duyduğumu da belirtmeden geçmedim.

Meyra bu ani itirazdan hoşlanmamıştı; sanırım fikirlerinin hemen kabul edilmesini bekleyen, revizelere kapalı bir bakış açısı vardı. Ama annemin göz bebeği gibi değer verdiği sergisini böyle bir yerde yapamazdık. Neyse ki dakikalar sonra annemin arkadaşı olan İtalyan müdür yanımıza gelmişti de bir çözüme ulaşılmıştı.

Dante Moretti'nin önerdiği başka bir galeriyle hızlıca bağlantı kurulmuş, ön bir onay alınmış, hazırlıkların orada devam edeceği konusunda fikir birliğine varılmıştı. Süreci Meyra orada devam ettirecekti, dilinin ucuyla da olsa beni bilgilendireceğini söylemişti.

Binadan çıktığımızda peş peşe araca bindik. Eve doğru olan yolculuğumuz ise onların konuşmaları, benim kısa kelimelerle katılmaya çalışmam ve Tekin'in benden bir an bile ayırmadığı dikkatli bakışlarıyla geçti.

Saatler şaşırtıcı bir hızda uçup giderken evde Lila'yla yaptığımız keyif sırasında hem dün akşam hem de bugün yaşananları konuşmuştuk. Ona Konsey'i ve Kılıç Yedilisi'ni anlatmadan Tekin'in sahte sevgililik teklifinden bahsetmiştim. Tabii bunun için sağlam bir yalan söylemem gerekmişti.

"Tekin bana *Seni çevrem sevgilim olarak bilirse daha dokunulmaz olursun çünkü kimse benim yanımdaki kadına bir şey yapmaya cesaret edemez,* diyerek göstermelik bir ilişki önerisinde bulundu," şeklinde açıklamıştım konuyu. Lila'nın sert bir tepki vereceğini düşünsem de tam tersi olmuş, bunu mantıklı bulmuştu. Fakat üzerinde fazla durmamıştı, belki de kafamdaki soru işaretleriyle kararsızlığımı anlıyordu.

Bir müddet sonra Lila sabah, kuzenim Bengi'yle mesajlaştıklarından söz etmiş fakat uzun konuşamadıkları için görüntülü aramaya karar vermişti. Bengi eski sevgilisiyle buluşacaktı, o yüzden de Lila'nın niyeti buluşma öncesinde detaylı bilgi almaktı.

Aslında ben, Lila, Naz, Bengi ve diğer kuzenim Mira çok yakındık. Fakat ben kaçırılmamı Bengi'yle Mira'dan sakladığım için Lila ve Naz'la üçlü grubumuzda yazışmayı sürdürmüştük. Zaten Mira da Bengi de yurt dışındaydılar, son birkaç haftadır birbirimizin hayatlarında olup bitenlerden habersiz kalmamızın sebebi de buydu.

Liloş kendi telefonundan Bengi'yi görüntülü arar aramaz telefon saniyeler içinde açıldı. Süslenip püslenmiş bir Bengi görmeyi beklemiştik ama karşımızda beyaz kruvaze badisini ve taytını giymiş, elindeki bale ayakkabılarıyla uğraşan bir Bengi[41] vardı. Yüzünde gram makyaj yoktu, koyu renk saçlarının topuzu jilet gibiydi, yemyeşil gözleriyse öfkeyle parıldıyordu.

"Hayırdır?" diye sordu Lila. Anlattığına göre daha saatler önce heyecanla cıvıldıyordu.

"Ya benim hayatımda hayır ne arasın?" diye söylendi Bengi. Cumbalı bir pencerenin önündeydi, telefonunu belli ki yüksek bir yere dayamıştı, pencerenin köşesinden etkileyici Rus mimarisi göze çarpıyordu. Elindeki bale pabuçlarının önlerini bir şeylerden intikam alır gibi kırışına bakılırsa onu sinir küpüne çeviren bir şeyler vardı. "Her şeyim şer benim. Sen bilmiyor musun?"

"N'oldu bir anda? Rolan'la buluşacaksın diye heyecanlıydın," dedi Lila Bengi'nin eski sevgilisinden söz ederek.

"İptal oldu, canım!" dedi Bengi ayağına geçirdiği pabucun pembe saten kurdelesini bileğine dolarken.

"Sebep?"

"Valla Liloş, söylesem de inanmazsınız," dedi Bengi bana küçük bir öpücük fırlatırken. "Özledim seni, Heyz'im."

"Ben de seni, canım. Anlat, merak ettik. Neden iptal oldu?"

"Havaalanının sistemleri *hack*lenmiş!" dedi bir solukta.

"Ne?"

Tek bir sözcük Lila'yla benim dudaklarımızdan aynı anda fırladı.

"Aynen. Ben de duyunca böyle tepki verdim. Yani böyle bir kısmetsizlik olabilir mi? Havaalanının sistemi nasıl *hack*lenebilir? Aklım almıyor."

[41] Bengi Arası aynı zamanda yazarın basılı kitaplarından, 2014 basım tarihli *ÇİLEK MEVSİMİ*, 2015 basım tarihli *BİR GÜNAH GİBİ* ve 2017 basım tarihli *CEZAYİR MENEKŞESİ*'nin de yan karakteridir.

Yok artık! Herhâlde bu, düşündüğüm şey olamazdı...

"Valla böyle bir şeye ilk defa rastlıyorum," dedi Lila. "Ee özel uçakları falan yok muydu ya bunların? Çok zengindi bu çocuk. Tarifeli uçuş kullanacağına öyle gelseymiş."

"Özel uçak babasının, canım."

"Babasından korktuğunu söyle de şuraya düşüp bayılayım, Bengi," dedim kınar gibi.

"İnanılmaz ama gerçek," diye yanıtladı beni. "Bende kabahat ama. Sen bu embesilin ne korkak bir tip olduğunu biliyorsun. Neden kabul ediyorsun ki yanına gelmesini?"

"Eh yani!" dedim. "Ay korkak, risk almayan erkeği de annesi sevsin ya!"

"Ben sana *exten next* olmaz demiştim ama," dedi Lila.

"Ha abine bastım tekmeyi, buradan asla dönmem mi diyorsun, Liloş?" Bengi, Baran'ın kız kardeşiydi.

Lila hemen lafı yapıştırdı. "Pasif agresifleşme! Konu ben değilim, sensin!"

"Of evet. Pasif agresif biriyim gerçekten de." Derin bir iç çekti. "Neyse... Olan oldu. Haftaya görüşelim dedi Rolan ama ben nah veririm ikinci şansı ona."

"Üçüncü, canım!" dedim alayla. "İkinciyi kullanamadı ya bu akşam."

"Haklısın valla, Heyz." Kısa bir an karşıda bir yere baktı, ana dili gibi konuşabildiği Rusçasıyla salonu kullanacağını söyledi ve yeniden bize döndü. Bengi, St. Petersburg'daki dünyaca ünlü Vaganova Bale Akademisi'nde eğitim alıyordu. Bengi'nin annesi annemin kuzeniydi, ünlü bir balerindi, geçmişte uzunca bir dönem Moskova'da yaşamışlardı. Annesi Bolşoy'daki ilk ve tek Türk baş balerindi o dönemde. Kuğu Gölü'nde iki rolü birden üstleniyordu. Yani bu meslek Bengi'ye annesinden geçmişti. "Sen anlat asıl!" dedi Bengi hemen. "Lila bir şeyler söyledi. Birtakım esmer gelişmeler oluyormuş hayatında."

"Lila'nın da ağzında bakla ıslanmıyor," diye söylendim.

"Evet, aşırı dedikoducu oldu, farkında mısın?" dedi Bengi.

"Sizi parçalarım!" dedi Lila. "Hayatlarınızla ilgilenende kabahat!"

"Anlatırım sonra," diye yanıtladım Bengi'yi Lila'ya kıkırdayarak. "Gelecek misin doğum günüme?"

"Gelemeyeceğim, Hazel ya!" dedi Bengi gerçek bir üzüntüyle. Genelde tüm doğum günlerimiz birlikte geçerdi ama anlaşılan bu sene mümkün olmayacaktı. "O tarihe performans sınavım var." Bıkkınca soluklandı. "Çok yoruldum zaten bu Nazi kampı gibi okuldan da!"

"Mira[42] gelir mi acaba?" dedi Lila.

"Hiç bilmiyorum. Konuşmadım onunla da kaç gündür." Bengi pabuçlarını giyip hızla ayaklandı. "Kızlar ben kaçıyorum. Salonu bir saatliğine ayırdım. Biraz çalışıp sinirimi atayım. Birkaç güne yine görüntülü konuşalım da anlat şu gelişmeleri, Hazel. Merak ediyorum."

"Tamam, canım. Konuşuruz detaylı."

Vedalaşma sonrası telefon kapanırken bir şeyler atıştırmaya karar verdik. Yemeğimizi yedikten sonra ise Lila akşam için hazırlanmaya başladı. Benim yapacak pek bir şeyim yoktu, yalnızca makyajımı biraz koyulaştırıp üzerimi değiştirecektim. O yüzden de kendime kahve yaparak serama geçtim. Fakat daha oturur oturmaz telefonuma Hazar'dan mesaj gelmesini beklememiştim.

Hazar:

Pişt! N'apıyorsun?

Hiç beklemeden cevap verdim.

Hazel:

Moralim çok bozuk. Neler olduğunu tahmin bile edemezsin.

Fakat aynı anda pot kırmak üzere olduğum gerçeği suratıma tokat gibi çarptı. Hazar'ın büyükelçi suikastıyla tehdit edildiğimizden haberi yoktu ki. Bir şekilde kıvırmalıydım.

Hazar:

Ne oldu? Karadeniz'de gemilerin mi battı?

Bir çare düşündüğüm sırada yazdığı şeyin trajikliğiyle öylece kalakaldım.

Hazar:

Ahahahahahahahahha pardon, bu gerçekten olmuştu ya.

Hazel:

Geri zekâlı! Bu şakası yapılacak bir şey mi?

[42] Mira Aras (İlhanlı): yazarın basılı romanlarından 2014 basım tarihli *ÇİLEK MEVSİMİ*'nın başkarakteridir

Hazar:
Ne var, kızım? Travmalarımızdan şakalar
çıkararak ayakta kalıyoruz biz de.
Hadi anlat, n'oldu?

Gerçeğe en yakın şeyi anlatmaya karar vererek cevap yazdım.

Hazel:
Annem... Yeni sergisi için benden gidip
mekânı kontrol etmemi istemişti.
Meğer bir cinayet mahallîni bulmuş.
Tüylerim diken diken oldu valla.

Hazar:
Hayda! N'oldu peki? Vazgeçirdin herhâlde...

Hazel:
Ne olacak? Yeri değiştirttim.

Bu konu benim aksime, gerçeği bilmediğinden Hazar'ın gözünde pek de kritik bir konu değildi. Bu yüzden onun için asıl önem taşıyan meseleyi sordu.

Hazar:
Arayan soran yok seni, değil mi?

Var desem muhtemelen atlar gelirdi. Ve ta en başında yemin ettiği gibi de kendini hedefe yerleştirirdi. Ne yapar eder Tehditçi'ye bir şekilde duyurur, bahsedilen dosyanın kendisinde olduğuna inandırırdı. Bunu göze alamazdım, bu zaten benim Arhavi'ye gidip Tekin'den, Hazar'dan gizli bir şekilde yardım istememin başlıca nedeniydi. Şimdi yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişken Hazar'ın her şeyden uzakta kalması en iyisiydi.

Hazel:
Yok neyse ki. Her şey sütliman.

Hazar:
Güzel.

Hazar:

Biraz daha işlerim var. Biter bitmez oradayım.
Muhtemelen doğum günümüzü bulur.

Hazel:

Tamam.

Bir an düşündükten sonra dayanamayıp yazdım.

Hazel:

Gel artık, cehennem zebanisi. Özledim.

Yanıt olarak ikimizin çocukluk fotoğrafından yaptığı bir *sticker* gönderdi. Ve tek bir şapşal hareket, yüzümdeki tebessümü genişletti.

Hazar:

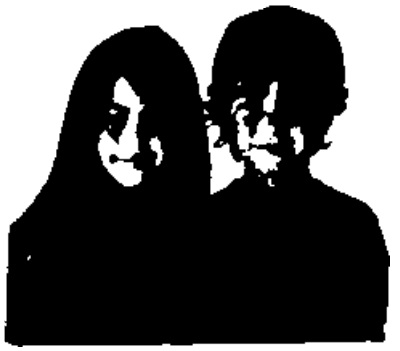

Dün gibi hatırladığım bir fotoğraftı, ikimiz de hasta yatağımızdan ayaklanabildiğimizde çekilmişti. Seneler önce babama öfkelenerek evden kaçtığımda, günler sonra yatak döşek hasta şekilde bulunmuştum. Günlerce hastanede yatmam gerekmişti. Fakat tek değildim. Benim yokluğumda Hazar da hastalanmış, ben yokum diye ortalığı birbirine katmış, bulunamadığım her an da delirmişti. En sonunda yaşadığı üzüntü ve stresten o da hasta olmuş, döndüğümde hastanede yan yana yataklarda benimle birlikte iyileşmeyi beklemişti. Fakat beni sabah akşam azarlamayı da ihmal etmemişti.

O zamanlar bir oyuncağım vardı. Çok sevdiğim Güzel ve Çirkin masalındaki Belle'in peluşu olan bu oyuncak, dört yaşında tanıştığımız babamızın bana aldığı ilk oyuncak olması sebebiyle favorimdi. Yanımdan ayırmaz, onunla birlikte uyurdum. Ama benim bu masala olan sevgim Hazar'ı her

zaman sinirlendirirdi. Önce bana diğer masalları sevdirmeye çalışmış fakat sonra diğer prensesleri de boklar hâle gelmişti. Küçük Deniz Kızı ona göre aptalın tekiydi, sesini feda etmişti. Pamuk Prenses'i zaten sevemezdim, yedi tane cüceyle ne işim olabilirdi? Kül Kedisi desen benim karakterimle uyuşmuyordu, prensi de ne kadar aptaldı ayrıca, kızı yüzünden tanıyamamıştı da ayakkabı numarasından mı tanımıştı? Ama en nefret ettiği Belle'di. Çünkü aptal bir gül yüzünden, kardeşleriyle babasını geride bırakıp canavarın inine girmişti. Yetmemiş gibi bir de canavara âşık olmuştu. İşte ben ortadan kaybolduğumda da canavarın beni kaçırdığını düşünmüştü.

Bu fotoğraf çekilmeden hemen önceyse taburcu olmak üzere giyinmiştik. Ben çıkmaya hazırlandığım sırada beni durdurmuş, yüzünü her zaman mesken tutan afacan ifadenin yerini tedirginliği almıştı.

"Bir daha..." demişti beni uyarır gibi. "Sakın bensiz bir yere gitmeye kalkma!"

O böyle söylediği an alt dudağımı büzmüştüm hemen. "Sensiz gitmek istememiştim ki," diye yanıtlamıştım.

"Ama haber de vermedin bana," demişti kızgın kızgın. "Hani biz ikimiz tüm dünyaya karşıydık?"

"Öyleyiz zaten," diye savunmaya geçmiştim çabucak. Başımı eğmiştim hemen peşinden. "Üzülmüştüm çok. O yüzden kaçtım."

"Bir daha bana söyle!" demişti büyük büyük tavırlarla. "Seni üzen, canını yakan karşısında beni bulur. Unuttun mu?"

Küçük bir hıçkırık çıkarken dudaklarımdan, "Unutmadım!" diyerek ona sıkıca sarılmıştım.

"Çok özledim ben seni sen yokken," demişti hiç beklemediğim bir anda. Hazar hiçbir zaman, küçükken bile, duygularını açıkça konuşabilen biri olmamıştı. İlgisini de sevgisini de homurdanarak, söylenerek hatta çoğunlukla kavga ederek yansıtırdı. O yüzden o anki cümlesi beni şaşırtmış, afallatmıştı.

"Hazar..." demiştim ona sarılırken. "Seni çok çok çok seviyorum ben. Bu dünyadaki her şeyden, herkesten çok."

"Şu aptal masaldan da çok mu?" diye sormuştu Güzel ve Çirkin'i kastederek.

"Tabii ki." Burnumu çekmiştim aklıma gelen şeyle. "Kaybetmişim zaten Belle oyuncağımı da. İstemiyorum yenisini."

"İyi!" diye yanıtlamıştı beni hafifçe burnunu çekerken. Kendinden çarçabuk uzaklaştırmıştı. "Akıllanmışsın. Belle, o çirkin Canavar'a âşık olduğu için salağın tekiydi zaten." Parmağını tehditkâr bir tavırla sallamıştı. "Tekrar et bakayım şimdi az önce söylediğimi! Seni üzen-"

Tıpkı her zaman karşı karşıya yataklarımızda yaptığımız küçük selamlaşmamız gibi kaldırmıştım parmağımı. "Seni üzen, canını yakan karşısında beni bulur!" diye onaylamıştım onu. O da kaldırmıştı parmağını, benimkine dokundurmuştu.

Bu bizim, *"Ben senin yalnızca kardeşin değil, ikizinim, diğer yarınım. Ne olursa olsun seni hiç bırakmayacağım,"* deme şeklimizdi. Ve senelerce de hiç değişmemişti.

Şimdi düşününce bu hareketi en son ben gemiden kurtulduğumda yapmıştık. Hazar döner dönmez tekrarlamamız elzemdi.

Dakikalar sonra özlemden ve geçmişten sıyrılarak seradan ayrılıp eve girecektim ki yan bahçeden Tekin ve Savaş'ın seslerini duydum.

"Konuştun mu?" diye sordu Savaş. Hemen dikkat kesildim. Fakat aynı anda Lila'nın iç kapıdan seraya gelmesiyle parmağımı dudağıma götürerek susmasını söyledim.

"Hayır," dedi Tekin. "Gelmesini bekliyorum."

"Vardır bir açıklaması," dedi Savaş. Sanki Tekin'i dizginlemeye çalışıyordu.

"Yapacağı herhangi bir açıklama yeterli gelecek yani sana?"

"Yani ne diyeyim! Büyük hata! O günden sonra hele..." diye sözlerini sürdürdü Savaş. "Senin için ne kadar önemli olduğunu anlamış olmalıydı."

"Anlamamış. Anlatırız."

Merakımdan şimdi çatlayacaktım. Ben Tekin ve Savaş'ın konuşmalarını hep böyle gizli kapaklı mı dinlemek zorunda kalacaktım?

Bu sırada Lila hemen gelmişti yamacıma, Şer İttifakı üyesi olduğunu ortaya serercesine konuşmalara kulak kabartmıştı.

"Cemre bir süre buralardaymış. Yanına koruma vermek istedim ama gerek yok dedi," diye devam etti Savaş. İşte bu, konuşulmasını asla beklemediğim bir konuydu. Dudaklarımı ısırdım. Neden Cemre konuşuluyordu ki şimdi?

"O zaman gerek yoktur," dedi Tekin.

"Öyle mi diyorsun?"

"Aynen. Koca kadın. Kendi kararını kendi verebilir," diye yanıtladı Tekin.

O anda telefonu titreyen Lila, bana ekranını göstererek aramayı cevaplaması gerektiğini ima etti. O, seranın iç kapısından usulca eve girerken Tekin ve Savaş'ın sohbetleri devam ediyordu.

Saniyeler sonra, "Yazılım konusunda bir gelişme var mı?" dedi Savaş bambaşka bir konudan bahsederek. "Vakit geçiyor. Keşke en azından yedek planımız olsaydı."

"Yedek planla ilgilenmiyorum."

"İlla en zorunu istiyorum diye tutturacaksın, değil mi?"

"Elinde *Scorpius*'un gelişmişi var, Savaş. Benim tam olarak istediğim de bu."

"Neydi adı?"

"Neyin?"

"Şu yazılımın..."

"*Ouroboros*..." Kısa bir an duraksayan Tekin devam etti. "Kendi kuyruğunu yiyen yılan... Sonsuz bir varoluş..."

"Valla beni metaforik anlamlarından çok yapabilecekleri ilgilendiriyor," dedi Savaş.

"Yapabileceklerinin sonu yok," dedi Tekin memnun bir tonda. "*Scorpius* gibi kolay tespit edilebilen bir yazılım da değil."

"O hâlde Matthias son ana kadar *hack*lendiğini anlamayacak."

"Ruhu bile duymayacak!" dedi Tekin gülerek. "Öyle bir casus yazılım bu. Sadece öğrendiğinde *hack*lendiği için karalar bağlamakla meşgul olacak."

Duyduklarım üzerimde şok etkisi yaratırken öylece kalakaldım. Arayışında olduğu yazılım bu muydu? Tekin, bu yazılımı Fransız'ı *hack*lemek için mi istiyordu?

"Ellerim kaşındı bak şimdi sen böyle söyleyince! Artık kabul etsin, amına koyayım! Yıldım beklemekten." Birkaç saniyelik sessizlik sonrası Savaş sözlerini sürdürdü. "Emir altında çalışabilecek bir adam olmaması beni düşündürüyor ama yalan söyleyemem. Girmeyelim birbirimize."

"Fark etmez! İşinde bir dâhi olması yeterli benim için. Ki öyle! Benim emrimde çalışmayacak zaten."

"Bu hafta içi çalalım mı kapısını o zaman yeniden?"

"Yok, siz değil. Bir benimle muhatap olur o," dedi Tekin. Her kimden bahsediyorlarsa belli ki prensipli biriydi. "Yarın arayacaktım zaten. Muhtemelen de kararı olumlu olacak."

"Öyle diyorsan..."

Birden koltuktan kalkıldığını belli eden gıcırtılar duyuldu. Tekin, "Ben bir mekânı arayıp kontrol edeyim. Yavaştan çıkarız," dedikten sonra konuşmaları sonlandı. Bunun üzerine ben de eve girmiş, girer girmez de Lila'yla karşılaşmıştım.

Merdivenlere yöneldiğimizde Lila az önce serada duyduğu ismi sorarak "Cemre kim?" dedi.

"Ayrılığı aşamayan eski sevgili," diye yanıtladım basamakları tırmanırken. "Dün akşamki davette öğrendim ben de. Tekin'le görüşmek için gelmiş galiba."

"Yeniden denemek istiyor yani..." dedi Lila.

Zorlukla yutkundum. "Sanırım."

Omzunu silkti. "Boşa bir çaba. Adamın umurunda değil çünkü."

Üst kata ulaştığımızda Lila'yı kolundan tutup durdurdum ve "Nereden anladın?" diye sordum. Kabul etmesem de farklı bir bakış açısına ihtiyaç duyuyordum.

Başını hafifçe sağa eğen Lila'nın dudakları kıvrıldı. "Sence bu adamın Cemre'ye karşı bitmemiş duyguları olsaydı sana göstermelik bir ilişki teklif eder miydi?" Çenemden tuttu, bilmiş bilmiş sırıttı. "Hazel, aşkım..." diye mırıldandı. "Ortalık yangın yeri. Bence artık kabul et ve aç gözlerini."

Cevap vermemi beklemeden yatak odasına girdi. Söylediği her bir sözcük bu gecenin âdeta bir emaresiydi. Kalbim dört dönüyordu göğüs kafesimde. İçten içe hissediyordum, bu gece bir şeyler benim için geri dönüşü imkânsız şekilde değişecekti.

16. BÖLÜM

Gece soğuk, caddeler kalabalıktı. Ankara'nın hafta sonu trafiği, uzun bir gecenin habercisi sayılacak kadar karmaşıktı. *Escalade* kilometreleri ağır ağır yutarken arabada yalnızca Lila'nın telefonda birilerine laf anlatmaya çalışan sesi vardı.

Ayna görevi gören camdaki görüntümü son kez kontrol ettim. Siyah payetlerden oluşan mini bir etek giymiştim. Eteğin şaşaasını ise üzerimdeki beyaz, *crop*, uzun kollu gömlekle sakinleştirmiştim. Gömlek dümdüz göbeğimi açıkta bırakıyor, göbeğimdeki taşlı *piercing*in parıltısı ise eteğime uyuyordu. Ayaklarımda en sevdiğim *stiletto*larımdan biri vardı. Bilekten taşlarla bağlı siyah *Jimmy Choo*'lar ince uzun bacaklarımı ortaya seriyordu. Kolumdaki pırlantalı saatim ve yılan şeklindeki bileklikler, kulağımdaki pırlanta küpem, taşlı küçük çantam da görüntümü tamamlıyordu. Siyah uzun saçlarımı dalgalı hâlde açık bırakmıştım. Dumanlı göz makyajıma kırmızı rujum eşlik ediyordu.

Daima süslü biriydim ama bu gece beğenilme arzum beni bile şaşırtacak kadar yoğundu. Belki içimdeki *'bir şey olacak'* diye fısıldayan beklenti dolu histen kaynaklanıyordu. Ya da belki de boş, temelsiz bir hayaldi bu. Sanırım hangisi olduğunu anlamam için gecenin sonunu beklemem gerekiyordu.

Tekin mekâna bizden önce gitmişti. Mesaj atarak öncesinde halletmesi gereken işler olduğunu söylemiş, bizi Cihan'ın bırakacağını belirtmişti. Nereye gittiğimizi sormamış, yalnızca arkadaşımla güzel bir gece geçirmeye odaklanmıştım. Üstelik Tekin'in bu gece silah mevzusunun çözüleceğini söyleyişi aklımdayken nasıl olacağına dair heyecanım da artmıştı.

Araç nihayet ışıklı bir binanın önünde durdu. "Geldik, Hazel Hanım," dedi Cihan ama arabanın buharlı camlarından dışarısı görünmüyordu. Onun açmasını beklemeden uzanmıştım ki kapı ansızın açıldı. Tekin oradaydı, bir eli kapıyı tutuyordu. Diğeriyse cebindeydi, fazlasıyla rahat görünüyordu.

Önce Lila'ya elini uzattı ve "Hoş geldiniz," diyerek inmesine yardımcı oldu. Lila birkaç adım ilerleyip binaya yaklaşırken Savaş da hemen oradaydı. Hem adamlara bir şeyler söylüyor hem de etrafı kolaçan ediyordu.

Tekin'in elini tutarak inerken geldiğimiz mekânın farkına vardım. "Hihhh! Ben o kadar uzun süredir buraya rezervasyon yaptırmaya çalışıyorum ki!" diye cıvıldadım.

"Öyle mi?" dedi Tekin boğuk sesiyle. Keskin bakışları yüzüme odaklanmıştı.

"Evet," dedim heyecanla. "Ama sürekli yerimiz yok diyerek geri çeviriyorlardı beni."

"Hmm... O da seni geri çevirenlerin ayıbıymış!" dedi Tekin ama sözlerine odaklanamadım.

Tekin'den zorlukla çektiğim bakışlarımı, binanın güzelliğinden alamıyordum. Antik Yunan mimarisinden ilham alınarak tasarlanmış mekân, fazlasıyla büyüleyici duruyordu. Bina sütunlarla ve heykellerle çevriliydi, Akropolis'in gizli tapınaklarından birindeymiş gibi bir his uyandırıyordu. Ya da ismine bakacak olursak Antik Yunan'daki mitolojik bir mağara olduğu da söylenebilirdi. Çünkü devasa kapısının üstünde konumlanmış *Cave*[41] adı, kırmızı ışıklandırmaları sayesinde göze çarpıyordu.

Lila, "Şu muhteşem arka planla bir video çekmezsem içimde kalır!" diye ileriden bana seslendi.

"Hemen geliyorum, Liloş'um," diye yanıtladım.

Tekin o sırada çoktan cebinden çıkardığı sigarasından bir dalı dudaklarının arasına bırakmıştı. Bana da uzatınca kendi sigaramı almadığım ve gece boyu bir daha içme şansım olmayabileceği için hemen yaktım.

Yanımıza gelen Lila, sigara içtiğimi görünce bana kınayan bir bakış attı, dudaklarını oynatarak kimsenin duyamayacağı şekilde, *"Bok iç!"* dedi. Ardından Tekin'e dönüp "Tekin, Hazel'le bizim bir fotoğrafımızı çekebilir misin?" diye rica etti.

"Çekerim tabii," diye cevapladı Tekin.

Telefonunu Tekin'e veren Lila, üzerindeki kabanı çıkarıp çantasıyla birlikte kapının önündeki kısa sütunlardan birine koydu. Siyah mini elbisesiyle salınarak fotoğraf için güzel bir arka plan aramaya koyuldu.

Ben de sigarama dikkat ederek kabanımı çıkarırken soğuk bir rüzgâr esti üzerime doğru, kıyafetimin açıkta bıraktığı göbeğime vurdu. Durduğum yerde titrer gibi olunca gözlerim Tekin'inkileri buldu.

Büyük sütunlardan birine omzunu yaslamıştı. Gözleri benim üzerimdeydi; mini eteğime, *piercing*li göbeğime, yüksek topuklu ayakkabılarımın ortaya serdiği ince bacaklarıma attığı bakışlar ölümcül sayılırdı.

[41] Cave; İngilizcede 'mağara' anlamına gelir.

"Somurtkan mısın biraz?" diye mırıldandım. Ama beni şaşırtarak kıyafetimle ilgili yorumda bulunmadı. Dudağına götürdüğü sigarasının ucu, bakışlarıyla aynı anda yanarken baştan ayağa titrememe sebep oldu. "Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum ısrarla. Belki bir şeyler söylese ve benimle didişse bedenimdeki bu garip titreyişten de kurtulurdum.

"Kelimelerim tükendi," diye yanıtladı beni.

"Neden?"

Ağır ağır üzerimde dolaşan bakışları açık göbeğimde takılı kalıp en nihayetinde yüzümde durdu. "Bence sen çok iyi biliyorsun nedenini," dedi hemen peşinden. Fakat ben yanıt veremeden, "Hadi git!" diye homurdandı. "Arkadaşın zaten kısa süreliğine burada. Geldiğine değsin. Fotoğraf çekileceksiniz daha."

Kaba mıydı, kibar mıydı, insan kararsız kalıyordu. Fakat hakkını yiyemezdim, Lila'ya çok nazik yaklaşıyor, onunla sohbet ediyor, güzel vakit geçirmesi için elinden geleni yapıyordu. Hadi yine iyiydi! Hanesine artıyı eklemiştik, listedeki eksiler iyiden iyiye silikleşiyordu.

Hoş, kıskançlığı, başına buyrukluğu, hödüklüğü ve küfürbazlığı dışında bir eksisi var mıydı, içimdeki hazırcevap kadın artık emin olamıyordu. Ama neyse ki dışarı kadar taşan müzik sayesinde, bu aniden kendini gösteren dürüstlüğüm de hızla kayboldu.

"Koş koş!" diye bağırdı Lila. Neyden olduğunu bilmiyordum ama kaçarcasına yanına koştum. Belki hislerimden, belki içimdeki seslerden, belki de beni Tekin'in malum teklifini kabul etmeye delicesine teşvik eden o şeyden kaçıyordum.

Lila'nın yanına ulaşınca Tekin birkaç pozumuzu çekti fakat bu Lila'ya yeterli gelmedi. Teşekkür edip Tekin'den aldığı telefonunu karşıda bir yere koydu. Video kaydını çoktan açmıştı. Hareketli bir şarkının melodisi dışarıda yankılanırken koluma girerek dans etmeye başladı. Benim de ona ayak uydurmam birkaç saniyemi almıştı. Bir müddet dans ettikten sonra kahkahalarla birbirimize sarıldık. Öyle özlemiştim ki bu tasasızlığımı. Neşeyle gülerek, uzun zaman sonra kendim gibi hissederek eğlendiğim bir akşam olacaktı. Yarın yeniden asıl gündemimize dönecektik ama bu gecenin her anının tadını çıkaracaktım.

Lila dans ettiğimiz videoyu açıp izletti. "Harika çıktı! Hemen *Instagram*'a atmam gerek. Seni de etiketlerim."

O sırada Tekin sigarasını söndürüp yanımıza gelmişti. "Hallettiniz mi?" diye sordu.

"Evet. Çok güzel bir video çektik." Dudaklarımda az önce Lila'yla dans ederken hissettiğim o mutluluğun kıvrımı vardı. Tekin'in bakışları da bir anlığına dudaklarıma kayınca, ikimizin de adımları istemsizce birbirine yaklaştı.

"Mutlu musun?" diye mırıldandı. Sıradan bir soru değildi bu, anlamıştım. Bugün galeride gördüğü hâlimle alakalıydı.

Boğazım kururken dudaklarımı ısırıp başımı salladım. "Hı hı... Arkadaşlarımla vakit geçirmeyi özlemişim. Başıma gelen belalardan önce tam da böyle bir hayatım vardı benim."

"Güzel," dedi dudaklarının sağ köşesi havalanırken. "Bundan sonra hayatına kaldığın yerden, tıpkı eskisi gibi devam edeceksin o hâlde."

Bu söylediği mümkün değildi. Her şey nasıl eskisi gibi olabilirdi ki? Arhavi'ye gidip onun karşısına çıktığım geceden beri hem hayatımda hem de içimde çok şey değişmişti. "Başımdaki dertten kurtulayım yeter ki. Gerisi önemli değil," dedim ama bakışlarından anladığım üzere bu Tekin'in hoşuna gitmedi.

"Önemli," dedi üzerine basa basa. "Başındaki dertten zaten kurtulacaksın. Bu gece bir kısmından, yakında tamamından." Ben bu gece neler olacağını merak ettiğim sırada, "Hadi girelim içeri. Üşüyeceksin," dedi.

İtiraz etmedim. Başımı salladım ve kabanlarımızı arabaya bıraktıktan sonra, yalnızca saniyeler içinde Arjantin Caddesi'nin en güzel yerinde konumlanmış kulübe, *Cave*'e peş peşe girdik.

Kulüp çok nezihti ve kalabalığı tam kararındaydı. Buram buram kalite ve lüksün hissedildiği bu mekâna her önüne geleni almadıkları aşikârdı. İnsanlar taşkınlıktan uzak eğleniyordu ama umuyordum ki gecenin devamında da bu çerçevenin dışına çıkılmazdı.

Tekin arkamızdan yaklaşıp "Locayı ayarlıyorlar," diye bilgi verdi. Özel bir yer ayarladığını bilmiyordum ama zaten Tekin için aksi düşünülemezdi. "İçecek bir şey ister misiniz öncesinde?"

Bu sorusundan hemen sonra bara ulaşmıştık, hızlıca sipariş ettiğimiz *margarita*lar önümüze dizilmişti. Tekin kendisi ve Savaş için viski istemişti. Ansızın başlayan Türkçe müzikse beklentimin çok ötesindeydi.

Dertlerim sarmış beni, simsiyah bir tül gibi
Gel bir bak şu hâlime, sanki solmuş gül gibi
Yaşanan anılarım dün gibi
Söndürme bu ateşi kül gibi

Haydi inat etme, bana olmaz deme
Seviyorum de, sarıl bana ♪♪[44]

Lila'yla aynı anda gözlerimiz kocaman açıldı. "Türkçe müzik mi çalıyor burası?" diye kıkırdadım.

Ajda'nın en kıvrak şarkılarından biri mekânı doldururken Lila'yla kadehlerimizi tokuşturduk ve saniyeler sonra kendimizi eğlenceye kaptırırken bulduk. Çok iyi bildiğimiz, daha önce defalarca tecrübe ettiğimiz üzere tekila pişmanlıktı fakat bu gece dikkatli içmeyi umuyorduk.

Minik çantalarımızı Tekin'in eline tutuşturduk ve o, Savaş'la birlikte locaya doğru ilerlerken şarkı değişti. *"Rakkas geldi meydane!"* diye bağıran Sezen'i duyunca elimizdeki kadehleri bara bırakıp piste atıldık. Lila çoktan dans etmeye başlamıştı, ben de ona eşlik etmeden duramadım. İçimde fokurdayan enerjinin yanında dans ederek, içki içerek, neşeyle kahkahalar atarak bastırmak istediğim bir fırtına vardı. Günler boyu yaşadıklarımın haddi hesabı yokken bu geceyi çoktan hak ettiğim gerçeğini ise inkâr etmek imkânsızdı.

Salla, salla, gül memeler çağlasın
Salla, salla, yer yerinden oynasın ♪♪[45]

"Sallaaaaa!" diye bağırdı Lila coşkulu bir tavırla.

Müziğin şiddeti artınca Lila'yı pistin tam ortasına çektim. Pist kalabalıktı. Bazıları çiftler hâlinde dans ediyor, bizim gibi kız kıza gelmiş birkaç grup ise şen kahkahalar atıyordu. Erkeklerin damsız girmesine izin verilmeyen mekânlardandı burası. Dolayısıyla çoğu, kız arkadaşlarıyla birlikte eğleniyorlardı.

Göz ucuyla özel localara baktığımda Tekin'in orada olduğunu gördüm. Garsonlardan birine emir verirken bile bakışlarını benden ayırmıyordu. *DJ* ise şarkıları kısa keserek harika bir potpuri oluşturuyor, sanki bu gece Türkçe popun tüm enfes parçalarını çalmaya yeminliymiş gibi davranıyordu.

Yan, gece gündüz yan, milim milim yan
İnim inim inle aşkımdan, hâline yan
Bensizliğine yan, sensizliğime yan

[44] Ajda Pekkan'ın *Sarıl Bana* adlı şarkısından.
[45] Sezen Aksu'nun *Rakkas* adlı şarkısından.

Beni bu hâle nasıl getirdiğine yan ♪♪[46]

En sevdiğim şarkılardan biri çıkınca Lila'yla kollarımız aynı anda havalandı. Gerçi düşününce ben bütün şarkıları çok seviyordum ama konumuz bu değildi. İstemsizce saçlarımı arkaya savurdum, dudaklarım kıvrıldı. Tepemizde kocaman, ortama harika bir ambiyans katan kırmızı bir disko topu vardı. Işıltıları, üzerimdeki parıltılı eteğin etrafa saçtığı ışıkla yarışırdı.

Şarkı tüm seksiliğiyle etrafımızda yankılanırken Lila'yla ikimiz bağıra çağıra eşlik etmeye başladık. O kadar uzun zamandır böyle eğlenmiyorduk ki özlediğimiz ortadaydı.

Kalçalarımı müziğin ritmine uygun şekilde, kendimden geçmişçesine kıvırdığım sırada gözlerim Tekin'in bakışlarıyla çarpıştı. Locanın etrafını çevreleyen sütunlardan birine omzunu yaslamıştı. Lacivert ve kırmızı tonlarıyla kışkırtıcı bir uyum yakalamış dekorasyonun ortasında, siyahlar içindeki karanlık ve kudretli bir hükümdardan farksızdı. Elindeki kristal kadehi dolduran kehribar renkli sıvıyı hafifçe çalkaladı, ardından gözlerini benden ayırmadan ağır ağır yudumladı. Sanki içtiği viski değil de bendim, tek bir hareketinin üzerimdeki etkisi alevden bir denizin ortasında kalmaktan farksızdı.

Yakıcıydı deniz. Günaha ve tutkuya davet eden bir hâli vardı. Fakat buna rağmen kimsenin olamayacağı kadar korunaklıydı. Usul usul içime işliyordu sıcaklığı. Tüm bedenim alevler içindeydi ama asıl mesele kalbimi korumaktı.

Gözlerimi büyüsünden ve bakışlarının sıcağından kaçmak ister gibi yumup kendimi müziğe bıraktım. Fakat onu görmemek yeterli değildi, bu kez de sözleri tüm yakıcılığıyla kulağımdaydı.

Bugün açık açık, *"Kıskanıyorum,"* deyişini düşünmemek, bu sözcüğe kapılmamak için âdeta ant içmiştim ama bu kadardı. Üstelik... Sergi alanındaki hâlimi gördüğünde gözlerinde beliren ifade, gözyaşlarımı silişi, ona güvenmemi isteyişi, bana sımsıkı sarılışı... Bunlar da beni dirençsiz bırakmıştı.

Düşüncelerimde kaybolmaktan korkarak nefes nefese bara yaklaştım ve barmene Lila'yla ikimizin çok sevdiği kokteyl *shot*lardan sipariş ettim. "Dört tane *kamikaze* alabilir miyim?" dedim ellerimi yüzüme doğru sallayıp serinlik yaratmaya çalışırken. Barmen siparişimi hazırlarken bakışlarım mekânda gezindi. Lila da çoktan yanıma gelmişti.

"Ne söyledin?" diye sorduğunda barmen *shot*larla geri döndü ve dördünü de önümüze bıraktı.

---

[46] Ajda Pekkan'ın *Yan* adlı şarkısından

"Dört *kamikaze*!" diyerek Lila'nın sorusunu da yanıtlamıştı.

"O kadar uzun zamandır bir şey içmiyordum ki," dedi Lila.

"Bense şu son sekiz gün hariç, haftalardır uyumak için sürekli bir şeyler içmek zorunda kaldığımdan alkoliğe bağlayacaktım artık."

"Bir çare bulmamız lazım senin bu problemine," dedi Lila. İkimiz de *shot*lara uzanınca, "Üç! İki! Bir!" diye geri saymaya başladı. Aynı anda *shot*lar ellerimizde havalandı, küçük kadehleri önce birbirine tokuşturduk, ardından bir kez masaya tıklatıp hızla boğazımızdan aşağı yuvarladık.

İçtiğim sıvının ekşiliğiyle yüzüm buruştu, boğazım yandı. "Offf! Resmen unutmuşum ne kadar sert olduğunu!" diyebildim zar zor. Uzun zamandır kız kıza eğlenmemiştik ve biz genelde böyle şatafatlı şeyleri kız kıza çıktığımızda içerdik.

"Buldum!" diye yükseldi Lila.

Neyden bahsettiğini anlamayınca kaşlarım çatıldı. "Neyi?"

"Uyku sorununun çözümünü!"

"Neymiş?" deyip hemen ekledim. "İlaç deme sakın bak, istemiyorum."

"Yani..." diye mırın kırın etti. "Bir nevi ilaç aslında. Nasıl baktığına göre değişir." Gözlerimi merakla ona dikince ağzındaki baklayı bir nefeste çıkarıverdi. "Tekin'le uyumak!"

Girdiğim şokla tükürüğüm boğazımda kaldı. İstemsizce öksürmeye başladım. "Ne saçmalıyorsun ya?" dedim öksürüklerim nihayet zayıfladığında.

"Ne? Harika bir çözüm bence. Kitaplarda hep öyle oluyor." Omzunu silkti. "Kız bir sebepten uyuyamaz. Ama adamın kokusunu aldığı an hop!" Ellerini birbirine çırptı. "Uyku uzak diyarlardan çıkagelir." Kısa bir an düşündü. "Bak mesela İskoç Gülü'nde de vardı öyle bir kısım," dedi Tekin'e açık sayfalarıyla yakalandığım kitabı kastederek. "Veronica'yı Edward'ın düşman klanının beyi kaçırmıştı. Vahşi İskoç'um Edward'ım tabii ki onu bulmuş, düşmanlarını da bir bir kılıçtan geçirmişti." Hayran hayran iç çekti. "Peki sonra ne oldu?"

"Ne oldu?" dedim her sahnesini ezbere bildiğim hâlde.

"At üzerinde günlerce seyahat ettiler. Arada verdikleri molalarda Veronica'nın kâbuslar nedeniyle uyuyamadığını fark etti Edward'ım keskin bakışlım. Ve nihayet yolculuk bittiğinde Veronica'yı kucağında kalesine taşıdı. Hem de kendi odasına! Veeeeee... En can alıcı yeri geliyor." İşaret parmağını havaya kaldırdı. "Veronica'yı kendi *kilt*inin[47] renklerine bürünmüş o çarşaflara yatırdı."

[47] Kilt: İskoç erkeklerinin giydiği farklı renklerde, genellikle kare desenli bir etektir. Bulundukları klanı temsil eden şekildedir.

O kadar coşkuluydu ki gözlerimi devirmeden yapamadım. "Yani?"

"Yanisi canım," dedi bilmiş bilmiş. "Bu bir İskoç romanında ne demektir, bilirsin. *'Seni kendi renklerimle sardım. Artık benim kadınımsın.'*"

"Sen ve zehirli kitapların," dedim sinirle. "O kitaplarda yazan her şeyi uygulayacaksak işimiz iş!"

"Uygulamak istemediğini söyleme bana," dedi kaşlarını edepsiz imalarla indirip kaldırırken.

"Hiç de bile!" diyerek inkâr ettiğim sırada eğlenceli bir şarkı başladı.

Çel şu kulun aklını Allah'ım
Alıp da kaldırsın beni dağlara
Ele rezil olurum vallahi
Gelin edecek beni dedim eşe dosta ♪♪[48]

"Sen bu fikrimi bir düşün," dedi Liloş göz kırparak son *shot*ını da içerken.

"Çok konuşma da hadi locaya geçelim artık," diye yanıtladım onu. Ve şarkının *'Hadi yârim hazırım dünden, hele yârim beni al benden!'* sözleriyle birlikte locaya yürüdük.

Tekin locanın en köşesine oturmuştu. Bir kolunu rahat bir tavırla sanki buranın sahibiymiş gibi koltuğun başına atmıştı, içkisini yudumluyordu. Savaş da oradaydı, ikisi bakışlarını mekândaki hareketten ayırmamalarına rağmen koyu bir sohbete dalmış gibi görünüyorlardı.

Biz gelince ikisi de hafifçe toparlandı. "Eğleniyor musunuz?" dedi Tekin, ben onun yanına otururken.

"Hı hı..." diye onayladım onu. "Müzikler harika!"

Cave'de uzun zamandır boşluk yakalamaya çalışıyordum. En son doğum günüm için aradığımda bir boşluk açılırsa haber vereceklerini söylemişlerdi. Aslında Tekin'e söylesem hallederdi, buraya bu kadar hâkim göründüğüne göre belli ki sahibi tanıdığı biriydi. Ama yeterince sıkıntımı üstlenmişti zaten, bir de bunu rica edemezdim.

O sırada Tekin'in bizim için hazırlattığı enfes atıştırmalıklar önümüzdeki sehpaya dizilmeye başlandı. Evden çıkmadan önce zaten bir şeyler yemiştik Lila'yla ama ufacık atıştırsak iyi olacaktı.

O andan sonra saatler engelleyemediğim bir hızla uçup gitti. Sık sık sohbet ettik, Savaş da bizimle çok ilgiliydi. Başta Lila'ya yürüdüğünden

[48] Sibel Alaş'ın *Firarım Ben* adlı şarkısından.

endişelendim ama bunu Tekin'e gizlice sorduğumda beklemediğim bir yanıt aldım. Söylediğine göre Lila, Savaş'ın seneler önce bir kazada yitirdiği kız kardeşine benziyordu. Bu bilgiden sonra daha dikkatle gözlemlediğimde tavırlarının bir abi edasında olduğu da görülüyordu.

Birbirinden güzel şarkılar geceyi renklendirdi. Sık sık Lila'yla piste çıkıp dans ettik. Tüm kurtlarımızı dökmüştük, bu bizi epey idare ederdi. Tekin ve Savaş'ın dans etmesini zaten beklemiyorduk, ikisi de bizi yanıltmadı.

Saat gece yarısını geçtiği sırada, Tekin'in adamlarından biri yanımıza yaklaştı. Eğilip Tekin'in kulağına bir şeyler söyleyince beklenen anın geldiğini anladım.

Tekin bana dönüp "Misafirimiz olacak," diye bilgilendirdi.

"Öyle mi?"

"Evet. Kısa bir toplantı yapacağız. Senin de katılmanı istiyorum."

"Olur," dedim heyecanla. Bu gece silah mevzusunun çözüleceğini söylemişti. Anlaşılan o ki her şeyi kendi kulaklarımla duymamı istiyordu.

"Lila," dedi Tekin hemen sonra. "Bir süre yalnız bırakacağız seni. Sıkılır mısın? Savaş burada, yanında olacak hemen."

"Aslında," diye atıldı Lila o anda aklına gelmiş gibi. "Saat zaten epey geç oldu." Bana baktı. "Beni eve bıraksalar? Yarın akşamüzeri uçağım var malum. Ertesi gün de hastane. Hem ben biraz dinlenirim hem de siz işlerinizi halledersiniz."

Amacının bu olmadığını biliyordum. Dinlenmek bahanesiydi, Tekin'le beni gecenin kalanında yalnız bırakmak istiyordu.

"Ama..." desem de konuşmama izin vermedi.

"Hiç ama deme, Heyz'im. İşlerinizi halledin. Önemli bir konu bu." Tekin'e döndü. "Acele etmenize de gerek yok. Zaten evin çevresinde koruma ordusu var."

"Nasıl istersen," dedi Tekin. "Uçak için de endişelenme." Oturduğu yerden ayaklandı. "Havaalanında bizim uçak bekliyor. Yarın saat kaçta istersen seni İstanbul'a götürecek."

"Teşekkür ederim, zahmet vermeyeyim."

"Duymamış olayım," dedi Tekin. "Ben çocuklara haber vereyim, arabaları hazırlasınlar. Savaş da seninle birlikte gelecek. Hemen yan evde olacak," deyip Lila'nın içini rahatlattıktan sonra yanımızdan Savaş'la birlikte ayrıldı.

Onlar gidince Lila çantasını toparladı ve derin bir nefes alarak bana baktı. Fakat bal rengi gözleri derindi, içimi okumaya çalıştığı açıktı. Sanki

saatlerdir kendini frenliyordu ve fırsatını bulmuşken zihnindekileri benimle paylaşacaktı.

"Hazel!" deyip kolumu tuttu. Bakışları bir parça endişe, bir parça da bilgelik taşıyordu. "Şimdi sana bir şey soracağım ama bana doğruyu söyleyeceksin." Ne geleceğinin merakıyla başımı salladım. Fakat, "Sen âşık mı oldun?" diye sorduğu anda, kolumu istemsizce tutuşundan kurtardım.

"Ne saçmalıyorsun, Liloş?" dedim birileri duyacak diye rahatsız bir şekilde etrafa bakınarak.

"Farkında değilsin," diye mırıldandı. Hâli, tavrı öyle kendinden emindi ki sanki benim bile anlayamadığım her şeyin içten içe farkındaydı.

"Neyin?" diye sordum kendime engel olamadan. Bu konuyu hem konuşup içimdekileri dökmek hem de sonsuza kadar kapatmak istiyordum. Deli dehşet bir ikilem vardı ruhumda, bununla nasıl başa çıkacağımı ise bilmiyordum.

"Bakışlarını ondan hiç çekemediğinin..."

Gözlerim şokla açılırken "Daha neler!" diye itiraz ettim. Gerçekten böyle miydi? Tekin de böyle mi düşünmüştü yoksa? Ben sürekli ona baktığım için mi o da beni izliyor gibi gelmişti?

"İnkâr etme. Bütün gece dans ederken bile aklın ondaydı."

"Benim neden aklım onda olacakmış? Onun aklı bende olsun." Çenemi hafifçe havaya diktim. "Ayrıca... Bugün aramız fena değil diye aldatmasını bu seni. Bana yaptığı o saçma teklife hâlâ kızgınım, unuttun galiba?"

"Neden kızgınsın peki o teklife? Hiç düşündün mü?"

"Saçmalığın dik âlâsı çünkü!"

"Hayır. Aksine," dedi kendinden emin bir tavırla. "İçinde bulunduğun tehlikede verebileceğin en mantıklı karar bu. Ama sen saçma buluyorsun. Normalde çok zeki bir kadın olmana rağmen... Neden?"

Ellerimi göğsümde öfkeyle bağladım. "Senin bir fikrin var anlaşılan..."

"Var evet," dedi gülerek. "Yediremiyorsun çünkü." Kısa bir an düşünüp bombayı patlattı. "Sahte olmasını!"

"Daha neler, Liloş!" dedim huzursuz bir tavırla çantamın zinciriyle oynarken. "İyice saçmaladın."

"Hazel..." dedi yumuşak bir sesle. "Bana bari dürüst ol."

"Dürüstüm zaten," diye yükseldim.

"Değilsin," dedi bana bir ayna tutar gibi. Zihnimden geçen düşüncelerin tümü, şimdi bir bir Lila'nın dilindeydi. "Bu oyunu kendini korumayı almak için bile oynamak istemiyorsun çünkü istediğin sahtesi değil gerçeği."

"Hayır. İstemiyorum." Öyle içimi okur gibi bakıyordu ki bir an bakışlarım dalgalandı. Çenem engel olamadığım bir titreyişe maruz kaldı. Göğsüm de saçma sapan bir hisle sıkışınca "İsteyemem..." diye fısıldadım ansızın.

"Neden?" diye sorarken bakışları anlayışla kısılmıştı.

"Önce o istemeli çünkü," diye açıkladım içimdeki çalkantıyı. "İlk o. En çok o. Anlıyor musun?"

"Zaten öyledir belki... Aksi olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Bilmiyorum. Bilmediğim için de güvenli tarafta kalmayı tercih ediyorum."

"Öğrenmenin bir yolu var bence..." dedi beni ikna etmeye çalışır gibi.

"Neymiş?"

"Teklifini kabul etmek!"

Güç bela yutkundum. İtiraz etmek istedim ama söylemem gerekenleri bir türlü dile getiremiyordum. Saniyeler geçip gitti fakat ben öylece Lila'ya bakıyor, hislerimi görmesin diye ruhumu örtebileceğim bir örtü arıyordum. Oysa nafileydi, gizlediğim her şeyi görüyordu. "Ya insanları inandırmak için... Başka şeyler de yapmak gerekirse..." diyerek endişelerimden birini ortaya serişimin ardında belki de zaten en yakın arkadaşımın karşısında çırılçıplak kalışım yatıyordu.

"Ne gibi?" diye sordu kaşları çatılırken.

"Öpüşmek mesela..." dedim tek nefeste. "Dokunmak ya da..."

Ne demek istediğimi anlamamıştı. "Eee?"

"Olmaz," dedim kaçar gibi.

Tek kaşını kaldırdı. "Öpüşmeyi istemiyorsun yani?"

En nihayetinde, "Ya o istemiyorsa?" diye patladım ansızın. "Ya böyle bir şey yapmak zorunda kalırsak ve Tekin..."

Sonunda söylemek istediğim şeyi anlamıştı. "Buna çok da bayılmadan, delice bir arzu hissetmeden yaparsa mı?"

"Evet," diye onayladım. "Ten uyumu demiştin... Ya bu benden ona nefes kesecek kadar çoksa ama ondan bana yeterince yoksa?"

Durdu, durdu. En sonunda beni azarlamaya başladı. "Kızım sen salak mısın? Aklını mı kaybettin sekiz günde ya?" diye hayıflandı. "Bu kadar aptal değildin. Hiç mi görmüyorsun adamın sana bakışlarını? Yiyecek gibi bakıyor resmen. Gözü hep sende be! Sence bu adamın seni öpmeyi istememesi gibi bir ihtimal olabilir mi?" Hızını alamamışçasına saydırdıkça saydırdı. "Mıknatıs gibisiniz. Her yan yana geldiğinizde birbirinize çekiliyorsunuz.

Ateş fışkırıyor adamın gözlerinden sana bakarken, ateş! Nasıl anlayamıyorsun bunu? Ya istemeden öperseymiş! Ne öpmesi be, ne öpmesi? Adam seni bir yerlere hapsetmek, sonra da seninle sabahlar olmayacakmış gibi sevişmek ister gibi bakıyor! İnşallah bir an önce yapar da görürsün ten uyumu var mıymış, yok muymuş."

Lila'nın patlaması *acaba* dediğim her şeyi *evet* olarak yanıtlıyordu. Fakat benim bunları Tekin'den duymaya ihtiyacım vardı. Başka türlü içimdeki kuşkunun etkisini yitirmesi imkânsızdı. "İnsan bunlara aldanabilir. Yanlış anlayabilir," diye mırıldandım. "Tamam, davette duyduklarımın eksik olduğunu bugün açıkça beni kıskandığını söyleyince kabullendim ama... Ya o duygularını bu işten kolaylıkla ayırabilirse ve ben beceremezsem... Ve her şey bittiğinde..."

"Kırık bir kalple ortada kalırsan mı?" dedi Lila satır aralarını okumakta ne kadar başarılı olduğunu kanıtlarcasına.

Başımı onaylarcasına salladım. "Sen hep demez misin? Keşke dememek için mantıklı düşünmek lazım diye. Asıl senin mantığın nerede?"

"Mantığımı ortaya sürmem için bir şey yaşanmadı henüz," diye mırıldandı. "Ayrıca... Yarım kalan şeylerin keşkesi insanın canını acıtır, evet. Ama hiç yaşanamamış anların keşkesi de daima içinde ukde kalır."

Birkaç saniye düşünüp "Sen peki..." dedim zorlukla. Biraz daha ikna edilmeye ihtiyacım vardı. "Geriye dönebilsen... *Onunla...*"

Cümlemi bitirmemi beklemeden ne sormak istediğimi, Baran'ı kastettiğimi anladı. "Yine de yaşardım," diye yanıtladı. Savaş'ın bize doğru yaklaştığını görür görmez ise aceleyle sözlerini tamamladı. "İyi düşün, Hazel! Bu bir taşla iki kuş vuracağın bir fırsat. Hem korunacaksın. Ki bu şu anda en önemli gündemimiz. Hem de onu tanıma şansın olacak. Sen hayatımda gördüğüm en güçlü kadınlardan birisin. Asla korkak olmadın. Şimdi inadını, endişeni bırak ve hayatı sana geldiği şekilde yaşamaya bak."

Sözleri biter bitmez Savaş'ın yanımıza gelmesiyle Lila'nın dudaklarında esrarengiz bir gülümseme belirdi. Sözleriyle sersemletmişti beni. Ve o andan sonrası verdiğim tüm kararların sarsılacağı anlardan ibaretti.

Instagram'da öylesine gezindiğim dakikalar boyunca gelen giden olmadı. Yalnızca Lila'dan eve vardığını belirten bir mesaj ulaştı. Nihayet saniyeler sonra yanımda bir hareket hissedince hemen döndüm. Tekin'i görmeyi beklemiştim ama Cihan'dı.

"Tekin abim sizi yukarıda bekliyor, Hazel Hanım. Eşlik edeceğim size," dedi Cihan.

"Tamam," diye onayladım.

Saniyeler geçip gitti, Cihan beni siyah, barok kapılı bir odanın önüne götürdü, elindeki özel bir kartla açtı. Bir an şaşırsam da bozuntuya vermedim. Teşekkür edip içeri girdiğimde devasa bir alan karşıladı beni. Aşağıdaki kulübün bir küçüğü gibiydi. Odanın bir köşesine büyük bir bar alanı yerleştirilmişti. Aşağıdakinin aynısı rahat koltuklar, aynı alçak masalar, tepede aynı ışıklandırmalar... Hepsi buraya da kopyalanmıştı ve burada da renkler siyaha yakın bir lacivertle kırmızı ağırlıklıydı.

Duvarlar çekti aniden dikkatimi. Sanki mekânın adının hakkını vermek ister gibi yapay bir mağara dokusu yaratılmıştı. Kabul etmeliydim ki şimdiye dek gördüğüm en güzel kulüptü. Dekorasyon, müzikler, ambiyans... Her şey *Ben lüksün ve kalitenin ta kendisiyim!* diye bağırıyordu. Basit olan hiçbir şey yoktu. Normalde bu tarz *VIP* odalarda tutkudan çok uzakta mide bulandırıcı bir cinsellik teması yaratılırdı. Fakat burada her şey farklıydı. Bir çift de vakit geçirebilirdi burada, kalabalıktan uzakta eğlenmek isteyen bir arkadaş grubu da. Sanırım bir gece kulübüm olsa tam da böyle bir yer olmasını arzulardım.

Odanın bir duvarı boydan boya camdı ve aşağıdaki eğlencenin tamamı buradan izlenebiliyordu. Işıklandırma karanlık sayılabilecek loşluktaydı ve aşağıdakinden bambaşka bir müzik çalıyordu. Fakat odayı dolduran sözsüz melodi aniden değişti. Bu kez çalan ezbere bildiğim şarkılardan biriydi. Üstelik Yunancaydı ve büyülü sözleri dört bir yanı çevrelemişti. Ve gariptir ki Türkçesiyle birlikte remikslenmişti. Sezen Aksu'nun *Her Şeyi Yak* sözleriyle Haris Alexiou'nun *Mia Pista Apo Fosforo* sözleri şimdi iç içeydi.

Adımlarım köşedeki bara doğru ilerledi. Gri bir buz kovasının içine, bir şişe soğutulmuş *prosecco*[49] yerleştirilmişti. En sevdiklerimden biriydi. Çoktan açılmıştı üstelik. Yanında ise iki kadeh vardı.

Çantamla telefonumu bar tezgâhına koydum. Kendime bir kadeh *prosecco* doldurdum. Haris, sesinin tüm gücüyle şarkıyı söylerken ona eşlik ettiğimin farkında değildim. Bu gece epey içmiştik, aklım hâlâ başımdaydı ama gözlerim de iyiden iyiye bulanıklaşıyordu.

Kadehimi alıp camdan duvara doğru yürüdüm. Haris söyledikçe benim de sesim yükseliyordu. O an ayırdına varamıyordum ama vücudum da melodiye ayak uydurarak ağır ağır kıvrılıyordu. Şarkı kışkırtıcıydı. Yunancası *Aşk için ölmeli, aşk o zaman aşk!* değildi tabii ama bu müziğin insanda yaratacağı etki bence her dilde aynıydı.

[49] Prosecco; İtalya'ya özgü köpüklü bir beyaz şarap türüdür.

Gözlerim kapandı, boştaki elim önümdeki cam duvara yaslandı, kalça. larım hafifçe sallandı ve o anda müzik dört bir yanımdaydı.

Ölmeli miydi sahi aşk için? İnsan âşık olunca her türlü riski almaya razı mıydı?

Ya da... Arhavi'deki o ilk gecede, Tekin'in yemini andıran sözleri gibi âşık olunan *Cinayet işledim!* dese âşık bir mezar mı kazmalıydı?

Belli ki akıl işi değildi aşk. Satır aralarında mantıktan izler aramak ne kadar anlamlıydı?

Peki şimdi ben neden bunu düşünüyordum ki? Hepsi o Lila cadısının başının altından çıkmıştı işte. Konuşa konuşa aklıma sokmuş, beni başka bir şey düşünemez hâlde bırakmıştı.

İç sesim, *Sanki hiç düşünmüyordun da...* diye karşılık verdi.

Yanıtlamak istesem de zihnim o anda buna bir kılıf uyduramadı. Düşüncelerimden kaçar gibi kadehimi bıraktım ve telefonumu almak için arkamı döndüm. Fakat tam o anda yanan bir sigaranın, içe çekilen nefesin etkisiyle parlayan ucu korkuyla irkilmeme neden oldu.

Tekin oradaydı, bir tahtı andıran barok stildeki tekli bir koltukta oturuyordu. Bir bacağını diğerinin üzerine rahat bir tavırla atmıştı, gözleriyse parmaklarının arasındaki sigarasının tutuşmuş ucu gibi parlıyordu.

Bakışları baştan ayağa üzerimde dolanınca dizlerim titrer gibi oldu. Bu gece dışarıda ayaz vardı ama benim vücuduma sanki yazdan kalma bir gecenin yakıcı ürpertisi vuruyordu.

Bütün tüylerim diken diken olmuştu bakışıyla. Ne zamandır orada oturuyordu? Dans edişimi, neredeyse kendimden geçişimi görmüş, şarkıya eşlik edişimi duymuş muydu?

"Ne zaman geldin?" dedim sesimi bulabildiğimde.

"Bir süre önce," diye yanıtladı beni. Sigarasından bir nefes daha çekti. O sırada diğer elindeki kristal kadehi dudaklarına götürüp viskisinden büyük bir yudum içti. Sanki o da benden farksızdı, içindeki yangını söndürmenin yolunu arar gibiydi.

"Buraya gelmemi söylemişsin," dedim anın nefes nefese bırakan büyüsünden sıyrılmak isteyerek. "Seni bekliyordum."

"Görüyorum."

"Neden çağırdın beni buraya?"

"Görmeni istedim."

"Senin mi burası?" dedim bir elimle etrafı göstererek. "Bu *VIP* oda."

"Benim burası," diye yanıtladı beni. "Tüm mekân."

Bir an soluğum boğazıma dizildi. "Nasıl? Anlamadım?"

"Bu mekân... *Cave*..." dedi ağır ağır. "Bana ait."

Kaşlarım hayretle havalandı. "Neden söylemedin daha önce?"

"Beğendiğinden emin olmak istedim."

"Beğendiğimi söylemedim," diye itiraz ettim. "Onu da nereden çıkardın?"

"Bakışların ele veriyor seni, Hazel." Dudakları arsız bir kıvrımla hafifçe havalandı. "Birçok konuda... Gözlerinde görüyorum beğendiğini."

"Bu kadar kolay anlıyorsun yani bakışlarımdan hislerimi?" dedim çenemi havaya dikerek. "Aynı şeyi senin bakışların için söylemek imkânsız ama. Ben senin hislerini gözlerinden anlayamıyorum."

"Yeterince dikkatli bakmıyorsun o zaman," dedi oturduğu yerden ayaklanırken. Kadehini sehpaya bıraktı, sigarasını küllüğe söndürdü. Yeniden bana döner dönmez adımlarını olduğum yere doğru attı.

İstemsizce geriye doğru adımladım. Bir elim gerginlikle, güç almak ister gibi bileğimdeki yılan şekilli bileklikleri sardı. Yalnızca üç saniye sonra topuklu ayakkabılarım arkamdaki camdan duvara çarptı, gidecek yerim kalmamıştı.

İyice yaklaştı bana doğru. Ve en nihayetinde tam önümde durdu. "Güzel vakit geçirdin mi?" diye sordu. Yakıcı bakışları milim milim üzerimde dolanıyordu.

"Evet," dedim, artık inkâr etmek gereksizdi. "Her şey çok güzeldi. Müzikler de öyle." Bir an aklıma gelince sormadan edemedim. "Onu da sen mi ayarlattın? Burası Türkçe müzik çalmıyordur normalde bence."

"Ben ayarlattım."

Yiyecek gibi bakıyordu bana. Ben bütün gece dans ederken de gözleri böyle cayır cayır yanmıştı. Bir şeyler anlatmaya çalışıyordu, anlayabiliyordum ama tüm benliğim dürüstlük ve açıklık arzusundaydı. Tahminlerle, satır aralarını okumaya çalışarak ilerlemek istemiyordum. Artık bana gerçek Tekin'i tam anlamıyla tanıtması lazımdı.

"Sık kullanır mısın?" diye sordum. Sözcükler dudaklarıma iradem dışında ulaşmıştı.

"Neyi?"

"Burayı... Bu *VIP* odayı."

"Birkaç kez kullanmışımdır."

Aslında beklediğim bir yanıttı ama bir anda aklıma sızan ihtimallerle de kaşlarım çatıldı. "Ne amaçla?"

"Görüp görebileceğin en tehlikeli adamlarla toplantı yapmak için."

Verdiği cevap tatmin etmedi beni. Bunun düpedüz yalan olduğu belliydi. Neticede burası bir gece kulübünün *VIP* odasıydı. Bu tarz yerlerde neler döndüğünü bilmek için kâhin olmak gerekmezdi. "Yalancı..." dedim hırsla, bu ihtimallerden hoşlanmayarak.

"Bu konuda neden yalan söyleyeyim sana?" dedi kaşları çatılırken.

"Yani şimdi hiç kandırmayalım birbirimizi, Tekin Bey!" dedim alay eder gibi gülerek. O ihtimallerin yaratığı kızgınlığı ancak böyle örtebilirdim. "Bu tarz odaların ne amaçla kullanıldığını hepimiz biliyoruz."

"Merak ettim, ne amaçla kullanılıyormuş bu odalar? Aydınlat beni!" derken başparmağını dudağına götürdü, dudağının köşesini hafifçe kaşıdı.

"Birilerini getirmişsindir belki... Bir kadını..." İfadesindeki katılık zorlukla yutkunmama neden oldu. "Kitaplarda, filmlerde hep öyle olmaz mı?"

"O tarz kitaplarda neler olduğunu iyi biliyorsun bakıyorum."

Ansızın söylediği tek cümleyle kıpkırmızı kesildim. Utançtan kafamı bir yerlere gömmek ya da arkama bakmadan kaçmak istiyordum. Kelimeler dudaklarından alaycı bir ifadeyle çıkmamıştı ama içten içe bunu komik bulduğuna şüphe yoktu. Beni toy bulmasını bile atlatamamışken söyledikleri iyice hırçınlaştırdı beni. Ve asla planlamadığım sözler dudaklarımdan fırladı. "Ben nereden bileceğim? Sen bilirsin. Hayatına çok kadın girmiştir kesin." Freni patlamış kamyon gibi utancımı örtmek için saçmalamayı sürdürdüm. "Hem... Arhavi'de bile... Mıstık eskort yollamıştı sana. Yani ben işleri karıştırmasam odana başka bir kadın gelmiş olacaktı."

"Eee?" dedi ama sesi boğazının derinlerinden çıktı. Sinirli miydi yoksa umursamaz mı, anlaması imkânsızdı.

"Eeesi o işte. Üzülmüşsündür belki. İşleri karıştırdım diye. Gece çok başka bitebilirdi malum."

Bakışları kısılınca hata ettiğimi anladım ama çok geçti. "Ne saçmalıyorsun sen, Hazel?" dedi öfkeyle. "Sence ben eskortlarla birlikte olacak bir adam mıyım?"

Azarlar gibi konuşunca benim de tepem attı. "Ben nereden bileyim?" diye diklendim. "Hakkında bu kadar kesin yargılara varacak kadar tanımıyorum ki seni. Hem sen söylemiştin hakkında bir halt bilmediğimi."

"Öğren o zaman!" diye bağırdı. "Hakkımda her şeyi öğren o zaman, Hazel." Parmağını uyarır gibi salladı. "Öğrenmeyi gerçekten iste ama. Seni tehdit eden şerefsizlerden aldığın notlarla hakkımda hüküm verme."

"O ne demekmiş? Ne hükmü vermişim ben?" diyerek yükselttim sesimi.

var benim aklımda? Hüküm veriyormuşum! Beyimize yaranamıyoruz da!" Cevapsız kaldığını görünce utanç içinde boğuldum. Her şey güzel giderken saçmalamalarımla anın büyüsünü bozmuştum. Tavrına dayanamayacağımı hissedince camın önünden uzaklaşıp "Ben lavaboya gidiyorum," dedim ters ters.

Tam kapıya ulaşmıştım ki "Dur dur! Ne dedin sen?" diyerek beni durdurdu. Kolumdan sıkıca tutup beni kendine çevirdi, sırtımı da kapıya yasladı. Bakışlarında soru işaretleriyle dolu ışıltılar vardı. "Bir daha söyle ne dediğini?"

"Duyduğun gibi işte!" diye yanıtladım onu hırçın bir tavırla. Fakat aslında sözlerimin dün geceden beri aklımı kemirenler olduğunu da inkâr edemiyordum. "Senin planlarının önünde bir engel olmak istemiyorum. Ben olmasam o gazeteci, Akif Kandemir, şimdi senin elinde olacaktı. Arhan Aziz sana karşı bir koz elde edememiş olacaktı. Çeçenlerle aranın bozulması ihtimali de olmayacaktı ben olmasam. Hatta keşke Arhavi'ye hiç gelmeseydim de-"

"Sakın devamını getirme!" diye tısladı. Kocaman elleri ansızın yüzümü sararak ona bakmamı sağlamıştı. "Çünkü senin keşke dediğine, ben iyi ki diyorum."

Sözleri bir an dizlerimi titretir gibi olunca kollarına tutundum ve en başından beri söylemek için fırsat kolladığım şeyi kelimelere döktüm. "Cesur öyle demiyor ama..."

Bunu duyunca kaşları çatıldı, çenesi kasıldı, tüm ifadesini katıksız bir karanlık kapladı. "Cesur sana bir şey mi söyledi?" diye sordu. Başımı sallayınca "Ne söyledi?" diye devam etti.

"Arhavi'ye gelerek tüm planlarını altüst ettiğimi..." diye fısıldadım.

Duyduklarıyla sinirlendiği belliydi. "Ve sen de ona inandın mı?"

"Dün geceden beri inanmam için o kadar çok sebep dizildi ki önüme."

Kısa bir an düşündü. Cesur'u nerede gördüğümü sorar sandım ama aklı bambaşka bir şeyle meşguldü. "Yani sen şimdi..." derken her bir kelimesinin üzerine özenle basıyordu. "Mladenov'un fotoğraflarını gördüğün için korkmadın mı?"

Bir an ne demek istediğini anlamadım. "Yoo! Niye korkayım ki? Pisliğin teki değil miydi zaten?"

"Öyleydi," dedi Tekin dudaklarında ilk kez gördüğüm, heyecanlı bir gülüşle. "Ama tozpembe bir dünya değil burası," diye mırıldandı hemen sonra. "Aksine! Alabildiğine tehlikeli. Ve şimdi sen de girdin işin içine. Bu seni

korkutmuyor mu?" derken ise gözleri içimi okur gibi bakıyor, sanki alacağı cevap onun için her şeyden daha çok önem taşıyordu.

Omzumu nazlı bir tavırla silktim. "Pembeye çok da bayılmam. Tenime yakışmıyor." Başımı hafifçe kaldırdığımda aramızdaki mesafeyi nefes seslerimiz dolduruyordu. "Ayrıca..." diye fısıldadım fakat sesim gereğinden fazla şuh çıktı. "Tehlikeden korkan bir kadın gibi mi göründüm gözüne?"

Diliyle dudaklarını yaladıktan sonra gürültülü bir şekilde yutkundu. Boynundaki âdemelması yukarıdan aşağıya doğru inerken gözleri yüzümün her milimini tavaf ediyordu. "Gözüme nasıl göründüğünü tahmin edebileceğini sanmıyorum," diye mırıldanıp elini yüzüme uzattı, başparmağı dudaklarımı usulca süpürdü. Benim elimse ne zaman olduğunu anlayamadığım bir şekilde göğsüne tırmanmıştı, etrafımızı karşı koyamadığım puslu bir büyü sarıyordu.

Hafifçe bana doğru eğildi, dudakları önce şakağıma değdi. Kısa bir süre öylece soluklandıktan sonra, "Mahvediyorsun beni!" diye inledi. Aramızda tek nefeslik mesafe kalacak kadar geri çekildiğinde, gözleri gözlerimle dudaklarım arasında mekik dokur hâldeydi. Beni öpme ihtimaliyle nefesim boğazıma dizilirken Tekin'in beni yasladığı kapı ansızın tıklatıldı ve etrafımızı saran o görünmez bağ gevşedi.

"Abi, Abbasovlar buradalar. Seni bekliyorlar!" diyen Cihan'ın sesi aramızdaki ateşe dökülen bir kova su gibiydi. Söndürmeye yetmemişti ama yatıştırmayı becerebilmişti.

Tekin alnını sertçe kapıya vururken "Herkesi öldürebilirim!" diye söylendi. "Engel olan herkesi!"

Benimse gözlerim kapalıydı, ellerim hâlâ göğsündeydi, soluklarım gömleğinden açıkta kalan boynuna çarpıyordu. "Tekin... Çıkalım," dedim zorlukla. "Lütfen..." Bu şekilde yakalanmak istemiyordum. Tekin benden uzaklaştığında üşür gibi oldum bir an. İnsanın bazı sıcaklıklara bu kadar çabuk alışması haksızlıktı.

Önce derin derin nefes aldı. Bir an ne yapacağına karar veremiyormuş gibi öylece kalakaldı. Fakat ertelenmesi imkânsız bir konuydu bu, en nihayetinde pes etmişçesine "Çıkalım," diye yanıtladı. Avını parçalamaya hazır vahşi bir aslan gibi bakışı ise gözlerinden yok olmadı.

Yaslandığım kapıdan sarsak hareketlerle doğrulup öne doğru adımlamıştım ki ayakkabımın bileğimi saran şeridi gevşedi. "Ay!" diye bir ses çıktı dudaklarımdan. "Ayakkabım çözüldü," diye açıkladım kendimi. Gözlerine bakamadan mırıldandım. "Sen çık istersen ben gelirim şimdi."

Söylediğim şeyi dinlemeden çenemi tuttu, hafifçe kaldırdı ve bakışlarımızı birleştirdi. Ve tek kelime etmeden usulca aşağı doğru eğilip dizinin

üzerine çöktü, bileğimi saran bağa uzandı. Önce ayağımı nazikçe kaldırıp o şekilde kalmasını sağladı. Ardından o ana kadar yüzüme sabitlediği bakışlarını ayakkabıma odakladı.

Benimse aynı anda başım gerideki kapıya yaslandı, gözlerim istemsizce kapanmıştı. Ellerim Tekin'in omuzlarını tutmuştu, uzun tırnaklarım üzerindeki ceketin kumaşına saplanıyordu. Titrememek için zor tutuyordum kendimi. Nefesi bacağımı ateşten bir kamçı gibi yalayıp geçerken odadaki şarkı yeniden başa dönmüştü.

"*Yanacağız ikimiz de ateşte...*" diyordu Sezen. Güçlükle araladığım buğulu bakışlarımı sağ tarafıma, camdan duvara çevirdiğimde nefes nefese kalmış yansımam görünüyordu. İlk defa böyle görüyordum kendimi. Üstelik hemen önümde eğilmiş Tekin'in camdaki aksiyle bileğimi tutan elleri, zihnime bambaşka hayallerin akın etmesine neden oluyordu.

"Dizindeki bu yara izi..." diye mırıldandı bir an sonra. Nefes alışverişi o kadar sıktı ki bayılacakmışım gibi hissettiriyordu. "Nasıl oldu?"

"Düşmüştüm," dedim soluk soluğa. "Küçükken."

Bir şey demedi, sustu. Odanın içini şarkının melodisiyle ikimizin nefes sesleri dolduruyordu. Saatlerce dans ederken bile nemlenmeyen tenimin o anda hafifçe nemlendiğini hissedince elimi boynuma attım ve saçlarımı tenimden uzaklaştırarak serinlik yaratmaya çalıştım. Fakat bu da nafile bir çabaydı çünkü tenim cayır cayır yanıyordu.

Dakikalar boyu tutuşmaya hazır birer kor parçası gibi parlayan gözlerini üzerimden ayırmadan beni izleyişini anımsamak, olduğum yerde kıvranmak istememe neden oluyordu. Elindeki viski kadehinden bakışlarını benden uzaklaştırmadan aldığı her yudum, tenime bırakılan damgadan farksızdı. Sigarasından çektiği her derin nefes, sanki tenime üfleniyordu. Gözlerimi yumdum. Az önce beni öpmek üzere oluşu nefesimi kesiyordu. Düşününce... Bazen yaşanamayan bir anın hatırası bile insanın soluğunu boğazına diziyordu. Bunu ilk kez o anda tecrübe ediyordum. Fakat buna rağmen aklım başımdaydı, Tekin'in hislerinin de yoldan çıktığını artık apaçık görüyordum.

Ancak anlaşılan Tekin daha fazlasını da göstermeye yeminliydi bu gece. İsyan eder gibi "Hassiktir!" deyip dudaklarını bacağıma dokunduruşu beklentimin ötesindeydi. "Hazel..." diye inledi. "Kokun nasıl her yerinde olabilir? Bacaklarında bile aynı koku... Delirtecek misin beni?"

"Kötü mü?" dedim bir işaret vermesini ister gibi. Fakat sesim içime kaçmıştı.

"Çıldırtacak kadar güzel..." diye yanıtladı boğazının gerilerinden gelen erkeksi sesiyle. Dudakları hâlâ bacağımdaydı, dizimdeki yaraya öpücükler

bırakıyordu. Parmakları usul usul tenimde geziniyor; bir eli bacağımı destekler gibi tutmayı sürdürürken diğeri eteğimin açıkta bıraktığı üst baldırımdan yukarıya arsızca tırmanıyordu. Sıklaşmış solukları vuruyordu tenimin her bir zerresine. Saniyeler boyu dizginlemeyi başarabildiğim titreyişimi artık tutamıyordum.

"Tekin..." dedim âdeta inler gibi. "Düşeceğim şimdi."

"Düşmene asla izin vermem!" diye yanıtladı beni. Nihayet bileğimdeki bağı bağlayıp bacağıma son bir öpücük bıraktıktan sonra diz çöktüğü yerden doğruldu. Yüzünü sertçe ovuşturdu ve hızlanan soluklarını saklama gereği duymadan bana baktı.

Kaçarcasına "Bir beş dakika izin ver bana, gelirim şimdi," diye mırıldanıp gözlerimi kaçırdım ama ona arkamı dönmeme izin vermedi. Kolumdan tuttu, bir eliyle belimi sımsıkı sardı ve beni kendine yapıştırdı. Çenemden tutup bakışlarımızı birleştirirken bedenlerimiz, arasından iğne bile geçemeyecek kadar yakındı. Hatta öyle yakındı ki kasıklarımda hissettiğim kocaman sertlik, kalbimin delicesine atışını da hızlandırmıştı.

"Az önce dedin ya..." diye fısıldadı. "Buraya birilerini getirmişsindir diye..." Ben heyecanla ona bakarken devam etti. "Yanıldın. Bu gece ilkti. Buraya getirdiğim tek kadın sensin." Yaşanacakları haber verir gibi "Ve gece daha bitmedi, Hazel..." diye mırıldandı. Sözleri ateşten bir vaatten farksızdı. "Yemin olsun, artık benden kaçmana izin vermeyeceğim," dediğinde kapının önündeki koridordan gelen gürültüler de arttı. "Kapıda bekliyorum seni," diye mırıldandı ipeksi bir sesle.

Başımı çarçabuk onaylarcasına salladım. Bir şey söylememi beklemeden dışarı çıktığında titreyen dizlerim vücudumu daha fazla taşıyamadı. Soluklanmak için kendimi koltuğa bıraktığımda farkına vardığım kaçınılmaz bir gerçek vardı. Ten uyumu tek taraflı değildi, Tekin âdeta yoldan çıkmıştı. Zihnimde ise cevaplanmayı bekleyen tek soru kalmıştı. İçimdeki tutkudan delirmiş kadın o anda Tekin'in planlarına hiçbir şekilde zarar vermeyeceğime dair gerçek bir kanıt görmek için her şeyi yapardı.

Kendime olanları daha fazla zihnimde evirip çevirme fırsatı tanımadan odadan çıktım. Biliyordum ki biraz daha düşünürsem o dakikaların anısının tenimi yeniden kırmızıya boyayışından kurtulamayacaktım.

VIP odadan dışarı adım attığımda Tekin koridorda beni bekliyordu. Toparlandığımdan emin olamamıştı muhtemelen çünkü dikkatli bakışları

yüzümde bir işaret arıyordu. "İyi misin?" diye sorarken hafifçe çattığı kaşlarıyla örtülen gözleri üzerimde geziniyordu.

"Hı hı... İyiyim," derken içim fokurdamasına rağmen, soğukkanlı duruşum bir alkışı hak ediyordu.

Tok sesiyle "Bir toplantıya gireceğiz şimdi," diyerek gündemimizi hatırlattı.

Tüm dikkatimi buna vererek "Kiminle görüşeceğiz?" diye sordum. Silah konusunu halledeceğini bilsem de bunun nasıl gerçekleşeceğine dair tahmin yürütemiyordum.

"Çeçen örgütünün lideriyle!" diye yanıtladı.

Bu, o kadar beklentimin ötesinde bir cevaptı ki gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Neden şaşırdın bu kadar?" dedi tebessümle.

"Ne bileyim? Liderlerinin gelmesine sanırım." Bir an birazdan gerçekleşecek görüşmeye dair delice bir heyecan duydum. "Hangi dilde konuşuyorlar peki?" diye sordum. "İngilizce mi?" dedikten sonra diğer ihtimalleri gözden geçirdim. "Sen Rusça bilmediğin için Rusça değildir diye düşünüyorum."

"Türkçe!" diye cevapladı tek nefeste. "Türkçe konuşuyorlar."

Gözlerim hayretle iyice kocaman oldu. "Nasıl yani?"

Tekin daha fazla sorgulamama izin vermedi ve "Kendin sorarsın nasıl olduğunu," dedikten sonra önünde bulunduğumuz kapıyı bir anda açtı. Ben daha yüzümdeki şaşkınlığı silememişken önce benim girmem için yol gösterdi, hemen peşimden ise kendisi içeriye adım attı.

İçeride üç kişi vardı. Yaşlı bir adam, toplantı odasının başköşesindeki koltuklardan birine yerleşmişti. Solunda genç bir kadın oturuyordu. Kızıl kahve tonlarındaki uzun saçları, iri kahverengi gözleri ve çarpıcı yüzüyle çok güzel görünüyordu.

Yaşlı adamın sağında ise Tekin'in yaşlarında, fazlasıyla yakışıklı, iri yapılı, esmer bir adam vardı. Duruşu tasasız hatta biraz fazla rahattı. Bizim girişimizle üçü de ayaklanmıştı.

"Kalabalık gelmişsin, Rustam abi," dedi Tekin kendinden emin bir tonda. Yaşlı adama yaklaşıp samimi bir şekilde sarıldı. Fakat beni asıl şaşırtan, az önce Tekin'den öğrenmiş olmama rağmen ana dilleri gibi Türkçe konuşmalarıydı.

"Öyle oldu, *zifozi*," dedi Rustam denilen adam Tekin'e. Bu sözcüğü daha önce de duymuştum. Sedat da Tekin'e böyle seslenmişti, ne anlama geldiğini merak ediyordum.

"Yalnızca işin düştüğünde ararsın zaten," dedi genç kadın, Tekin ona dönünce. Tekin'e fazlasıyla dostane gözlerle bakıyordu.

Tekin gözlerini devirdi. "Ve sen de daima laf sokarsın."

Gülerek sarıldılar. Tekin diğer adama döndü bu kez ve içerideki hava ansızın gerildi.

Genç kadın, ortamdaki bu gerginliği "Gelmeden önce Tekin'i sinirlendirecek bir mesaj attı da," diye açıkladı bana. "Aldırma yani bu hâllerine. Severler normalde birbirlerini." Acaba Tekin'i sinirlendiren mesajın içeriği neydi?

"Hoş bulduk, Tekin," dedi adam alayla. Oysa Tekin'in dudaklarından *Hoş geldiniz* diye bir cümle dökülmemişti. "Bu sefer iyi gördüm seni," diye devam etti. Kötü gördüğü bir zaman mı olmuştu ki?

Tekin fazla üzerinde durmadan dikkatini bana verdi. "Sizi Hazel'le tanıştırayım. Hazel... Rustam Abbasov... Kendisi sana bahsettiğim Çeçen örgütünün lideri," diye açıkladı yaşlı adamı göstererek.

Hızlıca tokalaşıp "Çok memnun oldum," dedim. Adam da aynı şekilde cevapladı beni. Benzer bir tanışma, Rustam Abbasov'un kızı olduğunu öğrendiğim Elnara'yla da gerçekleşti. Ve en sonunda oğlu Emir Abbasov'la da tokalaşacakken Tekin'in gözünün içine baka baka elimi avuçlarının arasına aldı ve üzerine minik bir öpücük bıraktı.

"Tanıştığıma çok memnun oldum, Hazel," diye mırıldandı. Ses tonu erkeksi ve bariz şekilde çapkındı. Dudaklarının kıyısında ise serseri bir gülümseme vardı.

"Ben de çok memnun oldum," diye yanıtladım nazik tutmaya çalıştığım sesimle. Fakat attığı sert bakışlardan anladığım üzere, Tekin bu tavrımdan pek de hoşlanmadı.

Toplantı odasının ortasındaki geniş yuvarlak masanın etrafına oturduk. Tekin'in birkaç adamı içecek bir şeyler getirdiler.

"Nasılsın, Hazel?" diye sordu Rustam Abbasov nazik bir tavırla.

"Çok teşekkür ederim, iyiyim. Siz nasılsınız?" dedim ben de hemen.

"Sevindim," dedi kısacık bir an Tekin'e baktıktan sonra. "İyi olmana... Ben de iyiyim. Çok teşekkür ederim."

Adam o kadar iyi Türkçe konuşuyordu ki ara ara minik bir aksan hissedilse de bunu gözden kaçırmak çok kolaydı. "Kusura bakmayın," dedim adamın nezaketine güvenerek. "Biraz şaşırdım."

"Neden?" diye soran Elnara'ydı. Hafif bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Türkçe konuşmanızı beklemiyordum."

Elnara samimiyetle yanıtladı beni. "Annemiz Türk, Hazel. Emir'le ana dilimiz yani." Babasına baktıktan sonra devam etti. "Babam da yıllar içinde annemden öğrenmiş işte."

"Meryem..." dedi Rustam Abbasov. "Eşim... Buralıdır. Adanalı... Uzun yıllardır evliyiz."

"Şimdi nerede yaşıyorsunuz?"

"Moskova'da. Tekin sana bizden bahsetmedi mi yoksa?"

"Yani..." dedim Tekin'e bir bakış attıktan sonra. "Çok kısa. Tekin Çeçen örgüt deyince Çeçenistan'da yaşadığınızı düşünmüştüm."

"Bizi Çeçenistan ile karıştırma, Hazel. Yönetimleriyle hiçbir benzerliğimiz yok. Biz kökeni Çeçen ağırlıklı bir yapılanmayız yalnızca. İnanç bakımından da yaşayış şekli bakımından da onlarla ortak bir noktamız bulunmuyor. Moskova'da yaşıyoruz ama Ruslardan hoşlanmayız."

"Ruslardan hoşlanmıyorlar ama Rus mafyasının ve iş dünyasının büyük çoğunluğunu domine ediyorlar," dedi Tekin gülerek.

Ne demek istediğini anlamış ve kafamda onlarla ilgili bir tablo çizmiştim bile. Çeçenistan'da katı dinî kurallar hâkimdi. Anlaşılan Abbasovlar ve örgütü onlardan apayrı bir noktadaydılar.

"Anladım," dedim başımı sallayarak. "Teşekkür ederim açıkladığınız için."

"Ne demek. Rica ederim," dedikten sonra Tekin'e döndüğünde bakışları garip bir şekilde şefkat doluydu. "Anlat bakalım," dedi tok sesiyle. "Sen benimle gizli görüşürsün genelde. Bir sorun mu var?"

"Öyle de denebilir," diye yanıtladı Tekin. Odanın atmosferi ansızın ciddileşmişti. "Senden bir ricam olacak."

"Emret!" diye yanıtladı Rustam Abbasov. Tavrı şaşırtıcıydı. Adam koskoca Çeçen örgütünün lideriydi, Tekin'e daha üstten bakacağını beklerken durum tam tersiydi.

"Estağfurullah." Tekin geciktirmeden konuya girdi. "Kısa bir süre önce, Rusya'nın Ankara Büyükelçisi bir cinayete kurban gitti. Biliyorsunuzdur. Faili öldürüldü. Cinayet silahı ise benim elimde. Balistik inceleme henüz başlamadan ellerinden bizzat aldım. Fakat bu silahın yerine başka bir silah koymam lazım artık."

"İnfaz emrini sen mi verdin?" Bunu soran Emir Abbasov'du.

"Emri ben vermiş olsam bir çözüm arayışına girmezdim," dedi Tekin tereddütsüz.

Rustam Abbasov, "Benden o silahın yerine bir silah koymamı ve Büyükelçi cinayetini de örgütün üstlenmesini istiyorsun," diye açıkladı. Akıllı bir adamdı. Sorunu duyduğu anda çözümü Tekin'in teklif etmesine gerek kalmamıştı.

"Aynen öyle!" diye yanıtladı Tekin. "Fakat yalnızca bu kadar değil."

Emir rahatça arkasına yaslanırken alaycı bir tavırla güldü. "Bozboran iliğimizi kemiğimizi kurutacak bu gece, anlaşıldı."

Tekin ağzının içinden -*muhtemelen Lazca*- söylendi. Kendisine sabır diler gibi bir hâli vardı. Hemen ardından Emir'i hiç sallamadan, "İstihbaratın elinde bir gemiden çıkmış silahlar var," diyerek konuya girdi. Tek cümlesiyle hepsi pürdikkat dinlemeye başladı. İfadelerinden bir şey okumak imkânsızdı. "Büyükelçiyi öldüren silah da bu gemideki silahların bir parçası. Birileri istihbaratın elindeki bu silahların devamına sahip ve bunlarla benzer suikastlar gerçekleşebilir." Derin bir nefes aldı. "Demem o ki... Bana bir de hiçbir örgütle ya da kişiyle bağı bulunamayacak, üretim yerine ulaşılamayacak temiz silahlar lazım. İki tır. Bu silahların, büyükelçinin cinayet silahı yerine koyacağımız yeni silahla da hiçbir bağı bulunmamalı tabii." Kızgın bir tavırla devam etti. "Normalde bu silahları Musti'nin silahlarıyla değiştirecektim. Ama silahlar Kadir'in çıktı. Kadir silahlarını geri istiyor, malum Yedili kuralı."

"Vay şerefsiz," dedi Emir sinirle. "Bizim aracılığımızla Kadir'in silahlarını mı geçirmeye çalışıyormuş?"

"Öyle. Şimdi Kadir, sevkiyatını benim yapmamı istiyor."

Emir kendini tutamadan güldü. "O sevkiyatı bizimle yapamayacağını düşünüyor çünkü."

"Neden?" dedim anlamaya çalışır gibi. "Kadir'in sevkiyatını neden yapmıyorsunuz?"

"Kadir'den hoşlanmıyoruz," diye yanıtladı Rustam Abbasov. "Onunla hiçbir şekilde iş yapmayı da istemiyoruz. Tekin'e rakip olan kimseyle çalışmayız."

"Ama..." dedim kendimi tutamadan. "Kadir bu şekilde sizin Tekin'le aranızı bozmayı planlıyordu. Tekin, Kadir'in sevkiyatını sizinle yapmak isteyince bundan hoşlanmayacaksınız diye düşünüyordu."

Rustam Abbasov güldü. Diğerleri de ona eşlik ediyordu. "Tekin'in bizimle arası hiçbir koşulda bozulamaz. Ona bir can borcumuz var, Hazel. Ömrümün sonuna kadar da ödeyemem bu borcu. Benden ne isterse başımla beraberdir. Reddedeceğime kafama sıkarım daha iyi!"

"Borç bana değil," dedi Tekin ama bunun anlamını çözememiştim.

Ağır ağır içkisini yudumlayan Emir, söze girdi. Bakışları Tekin'in üzerindeydi. "Ha tabii, Tekin Kadir için o sevkiyatı gerçekten yapmaya niyetli miydi? Asıl sorulması gereken bu."

Tekin'in duruşu ifadesizdi ama cevapsız kalışı da birçok şeyi ortaya koyuyordu. Gerçek apaçıktı, kafasında başka bir plan dönüyordu. Üstelik Çeçen örgütüyle yalnızca iş ilişkisi yoktu, bambaşka bir şekilde bağlıydılar ve görünen o ki herhangi bir sabotaj da aralarını bozamıyordu. Tekin belli ki tüm kartlarını açık oynamak istemiyordu.

"O zaman anlaştık," dedi Rustam Abbasov. "Aylar önceki bana yönelik suikast girişimine de bir misilleme olur bu. Karşılıksız kalmıştı zaten. İçim içimi yiyordu." Sakallarını hafifçe ovuşturdu. "Bizimki başarılı görüneceği için de bu bizi Rusların karşısında öne geçirir. Şanımız yürüsün. Hoşuma gitti."

Tekin'in bu konuya dair endişesi yoktu. Anlaşılan o, Abbasovların başının belaya girmesinden çekinmiyordu. Rahatça arkasına yaslanmıştı, keyifle viskisini yudumluyordu. Fakat benim zihnimde soru işaretleri vardı ve onlar cevaplanmadan da içim rahat etmezdi. "Ama Moskova'da yaşadığınızı söylediniz," dedim endişeyle. "Başınız belaya girmeyecek mi?"

Emir gülerek lafa karıştı. "Moskova'da dokunulmazız, Hazel. Tekin'in de az önce bahsettiği üzere oradaki iş dünyasının ve mafyanın büyük çoğunluğu bizim elimizde. Babamın da dediği gibi küçük bir intikam süsü vereceğiz yalnızca. Böylece konu kapanacak."

"Ayrıca o dokunulmazlığı da Tekin sayesinde elde ettik," dedi Elnara. "Onun için kullanmayacağız da ne yapacağız?"

"Nasıl yani?" dedim kaşlarımı çatarken.

Tekin, "Önemli bir şey değil," diyerek konuyu kapatmaya çalıştı ama Elnara buna izin vermedi.

"Rusya'daki iş ve mafya dünyasındaki gücü Tekin istediği için ele geçirdik. Geçmişte böyle bir gücümüz yoktu. O yardım etti. Hem maddi olarak... Hem de zekâsıyla..." diye devam etti Elnara. "Yani anlayacağın, Hazel... Başımızı Tekin için belaya da sokabiliriz. Önemi yok bizim için."

Elnara sözlerini tamamlayınca Emir kısa bir an Tekin'e baktı. "Niye öyle bakıyorsun?" diye sordu gülerek. Tekin'in çatık kaşlarının altından Elnara'ya attığı bakışları kastediyordu. "Pot mu kırdı Elnara? Gücünü Hazel'den de mi gizliyordun yoksa?"

Gizlemiyordu ama göstermeye de gerek duymuyordu. Ne zaman planlamıştı tüm bunları? Abbasovlara bahsettikleri gücü vermek, bağlantılarını güçlendirmek ve en nihayetinde örgütün başına geçirmek nasıl kapsamlı

bir planın parçasıydı? Kaç yıl önce başlanmıştı bunun inşasına? Ve bunun için gerekli olan maddi gücü de düşününce... Benim gördüklerimin dahası da mı vardı? Üstelik... Davette Çeçenlerin Suriye'deki silah ticaretinden sorumlu olduklarından bahsetmişti. Yani aslında Tekin Konsey'e girmeseydi Çeçenler Konsey'le hiçbir şekilde iş yapmayacak mıydı?

Tekin, "Bir şey gizlediğim yok. Ama konuşmaya da gerek yok bunlar," diye yanıtladı Emir'i. "Geçmiş geçmişte kaldı, önümüze bakalım."

"Tekin herkesin yanında yer almak isteyeceği bir dost ama kimsenin karşısında durmak istemeyeceği bir düşmandır, Hazel," dedi Elnara. "Biz onun dostu olduğumuz için şanslıyız. Tabii bunu gizlemeyi tercih ediyoruz. Dışarıdan görünmesini istediğimiz şey yalnızca bir çıkar ilişkisi..."

Rustam Abbasov, "Neyse..." dedi gür sesiyle. "Silahları Emir ayarlayacak. Kolay iş. Ne zaman değişmesini istiyorsun?"

"Olabildiğince çabuk," dedi Tekin. "Ama öncelik cinayet silahı. O hemen bu gece değişmeli."

"Yaparız. Bize kiminle iletişimde olacağımızı söyle, halledelim."

Tekin, "Yaman'la," diye yanıtladı. "Silah sizden gelir gelmez balistik incelemeye sokulacak. Hiç kaybolmamış gibi."

"Parmak izi?" diye sordu Emir. Tavrı ciddileşmişti.

"Ayarlandı. Ölen failden alındı. Sıkıntı yok."

"Eyvallah," diyen Emir telefonundan birine yazmaya başladı. "En geç birkaç saate silah sizde olur." Yazışması bitince bize döndü. "Tırlar da hazır olur olmaz haberleşiriz. Çok uzamaz." Kısa bir an Elnara'ya bakıp devam etti. "Bir bildiri geçilir basına. Cinayeti üstlendiğimize dair. Uygun mu?"

"Uygun," dedi Tekin. "Bu, balistik raporu çıkana kadar bizi rahatlatır ve süreci de bambaşka bir yola sokar."

"Teşekkür ederiz," dedim bir an kendimi tutamadan. O kadar heyecanlanmıştım ki sesim cıvıldamıştı. Bu gece başımdaki belaların en azından bir kısmından kurtulacaktım, gerisi de kısa sürede çözülecekti.

"Rica ederiz," diye yanıtladı Emir beni. Göstere göstere de göz kırptı. "Keşke bu teşekkürü ben sana bir kahve ısmarlarken edebilseydin, Hazel." Hafifçe iç çekti. "Ama kısmet böyleymiş. Belki başka bir zaman."

"Emir!" diye uyardı Tekin onu. "Sabrımı zorlama benim yine!" Bense şaşkın şaşkın ikisine baktım. Ama adamın bana gerçekten kur yapmadığının da farkındaydım.

"Biz kalkalım o zaman," diyerek olası bir tartışmayı önledi Rustam Abbasov. "Yolumuz uzun." Onlarla beraber ben de ayaklandım.

Tekin onlarla vedalaşırken "Merak etme, *zifozi*," dedi Elnara gülümseyerek. "İki sorunu da halledeceğiz."

"Eyvallah!" dedi Tekin. Bense merakımı daha fazla dizginleyemedim.

"*Zifozi* ne demek?" dedim apansız. Tekin'e göz ucuyla baktım ama o merakımdan pek de rahatsız görünmüyordu. "Daha önce de duymuştum ama soramamıştım."

Elnara hafifçe gülümsedi. Sıcak bir tavrı, arkadaşça bir havası ve hoş bir enerjisi vardı. Ben de ona gülümsedim fakat yalnızca saniyeler sonra gülüşümü donduran sözcükler Elnara'nın dudaklarından döküldü. "Fırtına..." diye mırıldandı. "Bozboran... Tekin'in soyadı yani..." Tekin'e bilmiş bir bakış attı. "Anlamı sert fırtına demek. *Zifozi* de onun Lazcası. Tekin Bozboran lakaplarından biri işte!"

Kısacık bir an öylece kalakaldım. "Öyle mi? Bilmiyordum," dedim zor bela ama terleyen avuçlarımla ve göğüs kafesimde gümbürdeyen kalbimle baş başaydım. *Tekin Bozboran lakabı!* tanımı zihnimde cirit atarken parçaları birleştirmeye de çok yakındım.

Fırtına, *Zifozi* ve Bozboran... Hepsi aynı anlamdaydı. Arhavi'deki yazışmada gördüğüm F kod adı, anlaşılan Fırtına'yı temsil eden bir kısaltmaydı. Fakat beni şaşkına çeviren bu değil, davette dans ettiğimiz sırada beni soyadının anlamıyla tanımlamasıydı. Bambaşka düşünceler de vardı beni esir alan. Ama işittiklerimle kaskatı kesildiğim o andan sonrası benim için hayal âleminde gezinmekten farksızdı. Hepsiyle nasıl vedalaştım ya da vedalaştım mı, anlamamıştım. Tekin, "Ben onları geçireyim," gibi bir şey söylediğinde ise bedenim de zihnim de tamamen tepkisiz kalmıştı.

Saniyeler sonra peşlerinden sersem gibi çıktım. Onlar koridorda konuşmaya devam ederken karşıdaki lavaboya girdim.

İçinde birkaç tuvalet bulunan lavabonun geniş aynasının önünde durdum. Şuursuzca ellerimi yıkadım, ardından boynumu hafifçe ıslatıp kuruttum.

Bana soyadının anlamıyla hitap etmesine, asi bir fırtına gibi olduğumu söyleyişindeki gizli anlama hazırlıksız yakalanmıştım; nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Sanki... Bir yerlerde bir ok yaydan çıkmıştı ve artık bir şeyleri saklamanın, üzerini örtmenin ya da dizginlemenin anlamı yoktu. Verdiğim kararlar, teklifine hayır deyişlerim ve her şeyden önemlisi inşa ettiğim o gururdan kalkan, domino taşları gibi peşi sıra devriliyordu; tutamıyordum.

Dün geceden beri her şey o kadar üst üste gelmişti ki mantığımın sesini duymak artık çok güçtü. Kalbim çoktan dümeni ele geçirmişti, daha önce hayatımın hiçbir anında sesini duymadığım o kadın yanım ise susmak nedir bilmiyordu. Kelimelerle konuşmak gibi değildi ama bu. Daha içgüdüsel,

daha kadınsı, kontrol etmesi imkânsız, her an yoldan çıkmaya hazır bir şeye benziyordu.

Üstelik... İçeride onun sahip olduğu kudreti görmek de tüm tedirginliğimi silmişti. Çeçenler bile önünde el pençe divan hâlde her emrini yerine getirmeye hazır beklerken anlamıştım ki endişem yersizdi. Planlarını bozmaktan çekindiğim, omuzlarına yük olmaktan yana yakıla kaçındığım adamın gücü korkularımın çok üzerindeydi.

Tekin Bozboran, her türlü kardan, kıştan, borandan sapasağlam çıkabilecek savaşçı bir kor alevdi. Bu çok açıktı ki yaktıkça yükselecek, kavurdukça güçlenecekti. Ama o kor bir alev diye, sırf bu kadar güçlü diye, fırtına onun tam üzerine mi esmeliydi? Belki de fırtına... Yalnızca onu harlayacak, onun alevlerini güçlendirecek kadar şiddetlenmeli, onunla birlikte hareket etmeliydi.

Verdiğim kararın ağırlığı göğsümde belirince kendime vazgeçme şansı tanımadım. Toparlanıp Tekin'le konuşmayı planlamıştım ki içerideki tuvaletlerden birinin kapısı açıldı. Açılan kapının duvara çarpışıyla ortaya çıkan ses, olduğum yerde sıçramama neden olurken bakışlarım da sesin geldiği noktadaydı. Tuvaletten esmer, çok da cüsseli sayılmayacak bir adam çıkmıştı ve üzerinde kulübün garsonlarının giydiği özel giysilerden vardı.

İçimde ansızın filizlenen paniği bastırmaya çalışarak "Ne işiniz var burada?" diye sordum ama oralı olmadı. "Bu lavabonun garsonların kullanımına açık olduğunu sanmıyorum," diye devam ettim kendimden emin bir tonda. Böylesine küstah bir çıkış yapmazdım normalde ama uğursuz bir önseziyle kuşatılmıştım.

Bakışlarım kapıyla adam arasında mekik dokuduğu sırada hızla önüme geçti ve "Değil zaten," diye yanıtladı beni. Gözleri arsız ve mide bulandıran bir tavırla üzerimde gezinmişti. Beğeniyle bakan gözlere alışkındım ama sanırım bu tarzdaki bakışlar beni daima tedirgin edecekti.

Tedirgin olmuştum olmasına ama bunu gösterecek değildim. "O zaman ne işin var burada?" diye diklendim. Önümde dikiliyordu fakat yine de sıyrılarak dışarı çıkmayı denedim.

"Öyle hemen gitmek var mı ya? Daha konuşamadık," dedi bana iyice yaklaşarak. Elini ansızın koluma bir pençe gibi geçirdi.

"N'apıyorsun be?" diye bağırdım. "Bırak!"

"Dur, güzelim ya! Hemen kaçmaya çalışma."

İğrenç nefesi üzerime çarptığı an kusacağım sandım. "Tekin!" diye bağırdım bir saniye daha beklemeden. Bileğimdeki tutuş sıkılaşınca "Bırak beni!" diye haykırarak bileğimi çekmeye çalıştım.

Adamın eli hâlâ bileğimi sıkıca sarmışken tuvaletin kapısı açıldı. Gürültüyle duvara çarpan kapının yarattığı aralıktan ise Tekin hızla içeri daldı. "Lan şerefsiz!" diye âdeta kükredi. Fakat o henüz bize ulaşamadan adam beni omuzlarımdan canımı yakarcasına tuttu, iyice yüzüne yaklaştırdı.

"Kadir Bey'den bir notum var," diye fısıldadığı anda tüm bedenim korkuyla kasıldı. Tekin ise o sırada çoktan yetişmiş, adamı benden uzaklaştırmıştı.

"Kadir Bey'den notun var demek ha! O notu götüne sokayım ben senin. Gel sen, gel!" deyip yumruğunu adamın suratına indirdi. Bu sırada Emir Abbasov da kapının önünde belirmişti. "Söyle!" diye bağırdı Tekin. "Neymiş Kadir'in notu? Konuş!" Cevabını beklemeden birbiri ardına indirdiği yumruklarla adamın tüm yüzünü kanlar içinde bıraktı. "Ecdadını siktiğimin şerefsizi!" derken adamın saçlarına asıldı ve kafasını az önce duvara çarpan kapıya tıpkı o hızla çarptı. Adamın dudaklarından çıkan acı dolu *Ah!* sesi tuvaletin içinde yankılandı.

"Konuşsana ulan pezevenk!" dedi bir kez daha. Belki Tekin'in yumruklarından ya da darbelerinden fırsat bulsa konuşacaktı ama Tekin ona nefes alacak bir alan tanımadı. Adam kan tükürdüğü öksürüklerden toparlanamazken Cihan kapıda belirdi ve "Abi!" diye seslenerek içeri daldı.

"Neredesin lan sen?" diye bu kez Cihan'a kükredi Tekin. Az önce pestilini çıkardığı herifi, Emir'e doğru fırlattı. "Götür bunu!" diye buyurdu. "İcabına birazdan bakacağım ben."

Serseri mayın gibiydi, durması imkânsızdı. "Tekin, dur!" diye bağırdım Cihan'ın yakasına yapıştığı anda. Fakat az önceki adamla olan arbededen farklıydı. Cihan öylece duruyor, sanki suçunu kabul ediyordu.

"Ben sana dikkatli olacaksın demedim mi lan? Böyle mi yerine getiriyorsun sen benim verdiğim emri?"

"Abi..." dedi Cihan soluk soluğa. "Adam garsonlardan biri. Mesaiye gelmediğini sanıyorduk."

"Ve hiç araştırmadan öylece kendi hâline mi bıraktınız bu olayı?" dedi Tekin. Âdeta gözü dönmüş gibiydi, hiçbir açıklamanın onu tatmin etmeyeceği açıktı.

"Abi, arıyorduk adamı ama tahmin edemedik saklandığını. Sen kulüpte kameraya da izin vermediğin için..."

"Tahmin edecektin!" diye kükredi Tekin. "Her ihtimali düşünecektin!"

O sırada ben, "Tekin, onun bir suçu yok! Bilemezdi," diye atıldım ama başını hızla bana çevirdi. Bakışları daha önce hiç görmediğim bir sertlikle üzerime sabitlendi.

"Sen karışma!" dedi. İki kelimeydi ama tonlaması beni susturmaya yetmişti. Bu sırada ellerini Cihan'ın yakasından çekti, "Siktir git! O garsonun başında bekle. Birazdan alacağım ifadenizi," dedi burnundan soluyarak. Yüzüme bile bakmadan lavaboya doğru yürüyüp üzeri kan olan ellerini yıkamaya başladı.

Hep böyle mi olacaktı? Tekin benim üzerimden tehdit edildikçe beni korumak için tüm gücünü sarf edecek ve planlarını gerçekleştirmek için ihtiyaç duyduğu dikkatinden mi olacaktı? Ya da adamları... Benim yüzümden böyle heba mı olacaklardı? Beni korumak için canını dişine takacağından emindim ama benim direnişim de üzerinde bir yük yaratmayacak mıydı? Oysa ona ailemin hayatını ve itibarını borçlu olacaktım, onu daha fazla uğraştırıp yormaya hakkım var mıydı?

Hakkım yok, diye geçirdim içimden ve bedenim hâlâ titrerken ona sesimi duyurmak adına bağırdım. "Tamam!" dedim Tekin'in yanına adımlarken. "Tekin!"

"Ne?" diye bağırdı bana.

"Tamam!" diye yanıtladım onu.

"Ne tamam?" diye sordu. Anlamamıştı ve deli gibi kızgındı. Kuruladığı ellerinin üzeri yine yara olmuştu fakat umursuyor gibi görünmüyordu.

Onun kendinde olmadığını anlayınca az önceki adamdan kurtulup yeniden kapıya gelmiş Emir'e döndüm. Ona Cihan'la ilgilenmesini söyleyecekken Emir bileğimdeki, moraracağı belli olan kızarıklığı fark etti. Tamamen nezaketle bileğimi tuttu.

Onun bileğimi tuttuğunu görünce yanımıza geldi Tekin. Emir'i uzaklaştırıp elimden tuttu ve bir fırtına gibi eserek beni *VIP* odanın kapısına götürdü.

Odaya girip kapıyı kapattığında bileğimi acıtmadan kavradı ve "Dokundu mu o herif sana?" diye sordu gazap tüten sesiyle. Benimse dilim bağlanmıştı sanki, az önceki kararımı ona yeniden nasıl söyleyeceğime takılı kalan aklım bir türlü ses çıkarmama izin vermiyordu. "Sana diyorum, Hazel!" diye bağırdı. "O şerefsiz garson mu yaptı bunu? Başka bir zarar verdi mi? Sikeceğim belasını onun! Ölmek için yalvaracak ecdadını siktiğimin pezevengi! Sana elini sürmek neymiş göstereceğim!"

Bana bağırması tepemi attırınca az önceki sersemliğimden de hızla sıyrıldım. "Bana ne bağırıyorsun ya? Ben mi dedim gel bana dokun diye?"

Ben bunu der demez gözü kararadı. "Yabancı bir herife öyle bir şey diyemezsin zaten, Hazel! Delirtme beni!"

"Mağara adamısın!" diye bağırdım ben de karşılığında. "Tam kendine göre bir mekân ve isim seçmişsin. Mağara ve mağara adamı! Harika bir uyum!" Hızımı alamayıp sözlerimi sürdürdüm. "Senin adını seslenende kabahat zaten! Herkesi dövüp azarladın. Tamam, dedim sana! Onu bile duymadın," diye yükseldim ansızın.

"Ne tamam? Neye tamam?" diye aynı şekilde yanıtladı.

"Teklifini kabul ediyorum, tamam, dedim," derken seslerimiz *VIP* odanın cam duvarlarına çarptı. "Yedili'ye haber gönder diyecektim!"

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz zaman ansızın durdu ve her şey birdenbire oldu. Şimşek parıltıları ve gök gürültüleri muhtemelen tam da o anda şehrin göğünü aydınlatıyordu. Bakışları benimkilerle çarpıştığı an içimde bir şeyler ters yüz oldu, günlerdir sımsıkı tutmaya çalıştığım irade zincirimse orta yerinden bir daha birleşmemek üzere koptu.

Kocaman ellerinden biri ansızın yüzümü sardı, diğeriyse saçlarımın arasına daldı. Baskısı bu kez hafif de değildi üstelik, parmak uçlarının teması sanki bir davet, yakıcı bir çağrıydı. Sert bakışları önce gözlerimdeydi, sonra dudaklarıma kaydı. Daha önceki bakışlarında öpme arzusu saklıysa şu anki bakışlarında ne vardı?

Sanki ben bir avdım, o ise vahşi bir avcıydı.

Sanki ben dünyanın en lezzetli şeyiydim, o ise günlerdir tek lokma yememiş aç bir aslandı.

Arsızca, hep daha fazlasını isteyecekmiş gibi bakan gözlerinde çoktan tutuşmuş, beni de yakmaya kararlı alevler vardı.

Kor bir alev yükseldi, bir fırtına uğuldadı. Ve gözlerindeki kıskançlıkla tutuştuğuna artık adım gibi emin olduğum öfkeyi henüz söndüremeden, tüm gücüyle dudaklarını dudaklarıma kapattı.

Fırtına ve kor alev çarpıştığı anda sırtım da arkamdaki cam duvara yapıştı. İkimizin de dudaklarından şiddetli bir inilti çıkınca dudaklarım istemsizce aralandı. O saniyeden sonra biliyordum... Geri dönüş yolu kapanmıştı, bundan kurtuluş imkânsızdı.

Sıcacık dili dilimle buluştuğunda inleyişimi tutamadım. Fakat dudaklarımdan çıkan o tutkulu ses Tekin'in arzusunun üzerine dökülmüş bir benzin gibiydi, bunu alt dudağım onunkilerin arasında emilip sıkıştırıldığında anladım.

Ellerim irademi dışında saçlarının arasına dalınca "Tekin..." diye fısıldadım kısacık bir nefes arasında.

"Delirtiyorsun beni," dedi bunun karşılığında. "Bütün irademi, kontrolümü elimden aldın. Aklım çıktı sana bir şey olacak diye!"

Cevabımı beklemeden beni hızla kucakladı, cam duvarın karşısındaki yüksek masaya oturttu. Kısa bir an bakışlarımız birleşir gibi oldu ama sızlayan dudaklarım daha fazlasını istiyordu.

Bekletmedi beni. Bacaklarımı aralayıp açılan kuytuya sokuldu. Bir eli belimi sıkıca kavrarken diğeri boynumu tutuyordu. Dudakları ise yeniden dudaklarımın üzerindeydi; her bir milimini emiyor, dil darbeleri bırakıyor hatta bu da yetmiyormuşçasına küçük ısırıklarla uyarıyordu.

Kısa eteğimin etkisiyle bacaklarımın iyice açıldığını hissederken ellerimden biri gömleğinin açık yakasından tenine dokundu. Hemen peşinden boynumdaki eli açılan bacağımın tam üst kısmında, kalçama yakın bir yerde kendine yer buldu.

Sert ellerinin tenimdeki dokunuşu tüylerimi ürpertirken hissettiklerimle gözlerim kararıyor, zaman ve mekân kavramı ellerimden kayıp gidiyordu. İçimdeki fırtınaysa yatışacağına dudaklarının her istilasıyla yeniden büyüyor; beni tüm şiddetiyle düşeceğim bir çukura sürüklüyordu. Bacaklarımın arasında yanan sızılı bir ateş vardı, Tekin'in en kuytularıma dayanan taş gibi sertliği ise o ateşi söndürmek yerine daha da harlıyordu.

Hissediyordum sertliğini. Dudakları dudaklarımdan kısacık bir anlığına ayrılınca ansızın boynuma dokundurdu ıslak dilini. Hareketleri hoyrattı, bacağımdaki eli tenimi sertçe sıkıp avuçluyordu şimdi. Dudakları boynumda gezinirken elleri asla durmuyor, sanki o da benim gibi o anda yaşadıklarımızla yetinemiyordu. Ancak zihnimden geçen sözlerin onun dudaklarından dökülmesi beklentimin ötesindeydi.

"Yetmiyor, ulan! Dokunsam da yetmiyor," dedi isyanla. Bu daha çok kendi kendine söylediği bir şeydi sanki. "Böyle olacağını biliyordum," diye inledi. "Tadının böyle olacağını biliyordum."

Bir eli *crop* gömleğimin altındaki boşluktan usulca içeriye süzülüp, dantel sütyenimin üzerinden göğüslerime dokununca boğazımın derinlerinden şiddetli bir inilti çıktı. Onun sertliğini misafir eden aralanmış bacaklarım, bunun etkisiyle belinin etrafına sarıldı.

"Nasıl?" diye mırıldandım güç bela. Göğsümdeki eli tenimi hafifçe sıktı, hemen peşinden aşağıya inerek belimi sımsıkı sardı. Ellerim saçlarının arasındayken burnuma dolan kokusu başımı döndürüyordu.

"Kana karışan tatlı bir zehir gibi." Dudaklarını usulca dudaklarıma sürttü. Yeniden öpecek sandım ama benimle oyun oynuyordu. "*Mşkeri...*"[50] diye fısıldadı apansız. Dudaklarımızdan çıkan sıklaşmış nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

[50] Mşkeri; Lazcada '*orman gülü*' anlamına gelir. Deli bal adı verilen zehirli bal, bu çiçeğin özünden üretilmektedir.

"O ne demek?" diye sordum merakıma engel olamadan. Bir elim hâlâ saçlarının arasındaydı, diğeriyse ince gömleğinin üzerinden tam kalbine dokunuyordu.

"Kendin keşfet," diye yanıtladı beni. Sesi öyle erkeksiydi ki dizlerimin bağı çözüldü. Bakışlarında oyunbaz kıvılcımlar çaktı, bir şey söyleyecektim ki izin vermedi ve yeniden dudaklarıma kapandı. Kısacık bir an etkisi yavaşlar, alevler az da olsa sönmeye yüz tutar sandım. Ama nafileydi. Bunu dili yeniden ağzımın derinlerine dalıp eli kalçamı kavradığında, ardından okşayan dokunuşları hâlâ beline sarılı bacağımda boydan boya dolaştığında anladım.

O anda hissettiğim tutku doyumsuzdu. Ne kitaplarda okuduklarıma ne de şarkılarda söylediklerime benziyordu. İçim cayır cayır yanarken ölecek gibi hissediyordum. Tekin dudaklarımı kendi dudaklarının arasında esir almış sömürürken dikenlerimden de eser yoktu. Saniyeler sonra dudakları çeneme inip hafifçe ısırdığında uzun tırnaklarım onun boynuna batıyordu.

Kısacık bir an çekti dudaklarını benimkilerden. Odanın içindeki loş ışık yüzünü aydınlatıyordu. Hâlâ yanıyordu gözleri, sönmeye sanki niyeti yoktu. Ama bakışlarında öyle bir ifade vardı ki elimi ayağımı birbirine dolaştırıyordu.

"Bu anı öyle uzun zamandır bekliyordum ki," diye mırıldandı soluk soluğa.

Bense nefesimi konuşabilecek kadar düzene sokamamıştım daha. Üstelik göğsümün sol yanında başlayan bir yangın varken ne diyeceğimi de bilmiyordum. Ne olacaktı şimdi? Sahte bir ilişkiyi kabul ederken nefesimi kesen bir öpüşmenin içinde bulmuştum kendimi. Nasıl devam edecekti? "Sahte sevgililiğe öpüşmenin dâhil olduğunu söylememiştin," dedim yoklamak ister gibi. Fakat o yanlış anladı sözlerimi.

"Yaşanmamasını mı isterdin?" dedi kaşları çatılırken.

Zorlukla yutkundum. Fazla istekli görünmeden nasıl yanıt verilirdi ki buna, bilemiyordum. "Ben öyle bir şey demedim," diyerek kıvırmaya çalıştım.

"Ne dedin peki?"

"Yani işte..." Hafifçe kıpırdanıp yüzümü ona doğru kaldırdım. "Bir kerelik bir şey sonuçta..."

Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir kere mi?" diye sordu. Bir eli çenemi kavradı, diğeri gür saçlarımın arasına daldı. "Az önce olanlar bir kerelik gibi mi geldi sana?" Dudaklarımı bir şeyler söylemek istercesine

araladım ama buna fırsat tanımadı. "Bir kere tadını aldım. Bir daha öldürseler bırakmam."

Sözleri içimde derinde bir yerlere dokunsa da çabuk toparladım. O an aklıma gelenlerle onunla uğraşma isteği baş gösterdi içimde. "Ben senin sahte sevgililik teklifini kabul ettim yalnız, Tekin."

"Eee?" dedi kaşları çatılırken.

"Yani... Bir daha beni öpemezsin." Şimdi tavrı onunla oynadığımı anlamış gibiydi. Oysa bu oyunda ben toy bir çıraksam Tekin yıllanmış bir ustaydı. Oyunumu bana çevirmesi çok sürmedi. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, nefesini boynuma üfledi. Son kelimem ise isyanla karışık çıkıverdi. "Öpmemelisin."

"Öyle mi?" diye sordu. "Bunu mu yapmamalıyım?" Çenemi hafifçe emdi, ardından ıslak dilini boynuma doğru sürükledi. "Yoksa bunu mu?" dedi dudaklarını bir mühür gibi tam şah damarımın üzerine basıp hafifçe emerken. *Köpek!* Ne yaptığını pekâlâ biliyordu.

"Hı hı..." dedim irademin son kırıntılarıyla. "Hepsini..." dedikten sonra telaşla değiştirdim. "Ay! Hiçbirini."

Gülümseyişinin izleri, boynuma bastırdığı dudaklarından belliydi. "Söz dinleyen bir adam değilim, Hazel. Bunu daha önce de söylemiştim," diye mırıldandı. Yüzümü avuçlarının arasına almış, dudaklarımı yeniden yakalayacakken kapı tıklatıldı.

"Tekin!" diye seslendi biri. Emir Abbasov'dan başkası değildi. "Her şey yolunda mı?"

"Değil, amına koyayım! Değil! Bir rahat bırakın!" dedi Tekin. Ama Emir'in onu duyduğu şüpheliydi.

"Silah hazır! Adamımı Yaman'la buluşturacağım. Son bir konuşalım," diye seslendi yeniden Emir Abbasov.

Tekin çatılmış kaşlarının altından bana baktı. Bu konuyu erteleyemeyeceğimizin o da farkındaydı. Fakat bundan memnun olmadığını da saklamadı. "Burada bekle beni," diye mırıldandı bıkkın bir tonda. Bir eli usulca yüzüme uzandı. "Bu kapı yalnızca bana özel bir kartla açılabilir. Korkmanı gerektirecek bir şey yok."

"Korkmuyorum ki zaten," dedim omzumu silkerek. Beni oturttuğu masadan usulca aşağı indim. Tekin saatine bakınca ben de cam duvara doğru yürüdüm. Sanki kendime nefes alacak, onun büyüsünden kaçacak ya da az da olsa uzaklaşacak bir alan arıyordum. Aksi hâlde yakasına yapışıp az önce yaşadıklarımızı bu kez ben tekrarlatacak gibiydim ve bunu yapmaktan deli gibi korkuyordum.

"Şu silah işinin son ayarlamalarını yapıp Abbasovları geçireceğim." Başımı sallayınca devam etti. "Ve... Yedili'ye haber yollayacağım."

Gürültülü bir şekilde yutkundum. "Tamam," diye yanıtladım. "Çabuk gel," deyişimin ise dudaklarımdan fırlayışına engel olamadım.

"Çabuk geleceğim," diye fısıldadı. Önce dudaklarıma uzanacak gibi davrandı ama sonra çenesini sıkarak uzaklaştı. Sanki bir kere daha öperse ayrılamayacaktık ve o bunun düpedüz farkındaydı. "Hemen geleceğim," dedi kendini ikna etmeye çalışır gibi. Bir an önce gitsin diye dudaklarımı ısırarak arkama döndüm. Cam duvarın yansımasından kapının önündeki Tekin'in ikilemini görüyordum.

Kapıya doğru bir adım yaklaştı. Ardından bir elini kısa saçlarının arasına daldırıp çekiştirdi ve "Sikerler!" diyerek bana doğru atıldı. Ben süratle arkamı dönüp onu karşılamak için hareket etmişken sırtımı cama yasladı ve dudaklarını benimkilere kapattı. Bu kez az öncekinden farklıydı öpücükleri, dudaklarımı her emişinin, her ısırışının altında sanki daha fazlasını yapmayı arzulayan ve beni hapsetmek isteyen vahşi bir canavar saklıydı.

Bir bacağım içgüdüsel olarak havalanıp Tekin'in kalçasına dolandı. Bu hareket bacaklarımın arasına bastırdığı kaskatı parçasını tüm gücüyle hissetmemi sağladı. Bunun içimde yarattığı o vahşi etkiyle tırnaklarım Tekin'in boynuna battı, Tekin'in eliyse benim boynumu sardı. Nihayet nefes nefese dudaklarımdan ayrıldığında küçük ısırıklarını dudaklarıma, çeneme ve boynuma Lazca olduğunun farkına vardığım fısıltılar eşliğinde bıraktı.

"Dudakların şişmiş," dedi nice sonra. Gözleri bir yangından farksızdı ama yanmak için onlara bakmama gerek yoktu, yangın zaten az önce tek bir öpücükle başlamıştı. "Seni böyle görmek var ya... İflahımı kesiyor, *mşkeri*..." diye mırıldandı. Anlamını bilmediğim bu sözcüğün kulağıma dolan tınısı öyle güzeldi ki.

Bir elim boynunda, diğeri göğsündeyken dudaklarımdan tek bir sözcük bile çıkmıyordu. Düzenleyemediğim nefesim boynuna vuruyor, içimdeki fırtına durulmuyor, bir saniyeliğine bile uzaklaşacağız diye aklım çıkıyordu. Ama bir yerlerden fısıldayan mantıklı yanım da *Gitmesi lazım!* diye durmadan hatırlatıyordu. Nitekim ben ağzımı açamadan Tekin "Hazel..." diye mırıldandı. "Gönder beni." Bir elini çeneme uzatıp dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. "Ben belli ki gidemiyorum. Sen gönder."

Öpücüğün derinleşmek üzere olduğunu anlayınca mantığım dümeni ele aldı. Bunu yapabildiğime şaşırmıştım aslında ama yine de becerebildiğime minnettardım. "Git hadi!" dedim dilimi dudaklarımda gezdirirken. "Halletmen lazım şu işi!" Gitmesi lazımdı yoksa az önce olanların daha fazlasının yaşanması kaçınılmazdı.

Başını salladı. Tıpkı benim yaptığım gibi dilini ağır ağır az önce beni hoyratça öpen dudaklarında dolaştırdı. Sanki tadım hâlâ dudaklarındaymış gibi kısa bir süre duraksadı. Hemen peşindense "Gidiyorum ama hemen geleceğim," diye yanıtladı arzudan kararmış yüzüyle.

O andan sonra bir daha duraksamadı. Arkasına döndü ve ben hâlâ sık nefeslerini duyup öpüşlerini dudaklarımda tüm canlılığıyla hissederken odadan çıktı.

Bir an öylece, camdan duvarın önünde nefes nefese kaldım. Aşağıda son hızıyla devam eden bir eğlence vardı. O an fark ettim ki içeride de bir müzik çalıyordu ama kulaklarım dakikalardır Tekin'in boğuk sesinden başka sese sağırdı.

Biraz olsun toparlanmaya çalışarak, titreyen ellerimi ovuşturup odanın içinde yürüdüm. Az önce yaşananları düşünmemeye çalışıyordum. Bar tezgâhının üzerinde duran çantama uzandım, içindeki telefonumu çıkardım, aynı saniyelerde ise Lila'dan gelen mesajı gördüm.

Kulübe girmeden önce ben Tekin'le konuşurken çekilen bir fotoğraf göndermişti. Yalnızca Tekin'le ben vardık. Benim dudaklarım neşeli bir tebessümle kıvrılmıştı. Muhtemelen Tekin'in, *"Mutlu musun?"* diye sorduğu anda çekilmiş bir kareydi bu. Gönderdiği fotoğrafa yanıt olarak tek kelimelik bir mesaj yazdım. Daha fazla içimde tutamayacaktım.

Hazel:

Öpüştük.

Lila'nın cevabı çok hızlı geldi.

Lila:

Neeeeeee?

Nasıldı?

Çok düşünmeden yanıtladım.

Hazel:

Öleceğim sandım.

Lila:

Eee, canım? Ten uyumu var mıymış?

Hazel:

Hem de nasıl!

Lila:

Şakaaaa! Kızım neler oldu? Yiyiştiniz mi yoksa?

Hazel:

Yiyişmek ne ya? Ne çirkin bir laf!

Lila:

Ay haspam! Ne dememizi istersin? Sevişme?

Benden cevap gelmeyince yeniden yazdı.

Lila:

Ne kadar ileri gittiniz?

Hazel:

Çok değil. Sadece öpüştük.

Ama ne öpüşme, Liloş. Hâlâ dizlerim titriyor.

Lila'yla yazışmaya başladığımızda fazla düşünmemek adına bardaki açık *prosecco*dan bir kadeh doldurdum. Ne kadar hızlı gittiğimin farkına varamıyor, içtiğim buz gibi içkiyle bedenimdeki yangın söner sanıyordum. Lila birbiri ardına sorular soruyor, Tekin de eve girerse diye kapısını kapatıp uyuyacağını ve hiçbir şey duymayacağını, rahat olmamı söylüyor, ben de peşi sıra kadehleri yuvarlıyordum. Tekin'in beni öpüşüyse hiç aklımdan çıkmıyordu.

Dudaklarımı dudaklarıyla talan edişi, ıslak ağzıma sızan dili, belimde, boynumda, saçlarımda, bacaklarımda, göğsümde gezen elleri duygularımı iyiden iyiye çıkmaza sokuyordu.

Koltuğa oturup başımı kenara yaslarken zihnimde bu düşünceler, gözlerimin önünde ise dakikalar öncesinin hatıraları geçit törenindeydi. Uzunca bir süre içimdeki o yangın dinmek bilmedi ama dakikalar sonra alkolün de etkisiyle az da olsa yatışabilmişti. Biraz dinlenmek üzere gözlerimi kapatırken fırtına da yavaşlıyor gibiydi. Kısa süreliğine yumduğumu sandığım gözlerimi açtığımda ise Tekin hemen önümde dizlerinin üzerindeydi, eli yüzüme düşen saçlarımı kenara atarken bana bakıyordu.

"Tekin..." diye mırıldandım uykulu bir sesle.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Hı hı..." Ayağa kalkmaya çalıştım ama kalkar kalkmaz dönen başımla karşılaştım. "Ay!" dedim benimle birlikte ayaklanan Tekin'in koluna yapışırken. "Başım döndü."

"İçki içmeye devam mı ettin sen?" diye sordu hayretle.

"Birazcık," dedim dudaklarımı ısırarak. "Seni beklerken bir-iki kadehcik..." İnanmamış gibi bakınca savunmaya geçtim. "Sarhoş değilim ya! Valla bak! Sadece biraz çakırkeyif oldum, o kadar."

"Çıkalım o zaman. Gidelim bir an önce," deyince çantamı aldım. Tekin elimden tutmuştu; düzgün yürümeye, sendelememeye çalışırken gözlerim yalnızca önüme bakıyordu. Fakat ellerimiz böyle birbirine kenetlenmiş hâldeyken zihnimin gerilerine zor bela itelediğim gecenin hatıraları yine tüm gücü ve yakıcılığıyla oradaydı.

Dışarı çıkınca soğuk Ankara rüzgârıyla biraz olsun kendime gelir gibi olmuştum. Mekânın önünde bekleyen aracın kapıları açılır açılmaz, elim hâlâ Tekin'in avucunun içindeyken oraya yürüdük. Ben arka koltuğa, Tekin de karşıma oturdu. Dakikalar sessizlik içinde akarken Tekin'in bakışları benim üzerimdeydi. Benim bakışlarım bulanıklaşsa da aklım hâlâ yerindeydi.

Nihayet eve vardığımızda hemen arabadan indik. Adamlar evin kapısını açmış, anahtarı Tekin'e teslim etmiş ve bahçeyi hızlıca boşaltmışlardı. Tekin'in emri miydi, anlamamıştım ama çok da sorgulayamadım. Bahçe yolunda hafif sendeler gibi olunca Tekin belimden kavradı ve bir an bile beklemeden beni geniş omzuna bir çuval gibi attı.

"Hihhhh! Tekin n'apıyorsun ya?" diye bağırdım.

"Zor yürüyorsun! Sarhoş değilim diyordun bir de!" diye homurdandı.

"Değilim zaten. O kadar içmedim," dedim bulanık bakışlarla etrafıma bakarken. "Dur, Tekin ya!" diyerek karşı koymaya çalıştım. Saçlarım omzundan aşağı sarkmışken bedeninin ön tarafındaki ayaklarımı sertçe savurdum. Yumruğumu ise sırtına vurdum. Ayağımın onun en hassas noktasına geldiğinin farkında değildim.

"Of! Hazel!" dedi isyanla. Amma da tatlı canı vardı! "Yavaş!"

"Ay alt tarafı sırtına vurdum ya! Bir şey olmaz. Semsert, taş gibi sırtın var. Benim kuş gibi elimi hissetmemiştir bile."

"Hissetti. Bundan emin olabilirsin."

"Ne kıymetli sırtın varmış," diye triplendim. "Yemedik yani!"

Ben bambaşka bir şeyden bahsediyordum, o ise bambaşka. Tabii o anda bunu anlayacak kafada değildim.

"Ayarlarımla oynadığın yetmedi! Canıma kastetmeye devam et. Her anlamda mahvet beni!" dedi merdivenleri bitirip odama giden koridora adım attığında. "Başıma belasın!"

"Gönüllüydün ya! Öyle demiştin." Cevap gelmeyince hırçınlaştım. "Bırak beni ya! Barbar öküz!" dedim odama girdiğimiz sırada. "Çuval mıyım ben? Tekin! Sana diyorum."

Beni yatağa tatlı sert bir tavırla bıraktığında saçlarım yüzüme savruldu. "Ya yavaş olsana!" dedim saçlarımı geriye atmaya çalışırken.

Gece zifirî karanlıktı. Dışarıdaki sokak lambasından sızan ışık, içeriye bir loşluk veriyordu. Fakat asıl üzerime onun gözlerindeki alev vuruyor, bakışları tenimde talepkâr bir tavırla geziniyordu.

Bedenimde dolanan bakışlarını takip ettiğim sırada, gözlerinin duraksadığı yer nefesimi tutmama sebep oldu. Yatakta oturuş şeklim nedeniyle göbeğim iyice açılmış, bakışlarıysa göbeğimdeki parlak *piercing*i bulmuştu. Benim de bakışlarım göbeğimdeki ışıltılı taşa değdiğinde içime ani bir tenimi örtme isteği doğdu.

"Bakmasana şöyle..." diye fısıldadım ama gözleri oradan ayrılmıyordu. "Çıkarttıracağım ben onu zaten," deyip tepki vermesini bekledim ama Tekin sessizliğini koruyordu. Beğenmemişti işte, kararım doğruydu. Bir elimi göbeğime kapattığım anda bana uzandı ve dümdüz göbeğimin üzerindeki elimi durdurdu.

"Çıkarttırma..." diye fısıldadığında sesi boğuktu. Eli ellerimdeydi, çekmesini, uzaklaşmasını bekledim ama hiç beklemediğim bir şey yaparak birden dizlerinin üzerine çöktü ve parmağının sırtını çıplak göbeğime dokundurdu. Parmağı tenimi hafifçe okşadığında önce tüylerim ürperdi, ardından başım geriye düştü. Fakat bu kadarı yetmemiş gibi dudaklarını göbeğime, tam *piercing*in üzerine bastırması bacaklarımın arasında çıldırtıcı bir sızlamaya neden oldu. Dudaklarımı sımsıkı örttüm çünkü bu geceden beri tanıdık olan bir inleme isteği boğazımdan kurtulmak için fırsat kolluyordu.

"Bitiriyorsun beni," diye hırladı. Sesi, bakışı, dudaklarının tenime dokunuşu öyle erkeksiydi ki ayakta olsam bedenim belki de çoktan yere yığılmıştı. *Ama yok...* dedim içimden. Tekin düşmeme izin vermezdi, kocaman kollarıyla beni çoktan sarmış olurdu.

"Ne yapıyorum ki?" diye sordum dilim dolaşa dolaşa.

Başını hafifçe kaldırdı. "Çelik gibi irademi darmadağın ediyorsun," dedi ama ses tonuna bakılırsa bundan pek de şikâyetçi değildi.

"Yapmıyorum öyle bir şey," dedim hırçın bir tavırla.

"Sorun da bu zaten," dedi Tekin. "Farkında bile değilsin." İki eli de çıplak belimi sıkıca sardı, hafifçe sıkıp okşadı. "Yalnızca kendin olman yetiyor."

"Hmm... Nasılım ki ben?" Belimi saran ellerinin sıcağına kapılmamaya çalışarak gözlerimi merakla kırpıştırdım. "Nasıl biriyim yani?"

"İnatçı. Hırçın. Kural tanımaz. Söz dinlemez. Fevri. Baş belası," diye mırıldandı. Kesik bir nefes çektiği sırada gözleri gözlerimdeydi. "Komik. Eğlenceli," dedikten sonra hafifçe gülümsedi. "Ve çok güzelsin," dediği anda bakışları usul usul aşağıya, dudaklarıma indi. "Bir erkeğin aklını, fikrini, düşlerini esir alacak kadar büyüleyici bir güzelliğe sahipsin."

"Peki senin düşlerini?" diye sordum cilveyle.

"Kendimden bahsediyorum zaten!" diye tersledi. "Benden başka, seni düşleyecek herifin, aklını da fikrini de sikerim."

Elimi kendime engel olamadan önce dudaklarına, sonra omzuna hafifçe vurdum. "Bazen karar veremiyorum," dedim sinirle.

"Neye?" dedi vuruşlarımdan kaçmaya çalışmadan.

"Öküzlük derecene!"

Ona saldıran ellerimi kıskıvrak yakaladı. Dudaklarında eğlendiği belli olan bir gülüşle iki elimi de arkamda avuçlarıyla tutarak bağladı. Ben yatağın ucunda oturur hâldeydim, o ise hâlâ dizlerinin üzerinde önümdeydi. O anda... Odada ikimizden başka kimse yokken, sıklaşmış nefeslerimiz birbirine karışıyorken bakışları yalan olamayacak kadar sahici ve sıcaktı.

Bir an dudaklarıma yaklaşınca bir kez daha öpecek sandım ama öylece duraksadı. Bir nefeslik mesafe vardı dudaklarımızın arasında. Artık aşina olduğum tadı, biraz uzansam kavuşabileceğim yakınlıktaydı.

"Tekin..." diye fısıldadım ama beni yanıtsız bıraktı. Nabzım kulağımda atıyordu heyecandan. Kalbim göğüs kafesimi öyle bir dövüyordu ki kanım damarlarımda âdeta fokurduyordu.

Biraz daha yaklaşmak istedim ona ama ayağımdaki bilekten bağlı ayakkabılar hareketimi kısıtladı. Kıpırdandım zorlukla oturduğum yerde. En sonunda dudaklarımdan, "Rahat değilim böyle," diye bir cümle çıktı. Fakat Tekin'in çatılan kaşlarına bakılırsa beni yanlış anlamıştı. Arkamda hapsettiği ellerimi bıraktığında bakışları da ne hissettiğimi anlamak ister gibi kısıldı. "Onu kastetmemiştim," diye mırıldandım ağzımın içinden.

"Neyi kastetmiştin?"

"Ayakkabılarımı..." dedim kısık bir tonda. "Çıkarır mısın?"

Bana yanıt vermeden elleri bacağıma uzandı. Bir eli bacağımı usulca okşadı ve ayakkabının bileğindeki taşlı parçayı usul usul çözdü. Aynı yavaşlıkla ayakkabıları ayaklarımdan çıkardı. Her bir hareketi o kadar erotikti ki dudaklarımı ısırmadan durabilmem çok zordu. Nihayet yalın ayak kaldığım anda ise bacaklarımı hızla beline doladı.

Bir eli saçlarımın arasına sokulmuş ve uzun, dalgalı saçlarımı daha fazlasını isteten bir sertlikle avuçlamıştı.

Ardından soluk soluğa, "İstediğin oldu mu?" diye sordu. Dudakları bir nefes uzağımda öylece bekliyordu.

Başımı sallayıp dudaklarına doğru fısıldadım. "Üzerimi de çıkarmam lazım. Böyle yatamam."

Hafifçe güldü. "Harbiden sınavımsın," diye söylendi. Fakat büyük ihtimalle dışarı çıkmasını istediğimi sanmıştı.

Bunu istemiyordum oysa. Belki çakırkeyif olmamın etkisiydi, belki de alkolün çenemde yarattığı gevşekliktendi ama dokunuşlarından uzaklaşmayı hiç istemiyordum. "Soysana beni," diye mırıldandım bir nefeste, apansız.

Şaşkınlığın izlerini bakışlarında yakalamam uzun sürmedi. "Ne?" dedi fakat yanıt vermemi beklemeden bir eliyle yüzünü ovuşturdu, sonra bakışlarını benimkilerle birleştirdi. Önce sanki bundan emin olup olmadığımı anlamaya çalışarak yüzümü taradı ama bir itiraz bulamadı. Elleri üzerimdeki gömleğe uzandığı anda ise o saniyeye kadar ucundan tutmaya çalıştığı kontrolü ansızın ellerinden kaydı.

Hızlı hamlelerle gömleğimin düğmelerini çözdü. Zaten *crop* olmasının etkisiyle fazla düğmesi de yoktu. Gömleğin önü açılır açılmaz iki yana doğru sıyırdı ve yalnızca saatler önce dokunduğu, dantelli, beyaz bir sütyenle örtülmüş göğüslerimi ortaya çıkardı.

Belki de hayatımda ilk kez iri göğüslerim olmasına şükrettiğim saniyelerdeydim. Çünkü Tekin'in gördüğü manzaraya bayılmış gibi bir hâli vardı.

Alt dudağını hafifçe yaladı, ardından ısırdı. "Beyaz..." diye fısıldadı. "Yakışmış."

"Öyle mi?" diye sordum içimi kaynatan bir nazla.

"Hem de çok. Ama sabahki bordoya da bayılmıştım," dedi beni iç çamaşırlarımla bastığı anı kastederek. Şakağındaki damar pıt pıt atmaya başlamıştı. "Altında da takımı mı var?" diye sordu.

Aslında onu hemen onaylayacaktım ama bu gece tüm ustalığıyla benimle oynayışı aklıma sızdı. Belki de bu, onu taklit ederek "Kendin keşfet," diye fısıldayışımın tek sebebiydi.

Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ayağa kalk," diye buyurdu sert bir tonda. Kendime vazgeçme şansı tanımadan yatağın ucundan ayaklandım. Kalbim göğüs kafesimi delip geçmek ister gibi atıyordu ama umursamadım. Beni gerçek bir kadın gibi görmesine dair duyduğum arzuyu istesem de saklayamazdım.

Hâlâ dizlerinin üzerinde olmasının da etkisiyle ben ayağa kalkınca Tekin'in başı karnımın hizasında kaldı. "Eteğimin fermuarı var."

"Nerede?" diye mırıldandı.

"Arkasında..." dedim dudaklarımı ısıra ısıra. Elini arkaya uzatarak fermuarı açacağını sandım ama öyle olmadı. Belimden tutarak süratle arkama dönmemi sağladı ve bir an bile beklemeden eteğin fermuarını aşağı indirdi. Payetli mini etek süzülerek bileklerime düştüğünde Tekin'in dudaklarından da sert bir küfür çıktı.

"Hassiktir! Hazel!" diye tısladı. O anda beyaz dantel takımın altının tanga olduğu gerçeği yüzüme tokat gibi çarptı. Üstelik öyle bir parçaydı ki hem belimin iki yanındaki hem de kalçalarımın arasındaki kısım incecik bir ipten yapılmıştı.

Bunun etkisiyle yüzüm domates gibi kızarırken önüme döndüm ve hiç beklemeden yeniden yatağımın ucuna oturdum. İki dakikalığına cüretkâr olma arzum utanç içinde boğulmama neden olmuştu, ne yapacağımı bilemiyordum.

"Neden kaçıyorsun?" diye mırıldandı Tekin bana doğru yaklaşırken.

"Kaçmadım," dedim içime içime. "Sadece..."

"Sadece ne?"

Alt dudağımı ısırdım. "Altımdakinin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

"Bense gördüklerimi unutabileceğimi sanmıyorum," diye yanıtladı arsızca ve elleri belime dolandı. Bir eli belimi sarmayı sürdürürken diğer eli boynuma uzandı, oradan saçlarıma kaydı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı. Aslında o ana kadar kontrolünü yeniden eline almış gibiydi ama belimdeki eli ansızın aşağıya, tanganın kapatmadığı çıplak kalçama doğru kaydığında irade zincirinden biri daha kırıldı. Tek bir dokunuş, tüm bedenimi bir yıldırım gibi çarpmıştı.

Ancak anlaşılan çarpılan tek kişi ben değildim. "Siktir! Hazel! Nasıl bir şeysin sen böyle?" diye âdeta hırladı elleri çıplak kalçamda gezinirken. Parmakları altımdaki tanganın iplerinde dolaşıyordu. Fakat yan iplerle yetinemeyip tam kalçalarımın arasındaki ince ipin üzerinde dolaştığında, ikimizin

Benim inleyişim arzulu bir "Ah! Tekin!" nidasına karıştı.

Tekin'in ise dudaklarından Lazca bir şeyler fırladı, takip edebilmem imkânsızdı.

Yaramaz parmakları durmuyordu. Kalçalarımın arasındaki ince ipin üzerinde bir ileri bir geri geziniyor, ara ara parmağıyla o ipi tenimden çekerek uzaklaştırıyor; en kuytu yerimde sırılsıklam, alevden bir gölün birikmesine yol açıyordu. Zor tutuyordum bacaklarımı birbirine bastırmamak için. Sanki bunu yaparsam oradaki o baş döndürücü sızı, doldurulmayı bekleyen boşluk yok olacaktı.

"Tekin..." diye fısıldadığımda ellerini kalçamdan soluk soluğa uzaklaştırdı. Dudaklarını omzuma bastırdı. Belki tenimden uzaklaşsa kontrolünü daha çabuk kazanırdı ama bunu yapmadı.

Hızlı hızlı soluklanırken "Sonum olacaksın, Hazel," diye mırıldandı. "Ve ben buna öyle bir razıyım ki..." Kalbim güm güm atarken saniyeler geçip gitti, bir süre dudakları omzumda öylece durdu. En nihayetinde, "Hazel..." dedi derin, boğuk sesiyle. "Hani... Şu okumayı sevdiğin romanlar var ya..."

Bir an duyduklarımın gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?" dedim şaşkın bir tonda. "Ne romanı?"

"Şu baş ucunda sakladıklarından bahsediyorum," diye mırıldandı bakışlarımızı yeniden birleştirirken.

"Ben sevmiyorum ki onları," diyerek kıvırmaya çalıştım. Ama yüzümün pancar gibi kızardığına kalıbımı basardım. Bu yalanımdan sonra Edward ve Veronica'nın da yüzüne bakamazdım. "Lila getirmişti bir ara. Kalmış öyle..." Bakışlarımı kaçırdım. "Nereden çıktı şimdi onlar? Ne anlattıklarını bile bilmiyorum yani."

"Güzel..." dedi çarpık bir gülüşle.

"Ne güzel?"

"Sevmiyor olman... Onlara ihtiyacın olmayacak çünkü."

"O ne demekmiş?"

"Sana orada yazanlardan daha güzelini yaşatırım. Kitaplara ihtiyacın yok demek..."

Cümlesini işittiğim anda gözlerim hayretle kocaman açıldı. "Hiç de bile!" dedim asi bir tavırla. Ama hayali bile zihnime bir kar suyu gibi sızmıştı. "Yaşamak isteyen var da sanki..." diye inkâr ettim o kitapla yakalanmamı hatırlatmasının kızgınlığıyla. Oysa karşısında yalnızca iç çamaşırlarımlaydım, buna kimse inanmazdı.

"Yok mu?" diye sordu. Dudaklarını yanağıma doğru yaklaştırdığında yoldan çıkan nabzım bana nefes aldırmıyordu.

"Yok," dedim ama umursamadı cevabımı. Yalan söylediğimi bal gibi biliyordu.

"Ben istiyorum ama." Dudaklarını yanağımdan çeneme sürükledi. Bir eli çıplak belimi sarmıştı, diğeri uzun bacağımı okşamaya odaklanmış hâldeydi. "Çok istiyorum hem de..." diye devam etti. "Hiç sabah olmayacakmış gibi tadına bakmayı deli gibi istiyorum, Hazel. Tadın, kokun gerçekten vücudunun her noktasında aynı mı? Bunu öğrenmek için dakikaları, günleri sayıyorum."

Sözleriyle gürültülü bir şekilde yutkundum. Öyle arsızdı ki susmak bilmiyordu. Gerçekten yaşarsak söylediklerini... O zaman da böyle mi konuşacaktı benimle? Sahiden çok pis, çok edepsiz bir ağzı olduğu doğruydu. Peki ağzının diğer yetenekleri? *Allah'ın cezası vicdansız herif!* Bunu benim aklıma neden sokmuştu?

"Bu yatakta değil ama..." diye devam etti. Sıklaşmış nefesi ara ara tekliyordu. Şakağında bir damar atıyordu sürekli. Kendisini zor tuttuğu bacaklarıma, belime dokunan ellerinin zaman zaman sertleşmesinden, tenimi hoyratça sıkmasından anlaşılıyordu. "Kendi yatağımda hayal ediyorum seni, Hazel. Hem de öyle hayaller ki... Off!"

"Neden?" dedim ama nefesimi toparlayamadığım için yarım kaldı. Hemen sonra kendimi yatakta öne doğru kaydırıp ona iyice yaklaşım. "Neden yine öpmüyorsun o zaman beni?" diye sordum cesaretimi toplayabildiğimde. Fakat öne doğru kayışımın etkisiyle bacaklarımın arasındaki o kuytu sıcaklığım Tekin'in önündeki kabartıya yapıştı.

"Çünkü sabah uyandığında... Hatırla istiyorum. Tüm canlılığıyla..."

"Hatırlamayacağımı da nereden çıkardın?" dedim soluk soluğa.

"Hafızanın kuvvetli olduğundan o kadar emin değilim," dedi pişkin pişkin sırıtarak.

Köpek! Altımdaki iç çamaşırının nasıl olduğunu unutuşumu mu kastediyordu? "Çok biliyorsun sen! Aşırı kuvvetlidir benim hafızam bir kere." Aklıma gelen bahaneye hızla sarıldım. "Mesela *Cave*'de doğum günüm için rezervasyon yaptırma isteklerimi geri çevirttiğini hafızamın en cafcaflı yerine kazıdım, Tekin. Asla unutmam."

"Benden isteseydin keşke. Her türlü ayarlardım. *Cave* bana ait olmasa bile..." Hafifçe güldü. "Merak etme. Ayarlarım o geceyi. Yalnızca bize özel olur."

"İstemem," dedim omzumu nazla silkerken. "Hem Hazar da gelecekmiş zaten. Belki İstanbul'da kutlarız."

"İstanbul'da? Benden uzakta?" dedi sözlerime inanamıyormuş gibi. "İmkânı yok bunun."

"Nedenmiş?"

"Benden kurtuluşun yok, Hazel. Artık yok..."

"Ya ben istersem kurtulmayı? Bir gün..." diye fısıldadım gecenin karanlığında. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Belki de bir yanım *Nereye kaçarsan kaç, peşindeyim* cümlesini ondan bir kez daha duyma arzusundaydı.

"Kurtulmak isteme diye neleri göze alabileceğimi tahmin dahi edemezsin," diye yanıtladı tereddütsüz. Dudaklarını benimkilere iyice yaklaştırmıştı.

"Nasıl tutabilirsin ki beni? Kaçarım," diye ısrar ettim ama parmaklarım dudaklarımdan çıkanlara tezat hareket ediyordu. Bir mıknatısa çekilir gibi çoktan ensesine, oradan da saçlarının arasına uzanmışlardı.

"Kaçamazsın," dedi kimsenin çiğneyemeyeceği bir yasağı dile getirir gibi. "Bırakmam." Dudaklarımız birbirine değdiğinde kaderin kördüğümü andıran ağlarını ören sözcükleri kulağıma ulaştı. "Bu gece bir kilit kapandı, Hazel. Sana sırf benimle orada kilitli kal diye anahtarı yok ederim demiştim." Dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Mümkünatı yok, *mşkeri*... Seni kendimden bir adım bile uzaklaştırmam."

Cevap vermeme izin vermeden hızla dudaklarıma kapandı. Önce alt dudağımı, sonra üst dudağım her bir dokunuştan, her bir ısırıştan ve emişten nasibini aldı. Dakikalar süren öpücüğün ardından nefes nefese benden uzaklaştı. Gözlerinde yükselen alevlerin sebebi, kaçabileceğime dair yaptığım tek bir ima mıydı?

Bunu gözlerinden silmek ister gibi şirinlik yapmaya çalıştım. "*Mşkeri*... Ne demek? Hâlâ söylemedin."

"Çok mu merak ettin?"

"Hı hı... Çok."

"O zaman yarın arkadaşını yolcu ettikten sonra benimle baş başa yemek ye ve anlamını öğren, Hazel," dedi homurdanır gibi.

"Ne yapacağız ki yemekte?" dedim merakla.

"Konuşacağız."

"Ne konuşacağız?"

"Onu da konuştuğumuzda öğrenirsin!" diye hafifçe azarladı beni. Bir kerecik kaçarım dedim diye hemen de öküzlüğü tutmuştu.

"Söylemezsen söyleme," dedim omzumu silkerek. "Çıkmıyorum seninle yemeğe falan." Bu düpedüz yalandı tabii. Biraz daha ısrar ederse çıkardım.

"Hadi! Yarın devam edersin benimle inatlaşmaya. Uyu artık," diye söylendi.

İtiraz edecektim fakat oturduğum yerde bile başımın dönmeye başladığını hissedince bundan hemen vazgeçtim. Tabii bunu Tekin'e belli edecek değildim, şimdi hiç içkiyle ilgili nutuk atmasını çekemeyecektim.

Başımı uslu uslu salladım ve daha fazla dayanamayarak oturduğum yerde büzüşüp yatma pozisyonunu aldım. Yorganımı kıyısından köşesinden çekerek iç çamaşırlı bedenimi örtmeyi de atlamamıştım. Enerjim kalmamıştı, usul usul kapanan gözlerim iyice bulanıklaşmıştı. Belki de bu yüzden ne Tekin'in bir müddet beni izlediğinin ne de saniyeler sonra hemen yatağın yanındaki tekli berjere oturduğunun farkına vardım.

Nice sonra... Gözlerim tatminsiz bir zevkle aralandı. Ya da belki de hep açık hâldeydi, o an ayırt edebilmek imkânsızdı.

Gece henüz gündüze dönmemişti. Güneş hâlâ yüzünü göstermemiş; gökyüzü, gariptir ki ayı gereğinden fazla misafir etmişti.

Sebebi bizdik belki.

Sırılsıklam tenlerimizdeki aç bir dokunuş ya da dudaklarımızdan daha fazla dercesine kopan şiddetli bir inleyiş içindi.

Simsiyah saçlarından küçük bir ter damlası, damarları belirginleşmiş şakağından süzülüp onunkine yapışık duran göğüslerimin arasına düştü. Az önce tenimde dolanmış dudaklarından sızan sıcak, hırıltılı nefesi boynuma vuruyordu. Kor bakışlarında bir yangın vardı artık. Günler önce aramızda tutuşmuş o küçük kıvılcım çoktan büyümüştü, değdiği yeri kavuruyordu.

Adı dudaklarımdan belki de binince kez döküldü. Kocaman eli, saatlerdir dokunulmaktan ateş gibi olmuş göğsüme kapandı. Hareketleri sert ve hızlıydı, sanki çıldırmıştı. Hiçbir dokunuş yeterli gelmiyormuş gibi göğsümün iyice sivrilmiş başını hoyrat bir ısırışla dudaklarının arasına aldı. Başım geriye düştü, saçlarım lacivert çarşafın dört bir yanına savruldu. "Tekin..." diye inledim ama onun boğazından çıkan erkeksi hırıltılar sesimi bastırıyordu. Bir elimle çarşafı sımsıkı tutmuştum, nereden destek alacağımı bilmiyordum. Diğer elimse ensesindeydi, tırnaklarımı tenine batırmıştım, her dokunuşum ardında gecenin emaresi olan kırmızı izler bırakıyordu. Aynı izlerden benim de göğüslerimde vardı. Dişlerinin yarattığı ısırık izleri... Ya da tenimi emmeye doyamayan ıslak dudaklarının bıraktığı damgalar...

Göğsümün büyümüş ucunu bir kez daha emip ısırdığı sırada, "Yalnızca benimsin," diye söylendi. Bakışları vahşiydi.

Bacaklarımın arasında sızılı bir ateş yanıyordu sanki. Sırılsıklamdı, kıvrandırıyordu, ilacı ise bir milim ötedeydi. Bakışlarımdan hislerimi anlamış gibi iyice yaklaştı ve siyah bir boxerla örtülü olsa da tüm gücünü hissedebildiğim sertliğini bana doğru itti. O taş gibi kalınlığı en hassas noktamda hissettiğim anda başım arkaya düştü, dişlerim dudaklarıma saplandı fakat bu bile oradan firar eden arzulu inlemeyi engelleyemedi.

Dudaklarını boynumda çizdiği ateşten yolların üzerinde arsızca dolaştırdı. Sımsıkı tutundum kalın kollarına. İşin içine dili de karıştığında bacaklarımı tamamen içgüdüsel bir arzuyla beline doladım. Bu hareketim sanki son noktaydı. "Kollarımdasın!" diye âdeta hırladı. Dişlerini omzuma, canımı acıtmasa da üzerimde hâkimiyet kurar gibi geçirdi. "Kimse alamaz seni benden!" deyişi sonsuz bir vaatti sanki, bir yeminden farksızdı. Fakat bir yandan da... Garip bir şekilde... Tanıdıktı.

Ansızın bulunduğum kollar da ruh hâlim de değişti. Tırnaklarım yabancı kollara saplandı. Tüm bedenim ıslaktı, burnumda buz gibi denizin kokusu vardı. Bir yüz eğilmişti yüzüme doğru ama tüm açıklığıyla göremedim, imkânsızdı. Zangırdayan dişlerimin arasından son gücümle "Sen de onlardan mısın?" diye soruşum kulaklarıma, camdan içeriye dolan gök gürültüsüyle eş zamanlı ulaştı.

Soluk soluğa yataktan doğrulduğumda nerede, hangi zamanda olduğum gerçeği suratıma tokat gibi çarptı. Allak bullak hissettiğim bir andı. Hızlanan nefesimi dizginlemeye çalıştığım sırada bakışlarım etrafımı taradı. Ne gece karanlığıydı ne Tekin buradaydı ne de lacivert çarşaflardan eser vardı. Gün çoktan aydınlanmıştı, dışarıda sanki gök yarılmışçasına yağmur yağıyordu ve yaşananların hepsi bir rüyaydı.

Zihnimde önce *Kollarımdasın! Kimse alamaz seni benden!* cümleleri yankılandı. Daha önce Tekin'den duymuş muydum diye zihnimi taramaya çalıştım fakat hatıralarımda yoktu, o hâlde nereden çıkmıştı? Rüyamın kâbusa dönmesi de çok sürmemişti üstelik, kendimi denizde gördüğüm kâbuslar bir gün son bulacak mıydı?

Saatime baktım, sabahın yedisiydi. Enerjisiz bir şekilde yataktan kalktım ama iç çamaşırlarımla olduğumu fark ettiğim an dün gecenin anılarıyla baş başaydım. Yaşananları düşünmeyi kendime geldiğim ana bırakarak önce üzerime bir taytla kazak giydim, ardından odadan çıktım.

Kuruyan damağımı az da olsa rahatlatmak için su içmek üzere aşağı inmiştim ki mutfaktan bir tıkırtı geldi. Merdivenlerin sonuna ulaşır ulaşmaz baktım. Tekin'di. Çatık kaşlarının altındaki uykusuz bakışları ansızın benimkilerle birleşti. Üzerini değiştirmemişti, görüntüsü ise biraz... Dağılmış gibiydi.

"Tekin?" dedim soru işaretleri barındıran sesimle. "Sen... Burada mıydın?"

"Evet," diye yanıtladı beni. Fakat... Anlamadığım bir şekilde sinirliydi. Bir şey olup olmadığını soracağım sırada dışarıdan bir gürültü yükseldi, hemen peşinden tam altı el ateş edildi. Tekin ilk silah sesini duyduğu anda beni ablukaya almış ve sırtımı merdivenin altındaki dolapla birleştirmişti.

"N'oluyor?" diye sordum titreyen sesimle. "Yine Kadir mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Tekin. Bu sırada cebinden telefonunu çıkarmıştı. "Kadir olamaz! Yedili'ye haber çoktan gitti."

Bahsettiği şey benim, Tekin'in sevgilisiymişim gibi koruma çemberine dâhil olmamdı. Dışarıdaki Kadir ya da adamları değilse kimdi?

Allah'tan Lila'nın top patlasa uyanmayacak kadar ağır bir uykusu var, diye düşündüğüm sırada Cihan dışarıdan, "Abi!" diye seslendi.

"İçeri girme," dedi Tekin. Hemen peşinden telefonu çalmaya başladı. "Kim?" diye cevapladı telefonu açar açmaz. İfadesi rahattı, sanki içten içe bir tahmini vardı.

"Bilmiyoruz, abi," dedi Cihan. "Çocuklar düştüler peşlerine."

"Mladenov'un oğulları olmadığına emin misiniz?" diye sordu. Anlaşılan tahmini buydu.

"Eminiz, abi!"

"Yakalamadan dönmeyin," diye buyurdu. Telefonu kapatır kapatmaz salonumdaki büyük televizyonun kumandasını bulup açtı. Ekranda son dakika haberleri vardı.

Ansızın aklıma gelenlerle gözlerim açıldı. Gece balistiğe bir silah bırakılmış olmalıydı, az önce dışarıda patlayan silahların Tehditçi'yle ilgisi var mıydı?

"Günler önce gerçekleşen Rusya'nın Ankara Büyükelçisi Sergei Petrov suikastıyla ilgili bir son dakika gelişmesiyle karşınızdayız," diyordu spiker. *"Dakikalar önce basına servis edilen bir video ile Sergei Petrov'un ölümünün ardında kimlerin olduğu açığa kavuştu. Çeçen örgütünün lideri Rustam Abbasov'un kaynaklarından yapılan açıklamalara göre suikastın arkasında kendileri bulunuyor. Abbasov ve örgütü uzun süredir Rusya ile anlaşmazlık içindeydi ve lider*

suikastının da bu anlaşmazlık nedeniyle misilleme amaçlı gerçekleştirildiği zannın ediliyor."

Aklıma gelen ihtimallerle yukarı fırlayıp odama girdim. Kenara atılmış çantamı buldum ve içinden telefonumu alır almaz yeniden aşağıya indim. Ekranda bir mesaj vardı; ezbere bildiğim, Tehditçi'ye ait o numaradan gelmişti. Hızlıca mesaj ekranını açtım.

"Üçüncüde elimden kurtulamayacaksın!" yazıyordu mesajda.

Tekin de okumuş olmalıydı ki bunu, "Sikeceğim ecdadını o şerefsizin!" diyerek karşıladı. Kısa bir an göz göze geldik ama sanki bana da öfkeliymiş gibi başka bir şey söylemeden kapıya doğru adımladı.

Kolundan tutup onu durdurdum. "Ne oluyor? Bana niye sinirlisin sen sabah sabah?"

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra nihayetinde dayanamamışçasına, "Çünkü gözümü kırpmadım," diye bağırdı. "Bütün gece! Yatağının yanındaki koltukta gözümü bile kırpmadan öylece oturdum. Ne kadar huzursuz uyuduğundan haberin var mı? Muhtemelen sürekli kâbus gördüğün için!"

"Uyuyamadığın için mi bu sinirin yani?" diye yükseldim kastettiği şeyi yok sayarak. "Evine gidip uyusaydın o zaman. Ben mi sana kal dedim?"

"Gidemiyorum ulan! Gidemiyorum!" diye yanıtladı beni boğazının gerilerinden gelen, canhıraş sesiyle. "Aklım fikrim sende! Seni korumakta! Senin iyi olmandan başka düşünebildiğim hiçbir şey yok, anlıyor musun beni?"

Uyurken beni izlediği aklıma sızınca dudaklarımı ısırdım. Omzumu silktim dizginleyemediğim bir nazla ve "Anlamadıysam ne yapacaksın?" diye sordum.

Çatık kaşları düzeldi, öfkesi ifadesini ağır ağır terk etti. Dudaklarında vahşi bir gülüş belirirken "Anlatırız," diye yanıtladı beni. "Sen anlayana kadar..." Tehdit miydi bu? Korkmam, saklanmam mı gerekirdi? Oysa sesinde anlayamadığım başka bir tını vardı, gizliden gizliye bir şeyler vadeder gibiydi. "Şimdi hazırlan," diye devam etti. "Bu evde güvenliği sağlayabilmek imkânsız. Artık burada kalmayacaksın."

"O ne demek ya?" dedim gözlerim hayretle açılırken. "Nerede kalacakmışım?"

"Benim evimde! Gerçek evimde ama," dedi üzerine basa basa. "Senin deyiminle... İnime sürüklüyorum seni. Bir itirazın mı var?"

Dudaklarım itiraz etmek üzere aralandığı anda parmağı dudaklarıma kapandı. Zihnimin zehrine şu anda da ihtiyacım vardı oysa. Ama daha dakikalar önce birbiri ardına patlayan silahların barut izleri havadayken sanıyordum ki bu sefer kaçışım olanaksızdı.

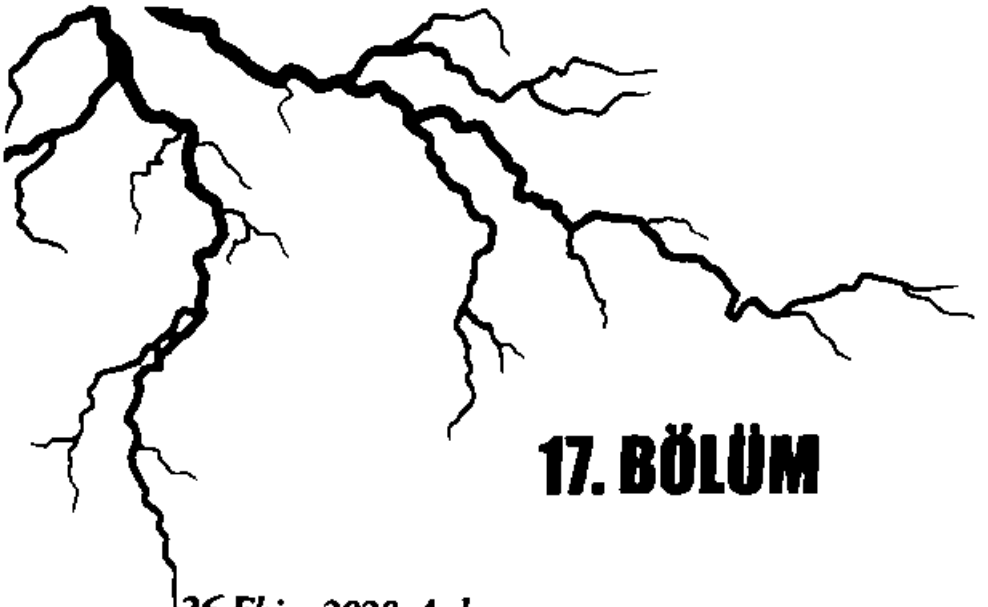

17. BÖLÜM

26 Ekim 2020, Ankara

"Saçmalama, Tekin!" dedim sözlerinin yarattığı panik zor da olsa aklımı başıma toplama gücü verirken. "Senin evine falan gelemem. Babama bir anda eser de adamlarını buraya yollarsa ne olacak? Benim bir ailem olduğunu unuttun galiba?"

İtiraz etmemden hoşlanmamışçasına kaşlarını çattı. "Öyle bir şey olursa bir çözüm buluruz."

"Ne çözümü bulacağız ya?" dedim telaşla. "Anlar babam. Çakal gibidir o, her şeyi anlar."

"Neyi anlaması korkutuyor seni bu kadar?" diye sordu bıçak gibi keskin sesiyle. Çatık kaşları gözlerini örtüyor, uyandığımda gördüğüm o ifade sanki yeniden yüzünü ele geçiriyordu. "Ama doğru! Aramızda bir şey olduğunu düşünmelerinden korkuyordun en çok. Öyle söylemiştin, değil mi?"

Bu, günler önce beni götürdüğü o sabahçı kahvesinde gururumu korumak için sığındığım bir yalandı yalnızca. İlla hatırlatması mı gerekirdi? Hem... Dün gece aramızda yaşananlardan sonra... Şimdi neden böyle söylemişti ki?

Kısa bir an kalbim başka bir korkuyla hızlanmaya başlayınca ne diyeceğimi bilemeden öylece kaldım. O da benim gibi düşünmüyor muydu yoksa? Herhâlde her şeyi yanlış anlayacak kadar saf olamazdım.

Ben sessiz kalınca âdeta burnundan soluyarak çenemi tuttu ve hafifçe kaldırarak bakışlarımızı birbirine odakladı. "Eğer hâlâ bundan korkuyorsan..." dedi zorlukla. "Bu korkunu bir an önce yensen iyi olur."

"Neden?" diye sordum devamını getirmesini isteyerek. Neyse ki fazla bekletmedi beni ve içimi rahatlatan sözcükler dudaklarından çıktı.

"Çünkü aramızda bir şey var, Hazel. Sen de en az benim kadar iyi biliyorsun bunu." Bir eli belimden kavrayıp bedenimi kendine doğru çekti. "Dün gece sen de hissettin üstelik."

"Neyi hissettim?" diye sordum hızlanan soluklarımı saklayamadan. Yüzü bir milim ötemdeydi. Dün gece beni etkisi altına alan o büyü, biraz bile hafiflememişti.

"Ateşi..." diye cevapladı beni. Doğru söylüyordu. Tüm yakıcılığıyla hissetmiştim ateşi. Belki de bu, sabahın o saatinde bile alev alan bedenimin tek sebebiydi.

"Nereden biliyorsun hissettiğimi?" dedim dudaklarım cilveyle kıvrılırken.

Bir eli belimi sıkıca sarmaya devam ederken diğeri çeneme uzandı, başparmağı dudaklarımda dolaştı. "Kollarımda yanıyordun çünkü. Hiç boşuna inkâr etme şimdi," dediği anda ise bana doğru eğilmeye başlamıştı.

Dudaklarımı yeniden ele geçirmesine ramak kalmışken merdivenlerin tepesinden bir bağırma sesi bize doğru ulaştı. "Ay Hazel!" diye seslendi Liloş telaşla. "Az önce silah sesi mi duydum ben?"

Tekin bıkkın bir soluk alırken ondan uzaklaştım. Kıkırdayışım sinirini iyice tepesine çıkarmış olmalı ki yüzünü sertçe ovuşturdu. Lila merdivenlerden inerken Tekin çoktan birine mesaj yazmaya başlamıştı.

"Doğru duydun, Liloş!"

"Kim peki?" dedi Lila korkuyla. "O adam mı? Tehditçi?"

"Öyle olduğundan şüpheleniyoruz."

"Silah işi halloldu mu o zaman? Böyle kudurduğuna göre..."

"Halloldu. Neyse ki..."

"Bunun bizi rahatlatması gerekiyordu ama," dedi Lila. Evimin etrafında yükselen silah sesleri anlaşılan onu da fazlasıyla korkutmuştu.

"Rahatlatmayacağı belliydi," dedi Tekin konuya dalarak. "Hazel'in evini de biliyorlar görüldüğü üzere."

"O olduğundan nasıl eminsin?" dedim.

"Kaçtılar çünkü," dedi Tekin. "Evin önünde hiç durmamışlar. Yoldan hızla geçerken ateş etmişler. Amaç sana varlıklarını hatırlatmak yani... Zarar vermek kastıyla yapılan bir eylem değil, belli." Hızla anlatmayı sürdürdü. "İki arabaymış. Bizim çocuklar toparlanır toparlanmaz peşlerine düştüler ama iki araç birbirinden ayrılınca izlerini kaybetmişler." Herhâlde bunları mesajlaştığı adamı her kimse ondan öğrenmişti. "Bu Tehditçi tek başına hareket etmiyor," dedi dişlerini sıkarak. "Kimin adamıysa bunlar, çok iyi gizleniyorlar."

"Sizden kimseye bir şey olmamış, değil mi?" diye sordum endişeyle.

"Hayır. Yaralanan yok."

"Ne olacak peki şimdi?" diye sordu Lila.

"Ben de bundan bahsediyordum Hazel'e." Tekin'in muhatabı Lila olsa da bakışları bendeydi. "Hazel artık burada kalamaz. Ev güvenli değil, çok korunaksız. Üstelik önünden de trafiğe açık bir yol geçiyor."

"Yani?" dedi Lila devam etmesini ister gibi.

"Yanisi şu! Bu seferki hamleleri zarar vermek amaçlı yapılmamış olabilir. Ama bir sonrakinden emin olamayız." Derin bir nefes aldı. "O yüzden de Hazel artık benim evimde kalacak." İtiraz edeceğimi anlamış olmalı ki Lila'ya hitaben konuşmaya devam etti. "Eminim sen de arkadaşının iyiliğini istiyorsundur, Lila. Ben adamlarla konuşurken Hazel'e itiraz etmesinin ne kadar anlamsız olduğunu anlatırsın diye düşünüyorum."

Tam bir manipülasyon ustasıydı. Nasıl da istediği gibi işliyordu Lila'yı! Yumuşak karnını anında görmüştü tabii; arkadaşının iyiliği, canı, kanı diyerek saniyeler içinde onu dilediği kıvama getirmeyi başarmıştı.

"Tabii ki anlamsız!" diye yükseldi bu tuzağa hızla düşen Lila. "Hazel saçmalama! Çok büyük bir risk bu. Kalamazsın burada."

Tekin benim Lila'ya da herhangi bir itirazda bulunmamı beklemeden "Hadi eşyalarını toparla. Ben de adamlara söylüyorum şimdi. Birazdan çıkarız," dedi.

Dudaklarımı endişeyle ısırdıktan sonra, nihayetinde teslim olur gibi ofladım. Bu durum aklıma yatmıyor olsa da başka çare de bulamamıştım. Tekin haklıydı. Bu kaçıncı olaydı artık, burada güvende olmadığım çok açıktı. "Buradaki kolilerimi de götürebilirler mi?" dedim mırıltıyla. Naz'dan dün gelen ve hâlâ salonumun ortasında duran siparişlerimi kastediyordum. "Onların içinde de kıyafetler var."

"Götürürler."

"Ha bir de!" dedim aklıma gelince. "Seradaki çiçeklerim... Yalnız hepsinin saksılarında kablolar var, onları da taşırken dikkat ederlerse sevinirim."

Kabloların ne için olduğunu anlamadığı yüzünden okunuyordu ama sormadı. "Tamam. Bir şey olmaz çiçeklerine, merak etme," diye yanıtladı. "Acıkmışsınızdır. Eve kahvaltı hazırlatacağım. Oraya kadar bekleyebilir misiniz?"

"Bekleriz, sorun değil," dedim başımı sallayarak. "Saat daha çok erken zaten."

"O zaman hadi, toparlan bir an önce. Dışarıda bekliyorum," deyip kapıya yürüdü. Saniyeler sonra dışarı çıktığını belli eden kapı sesi duyulduğunda ayaklarım hızla basamakları tırmanıyordu.

Odama girdiğimde Lila çoktan bana bavul hazırlamaya koyulmuştu. Benimse sersemliğim hâlâ yerli yerindeydi. Sersem gibiydim çünkü ne az önce ne de dün gece olanları zihnimden atamayışım yetmezmiş gibi gördüğüm rüyanın etkisi de hâlâ devam ediyordu.

"Hemen gece neler olduğunu anlatıyorsun!" diye buyurdu Lila, ben odaya girer girmez.

Ondan kurtuluşum olmayacağını bildiğimden, bir yandan eşyalarımı toparlarken bir yandan da anlatmaya giriştim. Sahte sevgililik teklifini kabul etmemden, öpüşmemizden hatta daha da ileri giderek odamdaki yakınlaşmamızdan bahsettim. Nihayet anlatacaklarım bittiğinde ise Lila'nın yorumunu beklemeden ve yüzüne de bakamadan, "Liloş, yeter bu kadar bence," dedim kıyafetleri kastederek. "Naz'ın gönderdiği kolileri de götüreceğim direkt. Açamamıştım ya! Orada da epey bir şey vardı. Zaten bu kadarı çok gereksiz. Bakarsın birkaç güne dönerim hem." Gözlerimi kaçırdım. "Hoş, nasıl kabul ettim bunu, bilmiyorum."

"Ne yalan söyleyeyim, takdir ettim," dedi Liloş konuyu kapatmama izin vermeden. "Kararlılık deyince de Tekin'miş yani. Adam n'aptı etti, önce şu sahte sevgililik muhabbetini kabul etmeni sağladı. Şimdi hop! Evine götürüyor bir de seni. Siz üç güne de sevişirsiniz he, benden söylemesi."

"Saçmalama, Liloş! Ne sevişmesi! Adamın evine gidiyorum, yatağına değil."

"Hayal etmiyormuşsun gibi davranmayı tahmini ne zaman bırakırsın, canım?" dedi Lila ukala ukala. Fakat cümlesini işitir işitmez kıpkırmızı kesildim. Sabah gördüğüm rüyadan ona bahsetmemiştim. Sanki yüzümden rüyamın tüm detaylarını görecekmiş gibi uzaklaşmaya çalıştım ama hızla koluma yapıştı. Çenemi tuttu, yüzümü kendine çevirdi ve "Bak bakayım sen bana!" diye mırıldandı. "Sen benden bir şey mi saklıyorsun?"

"Yok canım!" dedim yüzümü ondan kurtarırken. "Ne saklayacağım?"

"Saklıyorsun, evet," diye ısrar etti. "Sabah ben aşağı inmeden önce de mi bir şey oldu yoksa?" diyerek kolumu çimdikledi.

"Ay!" diye bağırdım kolumu ovalarken. "Hayır ya! Hiçbir şey olmadı." İnanmadığını belli eden bakışlar atınca kıvırmaya çalıştım. "Sabah rüya gördüm de! Ondan sersemi gibiyim."

"Nasıl rüya?" dedi tek kaşı havalanırken.

"Kâbus!" Gözlerimi kaçırıp saçımı kulağımın arkasına attım. "Bir çözüm bulmam lazım bu kâbuslara." Aklıma gelen şeyle ansızın yükseldim. "Doktora mı gitsem ben ya? Travma Sonrası Stres Bozukluğu falan bu bence. Bir teşhis koysun bana."

"Dur bakayım!" deyip elini alnıma dayadı. Düşünceli bir şekilde kaşlarını da çatmıştı. Mesleki bir ciddiyet miydi bu? Herhâlde öyleydi çünkü iyice transa geçmişti. "Aç ağzını," dedi ardından. Hemen yaptım söylediğini. "Aaa de," diyerek direktiflerini sürdürdü. Onu da yerine getirince bir teşhis koymuş gibi başını aşağı yukarı salladı. "Tam tahmin ettiğim gibi," diye mırıldandı. Üç aylık ömrüm kaldığını söyleyecekmiş gibi bir hâli vardı.

"Ne?" dedim saf saf. Sabahları afyonumun patlayıp patlamamakta kararsız kalışına bir çare bulmam şarttı.

"Sevişmezse Ölecek Hastalığı'na yakalanmışsın," diyerek bombayı patlattı. Kınayarak yüzüme bakıp "Kâbus görmüşmüş!" dedi beni taklit ederek. "Basbayağı ıslak rüya görmüşsün işte!" Sesini iyice kıstı. "Seviştiğinizi gördün, değil mi?"

"Ya of Liloş! Senden de hiçbir şey kaçmıyor ya!"

"Neyse! Rüyada kalmayacak bu!" Parmağını yalayarak dolaplardan birinin kenarına sürdü. "Bak buraya yazıyorum," dedi yine haminne edasıyla. "Beş vakte kadar sevişme var senin falında."

"Çok biliyorsun sen, medyum!" dedim sinirle saçımı arkaya savurarak. "Tekin'in odasında kalmayacağım bir kere. Herhâlde misafir odalarından birini hazırlatır bana. Şu silah değişim işlemi biter bitmez de belki evime dönerim." Bir an sinirle kendimi tutamadan konuştum. "Hem... Aramızda gelgitli, dinmek bilmeyen bir fırtına var sanki. İki dakika iyiysek üçüncü dakika kavga ediyoruz biz. Ne sevişmesi?"

Kıkırdayışına engel olamayan Lila, "Babaannemin bir lafı vardır," dedi bir çırpıda. "Sabah tabak kırarak kavga edip ayrılanlar, akşam yatak kırarak barışırlar, Heyz'im. Senin de kaderin buymuş demek, ne yapacaksın?"

Söylediği cümlenin anlamı ansızın yüzüme çarparken ben de kahkahamı tutamadım. "Yellozun tekisin! Başka bir şey değil!" dedim sakinleşemeyen gülüşlerimin arasından.

O andan sonra dakikalar hızla geçip gitti. Lila ayakkabıları, çantaları ve güzellik malzemelerini de bavula doldururken hiçbirine itiraz edemedim. Birkaç gün kalacağımı düşünmek istiyordum ama neden bilmem, bundan pek de emin değildim.

Tekin'in evine girişimiz tahminimden hızlıydı. Bavulumla kolilerim daha sonra yukarıya çıkarılmak üzere salona bırakılmıştı. Evin içinde curcuna vardı, kış bahçesindeki kahvaltı sofrası ise belli ki bizim için hazırlanmıştı.

Dakikalar sonra, tam kahvaltıya oturduğumuz sırada bahçeye bir silüet yaklaştı. Kaşlarım çatılmıştı, onunla göz göze gelmemeye çalışsam da sinir bozucu enerjisi dört bir yanımdaydı.

Cesur herkese günaydın dedikten sonra Lila'yı gördü ve öylece kalakaldı. "Hanımefendi kim?" diye sordu. Elini uzatmıştı, Lila'yla tokalaşmayı bekliyordu.

Lila onun tavrının farkındaydı elbette. Yapmacık olduğunu yalnızca benim anlayabileceğim bir gülümsemeyle Cesur'un elini sıktı. "Lila ben. Hazel'in arkadaşıyım," dedi üzerine basa basa. Bu, Cesur'un zaten *asla olmayan* şansını da tamamen ortadan kaldırmıştı.

"Çok memnun oldum, Lila," dedi sofrada Lila'nın karşısına otururken.

Tekin başköşedeydi, bense solunda oturuyordum. Sağında Yaman vardı. Yaman'ın yanına Cesur, benim yanımaysa Lila yerleşmişti. Kıvılcım ve Savaş da gelince kadro tamamdı.

Cesur bir anda yerinden kalkıp "Çocuklar simit getirecekti," dedi ve bahçeden çıktı.

Hemen Lila'nın kulağına eğildim. "Cesur bu işte! Resmen ayaküstü sana yazma derdine düştü. Sevimsiz!" dedim sinirle. Cesur'un davette bana söylediklerinin ana fikrini elbette Liloş'uma anlatmıştım.

"İsterse roman yazsın," dedi Lila. "Nefret ettiğim her şeyin vücut bulmuş hâli." Ne demek istediğini anlamayınca soru işaretlerimle ona baktım. "Fark etmedin mi?" dedi buruk bir tebessümle. "Onun..." Zorlukla yutkundu. "İtici bir replikası gibi."

Baran'dan söz ediyordu. Bir an düşününce sahiden doğruydu. Deri ceketi, serseri tavırları, kısa saçları... Eksik olan tek şey küpesiyle dövmeleriydi. Ama daha detaylı inceleyince Baran'ın tırnağı bile olamazdı.

"Yok canım!" dedim hemen kuzenimi savunmaya geçerek. "Baran'ın ancak getir götürünü yapar bu!"

"Aman!" diye itiraz etti. "Onu da savunma hiç şimdi bana."

Cesur yeniden yerine yerleşince sohbetimiz de bitmek zorunda kaldı. Hemen oturduğu yerden atılıp "Dün akşam *Cave*'de miydiniz?" diye sordu. Sorusunun muhatabı kimdi, bilmiyordum ama gözleri Lila'daydı.

"Evet," diye yanıtladı Tekin.

"Keşke ben de gelseymişim," diye mırıldandı Lila'ya baka baka.

"Gelseydin de zehir etseydin gecemizi," diye homurdandım ağzımın içinden. Ama beni yalnızca Lila'yla Tekin duymuştu.

Tekin'in dudakları kıvrıldı. Aslında arkadaşını sevmediğim için tepki göstermeliydi belki ama hiç umurunda değildi. *O da biliyorsa arkadaşının ne mal olduğunu!* diye yanıtladı beni iç sesim. Hak vermemek imkânsız gibiydi.

Neyse ki sonrasında kahvaltı fazlasıyla güzel bir sohbet içinde geçti. Kahvaltısı bitenler çayını dışarıda içme isteğiyle ayaklanıp çıktı. Lila da babaannesiyle konuşması gerektiğini söyleyip yanımızdan ayrılınca Tekin'le kış bahçesinde yalnız kaldık.

Tekin'in bakışları üzerimdeydi, sabahki siniri de azalmış gibiydi. *Nutella* da aldırmıştı üstelik. Simitle ikisi benim için miydi?

Sanki aklımı okumuş gibi "*Nutella* yemiyor musun?" diye sordu.

Çayımı içecekken duraksadım. "Yiyeceğim," dedim zorlukla yutkunurken. Çayımı bırakıp küçük bir simit parçası aldım, üzerine bolca *Nutella* sürüp ağzıma attım. Fakat çikolata miktarını fazla kaçırmıştım galiba, ağzıma bulaştırdım.

Peçeteyle sileceğim sırada bana uzandı. Önce başparmağıyla silecek sandım ama Tekin'in bu kadarla yetineceğine inanmam saflıktı. Hızla dudaklarıma kapandı ve dilinin her hareketini ürperen bedenimde hissederken çikolatayı dudağımdan yaladı. Soluklarım hızlanmıştı ama bu Tekin'i durdurmadı. Saniyeler sonra dudaklarımdan uzaklaştığında "Güzelmiş," diye mırıldandı boğuk sesiyle.

Benimse gözlerim zor bela açıktı. Güçlükle yutkunuşum muhtemelen dikkatinden kaçmadı. Fakat neyse ki kontrolüm ellerimdeydi, lafı hızla değiştirdiğimde dudakları alayla kıvrıldı.

"Dün akşamki garson..." dedim aklıma gelen ilk şeyi dile dökerken. "Onunla ilgili ne oldu? Neymiş mesajı?"

"Klasik Kadir... Dokunulmazlık o sırada henüz başlamadığı için kışkırtmak istemiş beni. Mesajı da bu işte!" Bir sigara yaktı. "Garson sahiden *Cave* çalışanı. Satın alınmış. Ona ne olacağına ayrıca karar vereceğim."

Garsonu serbest bırakmadıkları belliydi, muhtemelen Tekin'in adamları onu haşat etmişti. Bileğimde dün geceden kalan, fondötenle kapattığım kocaman bir morluk varken buna itiraz etmedim tabii. Kinci biriydim ben. Bana zarar vermeye çalışan birinin akıbetiyle ilgilenemezdim.

"Kadir bundan sonra duracak mı peki?" dedim merakla.

"Durmaktan başka seçeneği kalmadı. Yedili'ye haber gitti. Üyeler de senin dokunulmazlığına karşılık ne istediklerini bildirmeye başladılar. Zaten Kadir'in de dediği gibi çoğunun ailesi var, onların derdi de kendi ailelerini korumak." Sigarasından art arda çektiği birkaç nefes sonrasında hızla

söndürdü. "Bu arada..." dedi aklına yeni gelmiş gibi. "Davette Tehditçi'nin notunu sana veren garson..."

"Ne olmuş ona?"

"Sıradan bir hayatı var. Şimdilik takip ediyor çocuklar."

"Normal bir çalışandı o bence de. Bilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Yine de emin olalım da," dedikten sonra devam etti. "Çeçenlerden gelecek izsiz silahları da bir aksilik olmazsa önümüzdeki pazartesi günü değiştireceğiz. Bu cumartesi de Arhavi'ye gidiyoruz ayrıca. Konsey'le yapacağım şu toplantı için."

"Ben de mi geliyorum?" diye sordum gözlerim şaşkınlıkla açılırken.

"Evet," diye yanıtladı beni.

Tek kaşım istemsizce havalandı. Bana yine fikrimi sormamıştı, ben de onu sinir etme isteğimi engelleyemedim. "Ben evime ne zaman dönebileceğim peki?" diye sordum hafifçe gülerek. "Burada uzun süre kalamam sonuçta. Evim güvenli değil, tamam ama belki de oradaki güvenliği arttırmak mantıklı olandır."

"Hazel..." dedi uyarı dolu bir tonda. "Beni zorlama."

"Ne dedim ki ben?" dedim omzumu silkerek. Oturduğum yerden kalkacakken bileğimi tuttu. Fakat tuttuğu yer dün geceki adamın morarttığı yerdi, dudaklarımdan çıkan ıslığı andıran ses Tekin'i durdurdu. Kazağımın kolunu sıyırdı. "Çok acıyor mu?" diye fısıldadı. Tüm dikkati bileğimdeydi.

"Yok," dedim bakışlarım ondayken. "Öyle birden dokununca..."

Bana çok uzun gelen saniyeler boyu yüzüme baktı. Ardından bakışlarını benden ayırmadan hâlâ nazikçe tuttuğu bileğimi dudaklarına yaklaştırdı. Oraya bıraktığı küçük öpücükten sonra, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bir an unuttum onu."

"Önemli değil," diyerek güç bela yutkundum. Fakat aramızdaki bu hava tahrik edici olduğu kadar, kırılgan hissetmeme de sebep olduğundan rahatsız edici ve mahcup hissettiriciydi. Bunu dağıtma isteğiyle muzipçe konuştum. "Eee?" dedim damarına basarak. "Bir şey demedin." Sevimli bir şımarıklıkla yüzümü ona doğru yaklaştırdım. "Evime diyorum. Ne zaman döneceğim diyorum. Acaba oradaki güvenliği arttırsak daha iyi değil miydi diyorum."

Çabamı anlamış gibi o da bana doğru eğildi. Bileğimi serbest bırakmıştı ama bu kez de parmakları sözlerini dikte etmek istercesine çeneme değmişti. "Ben de sana benden kaçamayacaksın diyorum."

"Neden kaçayım ki?" Saçlarımı nazla geriye atınca siyah kazağımın açık yakası iyice ortaya serildi. "Bir şey mi olmuştu?"

Tekin'in dudakları kıvrıldı. Aslında arkadaşını sevmediğim için tepki göstermeliydi belki ama hiç umurunda değildi. *O da biliyorsa arkadaşının ne mal olduğunu!* diye yanıtladı beni iç sesim. Hak vermemek imkânsız gibiydi.

Neyse ki sonrasında kahvaltı fazlasıyla güzel bir sohbet içinde geçti. Kahvaltısı bitenler çayını dışarıda içme isteğiyle ayaklanıp çıktı. Lila da babaannesiyle konuşması gerektiğini söyleyip yanımızdan ayrılınca Tekin'le kış bahçesinde yalnız kaldık.

Tekin'in bakışları üzerimdeydi, sabahki siniri de azalmış gibiydi. *Nutella* da aldırmıştı üstelik. Simitle ikisi benim için miydi?

Sanki aklımı okumuş gibi "*Nutella* yemiyor musun?" diye sordu.

Çayımı içecekken duraksadım. "Yiyeceğim," dedim zorlukla yutkunurken. Çayımı bırakıp küçük bir simit parçası aldım, üzerine bolca *Nutella* sürüp ağzıma attım. Fakat çikolata miktarını fazla kaçırmıştım galiba, ağzıma bulaştırdım.

Peçeteyle sileceğim sırada bana uzandı. Önce başparmağıyla silecek sandım ama Tekin'in bu kadarla yetineceğine inanmam saflıktı. Hızla dudaklarıma kapandı ve dilinin her hareketini ürperen bedenimde hissederken çikolatayı dudağımdan yaladı. Soluklarım hızlanmıştı ama bu Tekin'i durdurmadı. Saniyeler sonra dudaklarımdan uzaklaştığında "Güzelmiş," diye mırıldandı boğuk sesiyle.

Benimse gözlerim zor bela açıktı. Güçlükle yutkunuşum muhtemelen dikkatinden kaçmadı. Fakat neyse ki kontrolüm ellerimdeydi, lafı hızla değiştirdiğimde dudakları alayla kıvrıldı.

"Dün akşamki garson..." dedim aklıma gelen ilk şeyi dile dökerken. "Onunla ilgili ne oldu? Neymiş mesajı?"

"Klasik Kadir... Dokunulmazlık o sırada henüz başlamadığı için kışkırtmak istemiş beni. Mesajı da bu işte!" Bir sigara yaktı. "Garson sahiden *Cave* çalışanı. Satın alınmış. Ona ne olacağına ayrıca karar vereceğim."

Garsonu serbest bırakmadıkları belliydi, muhtemelen Tekin'in adamları onu haşat etmişti. Bileğimde dün geceden kalan, fondötenle kapattığım kocaman bir morluk varken buna itiraz etmedim tabii. Kinci biriydim ben. Bana zarar vermeye çalışan birinin akıbetiyle ilgilenemezdim.

"Kadir bundan sonra duracak mı peki?" dedim merakla.

"Durmaktan başka seçeneği kalmadı. Yedili'ye haber gitti. Üyeler de senin dokunulmazlığına karşılık ne istediklerini bildirmeye başladılar. Zaten Kadir'in de dediği gibi çoğunun ailesi var, onların derdi de kendi ailelerini korumak." Sigarasından art arda çektiği birkaç nefes sonrasında hızla

söndürdü. "Bu arada..." dedi aklına yeni gelmiş gibi. "Davette Tehditçi'nin notunu sana veren garson..."

"Ne olmuş ona?"

"Sıradan bir hayatı var. Şimdilik takip ediyor çocuklar."

"Normal bir çalışandı o bence de. Bilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Yine de emin olalım da," dedikten sonra devam etti. "Çeçenlerden gelecek izsiz silahları da bir aksilik olmazsa önümüzdeki pazartesi günü değiştireceğiz. Bu cumartesi de Arhavi'ye gidiyoruz ayrıca. Konsey'le yapacağım şu toplantı için."

"Ben de mi geliyorum?" diye sordum gözlerim şaşkınlıkla açılırken.

"Evet," diye yanıtladı beni.

Tek kaşım istemsizce havalandı. Bana yine fikrimi sormamıştı, ben de onu sinir etme isteğimi engelleyemedim. "Ben evime ne zaman dönebileceğim peki?" diye sordum hafifçe gülerek. "Burada uzun süre kalamam sonuçta. Evim güvenli değil, tamam ama belki de oradaki güvenliği arttırmak mantıklı olandır."

"Hazel..." dedi uyarı dolu bir tonda. "Beni zorlama."

"Ne dedim ki ben?" dedim omzumu silkerek. Oturduğum yerden kalkacakken bileğimi tuttu. Fakat tuttuğu yer dün geceki adamın morarttığı yerdi, dudaklarımdan çıkan ıslığı andıran ses Tekin'i durdurdu. Kazağımın kolunu sıyırdı. "Çok acıyor mu?" diye fısıldadı. Tüm dikkati bileğimdeydi.

"Yok," dedim bakışlarım ondayken. "Öyle birden dokununca..."

Bana çok uzun gelen saniyeler boyu yüzüme baktı. Ardından bakışlarını benden ayırmadan hâlâ nazikçe tuttuğu bileğimi dudaklarına yaklaştırdı. Oraya bıraktığı küçük öpücükten sonra, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bir an unuttum onu."

"Önemli değil," diyerek güç bela yutkundum. Fakat aramızdaki bu hava tahrik edici olduğu kadar, kırılgan hissetmeme de sebep olduğundan rahatsız edici ve mahcup hissettiriciydi. Bunu dağıtma isteğiyle muzipçe konuştum. "Eee?" dedim damarına basarak. "Bir şey demedin." Sevimli bir şımarıklıkla yüzümü ona doğru yaklaştırdım. "Evime diyorum. Ne zaman döneceğim diyorum. Acaba oradaki güvenliği arttırsak daha iyi değil miydi diyorum."

Çabamı anlamış gibi o da bana doğru eğildi. Bileğimi serbest bırakmıştı ama bu kez de parmakları sözlerini dikte etmek istercesine çeneme değmişti. "Ben de sana benden kaçamayacaksın diyorum."

"Neden kaçayım ki?" Saçlarımı nazla geriye atınca siyah kazağımın açık yakası iyice ortaya serildi. "Bir şey mi olmuştu?"

Bakışları bir anlığına göğsümdeki davetkâr açıklığa değince "Konuşacağız, Hazel," dedi dudaklarında çapkın bir kıvrımla. "Ne olduğunu sen de çok iyi biliyorsun. Dün geceyi de bundan sonrasını da konuşacağız." Diğerlerinin masaya yaklaştığını görüp sözlerini sonlandırdı. "Arkadaşını yolcu eder etmez biz de yemeğe çıkacağız."

"Yemek teklifini kabul etmemiştim yalnız."

"Rezervasyonu yaptırdım," dedi sözlerimi zerre takmadan. Ses tonu fazlasıyla kararlıydı. "Sen de Lila'yı yolcu ettikten sonra hazırlanırsın."

Normalde bana sormadan benimle ilgili kararlar almasından hoşlanmıyordum ama bu farklıydı. Bence bir kadın için karşısındaki erkeğin kararlı ve kendinden emin oluşu önem taşıyordu. Sosyal medyada buna dair birçok şeye rastlamıştım ama bunun kadını gerçekten kadın gibi hissettirdiği şimdi kafama dank ediyordu.

Ben cevap veremeden masa yeniden kalabalıklaştı. O sırada Kıvılcım kahve içme teklifini ortaya attı. Bir yandan da Savaş'la Cesur, Tekin'e bilgi veriyorlardı. "Seyit'in telefonu kapalı," dedi Savaş. "Ersin'in peşine düştü demiştim ya..."

Cesur, "Çıkar ortaya," diye cevap verdi.

Tekin de pek sallamamış olmalıydı ki konu değişti. "Adamlara söyle. Yarın sabah toplansınlar," diye emretti Tekin. "Yeni planı bir gözden geçirelim."

"Eyvallah!" diye yanıtladı Cesur. Dakikalar sonra kahveler yapılmış, herkes bir yerlere dağılmıştı.

Ben Lila ve Tekin'le birlikte mutfağa geçmiştim. Çiçeklerim mutfaktaki geniş camın önüne inci gibi dizilmişti, kabloları takılmıştı, en güzel güneş alan yer yine onlarındı. Lila'yla ben camın önündeki yuvarlak masada karşılıklı oturuyorduk, Tekin ise ayakta kahvesini yudumluyordu. Bir yandan da Lila'yla sohbet ediyor, ona birbiri ardına sorular soruyordu.

Telefonum çalınca sohbetlerinden kopmak zorunda kaldım. Kuzenim Sarp arıyordu. "Efendim?" diye yanıtladım.

"Nasılsın, Hazel?" dedi Sarp tok sesiyle.

"Ooo yakışıklım! İyiyim, sen nasılsın?" der demez Tekin'in dikkati bana çevrildi.

Bu arada Sarp, "İyiyim ben de," diyerek yanıtladı beni.

Sesi biraz kötü gelir gibi olunca merakla sordum. "Bir sorun mu var?"

"Açıkçası bilmiyorum. Yakın zamanda Mira'yla konuştun mu hiç?"

"Yok, epeydir konuşmadım. Neden?"

"Sesi biraz moralsiz geliyordu da bugün telefonda. Bir şey mi oldu diye merak ettim."

"Yoklayayım ben. Haber vereyim sana."

"Çok iyi olur, Hazel."

"Ama bir şey olduğunu sanmıyorum," dedim içini rahatlatmak isteyerek. "Malum, hanımefendi Avrupa'da gezilmedik şehir bırakmadığı için okulu yarım dönem uzadı. Onun paniğidir."

"Valla öyleyse sıkıntı yok. İsterse sonsuza kadar uzatabilir." Bir an düşünüp güldü. "Sen yine de bunu onun aklına sokma tabii. Gelsin, gözümün önünde dursun."

"Tamam tamam. Şimdi yazıp bir nabız ölçerim."

"Anlaştık," deyip ekledi. "Bir toplantıya girmem gerek. Senden haber bekliyorum."

"Hemen yazacağım. Öpüyorum," dedikten sonra telefonu kapatıp Mira'ya yazdım.

Hazel:

N'apıyorsun?

Lila anlamaya çalışır gibi bakıyordu yüzüme, hızlıca açıkladım. "Sarp... Mira'yı soruyor. Sesi biraz bozuk gibiymiş, bir sorun mu var diye merak etmiş."

"Okul bitirme stresidir ya o," dedi Lila da benim gibi.

Tekin'in ne zaman soracağının merakıyla Mira'dan yanıt beklemeye koyuldum. Nitekim çok geçmeden mutfakta Tekin'in gür sesi duyuldu.

"Sarp?" dedi soru işaretleriyle dolu bir tonda. Mira'yı da sorabilirdi ama o, konuşmadaki erkek ismini çekmişti.

"Kuzenim," dedim gözlerimi onunkilere sabitlerken. "Teyzemin oğlu. Mira da onun kardeşi."

Kısa bir an düşünür gibi oldu. "Sarp Aras..."[51] dedi hemen ardından.

"Tanıyor musun?" diye sordum merakla.

"İsmen," deyip kahvesinden bir yudum içti.

"Mira İspanya'da okuyor. Fellik fellik gezdiği için okulu biraz uzadı." O sırada mesaj gelince konuşmam yarım kaldı.

[51] Sarp Aras; yazarın basılı romanlarından ***BİR GÜNAH GİBİ***'nin başkarakteridir.

Mira:

Hazel, bokun içindeyim. Bak, o kadar net söylüyorum.
BOKUN İÇİNDEYİM! Bu okul bu dönem de bitmezse mahvoldum.

Hazel:

Az gezseydin.

"Tahmin ettiğim gibi. Stresten bir tarafları tutuşmuş," diyerek açıkladım. Hemen peşinden Sarp'a da bir mesaj yazdım.

Hazel:

Bir şeyi yok. Tamamen okul gerginliği. Merak etme.

Sarp'ın teşekkür eden mesajından sonra, Mira'dan yeni bir mesaj geldi.

Mira:

Sizi de hiç arayamadım. İyisin, değil mi? Liloş'la Nazo iyi mi? Bengi'yle de konuşamadım ne zamandır. Şu derdi başımdan savayım, benden kurtuluşunuz yok.

Hazel:

Sen okuluna odaklan. Hepimiz iyiyiz. Bir an önce bitir de dön. Ama kendini de yıpratma. Çok öpüyorum.

Mira:

Ben de öpüyorum, *chica bonita*.[52]

Telefonumu masaya bıraktığımda Tekin'in sesi de yeniden duyuldu. "Yakın mısınızdır?" diye sordu. "Tüm kuzenlerinle..."

Telefonu çalan Lila, masadan hızlıca kalktı. "Ay, çok pardon! Babaanneme Dük'e bak demiştim ya..." dedi kedisini kastederek. "Arayıp duruyor sürekli bu böyle miydi diye... Kusura bakmayın," dedikten sonra uzaklaştı. Şimdi mutfakta Tekin'le baş başa kalmıştık. Çok geçmeden o da karşıma oturdu.

[52] Chica bonita; İspanyolcada *'güzel kız'* anlamına gelir.

"Evet, yakınız," diyerek yanıtladım Tekin'in az önceki sorusunu. "Kuzenlerimden en yakın olduğum kişi Naz'dır ama. Büyük dayımın kızı."

"Amerika'da okuyordu, değil mi?" dedi ilgili bir tavırla.

"Hı hı..." Kahvemden bir yudum içtim. "Onun abisi var, Kuzey Doğan...[53] Belki onu da tanıyorsundur ismen. Avukattır kendisi. Onunla da yakınızdır. Küçük dayımın da bir kızı var, İpek ablam... O en büyüğümüz. Çok sık görüşemiyoruz ama evlendiğinden beri."

Başını salladıktan sonra, "Annenler kaç kardeşler?" diye sordu.

"Altı... İki dayım, üç teyzem var," dedikten sonra daha detaylı anlatmaya koyuldum. "Dayılarımdan bahsettim. Teyzelerimden biri annemden büyük, biri küçük. Onların çocukları bizden yaşça küçükler. Ergen oldukları için henüz ortak bir paydada buluşamıyoruz."

"Diğer teyzen?" dedi, dikkatinden kaçmamıştı.

"O annemin ikizi..." dedim gülümseyerek.

"Annenin ikizi mi var?" dedi şaşkınlıkla. Anlaşılan bu sahip olmadığı bir bilgiydi.

"Evet. Sarp ve Mira onun çocukları işte."

"Anladım," deyip biraz düşündü. "Baran Aras peki? Onunla bir kan bağınız yok o hâlde. Sarp'la soyadı aynı çünkü. Amca çocukları diye biliyorum."

"Aslında var. Annelerimiz kuzen bizim Baran'la."

"Hmm..." dedi idrak etmeye çalışır gibi. "Yani... Sarp'ın annesiyle Baran'ın annesi de kuzen olduğuna göre... İki kuzen, iki erkek kardeşle evlenmiş demek."

"Aynen öyle!" dedim takdir edercesine. "Çabuk kaptın bizim dallı budaklı soyağacını..."

Dikkatli bakışları üzerimdeydi. "Kalabalık bir aile... Güzel bir duygu olmalı."

"Yani... Eskiden çok daha iç içeydik. Çoğumuz aynı lisede okuduk. Robert'te... Ben, Naz, Mira, Bengi... Bengi de Baran'ın kardeşi... Lila da Robert'ten, biliyorsun zaten. Hazar'la ben kızlardan üst dönemdeydik. Sarp ve Kuzey de bizden üstteydi. Bir de hepimiz İstanbul'da olunca çok daha sık görüşüyorduk tabii. Ama sonra okullar bitti. Bazıları üniversite için yurt dışına gitti. Yine sık görüşüyoruz ama denk getirmek eskisi kadar kolay olmuyor."

[53] Kuzey Doğan, yazarın basılı romanlarından *CEZAYİR MENEKŞESİ*'nin başkarakteridir.

"Bir tek Baran mı Robert'ten değil?" dedi bir sigara yakarken.

Kendimi tutamadan kıkırdadım. Aynı anda Lila da içeri girmişti. "O içimizdeki çıkıntı. İstanbul Erkek Lisesi'nden mezun."

"Hazar'la yedikleri içtikleri ayrı gitmiyor ama sanırım," dedi sigarasından bir nefes çekerken.

"Eee, it itle gezermiş!" dedim dan diye. Laf ağzımdan çıkar çıkmaz Tekin küçük bir kahkaha patlattı. Lila da kendini tutamamıştı.

"Gerçek bir *Bromance* onlarınki," dedi Lila.

"Siz eskiden..." dedi Tekin. Muhatabı Lila'ydı. "Baran'la birlikteydiniz anladığım kadarıyla." Bunu nasıl anlamıştı ki? Kısacık bir an şüpheye düşer gibi oldum. Baran'ı araştırmış olabilir miydi? Savaş'la bahsettikleri yazılımcı... Baran olamazdı, değil mi?

"Artık değiliz," diye yanıtladı Lila hızla, beni de düşüncelerimden koparrarak. Sesinin zerre düşmesine izin vermeden alayla devam etti. "O zamanlar da Hazar kumamdı işte. Aralarındaki ilişkiyi buradan anlayabilirsin."

Tekin dikkatli, satır aralarını çok iyi okuyabilen bir adamdı. Lila'nın bazı konulardan kaçındığını tek bir cümleyle anlamıştı. Üstelik böylesine hassas mevzularda ısrar etmek gibi bir huyu da yoktu ve tıpkı Lila'nın dilediği gibi konuyu kapatmıştı. Bir kez daha öten telefonunu masadan kapan Lila, *'pardon'* diyen bakışlarla yanımızdan uzaklaştı. Fakat benim zihnimdeki şüphe kapısının öyle çabucak kapanacağı yoktu.

"Sen... Baran'ı nereden tanıyorsun ki?"

"Aynı okulda okuduk," diye yanıtladı beni. "O da Stanford mezunu değil mi? Bilgisayar Mühendisliği'nden. Gerçi ben mezun olmadım ve ondan da epey büyüğüm. Yani kesişen bir dönemimiz olmadı ama oradan mezun Türkleri tanırım genelde."

"Başka bir şey yok yani?"

"Mesela?"

"Davette..." dedim Savaş'la bahçedeki konuşmalarını duyduğumu belli etmemek için kelimelerimi özenle seçerek. "Bir yazılımcı arayışında olduğundan söz etmişti Gamze." Tek kaşım sorgular gibi kalktı. "O kişi Baran değildir herhâlde, öyle değil mi?"

"Kötü bir şey mi olurdu senin için?" dedi düz bir sesle. "Baran'ın benimle çalışması..."

"Yani..." dedim paniğimi gizlemeye çalışarak. Ailemi karanlıktan çekip çıkarma çabamı göz önünde bulundurursak içlerinden birinin bu dünyaya adım atmasını elbette istemezdim. Üstelik o yazılımı Fransız'ı *hack*lemek için kullanacağını öğrenmiştim. Nasıl kabullenebilirdim? "Baran da kabul

etmez zaten bence," dedim sorusunu açıkça onaylayamayınca. "Bildiğim kadarıyla başka işlerle ilgileniyor artık o." Bir güvenlik şirketi kurmuştu kendine. Fakat bunun haricinde nelerle uğraştığını, kurduğu organizasyonun adını ve lideri olduğu bu organizasyondaki lakabını bir gece Hazar'la konuşurlarken tesadüfen yakalamıştım. Tekin bunu biliyor olamazdı, değil mi? *Yalnızca Tekin değil, hiç kimse bilmemeliydi. Aksi, bir felaket olurdu.*

Tekin, alınganlık belirtisi göstermeden elinde kahvesiyle oturduğu yerden kalktı. Sigarasını söndürüp camın önüne doğru yürüdü, önce dışarıya baktı, ardından çiçeklerime odaklandı. Kabloları dikkatini çekmiş olmalıydı ki oraya uzanıp içlerinden birinin kabloya monte edilmiş düğmesine bastı.

Birden mutfağı dolduran müzik, Tekin'i hazırlıksız yakaladı. "Hassiktir!" dedi kendine engel olamadan ve kapatmak için yeniden düğmeye bastı. "Bu ne böyle?" dedi kaşlarını çatarak.

Çiçeklerden müzik sesinin gelmesi onu şaşırtmıştı. Rezaletin daniskasıydı. Tekin'in sorusunu, "Benim konuşan çiçeklerim onlar," diye yanıtladım kızarıp bozararak.

"Konuşan çiçekler mi?" dedi Tekin yüzündeki dehşet ifadesiyle.

"Evet."

"Amacı?" diye sordu buna anlam veremeyerek.

"İşte hepsinin böyle kendine ait şarkıları var," diye mırıldandım. "Ve hepsi de birilerine ait."

"Nasıl yani?" dedi Tekin.

Oturduğum yerden kalktım. Çiçeklerden Hazar'ınkinin düğmesine bastım. "Mesela bu Hazar'ın. Kendisi pis bir hovarda olduğu için bu şarkıyı ona uygun bulmuştum." Müzik sesi, saksının kıvrımlarına yerleşmiş minik hoparlörlerden içeriye doldu ve Ali Güven son ses arsız şarkısını söylemeye başladı.

Hızmalı aynalı, saçı kıvrık burmalı
Basmalı kınalı, sıkı sıkı sarmalı
Yazmalı dövmeli, yumuşak ince belli
Sevmek sevaptır, bütün kızlar güzel!" ♪♪[34]

Tekin'in yüzündeki dehşet ifadesi bambaşka bir şekle bürünmüştü. Bana deliymişim gibi bakıyordu.

[34] Ali Güven'in *Bütün Kızlar Güzel* adlı şarkısından.

"Niye öyle bakıyorsun bana?" dedim savunmaya geçercesine.

"Nasıl?"

"Deliymişim gibi."

Ellerini havaya kaldırdı. "Bunu ben söylemedim," dedi ama hiç inkâr da etmedi.

Bu tavrıyla tepem atınca "Delilik tedavi ediliyor en azından," diye yapıştırdım lafı. "Öküzlük için de aynı şeyi söylemek isterdim."

Tam arkamı dönüp gidecekken kolumu tuttu. Beni usulca kendine çekti. Ayaklarım isteğim dışında ona yaklaşırken az önceki cılız öfkem yerli yerindeydi.

"Seninki hangisi?"

"Ne?"

"Çiçeklerden hangisi seninki?"

Bir an sessiz kalsam da bakışları ağır ağır üzerimde gezinirken bu tavrımı korumak çok zordu. "Şu," diye mırıldandım dün sabah bir dalını koparıp saçıma taktığı kırmızı gülü gösterirken.

"Onun şarkısı yok mu?"

"Var."

"Açsana."

Alt dudağımı ısırıp hangi şarkının çıkacağını bilemeyerek düğmesine bastım. Şarkıları sık sık değiştiriyordum, o yüzden en son hangi şarkıda bıraktığımı hatırlayamamıştım. Nihayet şarkının nakaratı çalmaya başladığında utançla gözlerimi kaçırdım.

Elimi de kolumu da bağla hadi
Bir odaya bir ömür hapset hadi
Becerebilirsen zapt et hadi
Yangınım çok büyük ooooof♪♪[55]

Gülşen içindeki yangın hiç sönmeyecekmiş gibi bağırırken Tekin'in pis pis gülüşünü yakaladım ve müziği hızla kapattım. Ağzımı açıp bir şey söyleyecekken ansızın kulağıma eğildi. "Seni zapt etmek zor," diye fısıldadı. Dudakları neredeyse tenime dokunacaktı, her bir yanım karıncalanmıştı. "Ama diğerlerini deneyip göreceğim anı sabırsızlıkla bekliyorum, *mşkeri*."

[55] Gülşen'in *Yırtık Aşk Cehennemde Aşk* adlı şarkısından.

İmasıyla vücudumdaki tüm kan yüzüme akın ederken telaşla etrafıma bakındım. Anlaşılan dün geceden sonra Tekin beni her fırsatta böyle köşeye sıkıştıracaktı. Fakat oyununa gelecek, anlamını hâlâ bilmediğim *mşkeri* deyişinin seksiliğine kapılacak değildim; benimle her şeyi açıkça konuşmadan istediğini alamayacaktı. "Belki rüyanda," diye yanıtladım.

"Orada zaten görüyorum," dedikten hemen sonra, benim aklıma neleri soktuğunun farkına bile varmadan devam etti. Ya da belki farkındaydı ve beni böyle bırakmayı huy edinmişti. "Neden seviyorsun çiçekleri bu kadar?"

Bu tek soruyla ellerim önümdeki gül saksısına uzandı. Geçmiş gözlerimin önüne serilmişti aniden, sanki kulaklarımda yine annemin gözyaşlarının kanıtı o sesler vardı.

"Bu gül..." diye mırıldandım. "İçlerinde en eskisi." Yapraklarını usulca okşadım. "Küçükken... Babamla henüz yeni tanışmıştık." Bu konunun detayını, babamla neden dört yaşındayken tanıştığımızı sormamasına minnettardım. "Milano'daydık ama babam bizi Atina'ya götürmek istiyordu. Annem direniyordu babama. Babamla tanışmıştık tanışmasına ama bizimkiler henüz barışmamıştı. Bizden gizlediklerini sansalar da evde her gün bir kavga vardı." Buruk bir şekilde güldüm. "Annemin ikizi olan teyzem... Bizi yalnız bırakmıyordu hiç."

Ben duraksayınca Tekin yanıma yaklaşıp cesaretlendirdi. "Sonra?"

"Bir gece... Annemle teyzemi konuşurken duydum. Annem ağlıyordu." Ciğerlerime çektiğim hava bir kurşun kadar ağırdı. "*Sadece çocukları için evlenmek istiyor benimle,* diyordu teyzeme." Boğazım düğüm düğümken Tekin'e baktım. "O gece annem fark etmemişti ama teyzem anlamıştı dinlediğimi."

"Nasıl?"

"Teyzem... Çiçeklerle konuşur. Bir gül bahçesi vardır kocaman. *Tüm dileklerimi çiçeklerin kulağına fısıldarım,* der. Çok özenirdim teyzeme küçükken. Hep annem ve onun gibi olmak isterdim. Onlar da aynı Hazar'la benim gibi çok bağlıdırlar birbirlerine." Konuyu dağıtmamak için hızla konuşmayı sürdürdüm. "Ben de o gece teyzem gibi yaptım. Bahçemizde aşırı çirkin, aptal bir çiçek vardı. O çiçeğin başına gittim. *Babam anneme çok çok çok âşık olsun, onu bizden bile daha çok sevsin,* dedim." Ben kıkırdayınca Tekin de güldü. Bakışlarında şefkatli bir ifade belirmişti. "Teyzem yakaladı beni. *Dilekler böyle çirkin çiçeklere dilenmez,* dedi. *Yalnızca güllere, Hazel. Yalnızca güllere fısıldayacaksın dileğini ve gerçek oluşunu izleyeceksin.* Aynen böyle söylemişti."

"Sonra ne oldu?" dedi saçlarımdan bir tutamı hafifçe okşayıp serbest bırakırken.

"Teyzem bir gül fidesi hediye etti bana ertesi gün. Birlikte ektik." Önümdeki gülü gösterdim. "Bu, o gül işte. Çok eski. O zamandan beri açıyor hep. Çok iyi bakıyorum ona. Annem ve babamla ilgili dileğimi ona dilemiştim. Gerçek oldu."

"Şu anda da var mı bir dileğin?"

Omzumu silktim. "Bilmem. Doğum günlerim dışında dilek dileyen biri değilim pek."

"Bu doğum gününde dilersin o zaman," diye mırıldandı. "Yeni bir dileğin olursa..." Hemen sonra havanın ağırlığını dağıttı. "Peki bu müzikli şey..." dedi kablolara bakarken. "O nereden çıktı?"

"Hazar'ın hediyesi o!" dedim gülerek. "Bir doğum günümüzde hediye etmişti. Makine Mühendisliği'nden mezun olamadı bir türlü ama var böyle yetenekleri." Telefonumu işaret ettim. "Baran'a uygulama bile yazdırdı. Değiştirebiliyorum şarkıları. Saçma sapan bir şey işte."

Tekin yorum yapamadan Lila elinde bilgisayarımla yanımıza geldi. "Hazel!" diye seslendi. "Hadi önce Naz'ı arayalım, sonra da senin şu kolileri açıp yerleştirelim ben gitmeden."

"Tamam," dedikten saniyeler sonra masaya oturmuş, açtığım dizüstü bilgisayarımdan görüntülü olarak Naz'ı arıyorduk. O sırada Tekin de dışarı çıkmış, camdan görebildiğim kadarıyla adamlarıyla bir şeyler konuşuyordu.

Kısa bir çalıştan sonra ekrana göz kamaştıracak kadar güzel yüzü, sarı, uzun, dalgalı saçları, gri-mavi gözleri ve yanaklarındaki ona karşı konulmaz bir hava katan gamzeleriyle Naz yansıdı. Arkasında ise New York'un büyüleyici manzarası vardı. Kısa bir hoşbeşten sonra konuya girerek olan biteni anlattım. Tekin'in evine geldiğimi duyar duymaz gözleri açıldı ama birisi duyar diye tedirgin olduğundan herhangi bir yorum yapmadı.

"Kolileri ne kadar çabuk yollamışsın," dedi Lila bambaşka bir konuya dönerek. Bu sırada Tekin çoktan içeri gelmişti.

"Ay, evet!" dedi Naz koltuğunda bağdaş kurarken. "Ama ben göndermedim aslında."

"Nasıl yani?" dedim.

"Geçen gece *Soho*'da yemeğe çıkmıştık arkadaşlarla. Kimi gördüm tahmin edin," diye açıklamaya başladı heyecanla.

"Kimi?" dedik Lila'yla aynı anda.

"Büyük Süvari'yi!"

"Eee?" dedi Lila. "Bu heyecan ne şimdi? Sen Büyük Süvari'ye mi yükseliyordun ki?"

"Ay saçmalama, Liloş!" diye itiraz etti Naz. "Esmer erkekler mümkünse benden uzak, cehenneme direk! Ne münasebet yani? Ben bu Büyük Süvari'yi ikinizden birine hayırlı bir kısmet olur diye düşünmüştüm aslında..."

"Baran'ı Süvarilere düşman etmeye karar verdin herhâlde," dedim birden.

"Süvarilerle ilgilendiğimden değil de," dedi Lila saçını arkaya savurarak. "Onun benim etrafımda birilerini gördü diye kimseye düşman kesilmeye hakkı falan yok."

Naz hemen atıldı. "Düşman da kesilebilir. Hazırlık olur ona da işte, ne güzel! Şimdiden alışsın yanında birilerini görmeye. Sen evlenirken *'Beyaz ve Sen'* eşliğinde ağlayacak çünkü birkaç seneye," dedi gülerek.

"Ha Baran'ın böyle bir şeye müsaade edeceğine inanıyorsun yani," dedim gözlerimi devirerek.

"Bir bok yapamaz! Kaçtı o tren. Ağlasın dursun şimdi," dedi Naz alayla.

"Naz!" dedim uyararak. "Sakın Baran'ın yanında da böyle konuşup ayarlarıyla oynama. Yeter kışkırttığın! Baran'ın bir *'Lila Kefeli Vukuatı*'nı daha çekemem hiç," diye devam ettim bıkkın bir tavırla. "Kimseyi de Baran'ın hedefine oturtmaya gerek yok durup dururken. Yazık, günah insanlara." Geçmişi hatırlayınca gülerek Lila'ya baktım, "Şu seninle aynı bölümdeki çocuğu hatırladıkça üzülüyorum yani. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynamıştı çocukla."

"Hâlâ beni gördüğü yerde yolunu değiştiriyor," dedi Lila acır gibi. "Kötü bir niyeti de yoktu hâlbuki." Konudan hoşlanmadığını belli ederek "Of! Kapatın şu konuyu artık," diye söylendi.

"Tamam tamam. Asıl Hazel'le yakıştırıyorum Büyük Süvari'yi ben zaten." Ben ansızın öksürmeye başlarken Naz gülerek konuşuyordu. "Ay adamın da adı Büyük Süvari kaldı he! Kılıç Süvari, canım!" dedi ortaya büyük bir bomba bırakmamış gibi. Tekin'in bakışlarından haberdar değildi tabii.

"Ne anlatıyorsun, Nazo ya?" dedim kıvırmaya çalışarak. "Nereden çıktı senin bu çöpçatanlık birdenbire? Boşluğa mı düştün nedir?" Tekin'in çatık kaşları zerre düzelmeyince çarçabuk konuyu değiştirmeye çalıştım. "Onu bunu bırak da asıl konuya gel. Kolilerin Kılıç Süvari'yle alakası ne, onu anlamadım. Kendin neden yollamadın?"

"Heh! Evet, ben de onu diyordum," dedi sanki araya reklam kuşağı gibi dünya kadar gereksiz konuşma sokmamış gibi. "*Soho*'da rastladım işte. Erdinç Süvari de yanındaydı. Birden kendisi sordu öyle. Göndermek istediğin bir şey varsa götürelim diye. Ne alakaysa? Benim de aklıma geldi. İkinizin de kolilerini yolladım."

"Özel uçakla gelmiştir o zaten," dedi Lila umursamaz bir tonda. "Eline yapışmaz, iyi olmuş."

"Aynen öyle oldu valla," dedi Naz ve bir süre daha konuştuktan sonra yeniden haberleşmek üzere aramayı sonlandırdık. Sırada kolileri açmak vardı. Lila sandalyeden kalktı, salona doğru yürüdü. Ben de bilgisayarımı alıp peşinden gidecektim ki Tekin kolumdan tutarak beni durdurdu.

"Bu Büyük Süvari'yle sen ne ayak?" diye sordu, çatık kaşları kor bakışlarını örterken.

"Nasıl yani?" dedim anlayamadığım için.

"Neden senin kargonu getiriyor buraya?"

"Ee duydun işte sen de. Naz anlattı ya."

Burun kemerini sertçe sıktı. "Tanıyor musun sen bu adamı? Naz neden öyle dedi?"

"Hayır, tanımıyorum," diye yanıtladım. "Erdinç'i tanıyorum ben sadece. Abisini de gördüm bir iki kez ama bir diyaloğum yok."

"Tanımıyorsan elin herifi neden yardım ediyor sana Arhavi konusunda? Sahte kimlik ayarlamalar... Üzerine sen benim yanımdayken *Misafirin bizim için kıymetli!* diye selam göndermeler falan." Sözcükler dişlerinin arasından öfkeyle çıkıyordu. "Nereden kıymetli oluyormuşsun sen onlar için? Kim ki onlar? Bir de kalkmış senin kuryeliğini yapıyor."

"O ne demek ya?" dedim birdenbire. Hep Naz'ın halt yemesiydi, Kılıç Süvari'yle beni yakıştırdığını söyleyip resmen Tekin'i üzerime salmıştı. "Ben Erdinç'e anlattım konuyu, ondan rica ettim. O yardım etti bana. Nasıl yaptı, nasıl etti detayına hâkim değilim. Halledemediği yerde abisine söylemiştir herhâlde, ne bileyim? Adam tanımıyor bile beni. Bir tane kardeşi var zaten, çok düşkünler birbirlerine. Erdinç söylediyse kıramamıştır onu."

İfadesi zerre yumuşamadan, "Süvarilerle görüşmeni hiçbir şekilde istemiyorum, Hazel," diye buyurdu.

"Anlamadım?" dedim sinirle gülerek. "Arkadaşlarımı kendim seçebiliyorum, Tekin. Kimseye danışmak gibi bir niyetim yok. Şimdiye kadar olduğu gibi."

"Ha gerçek vukuat nasıl olur görmeye kararlısın yani?" dedi Naz'a Baran'la ilgili yaptığım uyarıyı ima ederek.

"Bana hükmedemezsin, Tekin," dedim çenemi inatla havaya dikerek.

Dudakları arsız bir gülüşle kıvrıldı. "Henüz hükmetmeye başlamadım bile, *mşkeri*," diye yanıtladı. Her cümlesi ima doluydu. Bir hükümdar edasıyla hareket edeceği olası manzaralar gözlerimin önüne akın etse de pes edecek değildim tabii, bana söz geçiremeyeceğini anlaması gerekiyordu.

Dişlerimin arasından, "Takıntılı bir mağara adamısın!" dedim üzerine basa basa.

"Aynen! Doğru bildin! Takıntılıyım!" dedi inkâr etme çabasına girişmeden. "Sana!" Kalbim göğsümde çırpınırken ona cevap vermek üzere dudaklarımı aralamıştım ki hızla belimden kavradı. Beni kendine doğru çekti ve dudakları benimkilere değecekken boğazının gerilerinden gelen boğuk sesiyle mırıldandı. "Ben kedi değilim, Hazel. Avımla oyun oynamam!" derken sözleri sanki itiraza kapalıydı. "Sana benim gözümle bakan herhangi bir adamı mahvederim. Senin etrafında ölsem barındırmam."

Doğruydu belki de. Her bir sözü, her bir teması bir ateşten farksızdı. Tekin benzeri olmayan tüketici bir yangındı ve beni de çoktan o alevlerin arasına almıştı. Son sözcüğü ağzından çıkar çıkmaz dudaklarını benimkilere sürtmesinin altında, belki de beni kendiyle birlikte cayır cayır yakma isteği vardı.

"Tekin..." diye fısıldadım sıklaşmış soluklarımın arasında. "Biri görecek."

"Bunun beni durdurması mı gerek?" dedi utanmaz bir tonda. Aynı anda Lila'nın sesi salondan bize kadar ulaştı.

"Heyz başladım açmaya kolileri!" diye seslenirken Tekin'den uzaklaşmaya çalıştım ama izin vermedi. "Kalacağın misafir odası hazır mı acaba? Çıkarırız birazdan bunları."

Tekin'in işittikleriyle kaşları çatıldı. "Misafir odası?" dedi teyit etmek ister gibi. Başka ne bekliyordu ki? Onun odasında kalmamı mı?

"E yani..." dedim ondan uzaklaşırken. "Biz şu kolileri açarken sen de benim odamı hazırlat istersen, Tekin."

Çenesi kasıldı, âdeta burnundan soluyarak etrafına bakındı ama anlaşılan verecek bir yanıt bulamadı. Tamam, öpüşmüştük. Tamam, delicesine yakınlaşmıştık da. Sabahtan beri de sanki bir ilişkiye başlamışız gibi elektrikli, tutkulu bir hava hâkimdi. Ama hiçbir şeyi de konuşmamıştık ki henüz, benim zihnimdeki soru işaretleri hâlâ oradaydı. Üstelik... Sahte ilişki konusu aramızda öylece asılıydı, gölgesi sanki üzerimize yapışmıştı. Kolayca teslim olamazdım, bu benim doğama aykırıydı.

Tekin de tüm bunları anlıyor olmalıydı ki ilk kez itiraz etmeye ya da beni ikna etmeye çalışmadı. Dudakları hafifçe kıvrılırken "Nasıl istersen," diye mırıldandı. Ben Lila'nın yanına ilerlediğim sırada, o da muhtemelen adamlarıyla konuşmaya çıktı. Geri döndüğünde ise Lila'yla birlikte kolileri açmaya, içinden çıkanları incelemeye odaklanmıştık.

"Sen *vintage* bir saat arıyordun," dedi Liloş o an aklına gelmiş gibi. "O ne oldu?"

"İstediğim gibi bir şey bulamadım ya," dedim umursamaz bir şekilde. "Hikâyesi olan bir şey arıyordum, biliyorsun."

Lila, "Neyse dur bakalım. Çıkar belki," dedikten dakikalar sonra, açılacak tek bir koli kalmıştı. O da iç çamaşırı kolisiydi, Lila'ya kaş göz yaparak burada açamayacağımızı ima etmiştim. Neyse ki anlamıştı.

Tekin bizi benim için hazırlanan odaya çıkardığında paketi açılmış kıyafetlerin istiflendiği koli de arkamızdan gelmişti. Odaya girdiğimde ferah bir hava karşıladı beni. Beyaz ağırlıklı döşenmiş bir odaydı. Büyük bir yatak odanın ortasındaydı. İçeride iki kapı vardı. Biri giyinme odasına, diğeri banyoya açılıyordu. Duvarlardan birine büyük bir boy aynası yaslanmış, camın önüneyse şık bir koltuk konmuştu. Beğenmiştim aslında. Ama Tekin'in odasının o büyülü havası burada yoktu. *Lacivert çarşafları düşünme!* diye uyardım kendimi. Benim bu detayı acilen unutmam gerekiyordu.

Lila kıyafetleri giyinme odasına yerleştirmeye başladığı sırada ben de Tekin'le birlikte odanın kapısına çıktım. "Beğendin mi?" diye sordu odayı kastederek.

"Hı hı... Çok güzel. Teşekkür ederim," dedim hızlıca. Zaten beğenmemek nankörlük olurdu.

"Benim odam daha güzeldir," dedi imalı imalı.

"Fark ettim. Evin bir kanadını kendine kapatmışsın zaten."

İkimiz de gülerken Tekin'in tebessümü hafifçe azaldı ve içime işleyen bakışlarını yüzümde dolaştırmaya başladı. "Çok süslüsün," diye mırıldandı hemen sonra. "Evin havası değişti."

"Kötü bir şey mi bu?" dedim dudaklarımı hafifçe ısırırken. "Süslü olmam yani?"

"Hayır. Aksine!" Saçlarımı usulca geriye attı, boynumu açığa çıkardı. "Güzel," diye mırıldandı. "Çok güzel bir şey."

"İyi o zaman," dedim nazlı bir tonda. "Süsüm püsüm benim en önemli özelliğimdir. Ödün vermem!"

Cebindeki telefonu çalmaya başlayınca çıkarıp ekrana baktı. "Ben aşağıdayım," diye açıkladı. "Uçak hazır sayılır. Lila'nın sabah söylediği saatte götürecek onu İstanbul'a."

"Tamam," dedim başımı sallayarak. Çok geçe kalmak istemediğini Lila Tekin'e kahvaltıda kendisi söylemişti. Yarın sabah erkenden hastanede olacağından, yoğun bir gün geçireceğinden bahsetmişti.

"Siz birlikte vakit geçirin biraz daha. Her şey hazır olunca haber veririm."

Ben onu onayladıktan sonra aşağıya indi. Ben de odaya girip kapıyı kapatarak Lila'ya katıldım. Bir saat kadar birlikte kıyafetlerimin bir kısmını

yerleştirdik. Kalan koliyi de açtığımızda Lila ıslık çaldı. "Oooo nihayet seksi ganimetler göründü."

Hemen içinden bir parça çıkardım. Hepsini özenle seçmiştim. İç çamaşırlarını, gecelikleri, bu tarz şık ve seksi şeyleri hepimiz seviyorduk. "Bak bak, favorim bu," dedim kırmızı, *babydoll* şeklindeki dantel geceliği üzerime tutup salınırken.

Aynı anda kapı açılınca ne yapacağımı şaşırarak öylece kaldım. Tekin ise beni o şekilde görür görmez önce çenesi kasıldı, sonra Lila'nın da orada olmasının etkisiyle "Pardon," diye söze başladı. Kapıyı tıklatmadan açmayacağını biliyordum ama yine duymamıştım. Ben apar topar elimde buruşturarak geceliği arkama saklayınca Tekin, "Uçak hazır demek için gelmiştim," diyerek kendini açıkladı. Lila da oturduğu yerden ayaklanınca aramızdaki gergin hava dağıldı.

"Yolcu yolunda gerek," diye mırıldandı Liloş'um. Gitme vakti gelmişti artık. Tekin çoktan aşağıya inmişti. Biz de peşinden indiğimizdeyse Lila'yı havaalanına kimin götüreceği tartışmasının içine çekilmiştik.

Lila'nın gitmek üzere olduğunu gören Cesur hemen atıldı. "Ben bırakayım Lila'yı."

Tabii benim bunu kabul etmem mümkün değildi. "Gerek yok," dedim hemen.

Benimle aynı anda Kıvılcım da "Olmaz!" diye yükselmişti. Yaman ona anlamadan bakınca ise açıklamaya girişti. "Konuşacaklarım vardı da benim Cesur'la." Fakat bu fikirden hoşlanmayan Cesur, Kıvılcım'ı "Sonra konuşuruz," diyerek geçiştirdi.

Cesur'un yanına yaklaşıp "Arkadaşımdan uzak dur," diye uyardım sessizce. Herhâlde mesajım yerine ulaşmıştı ki bir yanıt vermedi. Nitekim Tekin de tartışmaya son noktayı koymuştu.

"Lila'yı havaalanına Savaş götürecek," diye buyurdu. "Havaalanında bekleyen Sedat'ın ekibinden çocuklar da İstanbul'a kadar eşlik edip Lila'nın sağ salim evine ulaştığından emin olacaklar."

O andan sonrası telaşla geçti. Lila'nın bavulu araca yüklendi. Lila herkesle tek tek vedalaştı. Sıra Tekin'e geldiğinde hafifçe duraksadı. "Tekin..." dedi bir an sonra. "Arkadaşım sana emanet." Tekin hafifçe gülümseyince devam etti. "Sana güvendim, onu koruyacağına eminim." Parmağını uyarır gibi salladı. "Ama tırnağının ucu dahi kırılsa senden bilirim."

"Eyvallah!" dedi Tekin samimi bir tonda. Lila'nın komik tehditlerinden pek de etkilenmiş gibi değildi. "Hiç merak etme. Arkadaşının ojesi bile bozulmayacak."

Lila gülerek Tekin'le tokalaştıktan sonra bana sımsıkı sarıldı. Bu sırada yalnızdık. "Heyz'im," diye fısıldadı. "Tekin'e güvendim evet ama... En önemli şey sensin. Eğer... Kendini tehdit altında ya da tehlikede hissedersen..."

"Merak etme. Öyle bir şey olmayacak," diye garanti verdim ona.

"İşte olursa..." dedi ısrarla. "Hemen haber veriyorsun. Hemen! Bize, babana, Hazar'a... Tamam mı? Öyle bir durumda asla hiçbir şeyi saklamıyorsun." Başımı sallayınca sözlerini sürdürdü. "Bu arada... Sabah dalga geçtim ama sonra aklımı kemirdi durdu. Şu Travma Sonrası Stres Bozukluğu konusu... Bunu konuşalım olur mu?" Gözlerimin içine anlayışla baktı. "Belki birkaç seans terapi? Hı? Ne dersin?"

Hiç itiraz etmeden yanağından öptüm. "İyiyim ben, aklın bende kalmasın. Şu işler hallolsun, yine konuşuruz bu konuyu."

"Tamam, canım," dedikten sonra yeniden sıkıca sarıldık birbirimize. Lila'nın arabaya binişini izlerken boğazım düğümlenmişti nedensizce, daha şimdiden arkadaşımı özlemiştim.

Araba kapıdan çıkana kadar arkasından el salladım. Sonunda eve döndüğümde Tekin kapıdaydı. Elleri ceplerindeydi, bana bakıyordu. "Görüşürsünüz yine yakın zamanda," dedi üzüldüğümü anlamış gibi.

"Evet," dedim evin kapısında dururken. Boğazımdaki düğümü güçlükle atabilmiştim. "Doğum günümde belki."

"Kesinlikle," diye yanıtladı beni. Hemen sonra kolundaki saate baktı. "Bir toplantım var birazdan. Şurada," dedi bahçenin biraz ilerisindeki müştemilat benzeri yeri gösterirken. "Rezervasyonu sekize yaptırdım. Ben şu toplantıyı halledeyim. Sen de bu arada hazırlanırsın."

"Nasıl bir yere gideceğiz?" diye sordum. Ansızın bir heyecan sarmıştı tüm bedenimi, ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum.

Hafifçe yanıma yaklaştı. "Süsünden püsünden ödün vermeyeceğin bir yere," dedi boğuk sesiyle. Etrafımızda dünya kadar adam vardı. Tekin'in bakışlarıysa dudaklarımla gözlerim arasında mekik dokumaya başlamıştı. Arka taraftan Tekin'e seslenilince dudaklarını aç diyebileceğim bir tavırla yaladı. "Toplantım başlamak üzere."

"Ben de yukarı çıkayım o zaman," dedim mırıltıyla. "Eşyalarımı düzenleyeceğim."

Ağır ağır süzdü beni. "Eşyaların..." dedi dudakları kıvrılırken. "Aynen. Düzenle sen onları."

Başka bir şey demeden arkasına dönerek ilerledi. Ben de eve girdiğimde dakikalar önce elimde gördüğü geceliği kastettiği kafama dank etti. Tekin'e daha kaç kez rezil olacağımın düşüncesiyle odama çıktım.

Dakikalar boyu odada dolaştıktan sonra bugün olan biteni anlattığım bir mesajı Elias'a gönderdim. Artık kalan eşyalarımı yerleştirmeye hazır hâldeydim. Fakat son anda aklıma gelen şeyi de yapmadan edemedim ve Naz'a hızlı bir mesaj yazdım.

Hazel:

Nazo sen üşüttün mü? Ne saçma sapan Kılıç Süvari'yi Hazel'e düşündüm falan diyorsun ya? Sardın başıma Tekin'i.

Naz'ın cevabı fazlasıyla çabuk geldi.

Naz:

Ahahahhahha! Planım tıkır tıkır işlemiş. Aferin bana.
Bilerek yaptık kızım herhâlde! Orada olacağını
tahmin ettim Tekin'in. Birazcık tutuşsun dedim.
Tek talibin o değil yani. Bilsin de bunu!

Bu kız delirmişti. Aynı şeyleri Lila ve Baran sevgiliyken de yaptığını ve Baran'ı nasıl delirttiğini hatırlayınca parmaklarım harflerin üzerinde süratle gezindi.

Hazel:

Yalnız Kılıç Süvari benim talibim değil, Nazo! Hatırlatırım.

Naz:

Ama Tekin bunu bilmiyor.
Ayrıca rekabet duygusu iyidir, bebeğim.
Erkekleri kırmızı görmüş boğaya çevirir.

Uslanmaz bir vakaydı gerçekten. Geri adım atmayacağını bildiğimden yazışmamı bitirip asıl işime odaklandım.

Bir an sonra... Tekin'le yemeğe çıkacak olmamızın heyecanına kapılmamaya çalışarak giyeceğim kıyafetleri ayarlamaya çalıştım. Fakat seçeneklerin arasında o denli kaybolmuştum ki saatin ne kadar çabuk geçtiğinin farkına varamadım.

Hava iyiden iyiye kararmaya başlarken artık bir şeyde karar kılmam gerektiğini düşündüm ve seçtiğim siyah, yakası hafif asimetrik, uzun kollu mini elbiseyi hızlıca giydim. Elbisenin vücudumu saran *drape*leri gayet güzel durmuştu. Vakit kaybetmeden siyah yüksek topuklu çizmelerimle kombinimi tamamladım.

Takılarımla saatimi takacağım sırada telefonum çalmaya başladı. Lila olabileceğini düşünmüştüm fakat Güngör Bıçakçı'nın ofisinden arıyorlardı. Kalbim uğursuz bir ritimde hızlanmaya başlarken garip bir önsezi tarafından kuşatıldım. Telefonum çalmayı sürdürürken hiç hoşuma gitmeyen şeyler duyacağımı henüz telefonu açmadan anlamıştım. Biraz daha beklersem kapanır telaşıyla aramayı yanıtladım.

"Efendim?" dedim sakin çıkmasına özen gösterdiğim bir tonda.

"Hazel Hanım, merhaba," dedi telefonun diğer tarafındaki kişi. Bu, Güngör Bey'in kişisel asistanından başkası değildi. Zaten Güngör Bey'in bizzat kendisinin arayacağı da aklımdan geçmemişti. "Nasılsınız?"

"Teşekkür ederim, iyiyim," diye yanıtladım onu aynı resmiyetle. O da tıpkı diğerleri gibi ofiste benden hoşlanmayanlar grubundaydı. Staja başladığımdan beri hoşnutsuz davranışlarına şahit olmuştum ve aldığım duyumlara göre de benim ileride onun yerini almamdan korkuyordu. Hâlbuki bu saçma bir korkuydu. Güngör Bey'in böyle bir niyeti bahse girerim ki yoktu. "Umarım siz de iyisinizdir. Her şey yolunda mı?"

"Çok teşekkürler," dedi sıkıntıyla. "Yoluna koymaya çalışıyoruz diyelim."

Muhtemelen o anki sıkıntısının sebebi davette yaşananlardı. "Bir ihtiyacınız varsa bu hafta ofise geliş günümü erkene çekebilirim," diye iyi niyetli bir teklif sundum.

"Ben de bunun için aramıştım aslında," dedi bunu duyar duymaz. Teklifimi kabul edeceğini düşünsem de "Bir müddet gelmenize gerek olmayacak," diye devam etti. "Ofisi bir süreliğine kapatacağız. Güngör Bey'in kararı."

Kısacık bir an şüpheyle kuşatıldım. Yoksa... Bunlar beni sepetlemeye mi çalışıyorlardı? Hem de silahın hedefindeki asıl kişi ben olmama rağmen! Hoş, onlar bunu bilmiyordu.

Camın önündeki koltuğa oturup "Öyle mi?" diye sordum nabız ölçmeye çalışarak.

"Evet. Davette öngöremediğimiz bir güvenlik açığı oldu. Bunu çözmemiz şart," diye devam etti. "Çözene kadar da Güngör Bey minimum sayıda kişiyle devam etmek istiyor." Hemen peşinden içimdeki şüpheyi ayyuka çıkaracak sözler dudaklarından fırladı. "Zaten sanırım siz de tedirgin

oldunuz bu durumdan. Gerçi benimle paylaşsaydınız ben de bir çözüm bulabilirdim."

"Bu da nereden çıktı?" diye sorarken içimde kaynağını bilmediğim bir huzursuzluk vardı. "Neyi paylaşacaktım ki sizinle? Anlamadım."

Kısa bir duraksamanın ardından mırın kırın ederek beni cevapladı. "Şey... Tekin Bozboran, Güngör Bey'i arayınca..."

"Tekin mi?" dedim oturduğum koltuktan ayağa fırlayarak. *Tahmin ettiğim şeyi yapmış olmasın,* diye içimden geçirdiğim sırada, karşı taraf konuşmayı sürdürdü.

"Evet, Tekin Bey dün sabah erken saatlerde ulaştı Güngör Bey'e," deyişi dileğimin gerçekleşmediğinin kanıtıydı. "Güvenlik zafiyeti çözülene kadar sizin aramızda olamayacağınızdan söz etti. Güngör Bey de bunun üzerine konuyla ilgili daha geniş çaplı bir karar verdi."

Dün sabah... Birlikte kahvaltı etmemizden önce mi yoksa sonra mı aramıştı? Aramızda geçen, o tatlı olduğunu düşündüğüm anlar aklıma gelince ne diyeceğimi de ne tepki vereceğimi de şaşırdım. "Anladım," gibi bir şeyler çıktı dudaklarımdan fakat yaşadığım şeyi anlamanın kıyısında bile sayılmazdım. Yine benimle ilgili bir kararı benden habersiz almış olmasını hazmedebilmek mümkün değildi benim için. Ama bu kez bunu içimde tutamayacaktım.

"Bir sorun yok, öyle değil mi?" diye bir soru geldi telefonun diğer ucundan.

Vardı. Ama bunu Güngör Bey'in asistanıyla paylaşmayacaktım. Konunun muhatabı aşağıda bir yerlerde, kendisi için önemli olduğu belli olan bir toplantı yapıyorken bir dakika daha bu odada durmayacaktım.

"Hayır. Bir sorun yok," diye yanıtladım sevimsiz bir gülüşle. Alacağım karşılığı merak ettiğim için "O hâlde ofisin yeniden açılış tarihi için sizden haber bekleyeceğim," dedim.

"Tabii," dedi yapmacık bir sesle. *Anlaşılan böyle bir şey hiç gerçekleşmeyecek,* diye düşündüğüm anda, "Bilgi vermeye çalışacağım en kısa zamanda," diye yanıtladı beni. Ve tam da bu cümle, stajımın aslında çoktan sona erdiğinin apaçık bir göstergesiydi. Kısa zaman içinde ofisin yeniden açıldığını haber vermek için değil de bana bunu bildirmek için arayacakları belliydi. Biliyordum, dün geceden sonra orada olmam zaten tehlikeliydi. Ama bu kararın benim iradem dışında verilmiş olması sindirebileceklerimin ötesindeydi.

"Aradığınız için teşekkürler," dedim ifadesizce. "İyi çalışmalar size."

Onlar bana, benimle devam etmeyeceklerini bildirmeden birkaç gün içinde arayacak ve stajımı bitirdiğimi haber verecektim. Kimseye beni sepetleme şansını bahşedecek değildim. Üstelik bu işte kendimden de çok ödün vermiştim, emeklerimin bu şekilde çarçur edilmesini asla sineye çekmezdim.

"Çok teşekkürler. İyi günler, Hazel Hanım."

Telefon kapanınca içimde fokur fokur kaynayan hesap sorma hissiyle nasıl baş edebileceğimi kestiremeden öylece kalakaldım. Ne yapacaktım? *Hep böyle mi olacak?* sorusu zihnimde kahkahalarla cirit atarken ne yazık ki cevapsızdım. Bu cevapsızlık içimi katıksız bir öfkeyle doldurunca odada daha fazla kalamadım. Bu savaşı kendi kendime vermeyi reddederek telefonumu yatağa fırlatıp odadan süratle çıktım. Merdivenleri ışık hızıyla indim ve içimdeki bu fırtınayı Tekin'e yansıtma isteğiyle bahçeye ulaştım.

Kapıdaki adamlar beni görür görmez dikkat kesildiler. Cihan yanıma koşup "Bir şey mi oldu, Hazel Hanım?" diye sordu. Hislerimi belli etmek istemiyordum ama çok zordu.

"Hayır, Tekin'le konuşmam gerek," deyip bir şey söylemesine izin vermeden ilerledim. Bahçe, evin ön kapısından sola doğru kıvrılıyordu. Yolun sonunda ise Tekin'in az önce gösterdiği, müştemilat benzeri yapı vardı. Onu orada bulacağımı bildiğimden adımlarım hızlandı. Fakat nihayet kapısında durduğumda içeri girişim mümkün olamadı.

Cesur oradaydı. Bir koruma edasıyla kapının önünde sigarasını içiyordu. Beni gördüğü saniye, "Ne oldu?" diye sordu. Kaşları çatılmıştı, tahammülsüz bir tavırla bana bakıyordu.

Ne yüzle benimle konuşabiliyordu? Hiç utanması yok muydu? Çevirdiği dolapları Tekin'e yumurtlamamdan korkmuyor muydu? Onu barmenle konuşurken yakaladığımı fırsat bulamadığım için söyleyememiştim daha. Bu durumu da Tekin'e bu akşam söylemeyi kafama koyarak "Tekin'le konuşacağım," diye yanıtladım onu. Detaylı bir açıklamayı hak etmiyordu.

"Tekin, Lazarenko'yla toplantıda," dedi uyuz uyuz. "Şu an müsait değil."

Bunun beni durdurabileceğini düşünmesi komikti. "Müsaittir müsaittir," dedim sinir bozucu bir tebessümle. "Benim yanımda da devam edebilir toplantısına."

"Hiç sanmıyorum. Özel bir toplantı bu."

Tek kaşım ona meydan okurcasına kalktı. Cesur'u dinleyecek değildim elbette, ne de olsa elimde onunla ilgili büyük bir koz vardı. "Yok canım! Özelimiz falan kaldığını sanmıyorum. O benimle ilgili kararları tek başına verebiliyorsa benim de Lazarenko'yla olan toplantısına dâhil olmamda sakınca

yok demektir." Bir şey söylemek için ağzını açtı ama oralı olmadım. Birkaç adım yaklaşıp tehditkâr bir tonda sözlerimi tamamladım. "Hem... Belki hazır gitmişken... Geçen akşamdan da söz ederim. Seni o lavaboda yabancı bir adamla konuşurken yakalamamdan mesela... Ne dersin?" dedim küstah bir tavırla ona göz kırparken.

Ben öyle deyince ansızın rengi attı. "Ben zaten anlatacağım," dedi çocuk kandırır gibi. Acaba onun durduğu yerden bakınca sözüne güvendiğimi falan mı görüyordu? "Senin bahsetmene gerek yok."

Bir an bu ihtimali değerlendirir gibi yaptım. "Öyle mi diyorsun?" dedim safa yatarak.

"Aynen. Benden duyması daha doğru olur." Kısa bir an düşündü. "Yarın anlatacağım. Zaten toplantımız var."

"İyi madem. Bir güncük daha bekleyebilir," dedim ona inanmışçasına. Elbette Tekin'e her şeyi anlatacaktım. "Şimdi çekil önümden. Benim konuşmak istediğim konu başka."

Bıkkın bir tavırla kenara çekildi. Benden hiç hoşlanmadığı belliydi. Sebepleriyle ilgilenmiyordum ama hareketlerine çekidüzen verse iyi ederdi.

Daha fazla duraksamadan içeriye daldım. Girdiğim yer hiç de müştemilata benzemiyordu, aksine tamamen çalışma alanı olarak tasarlanmıştı. Tekin'in sesini duyar duymaz o tarafa doğru hızlandım. Lazarenko'yla hararetli bir konuşma içindeydi, konuşmanın içeriğini duyabilmek için biraz daha yaklaştım.

"Arhavi'de yapacağımız toplantıda," dedi Tekin gür sesiyle. "Benim yanımda olmanı bekliyorum."

"Yanında olduğumu göstermiştim zaten," diye yanıtladı Lazarenko. "Fakat Arhavi'de davetteki gibi bir şov yapmayacağından emin olmam gerek."

"Aslında yapmayı planlıyordum," dedi Tekin alınganlık göstermeden.

Lazarenko bir an sessiz kalsa da konuşmasını sürdürdü. "Peki ben bundan etkilenecek miyim?"

"Hayır. Yalnızca Matthias'ı saf dışı bırakacağım."

"Nasıl?" diye sordu Lazarenko. Sesi bu kadar heyecanlı çıktığına göre anlaşılan Fransız'ı o da Konsey'de istemiyordu.

"Orasını sonra görürsün," diye kestirip attı Tekin. Planıyla ilgili ipucu vermeye belli ki niyeti yoktu.

"Diğerleriyle konuştun mu?" dedi Lazarenko bu kez.

"Evet. Arhan Aziz'in haberi var. Tabii desteği de." Demek davetten sonra Arhan Aziz'le yaptığı görüşmede bunu konuşmuştu. "Chris ve David de aynı şekilde," diye sözlerini sürdürdü Tekin.

"Güngör Bıçakçı peki?" diye sordu Lazarenko. Bu bana yeniden öfkemin sebebini hatırlatmaya yetti. Lazarenko gider gitmez konuşacağım konu, şimdi yeniden zihnimin orta yerindeydi.

"Güngör Bıçakçı'nın zaten kendi koltuğu değildi, bir süre sonra aramızda olmayacak," dedi Tekin kendinden emin bir tonda. "Arhan Aziz'in ve patronunun kararı bu yönde. Fakat Güngör'ün henüz haberi yok. Arhavi'ye de o değil, Arhan Aziz geliyor."

"Her şeyi ayarlamışsın," dedi Lazarenko, âdeta benim düşüncemi dile getirir gibi. "Matthias'ı saf dışı bırakmayı uzun zamandır istiyoruz. Elinde koz biriktirmesinden memnun değiliz hiçbirimiz. Tabii yöntemlerinden de. Bize katabileceği bir güç de kalmadı artık. O yüzden desteğim seninle."

Lazarenko'nun sözleriyle tek kaşım hayretle kalkarken "Güzel," dedi Tekin memnuniyetini dile getirmekten çekinmeyerek. "O hâlde pazar günü Arhavi'de görüşürüz."

"Seninle çok güzel işler yapmayı planlıyorum, Tekin," diyen Lazarenko'nun sesi durumdan hoşnuttu. "Rusya'daki dostlarımla da tanışmanı çok isterim."

"Hay hay! Planladığımız sevkiyatları yaptıktan sonra neden olmasın?"

O sırada kısa bir suskunluk oldu. Kapıya iyice yaklaştım ama çıt çıkmıyordu. Hafifçe kafamı uzattım, Lazarenko bir masanın önünde ayaktaydı. Masanın diğer tarafındaki koltukta ise Tekin oturuyordu. Lazarenko masaya küçük bir kutu bıraktı. Rus aksanlı İngilizcesiyle "***Leviathan***'a[56] hoş geldin," diyerek konuşmayı bambaşka bir noktaya taşıdı.

Kaşlarım o tek kelimeyi duyduğum anla eş zamanlı çatıldı. *Leviathan da neydi?* diye kısa bir an düşünür gibi oldum ama ansızın zihnimde parlak bir ışık yandı. Bu... Konsey'in gerçek adı mıydı? Merakım cezbedilince dikkatim de dağıldı.

Tekin oturduğu yerden kalktı ve kalktığı gibi de beni fark etti. Kısacık bir an göz göze geldik ama hemen sonra Lazarenko'ya dönerek dikkatini ona verdi. "Haberleşiriz," dedi sert bir şekilde. "Toplantı öncesi Arhavi'ye ulaşımınız ve güvenlikle ilgili zorunluluklar hakkında hepinize bilgi geçilecek."

[56] **Leviathan;** Teoloji ve mitolojide adı geçen bir su yılanı (canavarı)'nın adıdır. Genellikle kaosun vücut bulmuş hâli olarak görülür. Ölümcül yedi günahtan biri olan **kıskançlığın (hasset)** şeytanıyla özdeşleşmiştir.

"Elbette! Senden haber bekliyoruz," dedi Lazarenko. Tekin'le hızla tokalaştıktan sonra kapıya yaklaştı. Bana geçen geceki gibi yılışık davranmasını bekledim ama yalnızca, "Hazel Hanım... İyi günler," diyerek selamlaştı. Tekin benden habersiz, insanlara benimle ilgili uyarılar yapmayı sevdiğine göre bunu da o mu sağlamıştı?

"İyi günler," diye yanıtladım. Nitekim saniyeler sonra Lazarenko bulunduğumuz yerden ayrılmıştı.

Kapı kapanır kapanmaz Tekin'le bakışlarımız yeniden birleşti. "*Leviathan* demek..." dedim masaya yaklaşırken. "İsimleri bu muymuş?"

"Öyleymiş," dedi Tekin masasına bırakılan kutunun içindekini çıkararak. Bir yüzük vardı şimdi elinde. Gümüş renkteydi ve fazlasıyla değerli görünüyordu. Üzerindeki yılan sembolü ise artık Konsey'in bir üyesi olduğunu somut bir şekilde ortaya seriyordu.

Sembollerine hiç şaşırmamıştım. Zira *Leviathan*, kutsal metinlerde ve mitolojide bir deniz yılanı şeklinde anlatılıyor, kaosun vücut bulmuş hâli olarak görülüyor ve yedi ölümcül günahtan birini temsil ediyordu.

"Harika!" dedim yeniden öfkemin sebebini hatırlayarak. "Yılan sembolü de çok yerinde olmuş. Çok uyumlu..."

Sözlerime anlam veremeyen Tekin'in kaşları çatıldı. "Neyle uyumlu?"

Bir de böyle hiçbir şey bilmiyormuş gibi masum davranmaya çalışması yok muydu? Beni çileden çıkarıyordu. Anlaştığımız anlar maksimum birkaç saat sürüyor, yine beni hırçınlaştıracak bir şey yapmayı başarıyordu. "Senin arkamdan dolanarak yaptıklarınla!" diye yanıtladım onu. İçimde taşmayı bekleyen bu öfke artık tüm irademi zorluyordu.

Kaşları, kor bakışlarını örtecek kadar aşağıdaydı şimdi. Şakağındaki bir damar pıt pıt atarken "Ne saçmalıyorsun, Hazel?" diye sordu.

Âdeta burnumdan solurken sesim anbean yükseldi. "Sen ne hakla Güngör Bey'i arayıp Hazel işe gelmeyecek diyebiliyorsun ya?" diye bağırdım yüzünden bakışlarımı ayırmadan. Fakat karşılığında beklediğim tarzda bir tepki gelmedi.

Az önce çatılan kaşları seri bir şekilde gevşedi. Sinirim onu pek de etkilemiş değildi. "Öğrendin demek," dedi pişkin pişkin. Elleri düşünür gibi kirli sakallarına gitti.

"Öğrenmeyeceğimi mi ummuştun bir de?" dedim hayretimi saklayamadan. İnanamıyordum hâline, tavrına. Beni çileden çıkarmaya âdeta yemin etmişti.

"Ben senin deyiminle bir *yılan* gibi sinsice dolanmam, Hazel," dedi ürkütücü bir soğuklukla. "Yaptığım herhangi bir şeyin duyulmasından da korkmam."

"Ne hakla ya?" derken ayağımı yere vura vura çığlık atmamak için zor duruyordum. Ama o karşımda böyle sakinken kendimi küçük düşürmek de istemiyordum. "Resmen sepetlediler beni."

"Sepetleme falan yok. Bu da nereden çıktı?"

"Sen öyle san! Bitti stajım. Bir daha aradıklarında bunu söyleyeceklerine eminim."

"Sen orada çalışmaktan daha fazlasını hak ediyorsun," dedi beni oyalamaya çalışır gibi. "Çok daha büyük bir potansiyelin var."

"Sen mi karar veriyorsun buna?" dedim kollarımı göğsümde birleştirirken.

"Bir sürü dil biliyorsun, Hazel. Kaçını aktif kullanabildin bu işte? Ya da potansiyeline uygun kaç iş yapabildin? Muhtemelen Güngör, çevirdiği pislikler ortaya çıkmasın diye seni önemli hiçbir şeye dâhil etmiyordu zaten."

"Bu seni hiç alakadar etmez," diye diklendim. Ama içten içe haklı olmasından nefret ediyordum. Günler önce Semra Hoca'nın da belirttiği bir gerçekti bu ama kabullenmek istemiyordum. "Bu stajın gerçek bir işe dönüşmesi için kendimden ödün verdim resmen. Tüm uyuzluklarını çektim hepsinin." Hızımı alamamış gibi konuşmayı sürdürdüm. "Aylarca bütün eğitimimi, donanımımı hiçe sayarak *ünlü armatörün sosyetik süs bebeği kızı* diye yaftaladılar beni. Şimdi sayende bu gerçek oldu işte! Bütün emeklerim boşa gitti. Senin yüzünden korunmaya muhtaç, kendi kararlarını dile getiremeyen aciz biri gibi görüyorlardır beni." Çatık kaşlarının altından attığı bakışları görsem de durmadım. "Ben öyle biri değilim, Tekin! Senden yardım istemiş olabilirim. Ama muhtaç bir süs bebeği değilim!"

"Ben öyle mi görüyorum seni?" dedi sertçe. "Gerçekten böyle düşündüğümü mü sanıyorsun?"

"Ya nasıl görüyorsun, Tekin?" diye yükseldim dayanamayarak. "Benden habersiz koştur koştur gidip Hazel işe gelmeyecek demişsin ya adama! Salak gibi kaldım telefonda! Artık öldürseler referans falan da olmaz bana!" Gözlerinde hiçbir empati kırıntısı olmadan bana baktığını görünce içime bir kırgınlık çöktü. "Kime ne anlatıyorum ki?" deyip arkamı dönmeye çalıştım ama hızla kolumdan tutarak beni durdurdu.

"Güngör, özgeçmişin için pek de kalıcı bir referans sayılmazdı zaten," der demez kaşlarım çatıldı.

"Nasıl yani?"

"Yani işte... Belli mi olur? İşinden ayrılır falan. Bilemeyiz. Senin daha söz sahibi birinin yanında çalışman gerek, Hazel. Eğitiminin hakkını verebilecek birinin." Kısa bir an düşündü. "Direkt İçişleri Bakanı'nın mesela..."

Sanki denememiştim bunu. Her şeyi de çok biliyordu. "İçişleri Bakanı stajyer kabul etmiyor."

"Sen de staj imkânı yerine iş istersin o zaman," diye yanıtladı beni. "Yalnızca yüksek lisans yapıyorsun. Haftanın birkaç saati eminim izin alabilirsin bunun için."

Bu mümkün olur muydu, bilmiyordum ama ufacık da olsa ümitlenmeme engel olamadım. "Kariyerimle ilgili kararları ben veririm, Tekin. Bir başkası değil," dedim bu cılız umudu belli etmeyi reddederek. "Bu konuda kimseye fikrini sormuyorum."

"Fikrimi sormanı beklemiyorum." Birkaç adım daha atarak iyice yanıma geldi. Elleri ceplerindeydi, gözlerinde ise karanlık bir sükûnet hâkimdi. Ben aramızdaki bu soğuk savaşın devam edeceğini sandığım sırada, mesafemizi bir çırpıda kapatarak beni belimden kavrayıp kendine çekti. "Fikrimi sormuyorsun, eyvallah!" dedi âdeta kulağıma fısıldar gibi. "Ama bunu neden yaptığımı, neden Güngör'ü arayıp böyle bir şey söylediğimi de sormuyorsun."

Kokusuna, bedeninin hükmedici yakınlığına direnmek çok zordu. Elleri belimi sıkıca sarmıştı. Nefesi kulağıma, saçlarıma çarparken benim de ellerim onun göğsüne doğru usul usul tırmanıyordu. Gözlerimse zor duruyordu kapanmamak için. Fakat bunu yansıtıp bir teslimiyet belirtisi göstermeye niyetim yoktu.

"Çocuk mu eğliyorsun, Tekin?" dedim zar zor bulabildiğim sesimle. "Sanki sorsam anlatacaksın."

"Anlatacağım," dedi tereddüt etmeden. "Saklamayı düşünmüyordum." Dudakları saçlarıma değerken derin bir nefes aldı. "Ama henüz dün konuştum zaten. Anlatacak vakit olmadı senin de bildiğin üzere. Arkadaşını yolcu etmeden de bahsetmek istemedim." Aramızdaki mesafeyi biraz açıp birkaç saniye üstüme başıma baktı. "Bu akşam yemekte bahsedeceklerimden biri de buydu," dedi üzerimdeki elbiseyi çıkacağımız yemek için giydiğimi anlamışçasına bir imayla.

Daha saniyeler önce ona öfkeliyken, şimdi kollarında olmak ansızın zayıf hissettirince kolay olmasa da aramızdaki mesafeyi hızla açtım. "Beni oyalamaya çalışma yönteminse bu," dedim onu uyarır gibi. "İzin vermem!"

"Kimseyi oyalamak gibi bir niyetim yok," derken kollarından uzaklaştığım için sinirlendiği kasılan çenesinden belliydi. Ama garip bir şekilde

tutuyordu kendini. "Birazdan çıkalım. Ben de merak ettiklerini yemekte anlatayım," dedi saatine baktıktan hemen sonra.

Ancak ben yanıt veremeden arkamızdaki kapı ansızın açıldı ve Cesur içeri daldı. "Hazel anlatmadan benim anlatacaklarım var," diye seslendi. Ben şaşkın bir şekilde ona bakarken, hızla yanımıza gelerek Tekin'in karşısına dikildi.

"Neyi anlatacaksın?" dedi Tekin dakikalar önce bana da gösterdiği o tekinsiz sakinliğiyle. Dizginleyemediğim bir şok ifadesi ise benim yüzüme yerleşmişti.

Cesur bana baktıktan sonra, "Davet gecesi olanları," diye yanıtladı.

Tekin rahat bir ifadeyle ellerini ceplerine soktu. "Öyle mi? Ne oldu davette?" Ses tonu öyle ürkütücü çıkmıştı ki sanki içten içe her şeyden haberdardı. Bir an anlamaya çalışır gibi baksam da ifadesini okumak imkânsızdı.

"Hazel beni lavaboda yakaladı," dedi Cesur tek nefeste. "Arhan Aziz'in adamıyla konuştuğum sırada."

Bunu duyduğum anda başım daha büyük bir şaşkınlıkla Cesur'a çevrildi. Çünkü barmenin aslında Arhan Aziz'in adamı olduğunu öğrenmek, benim için o anda daha büyük bir şok sebebiydi. Bu... Nasıl olabilirdi? Barmen, Arhan Aziz için çalışan biriyse... O zaman... Dedemin bu olayla ilgisi neydi? Dedem Adem Poyrazoğlu beni Güngör'e düzenlenebilecek bir suikastı önlemek üzere barmene gönderdiğine göre... Tanıyor muydu Arhan Aziz'i? Ve daha da önemlisi saldırının önlenemediğini, asıl hedefte ise benim olduğumu dedem de öğrenmiş miydi?

Tekin, "Ne konuşuyordunuz?" diye sordu. Şaşkınlığımı kimse fark etmeyince bundan sıyrılmaya çalıştım. Cesur'un sonraki sözleri ise dikkatimi konunun üzerinde toplamama yardımcı olmuştu.

"Bir istihbarat getirdi," deyip anlatmaya başladı Cesur. Tekin'in tüm odağı Cesur'daydı. "Kadir Mirza'nın yanında Arhan Aziz'in bir adamı varmış. Bir süre önce sızmış içeri. Kadir'in bir suikast düzenleyeceği haberini almışlar davetten birkaç gün önce. Oklar Güngör Bıçakçı'yı gösteriyormuş." Derin bir nefes aldı. "Fakat davetten hemen önce istihbaratın yönü değişmiş. Hedefin Güngör olmadığı çıkmış ortaya."

Bu cümleler odada yankılanırken Tekin'in yüz ifadesi zerre değişmedi. Fakat "Kimmiş hedef?" diye sorduğu sırada sesine gizliden gizliye tehditkâr bir tını yerleşmişti.

Hedef bendim. Bunu o da biliyordu. Ve hâlihazırda bildiğimiz bu gerçek, bir de gözlerini Tekin'den kaçırmaya çalışan Cesur'dan duyuldu.

"Hedef Hazel'miş," diye mırıldandı ama ses tonunu alçak tutmasına rağmen sözleri tüm şiddetiyle odanın duvarlarına çarptı.

Tekin birkaç saniye, yine yüzünde hiçbir duygu geçişi olmaksızın Cesur'a baktı ve başka soru sormadan masasına doğru ilerleyip üzerinden telefonunu aldı. Bir süre sonra aradığını bulmuş olmalı ki bir şeye bastı. Ne duymayı beklediğimi bilmiyordum ama içeriye dolan ses beni hazırlıksız yakaladı.

Ses, Güngör Bıçakçı'ya aitti. Daha çok bir konuşma kaydı gibiydi. "Böyle anlaşmamıştık," diyordu her kiminle konuşuyorsa. Fakat benim devamına duyduğum meraka tezat olarak, katıksız bir şok Cesur'un yüzünü mesken edinmişti.

Ben Cesur'un bu şaşkınlığının sebebini anlamaya çalışırken Tekin'in dinlettiği kayıttan bir ses daha yükseldi. "Nasıl anlaşmıştık, Güngör?" dedi. Tanıdıktı duyduğum ses, daha dün sabah işitmiştim, Kadir Mirza'ya aitti.

"İstediğin her şeyi yaptım, Kadir," diye bağırdı Güngör Bıçakçı. "Matthias ve sen, benden ne istediyseniz onu yaptım."

Kaşlarım çatıldı. İşittiklerimi anlamlandırma isteğim öyle bir noktadaydı ki bakışlarımın Tekin'e çevrilmesine engel olamadım. Güngör Bıçakçı'nın Kadir Mirza'yla ne işi olduğunu henüz bilmiyordum ama Tekin'in bildiğini anlamıştım.

"Ee ama sen de salak gibi silahın hedefinde durmasaydın, Güngör'üm. Ben ne yapayım?" diyen Kadir gülüyordu. "Matthias'la sana dedik ki karınla birlikte, şu eşli katılma bahanesini kullanarak Hazel'i toplantıya çekeceksin, biraz korkutacağız. Onu bile eline yüzüne bulaştırdın, amına koyayım ya!"

Gözlerim duyduğum sözlerle kocaman açıldı. Bu plandan Güngör Bey'in de mi haberi vardı?

"Yaptım bunu zaten," diye isyan etti Güngör.

"Yapmak yetmiyor işte, Güngörcüğüm. Etrafına biraz dikkat etseydin her şey bizim lehimize gelişecekti."

"Ben bu işte yokum artık, Kadir," dedi Güngör çaresiz bir tonda. "Gazeteci ve dolayısıyla hakkımdaki yolsuzluk dosyası artık Tekin'in elinde. Bir de sizinle Hazel'i korkutmak için iş birliği yaptığımı öğrenirse bitirir beni."

"Tahmin etmeyecek mi sanıyorsun?" dedi Kadir. "Sen zaten bittin. Tekin öğrenirse de biteceksin, benimle iş birliğini kesersen de biteceksin. Ama huyuma gidersen... Belki seni korurum."

Tekin ansızın kaydı durdurdu. Benim dudaklarım da gözlerim gibi şokla açılmıştı, duyduklarımın gerçekliğini beynim idrak edemiyordu. Kadir, Güngör ve Matthias'la bir olup beni bir silahın hedefine koymuştu. Amacı

yalnızca korkutmaktı belki ama resmen bir komplo kurmuştu. Üstelik patronum dediğim, aylardır yanında staj yaptığım adam ve karısı da işin içindeydi, zaten o anda beni şaşkına çeviren de buydu.

Ne düşüneceğimi bilemiyor, az önce iş konusunda Tekin'e saydırdıklarım aklıma gelince yerin dibine girdiğimi hissediyordum. Ama işitecekleriim bitmemişti, Tekin'in öfkesinin ağır ağır kaynamaya başladığı yüzündeki ifadeden belli oluyordu.

"Güngör bu konuşmayı davetten sonra yaptı," dedi Tekin. "Odasına yerleştirdiğimiz dinleyiciyle kamera biz odadan çıktıktan sonra çalışmaya başlamıştı. Bu kayıtlar da elime ben Arhan Aziz'le görüşmeden önce ulaştı. Üstelik..." dedi Tekin duygusuz bir tonda. "Bu kayıtları saklamaya çalışmışsın, Cesur." Anlaşılan Cesur'un bundan haberi yoktu çünkü o da en az benim kadar şoktaydı. "Bu işten sorumlu adamına, bir süre bu kayıtların benimle paylaşılmayacağını söylemişsin."

"Tekin ben..." diyerek açıklamaya çalıştı Cesur fakat Tekin lafı ağzına tıkayarak buna izin vermedi.

"Daha bitirmedim!" dedi uyarı dolu bir sesle. Odanın içinde ağır ağır yürüdüğü sırada sözlerine devam etti. "Arhan Aziz davete adamını yollamış ve sana bir haber iletmiş!" dedi bakışları Cesur'dayken. "Üstelik bu istihbarat Hazel'in hayatıyla ilgiliydi. Ve sen bunu bildiğin hâlde bana haber vermedin."

"Toplantıya girecektin," diye mırıldanır gibi oldu Cesur.

Tekin'in, "Sikerim toplantısını!" diye bağırışı odada yankılandı. "Söyleyecektin bana. Ben de Hazel'i alıp oradan çıkacaktım." Cesur'un açıklama yapmasına izin vermeden devam etti. "Gece Arhan Aziz'le görüştüm, lan! Ondan öğrenebileceğimi tahmin etmedin mi?"

"Sessiz kaldın döndüğünde!" dedi Cesur ama yaptığı her açıklamanın onu daha beter bir duruma soktuğunun farkında değildi. "Öğrenmediğini düşündüm. Kendim anlatacaktım zaten sana." Tekin'in bu sözlerden hiç hoşlanmadığını bakışlarından anlamış olmalı ki kendini haklı çıkarma çabasına devam etti. "Engellemiştim ayrıca," dedi bu defa. "Kadir hedef şaşırtmak için iki adam görevlendirmiş meğer. Bir tanesini yakalamıştık Arhan Aziz'in adamıyla. Saldırının önüne geçtiğimizi sandık."

"Hazel toplantıya girdiğinde de mi şüphelenmedin, amına koyayım?" diye bağırdı Tekin. "Ne işi var bu kızın orada diye düşünüp hiç mi aklına gelmedi bununla ilgili olabileceği? Hadi bizim haberimiz yoktu, sen nasıl düşünemedin?"

"Hazel toplantıya girince ben de hepiniz kadar şaşırdım, Tekin," dedi Cesur panik içinde kendini açıklamaya çalışarak. "Eşli katılım olayını nereden bilecektim? Duymamıştık bile."

"Eşli katılım işin bahanesiydi," diye düzeltti onu Tekin.

O öyle deyince Cesur hızla devam etti. "Güngör ve Matthias zaaf falan deyince sana gözdağı vermek istiyorlar sandım sadece. Bu toplantılarda hep olmuyor mu böyle şeyler, amına koyayım? Sürekli birbirimizi tehdit etmiyor muyuz? Onlardan biri sandım."

"Sanrılarla hareket etmeyi bırakacaksın!" diye kükredi Tekin. "Hazel söz konusu olduğunda bana her şeyi, anında bildireceksin. Anladın mı?"

Tekin'in kendisine öfkelenmesini sindiremeyen Cesur, "Hazel'e de söyle bunu!" diye bağırdı. "O da saklıyor her şeyi senden."

Beni Tekin'in önüne atmasına şaşırmamam gerekirdi. Cesur kendini kurtarmak için bu kadar ileri gidebilecek biriydi. Kısacık sürede anlamıştım bunu ama şu anda çok geçti.

"Neyi saklıyor?" diye sordu Tekin. Ses tonu değişmiş, kopkoyu bir şüpheyle çevrelenmişti.

"Beni Arhan Aziz'in adamıyla lavaboda gördüğünü sana söylemedi!" Bana bakarken Cesur'un gözlerinde öfke vardı. Tekin'le aralarını bozdum diye miydi bu? Asıl, hayatımı tehlikeye attığı için benim ona öfkeli olmam lazımdı. "Üstelik sen lavabonun kapısını yumruklarken ben oradaydım henüz. Sonra gizli bir kapıdan çıktım. O da sana bileğim burkuldu yalanını söyledi." Benim gözlerim kocaman açılırken Tekin'in bakışları bana döndü. "Biraz da onun söylediği yalanları konuşalım, Tekin. Biraz da onun Arhavi'ye gelerek tüm planlarımızı sikip attığından bahsedelim!"

Tekin işittiği son sözlerle ansızın kükreyip Cesur'un yakasına yapıştı. "Düzgün konuş, lan! Siktirme belanı bana!"

"Ne düzgün konuşacağım ya?" dedi Cesur Tekin'i umursamadan. "O gece Hazel Arhavi'ye gelmeseydi Musti çoktan ölmüş olacaktı. Bir geldi otele, bütün plan mahvoldu! O gelmemiş olsaydı Kadir de bu kadar kendinden emin bir şekilde dokunulmazlık diye sıkıştırmayacaktı seni."

Duyduklarımın etkisiyle kaskatı kesildim. Arhavi'deki, Cesur'un altüst ettin dediği plan Mıstık'ın ölümü müydü? Ben oraya giderek bunun mu önüne geçmiştim?

"Musti zaten ölecek!" dedi Tekin Cesur'u hafifçe sarsarken. "Ha bugün, ha yarın! Ne fark eder?"

"Çok şey!" diye diklendi Cesur. "Sen zaaflarla mı çıktın bu yola, Tekin?" diye bağırdı canhıraş bir tonda. "Sen yalnız da çıkmadın bu yola. Yol bizim de yolumuz. Benim, Yaman'ın, Savaş'ın... Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Doğru!" dedi Tekin gazap dolu bir sesle. "Yola yalnız çıkmadım. Ama benim kararlarımı sorguluyorsanız yalnızım demektir."

"Bu yolda amacı olan tek insan sen değilsin, Tekin," dedi Cesur tek kaşını kaldırarak. "Unuttun galiba."

"Bir şeyleri unutan sensin," diye gürledi Tekin. "Sürekli benim kararlarımı sorgulayan da sensin." Çenesi kasıldı. "Bu sorgulayabileceğin bir şey değil. Anlamış olman lazımdı." Çatık kaşlarının altındaki bakışları, şimdi önüne çıkan her şeyi yakabilecek bir kor parçasıydı. "Herkes anladı, ulan! O gece senin de anlaman, kabullenmen lazımdı," dedi ama neyden, hangi geceden bahsediyorlardı?

"Ben Savaş da Yaman da değilim!" diye yanıtladı Cesur, anlamadığım bu konuyu sürdürerek. "Yürüdüğümüz yolu diğerlerinden daha çok önemsediğim için kusuruma bakma!" dedi alay eder gibi. Ancak bu, Tekin'in sabrını taşıran son damlaydı.

Hislerini dizginleyemiyormuş gibi boynunu sağa sola eğdi. Ardından âdeta kendini kaybederek sert yumruğunu Cesur'un elmacık kemiğine geçirdi. Benim ellerim dudaklarıma kapanırken Cesur bir an sendeler gibi oldu fakat hızla toparladı.

"Tekin, yapma!" diye bağırdım ama oralı olmadı. O sırada Yaman çoktan içeri dalmış, adımlarını Tekin ve Cesur'a doğru hızlandırmıştı. Panik ve korkuyla "Yaman, bir şey yap!" diye seslensem de beni duymadı.

Tekin ise bu sırada öfkesini tamamen serbest bırakmıştı. "Yolmuş!" dedi bağırarak. "Sikerim yolunu lan! Adamlarına benden bilgi saklamalarını söylediğin o yolu da yordamı da sikerim, Cesur! Anladın mı beni?" Yumruğunu bir kez daha Cesur'a indirmek ister gibi kaldırsa da bunu yapmadı ve köşedeki çöp kutusuna bir tekme savurdu.

Yaman, "Anladı, tamam!" dedi ama Tekin sanki tüm seslere sağırlaşmıştı.

"Bir daha..." diye kükredi Tekin. "İçinizden biri... Böyle bir şeyi gizlerse benden..."

"Tekin!" dedim onun pişman olacağı bir şey söylemesini engellemek ister gibi. Fakat neyse ki Yaman imdadıma yetişti.

"Tamam, Tekin!" dedi ortalığı yatıştırmaya çalışırcasına bir sakinlikle. "Anladı Cesur yaptığı hatayı. Bir daha tekrarlanmayacak!" Cesur'a baktı. "Değil mi, Cesur?" diye sordu teyit etmesini ister gibi. Fakat Cesur'un dudaklarından tek bir kelime bile dökülmedi. Öylece Tekin'inkine benzer bir

ifadeyle baktıktan hemen sonra, kan oturmuş elmacık kemiğiyle odadan hışımla çıktı. Yaman da onu takip etmiş, Tekin'le bizi yalnız bırakmıştı.

Az da olsa öfkesi durulur sandım ama Tekin maalesef sakinleşmekten fersah fersah uzaktı. O andan itibaren ise odağında ben vardım. Ancak beni, "Bana söylediğin kaç yalan var?" diye suçlaması beklentimin çok dışındaydı. "Ayağının burkulduğu yalan mıydı?"

"Ne yapsaydım? *Söylersen Tekin toplantıyı bırakır,* dedi Cesur."

Tekin sözlerimi duyar duymaz "Bana güveneceksin, bana!" diye bağırdı. Hiddeti göz bebeklerinden taşıyordu. "Cesur'un lafını değil, benimkini önemseyeceksin." Yanıtlamama izin vermeden parmağını bana doğru uyarır gibi salladı. "Ve bir daha da arkamdan iş çevirmeyeceksin."

Dudaklarından çıkan tek bir cümleyle ansızın tokat yemiş gibi sarsıldım. Onun arkasından iş çevirmekle suçlanmayı hak edecek bir şey yapmamıştım. Yalnızca benim yüzümden planlarının altüst olmasından korkmuş, her şeyi anlatmak için uygun zamanı kollamıştım.

Gözlerimdeki hayal kırıklığı yüklü bulutları görmesin diye hırçınlığımı bir kalkan gibi kuşandım ve onu aynı şekilde yanıtladım. "Sen mi söylüyorsun bunu? Benimle ilgili her şeyi benden habersiz yapmıyormuş gibi."

"Ben yalnızca seni düşünüyorum, seni!" diye karşılık verdi. Açıklaması her zamanki gibi onun için fazlasıyla yeterliydi. "Seni bir silahın hedefine çeken adamın ofisine çalışmaya falan gidemezsin, Hazel. İzin vermem buna."

Dudaklarım buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı, içlerindeki hayal kırıklığını soğuk bir maskeyle gizlemeye çalıştığım gözlerim onun kararmış bakışlarına odaklandı. Ben öyle bakınca... O ana kadar göğsü hırsla inip kalkan Tekin'in bakışları kısa bir an dalgalandı. Benim bakışlarımsa ifadesizdi, hissettiğim kırgınlığın buz gibi ürpertisi tüm bedenimi sarmıştı. "Peki benim de yalnızca seni düşündüğümü neden göremiyorsun?" deyişim dudaklarımdan bir mırıltı gibi çıktı. Tekin'in ağzı ne diyeceğini bilemiyormuş gibi açılıp kapandı. Cevabını beklemek gibi bir niyetim yoktu oysa. Adımlarım zaman kaybetmeden kapıya doğru hızlandı.

Dışarı çıktığımda hava iyiden iyiye kararmıştı. Loş bir ışıkla çevrelenen bahçede bir süre ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilemedim. En nihayetinde eve doğru yöneldiğimde malikânenin geniş demir kapısı iki yana açıldı ve içeriye bir araba girdi. Ben uzun bahçe yolundan yürümeyi sürdürürken, araba evin ön kapısını geride bırakarak durdu ve önce içinden Seyit çıktı, ardından elleri iple bağlı bir adamı yaka paça indirdi. Adamın ellerinin bu görüntüsü beni geçmişe götürür gibi olunca dikkatim dağıldı, adımlarım istemsizce yavaşladı.

"Millet!" diye bağırdı Seyit tam o sırada. O ana kadar yüzüne neşeli bir ifade hâkimdi ve öyle heyecanlıydı ki benim orada olduğumu bile fark etmemişti. "Ersin'i girdiği delikten çıkardım."

Kış bahçesinden Cesur'un hızla çıkışı tam da bu anda gerçekleşti. Fakat Ersin onu görmedi. Seyit'in gözleri ise benim az önce çıktığım yerdeydi, muhtemelen oradaki kişi Tekin'di. Ersin'e değdi bakışlarım ama bir şeyler olması gerektiği gibi değildi.

Tekin, "Hazel dur!" diye bağırır bağırmaz, Seyit tam da Ersin'e uzanacağı sırada Ersin, bağlı olduğu düşünülen ellerini hızla iki yana ayırdı. Birini süratle cebine soktu ve ben cebinden çıkardığı şeyi göremeden bana doğru atıldı. Her şey yalnızca birkaç saniye içinde olmuş, bana nereden geldiğimi şaşırtmıştı.

Tekin bana doğru koşsa da artık çok geçti. Ben kaçamadan Ersin çoktan bileğimi kavramış, beni dudaklarımdan çıkan korku dolu çığlıkla eş zamanlı olarak kendine çekip sırtımı göğsüne yaslamıştı. Kıskıvrak yakalamıştı beni, elindeki o saniye fark ettiğim büyük cam parçasını ise tam boynuma bastırmıştı.

Tekin belinden çıkardığı silahını hızla Ersin'e doğrulttu. Seyit de aynı şeyi yaparken arka bahçeden de Sedat'ın ekibindeki adamlar bizim bulunduğumuz alana doğru koşturmuştu. Tüm silahların hedefindeyse Ersin duruyordu.

Bir kez daha tüm irademin ellerimden sökülüp alındığı uğursuz bir anın içine hapsolmuştum. Ellerim ve ayaklarım bağlı değildi belki ama ölümün karanlık gölgesi yine üzerimde yükseliyordu.

"At elindekini!" diye kükredi Tekin. Sesinden taşan öfke miydi yoksa korku mu? Ayırt edebilmek zordu.

Hissettiğim panik beni ele geçirirken bakışlarım Tekin'inkileri buldu. Gözlerinden gözlerime korkmamamı fısıldayan sessiz sözcükler akın ederken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Fakat bu, dün akşam Tekin beni öperken hissettiğim heyecana benzemiyordu. Boynuma bir cam parçası dayalıydı, dün gece Tekin'in tam da o noktayı öpüşünü sanki silmeye çalışıyordu.

Dudaklarıma kadar yükselen hıçkırığı tutamayacağımı fark ettiğimde zift gibi bir korku tüm ruhuma âdeta yapışarak beni esir aldı. Nefesim daraldı, gözlerim bulanıklaştı, kalbim delicesine bir ağrıyla kuşatılırken bedenimdeki titreyişi dizginleyebilmem imkânsızdı. O an, oracıkta, boğazım kesilerek öleceğim sandım ve bunu düşünmek bile benim için cehennemin diğer adıydı.

İnsan bazen... Ölümün bizzat kendisinden değil ama şeklinden korkar hâle geliyordu. Ya ölürsem diye değil ya tüm iradem elimden alınarak, kıskıvrak yakalanmış, hapsedilmiş bir şekilde son nefesimi verirsem diye ödü kopuyordu. Bana da öyle olmuştu. O denizin ortasındaki gemide... Ölümün üzerime vuran nefesinden önce, ellerim ve ayaklarım bağlanarak bir esir gibi tutulmak beni korkutmuştu. Belki de yalnızca benimle alakalıydı bu. Seçim şansımın ellerimden koparılırcasına alınması, tahammül sınırlarımı hiçbir şeyin beceremediği kadar zorluyordu.

"Tekin!" diye mırıldandım gözlerimden yaşlar düşerken ama Ersin beni daha sıkı yakaladı.

Ersin, "Kes sesini!" derken Tekin çenesini kıracak kadar sıkarak onu, "Buradan sağ çıkamazsın!" diye uyardı. Yalnızca bakışlarıyla bana cesaret vermeye çalışıyordu ama bir etkisi olmuyordu. Bana dönüp "Sakın korkma!" dediğinde ona inanmam lazımdı. Tekin beni korurdu, yemin etmişti, bundan şüphe duymam saçmalığın dik âlâsıydı. Fakat boğazıma dayanmış keskin bir cam parçası varken hiç kolay değildi bu.

"Ben sağ çıkamazsam yanımda da birini götürürüm o zaman!" dedi Ersin. "Günlerdir bir böcek gibi sizden saklanmaktan bıktım. Kadir başımı yaktı beni senin yanına sokarak. Ben buradan sağ çıksam da o yaşatmayacak zaten." Tutuşunu iyice sıkılaştırırken elindeki camın boğazımdaki baskısı da arttı. Tenimi kesmemişti ama biliyordum, ramak kalmıştı. "Hepsi bu orospu yüzünden!" dedi nefretle.

Tekin bu tek kelimeyi duyduğu anda çenesi kasıldı, bakışları kararadı, elindeki silahın kabzasını daha sıkı kavradı. Kısacık bir an, belki bir salise için arkamda bir yere baktı, ardından yeniden gözlerime odaklandı. Orada ne gördü bilmiyorum ama bakışları ansızın soluğumu boğazıma dizen bir pişmanlıkla kaplandı. O an her şey bitti sandım ancak belli ki yeni başlamıştı.

"Benim çatımın altında..." diye tısladı Tekin tüm karanlığıyla. "Benim kadınıma o lafı söyleyip..." Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve bu aptal şovu yapıp... Hâlâ sağ çıkabileceğine ihtimal vermen..." Boynunu hafifçe yana kırdı. "Tam da Kadir Mirza'nın köpeklerinin yapacağı türden bir geri zekâlılık!"

Arkadan bir el silah sesi duyulduğunda boğazıma camı dayayan kol kısacık titredi. "Sikeyim!" dedi Ersin hınçla. Bunun etkisiyle camın ucu tenime batınca dudaklarımdan keskin bir nefes fırar etti. Adamın dikkatinin dağıldığı cam parçasının yere düşmesinden belliydi. Aynı anda Tekin öne atıldı, kolumu tuttu, adamın vurulduğu için tutuşunun gevşemesinden

faydalanarak beni hızla ablukaya aldı ve silahını hışımla adamın şakağına dayadı.

Tüm vücudum korkuyla titremeyi sürdürürken bir an düşünür, adama işkence eder ya da adamlarından onu götürmelerini ister sandım. Fakat silahından kurşunlar peş peşe, tereddüt dahi etmeden çıktı. Adamın şakağını delip geçen kurşunlar sebebiyle üzerime kan sıçrayınca dudaklarımdan da küçük bir çığlık fırladı. Ben şoka girmişçesine öylece üzerimdeki kana bakarken Tekin, "Götürün şunun leşini!" diye hırladı. Ve tam da o anda içinde bulunduğum durum Tekin'in odağındaydı.

Bakışlarımdaki paniği ve şoku görmüş olmalı ki "Siktir!" diye söylendi. Belki de gördüğü üzerimdeki artık ölü olan adama ait kan lekeleriydi. Hiç beklemeden beni hızla kucakladığında, boğazıma kadar yükselen bulantı hissini bastırabilmem güçleşmişti.

Tekin kucağında benimle birlikte evin arka tarafına doğru koşmaya başladığında bedenimin titreyişini, dudaklarımdan çıkan hıçkırıkları tutamadan kollarımı boynuna doladım. Üzerimdeki kanın metalik kokusu burnuma dolarken bayılmak üzereydim.

Tekin ise durmadan, "Özür dilerim," diyordu dudaklarını alnıma bastırırken. Adımlarını bir an bile yavaşlatmıyordu. Beni nereye götürdüğünü de bilmiyordum üstelik. Evin giriş kapısının diğer yönde kaldığını hayal meyal fark ederken, gözyaşlarıyla bulanıklaşmış bakışlarımla arkamızdan Kıvılcım'ın koşturduğunu görüyordum.

Nice sonra, kucağında benimle birlikte bir kapının önünde durdu. Kapı açılınca asansör olduğunu o an şaşkınlıkla fark edebildiğim kabin gözler önüne serildi. Beklemeden asansörün içine girdi, o sırada Kıvılcım bir şeylere bastı ama kabinin dışında kalmayı tercih etti. Asansörün kapısı tüm hızıyla kapanıp bizi yukarıya taşıdığında, kan kokusuna karışan Tekin'in kokusu bile benim için yeterli değildi.

Asansörün kapısı açıldığında bir koridora çıkacağımızı sandım ama gördüğüm manzara beni şaşırttı. Askıları boş bir giyinme odasının içindeydik, Tekin bir an bile duraksamadan bir kapıyı daha açarak bu defa askıları dolu ikinci bir giyinme odasına geçiş yaptı. Bu giyinme odası muhtemelen Tekin'indi. O an anladım ki evin arka tarafından Tekin'in odasına direkt olarak çıkan bir asansör vardı.

Yüzüme bakınca adımları daha da hızlandı. Beni banyosuna soktuğunda midem çalkalanıyor, üzerimdeki kan kokusu nefes aldırmıyordu.

"Tekin, dur!" dedikten sonra kucağından indim. Önce Tekin'i dışarı çıkarmak istedim ama boğazıma kadar yükselen öğürtüyü daha fazla dizginleyemedim. Dizlerimin üzerine çöküp klozete içimde ne var ne yok çıkarırken

ağlayışlarımın da önüne geçemedim. Yalnızca birkaç saniye nefes alır gibi olunca "Tekin, lütfen çık dışarı," dedim âdeta yalvarır gibi. Beni böyle görmesini istemiyordum. Böylesine zayıf hissetmek beni zaten yeterince sarsarken bir de iğrenmesinden çekiniyordum. Ancak Tekin'in söz dinlemeyeceğini de içten içe biliyordum.

Nitekim öyle de oldu. Ben klozetin önünde dizlerimin üzerine çökmüş hâldeyken, o da aynısını yaparak yanıma yaklaştı. İğrenmesin diye uzak durmaya çalıştım ama aldırmadı. Ellerini saçlarıma uzattı, önüme düşen tutamları topladı, dudaklarını boynuma bastırdığı anda ise dudaklarımdan bir hıçkırık fırladı.

"Üzerimde kan var..." dedim güçlükle bulabildiğim sesimle. Fakat umurunda bile olmadı. Kokumu içine çektiği, derin nefes seslerinden aşikârdı.

"Tamam," diye mırıldanırken benden bir milim bile uzaklaşmadı. "Temizleyeceğim seni. Biraz kal böyle," diye devam etti bir an sonra. Alnını omzuma yaslamıştı, gözleri kapalıydı. Onun da en az benim kadar korktuğunu görmek yüzüme bir tokat gibi çarptı. Bunun etkisiyle gözyaşlarım hızlandı, vücudumdaki durulur gibi olan titreyiş yeniden başladı. Ancak bu, Tekin'i de telaşlandırdı. "Hazel..." dedi anlamaya çalışır gibi. Benden ses çıkmayınca ayaklanıp duştaki suyu açtı, çizmelerimi çıkarıp kenara attı ve beni yeniden kucaklayıp üzerimdeki giysilerle duşun altına soktu. O da benimle birlikte girmişti duşun içine, ikimizin de kıyafetleri eş zamanlı ıslanıyordu.

Dakikalar üzerimizden akan ılık suyun altında geçip gitti. Gözleri gözlerimdeydi, elleri saçlarımı kendi şampuanıyla nazik bir şekilde yıkıyordu. Üzerimdeki kan suya karıştıkça duşa kabinin geniş küvetinde kızıl bir birikinti oluşturuyor ama neyse ki hızlıca kayboluyordu.

Saçımı yıkamayı bitirdiğinde "Elbiseni çıkarman lazım," diye mırıldandı.

Neden bilmem, utandırdı beni bu sözleri. Daha dün gece beni soymasını söyleyen ben değildim sanki. Fakat bu iki an birbirinden öylesine farklıydı ki. Birinde gerçek bir kadın gibi hissediyordum, güç tamamen ellerimdeydi. Şimdiyse sanki o güç tamamen avuçlarımdan alınmıştı, içinde bulunduğum bu ruh hâli beni hiç istemediğim bir zayıflığın içine itmişti.

"Gerisini ben hallederim," dedim gözlerimi onunkilerden kaçırmaya çalışarak. Ancak buna izin vermedi.

Parmaklarını çeneme uzatıp bakışlarımızı birleştirdi. Dudaklarımı ısırdım istemsizce, titreyen çenemi gizleyemedim. Dudaklarını ansızın alnımda hissetmekse beni hazırlıksız yakaladı, dağıttı. Boğazımdan kopan hıçkırık geniş banyonun içinde yankılanırken, Tekin beni kendine çekerek sarmaladı.

"Ödüm koptu," diye fısıldadı kulağıma doğru. Ben de onun beline sımsıkı sarılırken dudakları boynumun girintisinde varlığımdan emin olmaya çalışır gibi dolaştı. Bir eli belimi sıkıca sarmıştı, diğeriyse ıslak saçlarımın arasındaydı. Solukları çarpıyordu ıslak tenime, erkeksi kokusu burnumun ucundaydı.

"Ben de..." diye yanıtladım onu. Sesim de gözyaşlarım gibi akan suyun berraklığına karıştı. "Ben de çok korktum."

Benden hafifçe uzaklaşsa da belimdeki tutuşunu gevşetmedi. Saçlarımı okşayan elini oradan çekip boynuma götürdü. Kaşları çatılmıştı, dikkatli bakışları boynumdaki kesiği inceliyordu. "Kesilmiş," dedi boğuklaşmış sesiyle. "Pansuman yapalım. Mikrop kapmasın."

"Küçük bir şeydir," dedim onu teselli etmek ister gibi. Bir elimi boynuma götürerek yaraya dokundum. "Kanamıyor ki zaten." Elimi ona gösterdim. "Bak!"

Ona doğru uzattığım elimi sıkıca tutup dudaklarını avucumun içine bastırdı ve birkaç saniye öylece sabit kaldı. "Tenin ıslak şimdi. Belli olmaz kanamasının durup durmadığı."

"O kadar kırılgan değilim, Tekin." Âdeta bunu ona kanıtlamak ister gibi omzumu silktim. "Ufacık bir kesik sadece..."

Kocaman eli nazikçe çenemi sardı. "O kadar kırılgan olmadığını biliyorum."

"O zaman neden sakladın benden Güngör Bey'in Kadir'in planına dâhil olduğunu?" dedim kendimi tutamadan.

Derin bir nefes aldı. Bir an yine tartışacağımızı, bu konuda asla orta yolu bulamayacağımızı sandım ama işittiklerim beklentimin dışındaydı. "Her şeyi göğüsleyecek kadar güçlü olduğunun farkındayım. Ama içim gidiyor, Hazel... Ne yapayım?" diye mırıldandı erkeksi sesiyle. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımın, kalbimin delicesine çarptığının bal gibi farkındaydı. "Sen henüz farkına bile varmadan, etrafındaki tüm tehlikeleri yok etmek isterken..." diye fısıldadı alnını alnıma dayarken. "Nasıl saklamayayım? Hı? Sen söyle bana?"

"Tozpembe bir dünya değil bu demiştin dün gece," dedim büyüsüne kapılmamak giderek zorlaşırken. "Neden tozpembe olması için uğraşıyorsun?"

"Tozpembe olması için uğraşmak değil bu," dedi dudakları yanağıma değerken.

Bu davetkâr temasıyla gözlerim kapandı. Sesimi güç bela toparlamaya çalıştım ama "Ya ne o zaman?" deyişim bir fısıltıyla çıktı.

"Anahtarı yok etmek," diye yanıtladı beni. Kastettiği şey tüm gerçekliğiyle kalbimin en derinine işlemişti. Bu yüzden mi saklamıştı benden içinde bulunduğum tehlikeyi? Korkup kaçarım sandığı için mi önce sorunları çözüp sonra bana anlatmayı tercih etmişti?

Bana, *Biz birbirimize mahkûmuz!* dediği an ile dün gece *Seni kendimden bir adım bile uzaklaştırmam!* diye fısıldayışı zihnimde birbirine karıştı. Bahsettiği o mahkûmiyetin içinde onunla kilitli kalabilmem için anahtarı yok edeceğini söylemekten çekinmeyişi belki beni korkutmalıydı. Fakat o anda hissettiklerim korkudan çok uzaktı. Bunu ona da söylemek istedim ama kelimeler dudaklarımdan bir türlü kurtulamadı. Ve aynı saniyelerde banyonun tıklatılan kapısı, bizi birbirimize yaklaştıran ağı az da olsa gevşetmeyi başardı.

"Tekin abi!" diyen Kıvılcım'ın sesiyle Tekin'in kaşları çatıldı. Konuşmamızın bölünmesinden hoşlanmamıştı.

"Evet?" dedi tok sesiyle.

"Hazel iyi mi?" diye sordu Kıvılcım kapının dışından. Sesinden bariz bir endişe taşıyordu.

"İyiyim," diye yanıtladım Tekin'den önce.

"Bir ihtiyacın var mı, Hazel?" dedi bu kez Kıvılcım. "Kıyafet getireyim mi odandan?"

"Olur," dedim sanki beni görecekmiş gibi başımı sallarken. Ve saniyeler sonra Kıvılcım kapıdan uzaklaşınca yeniden Tekin'le baş başa kaldım. Sağımızdan solumuzdan akmaya devam eden ılık suyun sesi banyoyu doldururken dudaklarımdan, "Ben duş alayım," diye bir cümle çıktı. İtiraz etmek istediği belliydi ama artık titremeye başladığımı görmüş olmalı ki razı gelmek zorunda kaldı.

"Nasıl istersen." Dudaklarını alnıma bastırıp küçük bir öpücük bıraktı. "Dışarıdayım. Seni bekliyorum."

"Tamam," deyişimden sonra beni duşun altında kendi hâlime bırakıp dışarı çıktı. Banyonun kapısıyla aynı anda, benim de gözlerim kapandı. Suyun altında öylece dururken zihnimin bir köşesinde bahçede kıyısından döndüğümüz felaket, kulaklarımda ise Tekin'in az önce *İçim gidiyor!* deyişi vardı.

Üzerimde Tekin'in gri bornozuyla banyodan çıktığımda, Tekin yatak odasının aralık kapısının önünde birileriyle konuşuyordu. Üzerini değiştirmiş, ıslak kıyafetlerinden kurtulmuştu.

"Abi, ben Hazel Hanım'ın burada olduğunu bilmiyordum," diye açıklamaya çalışıyordu Seyit. "Bilsem getirir miydim o puştu buraya?"

"Telefonunu açsaydın, bilirdin," diye yanıtladı Yaman.

"Abi, telefonumu o şerefsizle boğuşurken düşürmüşüm," dedi Seyit mahcup bir tonda. "Nihayet onu bağlayıp ablukaya almayı başarınca da hiç durmadan basıp geldim."

"Bağlamayı da beceremezmişsin ki amına koyayım!" diye söylendi bu kez Savaş. "Adam açmış ipleri, ruhun duymamış."

Nihayet Tekin söze girince hepsinin birbirine laf söylemesi sonlandı. "Hepinizin dikkatsizliğinden, biz bizeymişiz gibi davranmanızdan bıktım," derken sesinde her zamankinden daha ürkütücü bir ton vardı. "Bundan böyle o eski rahatlığınız bitti! Artık Hazel burada! Benim yanımda! Ve hep de öyle olacak." Benim kaşlarım hayretle kalktı ama Tekin duraksamadı. "Bundan sonra tek bir hata daha istemiyorum. Eve girecek herkes, önce benim onayımdan geçecek artık. Kafanıza göre davranmak yok. Hele ki yabancı birini bu evin sınırlarına sokmak asla yok!"

"Abi, özür dilerim," dedi Seyit yalvaran bir sesle. "Hazel Hanım iyi mi? Ben valla bilsem yapmazdım böyle bir şey. Biliyorsun, biz hep böyleydik. Yani kendimizi korumak konusunda pek endişemiz olmadığı için..."

"Tamam kes!" diye tersledi onu Tekin. O, bu hataya karşı tahammülsüzdü ama benim için onları anlamak zor değildi.

"Hazel iyi mi?" diyerek Seyit'in sorusunu yineleyen Savaş oldu.

"İyi," diye yanıtladı Tekin. "Daha da iyi olacak."

"Özürlerimizi iletir misin, abi?" dedi Seyit sesindeki mahcup tonlamadan kurtulamadan. "Rahatsız etmeyelim şimdi."

Tekin cevapsız kalınca Savaş ortamı sakinleştirmeye çalıştı. "Hazel de anlayacaktır," diye mırıldandı. "Bir kadını korumanın hassasiyetlerine alışkın değiliz henüz. Ama alışacağız. Herkes daha dikkatli davranacak bundan böyle. Ben aşağıdaki çocukları da uyarırım."

Kapının önünde anlık bir gürültü oldu. Galiba gidiyorlardı. Fakat Tekin, "Cesur!" diye seslendi ve hiç tahmin etmediğim sözcükler dudaklarından çıktı. "Sağ ol."

"Eyvallah!" dedi Cesur ve konuşma orada öylece sonlandı.

Ben ne için *sağ ol* dediğini düşündüğüm sırada Tekin odaya girdi ve beni görür görmez "İyi misin?" diye sordu.

"Hı hı..." Başımı onaylarcasına salladım. "Odama gideyim ben artık," diye ekledim peşinden.

Ben öyle deyince "Gitme," dedi çarçabuk. "Burada yat." Yanlış anladığımı sanmış olacak ki açıklamaya girişti. "Ben yanında bekleyeceğim."

Neden bilmem, itiraz etmek içimden gelmedi. Belki Tekin'in bakışlarında gördüklerimden, belki kalbimi sıkıştıran hisler yüzündendi. Bana bakarken daima kor gibi yanan bakışları o anda farklıydı ve bu hiç hoşuma gitmedi. Oradaki alevlere çok kısa sürede alışmıştım, şimdi onları söndüren kişi olmayı kabullenememiştim.

"Olur," dedim itiraz etmeden. Cevabımı duyan Tekin yatağın örtüsünü açıp kenara attı. Yorganı da açınca yatak yatmam için hazırdı. "Üzerimi giyinmem lazım," dedim bornozla yatamayacağımı düşünerek.

Tekin de o an hatırlamış gibi ilerideki şifonyeri gösterdi. "Kıvılcım kıyafet getirmiş sana."

Şifonyere ilerleyip üzerindekileri elime aldım ve yeniden banyoya girdim. Dakikalar sonra ise taytımı ve salaş tişörtümü giymiş, başımdaki havluyu da çıkarmıştım.

Ben odaya girince Tekin'in kaşları çatıldı. "Saçların ıslak!" deyip banyoya ilerledi. Ben yatağın kenarına oturduktan saniyeler sonra elinde saç kurutma makinesiyle yanıma yaklaştı.

Saçımı taramadan kurutmamam lazımdı aslında ama o anda bunun önemi yoktu. Tekin makinenin fişini taktı ve yanıma otururak saçlarımı kurutmaya başladı. Saniyeler boyu saçlarım narin bir esermiş gibi zarar vermekten korkarak her bir telini kuruttu. Nihayet tamamladığında bir şey söylemesini bekledim ama o anda Tekin'in seçimi suskunluktu.

Yatağa girdim, yorganı kendime doğru çektim. Yastıkta Tekin'in kokusu vardı, usulca nefeslendim. O sırada Tekin saç kurutma makinesini bırakıp elinde bir yara bandı ve pamukla yanıma döndü. Boynumdaki küçük ve önemsiz yarayı muhtemelen oksijenli suyla ıslattığı pamukla sildi, ardından bandı yapıştırdı.

İşini bitirdiğinde camın önündeki koltuğa yerleşecek sandım ama sırtı karnımın hizasına gelecek şekilde yere oturup sağa döndü. Yüz yüzeydik şimdi, ben ısınmaya çalışırken Tekin'in bakışları benden ayrılmıyordu.

Bir şeyler söylemesini bekledim bir süre. Fakat öylece bana bakmayı sürdürüyordu. Sayamadığım kadar uzun saniyelerin ardından, "Özür dilerim," diye mırıldanışı duyuldu.

Bu tepkisi karşısında kaşlarım çatıldı. "Ne için?"

"Her şey için... Orada... Söylediğim sözler için..." Derin bir nefes aldı. "Seni arkanı dönüp gitmek zorunda bıraktığım için..." Gözleri kısa bir an artık bir yara bandını misafir eden boynuma kaydı. "Bunun için..." diye fısıldadı parmakları usulca boynuma dokunurken.

"Senin suçun değildi ki," diye fısıldadım kendime engel olamadan. Bana inanmıyormuş gibi güldü. Bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama onu durdurdum, her ne söyleyecekse beklemesi gerekiyordu. "Tekin..." diye mırıldandım güç almak istercesine dudaklarımı ısırarak. "Benim... Senden sakladığım tek bir şey var," diye itiraf ettim apansız. Kaçırılmamı, gemide geçirdiğim zamanı kastediyordum. "Bu yalnızca benimle ilgili. Ve bunu anlatmaya henüz hazır değilim. Üstelik anlatmamın da bir şeyi değiştirmeyeceğini düşünüyorum. Ama bunun dışında... Sandığın gibi arkandan iş çevirmem. Asla!"

"Öyle demek istemedim, Hazel."

"Sen... Beni koruyacağına söz verdin. Zorunda olmamana rağmen." Derin bir nefes aldım. "Düzenin bu değildi, muhtemelen çok daha rahat hareket edebiliyordunuz ben yokken. Benim yüzümden düzenin bozuldu. Şimdi sen, adamların... Alışık olmadığınız şekilde daha temkinli ilerlemek zorunda kalacaksınız ve belki de bu sizi yavaşlatacak."

"Yavaşlatma falan yok!" diye itiraz etti.

"Bırak bitireyim," dedim sakin bir tonda. "Arhavi'deki planlarını altüst ettim. Hiç istemediğin şeyleri kabul etmek zorunda kaldın," dedim dokunulmazlığı kastederek. "Yalan söylemeyeceğim, Tekin. Bunlardan hoşnut değilim." Dudaklarımı ısırdım. "Bir şansım daha olsaydı eğer, sana bu şekilde yük olmamayı tercih ederdim."

Ben öyle deyince eli bileğime uzandı, başparmağı oradaki dünden kalma morluğun üzerinde dolaştı. "Seni koruyacağıma söz verdim, doğru. Ama her şey bir sözden ibaret değil, Hazel. Sen de biliyorsun artık bunu. Dün gece kendi kulaklarınla işittin," diye fısıldadı bir eli bileğimi okşayıp diğeri dudaklarımın kenarına dokunurken. "Sen de hissettin. Şimdi bunların hiçbiri olmamış gibi ama planların aksayacak falan diyeceksen o güzel çeneni hiç yorma derim."

"Sadece bu durum karşısında nasıl hissettiğimi bilmeni istedim," dedim itirazla karışık bir diklenmeyle.

Ben gözlerimi devirince çatılan kaşları az da olsa düzeldi. "Şunu da hisset o zaman," diye yanıtladı. "Sen asla bir yük değilsin. Hem..." dedi boğuk sesiyle. "Bozulan düzenmiş... Altüst olan planlarmış... Bunların hiçbiri zerre kadar umurumda değil." Dudaklarını bileğime bastırıp uzun süre öyle kaldı. "Sen bunlardan çok daha fazlasına, uğruna feda edeceğim her şeye

değersin," diyerek sözlerini sonlandırdığında, bir süre gözlerim onun yeniden tutuşmaya başlayan bakışlarında oyalandı. Ansızın dudaklarını yumuşak bir şekilde dudağımın kıyısına bastırdığında ağzımdan tek kelime çıkamamıştı ama dün gece gözlerimden kolaylıkla okuyabildiğini söylediği duygularım oradaydı.

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı, yorgunluğuma daha fazla direnemeyen gözlerim usulca kapandı. Bileğimi kavrayan o güçlü el ellerime indi ve nihayet uykuya teslim olduğumda elim Tekin'in avuçlarındaydı. Ya da belki de avuçlarına bıraktığım kalbimdi ama biliyordum ki bunu itiraf edebilmem o anda olanaksızdı.

18. BÖLÜM

27 Ekim 2020, Ankara

Gözlerim alacakaranlık bir gökyüzüne açıldığında bulunduğum yeri kavramaya çalıştım. Kısık bakışlarımla süzdüğüm kocaman oda tanıdıktı. Yatağa baktım, rüyalarıma dahi giren o lacivert çarşaflarla kaplıydı. Tekin'in odasındaydım fakat uykuya daldığım ana inat yalnızdım.

Dün yaşananlar gözlerimin önüne dizilirken elim istemsizce boynuma uzandı. Boynumdaki yara bandı, başıma çok daha kötüsünün gelebileceğinin hatırlatıcısıydı.

O adamın ellerinden kurtuluşum, Tekin'in kollarında buraya çıkarılışım, beni banyosundaki duşun altına sokuşu, ilgilenişi, gözlerindeki pişmanlık ve öfke... Hepsinin hatırası silinmemek üzere aklıma kazınmıştı. Fakat kabullenmeliydim ki Tekin'in pişmanlığı, başıma gelenlerden daha çok yakmıştı canımı. Ve biliyordum ki olay gerçekleşmeden dakikalar önce ettiğimiz kavganın ve bana söylediklerinin bunda etkisi vardı.

İçeride çıt çıkmadığına bakılırsa belki de Tekin aşağıdaydı. Önce banyoya gitmeye karar vererek oraya doğru adımladım. İçeri girdiğimde geniş ve ferah bir banyo karşıladı beni. Dün inceleyemediğim için bu kez bakışlarım etrafta gezindi. Gri tonlarında dekore edilmiş banyo fazlasıyla modernti. Kocaman bir duş alanının ilerisinde devasa bir küvet duruyordu. Dolapları büyüktü, çift lavabolu tezgâh şık mermerlerle kaplıydı. Lavabonun üzerindeki duvarda antika bir ayna vardı. Aynanın önündeki tezgâha bırakılan diş fırçası paketiyle temiz havluları görür görmez banyoyu incelemem de hızla sonlandı. Elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Bu odada tokam olmadığı için saçlarımı öylece bırakmak zorunda kalmıştım.

Odaya geri döndüğümde geniş Fransız penceresinin önünde bir karaltı kımıldadı. Gözlerimi kıstım. Orada dün gece perdeler kapalı olduğu için farkına varmadığım geniş bir balkon vardı. Fakat şimdi perdeler kenara çekilmiş, geride kalan tül dışarıdaki loşluğu da içeri taşımıştı. Tekin ise balkondaydı. Sırtı bana dönük şekilde oturuyor, parmaklarının arasında bir sigara tutuyordu. Diğer elinde ise bir fincan vardı. Bu saatte neden uyanık olduğunu düşünürken merakımla endişem zihnimde baskınlık yarışındaydı.

Balkona yöneldiğimde Tekin fincanını önündeki sehpaya bıraktı ve telefonunu kavradı. Biriyle yazışmaya henüz başlamıştı ki tül perdeyi araladım, kapıyı açtım ve fazlasıyla keyifli görünen balkona adım attım.

Beni görür görmez telefonunu ekranını kapatmadan sehpaya koydu, sigarasını küllüğe bıraktı. "Uyandın mı?" diye sordu beni süzerken. Ben başımı sallayınca "Ben mi ses yaptım, o yüzden mi uyandın?" dedi. Hemen peşindense bakışlarına bir endişe yerleşti. "Yoksa kâbus mu-"

"Yok! Kâbus görmedim," dedim sözünü keserek. "Sen de ses yapmadın. Öyle birden uyandım işte." Yüzümü inceleyince dün geceki pişmanlığının hafiflemediğini fark etmiştim. Nedense... Bunu ifadesinden de gözlerinden de silmek istedim. "Geleyim mi?" dedim sevimli bir tonda.

Hâlâ balkon kapısının eşiğinde olduğumu hatırlatmak istercesine bir öne bir arkaya sallanınca hâlime güldü. İki yana kıvrılan dudaklarının kenarını hafifçe dişledi. "Gel, neden soruyorsun?"

"Ne bileyim?" dedim yanına yaklaşırken. "Biriyle yazışıyordun, rahatsız etmeyeyim dedim."

"Arhan Aziz'den haber bekliyorum. Pek yazışma sayılmaz," diye karşılık verdi. Esen rüzgâr kaşlarını yeniden çatmasına neden olurken "Üşüyeceksin!" diye devam etti.

"Üşümedim!" dedim yalandan ama içim titremişti. Tekin de bunu fark etmiş olmalı ki üzerindeki *sweatshirt*ü çıkarıp elime uzandı, beni koltukta yanına çekti ve *sweatshirt*ü birkaç hamlede bana giydirdi. Onun üzerinde kalan kısa kollu tişörtü görünce "Sen üşüyeceksin ama!" diye itiraz etmeye çalışsam da beni dinlemedi.

Bir süre yüzüme baktı ve "Günaydın," diye mırıldandı.

"Günaydın," dedim *sweatshirt*e iyice sarınarak.

"İyi uyudun mu?"

"Evet. Kesintisiz," dedim bundan mutluluk duyarak.

"Aç mısın? Bir şeyler hazırlatayım mı?"

"Yok, ben bu saatte bir şey yiyemem. Önce afyonumun patlaması lazım." Bir an düşündüm. "Sen yedin mi?"

"Bir şeyler hazırlamıştı çocuklar. Çay içiyorum."

"Nerede hazırlıyorlar ki yemekleri? Mutfak evin dışında demiştin buraya ilk geldiğimde."

"Bak!" İlerideki bir yeri gösterdi. Dün toplantı yaptığı müştemilat benzeri yerin arkasında, aynı gibi görünen bir yer daha vardı. İkisi de küçük

birer evi andırıyordu. "Mutfak orası. Bir şef, yanında da birkaç kişilik ekibi var."

"Yaaa!" Gözlerim hayretle açılmıştı. "Sen sahiden sevmiyorsun yani evin içindeki mutfağın kullanılmasını?" diye sordum emin olma isteğiyle.

"Sevmiyorum," dedi tek nefeste. "Evin içinde kalabalığı da eve sinen yemek kokusunu da. Zaten bir süredir evde yeme fırsatım da olmuyor. Genelde yalnızca çocuklara yemek yapılıyor anlayacağın."

"Biraz züppe olabilir misin acaba?" dedim dayanamayıp. "Evde yemek pişmesini sevmemek falan!"

"Pişir de yiyelim o zaman, Hazel!" dedi tek kaşını meydan okur gibi kaldırarak. Pişiremeyeceğimi bal gibi biliyordu üstelik.

"Öyle bir yeteneğim yok maalesef. Temel birkaç şey dışında..."

"Mesela?"

"Mesela..." Gülerek yüzüne baktım. "Makarna! Bak onu güzel yaparım."

"Makarna bir yemek değil," dedi yüzünü buruşturarak.

"Hihhhh!" Şoka girmiş gibi elimi dudaklarıma kapattım. "Bu dediklerini İtalyanlar duysa var ya! İtalyanlara da gerek yok. Annem duysa seni terlikle kovalardı."

"Annenin birini terlikle kovalayacak bir kadın olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı. Elbette doğru tahmindi.

"Görünüş olarak asla değil," dedim kıkırdayarak. "Ama biz küçükken Hazar'a bazen fırlatırdı. İsabet ettirmezdi tabii."

"Çok mu yaramazdınız?" dedi endişeli ifadesi iyiden iyiye kaybolurken.

"Çok! Hazar yaramazdı daha doğrusu. Ama ben de ondan aşağı kalmıyordum tabii. Bensiz bir şey yapmasına izin vermezdim. O yüzden azarı da beraber işitirdik."

"Makarna yapmayı da annenden mi öğrendin?"

"Cık! Annem de mutfakta pek iyi değildir. Eva'dan öğrendim."

"Eva'dan mı?" diye sordu. Bağlantı kuramamıştı.

"Evet. Eva... Annemin çalışanıydı," diye başladım sözlerime ama ortadan daldığımı fark edince başa sardım. "Daha doğrusu şöyle anlatayım. Eva... Seneler önce İstanbul'dan gitmek zorunda kalıyor. Kendisi dedemin eski sevgilisi... Büyük aşkı daha doğrusu. Neyse işte... Ayrılıyorlar. Eva İstanbul'u terk etmek zorunda bırakılıyor o dönemdeki Rum Tehciri'nde. Fakat Yunanistan'a da gitmeyince kendini İtalya'da buluyor. Senelerce de orada kalıyor. Zaten İstanbul'da da terziymiş, orada da işine devam ediyor.

Gel zaman git zaman, yıllar sonra... Biz o zaman dört yaşındayız. Annem, ben, Hazar... Milano'ya yeni taşınmışız. Annem modaevini henüz açmış. Yeni kreasyonu için de nakışta usta birine ihtiyacı var. Eva'yla kesişiyor yolları. Böylece dâhil oluyor hayatımıza Eva." Derin bir nefes aldım. "Mutfakta o zaman da çok iyiydi. Zaten bizden önce, çok uzun zamandır İtalya'da olduğu için oranın mutfağını da çözmüştü. Tabii ben o zaman küçüktüm. Hoş, İtalya'da da çok zaman geçiremedik. Babamla tanışınca... Atina'ya yerleştik bir süre. Ama annemle *yaya*m anlaşamadığı için o da uzun sürmedi. Bu sefer de İstanbul'a taşındık. Büyüyünce Eva'da da kaldığımız oluyordu. O zaman öğretmişti. Tabii ben öğrettiklerinin içinden en kolayını kapmışım işte. Hazar benden daha beceriklidir mutfakta."

Gevezeliğimi pürdikkat dinlerken bir anda eli saçlarıma uzandı. Saçlarımı düzeltmeden dışarı çıktığımı hatırladım. Bir de dün gece taramadan kuruttuğumuzu düşününce tavus kuşundan hâllice görüntüm pek de seyir zevki vermiyor olmalıydı. "Bir gün..." diye mırıldandı. "Yiyelim bakalım şu makarnanı."

"Olur," dedim kısık bir sesle. "Yaparım."

"Annenle babanın da değişik bir hikâyeleri var gibi hissediyorum. Dinlemek isterim."

"Anlatırım. Bir gün," dedim buruk bir tebessümle. "Ama şimdi değil."

Saniyeler boyu yüzümü inceledikten sonra, saçımdaki eli boynuma uzandı. Parmakları boynumdaki yara bandının üzerinde dolandı. "Boynun nasıl?" diye sordu, kaşları yeniden çatılırken.

"İyiyim," dedim konuyu kapatmak isteyerek. "Küçük bir şeydi zaten. Yara bandına bile gerek yok hatta."

Ben konuşuyordum ama o sanki beni duymuyordu. Saniyeler önce boynumda olan odağı şimdi bileğime kaymıştı. "Bileğin peki? Acıyor mu?"

"Yok," dedim ama inanmadı. Başparmağını bileğime hafifçe bastırdığında dudaklarımdan çıkan ses hislerimi de ele vermişti. "Biraz," diye toparlamaya çalıştım fakat hızla elini bileğimden çekti.

"Çok daha kötüsü olabilirdi!" dedi bakışlarını benden ayırıp bahçeye odaklarken. Kelimeler ağzından öfkeyle firar etmişti. Ama o an anladım ki en büyük öfkesi kendisineydi.

Neden bilmem... Bakışlarını benden çekmesi hoşuma gitmedi. Ama asıl hoşlanmadığım şey, kendisine sanki suçluymuş gibi öfke beslemesiydi. Bir elim bunun etkisiyle apansız hareket etti. Belki istemsizdi. Belki de içgüdülerim yönlendirmişti. Önce parmaklarım, ardından avucumun içi kirli sakallarının gölgelediği yanağına temas etti. "Tekin!" dedim bana bakmasını

ister gibi. Yaptığım hareket onu da hazırlıksız yakalamış olsa da toparlanması uzun sürmedi. Bir eli hemen yanağındaki elime değdi, sanki dokunuşumu hep orada istermiş gibi ayırmama izin vermedi.

"Söyle," dedi hafifçe iç çeker gibi.

"Şey..." diyerek kıvırmaya çalıştım.

"Ney?" dedi beni taklit ederek. "Yanlışlıkla dokundum mu diyeceksin?" Tek kaşı hafifçe kalktı, bu kez dudaklarında arsız bir kıvrım vardı. "Yoksa sakalında toz vardı diye yalan mı uyduracaksın yine?"

Geçen sabahki bahanemi hatırlatınca "Köpek!" dedim boştaki elimle omzuna vururken. "Yalan falan uydurmadım."

"Uydurdun."

"Uydurmadım işte!" diye direttim ama inanacak gözü yoktu.

"Dudakların acayip güzel. Ama bir o kadar yalancı," diye fısıldayışıyla aynı saniyelerde elini belime sararak beni hızla kendine çekmişti, dudaklarımızdan sızan ılık nefesler birbirine çarpıyordu. "Bana dokunmak istediğini itiraf edebilirsin."

"Kendini inandırdığın bir şey mi bu?" dedim onun arsızlığına ayak uydurarak.

"Hayır. Sen inandırdın. Bana böyle bakarak."

Öyle bir bakıyordu ki gözlerimle dudaklarıma... Direnmek imkânsızdı. "Nasıl bakıyorum?" dedim benim de bakışlarım onun dudaklarına kayarken.

"Seni öpmemi ister gibi..."

Omzumu silktim. "Beni öpmek isteyen sensin gibi geldi bana."

Aramızdaki mesafeyi iyice kapattı. Dudakları boynuma değecek kadar yaklaşmıştı. "Ben bunu inkâr etmiyorum ki," diye fısıldadı. Boynuma çarpan nefesiyle gözlerim kapanmış, kalbim göğsümü delicesine dövmeye başlamıştı.

"Tekin..." diye fısıldamak istedim ama sesim âdeta inler gibi çıktı. Oysa dokunmamıştı bile... Böylesi bir kendini kaybetmişlik bana tamamıyla yabancıydı.

"Söyle..." dedi az önceki gibi. Fakat bu defa sesi fazlasıyla boğuk çıktı. "Seni öpmemi istediğini söyle."

"Hani bir konuda kendi doğruna sahipsen bunu kimseyle tartışmazdın," diye mırıldandım yanağındaki elim boynuna kayarken. "Onay mı bekliyorsun şimdi?"

"Onay beklemediğimi sen de çok iyi biliyorsun bence," dedi beni hızla kucağına çekerken. Dudaklarımdan fırlayan "Ay!" nidası bile onu durdurmadı. Bir eli belimi sıkıca sarmıştı, diğeri çenemdeydi. Ve tek kelime daha etmeme izin vermeden dudaklarımı hoyrat bir dokunuşla ele geçirdi.

Bu ani temasla kalbimin gürültüsünü duyacak diye ödüm koptu ama o da kendini kaybetmişti. Alt dudağımı dudaklarının arasında kıstırıp emdiğinde boğazından da erkeksi, hırıltılı bir inleyiş firar etti. Bu sesin, vücudumun en hassas noktasıyla bir bağı vardı sanki. Kulaklarıma dolduğu anda bacaklarımın arasında hissettiğim sızlamayı başka türlü açıklayabilmem mümkün değildi.

"Aklımı kaybettiriyorsun bana," diye isyan etti ıslak dudakları yanağımdan boynuma doğru ateşten yollar çizerken. Benim de ellerim boynuna dolanmıştı, parmaklarım saçlarında geziniyordu. "Sadece öptüğümde de değil üstelik... Dün akşam da kaybettim aklımı. Sana bir şey olsaydı..."

"Olmadı," diyerek susturdum onu. "Hiçbir şey olmadı. Senin suçun da değildi hem!"

"Benim suçumdu. Daha dikkatli olmalıydım. Adamların her şeyi akıl edeceğini düşünerek rahat davranmamalıydım."

Daha fazla tahammül edemedim bu tavrına. Boynundaki elimi hızla dudaklarına kapattım. "Susar mısın? Ne çok konuştun!"

Bu hareketim onu ansızın güldürdü. Neyse ki o da en az benim kadar gelgitliydi de dengesizliğimiz göze batmıyordu. "Susturmanın daha güzel yolları vardır, Hazel," diye fısıldadı. "Ellerin yerine dudaklarını kullanabilirsin."

"Çok beklersin!"

"Beklerim ben. Beklerim," dedi edepsiz bir şeyler vadeder gibi. "Ama ben seni öyle sustururum. Şimdiden bil istedim."

"Sen önce yemek sözünü yerine getir," diye bir cümle çıktı ağzımdan ansızın. Ve o anda anladım ki o yemeğe çıkmayı çok istemiştim. Aramızda henüz dile getirilmemiş, pusuda bekleyen bir şeyler vardı. Üstelik düşününce... Sahte ilişki teklifi de âdeta yalandan ibaret kalmıştı. Tekin'in kucağındaydım. Dilediği zaman öpüyordu beni. Bundan rahatsızlık duymaktan da çok uzaktım. Artık buna da sahte dersem çarpılırdım. Ancak yine de önce her şeyin kelimelere dökülmesi ve kesinleşmesi lazımdı.

"Yemek..." dedi kaşları çatılırken. "Bu akşam mı?"

Bunu bana sorması beni birden afallattı. Yemeğe çıkmayı teklif eden oydu. Şimdi fikrinden caymış mıydı?

"Yoo..." dedim hemen allak bullak ifademi toparlamaya çalışarak. "Ben sen istedin diye..."

Ben düşen yüzümü saklayamadan çenemden tuttu. "İstiyorum zaten. Çok istiyorum hem de. Hissetmiyor musun bunu?" Kucağından kalkmaya yeltenince beni daha sıkı sardı. "Geri adım atma hemen. İzin vermem buna, Hazel."

"Tekin..." dedim açıklamak ister gibi. "Kelimeler... Benim için önemlidir. En az eylemler kadar. İkisini aynı anda isterim ben."

"Güzel. Aynı fikirdeyiz o hâlde. Çünkü ben de ikisini aynı anda isterim, Hazel. Her şeyini almadan durmam." Ben dudaklarımı hafifçe ısırınca başparmağı tam orada, ısırdığım noktada gezindi. "O yemekte... Her şeyi konuşacağız. Aramızda artık asılı duran hiçbir şey bırakmam." Başımı sallayınca "Döndüğümde..." diye fısıldadı kulağıma. Dudakları şakağımda, yanağımda arsızca, daha fazlasını arzular gibi dolanmayı sürdürüyordu. "Bizim için yepyeni bir başlangıç olacak."

Aslında son cümlesine odaklanmam lazımdı ama içlerinden tek bir kelimeyle kaşlarım çatıldı. "Döndüğünde mi? Bir yere mi gidiyorsun?"

Soruma yanıt veremeden sehpadaki telefonu titreyince o yöne baktı. Telefonunun ekranında parlayan Arhan Aziz adı, kafamdaki soru işaretlerini çoğaltmıştı. Neler oluyordu? Tekin nereye gidecekti?

Ben tahmin yürütemeden Tekin telefonu yanıtladı. Sesi hoparlöre verdiğinde Arhan Aziz'in sesi de kulaklarımıza ulaştı. "Beklettim, kusura bakma!" dedi Arhan Aziz gür bir tonda.

"Önemli değil. Öğrenebildin mi?" diye sordu Tekin. Neyden bahsettiklerine dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Evet. Resul Koçak'tan aldığın bilgi doğru. Ev adreslerinin üçü de aktif. Fakat kendisi sana dördüncü adresten bahsetmeyi herhâlde unutmuş."

Tekin sinirle güldü. "Tahmin ediyordum ama teyit ettiğimiz iyi oldu."

"Kadir Mirza şu anda Çatalca'daki evinde. Yani dördüncü adreste."

"Eminiz, değil mi?" diye sordu Tekin.

"Evet. Yanına soktuğum, şu davetteki saldırı mevzusuyla ilgili bilgi geçen adamım bizzat yanında. Çatalca'da. Kadir'in yakın zamanda evden ayrılmak gibi bir planı olmadığını belirtti. Dördüncü adresi yolluyorum sana şimdi."

"Teşekkür ederim. Sana borçlandım."

"Borcunu bana operasyon zamanını söyleyerek öde," dedi Arhan Aziz gülerek. "Ben de adamıma haber vereyim ki kurşunlardan o da nasiplenmesin. Adamımdan olmak istemem."

"Dördüncü adrese, yani Kadir Mirza'nın kaldığı eve saldırı şu an olmayacak. Adamın rahat olabilir."

"Ne zamana planlıyorsun?"

"Bakalım," dedi Tekin. "Biraz keyiflensinler. Resul de beni kandırdığını düşünsün."

"Desteğe ihtiyacın varsa..." dedi Arhan Aziz yardım isteğini sürdürerek.

"Kadrom eksiksiz." Ben kucağından kalkınca Tekin'in bakışları bir an bana döndü ama sonra yeniden konuşmasına odaklandı. "Bu iyiliğini unutmam."

"Eyvallah!" diye yanıtladı Arhan Aziz. "*Leviathan*'da bir dost sahibi olmam yeter de artar."

"Benim de umudum bu yönde." Tekin konuşmayı sürdürdüğü sırada *K* kod adlı birisi *"Çıkıyoruz!"* diye bir mesaj gönderdi. Arhavi'deki o gece gördüğüm mesajlaşma ekranının mobil versiyonuydu bu.

"O zaman haberleşiriz," dedi Arhan Aziz ve ardından arama sonlandı.

Aynı saniyelerde Tekin'in bakışları benim soru işaretleriyle dolu bakışlarımdaydı. Herhâlde ekranındaki *K*'yi merak ettiğimi sanmış olmalı ki "Savaş..." diye açıkladı.

Savaş'ın *K* ile başlayan bir kod adı olduğunu pek de umursamadan, "Neler oluyor?" dedim endişeyle. Bir şeyler anlamıştım ama tahminimin doğru olmamasını diliyordum.

"Kadir'e küçük bir ön gösterim yapacağız."

Oturduğu yerden ayaklanıp balkon kapısından içeri girdi. İtiraz edeceğimi bildiğinden olsa gerek, hareketleri fazlasıyla seriydi. Ben peşinden giderken Tekin giyinme odasına geçti. Kenara atılmış bir bornoz vardı, anlaşılan gece duş da almıştı. Raflardan çektiği siyah boğazlı kazağı üzerine geçirdiğinde o ana kadar hazır beklediği gerçeği de yüzüme çarptı. Altında zaten kotu vardı. Gece ya hiç uyumamış ya da sandığımdan da erken uyanmıştı.

"Sen gece hiç uyumadın mı?" diye sordum beynim sorulara esirken.

"Uyuyacak durumda değildim," diye yanıtladı. Giyinme odasının ortasında ada şeklinde bir dolap vardı. Giysileriyle alakalı olduğunu sansam da parmağını dokundurarak açtığı küçük kapak, gizli bir kasayı da ortaya çıkarmıştı.

Kasadan çıkardığı iki silahı beline yerleştirdi ve ben kasada başka ne olduğuna bakamadan hızla kapattı. Kapak anında kilitlenmişti.

Hâlâ cevap beklediğimi görmüş olmalı ki açıklamaya girişti. "Gece Resul Koçak'ı aradım. Kadir'in ev adreslerini hemen istediğimi, aksi hâlde anlaşmamızın iptal olacağını söyledim," dedi Tekin. "Aslında iptal olmasını istiyordum da. Kızının katilinin peşine düşecek hâlim yoktu. Üstelik zaten bu adresleri Arhan Aziz'e sormak gibi de bir planım vardı." Derin bir nefes aldı. "Şerefsiz, yarım saat içinde üç adresle dönüş yaptı. Ama birini eksik vererek tarafını da belli etmiş oldu. Kızının katilini de Kadir'e aratır artık."

"Bunların hiçbiri sorularımı cevaplamıyor, Tekin."

"Ne sormuştun ki?" Tek kaşımı kaldırınca pes edercesine, "Kadir'in evlerine baskın düzenleyeceğiz," diye sözlerini sürdürdü. "En iyi adamlarından birkaçını indireceğiz. Senin için görevlendirdiği her adama karşılık en kıymetli birkaç adamı... Başka şeyler de var planlarımda ama ona daha zaman var."

"Saçmalama, Tekin!" dedim korkuyla. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

"Yaptıklarını cezasız bırakacak değilim, Hazel!" dedi öfkeyle. "O herif tam dört kez sana elini uzatmaya çalıştı. Önce evine adam soktu, sonra davette Güngör ve Matthias'la bir olup seni toplantıya aldırdı, bir silahın hedefine koydu. Ardından kulüpte ve burada..."

"Tekin..." dedim onu susturarak. "Hepsi bitti gitti. Üstelik başıma bir şey de gelmedi. Amacı muhtemelen yalnızca beni korkutmak, sana gözdağı vermekti."

"Sikeceğim onun gözdağını ben. Gözdağı nasıl verilirmiş, göstereceğim ona."

"Senin işin mi bu?" dedim hızla bu bahaneye sarılarak. "Emrinde tonla adam var. Sen neden gidiyorsun? Onlar halletsin o zaman, madem intikam peşindesin."

"Ha sonra da adammışım gibi dolaşayım, öyle mi?" dedi sinirli bir gülüşle. "Bence bu kadar tanımışsındır beni artık, Hazel! Böyle bir şeye asla izin vermeyeceğimi bilmen gerek."

"Ne alakası var? Daha stratejik olmaktan bahsediyorum," diye diklendim. "Keskin nişancılarını falan gönder, ne bileyim?"

"Bu benim meselem, Hazel!" dedi itiraz kabul etmeden. "Ve bu meselede stratejik hareket etmem. Satranç değil bu! Ben de şah değilim!" Kaşe kabanını giydi. "Ayrıca... Bil diye söylüyorum. Keskin nişancılardan birisi zaten bizzat benim."

"Nasıl yani?" diye sordum hayretle. "Onlar gibi... Öyle uzaktan... Hedefi vurabiliyor musun?"

"Niye şaşırdın bu kadar?" dedi gülerek. "O ekibi eğitenlerden biriyim ben."

"Ama yine de..." diye mırıldandım. "Benim yüzümden..."

"Senin yüzünden değil!" dedi kaşları çatılırken. "Senin uğruna! Bunu hâlâ anlamadıysan... Daha başka nasıl anlatılır, bilmiyorum, Hazel."

"Anlamıyor değilim," diye itiraz ettim. Fakat sonra sesim ansızın düştü. "Sadece..." Gözlerine baktım. O da bana bakıyordu. Az önce balkonda, eylemler kadar sözcükleri de istediğimi söylediğimde, *her şeyini almadan durmam* deyişi kulaklarımda çınlıyordu. "Korkuyorum," diye mırıldandığımda ise elleri hızla yüzümü buldu.

"Korkma!" Dudaklarını alnıma dokundurdu. "Birkaç güne işim biter. Hemen döneceğim."

Fikrini değiştiremeyeceğimi kabullenince "Kendine dikkat edecek misin?" diye sordum sesimin titreyişini engelleyemeden. "Sana bir şey olmayacak, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı beni. Sesi de tıpkı dokunuşu gibi güven vericiydi. "Olmayacak."

"Söz mü?"

"Söz. Kendime dikkat edeceğim." Bir an duraksadıktan sonra dudaklarını boynuma bastırdı. "Hazel..." dedi boğuk bir sesle.

"Efendim?"

"Ben yokken..." diye mırıldandı. "Burada, benim odamda uyu. Benim yatağımda... Dün gece seni bıraktığım yerde..."

Duyduğum sözlerle sanki kalbim ansızın durdu, ardından gümbürdeyerek yeniden atmaya başladı. Hissettiğim heyecan kan gibi damarlarımda akarken sesim de zor bela dudaklarımdan çıktı. "Neden ki?"

"Yatağımda olduğunu, kokunun yatağıma sindiğini bilirsem..." dedi buram buram tutku tüten sesiyle. "Sana daha hızlı dönmek için her yolu deneyeceğim."

Cevap veremeden telefonundan gelen bildirim sesi yankılandı odada. Benden uzaklaşıp telefon ekranına baktı. Savaş'ın *'Harekete hazırız!'* mesajı ekranda parlarken Tekin de fazla uzatmadı.

"Gitmem gerek," dedi peşinden. Başımı sallayınca bana doğru bir adım attı. Hemen sonra durdu. Bir eli sakallarını ovuştururken kararsızlığı gözlerinden okunuyordu. Sanki bir kez daha öperse beni, gitmenin daha da zorlaşacağını o da biliyordu.

Ancak bu defa ilk adımı onun atmasını beklemeyecektim. Kalbimin tam ortasında korkunun tutuşturduğu bir kıvılcım yanıyordu. Üstelik yapmayı planladığı şey de benim yüzümden... *Hayır! Üstünü çiz!* Benim uğrumayken bu şekilde gitmesine izin veremezdim.

"Kendine dikkat et!" deyip bir adım gerilemişti ki âdeta ona doğru atıldım. Ellerim kabanının yakasına yapıştı, onun elleriyse belimi hiç bırakmak istemez gibi sardı. Dudaklarım dudaklarını bulduğunda boğazından da az önce balkonda, bacaklarımın arasıyla haberleşme yeteneği olduğunun farkına vardığım o inilti çıktı. Alt dudağım onun dudakları arasında sıkıştı, dili ıslak ağzımın içine kaydı. Tekin'le öpüşmek böyleyse... Sevişmek herhâlde kalbimi yerinden çıkarırdı.

"Sağ salim dönmen için..." diye fısıldadım nefes nefese, dudaklarımı onunkilerden koparırken. "Hissedilebilir bir şey daha teşvik edici olur bence."

"Düşünme şeklini sevdim," dedi hızlanmış solukları benimkilere karışırken. "Ama ben doyumsuz bir adamım, Hazel! Döndüğümde bundan daha fazlasını isteyeceğim."

Bir şey demedim. Döndüğünde her şeyin planladığımız gibi gitmesini diliyordum yalnızca. Aynı anlarda bahçedeki sesler artınca "Seni bekliyorlar!" diye hatırlattım. Başını salladı, kollarını zorlukla benden uzaklaştırdı, beklemeden odadan çıktı. Ben de onu takip ettim ama yatak odasının kapısında beni durdurdu.

"İnme aşağıya! Burada kal." İtiraz etmek istedim ama bakışları kararlıydı. "Saat daha çok erken. Biraz daha uyumaya çalış. Birkaç saate ararım seni."

Planının ne olduğunu bilmiyordum ama sormadım. "Tekin..." dedim dudaklarımı ısırarak. "Lütfen dikkatli ol!"

"Hiç merak etme," dedikten sonra dudaklarını alnıma bastırdı ve küçük bir öpücük bıraktıktan sonra süratle odadan çıktı.

Çabucak balkona ilerledim. Sabırsızca kıpırdanarak Tekin'in dışarı çıkışını beklemeye başladım. Beklediğim görüntü nihayet gözlerimin önüne serilirken balkona bakıp bakmayacağının merakıyla öylece dikildim.

Escalade kapıya yanaştı, herhâlde diğerleri çoktan arabalara binmişti çünkü bahçe sessizdi. Tekin arabanın yanında durduğunda bakışları orada olduğumu bilircesine balkona sabitlendi. İz bırakan, nedenini bilmediğim bir şekilde boğazımı düğümleyen birkaç saniyeydi. Elini kaldırdı, bana doğru salladı. Ben de aynısını yapınca arabaya bindi, kapı da arkasından kapandı. Yatak odasına geri döndüğümde önce üzerimdeki *sweatshirt*ü çıkarıp koltuğa koydum, sonra adımlarım telefonumu almak üzere kendi odama doğru hızlandı.

Endişe, bir kâğıdın ucunun tutuşması gibi önü alınamayan bir histi. Fakat Tekin'in gücünden şüphem yoktu, her şeyi planladığı gibi halledip sapasağlam dönecekti. Vaktin nasıl geçeceğini bilmiyordum ama kendime dahi itiraf edemediğim yakıcı bir his, belki de Tekin'in istediği gibi onun yatağında yatmamın asıl sebebiydi.

Bir zaman sonra gözlerimi araladığımda Tekin'in odasının kapısı da eş zamanlı tıklanıp açıldı. Gelenin Tekin olmayacağını bilsem de heyecanıma engel olamadım, nitekim kapının eşiğinde Kıvılcım vardı. Meraklı gözlerle bana bakıyor, bir yandan da iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

"Günaydın," diye mırıldandı gülümseyerek.

"Günaydın," diye yanıtladım onu yatakta doğrulurken.

"Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Epey uyumuşum."

"Olsun, dinlenmişsindir."

"Hı hı... İyi geldi gerçekten de." Bir şeyler söylemesini bekledim ama beklediğim sözler gelmedi. Öyle olunca, "Tekin aradı mı?" diye sorarken buldum kendimi.

"Beni arayıp sana bakmamı söyledi ama uyuyordun. Uyandırmamı istemedi. Mesaj atacakmış, öyle demişti."

Yatağın içinde telefonumu bulduğumda ekranda bir sürü bildirim vardı ama Kıvılcım konuşmayı sürdürdüğü için detaylı bakamadım.

"Kahvaltı hazırlamıştım aşağıya," diye devam etti. "Bir şeyler yer miyiz birlikte?"

"Tabii!" dedim minik bir tebessümle. "Şimdi giyinip inerim aşağıya."

Kıvılcımı odadan çıkınca Tekin'den gelen mesajı gördüm. *"Uyanınca yazar mısın bana?"* diyordu. Dudağımı büzdüm hayal kırıklığıyla. Kıvılcım yerine beni arasa zaten uyanırdım. Ama yine de beklemeden mesajına cevap yazdım.

Hazel:

Uyandım.

Kısa bir süre cevap gelecek mi diye bekledim ama mesajım okunmadı. Ben de Lila'nın dün gece attığı, eve geldiğini haber veren mesajına yanıt yazdım. Ardından giyinmek üzere eşyalarımın olduğu odaya yöneldim. Dakikalar sonra üzerime krem rengi bol bir pantolonla aynı renkte bir kazak giymiştim.

Elimde telefonumla aşağıya indiğimde Kıvılcım mutfakta yalnızdı. Endişeli bir ifadeyle birisiyle yazışıyordu. Benim geldiğimi fark edince telefonunu bıraktı ve gülümseyerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Sahanda yumurta yapmıştım. Sever misin bilemiyorum. Başka bir şey de hazırlayabilirim. Börek de yapmışlar diğer mutfakta. Onu da kaptım hemen."

"Severim. Ellerine sağlık." Karşısındaki sandalyeye oturup telefonumu tabağımın yanına bıraktım. "Hani yemek hazırlamakla aran iyi değildi?" diye sordum masayı süzerek. Buraya ilk geldiğimde kış bahçesindeki sözlerini hatırlamıştım.

"Bu kadarını da yapabiliyorum canım," diye yanıtladı. "Kahvaltıda fena değilim. Ama yemek. I-ıh!"

"Ben de maalesef," dedim gülerek. "Yalnız değilsin."

Kıvılcım kısa bir süre dikkatle yüzüme baktı ve ansızın "Eskiden tanıdığım birine çok benzetiyorum seni," diye mırıldandı. Kime diye sormak istedim ama gözlerinde garip bir hüzün vardı. Belki de bu yüzden kelimeler dudaklarımdan bir türlü çıkamadı.

"Umarım sevdiğin biridir," diyebildim yalnızca.

"Çok," diye yanıtladı beni zorlukla yutkunurken. "Çok sevdiğim biriydi..."

O andan itibaren aramızda bir müddet devam eden sessizlik, yalnızca çatal bıçak seslerimizle doldu. Sonraları Kıvılcım bu sessizliği, "Tekin abim mesaj atmış mı?" diyerek bozdu. Sık sık telefonuma baktığımı yakalamış olmalıydı.

"Atmış. Cevap yazdım ama görmedi herhâlde."

"Muhtemelen."

"Kimse kalmadı mı evde?" dedim tıka basa yemeğe devam ederken. Gerçekten acıkmıştım. Dün akşam da bir şey yemediğimi düşünürsem bu doğaldı.

"Olur mu?" dedi Kıvılcım. "Ekibin bir kısmı burada. Dışarıdalar. Tekin abimle birlikte Yaman, Cesur ve Savaş abim gitti. Bir de Sedat abiyle ekibin kalanı tabii."

"Seni neden götürmediler peki?" dedim merakla. Yaman'la Cesur dışındaki herkese *abi* dediği dikkatimi çekmişti.

Omzunu bıkkın bir tavırla silkti. "Ben fasulyeyim hâlâ gözlerinde!" dedi ama bundan pek hoşlanmadığı belliydi. "Zaten uzak atışlarda da pek iyi değilim."

"Uzak atış?" dedim anlamaya çalışarak.

"Yakın temas gerektirecek bir şey planlanmadı. Keskin nişancılar üzerinden küçük çaplı bir şov yapacak Tekin abim."

"Onları eğitenlerden birisinin de kendisi olduğunu söyledi," dedim merakla. "Bu ne demek?"

"Tekin abimle Savaş abim, Sedat abimle birlikte eğittiler o ekibi. Ekip ikiye ayrılıyor. Bir kısmı keskin nişancılar. Onları pek görmeyiz zaten. Diğeri de Sedat'ın ekibi diye tanıdığın kısım. Onlar yakın dövüşte iyidirler. Hepsi özel eğitimli."

"Onları kim eğitti peki?"

"Tekin abim, Sedat abim ve Yaman..."

Bu, Tekin'in hem yakın dövüşte hem de keskin nişancılıkta iyi olduğunu mu gösteriyordu? Merak ettiğim o kadar çok şey vardı ki... Sorular zihnimde karmaşık bir düzende akarak ilerliyordu.

"E seni neden eğitmediler?" diye sordum bu kez.

"Kısa sürede olacak bir şey değil maalesef," dedi dudaklarını bükerek. "Bahsettiğim iki ekip de uzun zaman önce kuruldu. Bense çok yeni dâhil oldum aralarına. Aktif olarak her şeyde yer alabilecek durumda değilim henüz anlayacağın. Dövüşmekte fena sayılmam gerçi," dedi gülerek.

"Yaaa, merak ettim bak şimdi!" dedim hevesle. "Neden yeni dâhil oldun ki? Birlikte büyümemiş miydiniz?"

"Evet ama ben onlardan yaşça epey küçüğüm. Beni bir yetişkin gibi görmeleri zaman aldı anlayacağın."

"Neden sadece Yaman ve Cesur'a isimleriyle hitap ediyorsun? Diğerlerine abi dediğini fark ettim."

"Onlarla aynı yetimhanedeydik ya!" dedi açıklamaya çalışarak. "Daha yakındık. Ben peşlerinden ayrılmıyordum daha doğrusu. O yüzden ağzım öyle alışmış."

"Ha o yüzden seni sonradan dâhil ettiler ekibe! Kız kardeş gibi gördüklerinden..." dedim tepkisini merakla bekleyerek. İçten içe Kıvılcım'da bir şeyler olduğunu anlamıştım. Üstelik davet gecesinden önce buraya geldiğimde şahit olduğum Yaman'la aralarındaki elektriği hatırlamam da çok sürmemişti.

"Maalesef!" dedi ağzının ucuyla.

"Öfff klasik erkekler!" dedim memnuniyetsiz bir tonda.

"Aynen," dedi Kıvılcım sesi az da olsa düşerken. "Bazı şeyleri kabul etmeleri zor oluyor."

"Yaman da pek istemiyor galiba senin bu işlere dâhil olmanı," dedim ağız arar gibi. "Davette olmanı da istemiyordu sanki."

"Evet!" diye yükseldi. "Özellikle de o!"

Şimdi anlamıştım derdini. Anlaşılan Kıvılcım, Yaman'ın kafasının bir şeylere basmamasından memnun değildi. Bu konudan iyice emin olmayı sonraya bıraktım ve o dakikadan sonra kahvaltımız sohbet ederek geçti. Kıvılcım içten bir kızdı, sohbeti de keyifliydi. Elbette çok dikkatli olarak merak ettiğim şeyleri de bana anlatıvermişti.

"Ne yapmak istersin bugün?" dedi bir müddet sonra.

"Açıkçası biraz çalışmam gerek. Bu hafta dersim *online*. Hoca yurt dışında. Ama benim artık tezime başlamam gerek."

"Belli mi tez konun?"

"Yok." Gözlerimi kaçırdım. Bundan bahsetmek istemiyordum. "Seçeceğim bir şeyler, bakalım."

Karnımızı doyurup masayı topladıktan sonra ben Tekin'in çalışma odasına geçtim. Kıvılcım da korumaları kontrol edip geleceğini söyledi. Önce dizüstü bilgisayarımda haberleri kontrol ettim. Büyükelçi suikastını Çeçenlerin üstlenmesiyle ilgili çıkan haberleri tararken ters bir durumla karşılaşmamak rahat hissettirmeliydi. Üstelik... Tehditçi de tek bir mesajla yetinmiş, aramamıştı beni. Normalde dün haber çıkar çıkmaz telefon etmesi, tehditlerini savurması ve *bir sonraki hamlemi bekle* demesi gerekirdi. Neden bilmiyorum ama bu durum fırtına öncesi sessizlik gibiydi. Düşünmemeye çalışsam da korku içimde bir yerlerdeydi ve daha kötüsünün gelebileceği endişesi tarafından kıskıvrak yakalanmıştım sanki.

Kötüyü çağırmamak için kafamdan bunları attım ve nihayet tezimle ilgili çalışmaya başladım. Bilgisayarımda kullanabileceğim bazı kaynakların kopyaları vardı. Masanın bir köşesinde ise Semra Hoca'nın geçen gün bana verdiği Fransızca kitap duruyor, üzerinde altın yaldızlarla ***Liberté, Égalité, Fraternité*** yazıyordu. *Özgürlük, eşitlik, kardeşlik* anlamına gelen, Fransız İhtilali'nin simgesi bir özdeyiş olması nedeniyle kitap, içeriğiyle ilgili dışarıdan ipucu vermiyordu. Fakat aslında bu kitapta tezim için çok önemli bir yapılanmanın tarihi, kuruluşu ve farklı ülkelerde ortaya çıkışı anlatılıyordu.

Uzunca bir süre kaynaklarımı toparladım, gelişigüzel tarayıp kullanacağım kısımları işaretledim, ardından gidişatla ilgili bir yol haritası çıkardım. Ana başlıklarımı da hazırladığımda hava kararmaya yüz tutmuştu.

Masanın üzerindeki telefonum çalmaya başladığında dikkatimi bilgisayarımdan ayırdım. Ekranda Tekin'in adı vardı, üstelik görüntülü arıyordu.

Bekletmeden aramayı yanıtladıktan saniyeler sonra Tekin'in yüzü karşımdaydı. Kalbimin atışını yavaşlatmaya çalıştım ama çok zordu. Bakışları gözlerimin en içindeydi, henüz sözcüklere dökmeden nasıl olduğumu soruyordu.

"Hazel..." dedi birkaç saniye geçmişken. "Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi sıkıntıyla etrafına bakarken. Nerede olduğu anlaşılmıyordu. "Haber veremedim sana."

"Evet, vermedin. Kıvılcım'ı aramışsın."

"Uyuyordun. Uyuduğunu tahmin etmiştim. O yüzden onu aradım."

"Uyandırabilirdin."

"Kıyamadım," diye mırıldandı. Kalbim çırpınırken alt dudağımı ısırdım ama ben cevap vermeyince Tekin devam etti. "Dünden sonra... Dinlenmeni istedim biraz. Sabah da bölünmüştü uykun."

"İyiyim ben. Bir şeyim yok. Dün de bitti gitti işte. Düşünmeyelim artık."

Elini saçlarının arasına atıp hafifçe çekiştirdi. "Zoru istiyorsun benden."

"Sen neredesin?" diye sordum merakla. "Ne zaman bitecek işin?"

"Belli değil. Geceyi bekleyeceğiz büyük ihtimalle. Yarına da kalabilir, göreceğiz." Derin bir nefes aldı. "Kadir'in evlerinden üçüne aynı anda baskın planladık. Aynı anda olmalı çünkü birbirlerine haber uçurmalarını istemiyorum. O yüzden doğru zamanı kollayacağız şimdilik. Kadir'in şu anda olduğu evde bir şey olmayacak ama. Adresini bilmiyorum sanıp rahat olsun istiyorum."

"Uzun sürebilir mi yani?" dedim moralsiz bir sesle.

"Uzun sürmemesi için elimden geleni yapacağım." Dudakları çapkın bir şekilde kıvrıldı. "Hem... Yemek rezervasyonu yaptırdım. Bu hafta içi her güne... Artık işim ne zaman biterse..."

Yaptığı şeyden etkilendiğimi belli etmemek için gülüşümü bastırmaya çalıştım. "Gidebileceğimize inanıyorsun yani?"

"Sen inanmıyor musun?"

"Yani... Belalar peşimizi bırakmadığı için çok emin olamıyorum açıkçası," dedim gülerek.

Birkaç saniye yüzüme baktı. Bakışları ansızın değişmiş, kor parçalarındaki yükselen alevleri saklamamıştı. "Sen de başa bela bir kadınsın."

"Şikâyetçi olduğunu bilmiyordum."

"Şikâyetçi olduğumu söylemedim." Başparmağını hafifçe alt dudağına sürttü. "Ben hâlimden memnunum."

Ağzı da çok iyi laf yapıyordu. Ama bunu belli edecek değildim tabii. Bu yüzden çarçabuk alaycılığıma sığındım. "Asıl sen fazlasıyla belalı bir adamsın, Tekin Bozboran." *Cave*'deki toplantıyı hatırlatmadan duramadım. "Baksana, Çeçenler bile emrinde bekliyor. Kimsenin haberi de yok bundan. Ben de boşuna endişelenmişim."

Ateşten bir uçurum gibiydi gözleri. Ağır ağır içine çekiyordu beni. Erkeksi gülüşü, güldüğünde gerilen boynu insanın aklına bambaşka şeyler sokuyordu. Çene hattı belirgindi, burnu fazlasıyla düzgündü, dudakları biçimliydi. Ya Allah'ın şanslı kuluydu ya da sağlam bir genetikti onunki. Kirli sakallarının gölgelediği sert yüzündeki ifade ise o anda neşeliydi.

"Boşuna endişelenmişsin, evet," dedi gülerek. "Endişenin bu olduğunu bilseydim sahip olduğum gücü daha önce sererdim gözlerinin önüne."

"Neyse... Geç olsun, güç olmasın," diye yanıtladım şımarık bir tonda.

"Geç de olmasın güç de!" Aramızda kısa bir sessizlik olunca sözlerini sürdürdü. "Evle ya da başka bir şeyle ilgili herhangi bir ihtiyacın olursa Kıvılcım'a söyleyebilirsin. Aldırır çocuklara."

"Teşekkür ederim," dedim nazikçe. "Ama ben bir *online* alışveriş bağımlısıyım, Tekin. Evini kargo kutularıyla doldurmaya başlarım bir iki güne. Sen hiç merak etme."

"Güzel. Evimi istediğin şeyle doldurabilirsin." Bir an etrafına bakındı, sonra yeniden bana odaklandı. "Ben dönünce... O yemeğe çıkacağız, Hazel." Yüzü iyice ekrana yaklaştı, sesi boğazının derinlerinden erkeksi bir tonda çıktı. "Her şeyi konuşacağız... Ama özellikle *Cave*'de ve senin evinde yaşananları."

Başımı çarçabuk salladım. "Tamam."

"Gitmem lazım şimdi," dedi etrafındaki gürültü artınca.

Kapatmadan telaşla atıldım. "Tekin!" dedim endişeyle. "Seni bekliyorum." Dudaklarımı engelleyemediğim bir nazla kıvırdım. "Sağ salim dön."

"Döneceğim." Oturduğu yerde ayaklandı. "Kendine dikkat et ve dışarı yalnız çıkma," dedikten saniyeler sonra telefon kapandı. Çalışma odasının kapısı tıklatılınca ben de sandalyemden kalktım. Kıvılcım içeri girmişti, bakışlarında ima vardı. Tekin'le konuştuğumu anlamış mıydı?

"Tekin abimle mi konuşuyordun?" diye sordu gülerek.

"Hı hı... Sen nereden biliyorsun?"

"Yaman söyledi," deyip kıkırdadı. Saatine baktıktan sonra, "Oooo yemek saati yaklaşmış," diye mırıldandı. "Hadi kendimize bir makarna yapalım da sen de kendini daha detaylı anlat bana, Hazel. Aşırı merak ediyorum."

Yorgunluğuma rağmen Kıvılcım'ın neşesine kapılmamak çok zordu. Üstelik onunla sohbet ederek kafamı dağıtmak da istiyordum. Yoksa biliyordum, Tekin'le ilgili düşünceler zihnimde pusuda bekliyordu.

Dakikalar sonra Tekin'in yemek pişmesinden hazzetmediği mutfağındaydık. Gerçek bir kız yemeği olan bol salçalı spagettiyi yapmaya koyulduk. Bu sırada kendimize beyaz şarap bile açmıştık, resmen keyif yapıyorduk. Tekin'in ne zaman döneceğini bilmiyordum ama en azından Kıvılcım bana arkadaşlık ettiği için huzurluydum. Hem yeni bir arkadaş kazanmanın hem de Tekin'le yaptığımız konuşmanın heyecanıyla günü bitirdiğimde Tekin'in yatağında, onun çarşaflarının arasında, onun kokusunun sindiği yastıkta uykunun beni teslim almasını bekliyordum.

30 Ekim 2020, Ankara

Geride bıraktığım iki gün boyunca bir daha Tekin'le ne görüntülü ne de normal konuşabilmiştim. Fakat bir kez mesajlaşıp birbirimizden haberdar olabilmiştik.

Bu sırada dün Kıvılcımla birlikte, Cihan ve diğer korumaların eşliğinde kuaföre gitmiştik. Saçlarımızı biraz uçlarından kestirmiş, manikür pedikür yaptırmış, bakımlarımızı tamamlamıştık.

Tekin hâlâ İstanbul'daydı, henüz işi bitmemişti. Dünkü mesajında söylediğine göre bugün akşama doğru dönecek, iptal olan yemek planımız akşam gerçekleşecekti. Yarın da vakit kaybetmeden Arhavi için yola çıkacaktık. Ben de bu arada tezime yoğunlaşmış, iyiden iyiye yol katetmeye başlamıştım. O anda da dün gelen e-posta üzerine Semra Hoca'nın bahsettiği sahafın yolundaydım.

Sahaf, dün attığı e-postada Semra Hoca'nın bahsettiği kitabın bir başkasında olduğunu ve bugün içinde getirileceğini, dolayısıyla da gelip alabileceğimi söylemişti. Birkaç gün kitabı almam mümkün olmayacağı için vakit kaybetmek istememiş ve Cihan'la birlikte erkenden yola çıkmıştım. Sahaftaki işim bitince de Kıvılcım'la bir şeyler yapmak üzere sözleşmiştik. Tabii akşamki yemek için hazırlanmam gerekeceğinden çok geç olmadan eve dönecektik.

Ankara trafiğinde ilerlerken bakışlarım telefonumdaydı. Tekin'le olan dünkü mesajlaşmamızı okuyordum bir kez daha baştan aşağı.

Tekin:

N'apıyorsun?

Hazel:

Çalışma odanda ders çalışıyorum. Sen?

Tekin:

İş güç.

Hazel:

Bitmedi mi daha?

Tekin:

Yarın akşama doğru döneceğim gibi görünüyor.
Gelir gelmez yemeğe çıkacağız. Unutmadın umarım.

Hazel:

Unutmadım.

Tekin:

Güzel. Hafızanı tazelemek zorunda kalacağımı sanmıştım.
Ne yaptınız Kıvılcım'la?

Hazel:

**Hiç. Evdeydik hep. Ben biraz tezimle ilgilendim.
Bugün kuaföre gittik. Saçlarımı kestirdim uçlarından.
Bir de manikür pedikür. Kız kıza makarna şarap keyfi
bile yaptık geçen gün. Hem de senin şu el değdirmediğin
mutfağında. Zaten sürekli yemek yedik gibi bir şey.
Biraz yemek kokusu sindi mutfağına ama idare edeceksin artık.**

Tekin:

Senin kokun sinmiştir yalnızca.

Hazel:

Nasıl ki benim kokum?

Tekin:

Çarpıcı.

Bu mesajından sonra uzunca bir süre yanıt verememiştim. Nihayet bir şeyler yazabildiğimde Tekin'in yatağında, sırtım yastığa dayanmış hâldeydim.

Hazel:
Tekin?

Tekin:
Verecek bir cevap bulabildin mi?

Söylediği tek bir sözcükle nutkumun tutulduğunu anlamış olacak ki benimle dalga geçiyordu. Fakat benim hazırcevaplığımı da hep hafife alıyordu. Nitekim gönderdiğim fotoğrafla bu kez nutku tutulan o oldu. Çünkü o tek karede üzerimde geceliğim vardı ve Tekin'in yatağında yatıyordum.

Hazel:
Bu yeterince iyi bir cevap mı senin için?

Tekin:
Siktir!

Hazel!

Yatağımda mı uyudun?

Hem de o hâlde!

Hazel:
Öyle yapmamı söylememiş miydin?

Tekin:
Sen söz dinlemez bir asisin. Dinleyeceğinden emin değildim.

Hazel:
Sen gittiğinden beri burada uyuyorum.

Tekin:
Bense yanından gittiğimden beri gözümü kırpamıyorum.

Hazel:
Neden?

Tekin:
Seni düşünmekten.

Hazel:
İyiyim ki ben.

Tekin:
İyi olduğunu biliyorum. Ama ben iyi değilim.

Sahafa giden yol boyunca mesajları kaç kez okudum sayamadım. Fakat o anda ansızın gelen başka bir mesaja hazırlıksız yakalandım. Gönderen Serdar'dı.

Serdar:
Hazel selam. Nasılsın? Bu akşam İstanbul'a dönüyorum.
Bahsettiğim dava karıştı, danışmanlığı bırakmaya karar verdim.
Gitmeden önce seni görmek istiyorum. Bugün müsait misin?

Uzun tırnağımı endişeyle dişlerimin arasında sıkıştırdım. Ne olmuştu da dava karışmıştı? Çeçenler suçu üstlenmişti işte, balistikten çıkacak rapor da bunu doğrulayacaktı. Kurcalanan başka şeyler mi vardı? Panikleyince Serdar'a yanıt vermeye niyetlendim ama bir şeyler elimi kolumu bağladı. Önce Tekin'le konuşmak, ona danışmak istiyordum, artık ondan habersiz hareket etmek benim zararımaydı.

Araba sahafın önünde durduğunda düşüncelerimden sıyrıldım ve Cihan'ın kapıyı açmasını beklemeden indim. "Birazdan gelirim, Cihan," dedim içeriyi kontrol etmesine fırsat tanımadan.

Zihnimde buradaki işim biter bitmez Tekin'le konuşmak varken, sahafın ağır kapısını açıp içeri girdim. İçeride yalnızca kitapseverlerin anlayabileceği güzel bir kâğıt kokusu vardı. Rafların tamamı eski kitaplarla doluydu. "Merhaba!" diye seslendim ama çıt çıkmıyordu. Birkaç saniye boyunca rafların arasında dolaşmıştım ki dükkânın o sırada fark ettiğim arka kapısı açıldı.

"Hoş geldiniz!"

Nedense sahaf denince aklımda yaşlı biri canlanmıştı. Fakat karşımda benim yaşlarımda genç bir kadın duruyordu. Elinde bir koli vardı, onu yere bıraktıktan sonra bana baktı.

"Merhaba," dedim gülümseyerek. "Hazel Poyrazoğlu ben. Semra Hoca göndermişti beni."

"Ah! Evet." Elini uzatıp benimle tokalaştı. "Verda Izabel[57] ben de."

"Izabel mi?" dedim şaşkınlıkla. "Çok değişik. Buralı değil misiniz?"

"Babam Türk. Annemse Kübalıydı," dedi minik bir tebessümle. "Izabel oradan."

"Harikaymış."

Seri bir şekilde kapattığı konuyu, "Semra Hoca sizden çok bahsetmişti," diyerek bana çevirdi.

"Öyle mi? Umarım iyi bahsetmiştir."

"Kesinlikle. En parlak öğrencisiymişsiniz."

"Yani..." dedim buna hâlâ inanamazken. "Beni mi kandırıyor bilmiyorum ama bana da aynısını söylemişti." Çok uzatmadan konuya girdim. "Kitap geldi mi acaba?"

"Maalesef," diye yanıtladı beni. Ben şaşırınca açıklamaya girişti çünkü attığı e-postada bugün geleceğini söylemişti. "Kitabı getirecek kişi gecikti. Muhtemelen birkaç günü bulur. Sizin için sorun olur mu?"

"Yok, sorun değil," dedim kibarca. Bugün alsaydım iyi olurdu ama yapacak bir şey yoktu. "Yalnız bir dahakine kesin geldiğinde haber verebilir misiniz? Ben de ona göre uğrayayım."

"Tabii. Ben sizden telefon numaranızı alayım. Geldiğinde mesaj atarım, olur mu?"

"Çok iyi olur." Numaramı masadaki kâğıtlardan birine yazdım. "Teşekkür ederim," dedim hemen ardından. "Kesin gelecek, değil mi?"

Semra Hoca'nın söylediğine göre bahsedilen kitap yasaklı bir kitaptı ve muhtemelen bu, bulup bulabileceğimiz tek kopyasıydı. O yüzden getirecek kişinin vazgeçmesinden çekiniyordum.

"Evet," dedi Verda. "Kesin getirecek, merak etmeyin."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Çok memnun oldum, Hazel Hanım," dedi dudaklarında minik bir tebessümle.

"Ben de memnun oldum," dedikten sonra oyalanmadan sahaftan çıktım. Zihnimde Verda Izabel ismi varken arabanın sokağın köşesinde park ettiğini gördüm. Bu yaştaki biri neden sahafta çalışır ki diye düşündüğüm sırada, hızlıca Tekin'e mesaj yazdım.

---

[57] Verda Izabel; yazarın 2016 yılında okurlarına duyurduğu *KOR EVRENİ*'nde Savaş (namı diğer *KUZGUN*) ile kendi kurgusunu okuyacağımız bir karakterdir.

Hazel:
Müsait misin?

Bir süre cevap bekledim ama ses çıkmadı. Bugün halletmem gereken başka bir iş daha vardı. Günlerdir dedeme ulaşmaya çalışmış ancak başaramamıştım. Aklım bugün ona suçüstü yapma fikri tarafından esir alınmıştı ama Serdar'ın mesajının yarattığı kuşkuyu da yok sayamazdım. Ne yapacaktım?

Derin bir nefesle sakinleşmeye çalıştım ve her şeyi sırayla halletme kararı aldım. Önce Eva'yı aradım. Dedemin telefonlarıma kasıtlı olarak çıkmadığını anlamıştım. Cihan'ın sokağın köşesinde, arabanın yanında beklediğini görünce elimi, *'Bir dakika!'* der gibi kaldırdım. Herhâlde görmüş olmalı ki hafifçe başını eğdi. O sırada Eva da telefonumu açmıştı.

"Alo, Evamou? Nasılsın?"

"İyi diyelim, iyi olsun, canım," diye yanıtladı beni. Ama sesi durgun gibiydi. "Sen nasilsin?"

Ona yanıt vermeden endişeyle sordum. "Bir sorun mu var?"

"Mekânin mutfağında küçük bir yangin çikti," dedi bir çırpıda. "Onu hallettik. Ama batti tabii her yer. Duvarlar is içinde kaldi." Derin bir nefes aldı. "Eve geldim şimdi. Yarın ustalar gelecek mekâna. Böyle olunca da Tia'nın düğününe gidemiyorum işte."

"Aaa! Kimseye bir şey olmadı, değil mi?" diye sordum.

"Tanri'ya şukür!" diye yanıtladıktan sonra sordu. "Sen neden aramiştin, canim? Bir şey mi oldu?"

O sorunca dayanamayıp esas konuya geldim. "Evamou, ben senden bir şey rica edecektim. Biliyorum, işin başından aşkın ama..."

"Söyle, canim!"

"Ben bir süredir dedeme ulaşamıyorum. Telefonlarımı bilerek açmadığını düşünmeye başladım. Ve gün içinde de mutlaka kendisiyle görüşmem gerek." Kısacık soluklandım. "Ben de dedim ki... Dedem Evamou'nun telefonunu iki eli kanda olsa açar. Sen arayıp çağırsan da ben de kendisine suçüstü yapsam... Ne dersin?"

"Neden?" dedi endişeli bir tonda. "Bir şey mi yapti, boyu devrilesice?"

"Önemli bir şey değil. Ama hesap sormazsam içimde kalacak. Çatlayacağım."

"Tamam, *louloúdi mou*.[58] Sen merak etme. Hemen ariyorum."

[58] **louloúdi mou**; Yunancada 'çiçeğim' anlamına gelir.

"Harikasın!" diye cıvıldadım. "Ben senden dönüş bekliyorum. Ona göre neresi diyeceksen direkt oraya geleceğim."

"Hemen mesaj atacağim sana."

"Öpüyorum o zaman," deyip telefonu kapattım. Dudaklarıma bir zafer gülüşü yerleşince belli etmemek için yok ettim hemen. Kimsenin bir şey anlamasını istemiyordum. Adem Poyrazoğlu her ne çeviriyorsa önce benim öğrenmem gerekiyordu.

Vakit kaybetmeden arabaya bindikten yalnızca bir dakika sonra Eva'dan mesaj geldi.

"Benim evime geliyor," yazmıştı. Dudaklarımda az önceki zafer hissine tezat buruk bir tebessüm oluştu. Kısacık bir an yanıldığımı ummuştum aslında. Dedemin gerçekten de meşgul olduğuna, ben davette kurşunların hedefi hâline gelmişken torununu başıboş bırakmayacağına inanmıştım. Ama gerçek önümdeydi işte. Babamın yıllarca haklı olduğunun kanıtıydı. Adem Poyrazoğlu aile nedir bilmeyen, bencil bir adamdı. Fakat yine de onunla konuşana kadar beklemem gerektiğini fısıldayan iyimser sesi susturmak çok güçtü.

Eva'ya uğrayacağımı söylediğim Cihan, tarif ettiğim evin önünde durduğunda telefonunda bir şeyler yazıyordu. Tekin'e rapor geçip geçmediğini bilmiyordum ama Tekin mesajıma hâlâ yanıt vermediğine göre düşündüğüm gibi değildi durum.

Saniyeler sonra Ümitköy'deki iki katlı eve yaklaştığımda Cihan da aracın yanında bekliyordu. Çaldığım kapı çabucak açıldı. Hiç ses çıkarmadan içeri girip "Arkadaki kiş bahçesinde," diyen Eva'ya sarıldım.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım onu.

Kış bahçesine adım attığımda Adem Poyrazoğlu'nun gülümseyerek etrafı izleyen ifadesi yüzünde ansızın dondu. "Hazel?" dedi kaşlarını çatarken. Karşımdaki adam, babamın iyice yaşlanmış bir kopyasıydı fakat karakteri ona pek de benzemiyordu.

"Evet. Benim, dede!" dedim çenemi hırçın bir tavırla havaya dikerken. "Günlerdir hiçbir aramasına yanıt vermediğin torunun."

"Önemli bir şey mi vardı ki?" dedi çatılmış kaşları gram düzelmeden. "Hem sen benim burada olduğumu nereden biliyorsun?"

"Ben çağırdım seni buraya çünkü!" diye yükseldim. "Bana bir açıklama borçlusun!"

"Eva bu yüzden mi çağırdı beni buraya yani?" dedi bu ihtimalden hiç de hoşlanmamış gibi. "Sen istedin diye mi?"

"Evet," dedim buruk bir tebessümle. "Hayal kırıklığına uğradığın için üzgünüm."

Beyaz bıyıklarını buram buram sezilen bir öfkeyle parmaklarının arasında sıkıştırıp burdu. "Seni dinliyorum," dedi pişkin pişkin. "Neymiş yani yakıla benimle görüşmek isteme sebebin?"

"Bir de soruyor musun, dede? Beni o aptal barmene gönderdin. Güngör'e suikast düzenlenecek, barmen engel olacak dedin."

"Eee?"

"Eeesi hiçbir şeye engel falan olamadı. Omzundan vuruldu Güngör Bıçakçı."

"Ölmediyse engellenmiş demektir!"

Dayanamayıp bu tavrına güldüm. Fakat alay doluydu gülüşüm. "Ölmedi, evet!" dedim bağırarak. "Silahın hedefindeki o değildi çünkü. Bendim!"

"Anlamadım?" dedi oturduğu yerde hafifçe doğrulup öne doğru eğilirken.

"Duydun işte! Ben varmışım silahın hedefinde."

"Sen nereden öğrendin peki bunu?" dedi tehlikeli bir tonda.

"Bir arkadaşım sayesinde..." diye geveledim.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "O arkadaşın Tekin Bozboran olabilir mi?"

Tahmininin doğruluğuyla gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Sen..." dedim ama cümlem tamamlanmadı.

"Nereden mi biliyorum bunu?" diye sordu tehditkâr bir tavırla. "Ben her şeyi bilirim, Hazel Hanım."

"Hedefte benim olduğumu bilmiyordun ama!" diye diklendim. Hâlâ beni tatmin edecek, içime su serpecek bir yanıt alabilmiş değildim.

"Küçük bir istihbarat eksiği diyelim," diye yanıtladı beni. Bu umursamazlığı tepemi attırıp içimi hayal kırıklığıyla doldurunca daha fazla dizginleyemedim sözlerimi.

"Senin Arhan Aziz'le ne bağlantın var?" dedim ansızın. "O barmen, Arhan Aziz'in adamıymış. Sen de onu tanıdığına göre..."

"Sakın!" dedi oturduğu yerden ayağa fırlarken. İşaret parmağını uyarır gibi üzerime salladı. "Bunu sakın hiçbir yerde dillendireyim deme."

"Doğru mu bu?" dedim şokla karışık korkuyla.

"Saçmalama! Ben yalnızca tek başıma çalışırım. Bahsettiğin kişiyi de tanımıyorum."

"İllaki öğrenirim, dede," diyerek ona gözdağı vermeye niyetlendim. "Bana sakın yalan söyleyeyim deme."

"Senin babana ayaküstü kırk tane yalan söylemen gibi mi?" dedi burnundan soluyarak. "Tekin Bozboran'ın evinde kaldığını biliyor mu baban?"

"Sen..." dedim endişeyle. Benim Arhavi'ye Tekin'den yardım istemek için gittiğimi de biliyor muydu? Bunu istesem de teyit edemezdim. Bu gerçeği bilip bilmediğini sormam, kendimi ifşa etmem demekti çünkü.

"Her şeyi bilirim, demiştim. Tepemi çok attırırsan da hepsini babana söylerim."

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?" dedim düştüğüm duruma inanamayarak. Ben ona hesap sormaya gelmişken o beni tehdit ediyordu.

"Tehdit etmiyorum, uyarıyorum," diye düzeltti. İkisi birbirinden çok farklıydı sanki. "Barmen mevzusunu kurcalamayacaksın." Zihnimdeki planı çoktan anlamış gibi devam etti. "Bir daha o bara gitmeyeceksin. Adamı bulmaya çalışmayacaksın. Zaten arasan da bulamazsın çünkü artık orada değil." Kaşları, kapkara gözlerini örtecek kadar aşağı indi. "Arhan Aziz konusunu da bir daha hiçbir koşulda dillendirmeyeceksin."

Kollarımı göğsümde sinirle bağladım. "Başka arzun?"

"Var," dedi hiç utanmadan. "Madem yanındasın, Tekin Bozboran'ın bütün planlarından beni haberdar edeceksin o hâlde."

"Ne?" diye bağırdım şokla. "Sen beni ne sanıyorsun ya? Muhbir miyim ben? Nasıl bekleyebilirsin böyle bir şeyi benden?"

"Sen bilirsin," dedi rahat bir tonda. "O zaman baban da Tekin Bozboran'la birlikte, onun evinde kaldığını öğrenir."

"Öğrensin," dedim blöf yaptığına inanarak. Bunu yiyecek değildim. Üstelik onun kabahati benimkinden katbekat büyüktü, boyun eğmeyecektim.

"Karar senin," dedi bahçenin kapısına yaklaşırken. "Söyleyeceklerin bittiyse ben gidiyorum." Dışarıya bakındı. "Sen şimdi Tekin'in şoförüyle gelmişsindir buraya. Bana da arka kapıdan çıkmak kaldı." Fötr şapkasını başına taktı. "Eva'ya gittiğimi söylersin. Bir dahakine kendi görmek istediğinde arasın beni."

Ağzım bir karış açık vaziyette öylece gidişini izledim. Ne benden bir özür dilemiş ne benim için ufacık bir endişe hissetmiş ne de nasıl olduğumu merak etmişti. Silahın hedefinde olduğumu söylemiştim ona ama karşılığında alabildiğim tek şey tehditleriydi.

Üstelik hem Tekin'i hem de Arhan Aziz'i tanıdığı belliydi. Tekin'in planlarına duyduğu merak da Arhan Aziz'le çalışıyor olabileceği ihtimalini güçlendirmişti. Ne yapacaktım bu bilgiyle ben şimdi? Dedem neyin içindeydi ya da beni neyin içine çekmeye çalışıyordu bilmiyordum ama benden istediği şey midemi altüst etmişti. Tekin öğrenirse olabilecekleri düşünmekse içimdeki korku denizini iyiden iyiye derinleştirmişti.

Kış bahçesinden çıkmak için arkamı döndüğümde Eva'nın orada olduğunu gördüm. Muhtemelen konuştuklarımızı duymuştu, gözlerinde biraz empati, çokça endişeyle bana bakıyordu. Bir yabancıydı Eva oysa. Bu endişenin benzerini asıl dedemde görmem gerekiyordu.

Düşünmemeye çalışarak salona girdiğimde evin içinden kısık sesli bir müzik yükseliyordu. Sözlerini de hikâyesini de çok iyi bildiğim bir şarkı, acılı bir ağıttı bu.

"Tin patrída m' échasa. Éklapsa kai pónesa,"[59] diyordu güzel bir kadın sesi... "Tá tafía m' échasa. Nt' éthapsa ki enéspala," diye devam ediyordu.

Yurdundan sürülmüş, sevdiklerini kapkara toprağın altına gömmek zorunda kalmış bir kadını anlatıyordu. Eva'nın hikâyesine benzetiyordum bu şarkıyı. Ama birçok açıdan da farklılık taşıyordu. Salondaki konsolu kaplayan eski fotoğraflar, Eva'nın geçmişte ne kadar farklı bir hayatı olduğunu ortaya seriyordu. Başkası olsa bu fotoğrafları yırtar, yakar, yok ederdi belki ama belli ki Eva yediği kazığı son nefesine kadar hatırlamak istiyordu.

Fotoğraflardaki genç Eva mutluydu. Kimsesi yoktu ama kardeşi gibi sevdiği, çok yakın bir kız arkadaşı vardı. Üstelik henüz gencecikken yakışıklı bir Türk teğmene deliler gibi âşık olmuş, bu mutluluğu da sonsuza kadar sürecek sanmıştı.

Hayatında hepi topu iki kişi vardı.

Kız kardeşi gibi sevdiği, Pera'nın meşhur güzeli Katerina Kardaras...

Sonsuz aşkı olduğuna inandığı, vatansever Teğmen Adem Poyrazoğlu...

Eva basit bir terziydi, kazancı cebini zor dolduruyordu. Ama neyse ki yalnız değildi de yüreği aşkla ve kardeşlikle dopdoluyken para derdine düşmeye sıra gelmiyordu. Sanki hayat ondan yetimliğinin acılarını almış, yerine kalbinde apayrı yerlere sahip bu iki kişiyi oturtmuştu.

Oysa hiçbir şey sonsuza dek sürmüyordu. Hayatla oturulan her pazarlık, senden mutlaka bir şey koparıyordu. Her zaman çok da acılı olmuyordu bu ama Eva'nın payına en beteri düşmüştü. En yakın arkadaşıyla sevdiği adamın ihanetine uğramak yetmemişti, bir de arkadaşının sevdiği adamın

[59] Savina Yannatou'nun *Tin Patrida Mou Ehasa* adlı Rumca şarkısından. Bu şarkı Kazım Koyuncu'nun *Ben Seni Sevdiğimi* adlı şarkısıyla aynı melodiye sahiptir.

bebeğini taşıdığına şahit olmuştu. Çok zaman geçmeden yurt bildiği İstanbul'dan sürülmüş, senelerce bir ruh gibi yaşamış ve bu yaşına kadar hayatına kimseyi almadığı gibi ömrünü mahveden iki insanı da affedememenin yükü altında ezilmişti.

Eva hayata yenilmişti. Bir arkadaş ve bir sevgili gömmüştü kalbinin derinlerine. Bu da yetmemiş, anbean eksilmişti. Hâlâ nasıl ayakta durabildiğine, gülebildiğine, sevgi besleyebildiğine şaşıyordu insan. Tüm bunları bir başkası yaşasa ya yanarak küle döner ya da taş kesilirdi.

*Yaya*mı neden affetmediğini anlıyordum en başından beri. Ama içimde, Eva'nın tamamlanmamış aşkını hayatının kalanında biraz da olsa yaşamasını isteyen çocuksu bir yer, dedemi affedebilmesini dilemişti. Fakat artık görüyordum sugötürmez gerçeği... Şu anda ne çevirdiği belli olmasa da Adem Poyrazoğlu bir zamanlar bir görev adamıydı, vatanseverdi, senelerce ülkesine hizmet etmiş hatta bu uğurda hapse bile girmişti. Başka hiçbir şeyi de vatanı ya da görevi olduğuna inandığı sanrıları kadar sevmediği ve sevmeyeceği göz ardı edilemez bir gerçekti. Kendi oğlunu, yani babamı bile senelerce *-ta ki pişmanlıkla sınanana kadar-* inkâr etmişti. Şimdi onun bencilin teki olduğunu görmek beni şoke etmemeliydi. Fakat insan bazı şeyleri yaşamadan göremiyordu. Benim de seneler boyu zihnimde oturtamadığım bu durumu, silahların gölgesi üzerime düştüğünde anlamam gerekiyordu.

"Hazel..." diye mırıldandı Eva endişeyle. Fakat sorularına yanıt verebilecek takatim o anda yoktu.

"Özür dilerim, Eva," dedim bir nefeste, ansızın.

"Ne için, *louloúdi mou*?"

"Seni onunla karşı karşıya getirdiğim için..." dedikten sonra konsoldaki fotoğraflara bakarak ekledim. "Yaşadıkların için. Babam ve biz sana her daim bu yaşadıklarını hatırlattığımız için."

"Nereden çıktı bu şimdi, canım?" dedi Eva titreyen sesiyle. "Sizi çok seviyorum, biliyorsun bunu."

"Biliyorum," dedim buruk bir tebessümle. "Ama yine de şaşırıyorum. Dedem... O bile önemsemiyor bizi. *Yaya*m zaten nefret ediyor bizden."

"*Yaya*n..." dedi Eva kaşları çatılırken. "Onun herhangi bir kişiye sevgi besleyebildiğini sanmiyorum."

"Sana karşı da mı öyleydi?" Güç bela yutkundum. "Eskiden... Siz arkadaşken..."

"Değildi. Neşeliydi, cilveliydi, girdiği her ortamda dikkatleri üzerine çekerdi." Elini konsolun üzerinde, resimlerle dolu çerçevelerin önünde gezdirdi. "Beni de bu yüzden tutuyordu yaninda. Çok sonra anladim bunu.

Ben o kadar aşağı bir seviyedeydim ki onun gözünde, bu kendisini daha yüksekte hissetmesini sağliyordu. Ta ki..." diye devam etti. "Teğmen Adem Poyrazoğlu ona değil de bana âşik olana kadar." Derin bir nefes alarak daldığı geçmişten sıyrıldı. "Yani demem o ki canim... *Yaya*n Katerina Kardaras için duygular önemsizdir. O yalnizca kazanmaya bakar. Hep ama hep, her konuda üstün olmaya."

Babamın adını belki de bu yüzden Viktor[60] koymuştu. Kazanmak ya da üstün olmak onun için o kadar önemliydi ki en yakın arkadaşım dediği kadının sevgilisini ayartmış, üstüne üstlük ondan hamile kalmıştı. İkisi de suçluydu. Dedem de *yaya*m da... Bu olayda yalnızca iki kişi masumdu, onlar da Eva ve babamdan başkası değildi. Belki Eva da bunu bildiğinden hem babamı hem de bizi çok başka bir yerde tutuyordu.

"Ben gideyim," dedim daha fazla dedemle ilgili düşüncelerde boğulmak istemediğim için. "Burada olanlardan kimseye bahsetmezsen sevinirim, Eva." Kapıya yürüyecektim ama Eva'nın uyarısı beni aniden durdurdu.

"Hazel..." dedi elimi tutarak. "Başinda her ne sorun varsa... Bunu kendi kendine halletmeye çalişma, canim." Ben zorlukla yutkunurken o devam etti. "Baban var senin. Hem de kapi gibi arkanda. Bir *Yardim et, baba!* demene bakar. Çok seviyor seni, sizi... Ölür bile sizin için. Sen sadece bir şey saklama ondan."

"Biliyorum," dedim gözlerim dolarken. "Bizi çok sevdiğini biliyorum." Burnumu çektim. "Baş belası olarak görüyordur kesin ama arada sırada."

"Eh, o kadar da olur."

Eva haklıydı. Benim artık bir şeyleri babama söylemem gerekiyordu. Üstelik Tekin mevzusunu dedemden öğrenirse çok kırılır, üzülürdü. Dedem şu anda serseri bir mayın gibiydi hayatımın ortasında, ne zaman patlayacağı belirsizdi. Tekin'e sığınmıştım, evet ama büyükelçi konusu bir sonuca varmak üzereyken de daha fazla saklamamın anlamı yoktu. En kısa sürede babamla konuşup anlatmalıydım olan biteni, Tekin'in de bunu destekleyeceğine güvenim tamdı.

"Her şey için teşekkür ederim, Evamou," dedim ona sarılırken. "Yine ararım seni, olur mu?"

"Olur. Ara mutlaka." Beni sıkıca sararken kıkırdadı. "Hatta şu genç adami da getir bir dahakine yine."

"Tekin'i mi?" dedim şaşkınlıkla.

"Hı hı..." İç çekti. "Ah, çok da yakişikliydi canim. İnsanin gözü gönlü açiliyor."

---

[60] Viktor ismi çeşitli dillerde bulunmakta ve hepsinde *'galip gelen, zafer elde eden, fatih'* anlamına gelmektedir.

Dayanamayıp kıkırdadım. "Tamam, getiririm," diye yanıtladım. Haklıydı, çok yakışıklıydı, bunu inkâr etmeye bile kalkmadım.

Eva'nın evinden çıktığımda Kıvılcım'ın da sözleştiğimiz üzere oraya geldiğini fark ettim. İkinci bir araba eklenmişti arkaya, o aracın şoförüyle Cihan sohbet ediyorlardı. Kıvılcım ise öndeki arabanın yanındaydı, arkası bana dönüktü, hararetli bir şekilde telefonla konuşuyordu.

"*Cave*'de misiniz?" diyordu her kiminle konuşuyorsa. "Ben de geleyim mi? Tekin abime sorsaydın. İhtiyaç varsa geleyim."

Sokağa çıkan merdivenleri tırmanmayı bitirdiğim sırada duyduklarımla ansızın durdum. Tekin *Cave*'de miydi, ne zaman gelmişti? Kaşlarım çatılmış, uğursuz bir önsezi tüm vücudumu sarmıştı. *Yok canım!* Olamazdı. Daha dün mesajlaşmıştık, bugün akşama doğru geleceğinden bahsetmişti bana. Erken gelse haber verirdi, Kıvılcım muhtemelen duyduklarını yanlış anlamıştı.

Telefonu nihayet kapattığında sıkıntıyla etrafına bakındı ve yalnızca saniyeler sonra arkasına dönüp benimle karşı karşıya kaldı.

"Tekin geldi mi?" diye sordum beklemeden.

"Şey..." dedi ama kıvıramadı. "Gelmiş."

"Ne zaman?" dedim elim çantamın sapını sıkıca tutarken.

"Sabaha karşı..."

"Sabaha karşı?" dedim kaşlarım hayretle havalanırken. Saatlerdir *Cave*'de miydi yani? Bana neden haber vermemişti? Ya da neden direkt olarak eve gelmemişti? Nedenlerini bilmiyordum ama göğsüme hem kırgın hem de kızgın bir ağırlık çökmüştü. Benden bir şey sakladığı belliydi ve bunu hemen öğrenmem gerekiyordu. "Beni oraya götürür müsün, Kıvılcım?" diye rica ettim ondan. "Lütfen kimseye bir şey söyleme ama."

"Hazel... Yapamam," diye itiraz etmeye başlayacaktı ama izin vermedim. Ve yalnızca günler önce benimle paylaştığı şeyi ona hatırlatmadan edemedim.

"Beni çok sevdiğin birine benzettiğini söylemiştin," dedim kaşlarımı çatışımı engelleyemeden. "Onun hatırı için... Lütfen..."

Derin bir nefes alıp sıkıntıyla ofladı. "Şu anda gerçekten çok benziyorsun ona!" diye bıkkın bir tavırla söylendi.

"Cihan sorgulamaz ya da Tekin'e haber vermez, değil mi?"

"Benimle gidersen haber vermez."

"Sen de verme. Rica ediyorum." Tekin'in Ankara'ya erken varışını benden gizleme sebebi her neyse bunu o benim gelişimden haberdar olmadan kendim görmek istiyordum.

Nihayetinde yola çıktığımızda ben arka koltukta, Kıvılcım ise karşımdaydı. *Escalade* kilometreleri yutarken benim bakışlarım Kıvılcım'daydı. Telefonunu eline almamış, kimseye bir şey yazmamıştı. Göğsümde bir şeyler çalkalanırken anbean mantığımı da kaybetmek üzere olduğum gerçeği bir tokat gibi yüzüme çarptı. Ne göreceğimi bilmiyordum ama Tekin'in benden yine bir şeyler saklamasından hoşlanmamıştım. Sağlam bir sebebi olsa iyi olurdu yoksa bu defa hesap da sormayacak ve kulaklarımı her şeye tıkayacaktım.

Cave'in arka kapısından Kıvılcım'la birlikte girdiğimizde kimse bize hesap sormadı. Hızlı adımlarla yürüdüğümüz sırada koridordaki büyük aynadaki yansımama gözüm takıldı. Görüntüm kusursuzdu ama nedense ben öyle hissedemiyordum. Değersizlik hissiyle kuşatılmıştım, bununla nasıl başa çıkacağımı ise bilmiyordum.

Üstelik... Bunun için henüz sebebim yoktu. Tekin'in burada olduğunu bana söylememe nedenini öğrenmediğimi hesaba katarsam böyle hissetmem de saçmaydı. Ancak daha günler önce birbirimizden sakladığımız şeyler için kavga etmişken yeniden benzer bir şeyle karşılaşmak kabul etmeyi reddetsem de beni incitiyor, incittikçe de öfkelendiriyordu.

Koridoru bitirip merdivenlere ulaştığımızda Kıvılcım, "Tekin abimin ofisi en üst katta," diye mırıldandı. "Ben buraları kolaçan edeyim. Sen direkt çık. Zaten tek oda var. Kolayca bulursun."

"Tamam," dedim başımı sallayarak. Kıvılcım koridorun sağından dönüp kaybolurken ben de merdivenlere doğru adımladım. Gürültü yapmamaya çalışarak ikinci kata vardım. Bir kat daha çıkmam gerekiyordu görebildiğim kadarıyla. Fakat tam merdivenlere yönelecekken konuşarak gelen adamlarla öylece kalakaldım.

Yakalanıp önden Tekin'e haber gitmesi ihtimalini göze alamadığımdan hızla merdivenlerin köşesine sindim. Ancak kulaklarıma dolan sözcükleri işitmeyi asla beklememiştim.

"Cemre Hanım gelmiş," dedi adamlardan biri diğerine. "Abimin ofiste anda!"

Onlar önümden geçip giderken ben öylece donakaldım. Koridor sessizleşti, bense zihnimde durmaksızın yankılanan cümlelerle ne yapacağımı şaşırdım. Ben günlerdir onu beklerken, akşam çıkacağımız yemeğin heyecanıyla ne yapacağımı şaşırırken Tekin'in burada eski sevgilisiyle görüşmesine hazırlıksızdım. Ansızın damarlarımda fokurdamaya başlayan öfke bana kılavuz olduğunda hızla toparlandım.

Gözlerimi hayal kırıklığı ve hiddetin birbirine karıştığı nemden bir perde kaplasa da aldırmadım. Az önce duyduklarıma rağmen Tekin'in yanına gidecek hâlim yoktu, bir an önce buradan çıkmalıydım.

Çabucak merdivenleri geri indim, Kıvılcım'la geldiğimiz yoldan yürüdüm. Aşağıda boş koridorla karşılaşmak o gün sahip olduğum tek şanstı, kimseye yakalanmadan çıkış kapısına ulaştım. En nihayetinde *Cave*'in ağır arka kapısını iki elimle zar zor iterek açtım ve kendimi dışarıya attım. Neyse ki herhangi bir koruma ya da araç yoktu görünürde. Arkama dahi bakmadan ana caddeye vardığımda önümden geçen ilk taksiyi durdurarak bindim.

Saniyeler sonra taksi Ankara trafiğinde ilerlerken dakikalardır sürdürmeye çabaladığım sakinliğim de bitti. Nasıl da aptal duruma düşürmüştüm kendimi! Beyefendi eski sevgilisiyle yapacağı görüşmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki mesajıma cevap vermeye ya da geldiğinden haberdar etmeye tenezzül bile etmemişti.

Ansızın aklıma gelen şeyle *Yalancı!* diye geçirdim içimden sinirle. Bir de günler önce... *Cave*'de yaşadığımız o tutkulu anlar arasında oraya gelen ilk ve tek kadın olduğumu söylemişti. O an farkına vardım ki şimdiye dek Cemre'nin ismini duymak hiç bu denli delirtmemişti beni. Bu zamana kadar hissettiğim, yalnızca Cemre'nin Tekin'in eski sevgilisi olmasının yarattığı sinir bozucu bir gerginlikti. Fakat şimdi... Tekin'in mekânına gelebilecek rahatlıkta olduğunu bilmek, üzerine de geçmişte nasıl bir ilişki yaşadıklarına dair bilgi sahibi olmamak beni öfke dolu bir uçurumun kıyısına itmişti.

Ellerim hınçla üzerimdeki kabanın kumaşına saplandı. Kıskançlığın gölgelediği mutsuzluk, pimi çekilmiş bir bomba gibi kalbimin tam ortasında patladı. Parçaları etrafa saçılırken geride durmadan kanayan bir yara bıraktı. Belki de beni öpmesine izin vermemem, bu kadar pervasız davranmamam lazımdı. Ama hayır... Bundan pişman olduğum yalanını söylemek kendime haksızlıktı her şeyden önce. Pişman değildim, evet ama daha ötesi de olmayacaktı. Yapılacak tek şey vardı bundan böyle. O da yaşananların hiç önemi yokmuş gibi davranmak ve kendimi umursamazlık kalkanının ardına saklamaktı.

Çantamdan bir melodi yükselince açıp telefonumun ekranına baktım. Demek haberi olmuştu, Tekin arıyordu, elbette yanıtlamayacaktım. Telefon

nihayet sustuğunda ekranda bir cevapsız aramayla bir mesaj vardı. Mesajı açtım, Serdar'dandı. Önceki mesajına yanıt vermediğim için *"Hazel?"* yazmıştı.

Kısacık bir an davette olduğu gibi gözümü, Lazarenko'yla dans etmeden hemen öncekine benzeyen bir hırsın bürümesini bekledim ama umduğum olmadı. İntikam alma isteğimi içimde bir yerlerde aradım ama bulamadım. Değersizlik hissi dört bir yanımı kuşatırken mesajı kapattım. Tekin'in yardımını istemeyecektim artık. Başıma gelen her şeyi babama anlatacak ve olan biten hiçbir şeyi Hazar'la paylaşmaması konusunda da onu ikna edecektim. Eva haklıydı, benim arkamda dağ gibi babam vardı. Ailem zarar görecek endişesiyle bunca zaman debelenip durmuş, battıkça batmıştım. Artık her şeyi halletmesi için babama güvenmem lazımdı.

O sırada taksici, "Hanımefendi, nereye gidiyoruz?" diye sorunca Tekin'in evinin adresini söylemek zorunda kaldım. Fakat yalnızca saniyeler sonra telefonuma gelen yeni mesaj tüm kararlarımı yerle bir etmeye yetti. Mesaj, numarası kayıtlı olmasa da ezbere bildiğim Tehditçi'dendi ve kısacık bir uyarıdan ibaretti.

Gönderen: 05.....
Tik tak!⏳

Bunun ne demek olduğuna kafa yormaya çalışsam da beynim durmuştu sanki. Zamanın doluyor demeye mi çalışıyordu? Bunun peşinden bir hamle mi gelecekti? Bu mesajın Serdar'ın da dâhil olduğu davayla bağlantısı var mıydı peki?

Mesajı Tekin'le paylaşmak istedim ama dakikalar önce işittiklerim elimi kolumu bağlamıştı. Üstelik elimde tuttuğum telefonun ekranında Tehditçi'den gelmiş, anlamını bilmediğim bir mesaj dururken Tekin'i düşünmenin de sırası değildi. Ailem söz konusuyken önce davada neler olduğunu öğrenmem, peşindense mesajın anlamını çözmem gerekliydi. Ve bu, yalnızca saniyeler sonra Serdar'ın mesajına "Neredesin?" diye yanıt vermemin başlıca nedeniydi.

Serdar'ın gönderdiği adrese ulaştığımda etrafıma bakındım. Şık bir restorandı. Gündüz vakti olmasının da etkisiyle henüz kalabalıklaşmamıştı. Köşedeki bir masada oturan Serdar beni görür görmez ayağa kalktı. Ben

yanına yaklaşınca öpmek için yanağıma uzandı ama benim engelleyişimle karşılaştı. Sanki Tekin'le sözlere dökülmüş bir ilişkim varmış gibi saçma sapan bir sadakat duygusuyla kuşatılmam kadar anlamsız bir şey olamazdı.

Çıkarttığım kabanımla çantamı sandalyeye bıraktığım sırada, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim," dedim mesafeli bir tonda. Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Sen nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler." Yanımıza garson gelince konuşmamız yarıda kaldı. "Ne yersin?" diye sordu Serdar.

"Bir şey yemeyeceğim," dedim net bir şekilde. "Kahve yeterli."

"Bu kadar da mı hatırım kalmadı?" dedi bu kez. Kahverengi gözlerindeki, benden empati bekleyen ifadeyi görünce istemsizce kaba davrandığım gerçeği de yüzüme tokat gibi çarptı. Fakat daha bugün Tekin'le yemeğe çıkmanın hayalini kuruyorken şimdi yalnızca mecburiyetten bile olsa Serdar'ın karşısında oturmak beni hırçınlaştırmıştı.

"Tamam," dedim bu hislerden sıyrılmaya çalışarak. "Yerim bir şeyler."

Serdar hafifçe gülümseyip garsona döndü. Ben siparişimi söyledikten sonra kendi istediklerini de paylaşınca garson uzaklaştı.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Serdar suyundan içtikten sonra.

"Çok ısrar ettin," diye yanıtladım. Dan diye büyükelçi mevzusunu soramazdım.

"Evet," dedi Serdar. "İnsan, hayatında kıymetli bir şey bulunca kaybetmemek için her yolu deniyor."

"Sen beni bulmadın, Serdar," dedim kararlı bir tavırla. "Bizimki gerçek bir ilişki bile değildi. Nasıl başladığını unutmuş gibisin."

"Unutmadım elbette. Ama bir şekilde başlamış olması da yetiyordu bana." Telefonu titreşince sözü yarıda kesildi. Telefonuna bir mesaj gelmiş, okur okumaz kaşları çatılmıştı.

"Önemli bir şey mi?" dedim laf almak ister gibi. Fırsat ayağıma gelmişti, kaçıramazdım.

"Şu dava... Büyükelçi için toplanan heyette olacağım demiştim ya." Başımı sallayınca ara vermedi. "Cinayeti Çeçen bir örgüt üstlendi. Balistik inceleme de devam ediyor ama bu iş buradan dönmez tabii."

"Eee ne güzel işte! Failler bulunduysa daha ne istiyorlar ki?" dedim bozuntuya vermeden. Nezaketen soruyormuş gibi davranıyordum ama içimde kaynayan bir merak vardı.

"Açıkçası nasıl bir sonuç çıkmasını beklediklerini hiçbirimiz anlayamadık. Resmen olayı Çeçenlerin üstlenmesinden memnun değiller. Onurları kırıldı herhâlde. Bu kırılan onurlarını da bizi süründürerek onarmaya çalışıyorlar."

"Nasıl yani?"

"Bir süre oyaladı bizim taraf bunları. *Silah balistikte, inceliyoruz* falan diye. Süreç bir tık uzadı. Onun cezalandırması işte. Isıtıp ısıtıp bunu önümüze koyunca da davada bir arpa boyu yol gidilemez oldu. Zaten Çeçenler suikastı üstlenince gidilecek bir yol da kalmadı. Çok başlarına buyruk hareket ediyorlar ve çok da fazla taviz veriliyor maalesef. Ben bu şartlarda çalışamam. Bunu da söyledim zaten. Heyette yer alamayacağımı paylaştım. Onunla ilgili darlayıp duruyor bakanlık işte."

"Ne dediler peki sen çekilmek isteyince?"

"Ruslar da bizim bakanlık da memnun kalmadı tabii. Anlayacağın ben artık kamu kurumlarıyla çalışmaktan biraz yoruldum, Hazel. Kendi ofisimi açmayı düşünüyorum. Bu davaya da başka avukat mı gelir, bilemiyorum. Ama bence zaten Çeçenler üstlendiği için bizim taraf da daha fazla araştırma yaparak vakit kaybetmek istemiyor. Kısa sürede kapanır bu mesele diye tahmin ediyorum."

Serdar'ın mesajını aldığım andan beri hissettiğim korku nihayet dinerken daha fazla davayla ilgili görünmemeye çabaladım. Anlaşılan kuşkularım boşaydı, Rusların yakın zamanda Çeçenlerin suçu üstlendiğini kabullenmekten başka çareleri kalmayacaktı. "Nerede açmayı düşünüyorsun ofisi?" dedim aslında hiç merak etmediğim hâlde.

"Hem burada hem de İstanbul'da."

"Anladım," dedim çok sorgulamadan. "Hayırlısı olsun senin için."

O sırada yemeklerimiz gelince sustuk. Tabaklarımız önümüze bırakıldı. Ben salata söylemiştim, Serdar ise etli bir şeyler sipariş etmişti. Tam ilk lokmamı alacakken "Hayırlısı sen yanımdayken olsaydı benim için keşke," diyerek beni durdurdu.

"Serdar," dedim uyarıyla. "Çok defa konuştuk bunu." Derin bir nefes aldım. Daha ne kadar dürüst olunurdu, bilmiyordum ama artık bunu yapmalıydım. "Ben..." dedim anlayışlı bir tonda. "Bir şey hissetmiyorum sana karşı, hiçbir zaman hissetmedim."

"O adama mı hissediyorsun?" diye sordu. "Hani şu evinde gördüğüm..."

"Bunu seninle konuşamam." Kendime bile itiraf edemezken Serdar'la paylaşacak değildim. Üstelik artık önemi de yoktu; Tekin kapalı kapılar ardında, ben gelişini beklediğim hâlde, eski sevgilisiyle görüşürken ona bir şey

hissederek kendimi küçük düşüremezdim. "Bence daha fazla yormayalım birbirimizi. Arkadaşlığımız her zaman baki, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi sıkıntıyla. "Dayımı sizin şirketle ilgili ısrarından vazgeçirdim. Bir daha zorlamayacak. Ben de ne zaman ihtiyacın olursa yanındayım." Yüzüme dikkatle baktıktan sonra elime uzanıp sıkıca tuttu. "O adamı hiç gözüm tutmadı benim," dedi ben elimi çekemeden. "Çok tehlikeli birine benziyor, Hazel. Lütfen dikkatli ol!"

Aynı anda arkamızdan gür bir ses yükseldi. "Aynen öyle!" diyen sesin sahibi ortalığı ateşe verecek kadar öfkeliydi. Tekin gelmişti. Birkaç adımda yanımıza varınca Serdar'ın tuttuğu elimi çarçabuk çektim ve oturduğum yerde şaşkınlıkla dikleştim. Beni nasıl bulabilmişti? "Tehlikeli bir adamım, doğru bildin, Serdar Akdağ!" dedi iki elini mekânın hâkimi gibi masamıza yaslarken. Gözleri bir an bile beni bulmamış, tehditkâr bakışları yalnızca Serdar'ın üzerine dikilmişti.

"Nasıl buldun beni?" diye sordum içim fokur fokur kaynasa da buz gibi bir sesle.

Başı ağır ağır bana döndü, boynunu hafifçe sağa kırdı. Dudakları dümdüz, yüzü ifadesiz olsa da bakışlarındaki öfke çoktan tutuşmuştu. Eski sevgilisiyle görüşüyordu hâlbuki. Buraya kadar neden zahmet etmişti?

"Çok zor olmadı," diye yanıtladı beni. Öyle deyince zihnime küçük bir şüphe tohumu ekildi. Beni takip mi ettiriyordu? Ama kimseye görünmeden çıkmıştım mekândan. Yoksa... Telefonuma ben uyurken bir şey mi yüklemişti? Yoo... Bunu yapmış olamazdı, o kadar uzun boylu değildi. Ama asla emin olamazdım. Anlaşılan yine telefonumu değiştirmem gerekecekti. Çatık kaşlarımın altından attığım rahatsız bakışlar onu olduğundan daha sinirli bir hâle getirmiş olmalı ki kolumdan tuttu ve ayağa kalkmamı sağlarken başıyla çıkışı gösterdi. "Hadi, Hazel!" dedi buyurgan bir tonda. Öfkesinin yakıcı dumanları sesinin her yerindeydi. "Gidiyoruz buradan."

"Henüz yemeğimi bitirmedim," diye itiraz ettim ona, tam karşısında dururken. Aslında içimden gelen bu değildi ama sanki tüm kontrol hırçın ve kıskanç yanımın ellerindeydi.

Tekin'in dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. Az önce kolumu tuttuğu elini kaldırdı, başparmağını dudağının kenarına sürtüp sesli bir şekilde güldü. Etrafına öyle tekinsiz bir hava yayıyordu ki belki yerimde başkası olsa bu tavrı karşısında zorlukla yutkunurdu. Ama ben bir başkası değildim, kimseden de korkum yoktu. Tekin bu tavırlarıyla gözdağı verebileceğini, bana her istediğini yaptırabileceğini sanıyorsa çok yanılıyordu.

"Sana ne demiştim, Hazel?" dedi kendinden emin bir tonda. "Başka bir adamla yemek yemene izin vermekle alakalı... Hatırladın mı?"

"Hatırladım," dedim çenemi hırçın bir tavırla havaya dikerek. "*Bir erkek kadınını, başka bir adamla bir yemek masasında baş başa bırakmaz,* demiştin. Fakat senin unuttuğun bir şey var, Tekin." Dudaklarımı küstah bir gülüşle kıvırırken yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Ben senin kadının değilim."

"Hazel istemediği müddetçe hiçbir yere götüremezsiniz onu," diyerek diklenmeye çalıştı Serdar oturduğu yerden kalkarken.

"Hadi ya!" dedi Tekin alayla. "Kim engel olacak bana? Sen mi?"

Restorandakilerin bizi süzdüğünü anladığımda gergince bir etrafıma bir de Serdar'a baktım. Tekin'in yoldan çıkarsa Serdar'a zarar verebileceğinin farkındaydım. Eğer direnirsem rezillik çıkacaktı. Onunla birlikte hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu ama bu konuşmayı restoranın dışında yapmak o anda benim yararımaydı.

"Önemli değil, Serdar." Kabanımı üzerime geçirip çantamı koluma taktım. "Başka zaman devam ederiz bu yemeğe," diye devam ettim hınçla. "Tekin'in acilen konuşması gereken bir şey var anlaşılan. Biz bir konuşalım, ben de sonra evime gideceğim zaten." Son sözlerimi Tekin'in gözünün içine baka baka tamamlamıştım.

"Seni yalnız bırakmam, Hazel," diyerek öne doğru adım attı Serdar. Tekin'in dudaklarındaysa tahammülsüz bir tebessüm belirdi. Öfkesi raydan çıkmak üzereydi, bu çok belliydi. Fakat bunun için dışarıya adım atmamızı bekleyecekti.

En önde ben, arkamda Tekin, onun arkasında ise Serdar hızla restorandan çıktık. Mekânın hemen önünde Tekin'in kendisi gibi tekinsiz görünen gri *Aston Martin*'i vardı. Etrafında ise üç *Escalade* duruyordu, adamları restoranın önünü kapatmıştı.

Tekin, Cihan'a bakıp küçük bir baş hareketi yaptıktan sonra Cihan hızla restorana girdi. Bu ne demekti şimdi? Bakışlarım Cihan'ı takip edince gerçek de kafama dank etti. Serdar muhtemelen buradaki sorun çözülünce içeri girip hesabı ödemeyi planlamıştı ama Tekin bir adım öndeydi her zamanki gibi.

"Evet," dedim kollarımı göğsümde bağlarken. "Seni dinliyorum."

"Dinleyeceksin ama burada değil," diye cevapladı beni. *Aston Martin*'in kapısını açmıştı, binmemi bekliyordu. Çok beklerdi! Onunla şuradan şuraya gitmeyecektim.

"Burada dinleyeceğim!" diye diklendim. "Seninle bir yere gelmek gibi bir niyetim yok. Hatta buradan direkt kendi evime gideceğim."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Fakat ifadesindeki şey gülümseme değil apaçık bir uyarıydı. "Hazel..." dedi buzdan bir cehennemi andıran sesiyle. "Sabrımı zorluyorsun."

"Ne olur sabrın zorlanırsa?" dedim alay eder gibi. "Ne yapabilirsin ki sen bana?"

"Bunu daha önce de sormuştun," diye mırıldandı. "Ben de sana *dene ve beraber görelim ne yapacağımı* demiştim."

O *karaoke* barın daracık koridorunda yaşadığımız yakıcı andan söz ediyordu. Zaten unutmamıştım ama her fırsatta her anımızı hatırlatıyor ve bir şeylerle başa çıkma ihtimalimin de önüne geçiyordu. Düşünmek istemiyordum aramızda yaşananları. Eski sevgilisiyle gizlice görüşmüş olması içimde yeni yeni tutuşan bir şeylerin tenimi yakmasına neden oluyordu. Ve o anda anlıyordum ki bir ateşin içinde tek başına yanmak çok zordu. Ne sönmesi mümkündü ne de içten içe külleniyordu.

"Denedim işte! Göster ne yapabileceğini!" diye inatla üzerine gittim.

Arabanın kapısını iyice araladı, başıyla işaret etti. "Göstermemi istemezsin. Bin şimdi şu arabaya!"

Kaşlarım çatılmıştı, bana emir verişi isyankâr yanıma sertçe inen bir kamçıdan farksızdı. "Binmiyorum. Seninle hiçbir yere gelmeyeceğim."

"Geleceksin."

"Asla!"

"Asla çok iddialı bir sözcük," diye yanıtladı beni. Kısa bir an dikkatini restoranın önüne çevirdi. Bakışını takip ettiğimde Serdar'ın hâlâ orada beklediğini gördüm, muhtemelen Tekin'den çekinmişti. "Eğer şu anda yaşadıklarımızın acısını, şu korkak heriften çıkarmamı istemiyorsan itiraz etmeyi bırakırsın. Yaparım çünkü, Hazel!" derken gözlerinde hiddetin alevleri vardı. "Yemin olsun, bugün buraya, o herifin yanına kaçıp geldiğin için onu yakarım!"

"Ne yapacakmışsın ya? Sanki ben keyfimden geldim buraya?"

"Konuşmayacağım, o kesin. Bence sen de burada bir rezillik çıkmasını istemezsin." İyice uzamış sakallarını ovuşturdu. "Ya da konuşabilirim de!" dedi tehdit edercesine. "Ama kendi dilimde!" Cevap vermediğim her an çenesi kasıldı, şakağındaki damar kalınlaşıp atmaya başladı. "Şimdi... Bin şu arabaya, Hazel!" dedi ağır ağır.

Merdivende bir hareketlenme olunca bakışları bir kurşun kadar hızlı bir şekilde oraya çevrildi. Serdar muhtemelen yanıma yaklaşmış ama ayakları olduğu yere çivilenmişti. Önce Tekin'in bakışlarında gördükleri onu durdurdu sandım fakat öyle değildi. Tekin'in bir eli yanımıza kadar gelen

Serdar'ın yakasına yapışmıştı, bundan bir adım ötesi Serdar'ın yumruğu suratına yemesiydi.

"Tekin ne yapıyorsun?" dedim etrafıma bakınarak. Tekin'in adamları istiflerini bile bozmamıştı. Elimi koluna uzatıp Serdar'ı onun tutuşundan kurtarmaya çalıştım ama boşunaydı.

Serdar'ın yüzüne doğru "Geçen gün sana yakında beni tanıyacağını söylemiştim," diye neredeyse tısladı. "Eğer bir daha... Seni Hazel'in yakınında görürsem... O zaman tanışacağız." Yakasındaki elini serbest bıraktı ama bu sırada Serdar'ı da geriye doğru itmeyi atlamadı. "Ve emin ol, bugünü mumla arayacaksın, Serdar Akdağ. Yaz bunu kafana!"

Kaşları çatılan Serdar'ın cevap vereceğini anladığım anda pes etmek zorunda kaldım. Tekin'in Serdar'a herhangi bir şekilde şiddet uygulamasını kaldıramazdım. "Tamam," dedim süratle ikisinin arasına girerken. "Allah kahretsin, biniyorum! Tamam!" Elimi Tekin'in göğsüne dokundurup onu arabaya ilerlettim. Ve ben de arabaya yaklaştıktan sonra Serdar'a alt yazısı *'kusura bakma'* olan bir bakış fırlattım.

Yolcu koltuğuna oturduğumda Tekin dudaklarındaki zafer gülüşünü saklamadan kapımı kapattı. Serdar'a kısa bir bakış attıktan sonra direksiyona geçti ve arabayı çalıştırdı. Motorun sesi duyulup araç hızını arttırarak uzaklaştığında Serdar hâlâ restoranın kapısındaydı. Benim bakışlarımsa akan yoldaydı. Zihnimde ondan asla bir açıklama istemeyeceğim düşüncesi varken aramızda patlamaya hazır bir bombanın ilk *tik tak*ları duyulmaya başlamıştı.

Gergin araba yolculuğumuz malikânenin önünde son bulduğunda Tekin'i beklemeden hızla eve girdim. Arkamdan aynı süratle geldiğini ise yukarı çıkan merdivenlere ulaştığımda anlayabildim.

Kollarımdan tutup beni merdivenlerin başında durdurdu. "İlk fırsatta o herifin yanına neden gittin?" diye âdeta dişlerinin arasından konuştu.

Bana utanmadan hesap soruşunun içimde yarattığı öfkeye kapılmamaya çalıştım. Çünkü biliyordum ki kendimi frenlemezsem Cemre konusunu ağzımdan kaçırırdım. "İlk fırsatta Serdar'a gittiğim falan yok," dedim çenemi havaya dikerek. "Büyükelçi davasının karıştığıyla ilgili mesaj atınca neler olduğunu merak ettim. Gitmişken de aramızdaki her şeyin çoktan bittiğini açıkça anlattım yine. O devam etmek istemesine rağmen..."

"Devam etmek istemesine rağmen?" Gözlerini kısa bir anlığına kapattı. Sanki içinde dizginlemeye çalıştığı vahşi bir hayvan vardı. "Seninle ilgili hiçbir şey istemesine izin vermem, Hazel," dedi gözlerini yeniden araladığında. "O herif bir daha senin yanına yaklaşırsa bu kadar sakin kalmayacağım. Yemin ederim, bir daha sana dokunduğunu, elini tuttuğunu görürsem bu defa cezasını vereceğim. Eğer daha ileri giderse başına gelecekleri kendi dilimde anlatmazsam namerdim!"

"Hangi hakla?" dedim sözleriyle çileden çıkarken.

Aynı saniyelerde çenemi kavrayan iri el hazırlıksız yakaladı beni. Boştaki eli belimi kavradı, çenemdeki eli yüzümü kendine çekti, dudaklarımı dudaklarının arasında hapsetti. Belki saniyeler sürmüştü öpüşü. Belki de saatler göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Zaman mefhumunu iyiden iyiye yitirdiğim anlarda, dili ıslak ağzımın içine sızdı, hemen peşindense alt dudağımı hafifçe dişledi. Belki onu itmeliydim ya da ondan uzaklaştırmalıydım kendimi. Fakat ellerinin sertçe dokunuşuna, hükmeder gibi tutuşuna direnmek için sağlam bir irade gerekliydi.

Dudaklarını nefes nefese benimkilerden ayırdığında, "Bu hakla!" diye yanıtladı beni bıçak gibi keskin bir tonda. "Seni böyle öpmek o hakkı veriyor bana. Senin de kollarımda eriyerek bana karşılık vermenin bir anlamı olmalı."

Kollarında eridiğimi inkâr etmek anlamsızdı. Kor rengi gözlerine baktım, o gözlerde kaybolmak çok kolaydı. Alevden bir deniz gibiydi bakışları. Fakat vadettiği huzur değildi; daha sarsıcı, daha yakıcı bir şeydi, sanki bir tür tuzaktı. Bir adım atsam âdeta ellerimi kollarımı bağlayacaktı. Ama ben tutsak edilemezdim, bu benim doğama aykırıydı.

"Her öptüğün kadını bu kadar sahipleniyor musun?" diye sordum alay eder gibi. Dudaklarımı yalamak, oradaki Tekin'e ait tadı almak için deliriyordum ama ona karşı hissettiğim kızgınlık beni ele geçirmişti.

"Hayır. Ama beni sahiplenmesini deli gibi istediğim bir kadını ilk kez öpüyorum. Ondandır belki," diye yanıtladı beni.

Söyledikleri ansızın öfkemin zincirlerini paramparça etti. O andan sonra dudaklarımdan fırlayan sözcükleri tutamayacağım belliydi. "Ya senin eski sevgilin daha bugün *Cave*'deydi! Senin ofisinde! Sen gizli kapaklı onunla görüşüp hâlâ nasıl bunları söyleyebiliyorsun bana? Bir de hesap soruyorsun utanmadan!"

"Ne saçmalıyorsun sen, Hazel?" diye bağırdı çatık kaşlarının altındaki bakışları bendeyken. Fakat ansızın yükselen telefon sesi yüzünden sözlerinin devamını getiremedi. Ben hışımla çantamdan telefonumu çıkardığım sırada, Tekin'in zerre değişmeyen bakışları da üzerimdeydi.

Ekrandaki numarayı gördüğüm an kaşlarım çatıldı. "Tehditçi arıyor," dedim sesimin titreyişine engel olamadan. "*Tik tak* yazdığı bir mesaj atmıştı bugün ben *Cave*'den çıktığımda. O panikle gittim ben Serdar'la görüşmeye. Mesajın davayla bir ilgisi olabilir diye."

Az önceki kavgamız hızla etkisini yitirirken Tekin'in de ansızın duruşu değişti. Ben, "Bir şey olacak..." dedim ama Tekin hiç paniklemedi.

"Hoparlöre al," diyerek yapmam gerekeni hızla özetledi.

Vakit kaybetmeden telefonu açıp hoparlöre aldım. Artık tanıdık gelen o mekanik ses kulaklarıma dolduğunda işiteceklerime ömrümün sonuna kadar kendimi hazırlayamazdım.

"Geçmiş olsun, Hazel!" diye başladı sözlerine. Sesinde buram buram alay vardı.

"Yine ne istiyorsun benden?" dedim bıkkın çıkmasına özen gösterdiğim bir tonda. Korkumu ona hissettirmemek kendimce ördüğüm bir kalkandı.

"Yok, bir şey istemek için değil, haber vermek için aradım," dedi rahat bir tonda. "O günleri geçtik. Önce bir şey isteme devrini geride bıraktık. Artık başına gelecekleri canlı bir şekilde izleyeceğin aşamadayız."

"Çok duydum bu tehditlerini," dedim sağlam durmaya çalışarak. Bakışlarım Tekin'deydi. "Bunların beni korkutacağını mı sanıyorsun?"

"Haşa!" diye dalga geçti Tehditçi. "Sen çok cesur bir kadınsın. Gemide beni gözünü bile kırpmadan vurduğunda göstermiştin bu cesaretini."

Söylediği sözler Tekin'in evinin koridorunda bir çığlık gibi yankılanırken kaskatı kesildim. Panikle yüzüne baktığım Tekin'in bakışları ışık hızıyla bana çevrilmişti, soru işaretleriyle dolu ifadesi şok içindeydi. Yalnızca Tehditçi'yi vurduğumu değil, gemide olduğumu da tek bir cümleyle öğrenmişti. Üstelik artık bir silahı ateşlediğimi bilen ilk ve tek kişiydi. Derin bir nefesle doldurdum ciğerlerimi. Günlerdir zayıf görünmemek, orada yaşadığım dehşeti bir nebze olsun silebilmek uğruna söylediğim yalan bir çırpıda karşıma dikilmişti.

Bu saatten sonra inkâr etmenin anlamsızlığı yüzüme tokat gibi inerken "Sadece ayağını sakatlamam yetmemiş ama sana," diye diklendim. "Bir dahakine daha iyi isabet ettirmeliyim."

"Başına bugün açtığım dertten kurtulabilirsen elbette deneyebilirsin, Hazel."

Bu sözler Tekin'in tepkilerine odaklanmamı engelledi. "Ne derdiymiş o?"

"Az önce," dedi Tehditçi. "Bir silahlı saldırı gerçekleşti. Sizin gemiden çıkan silahlarla. Kızılay'ın göbeğinde. Haberin yok mu yoksa?"

İşittiklerimle bir an başım döner gibi olunca istemsizce Tekin'e tutundum. "Ne silahlı saldırısı?"

"Haberlerden görürsün artık. Gerçi haber izleyecek vakit bulacağını sanmıyorum." Gür bir kahkaha attı. "Bu gece..." diye mırıldandı bir an sonra. "Baban tutuklanacak, Hazel. Az önceki saldırının sorumlusu, azmettiricisi olarak. Bundan emin olabilirsin." Bakışlarım Tekin'e odaklandığında Tehditçi durmadı. "Ve ondan sonra sıra ikizine gelecek."

Tekin onu daha fazla dinlememe izin vermeden, elimden telefonu kaptığı gibi hışımla kapattı. "Seni bir elime geçireyim! Ecdadını sikeceğim!" derken elinde benim telefonumla salona doğru yürüyüp televizyonu açtı. Yüzünde sesine sinen hiddetin ilk belirtileri vardı.

Televizyonu açar açmaz bahsedilen saldırının haber kanalındaki görüntüleri ekrana yansıdı. Bir mekâna giren birkaç silahlı adam, rastgele ateş ediyorlardı. Can kaybı olup olmadığına dair bilgi yoktu ama istihbarattaki silahlar henüz değişmediği için bu zaten bittiğimiz anlamına geliyordu.

"Tekin..." dedim midem dehşetin sancılarıyla burulurken. "Babamı tutuklayacaklar." Nefes alamadığımı hissedince boğazlı kazağımın boyun kısmını gevşetmeye çalıştım. Boğuluyordum. O karanlık denizde boğulmamıştım ama şu anda boğulduğumu hissediyordum. "Bütün çabam, içine atıldığım bütün tehlike boşa gitti."

Hâlimi görür görmez yanıma gelen Tekin omuzlarımdan tuttu. "Nefes al, Hazel! Hiçbir şey olmayacak. Nefes al!"

"Alamıyorum," dedim kendime engel olamadan. "Boğuluyorum." Gözlerimden akan yaşlar yanaklarıma düşüyor, oradan çeneme süzülüyordu. Yüzümü avuçlarının arasına aldığında bile içimdeki korku azalmıyor, gitgide daha çok büyüyordu.

"Babanı ara çabuk," dedi soğukkanlılıkla. "Nerede olduklarını öğren."

Sözlerine itaat ederek başımı salladım ve babamı aradım. Birkaç saniye sonunda kulağıma ulaşan otomatik sesle gözlerimi hayal kırıklığıyla kapattım. "Telefonu kapalı," dedim dudaklarımdan fırlayan hıçkırığa engel olamadan. O, yapacağım bir sonraki şeyi söylemeden hemen annemi aradım. Aynı şey onun telefonu için de geçerliydi, ikisi de telefonlarını kapatmışlardı. "Anneminki de kapalı," dedim isyanla. "Ne yapacağım şimdi?"

"Ben yapacağım!" diye düzeltti beni. Gür sesi fazlasıyla kendinden emindi. "Hiçbir şey olmayacak," dedi beni yalnız bırakmayacağına söz verir gibi. "Sadece sakin ol! Kendine zarar veriyorsun bu şekilde."

"Elimde değil. Babam tutuklanırsa-"

"Tutuklanmayacak," deyip sözümü kesti. "Söz veriyorum." Gözlerimin en içine sabitlediği bakışlarına sanki beni koruyacağına dair ettiği yeminin gölgesi sinmişti. "Bana güvendiğini söylemiştin. Değişti mi bu?"

Değişmemişti. Bugün hissettiğim öfkeye rağmen ona olan güvenim bir gram bile eksilmemişti. Bu delilikti belki. Uğultulu, sert bir rüzgâr esen tepenin ucunda, uçuruma düşeceğini bile bile öylece kolların açık beklemekti. Ya da ateşin üzerinde yalın ayak yürümek gibiydi. Belki de karanlık, derin bir denizin ortasında alabora olmakla eş değerdi. Ama yine de... Tekin'e güvenmek korkutmamıştı beni. Belki ben de fırtına olduğumdandı bu cesaretim ama Tekin'in sahip olduğu güç de yabana atılacak gibi değildi.

Ben değişmediğini anlatmak ister gibi başımı iki yana sallayınca "İstanbul'daki evinizin telefonu var mı?" diye sordu beni anda tutmaya çalışarak. "Orayı ara!"

Hemen aradım. Evdeki görevlilerden biri yanıtlamıştı, sesi tanıdıktı. "Alo, Şükran abla!" dedim endişemi hissettirmemeye çalışarak.

"Hazel, canım benim. Nasılsın?"

Hoşbeş yapacak vaktim yoktu. "İyiyim, Şükran abla. Annemler nerede?"

"Atina'ya gitmek için çıktılar, canım," diye yanıtladı beni. "Uçağa binmişlerdir çoktan."

"Tamam, sağ ol," diyerek sohbeti uzatmasına izin vermeden kapattım. "Atina'ya gidiyorlarmış," dedim Tekin'e dönüp.

"İyi. Biz de Atina'ya gidiyoruz o zaman," dedi tereddütsüz.

"Ya havaalanında tutuklanırsa babam?" dedim elim ayağım uyuşmuş gibi. "Ya hepsini planladılarsa?"

"Tutuklanmayacak." Tekin'in sesi hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu ama bunun garantisini bana nasıl verebilirdi ki? "Üç-beş parça eşya al yanına," diyerek sözlerini sürdürdü. "Hemen çıkacağız. Ben de birkaç telefon görüşmesi yapacağım bu sırada."

Belimden tutup beni merdivenlere doğru götürdü. Bakışlarında güven veren bir şeyler vardı, görüyordum ama içimdeki çalkantılar sakinleyecek gibi değildi, çok korkuyordum. Fakat öyle bir duruma gelmiştim ki artık başka ne yapacağımı da kestiremiyordum.

Günler önce buna engel olmak için gitmiştim Arhavi'ye. Karanlık, tekinsiz, kuralsız bir adamla tanışmış; onun beni bu bataklıktan çekip çıkaracağına inanmıştım. Çok da çabalamıştı üstelik. Ama belki de kader denen şey önüne hiçbir şeyin geçemeyeceği, hiçbir gücün durduramayacağı bir kasırgaydı ya da bir yangındı. Kim önleyebilirdi doğal bir afeti? Tekin'in buna bile yetebilecek gücü var mıydı? Birkaç saat sonra alacaktım bunun cevabını.

İçten içe emindim ki bundan böyle yaşayacaklarımız tüm ruhumda var olduğunu sandığım dengeleri de yerinden oynatacaktı.

Aynı gün...

30 Ekim 2020, Atina / Yunanistan

Havaalanına gidip Tekin'in özel uçağına binmemiz göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşti. Tekin pasaport kontrolünün hızlı tamamlanmasını sağlamış, uçak pistten ayrıldığında tüm dikkatini yaptığı görüşmelere vermişti. Bizimle havaalanında buluşan Savaş da yanımızdaydı. İfadesi rahattı, sanki hiçbir şeyin korktuğum gibi olmayacağından emindi.

İnmeye hazırlandığımız sırada, Savaş kokpite giderek pilotla konuşacağını söyledi. Peş peşe yaptığı telefon görüşmeleriyle mesajlaşmalara henüz ara veren Tekin de tam karşıma otururak bakışlarını üzerime dikti. Ellerimin titreyişi geçmemişti. Kalbim hâlâ göğüs kafesimi sıkıştırır hâldeydi. Ağzımı da bıçak açmamıştı uçağa bindiğimizden beri. Sanki konuşmazsam korkularım da gerçeğe dönmeyecekti.

Ancak o kadar şanslı değildim. Ortaya çıktığını düşünmemeye çalıştığım o gerçek aramızda asılı duruyordu. Tekin bunu kanıtlarcasına, "O gemiye nasıl bindin?" diye sordu. Tehditçi'den duyduklarından söz ediyordu. Vereceğim cevabı düşündüm. Artık yalan söylemenin bir anlamı yoktu, sakladığım gerçek ortaya çıkmıştı, Tehditçi'nin ettiği tek bir laf zaten her şeyi ortaya seriyordu. Fakat yine de itiraf etmek omzumda ağır bir yüktü, zor geliyordu.

"Kaçırıldım!" diyerek sorusunun yanıtını bir bomba gibi ortaya bıraktım. "O otoparkta, yalnızca tehdit edilmekle kalmadım," diye mırıldandım. "Atina'da... Aslında kaçırdılar beni." Sıradan kelimelerdi ama tüm ruhuma yapılmış bir darbe gibiydi, hatırası bile nefesimi kesiyordu. Daha fazlasını soracak, anlatmam için ısrarcı olacak ya da gözlerine sindiğine emin olduğum şaşkınlık acımaya dönüşecek diye ödüm koptu. "Bunu konuşmaya hazır değilim ben," diyerek onunla göz göze gelmekten kaçışımın altında tam da bu neden yatıyordu.

Ona bakmıyor olmam Tekin için engel değildi oysa. Nitekim saniyeler sonra içinde tuttuğu soru da duyuldu. "Nasıl kurtuldun oradan?"

Benden yanıt almadan bırakmayacağını kabullenince derin bir nefes aldım. "Baran'ın istihbarattaki tanıdıkları sayesinde. Hatırlamıyorum o kısımları hiç. Hipotermi geçirmişim. Hastanede kendime geldim. Sadece ben kurtulduktan sonra geminin patladığını biliyorum. Kaçırıldığımı sadece

Hazar, Baran, Lila ve Naz biliyordu. Babam ve annemden gizlemiştik. O gemideki patlamada beni kaçıran adamların tümünün öldüğünü düşündük. Tehlikenin geçtiğine inandık yani. O yüzden korumalardan bunaldım şovumu rahat karşıladılar. *'Tamam, madem istemiyor, çekelim korumaları. Ama Elias ile gitsin her yere,'* dedi Hazar. Ben de bu sayede herkesten habersiz gelebildim Arhavi'ye."

"Seni tehdit eden şu herif..." dedi yorum yapmadan. "O da gemideydi madem. Nasıl kurtulabildi?"

"Bilmiyorum," dedim çarçabuk. "Dokuz canlıdır belki. Bak, ben vurunca da ölmedi. Topal kalmış."

"Neden vurdun onu?" diye sordu bu konuyu açmamı beklemiş gibi.

O ana kadar ondan kaçırmayı başardığım bakışlarım, namludan çıkan bir kurşunun hızıyla ona döndü. Benim de memnun olmadığım bir gerçekti bu. Gurur duymuyordum kendimle. Ama bir daha olsa bir daha yapacağıma da şüphem yoktu. "Hak etmişti!" dedim dişlerimin arasından nefretle.

O ana kadar bir çelik kadar katı görünen duruşu, ansızın darbe almış gibi sarsıldı. Karşımdaki koltukta eğildi ve bakışlarında öfke tüterken bana baktı. Ben bakışlarımı yine kaçırınca bu kez buna olanak tanımadı. Kolumu hızla tuttu ve beni kendine doğru çekip "Gözlerime bak, Hazel!" diye buyurdu. "Hak edip etmediğini sormuyorum. Bunu neden yaptığını soruyorum." Dişlerini sıktı. "Sana..." dedi boğazının derinlerinden gelen gazap dolu bir sesle. "Bir şey mi yaptı? Dokundu mu yoksa?"

Sözleriyle oturduğum yerde irkilirken kolumu tutuşundan kurtardım. "Hayır!" diye yükseldim. "O tarz bir şey değil." Düşüncesi bile midemi bulandırıp beni uçurumun kıyısına sürüklerken sakin kalmayı denedim. "Bir dosya arıyorlardı yalnızca. Benden istedikleri tek şey dosyaydı." Cevabımla öfkesi hafifçe durulur gibi oldu. "Sana, senden tek bir şey sakladığımı söylemiştim. O da buydu. Onu davette de görmüştüm. O notu garsonla göndermeden hemen önce. Ama nasıl tanıyabildiğimi sorarsın diye söyleyememiştim."

"Vurduktan sonra ne oldu peki?" diye sordu bu defa.

"Ne olacak?" O ana gider gibi olunca silkelendim. "Hemen beni zapt ettiler, zor bela ele geçirebildiğim silahı geri aldılar, ellerimi ayaklarımı da yeniden bağladılar."

Sözlerimi duyduğu anda bakışları kardı, çenesi kasıldı. Elinde tuttuğu telefonunu kıracak kadar sıktı. Sakinleşmeye, hislerini bana yansıtmamaya çalıştığı açıktı. "Arhavi'den döndüğümüzde..." dedi sonra, hâlâ öfke dolu bir tonda. "Bu adamın robot resmini çizdirsek... Anlatabilir misin yüzünü?"

"Olabilir, denerim." Adamın yüzü gözümün önüne gelince tüylerim ürperdi. Bunu geçirmek için derin bir nefes aldım. "Ben daha fazla konuşmak istemiyorum bu konuyu, Tekin. Hazır değilim."

Birkaç saniye öylece gözlerime baktı. İçimi okumak ister gibiydi bakışları. "Hazır olacak mısın peki bir gün? Tüm detayları anlatmaya..."

"Bilmiyorum," dedim çarçabuk. Üşümüştüm. Bu konunun bahsiyle bile buz kesmişti ruhum. Hayatım boyunca en savunmasız, en zayıf ve en aşağılanmış hissettiğim zamanlardan biriydi gemide geçirdiğim saatler. Yalnızca derin bir uykuya dalmak ve unutmak istiyordum.

Aramızda kısa süreliğine oluşan sessizliği, inişe geçtiğimizi ve kemerlerimizi bağlamamızı söyleyen pilotun sesi böldü. Yarım saat kadar sonra uçaktan inip bizim için bekleyen özel araca bindik. Tekin'in şoförle samimi konuşmasına bakılacak olursa her yerde kendisi için çalışan birilerine sahipti.

Savaş öne, şoförün yanına geçmişti. Bizse arkadaydık ama ikimizin de seçimi huzursuz bir sessizlikti. Tekin pek de gergin değildi işin gerçeği. Fakat benim, ailem söz konusuyken her türlü ihtimali düşünmem olağandı, aksi mümkün değildi.

Araç öğleden sonra, Atina'nın Kolonaki semtindeki beyaz köşkün önünde durdu. Çok sevdiğim Akropolis'e fazlaca yakın olan, çocukluğumun bir kısmını geçirdiğim bu evi, o güne kadar huzur verici olarak addediyordum. Fakat araçtan fırlayıp köşke koşarken içimi dolduran şey huzurdan uzaktı, kıyamet kopacakmış gibi hissediyordum. Tekin de peşimden geliyor, telaşımın ise ailemi görmeden asla azalmayacağını sanırım o da anlıyordu.

Panikle yumruklayarak çaldığım kapı açıldığında karşımda babam vardı. Annemse hemen arkasındaydı. İkisinin de kaşları beni görmenin şokuyla çatılmıştı.

"Hazel..." diye mırıldandı annem benimkine benzer bir telaşla. Babamın bakışlarıysa tam arkama odaklandı. Bir süre Tekin'de oyalanan ifadesiz bakışları benimkileri bulduğunda güçlükle yutkundum.

"Baba..." dedim boğuk bir sesle. Boğazımdaki düğüm hâlâ açılmamıştı. "Konuşmamız lazım."

"Öyle görünüyor," dedi babam Viktor Poyrazoğlu gür sesiyle. Kaşları çatılmış, kapkara gözleri neler olduğunu tartar gibi kısılmıştı. Neden burada olduğumu tahmin edebilmesi imkânsızdı oysa. Birazdan duyacaklarına onu hiçbir şey hazırlayamazdı.

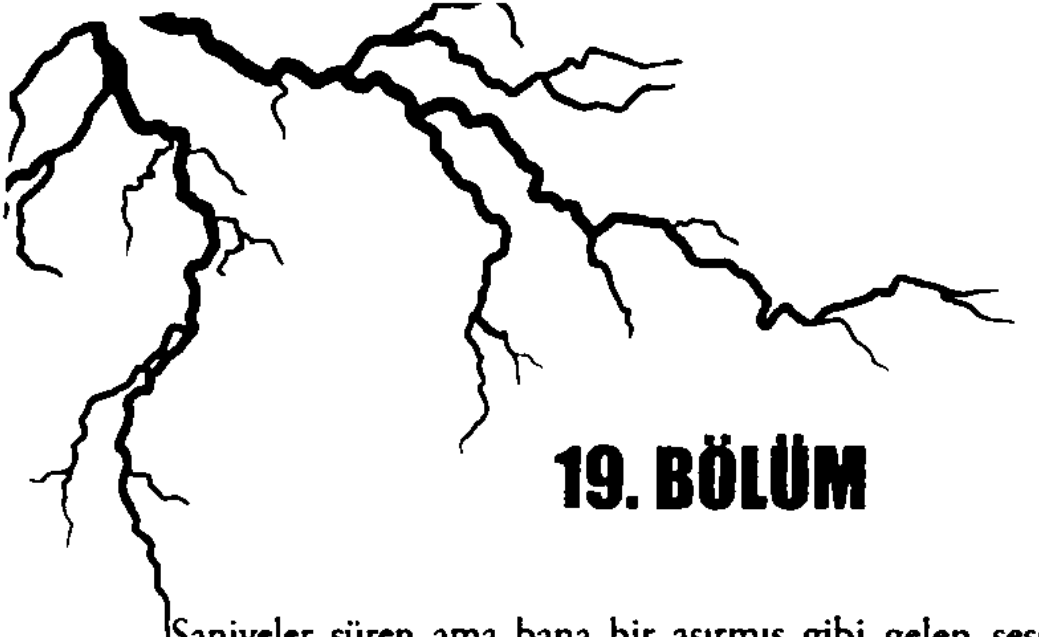

19. BÖLÜM

Saniyeler süren ama bana bir asırmış gibi gelen sessizliğin ardından, Tekin arkamdan gelerek kendini tanıttı. Elini tüm öz güveniyle babama uzatıp "Tekin Bozboran," diyerek konuşmayı başlattı.

Karşısındakini tartan, küçükken kaçmayı başaramadığım o keskin bakışlarını Tekin'e diken babam, "Viktor," dedi Tekin'le tokalaşırken.

Babam kendini tanıtırken soyadını söylemeyi tercih etmezdi. Çünkü Poyrazoğlu soyadını yalnızca yirmi yıl kadar önce almıştı.

Bir zamanlar Viktor Kardaras adıyla bilinen bu adam, babası Adem Poyrazoğlu tarafından büyük aşkı Eva'dan ayrılmasından sorumlu tutularak yıllarca inkâr edilmiş fakat genç bir adam olduğunda durum değişmişti. Dedem Adem Poyrazoğlu, oğluna bir baba olamadığı için delicesine pişmandı. Ancak Viktor büyümüştü, zaten hayatının hiçbir döneminde de babasının soyadını almak gibi bir arzusu olmamıştı. Ta ki... Bir zamanlar doludizgin bir aşk yaşayıp darmaduman bir ayrılıkla sınandığı ve ondan dört yaşında ikiz çocukları olduğunu öğrendiği Beliz'le evlenebilmesinin tek yolunun Kardaras soyadından vazgeçmek olduğunu fark edene kadar... Beliz, Viktor'un annesi Katerina Kardaras'ın soyadını almayı bunun için sağlam sebepleri olduğundan katiyen reddetmişti. Viktor, Beliz'i o kadar seviyordu ki onun uğruna babasının soyadını asla almayacağına dair ettiği yeminini bozmaya karar vermişti.

Tıpkı bizim dört yaşına kadar Doğan olan soyadımızın Poyrazoğlu oluşu gibi o tarihten sonra Poyrazoğlu soyadını alan babam, muhtemelen kendini iki tarafa da ait hissetmiyordu. Artık yalnızca Viktor'du ve resmî ortamlarda bile kendini böyle takdim ediyordu.

Tekin, annemle de tanıştıktan sonra içeri girecekken köşkün demir kapısı babamın adamları tarafından açıldı. Karşımızdaki Atina'daki güvenlik şefimiz Galen'di. "Patron!" dedi kırık Türkçesi ve duvar gibi yüzüyle. "İstanbul'daki eve polisler gelmiş."

Babam olan biteni anlamak istercesine bize bakıp ardından Galen'e döndü. Benimse ellerim titremeye başlamıştı, kalbim nefesimi kesercesine

sıkışıyordu. Güç almak ister gibi Tekin'e baktım; yüzü ifadesizdi, tepkisiz görünüyordu.

"Ne istiyorlarmış?" diye sordu babam. Annemse panikle babama bakıyordu.

"Arama emirleri olduğunu söylemişler, patron." Galen, telefonunu hoparlöre verip bizi sessize alınca İstanbul'daki evimizin kapısında gerçekleşen konuşma bize de ulaştı.

"Ne için arama emriniz var?" diyordu İstanbul'daki güvenlik şefimiz Volkan.

"Bunu sizinle paylaşma yetkimiz yok. Savcılığın yazılı emri var. İşimizi yapmamıza izin verin," dedi birisi. Muhtemelen polislerden biriydi.

Gözlerimi kapatarak arkama yaslandım. Bayılacak gibiydim. Sırtımdan aşağıya buz gibi bir ürperti iniyordu. Her şeyin bittiğini, tüm çabamın boşa gittiğini hissediyordum.

"Hazel..." dedi tanıdık bir ses. Beni kendime getirmeye çalıştığı belliydi. Gözlerim zorlukla açıldığında iki damla gözyaşı da yanaklarımdan boynuma indi. Çenem titriyordu istemsizce, avuçlarımsa ter içindeydi. "Sakin olur musun?" diyordu Tekin. Ama sesi kulaklarımda bir uğultu gibiydi.

"Her şey bitti," diye mırıldandım ağlamaklı bir tonda.

"Hiçbir şeyin bittiği yok," diye yanıtladı beni. Ve aynı anda Galen'in tuttuğu telefonun diğer ucundan tanımadığımız bir ses işitildi.

"Arama emrinizi kontrol etmemize izin verin," diyerek polisleri durdurdu o ses.

"Patron, bir de..." dedi Galen. "Evin önünde biri daha varmış. İsminin Akın olduğunu söylemiş. Tekin Bozboran'ın adamıymış."

Babam, Tekin'e bakarken ben de ona döndüm. O sırada İstanbul'daki konuşma devam ediyordu.

"Savcılık emrini mi sorgulayacaksınız?" dedi polislerden biri. "Sorgulayın bakalım neyi sorgulayacaksanız. Ama bu iş bittiğinde sizin de emniyete gelmeniz gerekecek."

"Kanunlar karşısında boynumuz kıldan incedir, memur bey," dedi isminin Akın olduğunu öğrendiğim adam. Sesinde buram buram alay vardı. "Ama takdir edersiniz ki son zamanlarda çok fazla sahtecilikle karşılaşılıyor."

"Ben destek ekip çağırıyorum," dedi polislerden ilk konuşan.

İkinciyse cevap verdi. "Beyler savcılık kararını kontrol etsinler bakalım. Ben de geliyorum seninle."

Volkan, polislerin adım sesleri uzaklaşırken bilgi verdi. "Polis aracına bindiler."

Akın ise devam etti. "Birazdan gaza basıp gidecekler."

Ve en nihayetinde Galen, aramanın bizim tarafımızdaki sesini açınca Tekin söze girdi. "Arama emri sahte mi?" diye sordu. Muhatabı kendi adamıydı.

"Sadece belge değil, polisler de sahte, Tekin," diye yanıtladı Akın.

Tekin öfkeli bir tonda, "Tahmin ettiğimiz gibi," dedikten sonra emretti. "Takip ettir adamları, Akın. İş biter bitmez de beni bilgilendir."

"Eyvallah!"

"Kaçıyorlar!" diyen ise Volkan'dı. Hoparlör kapanmış, Galen telefonu kulağına götürerek devamını halledeceğini babama verdiği kısa bir baş selamıyla bildirmişti.

Benim kalbimse daha fazlasını kaldıramadı. Gözlerim kardı, buzdan bir ter sırtımdan aşağı döküldü. Titreyen ellerimle bir yerlerden destek almak istedim ama yaşadığım stres âdeta vücudumdan taşıyordu.

"Hazel!" diye seslendi Tekin. Ancak yalnızca seslenmekle kalmayacağı bu kez barizdi. Sendelediğimi görmüş olmalı ki birkaç adımda yanıma yaklaştı ve düşmeme izin vermedi. Tekin tek hamlede beni kucağına aldığında gözlerimin önü zifirî bir karartıyla örtülmüş hâldeydi. Günler önce davette yaptığım numara resmen gerçeğe dönmüştü, insan belki de hayatına neleri çektiğine dikkat etmeliydi.

Tekin kucağında benimle, koşar adımlarla evin içine girerken annemin telaşlı sesi duyuluyordu. "Hazel!" diye adımı sesleniyordu anneciğim. "Viktor bir şey yap!" diyerek babamdan bir çare arıyordu.

Babamsa evin çalışanlarına emirler yağdırıyordu. "Çabuk doktoru çağır! Hemen gelebilecek durumda mı sor. Değilse hastaneye gideceğiz," dediği kişi kimdi, bilmiyordum ama en azından itiraz edecek kadar sesim çıkıyordu.

"Doktora gerek yok, baba," diye mırıldandım Tekin'in kucağında nereye gittiğimi bilmeden. "İyiyim."

"İyi falan değilsin!" dedi babam öfkeyle. Ve saniyeler sonra kendimi bir yere uzanmış hâlde buldum.

Gözlerimdeki karanlık perde biraz açılır gibi olunca küçük salonda olduğumuzu fark ettim. Tekin endişeli bir sesle "Bembeyaz oldu yüzün," diye mırıldandı. Kaşları çatıktı, çenesini kasmıştı, durumumdan hiç memnun olmadığı ayan beyan ortadaydı. Elleri yanımızda annemle babamın olduğuna zerre aldırmadan yüzümde gezindi, saçlarımı geriye doğru attı. Dokunuşuna kapılmak çok kolaydı fakat neyse ki babasından çekinen o küçük kız tarafım derinlerden başını kaldırmıştı.

Endişeyle annemle babama bakıp kendimi toparlamaya çalıştım. "Tansiyonum düştü galiba," dedim hem onları sakinleştirmeye hem de Tekin'in yakınlığıyla ilgili dikkatleri dağıtmaya çalışarak.

O sırada evin çalışanlarından biri koşarak yanımıza geldi, elinde bir bardak portakal suyuyla minik bir tabak tutuyordu. "*Oríste, kýrie. To éfera*,"[61] dedi babama hitaben. Herhâlde getirdikleri annemin isteğiydi.

"*Efcharistó*,"[62] diye yanıtladı babam doğrulmamı sağlarken. Elindeki portakal suyunun pipetini dudaklarıma dokundurdu. "İç," dedi çatık kaşları kapkara gözlerini örterken.

"İyiyim ben," dedim ama dinlemeyip bardağı elime tutuşturdu. Annem bir yandan yanıma oturmuş elimi tutuyor, ellerini yüzümde, saçlarımda gezdiriyor, bakışlarından saf bir üzüntü akıyordu. Babam da önümde diz çökmüştü, bir elinde Kavala kurabiyesinin olduğu tabağı tutuyordu. Diğer eli ise saçlarımı geriye doğru iterken gözlerinden benim için dünyayı yerinden oynatacak kadar gerçek bir öfke seziliyordu. Allah'tan sabah bileğimdeki izi kapatmıştım da kimse bir şey sorgulamıyordu. Üstelik üzerimde de boğazlı kazak vardı. Böylece ne bileğim ne de boynumdaki iyiden iyiye silikleşmiş küçük çizik görünüyordu.

"Kurabiyenden ye!" Babam etrafı pudra şekeriyle kaplı, küçüklüğümün simgesi kurabiyeyi ağzıma yaklaştırdı. "Isır," dedi kaytarmama izin vermeden.

İçi bademli kurabiyeden küçük bir ısırık alıp "Gerçekten iyiyim," diyerek onu ikna etmeye çalıştım.

"Bütün gün bir şey yemedin mi?" diye sordu annem.

"Yemiştim aslında," dedim ama sabah çok erken saatlerde atıştırmıştım ve saatlerdir de açtım, muhtemelen şekerim ya da tansiyonum düşmüştü.

"*Pséftis!*"[63] diye homurdandı babam. Ve bu bana henüz ufacık bir kızken babamın kucağında oturduğum, o bana kurabiye yedirirken yaptığım yaramazlıklara kılıf uydurduğum anları anımsattı. Kendime engel olamayıp başımı omzuna yasladığımda o sıcak, güven veren baba kokusu burnumun ucundaydı.

"Babacığım, valla yalan söylemiyorum," dedim mırıl mırıl. "Korktum biraz sadece. Ondan oldu."

Bir süre babamdan güç aldıktan sonra zaman hızla geçti. Dakikalar boyu üçü de benimle ilgilendi. Aile evimin çatısı altında olduğuna inanamadığım Tekin'in ise çatık kaşları düzelmişti, değişik, anlamını çözemediğim bakışları yüzümdeydi. Doktora gerek olmadığına üçü de güç bela ikna olduktan

[61] Yunancada '*Buyurun efendim, getirdim*' anlamına gelir.

[62] Yunancada '*Teşekkürler*' anlamına gelir.

[63] Yunancada 'yalancı' anlamına gelir.

sonra bana zorla bir şeyler yedirmeye, tansiyonum ya da şekerim, artık düşen her neyse onu yükseltmeye çalıştılar. Oturduğum koltuktan ayaklandığımda üçünün de dikkati bendeydi. Benim zihnimdeki tek şey ise az evvel İstanbul'daki evimizin önünde yaşananlardan ibaretti.

Yarım saat kadar sonra ana salona geçtik. Yunan mimarisinin bir yansıması olan köşk tertemizdi, her tarafı bahçeden toplanmış rengarenk güller ve şakayıklarla dolu olduğundan mis kokuluydu ama içeride telaş vardı. Salonun orta yerinde bir gelinlik asılıydı. Annemin asistanları oradan oraya koşturuyorlardı. Beni görür görmez kucaklaşsalar da işlerine dönmek zorunda kalmışlardı.

"Neler oluyor?" dedim anlamayarak.

"Tia'nın düğünü var," diye açıkladı annem. "Gelinliğini otele götürecek kızlar. Telaşın sebebi o."

"Aaa! Ben onu tamamen unuttum!" dedim şaşkınlıkla. Eva, gidemediği düğünden daha bu sabah bahsetmişti ama o kadar yoğun bir gündü ki aklımdan çıkmıştı.

"Unuttuğun belli zaten," dedi annem. Endişesi az da olsa dinmiş, bakışlarına cılız bir öfke sinmişti. "Bir an seni karşımda görünce düğün için geldiğini sandım. Yüreğime indirdin, Hazel. Sen öyle fenalaşınca ölüyorum sandım."

"İyiyim ben, anneciğim. Seni korkutmak istemedim." Önce göz ucuyla babama baktım. Ardından birileriyle yazışan Tekin'e değdi bakışlarım. Sanki ona baktığımı anlamışçasına bakışlarını telefonundan kaldırdığında göz göze geldik ve telaşla kendimi aileme açıklamaya çalıştım. "Düğüne gelmedim ama. Ne düğünü zaten? Derdim başımdan aşkın benim."

"Gel de anlat bakalım şu derdini," diye seslendi babam çalışma odasını işaret ederek. Bakışları benimle Tekin arasında mekik dokuyordu. Tekin ise salonun girişindeydi, az önceki yazışmasını bitirmiş görünüyordu.

Çalışma odasına girdiğimizde mutfaktaki çalışanlar hepimize çay ve az önce yediğim, evimizde daima pişen Kavala kurabiyesinden ikram ettiler. Fakat odaya bir sessizlik hâkimdi. Babam dayanamamış olmalı ki "Evet," diyerek dile geldi. "Sizi dinliyorum."

"Babacığım," diye başladım söze. "Benim sana çok önemli şeyler anlatmam gerek. En başından. Ama vaktimiz var mı, bilmiyorum," dedim hâlâ içten içe korku duyarak. Evet, az önceki arama emri sahteydi ama ya gerçeği de varsa diye korkmadan edemiyordum.

Tekin bu endişemi hızla yanıtladı. "Kimse kimseyi tutuklamayacak, Hazel. Rahat ol artık." Hâlâ inanamadığımı anlamış olmalı ki oturduğu yerden kalktı. Cebinden telefonunu çıkarıp bir şeylere bastı. Ortadaki sehpaya koyduğu telefon bir müddet sonra son dakika haberlerini bize taşıdı.

"Öncelikle milletimize geçmiş olsun dileklerimi iletmek istiyorum," diyordu İçişleri Bakanı Kozak. "Hain saldırının, Rusya yanlısı yasa dışı bir örgüt tarafından gerçekleştirildiğini tahmin ediyoruz. Fakat elbette kapsamlı bir araştırmayla nihai sonucu da öğreneceğiz. Saldırıda herhangi bir can kaybımızın olmaması en büyük tesellimiz."

Bakan konuşmasını tamamlayamadan muhabirlerden biri sordu. "Büyükelçi suikastının bir yansıması mı bu, sayın bakanım? Sebepleriyle ilgili tahminleriniz neler?"

"Öyle olduğunu düşünüyoruz," diye yanıtladı bakan. "Fakat bildiğiniz üzere, merhum büyükelçi Sergei Petrov suikastını geçtiğimiz günlerde Çeçen bir örgüt zaten üstlenmişti. Dolayısıyla bugünkü saldırının ülkemizde gerçekleşmiş olması bundan sonrasında daha sert önlemler alacağımızı ortaya koyuyor."

"Sizin düşünceleriniz neler, başkanım?" diye sordu diğer bir muhabir. Mikrofonunu bir başkasına uzatmıştı.

İstihbarat Başkanı Çelebi Özsoy sözü aldı. "Bakanımızın sözlerine katılmakla birlikte, daha sert önlemler alacağımızı ben de bir kez daha vurgulamak isterim. Can kaybı yaşamamamız elbette tesellimiz fakat bu bir gevşeme sebebi olamaz. Türkiye Cumhuriyeti kimsenin babasının sirki değildir. Yabancı devletlerin savaşacağı bir arka bahçe hiç değildir. Ne yasa dışı örgütler ne de bireysel hırslar peşindeki bir avuç serseri bizi korkutabilir. Bundan böyle tüm ülke çapında güvenlik önlemlerimizi arttırıyor, milletimizden de bu önemli süreçte bizlere yardımcı olmalarını rica ediyoruz. Tek önceliğimiz vatandaşlarımızın hayatı ve vatanımızın bekasıdır. Hepimize çok geçmiş olsun."

Tekin telefonu ansızın kapattığında "Ama... Nasıl yani? Ruslara mı atıldı suç?" diye sordum.

"Öyle," dedi Tekin başka açıklama yapmadan.

Babam kendi aramızda konuşmamıza katılanamayınca elini masaya vurdu. "Baştan anlatın şu işi bana!" diye buyurdu. Nitekim o saniyeden sonra kaçışım yoktu.

Kaçırıldığım bilgisini itiraf edemeden, *otoparkta maskeli adamlar tarafından tehdit edildim* yalanıma sadık kalarak anlatmaya başladım. Tehditlerin o geceyle sınırlı kalmadığından, artık tüm bunlara dayanamayıp ismini Elias'tan duyduğum Tekin'e gidişimden ve ben henüz Arhavi'de Tekin'le görüşemeden büyükelçinin öldürüldüğünden bahsettim. Tekin'in ettiği

yardımları paylaşmayı da atlamadım. Ve sonunda anlatacaklarım bittiğinde babamdan yiyeceğim azarı beklemeye başladım.

Dirseklerini çalışma masasına yaslamış şekilde, ifadesiz bir yüzle duran babam, ben sözümü bitirir bitirmez ayağa kalktı. Birkaç adımda annemin yanına geldi, saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktı. "*Melek...*" diye fısıldadı. Bu, babamın anneme hitap şekliydi ve yıllardır hiç değişmemişti. Fakat *melek* sözcüğü başkalarının yanında kullandığı bir lakaptı, asıl baş başa kaldıklarında anneme *'Angelos*[64] diye hitap ettiğini duymuş ve senelerce bunun sebebini de hikâyesini de merak etmiştim. Babamın anneme yalnızca baş başa kaldıkları anlarda neden hırsız bir tanrıçanın adıyla hitap ettiği konusu bambaşka, fazlasıyla çarpıcı bir hikâyeydi. "Siz Hazel'le birlikte hazırlanın." Kısa bir anlığına dağılan dikkatimi duyduklarımla çarçabuk toparladım. Neye hazırlanacaktık? Anlamamıştım. "Biz de Tekin'le konuşalım."

Ben, "Ama-" demişken babam lafımı kesti.

"Aması yok! Anneni duydun. Tia'nın düğünü olduğunu söyledi. Hazırlanın." Saatine baktı. "Sekiz gibi çıkarız."

"Ne düğünü, baba?" diye itiraz ettim gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılırken.

"Ne düğünü, Viktor? Delirdin mi sen? Kızımın başına neler gelmiş? Az önce fenalaştı gözümüzün önünde. Bir de düğüne mi gideceğiz şu hâlde?" diyerek katıldı annem bu isyanıma. "Katılamayacağımızı söyleriz. Tia anlayacaktır bizi."

Annemin sözleri bir kaçış yoluymuşçasına onayladım. "Evet. Düğüne gelmedim ki ben. Oldu olacak sirtaki de oynayalım bu gece!" dedim babama inanamazken. "Hem..." Tekin'e baktığımda saatler önceki tartışmamız gözlerimin önündeydi. Asıl zihnimde cirit atan detay ise Tekin'in evindeki merdivenlerin başında beni sertçe öpüşü ve sözlerinden ibaretti. *Beni sahiplenmesini deli gibi istediğim bir kadını ilk kez öpüyorum,* deyişinin anlık hatırası bile içimi titretmeye yetmişti. Ancak Cemre konusuna dair duyduğum öfke bu histen çok daha şiddetliydi. "Tekin'in de işi vardır eminim. Bize ayak uyduracak değil," dedim nabız ölçmek ister gibi.

"Yoo," dedi Tekin pişkin pişkin. Oturduğu koltuğa rahatça yayılmıştı. "Hiçbir işim yok. Zaten buraya senin için geldim." O da saatine baktı. "Takım getirmedim yanımda, isteteyim," diyerek telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı, ardından bana dönüp "Sen düğüne katılabilecek kadar iyisin herhâlde," dediğindeyse ağzım açık kaldı.

[64] Angelos; Yunan mitolojisinde, Zeus ile Hera'nın kızı olarak geçen bir tanrıçadır.

Evet, iyiydim, bir şeyim yoktu ama yine de "Kafayı yemişsiniz siz!" diye yükseldim ansızın. Anneme döndüm. "Anne, sen de bir şey desene!"

"Ne diyeyim, kızım? Ben babana akıl sır erdirebiliyor muyum? Ona söz dinletebiliyor muyum ki?" Koluma girip beni odadan çıkarırken elini başına attı. "Bir Türk kahvesi içelim, gerginlikten başım ağrıdı."

Sersem gibi arkama baka baka annemle birlikte yürüdüm. Babamla Tekin'i çalışma odasında bırakmak beni panikletmişti. Ne konuşacaklardı? Babam mutlaka ki Tekin'i sorgulayacaktı. Annem mutfağa ilerlerken çantamı aramaya koyuldum. Bulduğumda ise telefonumu çıkarıp Tekin'e mesaj yazdım.

Hazel:
Lütfen benim o gemide olduğumdan bahsetme babama.

Mesajımı gördü ama yanıt vermedi. Ben dudaklarımı dişleyip panikle tırnağımın kenarını ısırırken mutfaktaki işini bitiren annem bahçeden seslendi.

"Hazel! Buraya gel bakayım."

Tıpış tıpış bahçeye yürüdüm. Annem ikimize Türk kahvesi yapmıştı. Etrafı Yunan esintileri taşıyan beyaz sütunlarla çevrili bahçemizdeki koltuklardan birine oturmuştu, hesap soracağını belli eden bir tavırla bekliyordu. Koltuğun minderine vurarak oturmamı işaret ettiğinde yandaki villadan Yunan müziğinin kıvrak ezgileri yükseliyordu.

Önce dakikalarca neden bu sıkıntıları onlara anlatmadığımı sorguladı durdu. Tek başıma bunlarla boğuşmama kızdı, yabancı bir adamdan yardım istememe ise inanamadı. Ve uzun süren sorgu sonrası konu o yabancı adama geldiğinde gözleri kuşkuyla kısıldı.

"Sizin..." dedi şüpheci bir tonda. "Bir şey mi var aranızda?"

"Saçmalama, anne!" dedim itirazla, gözlerimi kaçırarak. Yaşadıklarımı anneme anlatamazdım. "Ne alakası var?"

"Ben bilmem alakasını falan." Kalçama ansızın sert bir çimdik attı. Benim, "Ay!" diye çığlığı basmama ise aldırmadı. "Sen anlatacaksın. Neyin nesi bu adam? O nasıl bir kucaklayıştı öyle, kızım? Hazar nereden tanıyormuş onu hem?"

"Onu oğluna soracaksın," dedim popomu ovuştururken. Kucaklama kısmını ise yanıtsız bıraktım. "Hazar'ın Tekin'in hayatını kurtardığını biliyorum yalnızca. Tekin de ona borçlanmış işte böylece. Ben de adamın kapısına dayanıp borcu tahsil ettim."

"Ne ayıp şey?" diye kınadı annem beni.

"Ne yapsaydım, anne? Kaderime razı mı olsaydım?" Nihayet sakladıklarımı paylaşmanın -*en azından bir kısmını*- rahatlığıyla söylendim. Babamla Tekin'in bir saate yakın süredir konuşmasının yarattığı gerginliği gizlemeye çalışıyordum. "Öyle şeylerle tehdit ettiler ki beni. Yok babanı vatan haini diye damgalayacaklar da! Hazar'ın da şirkette imza yetkisi var, yasa dışı silah ticaretinden yargılanacak da! Annen mahvolacak da! Şirketiniz batacak, her şey tepetaklak olacak da!"

"Sen neresindeydin bu tehditlerin?" diye soran kişi babamdı. Sesi salonun bahçeye açılan kapısında yankılanmıştı.

Arkama döndüm, Tekin'le konuşmaları nihayet bitmiş gibiydi fakat babamın bakışları gazap doluydu. Oturduğum yerden kalkarken "Nasıl yani?" dedim babama hitaben.

"Seninle ilgili bir tehdit yok muydu?" dedi bıçak gibi keskin sesiyle. "Yalnızca biz mi vardık seni korkutmak için kullandıkları bu argümanlarda?"

Omzumu silktim. "Bilmem ki. Dikkat etmedim." Sahiden de etmemiştim. Belki benimle ilgili de bir şeyler vardı ama ben hepsine kulaklarımı tıkamıştım. Başından beri önce ailemi her şeyden uzak tutmak istemiş, sonrasında ise Tekin'in planlarına zarar vereceğim diye endişelenmiştim.

Babam yanıma yaklaştı. Tam karşımda durdu ve hemen peşinden beni azarlamaya başladı. "Önce kendini düşüneceksin!"

"Niye kızıyorsun bana?" dedim kırgın bir nazla. Kaçamak bakışlarım Tekin'e değince mahcup bir tavırla babamı uyardım. "Yalnızken azarla bari azarlayacaksan." Tekin'in yanında çocuk gibi azarlanmayı tercih etmezdim.

"Yardım istemek için Tekin'e giderken iyiydi," dedi babam kızgınlığı biraz olsun dinmeden. "Tekin bizim meselemize fazlasıyla dâhil olmuş zaten. Şimdi azarı işitince mi benimle yalnız kalmak istiyorsun?"

Babam sözlerinde haklıydı. Ama onları korumaktan başka bir isteğim de olmamıştı. Dudaklarımı ısırdım endişeyle. "Sizi korumak istemiştim sadece," dediğimde dolan gözlerim muhtemelen babamın da dikkatinden kaçmamıştı.

Babam birkaç saniye yüzüme baktı, hemen ardından ise kocaman kollarıyla beni sımsıkı sardı. "Koruma," diye mırıldandı. "Biz seni koruruz, sen bizi koruma."

"Özür dilerim." Onun yaşına rağmen hâlâ heybetini koruyan devasa bedenine sarıldım. Saçlarıma küçük bir öpücük bırakınca nazlı nazlı fısıldadım. "Arkandan iş çevirmek istemedim."

"Çevirdin ama," diye söylendi babam. Beni kendinden uzaklaştırıp kızgın bakışlarını yüzüme odakladı. "Tekin'in evinde kalıyormuşsun," dedi birdenbire.

Benim gözlerim şokla kocaman açılırken annemden şaşkın bir, "Ne?" nidası çıktı.

Tekin'e baktım, ifadesi zerre bozulmamıştı. Bunu elbette saklamayı düşünmemiştim ama keşke babam benden duysaydı. *Tekin babana yalan söylediğinde babanın gözündeki yeri ne olacaktı?* diye fısıldadı iç sesim. Bu da doğruydu. Tekin muhtemelen babamın karşısına böyle bir yalanla çıkmak istememiş ve durumu dürüstçe paylaşmıştı.

"Sadece geçici bir süre için..." diye mırıldandım. Annemle babamın yüzüne bakamadan ellerimi gerginlikle ovuşturdum.

"Konuşacağız bu konuyu," diyerek şimdilik mevzuyu kapattı babam. "Ama benden gizlediklerinin tekrarı olmayacak, Hazel. Yalnızca kendini düşünecek ve hayatını yaşamaya devam edeceksin. Ve bir daha hiçbir şeyi, az önceki gibi fenalaşacak kadar dert etmeyeceksin."

Tekin hâlâ bahçenin kapısındaydı, omzunu kapının pervazına yaslamıştı. "Siz... Her şeyi konuştunuz mu?" dedim bakışlarım ikisinin arasında gidip gelirken.

"Konuştuk," diye yanıtladı babam. Ama devamı gelmedi.

"Ne konuştunuz?" diye sordum bu defa. Tekin bıyık altından gülümsedi. Hâlimden keyif alıyordu resmen. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda rahat ifadesi zerre değişmedi.

"Şimdilik bilmene gerek yok," dedi babam, annemle bana bakarken. "Eee hazırlanmamışsınız daha?"

"Babacığım, sence düğünün derneğin sırası mı?" dedim bıkkın bir tonda.

"Gayet sırası!"

"Ne konuştuğunuzu anlatmadan şuradan şuraya gitmiyorum," diye direndim. "Düğün bekleyebilir. Sekizde demiştiniz ayrıca. Daha var."

Babam Tekin'e döndü, aralarında birkaç saniyelik anlamını çözemediğim sessiz bir bakışma gerçekleşti ve hemen ardından anlatmaya başladı. "Tekin'le konuştuk. Bazı planlar yaptık."

"Ne planı?"

Bu soru annemle ikimizin dudaklarından aynı anda çıktı.

"Hazel'i tehdit eden adamlar..." dedi babam düşünceli bir şekilde. "Bir dosya arıyorlar. Ve bu dosyanın bizde, daha doğrusu Hazel'de olduğuna bir şekilde eminler."

"Ama yok!" diye çıkıştım.

"Evet, yok. Ama buna inanmıyorlar görüldüğü üzere. Bizde dosya yok demek de yetmeyecek bunu kanıtlamamıza," diye yanıtladı babam. "Üstelik aradıklarının önemli bir dosya olduğunu da anlamak zor değil. Gemiyle alakalı durumu, büyükelçinin ölümünü ve bugünkü saldırıyı göz

önünde bulundurursak gözlerini fazlasıyla karartmış olduklarını söylemek mümkün." Derin bir nefes aldı. "Şu anda önceliğimiz geminin kaçırıldığına ve silahların da bilgimiz dışında yüklendiğine dair kanıtlar bulmak. Böylece istihbarattaki silahlar sorunu çözüme kavuşacak ve aklanacağız. Biz zaten bunu araştırıyorduk." Tekin'e döndü. "Sağ olsun, Tekin de araştırıyormuş. Güçlerimizi birleştireceğiz bu konuda."

"Biz zaten araştırıyorduk derken?" dedim şüpheyle. "Siz kimsiniz?"

"Hazar'la ben..."

Kaşlarım hayretle havalandı. "Hazar bu yüzden mi ortada yoktu?"

"Öyle de denebilir. Başka işleri de vardı ama asıl bir adamın peşinde."

"Kimin?" diye sordum. Tekin'in bakışlarında merak yoktu, anlaşılan babamla ikisi birbirleriyle her detayı paylaşmışlardı.

Babam gergin bir tonda yanıtladı. "Geminin kaptanının."

"Kayıp mı?" diye sordu annem.

"Ortada yok," dedi babam sakallarını ovuştururken. "Gemiye silahlar burada, limanda yüklenmiş. Kimsenin ruhu bile duymadan yapmışlar. Geminin kaptanıyla mürettebatından şüpheleniyorduk. Mürettebatın tümü sorgulandı. Bir tek kaptan yok ortada."

"Rüşvet almış olabilir," dedi Tekin. "Biz de aramaya başlayacağız bu adamı. İki koldan bakılır. İllaki buluruz."

Annem, "Ya bulamazsanız?" diye sordu. Endişesini dile getirmeden duramamıştı.

Tekin nazikçe gülümsedi anneme. "Merak etmeyin, Beliz Hanım," diye yanıtladı. "Arayıp da bulamadığım kimse olmadı şimdiye kadar. Bir yem atarız, ortaya çıkar."

Anlaşılan Tekin'in bazı planları vardı. Fakat muhtemelen henüz detaylandırmamıştı.

Babam süratle konuşmayı sürdürdü. "Tekin, Hazel'in bugün aldığı tehdit ve gerçekleşen saldırı üzerine, eve sahte bir arama emri gönderileceğini tahmin etmiş. Tehdit eden adam özellikle baban bugün tutuklanacak demiş Hazel'e. Fakat böyle bir olayda aynı gün içinde kimse için gözaltı kararı çıkmaz. O kadar hızlı yürümüyor o işler. Saldırıda kullanılan silahların bile bizim gemiden çıkanlarla eşleşmesi günler sürer çünkü." Tekin'e döndü. "O yüzden Tekin'e bunu önceden düşünüp İstanbul'daki eve adamını gönderdiği için minnettarım. Sahte arama emriyle evde bizde olduğunu iddia ettikleri şu dosyayı aramayı planladılar büyük ihtimalle. Üstelik Tekin istihbarattaki silahları da değiştirmeyi planlamış." Tekin'e döndü. "Borçlandım."

"Estağfurullah," diye yanıtladı Tekin. "Bir borç söz konusu değil. Pazartesi günü silahları da değiştirince az da olsa rahatlamış olacağız."

"Siz Tekin'le birçok şeyi konuşmuşsunuz," dedi annem babama. Ardından bana döndü. "O zaman sen de kalma artık Ankara'da, Hazel. Her şey hallolana kadar yanımıza gel. Zaten o otopark olayından sonra gitmen hataydı," dedi hikâyenin bildiği kadarından yola çıkarak.

Babam hızla söze girdi. "Ben de bu konuya geliyorum," dedi gür sesiyle. "Hayatlarımıza nasıl devam edeceğimiz konusuna..." Kısa bir an anneme baktı. "Bu adamlar bizim korktuğumuzu düşünmemeliler. Rutinlerimizden farklı bir izlenim yaratmamak önemli."

"Rutinlerinizi araştırdıklarına hatta burada, Atina'da da adamları olduğuna eminim," diye devam etti Tekin. Annemle babama baktı. "Hem sizin hem de Hazel'le Hazar'ın tüm rutinlerini biliyorlardır. Hazel'in okulu, stajı, sosyal hayatı... Hazar'ın yaşam tarzı... Olur da bunların bir şekilde dışına çıkılırsa..."

"Sürekli bir arada olmamız gibi," diye açıkladı babam.

"O zaman sizin bir şekilde önlem almaya çalıştığınız ya da bir şeyler sakladığınız düşünülebilir," dedi Tekin kendinden emin bir tonda.

"Nasıl yani?" dedi annem.

"Yani... Mesela Hazel'in Ankara'daki hayatını bırakıp yanımıza yerleşmesi, kendini eve kapatması... Aynı şekilde Hazar'ın... Ya da senin..." dedi babam anneme.

"Eee, ne yapacağız?" dedi annem babama diklenerek. "Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız?"

"Aynen öyle, *melek*..." diye yanıtladı babam. Annemle konuşurken sesinin tonu bile farklıydı. "Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey bizi etkilemedi. Çünkü biz ne dosyasından bahsettiklerini bile bilmiyoruz. Öyle bir dosyaya sahip değiliz. Kanıtları bulana kadar da..."

Annem, babamın söylediklerini zihninde tarttıktan sonra, "Rutinimize devam edeceğiz," diye tamamladı onun sözlerini.

Babam annemi başını sallayarak onayladı ve "Hazel!" diyerek bana baktı. "Sen... Tekin'in yanında bir süre daha kalmayı sürdüreceksin," derken ifadesi kaskatıydı.

Bu sözleri duyar duymaz âdeta şoka girmişçesine, "Ne?" diye bağırdık annemle birlikte. Bu cümle beklentilerimin çok dışındaydı. Ben babamın bu konuda esip gürleyeceğini düşünürken o Tekin'le planlar yapmıştı. Bu kadar mı güvenmişti Tekin'e? Hoş, Tekin'in dakikalar önceki erken müdahalesini düşününce güvenmekte haksız sayılmazdı.

"Olur mu öyle şey, Viktor?" dedi annem endişeyle. "Kendi evinde kalmaya devam etsin. Orada koruma altında olsun."

"Evini biliyorlar." Bu kez konuşan Tekin'di. O ana kadar müdahale etmemişti ama anlaşılan sabrı da buraya kadardı. "Hatta eve ateş bile açıldı daha birkaç gün önce. Takip ettik fakat maalesef kaçtılar." Hafifçe sakallarını kaşıdı. "Evdeki güvenlik çok yetersiz. Yol üzerinde bir villa. Bahçeye giriş serbest. Sera korunaksız. Evin etrafına sızıp çok rahat içeri giriş sağlanabilir."

Tekin bunları saydıkça annemin gözleri korkuyla kocaman açıldı. Oysa başıma gelenlerin tamamını anlatmamıştı bile, muhtemelen anlatmaya kalksa annem düşer bayılırdı.

"Adamların var, Viktor. Hepsini görevlendir," diye diretti annem çaresizce.

Babamdan önce Tekin söze girdi. "ODTÜ'de güvenliği sağlayabilecek misiniz?" Annem sessiz kalınca devam etti. "Okulun birçok giriş çıkışı var. Güvenlik kontrolünün sağlam olduğu söylenemez bile. İçeriden bir öğrenciye rüşvet vererek ya da tehdit ederek Hazel'e zarar verme yolunu seçebilirler. Bakanlıktaki stajı için de aynısı geçerli," dedi sanki stajım çoktan bitmek zorunda kalmamış gibi. Bakışlarını bana odakladı. "Sosyal bir hayatı var Hazel'in. Gittiği bir mekânda da tüm bunlar gerçekleşebilir."

Annem kısa bir an düşündükten sonra, "Ve sen bu bahsettiğin konularda güvenliği sağlayabilecek ve kızımı koruyabilecek misin?" diye sordu. "İşlerin, meşguliyetlerin olmayacak mı?"

"İşlerimi benim için halleden adamlarım var," diye yanıtladı Tekin onu. "Hazel'in güvenliğinin sağlanacağından şüpheniz olmasın. Bizzat benim tarafımdan."

Annem kolay ikna olabilen bir kadın değildi. Bu hayatta inandığı, güvendiği nadir sayıda insan vardı ve listenin başında da babam gelirdi. Belki onu da hayat böyle şüpheci bir hâle getirmişti. Geçmişte yaşadıkları -*şimdilerde artık orada olmasa da*- sırtında bir bıçak gibiydi. Onun yaşadıklarıyla sınanan her kadının ılımlı yanları illaki sivrileşirdi.

"*Melek...*" diye mırıldandı babam anlayış bekleyen bir tonda. "Bana güveniyor musun?"

Annem ona alıngan bir bakış attı. "Tabii ki güveniyorum."

"O zaman bu planda ilerleyeceğiz. Burada da rutinimiz takip ediliyor eminim ki. O yüzden hiçbir şey olmamış gibi düğüne katılacağız." Annemin eline küçük bir öpücük bıraktı. "Ve sonrasında seninle ben de her zamanki hayatımızı yaşıyor gibi görüneceğiz."

Bu durum annemin aklına hiç yatmamıştı fakat itirazlarını da sürdüremedi. "Ne kadar sürecek peki bu durum?" dedi endişeyle.

Tekin, "Bu konuda bir şey diyemem," diyerek dürüst davrandı. "Birkaç hafta da sürebilir, birkaç ay da." Babama döndü. "Birlikte hareket edeceğiz

her konuda. Ben süreçteki her türlü gelişmeden haberdar edeceğim sizi. Aynı şekilde siz de beni."

"Hazar ne olacak peki?" dedim korkuyla. Hazar tüm bu olanları ve ona hiçbir şey anlatmadığımı öğrenirse biterdim.

"Bir şey bilmeyecek şimdilik," dedi babam tehlikeyi sezmiş gibi. Cevabı içime su serpmişti. "Dediğim gibi zaten kaptanın peşindeydik birlikte. Bir süre daha Türkiye'den uzakta kalmasını sağlayacağım." Tekin'e anlam veremediğim bir bakış attıktan sonra yeniden bize döndü. "Başka bir sorunuz var mı?"

"Tekin..." diye seslendi annem nazik bir tonda. "Bana kızımın saçının teline bile zarar gelmeyeceğine dair nasıl garanti verebilirsin?"

"Canımı ortaya koyarak," dedi Tekin kendinden emin sesiyle. "Bu yeterli mi?"

Birkaç saniye dudağının kenarını ısıran annem en nihayetinde, "Değil," diye cevap verdi. "Çocuklarımla ilgili böylesine önemli bir konuda hiçbir şey yeterli değil."

Tekin itiraza yer bırakmayan, buram buram güven tüten bir tavırla "Ne söylesem böyle gelecek size," diye devam etti. "Sözler değil her zaman önemli olan. İzin verin, eylemlerle kanıtlayayım bunu."

Annem dikkatle Tekin'e baktıktan sonra ağır ağır başını salladı. Kararı belliydi ama bunu dile getirmeden babama odaklandı. "Ben bahçeye atıştırmalık bir şeyler hazırlatayım. Yoldan geldiniz, acıkmışsınızdır. Sonra da Hazel'le hazırlanırız," deyişi ise aslında planı kabullendiğinin sağlam bir kanıtıydı.

Köşkün bahçesinde bir şeyler yediğimiz sırada Tekin, annem ve babamla koyu bir sohbete girişmişti. Benimse başımdaki beladan kurtulmamın etkisiyle üzerime bir rahatlama gelmiş ve Tekin'le olan meselemizi hatırlayabilmiştim. Ankara'da yarım kalan konuşmamızsa bakışlarımızı durmaksızın birbirine çeken şeylerden yalnızca biriydi.

Bu sırada İstanbul'daki evimizin önüne gelen sahte polisleri Tekin'in adamları yakalamış ve babamın adamlarına teslim etmişlerdi. Adamlar Tuzla'daki tersaneye götürülmüşlerdi ve muhtemelen de sorgulanacaklardı. Tekin birileriyle daha görüşmüş ve bizim Atina'da kaçırılan gemiye silahların yüklendiği anın kamera görüntülerinin peşine düşmüştü. Fakat kayıp olduğunu bildiğim görüntüleri Tekin'in elde edip edemeyeceği sorusu aklımın bir köşesindeydi.

Tekin, ben annemle hazırlanmak üzere yukarı çıkmadan hemen önce köşkten ayrılmıştı. Otellerden birinde yer ayırttığını söylemiş, düğünde bizimle buluşmak üzere anlaşmıştı. Biz de hızlıca düğün için hazırlandıktan sonra vakit kaybetmeden yola çıkmıştık.

Arabamız Atina'nın ışıltılı yollarından geçerek, Tia'nın düğününün yapılacağı otele vardığında annemle babam karşımdaki koltukta birbirlerine gülümsediler. Burası Atina'nın en lüks otellerinden biriydi. Nihayet arabadan indiğimizde cafcaflı bir kalabalık karşıladı bizi. Mekân fazlasıyla şaşaalı dizayn edilmişti.

Tia'nın ve damadın ailesiyle selamlaştıktan sonra otele girdik. Lobideki aynaya gözüm çarpınca istemsizce inceledim kendimi. Ankara'dan gelirken yanımda elbette düğüne uygun bir elbise getirmemiştim ama köşkte zaten çokça kıyafetim bulunuyordu. Annemin tasarımı olan siyah uzun elbisem kusursuzdu. Işıltılı siyah taşlarla kaplı bir elbiseydi ve boynumda bağlanarak sırtımı belime kadar açıkta bırakıyordu. Elbisemin göğüs kısmında göbeğime kadar ince ama cüretkâr bir açıklık vardı, kumaşı iri göğüslerimi ikinci bir deri gibi sarıyordu. Hiçbir dekoltesi mide bulandırıcı ya da ucuz değildi, aksine kaliteli ve karşı konulmaz duruyordu. Hatta düşününce... Elbise dizden itibaren hafifçe bollaşarak indiği için beni karanlık bir denizkızı gibi gösteriyordu.

Tek bantlı, yüksek topuklu siyah bir ayakkabı giymiştim. En sevdiğim takılarımı takmış, elime de siyah kokteyl çantamı almıştım. Hafifçe dalgalandırdığım saçlarımı ise açık bırakmıştım. Elbise o kadar şaşaalıydı ki saçımla makyajımı olabildiğince sade tutmaya çalışmıştım.

Kendimden emin adımlarla Tia'nın hazırlandığı odaya ilerlediğim sırada koridorun köşesini dönen bir silüetle ansızın çarpıştım. Devasa bir beden, o bedeni saran simsiyah şık bir takım, geniş omuzlar, kalın bir boyun... Tekin tüm sinir bozucu yakışıklılığıyla karşımdaydı. Saçları zaten kısaydı, kirli sakalları ona olduğundan daha tehlikeli bir hava katıyordu. Yine kravat takmamış, takımının içine giymeyi tercih ettiği siyah gömleğinin ilk birkaç düğmesini açmıştı. Esmer teninden yükselen erkeksi kokusu burnuma dolunca içine daldığım düşüncelerden hızla uzaklaştım.

"Ben de şimdi seni arayacaktım," diye mırıldandı bakışları ateşten bir kamçı gibi süratle üzerimde dolanırken.

"Öyle mi?" dedim buna kapılmamaya çalışarak.

"Evet. Ankara'da konuşmamız yarım kalmıştı," dedikten hemen sonra ise ben yanıt veremeden telefonu çalmaya başladı. Tekin telefonu cebinden çıkardı ama ansızın görüş açıma giren ekranında tüm benliğimde şok etkisi yaratan bir isim vardı.

Cemre arıyor yazısı ekranda yanıp sönerken benim de bakışlarım ansızın Tekin'inkilere odaklandı. Şaşkınlık vardı gözlerinde. Hemen ardından âdeta bana açıklama yapmak istercesine dudakları aralandı. Oysa izin verecek değildim buna. İçimde delicesine bir fırtına uğuldarken bir an önce Tekin'den uzaklaşma isteği kalbimi esir almıştı.

"Yarım kalan bir şeyler olmuş, belli!" dedim kendimi tutamadan.

"Hazel!" diyerek beni durdurmaya çalışsa da "Tia'ya bakmam gerek!" diyerek kestirip attım ve arkamı dönerek süitin kapısını çaldım. Kapı açıldığında yüzümdeki somurtkan ifadeyi hızla silmiş ve Tia'nın arkadaşlarından oluşan kalabalıkla karşılaşmıştım. İçeri girip kapıyı kapatırken ise Tekin'in hâlâ telefonunu tuttuğunun, saçlarını ise sinirle çekiştirdiğinin farkına varmıştım.

Kıskançlık... Damarlarımda bir kan gibi fokurdadığında süitin koridorunda sakinleşmeye çalıştım. Açmış mıydı telefonu? Konuşuyor muydu Cemre'yle? Bunun bilinmezliği kalbimi sıkıştırırken kıskançlığın acı tadı boğazımı yakmıştı. Ancak nerede olduğum gerçeği yüzüme tokat gibi çarpınca tüm bunları düşünmek de başka zamana kaldı.

Süitin salonuna girdiğimde kalabalık beni neşeyle karşıladı. Hepsi benim de yakından tanıdığım insanlardı. Herkesle selamlaştığım sırada, Tia beni görür görmez çığlığı bastı. "Hazel! Gelemeyeceksin sandım."

Aslında düğün için gelmemiştim ama dürüstlüğümle onun mutluluğuna gölge düşürmek istemedim. "Gelmez olur muyum hiç?" dedim içten bir tavırla. Makyajını bozmamaya, gelinliğine zarar vermemeye çalışarak sarıldım.

"İyi ki geldin," diye mırıldandı. Birbirimizden uzaklaştığımızda gözlerinde sevinç parıltıları vardı.

"Çok güzel olmuşsun," dedim kalabalıktan hafifçe uzaklaşıp yan yana dururken. "Nasıl yakışmış gelinliğin!"

"Olmuş muyum?" dedi nazlı nazlı salınarak. "Beliz teyze çok uğraştı. Ama tam hayalimdeki gibi oldu gelinliğim."

"Taş gibisin. Bayıldım sana," dedim ellerini tutarken.

O sırada arkadaşlarından biri elinde şampanya şişesiyle geldi. "Kutlama zamanı!" diye bağırdı elimize kadehleri tutuştururken.

Şampanya patlatıldı, kadehler dolduruldu. Kadehlerimizi havaya kaldırıp hafifçe tokuşturduktan sonra ilk yudumu aldık fakat Tia içmeden aklına bir şey gelmiş gibi cıvıldadı. "Ay, Hazel! Makyajımın şurasına bir baksana ya. Sen becerirsin kesin," derken gözünün kenarını gösteriyordu.

Elimizde kadehlerimizle banyoya yürüdük. "Bakayım," deyip kadehlerimizi kenara bırakırken söylediği yeri dikkatle incelemeye başladım.

*Eyeliner*ını istediği gibi düzelttikten sonra kadehimi aldım. "Mutluluğuna," dedim Tia'ya doğru kaldırırken.

O da kadehini benimkiyle tokuşturdu. Ben bir yudum içtikten sonra, "İçemiyorum ben artık," diye fısıldayıp şampanyayı lavaboya döktü.

"Neden?" dedim kaşlarım çatılırken. Tia'nın daha önce böyle bir sorunu yoktu.

Kolaçan eder gibi banyonun kapısına baktıktan sonra dayanamayıp kapattı ve ardından hemen bana döndü. "Hamileyim," diye fısıldadı ansızın.

Benimse kaşlarım hayretle havalanmış, dudaklarım açılmıştı. "Ne?" dedim kendime engel olamadan. "Sen ciddi misin?"

"Evet," dedi kocaman gülümsemesiyle. "On haftalık."

Bu yüzden mi düğünü bu kadar erkene almışlardı? Alelacele evlenmelerinin altında bu sebep mi vardı? Peki Tia... O mutlu muydu bu durumdan? Belki de bunun endişesiyle "Mutlu musun?" diye soruşum dudaklarımdan bir çırpıda çıktı.

"Hem de çok, Hazel!" dedi gülümseyerek. "Çok mutluyum."

Zorlukla yutkundum. Böyle bir durumda apar topar evlenmek hiç mi zihninde şüphe yaratmamıştı? *Benimle çocuk için evleniyor* diye düşünmemiş miydi mesela? Bazı kadınlar için şüphe yaratacak en kritik anlardan biriydi bu. Hamile kaldığı için evlenmek bazılarının kadınlık gururunu derinden sarsardı.

Hatta düşününce... Belki de annem geçmişte o yüzden inanamamıştı babama uzunca bir süre. Onun için babam tarafından salt bir kadın olarak görülmek, bir kadın olarak vazgeçilmez olmak o kadar önemliydi ki çocukları için evlenmeyi kendine yakıştıramamıştı. Sanırım bu konuda anneme çekmiştim. Bir kadın gibi görülüp arzulanmak daha önce benim için hiç önem taşımamıştı gerçi ama insanın kanına nefesini kesen bir arzu zehri karışınca galiba bu istek de kendiliğinden filizleniyordu.

Düşüncelerimle onu üzmek istemeyerek yüzüme tatlı bir gülümseme oturttum. "Çok sevindim, canım benim!" dedim sevincine katılarak. "Hep çok mutlu olun."

"Umarım, Hazel. Tek dileğim bu."

"Sen her şeyin en güzelini hak ediyorsun, Tiamou!"

"Sen de Hazelmou. Sen de."

Birbirimize bir kez daha sıkıca sarıldıktan sonra, herkesle salonda görüşmek üzere vedalaşıp odadan çıktım.

Dışarı adım attığımda Tekin telefonla konuşuyordu. Cemre'yle konuşup konuşmadığını merak ettiğim sırada dudaklarından çıkan sözler ise bunun cevabının *hayır* olduğunu kanıtlıyordu. "Kamera görüntüleri için birkaç

gün öncesinden başla," diyordu her kiminle konuşuyorsa. "Tüm Atina'yı tara! Süreçte yine konuşuruz."

Koridora çıktığımı görür görmez telefonu kapatıp bana doğru adımladı. Kapıyı kapatmak için kısa bir an arkama dönmek zorunda kaldığımda bakışlarının sırtımdan yüzüme zorlukla tırmandığını yakaladım. Sırtımdan bel oyuntuma kadar inen derin açıklığın onun üzerindeki etkisi barizdi.

Çatık kaşlarının altındaki bakışları milim milim üzerimde gezindi. Dudaklarını yalayıp hemen peşinden güçlükle yutkunmayı denedi. Bana böyle bakmaması gerekirdi. Daha az önce eski sevgilisi yana yakıla onu aramışken gözlerinde gördüğüm beğeni adil değildi.

"Bir şey mi oldu?" dedim bakışlarının sebebini anlamamış gibi. "Neden öyle bakıyorsun bana?"

Sıkıntıyla etrafına baktı. Bir eli sakallarının arasındayken yeniden gözlerime odaklandı. Ve bir nefeste, apansız, "Açmadım telefonu!" diye homurdandı.

"Bundan bana ne ki?" dedim lafımı esirgemeden. Umursamaz olmasına dikkat ettiğim bir tavırla etrafı süzdüm. "Bana böyle açıklamalar yapmaman gerekir, Tekin," dedim sinir bozucu bir rahatlıkla.

"O nedenmiş?" dedi. Sinirlenmeye başlamıştı.

Omzumu silkip "Bir nedeni yok," diye yanıt verdim. Kalbimdeki çalkantıları anlamasına izin verecek değildim. Ben bile henüz kendime yeni yeni onu delicesine kıskandığım gerçeğini itiraf edebiliyorken çarçabuk lafı değiştirdim. "Bugünkü yardımların için..." dedim mırıltıyla. "Teşekkür ederim. Zahmet verdim yine sana."

"Zahmet falan vermedin," dedi bendeki bu ani resmiyete şaşırdığını saklamadan.

"Davet salonuna geçelim mi?" dedim iyice damarına basmak isteyerek.

Tam yanından geçip gidecekken kolumdan hızla tuttu beni. "Hazel! Biraz vakit ayır, konuşalım."

"Düğün başlıyor," dedim. "İçeri girmemiz gerek. Annemle babam da merak etmiştir."

Neden bilmem, belki ses tonumdaki hırçınlıktan uzak tını, belki de rahatsız edici sakinlik onu kızdırmıştı. "Beni böyle birbirimize yabancıymışız gibi geçiştirmene izin vermem, Hazel!"

"Öyle değil miyiz?" dedim kendime engel olamadan.

"Öyle miyiz?" derken bakışları bir gözlerimde, bir dudaklarımdaydı. İfadesi sarhoş edici ama her şeyden öte yakıcıydı.

"Bilmem," dedim kapılmamaya çalışarak.

Bana yaklaşıp kolumdan tuttu, dudaklarımızın arasında bir nefeslik mesafe kalmışken yüzüme doğru fısıldadı. "Yemin olsun, bu gece bittiğinde bileceksin," dedi dişlerinin arasından öfkeyle.

Her şeyi ortaya dökmek istiyordum aslında ama ilk adımı atacak değildim. O karşımda bir hükümdar kadar kudretli görünürken içimdeki fırtınayı gözlerinin önüne seremezdim.

Onun içini görebilseydim her şey değişirdi belki...

Onun da kıskançlıktan kendini kaybettiğine bir kez daha şahit olabilseydim bu beni bir nebze olsun teselli ederdi.

İlk o... En çok o...

Bundan azına razı gelmek tüm gülüşlerimi çalar, beni günden güne tüketirdi.

Üstelik... Onun hislerini okuyamamanın yarattığı garip bir kırgınlık ansızın göğsümün tam ortasına yerleşmişti. Aramızdaki bitmek bilmeyen gelgitlerin, fırtınayı andıran hislerin nedeni aslında bu bilinmezlik miydi? Ya da belki de giderilememiş sonsuz bir merak duygusu ikimizi de deliliğin ve öfkenin kıyısına sürüklemişti.

Ansızın anladım ki bu sabah Cemre'nin *Cave*'de olduğunu duyar duymaz oradan uzaklaşmamın nedeni de bu merak ve bilinmezlikti. Tekin'in Cemre'ye olan tavırlarını bilememek, nasıl bir ilişki yaşadıklarını merak etmek zaten hissettiğim kıskançlığı daha da tetiklemişti.

Aynı saniyelerde Savaş yanımıza yaklaşınca düşünceler zihnimden uzaklaştı, gözlerimiz birbirinden ayrıldı.

"Hazel..." dedi Savaş gülümseyerek. "Harika görünüyorsun!"

"Teşekkür ederim," dedim mahcup bir tavırla. "Sen de çok şıksın, Savaş."

Salona doğru yöneldiğim sırada Tekin'in Savaş'a öfkeli bir bakış attığını gördüm. Savaş'ın, "Benden de mi, amına koyayım ya?" dediğini işitir gibi oldum ama birkaç tanıdıkla karşılaşınca fazla odaklanamadım.

Dakikalar sonra salona ulaştık ve düğün başladı. Gelinle damat salona geldi, ilk danslarını ettiler, herkese tek tek hoş geldiniz dediler. Yemek servisi de yapıldığında canlı müzik için orkestra yerini aldı. Tia bizi arkadaşlar için ayrılan masalardan birine oturtmuştu. Solumda Tekin, sağımda Savaş vardı. Atina'dan birkaç arkadaşım da masadaydı, sohbete eşlik ediyorlardı.

Eğlence başlayıp insanlar dans etmek için piste çıktığında masamızdaki birkaç sandalye de boşaldı. Tam o sırada karşıma oturan kişi ise beni hazırlıksız yakaladı.

"Hazel..." dedi Silas, Apollon güneşi gibi parlayarak. Gözlerimi devirmemek için zor durdum. "Hoş geldin. Seni görmek ne güzel!"

Aynısını onun için söylemek zordu. Silas sevmediğim insanlardan biriydi ve onu burada görmekten hoşlanan tek bir hücrem dahi yoktu. "Hoş buldum," dedim ağzımın ucuyla. Fakat elbette Yunanca konuşuyorduk ve Tekin'le Savaş anlamadığı için ayıp oluyordu. İngilizce konuşarak onları Silas'la tanıştırdım. Ve bunu yaparken Atina'dan bir arkadaşım demeyi uygun buldum.

"Atina'dan bir arkadaş mı olduk şimdi, Hazel? Kırıyorsun beni," dedi yılışık bir şekilde. "Her yaz Mikonos'ta görüşmüyormuşuz gibi." Konuşmaya İngilizce devam ettiği için herkes anlamıştı tabii ne dediğini, Tekin'in kasılan çenesi içten içe göstermek istediği tepkiyi ele vermişti. "Bu sene de gelecek misin?" diye sordu Silas. Tatili birlikte yapıyormuşuz gibi davranması yok muydu? Beni sinir ediyordu. Ama şimdi hiç onunla tartışacak hâlim yoktu.

"Geleceğim, evet," dedim geçiştirerek. "Her sene olduğu gibi."

"Harika. Sabırsızlanıyorum."

Dudaklarıma sevimsiz bir gülüş oturttum. O sırada Silas'ın yanından geçen biri onu sigara içmeye çağırınca müsaade isteyerek yerinden kalktı.

O yanımızdan ayrılınca Savaş, "Değişik bir arkadaş!" diye yorum yaptı.

"Yavşaktır biraz," dedim dürüstçe. "Kusura bakmayın."

"Yavşak olduğu belli." Bunu söyleyen Tekin'di. Önündeki viski kadehini sertçe sıkmış, hemen ardındansa büyük bir yudum içmişti. Kadehi gürültüyle masaya bıraktığında, "Her sene Mikonos'a mı gidiyorsun sen tatile?" diye sordu.

"Evet," dedim sakince omzumu silkerek. "Birkaç hafta gidiyoruz kızlarla."

"Önümüzdeki yaz yalnız gitmeyeceksin," diye söylendi.

"Anlamadım?"

"Anlamayacak bir şey yok," dedi bıçak gibi keskin sesiyle. "Önümüzdeki yaz bensiz gitmeyeceksin diyorum."

Anlaşılan Tekin de benim dakikalar önce hissettiğim delirtici kıskançlığın aynısına esir oluyordu. *Güzel!* Benim de söylenecek onlarca lafım dilimin ucunda bekliyordu. "Başımdaki belanın yaza kadar süreceğini sanmıyorum, Tekin," diye yanıtladım onu damarına basma arzusuyla. Fakat tam tersini isteyen yanımı da engelleyemiyordum.

"Ben ne kadar istersem o kadar sürecek," dedi buz gibi bir tonda. Tek kaşım kalktı. Diklenircesine Tekin'e baktığım sırada orkestra sirtaki müziği çalmaya başlamış, Tia çoktan başa geçerek bana el sallamıştı.

"Seni çağırıyorlar," dedi Savaş. Tekin'le aramızdaki savaşı bitirmek ister gibiydi.

"Evet," dedim saçımı arkaya savurup ayaklanırken. "Katılayım ben de. Ayıp olmasın."

Tekin'in bakışlarını üzerimde hissederek piste çıktığımda Tia beni hemen soluna aldı. En başta Tia vardı, onun yanında ise ben... Atina'daki tüm kız arkadaşlarımız bir çember oluşturdu ve dans başladı. Eller birbirimizin omuzlarındaydı. Önce sağ, sonra sol bacak ileri doğru atıldı, ritim ilkten yavaştı. Ağır ağır hızlanan melodi hareketlerimizi de hızlandırmıştı. Çoktan dansa kaptırmıştım kendimi, Tekin'le aramızda geçen gergin diyalog az da olsa zihnimden uzaklaşmıştı.

Dakikalar sürdü sirtaki. Herkes yorulmuştu ama dansı da bırakmamıştı. En son otelin garsonları kırmamız için bir tabak yığını getirmişti. Bir Yunan geleneğiydi bu. Genelde düğünlerde ve kutlamalarda yapılırdı. Tia ilk olarak eline bir tabak aldı ve diğer elindeki üst üste dizilmiş birkaç tabağa peş peşe vurarak hepsini kırdı. Kahkahamı tutamadan ben de aynısını tekrarladım. Pistin her yanı tabak kırıklarıyla dolmuş, masalardaki konuklardan eğlence nidaları yükselmeye başlamıştı.

Nihayet bu seremoni bittiğinde garsonlar kırıkları ustaca süpürerek pisti temizlediler. Müzik kaldığı yerden tüm güzelliğiyle devam ediyordu. Gece boyu birbiri ardına çalan Yunanca şarkılar boyunca Tia'nın karşısındaydım ve o anda dans etmek içimdeki fırtınanın uğultularını bastırabilmek için tek seçeneğimdi. Ya da belki de Tekin'den kaçış gibiydi. Aramıza giren sıcak çatışmanın sebebi belliydi ama defalarca birbirimizin dudaklarının tadına varmışken kabullenmesi kolay değildi.

Müzik yavaşlamaya başladığında çoğunluk pisti terk etti, çiftlerse bizim yerimizi aldılar. Masaya geri döndüğümde sandalyeme oturacakken Savaş ayaklandı. "Terasa çıkalım mı? Birer sigara içeriz," dedi.

İtiraz etmeden terasa çıktığımızda Tekin'le kendilerine sigara yaktılar ama annemle babam sigara içtiğimi bilmediklerinden ben istemedim.

Savaş, "Güzel dansmış sirtaki," dedi. Tekin'le aramızdaki gerginliği azaltmak için gösterdiği çaba takdirlikti.

"Öyledir," dedim gülümseyerek. "Eğlencelidir."

"Sen dans ederken baban ve annenle tanıştım, Hazel," dedi Savaş. "Baban çok karizmatik bir adam. Sevdim."

"Teşekkürler," diye yanıtladım içtenlikle.

"Düşündüğün gibi bir tepki de vermedi sanırım, değil mi?"

"Yani..." dedim usulca. "Ben de şaşkınım açıkçası. Daha fazla sinirleneceğini düşünmüştüm. Korkuyordum da bu yüzden."

"Tekin'e güvendi."

"Öyle görünüyor."

Kısa bir sessizliğin ardından Savaş yeniden konuştu. "Yanlış anlamazsan bir şey sormak istiyorum," dediğinde Tekin'e bakma isteğimi dizginlemek zorunda kaldım.

"Tabii," dedim çarçabuk.

"En başta neden babana söylemedin?" dedi Savaş. "Tehdit olayını... Ya da Hazar'a? Seni Tekin'e getiren ne oldu?"

"Ben..." dedim kısık bir tonda. "Tehdit telefonlarından biri Elias'ın yanında geldi. Bu yüzden ondan gizleyemedim ama durumu babamla Hazar'dan saklaması için ikna etmeyi başardım. Şu adamlar... Hazar'la tehdit ettiler beni çoğunlukla. Dosya bende değilse o zaman Hazar'da diye düşünüyorlardı. Ve Hazar da sürekli herhangi bir şekilde yeniden tehdit edilirsem ona söylememi tembihliyordu. Böyle bir durum olursa dosyanın kendisinde olduğu yalanını söyleyecekti."

"Sen de bunu yapmasından mı korktun?" dedi Savaş.

"Evet. Sonra işte Tekin'in adını Elias'tan duyunca... Ona ulaşmaya karar verdim. Hazar kimseye kolay kolay güvenmez ama Elias onun Tekin'e güvendiğinden bahsetmişti. Bunu duymasam sanırım böyle bir maceranın içine girmeye cesaret edemezdim." Buruk bir şekilde gülümsedim. "Ya da azıcık mantıklı düşünebilseydim o an... Bu kadar fevri davranır mıydım, emin değilim."

Bu söylediğim Tekin'in elindeki içkiyi bir dikişte içmesine neden oldu. Bakışlarım ona dönmek için saniyeleri sayıyordu ama Savaş lafı değiştirerek dikkatimi kendinde tuttu.

"Kırmızı çizgin Hazar o hâlde?" diye sordu.

"Kırmızı mı, siyah mı bilmem ama bir çizgim varsa o da Hazar'dır diyebiliriz, evet. Onun herhangi bir şekilde zarar görmesi riskini almam. Onu bu tehlikeden ve karanlıktan uzak tutmak için çok fazla şey yaptım. Bilse muhtemelen günlerce konuşmaz bile benimle. Ama o da benim için aynısını yapardı, bundan eminim."

"Vay be! Bu zamanda böyle kardeş ilişkisi..." dedi Savaş imrenerek. "Takdir ettim."

"Bu normal bir kardeşlik değil. Bunu anlayabileceğinizi sanmıyorum. İkiz olma hissini yani. Aynı karından, aynı anda çıkmanın, her şeyi beraber yaşamanın... Buna sadece kardeşlik mi denir? Bilmiyorum."

"Sen ne derdin buna?" diye sordu Savaş.

Birkaç saniye düşündükten sonra, "Küçükken..." dedim dudaklarımda buruk bir tebessümle. "Bisiklete binmek istedim bir keresinde. Tek başıma. İstanbul'daki evimizin bulunduğu sitede bütün kızlar bisiklete biniyorlardı. Babaları öğretmişti hepsine. Çok özenmiştim. Ben sürmeyi bilmiyordum.

Babamla dört yaşında tanışmıştık çünkü ve hâlâ arayı kapatmaya çalışıyorduk. Bisiklete sıra gelmemişti daha. Neyse işte..." Güldüm. "O ara da babamı her konuda kızdırıp bana olan tavrını ölçmeye çalışıyordum. Yan komşunun bisikletini çalıp gizlice bindim. Birkaç metre bile ilerleyemeden düştüm tabii. Ama ne düşmek! Paldır küldür. Parmağım kırıldı. Alçıya aldılar. Hazar çok kızdı bana. O zaten üzüntüsünü hep kızgınlığının arkasına saklar," diye mırıldandım. "Sonra ertesi gün eve komşular eşliğinde geldi Hazar. Düşmüş. Kolunu tutuyor. Ama canı deli gibi acıyor, gözlerinden anlıyorum. Hastaneye gittik apar topar. Annem, babam, ben, Hazar ve benim kırık parmağım. Öğrendik ki kolu kırılmış Hazar'ın. Onun da kolunu alçıya aldılar."

"İlgi çekmek için mi yapmış?" diye sordu Savaş gülerek.

"Başta ben de öyle sandım. *Tamam tamam, sen benden daha çok ilgi çektin, benden daha ciddi bir kırığın var,* diye söylendim hatta."

"O ne dedi?"

"*Evet. Çünkü senin parmağın karşılığında benim kolum! Bir daha sakın benden habersiz canını yakacak bir şey yapma.* Aynen böyle söyledi."

Savaş anlattıklarımı imrenerek karşılarken en sonunda Tekin konuşmaya karar verdi. "Bir süre daha ayrı kalacaksınız," dedi bana hitaben. Sanki Hazar'ı özlediğimi anlamış gibiydi. "Hazar şu anda Berlin'de."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordum başım ona çevrilirken.

"Takip ettiriyorum," diye cevapladı beni.

Kaşlarım merakla havalandı. "Neden?"

"Şu galeriye gittiğimiz gün," dedi gözleri benimkilerde bir şeyler ararken. "Hazar'a bir şey olmasından korkuyordun. O gün görevlendirmiştim birilerini. Uzaktan Hazar'ı korumaları için. Yapacağımı söylemiştim zaten sana da. Babanla da konuştuk bugün. Artık birlikte hareket edeceğimiz için o da onay verdi."

"İyi mi peki?" diye sordum hafif bir endişeyle.

"Gayet iyi, merak etme." Sert ifadesi bir an bile yumuşamadan sözlerini sonlandırdı. "Ve başına da hiçbir şey gelmeyecek. Korkma bundan."

Başımı hafifçe salladım. Ona inanıyordum. Hiç mecbur olmadığı hâlde bir sorumluluk almıştı kendine fakat bundan şikâyet etmiyordu. Üstelik sahip olduğu güç konusunda da şüphem yoktu, her türlü engelin üstesinden kolaylıkla geliyordu. Zihnimdeki şüphelerin, kızgınlığın, hırçınlığın tamamı ikimizle ilgiliydi zaten. Ve artık biliyordum ki tüm bunların giderilmesi gerekiyordu.

Biz konuşmayı sürdürürken annemle babam yanımıza gelmiş, aralarında koyu bir sohbet başlamıştı. Onlar mevzudan mevzuya geçerken lavaboya

gideceğimi laf arasına sıkıştırdım. Babam yarım saate kalkacağımızı söylemişti, acele etmem lazımdı.

Tuvalete girip ellerimi yıkadıktan sonra lavabodan çıktım. Davetlilerin oluşturduğu kalabalığı göreceğimi sandım ama yanıldım. Tekin kapıdaydı, omzunu karşıdaki duvara yaslamıştı. Tekinsiz bakışları beni bulur bulmaz yaslandığı duvardan doğruldu. Bir şey söylememe izin vermeden elimi tuttu ve asansörlere doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" dedim dişlerimin arasından. Bağırmak istesem de kendimi tuttum. Kimsenin bir şey duymasını istemiyordum.

Asansör açılır açılmaz beni içeri sokup kendi de peşimden girdi. En üst katın düğmesine bastığında "Nereye çıkıyoruz?" dedim ama cevap vermedi. Bakışları çok öfkeliydi, çenesi kasılmış hâldeydi. İfadesi içinse söylenecek tek bir kelime vardı; Cehennem gibiydi. "Cevap versene!" dediğim anda ise Tekin'in bu otelde oda ayarladığı gerçeği tüm çıplaklığıyla gözlerimin önündeydi.

Asansörün kapısı nihayet açıldığında yeniden elimi tuttu ve cebinden bir kart çıkararak tam karşıdaki süitin kapısını açtı. Saniyeler sonra beni süitine sokup kapıyı örttüğünde gözlerinde saf bir hiddet vardı. Onu böyle sinirli görünce benim de kaşlarım çatıldı ama tek kelime etmeyecektim, önce o başlayacaktı.

Nitekim çok beklemem gerekmedi. "Pişman mısın?" derken sesi öfkenin dumanlarıyla çevriliydi.

"Ne?" diye sordum ben de karşılığında. İşitmeyi beklediğim sözcükler bunlar değildi.

"Pişman mısın? Arhavi'ye gelip o gece benden yardım istediğine." Dudaklarımı aralamıştım ama cevap vermemi bile beklemeden sesi yükseldi. "Mantıklı düşünebilsen o kadar fevri davranmazmışsın ya!"

"Ne bağırıyorsun bana?" dedim sinirle.

"Bağırırım!" diye yanıtladı beni. "Bana pişman olup olmadığını söyleyeceksin!"

"Ne olacak pişmansam?" diye bağırdım. "Ne önemi var benim ne hissettiğimin senin için?" Ansızın aklıma gelenlerle dört bir yanımı tutuşturan bir öfkeyle kuşatıldım. "Belki de sensindir pişman olan, ha Tekin?"

"Ne saçmalıyorsun sen, Hazel?" derken kaşları çatılmıştı, sesiyse buz gibiydi.

"Saçmalayan ben değilim!" dedim delirmişçesine. Hissettiğim kıskançlıktan beslenen hırçınlık tam anlamıyla dilimdeydi. "Sensin! O aptal sahte sevgililik muhabbetiydi asıl saçma olan zaten! Başkasının alması gereken yeri aldım belki de. Bu yüzden daha fazla devam ettirmenin de bir anlamı yok."

Ben öyle deyince o ana kadar öfkesini aslında frenlediğini anladım. "Çok mu meraklıyım ben, Hazel?" diye bağırdı ansızın, deli bozuk bir hiddetle. "Ben çok mu meraklısıyım o aptal sahte sevgililik muhabbetinin?"

Verdiği yanıtla ansızın tokat yemiş gibi sarsıldım. Çenem titremeye yüz tuttu, hızla yatıştırdım. Dudaklarımı ısırarak güç almak istedim ama bu isteği acımasızca bastırdım. O ana dek söylediklerimi inkâr etmesini beklemiştim fakat istediğimi Tekin'in sözlerinde bulamadım. Yanıldığımı bana kanıtlayacak diye düşünürken kalbimi acıtan bir hayal kırıklığının kıyısındaydım.

"İyi!" dedim hislerimi belli etmeyi reddederek. "Aynı fikirdeyiz işte! Ne güzel!" dedikten sonra çıkmak üzere kapıya uzandım. Ancak kolumu tutan, beni kendine çeviren ellere hazırlıksız yakalandım.

"Sahtesini değil!" diye haykırdı kollarımı sıkıca kavrarken. "Gerçeğini istiyorum çünkü. Anlıyor musun? Yalnızca gerçeğini!" der demez ben henüz söylediği şeyin idrakine varamadan, bakışları öfkeyle tutuşmuş tutkunun alevleri tarafından esir alındı. Aramızdaki tek nefeslik mesafeyi kapattı ve kalp atışı kadar kısa bir sürede dudaklarıma yapıştı.

Bir eli saçlarımın arasına daldı, diğeri sertçe çenemi kavradı. Sanki ben kaçacaktım da elleri buna izin vermemek için hazırdaydı. Her hareketi çok sert ve hoyrattı, bunun etkisiyle elimdeki çanta yeri boyladı. Alev taşıyordu dudakları. Her öpüşüyle içime söndürülemez bir ateş doluyor, tüm hücrelerimi tutuşturuyordu.

Dudaklarını benimkilerden kısa bir nefes arası için kopardı ve "Bir daha git o Serdar denen dallamaya!" derken alt dudağımı hafifçe ısırdı. Sabahtan beri yaşananların yarattığı öfke, şimdi odanın dört bir yanındaydı. "Bir de Silas yavşağı çıktı başıma," dedi homurdanarak. "Biri bitiyor, diğeri başlıyor, amına koyayım!"

"Sana ne?" dedim soluklarımı düzene sokamadan. "Ben sana karışıyor muyum?"

"Karış! Ben karışmanı istiyorum zaten," diye âdeta kükredi. "Senin sahte bir saçmalık dediğin o şey, benim seni yanımda tutabilmek için tek çaremdi. Ama tahammülüm yok sahtesine falan. Gerçeğe dönüşsün istiyorum. Deliriyorum bunun için ulan! Sen nasıl pişman olduğunu ima edebiliyorsun bana?"

"Sen pişman değil misin? Başına bela aldın, şimdi kurtulamıyorsun da!" diye bağırdım en sonunda dayanamayarak. Artık içimde tuttuklarımı daha fazla saklayamayacaktım. "Ya da belki de dün eski sevgilinle görüşünce dank etmiştir pişman olduğun..."

"Değilim, ulan! Pişman falan değilim. Nasıl olayım?" diye kükredi. "Sen geldin bana, sen! Pişman olunur mu buna?" Saçlarını sinirle çekiştirdi.

"Kimseyle görüştüğüm falan da yok ayrıca. Vuruldum sabaha karşı!" diye bağırdı hemen ardından. Fakat kelimelerin dudaklarından istemsizce fırladığı belliydi. Bir an kendine kızan bir ifadeyle çevrelense de tek bir cümle kaşlarımı endişeyle çatmama yetmişti.

"Ne?" dedim kendime engel olamadan. "Nasıl vuruldun?" Dilim damağım kurumuştu ama konuşmayı sürdürdüm. "Bildiğimiz... Silahla mı? Nerenden?" dedim bakışlarım hasar tespiti yapar gibi vücudunda gezinirken.

Pişmanlıkla yüzünü ovuşturdu. "Evet, bildiğimiz silahla," dedi dişlerinin arasından. "Sana söz vermiştim. Sağ salim döneceğime dair! Yaramı görüp telaşlanma diye *Cave*'e gittim. Ufak bir sıyrıktı zaten. Orada kendimi biraz toparlayıp yanına gelecektim. Haberim bile yoktu Cemre'nin oraya geldiğinden." Ağzımı bir şeyler söylemek için araladım ama izin vermeden öfkeyle konuşmayı sürdürdü. "Sabah Gamze'yle konuşmuştum. Aynı otelde kalıyorlarmış. Muhtemelen ondan duydu *Cave*'de olduğumu. Adresi de ondan almıştır çünkü daha önce oraya senden başka bir kadını sokmadım, Hazel!" Tüm süngülerimin düşmeye başladığını o da görmüş olmalı ki ses tonu yumuşadı. "Ben sana gelmek için dakikaları sayarken nasıl düşünebilirsin bir başkasıyla buluştuğumu?"

"Kıskandım çünkü!" diye yükseldim apansız. "Olamaz mı? Sen kıskanabiliyorsun da bana yasak mı?"

Ben öyle der demez Tekin yeniden dudaklarımı yakaladı. Dakikalarca dudaklarımı emip dilini ağzımın sıcağına daldırdı. Saçlarımın arasındaki eli milim oynamamıştı. Fakat diğeri için aynısını söylemek imkânsızdı. Dokunuşu ağır ağır yüzümden boynuma indi, omuzlarımdan göğsümdeki davetkâr açıklığa sürüklendi ve en son sağ göğsümü elbisenin üzerinden avuçlarının arasına aldı. Bu temasın etkisiyle dudaklarımı ondan koparıp başımı geriye attım. Başım arkamdaki kapıya yaslandı, gözlerim kapalıydı, kalbim ağzımda atıyordu. İkinci kez yapıyordu bunu. Başparmağının usulca okşayışı daha fazlası için yalvarmak istememe neden oluyordu.

Parmakları göğüs ucumu hafifçe sıkıştırırken dudaklarımın arasından engel olamadığım bir inleme çıktı. Bunun etkisiyle dudakları boynuma kapandı, dili şah damarımın üzerinde dolaştı. "Benim kadar kıskanamazsın, *mşkeri*..." diye fısıldarken dudakları boynumdaki teni bırakmadı. "Benim kadar kaybedemezsin kendini."

Ben, "Yaran... Nerede?" dedim ama umurunda bile değildi.

"Sikerler şimdi yarayı!" dedikten sonra ise tutmadı kendini. Benim herhangi bir şey söylememe izin vermeden kocaman elleri yüzümü çevreledi. Beni kendine çekti ve dudaklarımı kendininkilere esir etti.

Dili sıcak ağzıma daldığında boğazının gerilerinden erkeksi bir ses firar etti. Bir eli yüzümü kavrarken diğeri yeniden az önce dokunduğu göğsüme inmişti. Benim bir elim istemsizce onun kısa saçlarının arasına dalmış; diğeriyse o kalın, deli gibi etkilendiğim boynuna tırnaklarını geçirmişti.

Beni ansızın kucakladığında onunkilerden kopardığım dudaklarımdan minik bir çığlık fırladı. Bacaklarımı beline dolarken bir eli kalçamı, diğeriyse belimi sıkıca kavramıştı. Hızla döndü ve birkaç büyük adımda camın önündeki koltuğa oturdu. Bu hareketi kendimi kucağına bastırmama ve kocaman olmuş sertliğini bacaklarımın arasında, en kuytularımda hissetmeme neden oldu. İki bacağım kalçalarının iki yanında ata biner gibiydi. Dudaklarıysa ağır ağır boynumdan göğüslerimin arasındaki davetkâr açıklığa doğru ilerliyordu.

Tırnaklarım boynuna batarken bir göğsümü elbisemin göğüs açıklığından dışarıya çıkardı. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atarken nefes almama dahi izin vermedi ve dudaklarını büyük bir açlıkla göğüs ucuma kapattı. Başım geriye savruldu, saçlarım kalçamı saran diğer eline dokundu. Bunun etkisiyle kalçamdaki eli saçlarımı usulca avucuna doladı ve beni o şekilde, boynum geriye yatmışken esareti altına aldı. Dudakları en hassas kıvrımlarımda, pembe bir ucu yalnızca emerek sivriltmeye odaklıydı. Sanki dünyanın en lezzetli şeyinin tadına bakıyormuş gibi dudaklarından iniltiler fırlıyordu.

Bense "Tekin..." diye sayıklıyordum nefes aralarımda. Bir elim hâlâ pençe gibi boynuna batmışken, diğeriyle tamamen kalbimden gelen bir istekle sakallarıyla gölgelenmiş yüzünü okşuyordum.

Islak dudakları iri göğsümdeki çıldırtıcı dokunuşlarına son verip yukarı çıktığında çenemi sıkıca kavradı, dudaklarımı hoyratça kendi dudaklarının arasına aldı. Hemen peşinden bir eli saçlarımı sıkıca tutmaya devam ederken diğeri kalçamı avuçladı ve beni kendine iyice bastırdı. Hareket edemiyordum, güçlü kolları tarafından hapsedilmiştim, üstelik saçımı sertçe tutan elinin karşı konulmaz ve kabul etmeliydim ki çok hoşuma giden bir tarafı vardı.

Bacaklarımın arası sanki cayır cayır yanıyordu. Sırılsıklamdı, sızlıyordu, üstelik yetinemiyor, daha fazlasını istiyordu. Tamamen içgüdülerimle onun üzerinde sürtünmeye başladığımda, bunun etkisinin ikimiz için de yıkıcı olacağını kestiremiyordum.

İkinci sürtünmemden sonra Tekin dudaklarını benimkilerden kopardı, başını arkasındaki koltuğa attı, boğazının gerilerinden şiddetli bir inleme çıktı. Ben bacaklarımın arasındaki sertliğinin iyice büyüdüğünü hissederken o kendinden geçmiş gibi "Siktir!" dedi hırlayışı andıran bir ses tonuyla. "Hazel, yavrum..." diye inlerken ellerini sıkıca vücuduma sardı.

Bu tek sözcükle bir elim saçlarının arasına daldı, diğerinin tırnakları ise omzuna saplandı. "Başım dönüyor," diye fısıldadım kucağında âdeta kıvranırken.

Bunun etkisiyle sanki kabına sığamıyormuş gibi bir şiddetle beni hızla kucakladı ve koltuktan kalkarak beni oraya oturttu. "Ne hissettiğini söyle bana!" diye buyurdu önümde dizinin üzerine çökerken.

Dilimin ucuna kadar gelen tek bir cümle vardı o anda. *"Sana ait gibi..."* diye yanıtlamak için kalbim kafesinde dört dönüyordu. Fakat önce ondan duymaya ihtiyacım vardı Dudaklarımdan fırlayan, "Aklımı kaybetmiş gibi..." sözlerinin tek sebebi belki de buydu.

"Güzel," derken dudakları arsızca kıvrılmıştı. "Birlikte kaybediyoruz aklımızı o hâlde."

"Öyle mi?" dedim cilveli bir tonda.

"Öyle! Bende akıl makıl kalmadı, yavrum," diye âdeta inledi. Geniş, kaslı bedeni üzerimde yükselirken kocaman eli elbisemin üzerinden bacağıma dokundu. Dudaklarını dudaklarıma sürttü, sıklaşmış nefesi tenimi yalayıp geçiyordu. Dudakları usul usul önce boynuma indi, ardından az önce kendi elleriyle ortaya çıkardığı göğsümü buldu. Yeniden o pembeliğe kapanmadan önce, "Acayip güzelsin, *mşkeri*," diye fısıldadı. Bir eliyle göğsümü avuçladı ve ağzını üzerine kapattı.

Belki saniyeler sürmüştü beni oracıkta kıvrandırışı. Belki de dakikalar ağır ağır akmıştı. Fakat bir yerden sonra hareketleri yeniden vahşileşince boştaki eli elbisemin uzun eteğine ulaştı. Benim ellerim onun sakallarının üzerinden iki yanağında, boynunda, saçlarının arasında gezinirken Tekin elbisemin kumaşını aceleyle sağ bacağımdan yukarı doğru sıyırdı ve tenimi boydan boya açığa çıkardı. Sadece bacağımı okşayacak sandım ama yaptığı o tek hareket beni hazırlıksız yakaladı. Bir eli belimi sıkıca sararken dudakları göğsümden ayrıldı. Diğer eli elbisemin alt kısmında bulduğu açıklıktan içeri daldı ve külotumu hafifçe yana doğru sıyırarak parmaklarını en hassas noktama, sırılsıklam kadınlığıma bastırdı.

Bir an gerçekten heyecandan öleceğim sandım. Başım delicesine döndü, gözlerim kararadı, boğazıma kadar tırmanan şiddetli bir inilti orada tıkanıp kalakaldı. Önce ıslaklığımı hissettiği için utandım. Fakat dokunuşunun verdiği his öyle muhteşemdi ki tiryakisi olmanın kıyısındaydım.

"Sikeyim!" diye tısladı dişlerinin arasından. "Sırılsıklamsın."

Parmağı en kuytularımı okşamayı sürdürüp beni çıldırtan o tepeciğe değdiği anda engelleyemediğim o inleme dudaklarımdan firar etti. "Tekin!" deyişim bir çığlık gibiydi. Bunun etkisiyle onun da boğazının gerilerinden şiddetli, erkeksi bir inleme çıktı. Öyle tahrik ediciydi ki kulağıma dolan bu

sesi duymak, sanki bunun etkisiyle bacaklarımın arasındaki ıslaklık daha da çoğaldı.

"Offf!" diye inledi parmağı sımsıcak ıslaklığımda gidip gelirken. "Ateş gibisin, *mşkeri*. Kollarımda böyle tutuştuğun anı görmeyi öyle çok bekledim ki..."

Bakışları benden bir an bile ayrılmıyor, ikimizi de yakıp tüketmek istiyordu. Dayanamadım daha fazla o bakışlarına. O ana kadar ısırdığımın farkına varamadığım alt dudağımı serbest bıraktım ve bir elimle yakasına yapışarak onu kendime çekip dudaklarına kapandım. Dilini, parmaklarının kadınlığımdaki hareketi gibi hızla dilime sürtünce titreyen bedenimi iyice ona bastırdım.

Öpüşmemiz anbean derinleşmek üzereydi ki kapının kenarına attığım çantamın içinden bas bas bağıran bir telefon sesi yükseldi. Sanki basılmışız gibi bir panikle dudaklarımı ondan kopardım, ellerim göğsüne yapıştı. Hemen ardından az önce arzuyla emdiği göğsümü elbisemin içine sokarak örttüm. Koltuktan kalkmaya çalıştım ama bilekliklerim gömleğine takıldı. Onları kurtaracağım diye kolumu sertçe çekince gömleğinin bir düğmesi koptu. "Hihhh! Düğmeni kopardım," diye bağırarak zemine ayak bastığımda ise elbisemin arka yırtmacı Tekin'in eline takıldı. Kulağıma dolan cırt sesi elbisemin yırtıldığının kanıtıydı. "Allah kahretsin!" dedim elbisemin eteklerini toplayıp kapıdaki çantama doğru tökezleyerek koşarken. Nefes nefese çantamı yerden aldım, içinden telefonumu çıkardım. Babam arıyordu, cevapsız bırakamazdım. "Efendim, baba?" dedim bedenim âdeta zangırdarken.

"Neredesin sen, Hazel?" diye sordu kızgın bir sesle. "Seni bekliyoruz."

"Sohbete dalmışım, babacığım. Geliyorum hemen!" deyip daha fazla kuşkulandırmamak için telefonu çat diye yüzüne kapattım. Tekin'e bakmadan, "Tekin, benim hemen gitmem lazım," deyip odadan çıkacakken arkadan belimi sımsıkı saran kollarıyla öylece kaldım.

Dudaklarını bir mühür gibi çıplak sırtıma bastırdı ve saniyelerce kürek kemiğimde, sırtımın ortasında, omuzlarımda dolaştırdı. "Gitme," diye fısıldadı. "Benimle kal bu gece."

Yüzüm kapıya dönükken gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Kendini kalçama yaslamıştı, kocaman sertliği arkama dayanmış durumdaydı. Güç bela yutkunarak ona doğru döndüm. "Gitmem gerek," dedim ama bir eli kapıdaydı. "Tekin, lütfen..." dedim yalvarır gibi. Babam beni aramaya çıkarsa bittiğimin resmiydi. "İzin ver, gideyim."

Birkaç saniye yüzüme baktı. Bakışları öylece yüzümde, gözlerimde, muhtemelen hırpalanmış gibi görünen dudaklarımda dolandı. Yalnızca on beş günde aramızda yaşananlar bir hayalden farksızdı. Kaç kavga sığmıştı

bu medceziri andıran günlerin içine? Birbirimize ulaşamadıkça ya da belki de doyamadıkça böylesine vahşileşmek olağan mıydı? Üstelik öyle çok aksiyonun içine dalmıştık ki belki de o anda Tekin'in yüzündeki beni bırakmak istemeyen ifadenin sebebi tam da bu yarım kalıştı. İçine çekildiğimiz her karanlık, aramızda olup bitenleri netleştirmemizin önündeki duvardı. Fakat içimde, o duvar yıkılsa dahi bu yangının hiç sönmeyeceğine, bu fırtınanın hiç dinmeyeceğine dair güçlü bir his vardı.

Tekin, "Bu, benden gidişine ilk ve son izin verişim," dediğinde dudaklarım aralandı. Fakat telefonum yeniden çalmaya başlayınca telaşla arkamı dönüp kapıyı açtım ve adımlarımı hızla dışarı attım.

Şansıma asansör açıktı. Binip düğmeye bastığımda Tekin hâlâ kapıdaydı. Ve asansör kapandığında gözlerimin önünde Tekin'in dağılmış saçları, ıslak dudakları, kor gibi yanan bakışları ve pantolonunun önünden apaçık belli olan o devasa kabartı vardı.

Otelin lobisine nasıl ulaştığımı, beni bekleyen annemle babama nasıl bir açıklama yaptığımı ve eve giden yol boyunca zamanın nasıl geçtiğini hatırlamıyordum. Yırtılan elbisemle titreyen ellerimi saklayacağım diye akla karayı seçmiştim. Şişmiş dudaklarımdan öpüldüğümü hatta daha fazlasını anlayacaklar diye tüm yolu dudaklarımı ısıra ısıra gelmiştim. Allah'tan kalbimin gümbürdeyerek atışının kimse farkına varmamış, babam sinirliyse de fazla sorgulamamıştı. Fakat zaten asıl tehlike annemdi, dikkatli bakışlarını üzerimden ayırmamıştı.

Eve ulaşır ulaşmaz arabadan inmiş, dakikalar sonra odama girip kendimi vakit kaybetmeden duşa atmıştım. Ben duştan çıkana kadar annemle babamın yatmış olmalarını ummaktan başka şansım yoktu. Fakat suyun altında kaldığım yarım saat boyunca bunun endişesini taşımak yerine, zihnim yüzümde kocaman bir sırıtışla gecenin anılarını misafir ediyordu. Dokunuşların karıştığı anıların unutulması da bir kenara bırakılması da çok zordu, sanki tüm vücudum Tekin'in ellerinin tenimde bıraktığı soyut izlerle sızlıyordu.

Düşünmeyi yatacağım ana bırakarak duştan çıktığımda yana yakıla kaçmayı umduğum şey karşıma dikildi. Annem odamın ortasındaydı, elinde bu gece giydiğim siyah elbiseyi tutuyordu. Yırtılan yırtmacını fark etmiş olmalıydı ki gözlerinde hesap soran bir ifadeyle öylece bekliyordu.

Hiçbir girizgâh yapmadan, "Elbisen yırtılmış," dedi imalı bir tonda.

An itibariyle beynim zehir gibi çalışırken artık ağzıma yuva yapmış yalanlar da dilimden dökülmeye başladı. "Ay evet, anneciğim. Merdivenin tırabzanına taktırdım ya. Kusura bakma," diyerek kıvırmaya çalıştım. Fakat annem zeki bir kadındı, kandırılması imkânsıza yakındı.

"Hazel..." dedi uyarır gibi. Tek kaşı hafifçe yukarı kalktı. "Sizin Tekin'le aranızda bir şey var da bana söylemiyorsan?"

"Öyle bir şey olsa neden söylemeyeyim, anneciğim?" dedim ikna etmeye çalışır gibi. Yaşananları anlatsam biliyordum ki Tekin'in evinde kalmama ölse izin vermezdi. Orada kaldığım süre boyunca her günüm anneme hesap vermekle geçer, benim için hissedeceği endişe günlerimi zorlaştırmaya yeterdi.

"Emin misin?"

"Eminim."

"Güzel," dedi bir an sonra. Fakat bu tek kelime ansızın kaşlarımı çatmama neden oldu. "Bir an korkmuştum."

"Neden?" dedim kendimi tutamadan. Gözlerimi kaçırdım. "Yani merak ettim sadece. Korkulacak bir şey mi olurdu bu?"

"Senden sekiz yaş büyük," diye mırıldandı. "Fazlasıyla da tecrübeli görünüyor." Kısa bir an düşündü. "Üstelik... Çok baskın karakterli bir adam olduğuna da şüphe yok."

"Eee?" dedim açıklamasını bekler gibi. "Babam da senden birkaç yaş büyük. Üstelik aynı şekilde de dominant bir adam."

"Yaş değil zaten önemli olan. Fakat sen çok hırçın bir kızsın," dedi bir an sonra, sözlerime aldırmadan. "Tekin'in iyi bir adam olduğuna şüphem yok ama inanılmaz toksik, birbirinize zarar verdiğiniz bir ilişki olurdu bu." Zorlukla yutkundum. Doğruydu, daha şimdiden veriyorduk. Anlaşabildiğimiz tek bir konu bile yoktu, sürekli kavga ediyorduk. "Hem zaten daha ne kadardır tanıyorsunuz ki birbirinizi?"

"Senin de babamla ilişkin çok hızlı başlamış. İnandığının bu olduğunu sanıyordum," dedim sorgularcasına. Kendisi de benzer şeyler yaşamışken, üstelik geçmişte benim şimdi olduğum kadar hırçınken neden beni uyarmaya çalıştığını anlamıyordum.

"Hızlı başlayan aşklar, hızlı da tüketir insanı," dedi tecrübelerinden örnek verir gibi. "Ne kadar yükseğe çıkarsan o kadar sert düşersin uçurumdan aşağı..."

Bir an duraksar gibi olsam da "Senin düştüğün gibi mi?" diye sormadan edemedim.

"Evet. Benim düştüğüm gibi." Derin bir nefes aldı. Mavi-yeşil renkteki gözleri anlamlı bakıyordu. Sanki... Onun kaderini yaşamamı istemez gibiydi. "İncinmeni istemiyorum, Hazel."

"Ben de incinmek istemem elbette, anneciğim." Sözleri zihnimde cirit atıyordu ama hiçbir şey belli etmemem, tasasız görünmem lazımdı.

"O zaman dikkatli olacağına söz ver bana."

"Söz," dedim tek nefeste. Fakat neden bilmiyorum, Tekin söz konusu olduğunda verdiğim sözü tutamayacağıma dair derin bir his kalbimin tam ortasındaydı.

Annem elbisemi yatağa bırakıp başka bir şey söylemeden odamdan çıktığında rahat bir nefes alırım sandım. Ancak üzerime saten bir şort takım giyip kendimi külçe gibi yatağa bıraktığımda, Tekin ve otel odasındaki dokunuşları tüm canlılığıyla aklımdaydı.

Sızarak teslim olduğum uykumun en derinlerinden, telefonumun titreşimiyle uyandım. Gözlerimi zorlukla aralayıp telefonumun ekranına baktım. Tekin'in ismi vardı. Saat sabahın dördünü gösteriyordu, gün henüz aydınlanmamıştı.

"Efendim?" diye yanıtladım boğuklaşmış sesimle.

Tıpkı benimki gibi uykulu bir ses duymayı beklerken işittiklerim beni hazırlıksız yakaladı. "Aşağı in," diye buyuruşu fazlasıyla sert çıkmıştı.

"Ne?" diye cırladım sersem gibi yataktan fırlarken. Sarsak adımlarla pencereme doğru yürüdüm. Aşağıya bakmaya çalıştığım sırada ansızın onu gördüm. Tekin aşağıdaydı, dışarının loş ışıklarının altında fazlasıyla tekinsiz bir hâli vardı. Üzerindeki takım bu gecekinin aynısıydı, değiştirmediği açıktı. "Tekin, saçmalama!" diye itiraz ettim. "Gelemem. Herkes uyuyor."

"Sen gelmiyorsan ben geleceğim," dedi tavizsiz bir tonda. Dili sanki az da olsa dolaşıyordu. Sarhoş muydu?

"Sarhoş musun sen?" diye sordum ama cevap vermedi.

"Bekliyorum, Hazel," deyip telefonu çat diye suratıma kapattı.

Oflaya puflaya odamın içinde dolandım. Şimdi inmesem Tekin'in evi ayağa kaldırma potansiyeli vardı. Peki insem ne konuşacaktı? Gündüzler çuvala mı girmişti ayrıca? Yarın konuşsak olmaz mıydı?

İnsanın başına ne gelirse meraktandır diyerek, şort ve atlet takımımın üzerine kabanımı giyip odamdan çıktım. Merdivenlere yöneldiğimde annemle babamın odasından konuşma seslerinin geldiğini duydum. "Yine mi Viktor?" diyordu annem. Sesi fazlasıyla öfkeliydi.

"Bir de bana der! Yok hırçınmışım da! Tekin'le ilişkimiz çok toksik olurmuş da!" dedim fısıltıyla. "Yaşınız kaç olmuş hâlâ tüm toksikliğinizle kavga ediyorsunuz ya!"

Neyse... Bu kavga beni rahatlatırdı. Muhtemelen dışarı çıktığımın farkına bile varmayacaklardı.

Aşağı inip ayağıma portmantoda bulduğum pofuduk botlarımı giydim ve çıt çıkarmadan dışarı çıktım. Sessiz adımlarla arka bahçenin küçük kapısına doğru ilerledim. Tekin köşkün bu çıkışındaydı az önce, bir an önce onu bulma ümidiyle bir hırsız gibi dışarı sıvıştım.

Tam köşeyi döndüğüm anda bir el kolumu yakaladı, dudaklarımın üzerine bastırılan el sayesinde çığlığım dudaklarımda asılı kaldı ve sırtım arkamdaki soğuk duvara çarptı. "Tekin!" dedim elini dudaklarımdan çektiğinde. Sesim korkuyla karışık bir heyecanla çıkmıştı. "Ne işin var burada, bu saatte?"

Soruma cevap vermeye tenezzül etmeden, "Gecelikle mi çıktın?" diye homurdandı. Bakışları üstümdeki saten atletin ortaya serdiği cüretkâr açıklığa kaydı. Altımda ise onun takımı kısacık şortum vardı. Kabanım üzerimi az da olsa kapatsa da o anda Tekin'in bakışlarının radarındaydım. Ne yapsaydım? Sanki giyinecek zaman mı tanımıştı?

"Senin de yakan bağrın açık!" dedim ona cevap olarak. "Bana laf söylüyorsun bir de!"

"Onun suçlusu sensin," dedi dudakları arsızca kıvrılırken.

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek o?"

Pis pis sırıttı. "Sen kopardın ya düğmemi! Otel odasında..."

"Saçmalama, Tekin!" dedim utançla etrafıma bakınırken. "Kazaydı o bir kere!" İma ettiği şeyle yüzüm domates gibi kızardı. "Hem... Sen de benim elbisemin yırtmacını yırttın."

"Valla ne yalan söyleyeyim, onun kaza olmamasını dilerdim ben, yavrum," dedi açık açık. Başparmağını dudağına sürttü. Dudaklarının kıyısında çapkın bir tebessümle bana bakıyordu.

Ağzından çıkan o hitap kalbimin kulaklarımda atmasına neden olurken delicesine etkilendiğimi saklamaya çalıştım. "Neden geldin bu saatte?" dedim tedirginlikle.

"Uyuyamadım," diye homurdandı. "Benimle kal demiştim sana! Neden dinlemedin beni?"

Kaşlarım çatılırken "İçki mi içtin sen?" diye sordum. Tavırları kontrolsüz ve rahattı. Sanki sarhoş gibiydi.

"İçtim," dedi hiç inkâr etmeden. "Bu gece başka türlü geçer miydi?"

Alt dudağımı hafifçe ısırdım. "Geçmez miydi?"

"Geçmezdi," dedi bana doğru iyice yaklaşırken. "Geçmedi de." Burnunu saçlarıma dayadı. "Her yere kokun sindi. Gömleğime... Ellerime... Parmaklarıma... Odanın her bir milimine..." Bir eli kabanımın içinden belimi sımsıkı sararken kokumu usulca içine çekti. "Geçer miydi bu gece? Sen söyle."

Ellerim istemsizce göğsüne uzandı, onun eliyse beni kendine doğru çekip gövdesine bastırdı. Ve bir saniye bile beklemeden dudaklarımı yakaladı. Öyle büyük bir kolaylıkla yapmıştı ki bunu, dudaklarımızın birleşmesi bir yapbozun tamamlanmasıyla aynıydı.

"Tekin..." diye fısıldadım dakikalar sonra dudaklarımız nihayet ayrılabildiğinde. "Yakalanacağız. Biri görecek bizi."

"Umurumda bile değil," diye yanıtladı beni. "Görsünler. Herkes görsün." Dudaklarını yanağıma sürterken gözlerim kapandı. "Hem... Ne demişler?" diye fısıldadı. "Asılacaksan İngiliz ipiyle... Basılacaksan Yunan dilberiyle..."

Söylediği son sözler ansızın bir şok etkisi yaratınca ağzım açık kaldı. Bakışlarım öylece onun arsız bakışlarındaydı. Kendime gelebildiğimde "Köpeksin! Köpek!" diye carladım elimi onun göğsüne çarparken. "O ne biçim laf ya? Utanmaz!"

"Ne?" Göğsüne vurduğum ellerimi yakalamaya çalışırken sırıtışı bir an bile bozulmadı. Ben durulur gibi olunca yakaladığı bileğim avuçlarının arasında kaldı, beni kendine doğru çekerek aramızdaki mesafeyi kapattı. "Tüm dünyanın seni benim yanımda görmesini istiyorum. Yasak mı?"

Sözleri kalbimi hızlandırırken "Bilmem," dedim omzumu cilveyle silkerek. Yüzümü onunkine öylece yaklaştırdım. "Biraz düşünmem lazım."

"Düşün bakalım," dedi alt dudağını içi gider gibi ısırırken. "Ama ben yasak dinlemem, yavrum. Önüme ne engel çıkarsa hepsini yıkarım."

Kabul etmeliydim ki *yavrum* sözcüğünün tuhaf bir büyüsü vardı. Ellerimi titretiyor, her duyuşumda bedenimi yakıyor ve beni âdeta eritiyordu. Tekin'inki gibi boğuk ve erkeksi sesten duyulması tehlikeliydi, insanı resmen savunmasız bırakıyordu.

Saçlarımı geriye savururken bir kez daha omzumu silktim hoşuma gittiğini gizlemek ister gibi. Şuh bakışlarım gözleriyle dudakları arasında mekik dokurken bunu fark etti ve hızla kendine bastırdı beni. "Senin bu nazına, cilvene var ya..." diye mırıldandı. "Ölünür, *mşkeri*. Yalnızca ölünür."

"Ölme," dedim dudaklarım dudaklarına temas ederken. "Zaten yarana da bakamadım."

"Önemli bir şey değil, merak etme. Küçük bir sıyrık. Karnımın kenarında."

"Nasıl oldu ki?" dedim merakla.

"Anlatırım. Uzun hikâye!" Derin bir nefes aldı. "Yarın Arhavi'ye gideceğiz direkt. Babanlara söylemezsin herhâlde."

"Yok," dedim. "Bilmelerine gerek yok. Çok kalmayacağız nasılsa. Ankara'da sanmaları daha iyi."

Beni geriye doğru ilerletip duvara yasladı. Ve doyamayan bakışlarını benden ayırmadan iki elini de duvara koyarak beni kıskacına aldı. Tam dudaklarıma doğru yeniden eğilmişti ki bahçeden bir ıslık sesi yükselince duraksamak zorunda kaldı. "Galen'in ıslığı bu!" dedim panikle. Babamın güvenlik şefi Galen, ben küçükken de bana birilerinin geldiğini anlatmak için bu yolu denerdi. Anlaşılan benim evden çıktığımı görmüş, Tekin'in burada olduğunu fark etmişti. "Babam geliyor. Dedim ben sana yakalanacağız diye."

"Yakalanalım. Bana uyar!" dedi arsız arsız.

"Saçmalama, Tekin!" dedim onu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken. "Gitmem lazım!"

"İzin vermiyorum," dedi etrafımdaki kollarını milim oynatmadan. Başımı aşağı eğerek kaçmaya çalıştım ama kıskıvrak yakaladı beni. Boynuma küçük bir öpücük bıraktıktan sonra ise nihayet kollarını gevşetti.

"Şu anda sana aşırı aşırı gıcık oluyorum," dedim ondan uzaklaştığımda.

Tam arkamı dönüp eve koşacaktım ki hızla kolumdan tutup beni kendine çevirdi ve gülüşü azıcık bile silinmeden, "Bana gıcık olduğun hâline bile doyamadığımı düşünürsek, Hazel..." diye fısıldadı. "Tam tersi olduğunda beni kendine bağımlı edeceksin belli ki."

İleriden bir ıslık daha duyulduğunda ona cevap veremeden eve doğru koşmaya başladım. Ve saniyeler sonra arkama baktığımda o hâlâ aynı yerdeydi. Ben köşeyi dönerken ellerini ceplerine sokmuştu, dudakları çapkınca kıvrılmıştı, bakışlarındaki yangınsa henüz sönmemişti.

Eve tıpkı bir hırsız gibi girdiğimde babam ortada yoktu. Kimseye görünmeden merdivenlerden çıkacağıma inanmıştım ama şans bana gülmüyordu.

"O kapıdakine söyle!" diye seslendi babam gecenin karanlığından. Ben olduğum yerde korkuyla sıçrarken o çalışma odasının kapısında dikiliyordu. "Gündüzler çuvala girmedi. Benim tepemin tasını attırmasın."

"Babacığım-" diyerek kıvırmaya hazırlanmıştım ki konuşmama izin vermedi.

"Duymak istemiyorum," diyerek sertçe sözümü kesti. "Söyle, kahvaltıya gelsin. Siz gitmeden önce planın son kez üzerinden geçeceğiz."

Ağzının içinde söylenerek çalışma odasına girip kapısını örttüğünde ben de rezil rüsva olma hissiyle odama yürüdüm. Yatmadan önce Tekin'e mesaj attım ve babamın sözlerini aynen ilettim. Kendimi yeniden uykuya

bıraktığımda parmak uçlarım dudaklarımdaydı. Biliyordum ki Tekin'in bedenimde yarattığı bu kıpkırmızı arzudan uzak durabilmek artık imkânsızdı.

31 Ekim 2020, Atina / Yunanistan

Atina'nın son ekim sabahı güneşli ama serindi. Bahçedeki masanın etrafında ciğerci kedisi gibi dolaşırken bakışlarım tabaklardaki böreklere değdi. Aşırı acıkmıştım. Tekin artık gelmeliydi.

Babam kısa bir arama yapacağını söylemişti. Annemse mutfakla ilgilenmek üzere içeri gitmişti. Zaten annem bu sabah biraz sessiz ve dağılmış gibiydi. Sorduğumda uykusuz olduğunu söylemişti. Benim dün geceki elbise olayımı mı kafasına takmıştı bilmiyordum ama aklım o anda sebebin başka olduğuna inandırmıştı kendini.

Annemin ruh hâline fazla odaklanamadım. Midem resmen ellerime sinyal göndermişti. Tam masadaki, Yunanistan'da *Galaktoboureko* adı verilen tatlı böreğe uzanmıştım, ağzıma atacaktım ki salonun bahçeye açılan kapısından gür bir ses yükseldi.

"Bekleyememişsin!"

"Ayy!" nidasıyla geriye döndüğümde elimde börekle öylece kaldım. Tekin oradaydı, dudaklarında karşı konulmaz bir tebessüm vardı. "Niye sessiz sessiz yaklaşıyorsun ya?" diye isyan ettim ansızın. Fakat Tekin hiç oralı olmadan bana yaklaştı.

"Günaydın," dedi bir nefes kadar yakınımdayken. Ve hiç beklemediğim bir şey yaparak dudaklarıma sert, hızlı, kaçamak bir öpücük bıraktı.

"Tekin... N'apıyorsun?" dedim etrafıma panikle bakınarak. Birisi tarafından görülme ihtimali beni telaşlandırmıştı.

"N'apıyor gibi görünüyorum?" diye yanıtladı beni. Dudaklarını yalarken ifadesi arsızdı. Elime uzandı, tuttuğum minik börek parçasını tek seferde ağzına attı. Ağır ağır çiğnedikten hemen sonra, "Bu ne böyle?" diye mırıldandı. Fakat kaşları da çatılmıştı. Benim favorilerimden olan bu yiyeceği beğenmemiş olamazdı.

"*Galaktoboureko*," dedim çenemi havaya dikerek. "Beğenmedim deme sakın!"

"Hadi oradan!" dedi ansızın. "*Galaktoboureko*'ymuş. Bildiğin Laz Böreği bu!"

"Laz Böreği ne ya?" dedim isyanla. "Ne alaka?"

"E aynısı. Bizim oralarda yapılır bu," diye açıkladı.

İtiraz etmek istesem de durdum. Çeyrek Yunan tarafımla Yunan mutfağı savunacak değildim. Hele ki tüm mezelerimizi kendilerine yonttuklarını bilirken... "Hiç şaşırmadım aynısı olmasına. Çok severim ben bunu."

"İyi, güzel! Arhavi'de de yersin o zaman."

Birbirimize iyice yaklaşmış durumdayken salondan gelen seslerle apar topar Tekin'den uzaklaştım. Yakalanmadan kendimi masanın diğer ucuna atmıştım.

Annemle babam gelir gelmez masaya oturduk. Kahvaltı neyse ki keyifli geçti. Annemin Tekin'e olan tavrı düne nazaran farklı gibiydi, fazlasıyla içtendi. Bir anda neyin değiştiğini anlamasam da itiraz edecek değildim, işime gelmişti.

Kahvaltı sonrası Tekin'le babam bir süre çalışma odasına kapanıp planlarının üzerinden geçeceklerini söylemişlerdi. Ben de bu sırada bavulumu hazırlamış ve üzerimi giyinmiştim.

Tekin'le babamın toplantısı nihayet bittiğinde bahçeye çıktılar. Kahveler de servis edildiğinde bir süre annemin sergi işini konuştuk. Organizasyonla ben ilgilenecektim, yapılacaklar listemin başına bunu koymuştuk.

Kahvelerimiz bittiğinde içimde artık bir an önce gitme arzusu vardı. Fakat aynı saniyelerde babamın söyledikleri masanın ortasına bırakılmış bir bombadan farksızdı. Ansızın açılan konu Tekin'in oturduğu yerde kaskatı kesilmesini sağlamıştı.

"Şu Serdar," dedi babam sert bakışlarını bana dikip göz kırparak. "Ne ayak?"

Rahatsız bir şekilde sandalyemde kıpırdanırken Tekin'e bakmamaya çalıştım. "Ne demek ne ayak, babacığım?" dedim yapmacık gülüşümle.

"Geçen gün dayısıyla birlikte İstanbul'daki eve geldi," dedi babam bıçak gibi keskin sesiyle. "Şirkete talipmiş dayısı. Nereden duyduysa şirketi devretmek istediğimi!"

"Annem anlatmıştı, baba," dedim konuyu kapatmak isteyerek. "Nereden çıktı ki bu konu şimdi yine?"

"Ben de onu soruyorum, Hazel!" dedi babam kızgın bir tavırla. "Nereden buluyorlar bu cesareti? Sen... Ayrılmadın mı o..." Ağzının içinden bir şeyler homurdandı. "Serdar denen adamdan?"

Bakışlarım kısa bir an Tekin'e değdi. Çenesi kasılmış, kaşları çatılmıştı. Mevzuya tepki vermek istediği açıktı ama babamla annemin orada olması sebebiyle kendini dizginliyordu.

"Ayrıldım," diye cevapladım. "Şirketi devretmek istediğini nereden duydu bilmiyorum. Çünkü ben bile annemden yeni öğrendim bunu. Ama

bir daha bu konuyla ilgili sizi rahatsız etmemesi gerektiğini de söyledim. Tekrarı olmayacaktır."

"Sadece bu konuyla ilgili değil, hiçbir konuyla ilgili kapımı çalmasını istemiyorum, Hazel!" dedi babam imayla. "Senin burada katıldığın o davette..." Derin bir nefes alıp keskin bakışlarını gözlerime dikti. "Hani tehditlerin başladığı davetten bahsediyorum." Yine nereden çıkmıştı bu konu şimdi? "Yunan iş adamlarına saçma sapan konuşmuş. Geldi kulağıma. Bazısına seninle nişanlanmak üzere olduğunu söylemiş, bazısına gizlice nişanlandığınızı ima etmiş. Dayısının emirleri mi bunlar, bilmem. Ama bu tarz emrivakilerden de gerçek dışı söylentilerden de hiç hoşlanmam."

"Benim..." dedim ne diyeceğimi şaşırarak. Duyduğum şey karşısında şoke olmuştum. "Haberim yoktu bundan," diye geveledim ağzımın içinde. O davette de birinden bu tarz bir şey duymuş ve ne alaka diye düşünüp rahatsız olmuştum. O gece canımı sıkan bu söylentiyi Serdar'ın başlattığını bilmiyordum.

"Artık haberin var," dedi babam öfkeyle. "Camiaya girmek için ucuz çabalar olarak tanımlamıştım bu hareketini. Ama görüyorum ki sen de bu adama fazla arkadaşça ve yumuşak davranmışsın. Bir daha o herifin adının seninle yan yana anılmasını istemiyorum. Ona göre uyarır mısın, görüşmeyi mi kesersin, kendin karar ver."

Konunun hemen kapanmasını istediğimden, "Tamam, baba," diyerek bitirmeye çalıştım. Fakat daha son heceler dudaklarımdan yeni kurtulmuştu ki Tekin oturduğu yerde hafifçe dikleşti.

"Ben arabayı hazırlatıp havaalanındaki durumu kontrol edeyim," dediğinde çenesi kaskatıydı. "Siz de vedalaşırsınız böylece." Annem ve babamla vedalaşıp hızlı adımlarla kapıya ulaştı. Bana kaşlarını çatarak bakıp "Yarım saate çıkarız," dedikten sonra evden ayrıldı.

Bu sırada annem bana yeni tasarımlarından birkaç kıyafet daha koyacağını söyleyerek yukarı yöneldiğinde, babam da beni çalışma odasına çağırmıştı.

Dakikalar sonra çalışma odasına girip kapıyı kapattığımda babam koltuğunda oturuyordu. "*Ela*,[65] Hazel," dedi ayaklanırken. Kaşları çatık, ifadesi moralsizdi.

"Bir şey mi oldu baba?" diye sordum endişeyle. Kahvaltıda her şey normalken bir anda değişen neydi, anlamamıştım.

"Hayır. Konuşmak istedim yalnızca," dedi beni rahatlatmak ister gibi. Derin bir nefes aldıktan hemen sonra ise kelimeler dudaklarından ışık

[65] Yunancada 'gel' anlamına gelir.

hızıyla çıktı. "Gitmek istiyor musun?" diye sordu apansız. Babamın bu sorusu da benim kaşlarımı çatmama neden olmuştu.

"Nasıl yani?" dedim şaşkınca. Her şeyim hazırdı. Gitmek isteyip istemediğimi neden şimdi soruyordu ki?

"Tekin'in evinde..." dedi zorlukla yutkunurken. "Kalmakla ilgili bir endişen var mı?"

"Neden soruyorsun şimdi bunu bana?" dedim babamın sözleri beni şaşırtırken.

"Çünkü eğer hissettiğin ufacık bir rahatsızlık varsa bu konuda..." dedi gözlerinde saf bir endişeyle bana bakarken. "Göndermeyeceğim seni, Hazel. Tekin'e mecbur değiliz. Benim de seni her şeyden, herkesten koruyabilecek bir gücüm var. Hiçbir şeyle ilgili endişe duymana gerek yok senin. Eğer Tekin konusunda en ufak bir acaban, endişen, tereddüdün varsa..."

"Ama..." dedim telaşla. "Bir arada olmamız dikkat çekecek, rutinin dışına çıkmış olacağız dedin. Şimdi ne değişti birdenbire?" Bakışlarımdaki soru işaretlerini ona da yansıtmadan duramadım. "Sen... Güvenmedin mi Tekin'e?"

"Güvendim," dedi hiç tereddütsüz. "Araştırmaya başladım da üstelik kendisini. Sorun bu değil."

"Ne peki?"

Kısa bir an duraksadı ama ardından, "Kızımı yabancı bir adamın evine göndermem o kadar da kolay değil takdir edersin ki Hazel!" dedi öfkeyle. Hemen sonra tavrı yumuşadı, gözlerine bir hüzün yerleşti. "Eğer... Bunun için bana gücendiysen... Senden vazgeçebildiğimi falan hissettiysen..." diye mırıldandı. Küçüklüğümden beri benim için önemli olan *'vazgeçilmezlik'* isteği anlaşılan hâlâ babamın hatırasındaydı.

"Hayır..." dedim onun gözlerindeki üzüntüyü almak isteyerek. "Neden güceneyim, baba? Korumaya çalışıyorsun bizi. Hepimizi aynı anda... Ve herkes için en iyi yol hangisiyse oradan ilerlemek istiyorsun."

"Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Evet, böyle düşünüyorum," dedim dürüst davranmayı seçerek. "Baba... Sen gitmemi istemiyorsan gitmem."

Tek kaşını kaldırdı. "Gitmez misin?"

"Hayır," dedim boğazım düğümlenip gözlerim sızlarken. "Gitmem."

"Gitmeni elbette istemiyorum, Hazel. Tercihim dizimin dibinde oturman olur." Yüzünü sertçe ovuşturdu. Çaresizliği bulunduğum yerden buram buram fark ediliyordu. "Ama tercihlerle değil önceliklerle hareket etmem gerekiyor. Kendime bunu hatırlatıyorum. Ve önceliğim de senin iyi ve..." Hafifçe duraksadı. "Sağlıklı olman." *Hayatta olman* diyememişti ama

ben korkusunu görebiliyordum. "Tekin'e güvendim. Kararlı ve güçlü bir genç adam. Sen ne düşünüyorsun onunla ilgili?"

"Ne düşünebilirim?" dedim hislerimi belli etmek istemeyerek. "Yardım etti bana. Hiç mecbur olmadığı hâlde. Her zaman minnettar olacağım ona."

"Bu kadar mı?"

İnsan böyle şeyleri babasıyla nasıl konuşurdu ki? Yalan söylemekten başka çarem yoktu. "Ne olabilir ki başka?"

"Bilmem," dedi babam içimi okur gibi bakarken. "Yakışıklı bir adam. Gözünü de senden alamıyor gibi geldi bana."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Vücudumdaki tüm kan yanaklarıma yürürken domates gibi kızardığımı hissediyordum. "Baba, ne diyorsun ya?"

"Anlamaya çalışıyorum. Aranızda gece kapıya dayanacak kadar neler olup bittiğini..."

"Hiçbir şey olmuyor aramızda. Annem de sordu, ona da aynı şeyi söyledim. Ben onun evinde kaldım birkaç gece." Gözlerimi kaçırdım. "O zaten evde bile değildi. Muhtemelen bundan sonra da öyle olur," diye uydurup verdim. Tekin'le aramızda geçenleri bilse babam beni ölse göndermezdi. Ya da daha da kötüsü başıma birini dikerdi. İstemiyordum bunu. Tekin'in evinde kaldığım süre boyunca başımda bir bekçi olması aramızdaki her şeyi daha beter hâle getirebilirdi.

Babam kısa bir an duraksadı. Sanki gerçeği söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışan bir hâli vardı. Yalan söylediğimi fark etmiş miydi bilmiyordum ama bu konuya devam etmeyerek içimi az da olsa rahatlattı.

"Şimdi beni iyi dinle," diye mırıldandı. "Kız babası olmak, her an endişeyle yaşamakla eş. Ve şu anda hissettiğim endişe nefesimi kesiyor benim." Dudakları buruk bir gülüşle kıvrıldı. "Güvende olman tek önceliğim. Ve bunun için de Tekin'e güvendim. Güvenimi boşa çıkarırsa tüm gücümü kullanır, onu mahvederim." Tek kaşını uyarır gibi kaldırdı. "Eğer bir şekilde onun yanında kendini tehdit altında, tehlikede ya da mutsuz hissedersen... Senden bir numarayı aramanı istiyorum."

"Ne numarası?" dedim ansızın şüpheyle yıkanırken.

Masasından bir kâğıt alıp bana uzattı. "Bunu rehberine kaydedeceksin. Nehir *Nail Art* olarak..."

"Anlamadım?"

"Tehdit altında hissettiğin anda bu numarayı arayacaksın. Nehir *Nail Art* olarak açılacak telefon. Sen de sanki maniküre gidecekmişsin gibi randevu alacaksın. Eğer hemen o anda yardıma ihtiyacın varsa acil randevu istiyorum diyeceksin. Ve çok güvendiğim biri, seni oradan derhâl çıkaracak."

Sözleri beynimin içinde yankılanırken ansızın ters yüz oldum. Ne demekti bu? Babamın Tekin'e bu kadar çabuk güvenmesinin altında başka bir şey mi yatıyordu?

"Baba..." dedim şüpheyle. "Ne demek bu?" Aklıma gelenlerle sarsıldım. "Yoksa... Dedemle mi ilgili?"

Kaşları aniden çatıldı. "Deden ne alaka?"

"Şey..." dedim saklamak istemeyerek. "Dedem günler önce okuluma geldi. Gizlice. Bana bir adres verdi. Bir *karaoke* barındı. Oradaki barmeni bulacaksın ve *soft* bir *mimosa* isteyeceksin dedi." Babamın bunu duyar duymaz çenesi kasılır gibi oldu ama bir sonraki bakışımda bir değişiklik yoktu, belki de bana öyle gelmişti. "Yaptım söylediğini. Geçenlerde... Bir davet vardı. Güngör Bıçakçı'nın köşkünde. Sözde orada bir suikast girişimi olacaktı Güngör Bıçakçı'ya. Ve bu bahsettiğim barmen de bunu önleyecekti. Yani benim bara gidip içki istemem bir tür şifre diye anladım."

"Sonra?" dedi dişlerini sertçe sıkarken.

"Sonra... Olay engellenemedi. Güngör Bıçakçı kolundan vuruldu." Beni hedeflediklerini söylemeye cesaretim yoktu. Çünkü bu kez hem *Leviathan*'dan hem de Kılıç Yedilisi'nden söz etmem gerekirdi. "Dedeme hesap sordum ben de bunun üzerine. Beni tehdit etti."

"Ne diye?"

"Tekin'in planlarından onu haberdar etmezsem onun evinde kaldığımı sana söylemekle."

"Baba! Ah, baba!" dedi babam öfkesini dizginleyemeden. Hızla bana döndü. "Dedenle görüşmeni istemiyorum, Hazel," diye emretti. Ama aklımdaki şüpheleri gideremişti.

"Baba, bütün bunlar ne demek oluyor?" Korkuyla ona baktım. "Sen... Tekin'i tanıyor muydun daha önceden?"

"Hayır. Elias'ı aradım dün Tekin'le konuştuktan sonra. Hazar'la aralarındaki iletişimi ondan öğrendim."

"Bana verdiğin bu gizli numara peki?"

"Güvendiğim birine ait. Eğer ben hemen gelemezsem yanına, o seni her şeyden koruyacak."

"Başka bir şey değil yani?" İçimde katıksız bir inanç aradım ama garip bir şüpheyle kuşatılmıştım. "Benden muhbirlik yapmamı falan istemeyeceksin?"

"Saçmalama, Hazel!" diye yükseldi sertçe. "Neden isteyeyim böyle bir şeyi?"

"İstesen de yapamam zaten," dedim kendimden emin bir tonda. "Tekin'e haksızlık bu. Dedeme de öyle söyledim."

"Deden kafayı yemiş. Onunla sağlam bir konuşma yapmanın zamanı gelmiş. Yine sanrılar içinde yaşıyor."

"Bana da öyle geldi." Babamın beni dedem konusunda onaylaması az önceki kuşkularımı dağıttı. Babam sıradan bir iş adamıydı, başındaki beladan kurtulmaya çalışıyor ve yalnızca ailesini korumakla ilgileniyordu.

"O zaman anlaştık mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Anlaştık," dedikten sonra telefonuma bana verdiği numarayı kaydettim. İhtiyacım olacağını sanmıyordum.

"O zaman kendine çok dikkat edeceksin," dedi çalışma odasının kapısı usulca açıldığı sırada. Annem gelmişti. "Ve bizi her gün arayacaksın."

"Annem de aynı şeyi tembihledi," dedim gülerek. Gerçekten de saatler önce aynısını söylemişti.

"Aklın yolu bir," diyen annem yanımıza yaklaştı. Gözlerimin içine baktı. "İyi olacaksın, değil mi?"

"İyi olacağım, anneciğim," dedim onun kalbini hafifletmeyi arzu ederek. "Aklın bende kalmasın. Güvendeyim."

"Tamam, bebeğim," dedi moralsiz bir tonda. Ama biliyordum ki birkaç güne endişeleri silinecekti.

O andan sonra zaman hızla geçip gitti. Bavulum araca yüklendi, Tekin çeşitli *'kızımız sana emanet'* sözlerinden sonra annem ve babamla yeniden vedalaştı. Babamla baş başa konuştuktan sonra ise araba bizi havaalanına götürmek için hazırdı.

Atina'daki havaalanında, dünden beri yoksun kalmam sebebiyle nihayet birer sigara içtikten sonra Tekin'in uçağına bindik. Uçağın tekerlekleri pistten ayrıldığı sırada, Tekin ve Savaş Arhavi'deki planın üzerinden geçiyorlardı. Kıvılcım evdeki eşyalarımdan oraya uygun bir bavul hazırlayıp getirecekti bana. Zaten bildiğime göre Kıvılcım, Yaman ve Cesur da orada olacaklardı. Üstelik Arhavi'de çok kalmayacak, toplantı biter bitmez de Ankara'ya dönecektik.

Uçuşun bitimine yakın Savaş kısa bir süre uçağın arka tarafına gitti, döndüğünde ise yüzü allak bullaktı. "Bir sorunumuz var," dedi Tekin'e hitaben.

O öyle deyince Tekin hızla ayaklanıp Savaş'ın çıktığı yere gitti. Aradan dakikalar geçti ama bir türlü dönmek bilmedi. Her kiminle konuşuyorsa "Allah kahretsin! Nasıl olabilir böyle bir şey?" diye gürlediğinde hava da iyiden iyiye kararmaya yüz tutmuştu, gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı, sanki yağmur yaklaşıyordu. O an aklımın ucundan bile geçmiyordu ama yaklaşan yağmur değildi, her şeyi yakıp yıkacak şiddetli bir fırtına geliyordu.

20. BÖLÜM

31 Ekim 2020, Arhavi / Artvin

Uçaktan iner inmez bizi bekleyen araçlara bindik. Yola çıktığımız sırada Tekin hararetli bir şekilde *-muhtemelen uçakta yaşanan sorun her neyse onunla ilgili-* birileriyle yazışıyordu. Ben de mesajlarıma bakmak için çantama uzandığımda telefonum aniden çalmaya başladı. Tekin bir an bakışlarını kaldırıp bana bakmış, sonra yeniden yazışmasına dönmüştü.

Telefonumu çıkardığımda ekranda tahminimin dışında bir isim vardı. Erdinç Süvari görüntülü arıyordu. Görüntülü araması demek, sesinin de hoparlörde olması demekti çünkü kulaklığım kim bilir çantamın derinlerinde nerelerdeydi.

"Açmayacak mısın?" diye sordu Tekin başını kaldırmadan. Atina'da babamın açtığı Serdar konusuna taktığı belliydi, şimdi Süvari adını duyunca daha da sinirlenecekti. Geldi mi de üst üste geliyordu ama yapacak bir şey yoktu.

Görüntülü aramayı yanıtladığım an Erdinç'in yüzü ekrana yansıdı. "Nerelerdesin sen, hayırsız?" dedi içten bir tonda. "İşini hallettirdin, bir daha ne aradın ne sordun."

"Ne desen haklısın valla. Çok yoğundum, Erdinç. Kusuruma bakma lütfen."

"Ne kusura bakacağım, kızım! Seni merak ettim," dedi ciddileşirken. "Her şey yolunda mı? Var mı bir ihtiyacın?"

"Yok, çok sağ ol. Her şey yolunda."

"Sevindim. Herhangi bir sorun olursa... Beni ne zaman istersen arayabileceğini biliyorsun."

"Biliyorum," der demez Erdinç'in arkasından biri seslendi.

"Erdo, çıkıyoruz!"

Ben kim olduğunu anlamamıştım ama o ana kadar gözlerini dikmiş beni izleyen Tekin'in kaşları çatılmıştı.

"Hazel'le konuşuyorum, bekleyin biraz," dedi Erdinç. Kısa bir sessizlik olduktan sonra diğer kişinin sesi geldi.

"Selam söyle!"

"Bak!" dedi Erdinç. "Abimin de selamı var." Ben herhangi bir cevap veremeden devam etti. "Korunmaya falan ihtiyacın olursa," dedi gülerek. "Süvariler emrinde! Ne zaman istersen ara, koşar geliriz."

"Sağ ol, Erdinç," dedim dilimin ucuyla. Başka ne diyebilirdim ki?

"O zaman görüşürüz. Kendine çok iyi bak."

"Sen de..." dedikten sonra arama sonlandı.

Telefonumu çantama attıktan sonra Tekin'den bir tepki bekledim ama çıt çıkmadı. Yüzüne baktığımda çenesinin kaskatı kesildiğinin farkına vardım. Fakat baş başa değildik, üstelik Tekin'in de telefonu susmuyordu. Nitekim tam da o sırada çalan telefonunu yanıtladığında bu gergin konu da başka zamana kaldı.

Yaklaşık kırk dakika sonra, "*Zifozi mulun*!"[66] diyen bir ses ansızın dışarıda yankılandı. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama içindeki *zifozi* sözcüğünü seçmem bu kez kolaydı.

Arhavi'nin yemyeşil ağaçlarla çevrili yollarından geçip Tekin'in evine ulaşmak üzereyken önümüz genç bir topluluk tarafından kesildi. Tekin yolumuzu kesenleri görür görmez arabadan indiğinde ifadesi sakindi. Öfkesiyse ağır ağır kaynamaya bırakılmış gibiydi.

"Hoş geldin, abi!" dedi gençlerden biri Tekin yanlarına yaklaşınca.

"Eyvallah!" diye yanıt verdi Tekin. "Nereden çıktınız siz?"

"Maç yaptık," dedi içlerinden en küçük olan. "Eve dönüyoruz."

"Köye haber göndermiştim. Aldınız mı?" diye sordu Tekin en büyüklerine.

"Aldık, abi. Merak etme. Herkesin haberi var. Yarın sabahtan itibaren hiç kimse dışarıda olmayacak."

"Güzel," dedi Tekin çatık kaşlarının altından bakarken. Muhtemelen *Leviathan* geleceği için herkesi güvence altına almaya çalışmıştı. Kısa bir süre daha çocuklarla konuştuktan sonra arabaya bindi ve yeniden motor çalıştı. Benimle göz göze gelmemiş, elini sakallarına atıp düşünceli bir şekilde ovuşturmuş, bakışlarını ise dışarıya odaklamıştı.

Günler önce buraya ilk geldiğimde beni götürdüğü eve gideceğimizi sanmıştım ancak araç dakikalar sonra başka bir evin önünde durdu. Üç katlı

[66] Lazca da 'Firtına geliyor,' anlamına gelir. Aynı zamanda Tekin'in lakaplarından biri de *Zifozi* olduğundan, onun Arhavi'ye gelişini de belirtmektedir.

ahşap, güzel bir evdi ama yine de diğerinin sıcaklığı bunda yoktu. Arabadan indiğimizde bavullarımızın da indirilmesini bekledim fakat adamlar bambaşka bir şeylere koşturuyorlardı.

"Tekin..." dedim yanına yaklaşırken. Dikkatini adamlarından çekip bana verdiğinde "Burada mı kalacağız?" diye sordum.

"Hayır!" diye yanıtladı. O sırada Yaman, Kıvılcım ve Cesur da evden dışarı çıkmışlardı. "Burada kalmayacaksın. Diğer eve gideceksin."

"Nasıl yani?" diye sordum kaşlarımı çatarken. "Sen peki? Sen de benimle orada olmayacak mısın?"

"Halletmem gereken işler var," diyerek kestirip atmaya çalıştı. Bu tavrına anlam veremiyordum, sebebi yalnızca Serdar'la ilgili duydukları ya da Erdinç'in araması olamazdı.

"Bir sorun mu var?" dedim bu defa. "Uçaktan beri böylesin."

"Nasılım?" dedi çenesini kasarak.

"Ne bileyim işte! Sert... Soğuk soğuk cevaplar veriyorsun."

"İşim başımdan aşkın, Hazel!" diye yanıtladı beni. Sesi yükselmemişti ama tonundaki öfke hissedilmişti. "Bazı sorunlar çıktı. Onları halledeceğim."

"Ne sorunu?" dedim bana da anlatmasını bekleyerek. "Benimle paylaşmayacak mısın?"

"Sen bu konunun artık biraz dışında kal, Hazel," dedi buz gibi bir tonda. "Konsey toplantısına da katılmayacaksın zaten."

Sözlerine hazırlıksız yakalanınca "Anlamadım?" dedim duruşumu dikleştirerek. "O zaman neden getirdin buraya beni?"

"Ne yapsaydım?" diye cevap verdi. "Ankara'da tek mi kalacaktın? Nasıl güvende olacaktın orada?"

Beni buraya bu yüzden mi getirmişti? Yanında istediği için değil de yalnızca güvende olmam amacıyla gözünün önünde durmamı arzu ettiği için mi?

"Böyle olacağını bilseydim kalırdım, evet," diye diklendim ona. Bahçe kalabalıktı, bizden uzaktaydılar ama bizi duyduklarına da şüphem yoktu.

"Diğer eve geç, Hazel!" derken katıydı sesi. "Ben de sorunu halledince geleceğim yanına."

"Gelme!" dedim dişlerimin arasından öfkeyle. "Gerek yok. Emir verirsin, adamların korurlar beni."

Ben öyle deyince bakışları ansızın alev aldı. Az önceki soğukluğunun yerindeyse şimdi bir yangın vardı. *"Seni yalnızca ben korurum,"* demesini

bekledim ama beklediğim sözcükler duyulmadı. Tam dudakları aralanmış bana yanıt verecekti ki evden çıkan bir adam ona seslenerek Tekin'i durakladı.

"Abi!" diye bağırdı. "*Pobeda*[67] hatta! *Perun*[68] bizzat görüşmek istiyormuş. Ne yapalım?"

Başım hızla sesin geldiği yöne doğru dönerken saçlarım savruldu. Söylediği iki sözcük hatıralarımdan çıkıp gelmiş, Arhavi'nin orta yerine patlamak üzere bir bomba bırakmıştı. Yanlış mı işittim diye düşündüğüm sırada bakışlarım yeniden Tekin'e döndü. Gözlerinde inkâr görmek istedim ama yoktu. "Sen... Ne yaptın?" diye güçlükle sorabildiğimde onun da gözleri anlamak istercesine bana bakıyordu. "*Pobeda... Perun...*" diye mırıldandım. "Sen... *Hacker* grubunu mu dâhil ettin planına?"

Pobeda çok uzun zaman önce, gecenin bir vakti Hazar ve Baran'ı konuşurlarken yakaladığımda duyduğum bir sözcüktü. Birçok ülkede faaliyetlerde bulunan, özellikle çeşitli siyasi ve toplumsal olayları protesto etmek amacıyla düzenledikleri siber saldırılarıyla adını duyurmuş, dünyanın en büyük *hacker* topluluklarından birinin ismiydi bu. Üyeleri anonimdi ancak bu faaliyetlerinden ötürü de *herkes* peşlerindeydi. Fakat beni şoka sokan bunlar değil, bu topluluğun kurucusu ve liderinin kim olduğuydu. Zira bu kişi kuzenimiz Baran'dan başkası değildi. Lakabı da *Perun*'du ve bu, *hacker* grubundan haberdar herkesin bildiği bir isimdi.

"Sen nereden biliyorsun *Pobeda*'yı?" diye sorduğunda ifadesi kaskatıydı.

"Konumuz bu mu?" dedim sinirle. "Sen... *Pobeda*'nın başındaki kişinin kim olduğunu biliyor musun?" Öfkem ve endişem birbirine karışmıştı şimdi. *Perun*'un gerçekte Baran olduğundan haberdar mıydı?

"Sence bilmeme ihtimalim var mı, Hazel?" dedi Tekin. "Çok uzun zamandır Baran'la çalışmanın peşindeyim."

Kuzenimin ismini söylediği anda gözlerim şokla açıldı. Bunu nasıl öğrenebilmişti? "Sana sordum. O, yana yakıla çalışmak istediğin yazılımcı Baran olamaz, değil mi dedim sana. Sen de bana hayır dedin!"

"Hayır falan demedim. Sana bu konuda bilgi vermemeyi seçtim yalnızca."

"Sakladın yani?" dedim alayla. "Ben senden bir şey sakladığımda terör estirirken üstelik!"

"Terör estirirken öyle mi?" diye tısladı. "Engel oluyor mu bu sana peki? Yine saklamıyor musun işine gelmeyen şeyleri benden?"

---

[67] Pobeda (Победа): Rusçada *'zafer'* anlamına gelmektedir.

[68] Perun: Slav mitolojisinde gök gürültüsü, şimşek, ateş ve savaş tanrısıdır. Aynı zamanda Slav panteonunun baş tanrısı olarak da kabul edilir ve gökyüzünde hüküm sürerek yeryüzünü yönetir.

"Konuyu çarpıtma, Tekin. Olay şu anda Baran'ın bu boktan karanlığın içine girmiş olması!" diye bağırırken Tekin'in ifadesinin tekinsiz bir hâl aldığının farkına varamadım. "Aklım almıyor! Nasıl kabul edebilir böyle bir şeyi ya?" diye söylendim kendi kendime. "Nasıl ikna ettin onu?"

"Çok uğraşmam gerekmedi," diye yanıtladı. "Adrenalin bağımlısıdır belki ya da belayı seviyordur. Kurucusu olduğu dünyaca ünlü *hacker* grubunu düşünürsek senin aksine bu karanlığın içinde olmaktan memnundur belki, olamaz mı?"

Sanki ben ona kendim için memnun olmadığımı söylemişim gibi konuyu yine bambaşka bir yöne çekiyordu. "Adrenalin bağımlısı olduğunu ben de biliyorum," dedim sinirle. "Eskiden yasa dışı dövüşlere katılıyordu zaten. Ama bu farklı... Bu adamlar, bu dünya farklı..."

"Bu adamlar ve bu dünya Baran'ın üstesinden gelemeyeceği bir şey değil, merak etme!" dedi Tekin ama bu tavrı beni daha da sinirlendirdi.

"Fransız'ı *hack*lemek peki? Başarıyla yapacağına eminim ama sonrasında çıkabilecek sorunların da üstesinden gelebilecek mi?" diye yükseldim ansızın.

"Sen..." dedi Tekin kaşları iyice çatılırken. "Fransız'ı *hack*leteceğimi nereden biliyorsun?"

"Duydum çünkü!" diye bağırdım. "Seni Savaş'la konuşurken duydum."

Tekin gözlerini kapatıp bıkkın bir soluk aldı. İfadesindeki katılık iyiden iyiye artarken "Vaktim yok!" dedi tahammülsüzce. "İlgilenmem gereken şeyler var. Bununla uğraşamam şu an! Sonra konuşuruz." Benim bir şey söylememe izin vermeden, "Cihan!" diye bağırdı. "Hazel'i diğer eve götürün!"

Gözlerim hayretle açıldı. Bana fikrimi sormuyor, yalnızca emrediyordu. Ben içimi rahatlatmasını beklerken o beni bir bilinmezliğin içinde bırakıyordu.

Hiçbir şey söylemeden sinirle az önce indiğim arabaya doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Peşimden gelmesini bekledim ama herhangi bir adım sesi duymuyordum. Aracın arka koltuğuna oturduğumda emin olmak için evin önüne baktım. Ancak Tekin'in çoktan eve girdiğini gördüğüm anda allak bullak oldum, dağıldım. "Gidelim, Cihan!" dedim başımı arkaya yaslayıp titreyen dudaklarımı sertçe ısırırken. *Escalade* tüm hızıyla yola çıktığında endişem de benimle geliyordu ama Tekin'i geride bırakmıştım.

Günler önce Arhavi'ye ilk kez geldiğimde kaldığım eve girer girmez Cihan da bavullarımızı içeri taşıdı. Aynı saniyelerde ise dışarıda bir fırtınanın koptuğunu belli eden uğultular ve şimşekler duyuldu.

Bu evin içinde tıkılıp kaldığımı, Tekin'in muhtemelen gelmeyeceğini düşündüğüm sırada aklıma gelen şeyle duraksadım. Ben neden kalıyordum peki burada? Ne işim vardı? Açıkça ayak bağıymışım gibi davranmıştı bana. Her şeyin dışında tutmuş, hiçbir şeye dâhil olmayacağımı söyleyerek beni burada yalnız bırakmıştı. Üstelik hem suçlu hem güçlüydü, kuzenimi bu işlerin içine soktuğu yetmezmiş gibi bir de bana öfkeleniyordu.

Fazla beklemeden evden dışarı çıktım. Cihan ve ekipten birkaç kişi kapıdaydı. Cihan beni görür görmez hemen yanıma yaklaştı. "Bir isteğiniz mi var, Hazel Hanım?" diye sordu.

"Evet," dedim sert bir tonda. "Patronuna söyler misin? Ben Ankara'ya dönmek istiyorum. Burada kalmamın anlamı yok şu durumda. Organize edebilirse sevinirim. Ha yok edemeyecekse beni almaları için birilerini arayacağım." Cihan'ın gözleri şaşkınlıkla büyürken sözlerimi sonlandırdım. "Bekliyorum, Cihan," dedikten sonra içeri girip kapıyı kapattım.

Pobeda'yla ilgili işittiklerimin yarattığı endişeyle geçip giden dakikalardan sonra, evin kapısı sertçe açılıp kapandığında içeride adım sesleri duyuldu. Anlaşılan Tekin gelmişti ve hesap sormaya hazırlanıyordu. Yatak odasına girdi, benimle göz göze geldi ve çatık kaşlarının altındaki bakışlarını bana dikti. Çok zaman geçmeden, "Nereye gidecekmişsin? Anlamadım?" diye sordu.

"Ankara'ya," diye yanıtladım onu.

"Ankara'ya... Neden?"

"Ne demek neden?" diyerek diklendim. "Söylediklerinden sonra burada kalacağımı düşünüyor olamazsın!"

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Hazel!" derken uyarı doluydu sesi. "Yanımdan hiçbir yere ayrılmayacaksın."

"Yan yana değiliz! Şu durumda burada olmayı istemiyorum!"

"Dün gece yaşadıklarımızdan, konuştuklarımızdan sonra seni göndereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?" diye yükseldi ansızın.

"Neden?" dedim kendimi tutamadan. "Dün gece yaşadıklarımızdan sonra sen beni her şeyin dışında bırakabiliyorsun ama!" Alay edercesine güldüm. "Benden kuzenimi planlarına dâhil ettiğini gizlemeyi biliyorsun."

"Tüm sorunun bu değil mi senin?" diye bağırdı. "Kuzenini bu işe dâhil etmiş olmam. N'oldu?" dedi alayla. "Hani korkutmuyordu bu dünya seni? Baran'la çalıştığımı duyar duymaz kaçma planı yapmaya başlamışsın ama!"

"Ben mi kaçıyorum?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet, sen!" dedi öfkeyle. "Gemiden çıkan silahlarla ilgili sorun çözüldüğünde... Başındaki tüm belalardan kurtulduğunda da kaçacak mısın yine benden böyle?"

"Saçmalıyorsun şu anda," dedim sözlerinden hoşlanmayarak. "Konuşmayacağım seninle bunu."

"Konuşacaksın!" diye tısladı. "Bir de eğer ben göndermezsem hanımefendi birilerini arayacakmış kendisini alması için! Kimi arayacaktın? Serdar'ı mı? O herif benim şehrime ayak bastığı anda buradan ölüsü çıkardı!" Öfkesinin zinciri kopmuştu sanki, saydırdıkça saydırdı. "Ya da o Silas denen yavşağı mı? O zaten yolu bile bulamazdı!" Gözlerindeki alevler anbean yükselirken durmadı. Fakat aklına gelen son ihtimal yangını iyice harlamıştı. "Ya da Süvarileri arayacaksındır belki yine!" dedi bu olasılıktan hiç hoşlanmamış gibi. "Bu sefer direkt Büyük Süvari'yi ararsın hatta! Ama sana kötü bir haberim var!" diye devam etti alaycı bir tonda. "O da en az benim kadar karanlık ve tehlikeli biri!"

"Ne saçmalıyorsun sen ya?" dedim sinirle. Serdar meselesi hâlâ mı kapanmamıştı? Silas zaten ihtimal dâhilinde bile değildi. Büyük Süvari'yi ise tanımıyordum bile, ne alakaydı? "Sırf babamdan Serdar'la ilgili duyduklarım yüzünden bana böyle davranamazsın! Kapatmadık mı ya bu konuyu hâlâ?"

"Kapatmadık! Kapatmak mümkün olmuyor ecdadını siktiğimin herifi yüzünden!" Yüzünü sinirle ovuşturdu. "Atina'daki o davette sizi nişanlı gibi göstermesi yetmiyormuş gibi bir de Güngör'ün davetinin olduğu akşam babanın yanına gitmişti." Delirmiş gibi sözlerini sürdürdü. "Bu haberi davetteyken Savaş'tan duyduğumda neler düşündüm, haberin var mı senin? Seni babandan istemeye gittiğini bile düşündüm!"

"Yok daha neler! Delirmişsin sen!" diye yanıtladım onu. Fakat zihnim az önce söylediklerinde takılı kalmıştı. O gece, Savaş'la konuşurken bu yüzden mi o denli sinirliydi?

"Aynen öyle! Delirmiştim!" Milim milim yaklaştı bana doğru. "Sen delirttin beni! O herifin adını duymaya da onu senin yanında görmeye de katlanamıyorum. Hele onun bir zamanlar sevgilin olduğunu düşündükçe!"

"Gerçek bir sevgili bile değil!" diye yükseldim ansızın. Bunu itiraf etmekten bir an bile gocunmamıştım. "*Yaya*ma inat başladığım bir şeydi bu!"

"Ne?" dedi şoka girmiş gibi. "Anlamadım?"

"Duydun işte! Magazinde Silas salağıyla haberim çıkmıştı bir ara. *Yaya*m Silas Yunan olduğu için buna çok sevinince yediremedim kendime. Serdar da *yaya*nı sinir etmek için beni kullan deyince böyle başladı her şey."

"Ne fark eder?" diye bağırdı. "Belki bir anlaşmayla başladı ama başladı sonuçta! Sana yakın oldu," dedikten sonra devamını düşünmeye katlanamıyormuş gibi bir eliyle saçlarını çekiştirdi.

Davranışıyla ansızın tepem attı. "Hiçbir zaman yakın falan olamadı bana! Ne münasebet?" diye bağırdım. "Senin yaşadığın ilişkilerin aksine, ben en azından Serdar'la sevişmedim!" dediğim anda gözlerini vahşet bürüdü.

Söylediklerimle ansızın delirdi. Uzanıp beni kendine çekti ve "Bir daha sakın!" dedi emreder gibi. "O herifin adını böyle bir cümlede kullanayım deme!"

"Bu tavrına katlanamayacağım, Tekin," dedim onu kendimden uzaklaştırırken. "Dinlemeyeceğim seni daha fazla."

Bu tek hareketim Tekin'in iradesini de yerle bir etmişti. Onu kendimden itmeme tahammülü bile yoktu. "Dinleyeceksin, Hazel!" diye yükseldi. "Başından beri neler hissettiğimi, nelerle boğuştuğumu dinleyeceksin! Yanına biri yaklaştığında nasıl kafayı yediğimi sen de bileceksin! Sadece bana bakmanı, beni görmeni, bana gülmeni istediğimi öğreneceksin!" Çıldırmış gibiydi tavırları, soluk almadan devam etti. "Kontrol montrol bırakmadın bende! Çelik gibi bir iradem vardı benim senden önce. Hepsini sikip attın! Yatıyorum sen, kalkıyorum sen! Rüyalarımda bile sen! Her an seni düşünüyorum." Derin, öfkeli bir nefes aldı. "Yakınlaştığımız her an kendimi o kadar zor tutuyorum ki! Seni ne kadar istediğimden haberin bile yok! Zaten benim seni istemediğim bir an bile oldu mu ki ilk gördüğüm andan beri, amına koyayım?" Bakışlarını gözlerimden ayırmadı. "Benim sende gördüklerimi göremez hiç kimse! İzin vermem buna, anlıyor musun? Ne o herif ne de bir başkası benim gözümle bakamaz sana! Seni benden başka hiç kimse koruyamaz da!"

Sözleriyle allak bullak olurken, "Anlaşamıyoruz bile biz!" dedim bir gerçeği dile getirerek. Fakat aslında içten içe buna itiraz etmesini beklediğimin farkındaydım. "Her an kavga hâlindeyiz. Aynı fikirde olduğumuz tek bir nokta bile yok. Zehirli bir şey bu."

"Eee, yani?" dedi hiç umursamadan. "Bu bir sorun mu?"

"Değil mi? Sen bana hiçbir şeyi sormuyorsun. Hep benden bir şeyler saklıyorsun. Başına buyruksun, dediğim dediksin, hep emirlerine uyulsun istiyorsun." Derin bir nefes aldım. "Dilinin kemiği yok ayrıca. Sinirlenince gözün hiçbir şeyi görmüyor, söylediklerini de kulağın duymuyor. Bugün yaşadığın sorunu da benimle paylaşmadın, bana kendini kapattın. Üstelik konu beni de ilgilendiriyorken!"

"Öngöremediğim kadar erken sonuçlanacak Baran'ın işlemi. Matthias henüz buradayken yaptığımız şeyi öğrenmesini istemediğim için delirdim," dedi sesini yükselterek. "Bana böyle bahanelerle gelme, Hazel! Bırakmayacağım seni. Dün gece sen öyle kollarımda kendinden geçmişken ne olursa olsun gitmene asla izin vermeyeceğim. Kavga mı ediyoruz? Edelim! Gece olduğunda koynumda olacaksın ve ben her halükârda senin gönlünü alacağım. Sen de bu karanlığı kabul edeceksin. Sana ya da yakınlarından herhangi birine bir zarar gelmesine asla izin vermeyeceğimi de anlayacaksın."

Sözlerinin altında yatan anlam artık çok açıktı ve düşünmek nabzımı hızlandırıyordu. Kalbim, bir günlük ömrü olacağını bile bile kozasından hevesle çıkmaya hazırlanan bir kelebekten farksızdı şimdi. Fakat kısa bir ömür değil, sonsuzluk istiyordu. "Kavga edersek koynunda uyumam yalnız. Gider başka yerde yatarım," dedim çenemi havaya dikerek.

"Benden uzakta uyumana öldürseler izin vermem!" diye yanıtladı. Vahşi bir aslanın yırtıcılığı vardı bakışlarında, sanki ben artık onun pençelerinin altındaki asla kaçamayacak narin bir avdım. Elleri itiraz edip uzaklaşmama izin vermeyecekmişçesine yüzümü kavradı. Tek bir kelime etmeme fırsat tanımadan dudaklarımı hoyrat dudaklarıyla kapattı.

Yangın... Tam da o anda, tek bir kıvılcımla her yerimize yayıldı.

Dudaklarımdan çıkarıyordu sanki az önceki sözlerimin acısını. Alt dudağımı sertçe emdikten hemen sonra ısırdı, dili ıslak ağzımın içine sızarken boğazımda kaçmak için pusuda bekleyen bir inilti vardı.

Beni hemen kucakladı ve hızlı adımlarla ulaştığı şifonyerin üzerindekileri bir hamlede aşağıya ittikten sonra oraya oturttu. "Anlaşamıyoruz, öyle mi? Göstereceğim ben sana nasıl anlaşılıyormuş," dedi kısacık bir an benden uzaklaşabildiğinde. Başım geriye düşer gibi olduğunda saçlarımı avucuna dolayıp beni kıskıvrak yakaladı.

"Bana fikrimi sormadan mı?" dedim soluk soluğa. Titreyen ellerim kollarına tutunmuştu. "İsteyip istemediğimi ya da..."

Bu ihtimale katlanamıyormuşçasına yeniden dudaklarımı yakaladı. Saniyeler hatta dakikalarca dudaklarımla oyun oynadı. Öptü, emdi, ısırdı. Boğazımın gerilerinden gelen iniltiyi duyduğunda ise benden uzaklaştı. "İstiyorsun," diye fısıldadı aralık dudaklarıma doğru. "Sen de istiyorsun."

Bu defa uzaklaşmaya dayanamayan ben oldum. Üzerindeki gömleğin yakasını sertçe tutup onu kendime yaklaştırdım. Hareketimle dudakları iş bilir şekilde kıvrıldı. Yeniden dudaklarımı ele geçirdiğinde ise aramızda yükselen yangın ikimizi de alevlerinin arasına aldı.

Tüm vücudum tutuşurken elleri üzerimdeki gömleğe uzandı. Nefes bile almadan üzerimden sıyırıp attı ve beni yalnızca siyah, dantel bir sütyenle

bıraktı. Karşısına çıkan manzaraya uzun uzun baktıktan sonra kesik bir nefesle doldurdu ciğerlerini. Ardından daha fazla duraksamadan bu kez de pantolonumun düğmelerine uzandı. Dudakları yeniden benimkileri esir aldı, hızla araladı, dilini ıslak ağzıma kaydırdı. Savaşır gibiydi hareketlerimiz. Pantolonum ve ayakkabılarım da yeri boyladığında sanki geri dönüş yolu çok geride kalmıştı.

"İstediğini söyle," diye buyurdu yeniden. Aslında içten içe emindi ama biliyordum, duymayı da istiyordu. Ellerim yeniden onun gömleğini yakaladı. Parmaklarım düğmelerini çözmeye çalıştı. Ama o kadar sabırlı değildim, yakalarını hızla çekiştirmemle birkaç düğmesi koparak yeri boyladı. Bu hareketim Tekin'i güldürdü ansızın. Gömleğini üzerinden sıyırıp kenara fırlatırken "İstiyorsun, anladım," dedi arsız arsız.

"Köpek! Yanlışlıkla oldu."

"Bana sabırsızlıktan gibi geldi," diye yanıtladı beni. Dudaklarında çapkın, hâlinden memnun bir tebessüm belirmişti.

"Hiç de bile!" dedim itiraftan kaçınarak.

Beni çarçabuk kucaklayınca laf yetiştirmeye çalışmaktan vazgeçtim. Bacaklarım yalnızca birkaç saniye için beline dolandı, hemen peşinden beni odanın ortasındaki devasa yatağa bıraktı. Yatağın tam ortasındaydım şimdi, Tekin'in alev almış bakışlarıysa benimkilere odaklanmıştı. Ama uzun tutunamadı bakışlarımda, dayanamıyormuş gibi tüm bedenimde usul usul dolandı. Önce boynumda gezindi, ardından sütyenden taşan göğüslerime indi, oradan *piercing*li dümdüz göbeğimde sabitlendi. Yeniden gözlerime tırmandığında artık bakışlarının değdiği her noktada ateş gibi bir his vardı.

Karnının kenarı küçük bir bandajla kapatılmıştı. Çevrelediği alana bakılırsa sahiden de ufak bir sıyrıktı. Benim bir şey söylememe izin vermeden gözlerimin içine baka baka kemerine uzandı, çözdü, kenara attı, ağır ağır pantolonunu çıkardı. Karşımda yalnızca siyah *boxer*ıyla kaldığında benim de bacaklarımın arasını artık çok da yabancı olmadığım o sızı kapladı. Omuzlarıyla kaslı göğsü çok genişti, beline doğru vücudu V şeklini alıyordu. Her bir santimiyle esmer, vahşi bir Yunan tanrısı gibi görünüyordu.

"Durmayacağım, Hazel," dedi erkeksi sesiyle.

"Durmanı söylediğimi hatırlamıyorum," diye yanıtladım onu.

Güldü. "Hiç boyun eğmeyeceksin, değil mi?"

Omzumu silktim. "Asla!"

Yeniden dudaklarıma yapıştı. Bir eli belimi kavrarken diğeri sütyenimin üzerinden göğsüme uzandı. Önce bir askısı indi, peşinden diğeri. Dudakları

dudaklarımdan çeneme sürüklenip boynumda durduğunda bir eli sırtımdaki kopçayı da tek hareketle açmıştı.

Sütyen bir anda serbest kalınca düşmesin diye hızlıca tuttum. Ellerim göğüslerimin üzerindeydi, soluklarım hızlanmıştı, nefesim Tekin'in dudaklarına çarpıyordu.

"Bırak düşsün," diye buyurdu ateş saçan gözleri bendeyken. Hafifçe geriye adımlayıp ne yapacağımı izlemeye başladı.

Tavrı, bakışları öyle erkeksi ve vahşiydi ki o anda yatakta oturmasam muhtemelen dizlerimin bağı çözülürdü. Güç bela yutkunarak sütyenimi serbest bırakıp düşmesine izin verdiğimde kalbim kulaklarımda atıyordu. Nabzım iyice hızlanmıştı ama heyecanımı asıl çığırından çıkaran Tekin'in göğüslerime sabitlenen bakışlarıydı, öleceğimi hissettiriyordu.

Bacağını yatağa doğru kaldırdı, tam kalçamın yanına koydu. Bir eli saçlarımın arasına dalıp bakışlarımı kendininkilere doğru kaldırırken diğeri sağ göğsümü avuçladı. Tek hareketle gözlerim kapandı, başım geriye düştü, saçlarım sırtıma dokundu. Dudaklarım dişlerimin arasındaydı, sanki alabileceğim güç onlardaydı. Hoyrat dokunuşlarıyla saçlarımı sertçe tutuşu, içimdeki yeni yeni tanıştığım o tarifsiz ihtirası da arttırdı. Çok hoşlanıyordum bu sertliğinden, inkâr etmem olanaksızdı.

"Gözlerini aç!" dedi hemen ardından.

"Tekin!" diye mızıldandım ama umursamadı. Beni delirtmeye devam ederek başparmağıyla göğüs ucumu ovalamaya başladı. Her dokunuşunda iyice sivrilen ucuyla beni pes ettirene kadar oynadı. Nihayet gözlerim zorlukla aralandığında, daha fazla dayanamıyormuşçasına dudaklarıma kapandı.

Islak öpücük seslerimiz odanın içinde dakikalarca yankılanırken ikimizin de elleri durmuyordu. Onunkiler benim göğüslerimde dolanıyor, okşuyor, sıkıyor; benim ellerimse onun kaslı göğsünde, oradaki erkeksi tüylerde doyumsuzca geziniyordu. Her dokunuşu dudaklarının dudaklarımda tutuşturduğu kıvılcımları büyütüyor, söndürülmesi imkânsız bir yangın yaratıyordu. O bilindik heyecan yine tüm vücudumu ele geçirmişti. Bacaklarımın arasında ateşten bir göl birikiyor, oturduğum yerde kıvrandırıyordu.

Tekin nihayet dudaklarımı serbest bırakıp ellerini vücudumdan uzaklaştırdığında şakağında atan damar da iyiden iyiye büyümüştü, vücudu incecik bir nem tabakasıyla parıldıyordu. Onun da rahat olmadığını, benim kadar zorlandığını gösteren bu emareler içimdeki tutkuyu iyice yoldan çıkarıyordu. Öyle söndürülemez bir ateşti ki bu, ona dokunsam tenim, dokunmasam kalbim yanıyordu.

O andan sonra ise az önceki çıldırtıcı yavaşlığı kayboldu, yerini en baştaki o canhıraş vahşiliği aldı. İki eli de külotuma uzandı, aşağı doğru sıyırmaya çalıştı. Fakat bunu ben otururken yapması zordu, birkaç saniye istediğini alamadı. Nitekim bana baktığında çatık kaşlarının altındaki bakışları hoyrattı. Yalnızca saniyeler sonra ise külotumun yanlardaki ince iplerini tuttu ve tek harekette kopardı. Bu hareketin yarattığı şokla gözlerim kocaman açılırken dudaklarımdan da "Ay!" nidası çıktı.

"Ne?" dedi pişkin pişkin sırıtarak.

"Mağara adamı!" diye isyan ettim. "Neden parçalıyorsun çamaşırımı?"

"Sabrım yok," diye mırıldandı külotu üzerimden hızla çekip bir kenara atarken. "Yenisini alırım, merak etme." Arsızca güldü. "New York'tan gelen şu geceliği giymiş olsaydın daha nazik davranmaya çalışırdım ama," dedi geceliği üstüme tutarken ona yakalandığımı hatırlatarak.

"Beyimizin istekleri de bitmiyor. Bak bak!" diye diklendim. "Tercihi gecelikten yanaymış."

"Cık!" dedi hiç tereddütsüz. "Gecelik ya da iç çamaşırı... Fark etmez. Hiçbiri üzerinde çok kalmayacak nasılsa." Bakışları yiyip bitirmek ister gibi üzerimde dolandı. "Tercihim bu benim. Çırılçıplak olman."

Duruşunu dikleştirip karşımda öylece ayakta dururken artık çırılçıplak olduğum gerçeği kafama dank etti. Utangaç biri değildim belki ama o anda kendimi örtme ihtiyacım zirvedeydi. Yine de bu hisse direndim. Tekin'in yüzündeki ifade bu direncimin asıl nedeniydi.

"Acayip güzelsin," diye açıkladı yüzünde gördüğüm o ifadeyi. Sanki... Büyülenmiş gibiydi.

"Öyle miyim?" diye sordum cilveli bir tonda.

"Öylesin," diye onayladı. "Ve ben bu gece seni bu yataktan çıkarmayacağım."

"Hep vaat, hep vaat!" diye alay ettim onunla.

"Hazel..." dedi alay etmeme hiç aldırmadan. "Sen bana aitsin. Yalnızca benim kadınımsın."

Birkaç kelimeydi ama etkisi dünyalar kadar büyüktü. Heyecanım tüm bedenimi titretirken ona karşı koymak da hislerimi dizginlemek de artık çok güçtü. "Yalnızca sen de benimsen..." dedim ben de onun gibi.

"Her zaman," diye yanıtladı beni. "Başka bir ihtimal yok."

"Yok mu sahiden?" diye sordum. O üzerime doğru eğilirken ben de yatakta geriye doğru gidiyor, ona yer açıyordum.

"Yok. Hiçbir zaman da olmayacak."

Yatakta nihayet üzerime uzandığında artık kaçacak yerim kalmamıştı. Hoş, kaçmak istediğim de yoktu, bu gönüllü bir tutsaklıktı. İri göğüslerim onun geniş, kaslı göğsünün altında sıkışırken bakışlarım onunkilere odaklıydı. Tekin elini biraz aşağıya indirip *boxer*ına uzattığında heyecanım da boğazıma kadar tırmandı. *Boxer*ını usta hareketlerle üzerinden sıyırdığında kapkalın sertliği de artık istemsizce araladığım bacaklarımın arasındaydı.

"Tekin..." dedim daha fazla kendimi tutamadan. "Ben çok heyecanlandım."

Dürüstlüğüm karşısında dudakları kıvrıldı. "İstiyor musun?" diye mırıldandı. O kadar çok şey söylemişti ki bana, bu benim de hislerimi dile getirme isteğimi ayyuka çıkarmıştı.

"Çok," dedim, Tekin dirseklerinin üzerinde, bana yapışık hâlde dururken. Elim göğsüne uzandı. Dudaklarım tamamen içimdeki tutkuyla yönetiliyordu, onları mühür gibi göğsüne bastırdığımda anladım bunu. "Çok istiyorum ben de seni," diye mırıldandım boynuna doğru. Ve bu tek cümlem Tekin'in irade zincirinin son halkasını da ansızın kopardı. O andan sonra arzusunu da hoyratlığını da serbest bıraktı.

"Benim kadar isteyemezsin," dedi dudakları önce dudaklarımı bulurken. Yolculuk tam da burada başladı. Dudaklarımdan boynuma, oradan göğüslerime, ardından minik *piercing*imin parlattığı göbeğime... "Bu *piercing*i buraya ilk geldiğinde görmüştüm," diye mırıldandı dudakları tenimdeyken. "Delirecek gibi olmuştum bu görüntüyle." Bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Sakın çıkartma bunu!" diye emrettikten sonra her bir zerremi içine çekti, öptü, emdi, yaladı. İnce bacaklarımda hatta dizimdeki çocukluktan kalma yara izimde bile dakikalarca oyalandı dudakları. Bedenimde sanki kuru hiçbir yer kalmamıştı. Ama özellikle bacaklarımın arası... Asıl ıslaklığın kaynağıydı.

Göbeğimden aşağıya milim milim indiğinde nefesim ansızın boğazımda tıkandı. *Bunu yapar mı?* diye düşünmeme kalmadan dudaklarını kasıklarıma sürükledi ve hemen peşinden sırılsıklam kadınlığıma yapıştırdı. Dudakları en hassas noktama, kadınlığımın orta yerine dokunduğunda boğazımın gerilerinden şiddetli bir inleme çıktı. Dışarıdan duysam bu sesi tanıyamazdım belki. Ama artık biliyordum; bu içimdeki, yalnızca Tekin'in dokunuşuyla ortaya çıkan kadındı.

Islaklığımı dudaklarıyla öptü, yaladı, emdi. Her bir hareketi sinir uçlarıma temas ederken aldığım zevk çok başka bir noktaya evrilmişti. Fakat en beklemediğim şey bir parmağının ucunu hafifçe içime itmesiydi. Tamamen değildi ama çığlık atmama yetmişti.

"Siktir!" dedi dişlerinin arasından. "Yavrum... Çok sıkısın."

Başı bacaklarımın arasındayken ellerim saçlarına uzandı. Bir bacağımı kaldırdım, sırt kaslarının ortasındaki derin çukura topuğumu bastırdım. Bu hareket, ağzı en hassas noktamı sömürürken Tekin'in de şiddetle inlemesine neden oldu. Fakat asıl karşı konulmaz manzara, Tekin'in çırılçıplak kalmış erkekliğine elini atması ve sertçe sıvazlamaya başlamasıydı. Bu hareketi görmek mahvetti beni. Gözlerini benden ayırmıyordu. Ağzı tam oradaydı, dilini ara ara içime itiyor, bir yandan da eli kapkalın parçasının etrafında tüm hızıyla gidip geliyordu.

Bacaklarımın arasındaki göl artık dışarı taşmaya başlamıştı. Çığlıklarım sıklaşmış, Tekin'in inlemeleri artmıştı. Başım yastığın üzerinde oradan oraya savrulurken bakışlarım ondan bir an bile ayrılmıyordu. Öyle vahşi, öyle erkeksiydi ki hareketleri... Boğazının gerilerinden gelen o hırıltılı inleyişleriyle sıvazlamayı sürdürdüğü kalın parçasını içimde hissetmek istememe neden oluyordu.

"Tekin!" diye bağırdım şiddetli bir zevk dalgası tüm bedenimi bir elektrik akımının ortasında bırakırken. Dilinin ve dudaklarının darbeleriyle altında titremeye başladığımda beni bir an bile bırakmadı. Çırpındım, çığlık attım, kaçmaya çalıştım, bitmesin istedim, tırnaklarımı ensesine batırdım. İçimden taşan zevk Tekin'in dudaklarına akarken titreye titreye onun kollarında zirveye tırmandım.

Düşüş aniydi. Tekin dudaklarını göbeğimde ve göğüslerimde kurulayıp hemen peşinden dudaklarıma yükseldi. Birkaç saniye beni öptükten sonra dizlerinin üzerinde öylece bekledi. Bütün bedenim incecik bir ter tabakasıyla örtülmüştü sanki. Tekin'in bir eli elimi tutuyordu, diğeriyse hâlâ iyiden iyiye kalınlaşmış parçasının etrafında sarılı hâldeydi. Uzunluğunun başı ateş gibiydi, kıpkırmızı olmuştu ve tam ucundan minik bir zevk suyu akar gibi olduğunda Tekin'in bakışlarındaki vahşilik de bana aman vermiyordu.

"Beni böyle... Bu şekilde getireceksin, *mşkeri*," dedi kendinden geçmişçesine. Nefesimi düzene sokamadığımı anlamış olacak ki alnıma küçük bir öpücük bıraktı, elleri vücudumu sardı. Ürperdim dokunuşuyla. Bu ürperiş dikkatinden kaçmadı. "Üşüdün mü?" diye sordu.

"Biraz," dedim dudaklarımı ısırarak.

Kısa bir an düşünüp yataktan kalktı. "Bekle burada," deyip giyinmeye tenezzül bile etmeden çırılçıplak hâlde odadan çıktı. Ben az önce yaşadığım zevki tekrar tekrar zihnimde canlandırdığım sırada yeniden odaya döndü. Beni hızla kucaklayıp içeri götürdü. Salona girdiğimizde şöminenin tam önünde kocaman krem rengi bir peluş karşıladı beni. Üzerine yastıklar konulmuş, bir de kalın bir battaniye atılmıştı.

Beni peluşun üzerine bırakır bırakmaz yanıma uzandı, kollarına aldı. Üzerimize battaniyeyi örttüğünde kollarının sıcaklığı şömineden yükselen ateşle yarışırdı.

"İyi misin?" diye sordu bir an sonra.

Başımı salladım. "Sen?" dedim karşılığında. "Sen iyi misin?"

"Hem de çok," diye yanıtladı beni.

Başım göğsündeydi. Geniş göğsündeki tüyler burnumu gıdıklarken Tekin'in bir eli belimde, diğeri omuzlarımın üzerindeydi. "Tekin..." dedim dayanamadan.

Elleri usul usul tenimde gezinirken "Efendim?" dedi.

"*Mşkeri* ne demek?"

Beni *Cave*'de öptüğü gece söylediğinden beri anlamını öyle merak ediyordum ki...

Derin bir soluk aldı. "Lazcada... Orman gülü demek," dedi bir nefeste. Göğsündeki başımı kaldırıp çenemi, oraya yasladığım ellerimin üzerine bıraktım ve bakışlarımı onunkilere odakladım. "Ben küçükken... *Papu*nun evinin bahçesinde vardı orman gülü. Çok güzeldi. Fakat tek özelliği bu değildi." Parmağı dudaklarımın kenarında usul usul dolandı. "Yalnızca orman gülünden elde edilen özel bir bal vardı *papu*nun yetiştirdiği. Duymuşsundur, biliyorsundur belki. Deli bal denir o özel bala."

"Hı hı... Duydum evet."

"Deli bal... Buralara özeldir," dedi hafifçe gülümseyerek. "Kararında yiyebilirsen eğer iyidir, şifa olduğu söylenir. Ama kendini kaptırırsan..." Başparmağı alt dudağımı hafifçe süpürdü. "İşte öyle zamanlarda... Zehirlidir." Ben pürdikkat dinlerken devam etti. "Henüz on yaşındaydım deli baldan zehirlendiğimde."

"Hihhh! N'oldu peki?" dedim şaşkınlıkla.

"Hastanelik oldum," dedi gülerek. "*Papu*dan tonla azar işittim. Ama hastanede yatarken gülüyordum."

"Nasıl yani?"

"Bence zehirlenmem çok da mühim değildi. Değmişti." İç çekerek bana baktı. "Orman gülünden gelebilecek bir zararı pek de önemsemiyordum. O zamanlar hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünüyordum." Kısacık bir an düşündü. "Ta ki... Seni görene kadar..."

"Tekin..." diye mırıldandım cilveli bir tonda.

"*Mşkeri*..." diye fısıldadı istemsizce araladığım dudaklarıma doğru. "Sen... Gözümün gördüğü en güzel şeysin." Dudaklarını dudaklarıma

sürttü. "Seni ilk öptüğümde, tadının deli bala benzediğini düşündüm. Şimdiyse bundan eminim."

"Dikkat et ama fazla öpersen zehirlenirsin," dedim tatlı bir tonda.

"Değersin..." diye fısıldadı. "Sen uğrunda ölmeye bile değersin."

Son cümlesiyle kalbim göğsümde sert bir takla attı. Nefesim boğazıma dizildi, aralanan dudaklarım onun dudaklarının arasında sıkışırken zihnimde bambaşka bir ışık yandı. Ansızın anladım ki günlerdir hissettiğim çalkantıların, o medceziri andıran duygularımın tek bir adı vardı.

Mantıksızdı. Fakat doğruydu. Zaten yolunu mantığınla çizemediğin bir duyguydu bu. Fazlasıyla ilkeldi, deliceydi. Plan nedir bilmiyordu, inkâr kabul etmiyordu, sen *Korkuyorum!* desen de o körü körüne ateşe yürütüyordu. Kural tanımazdı, durdurulamazdı. Kor alevler kadar yakıcıydı, gücünü yalnızca kalpten alan, acımasız bir köle ediciden farksızdı.

Aşktı adı.

Bu tek kelimeyi yalnızca kendi içimde itiraf etmek bile korku dolu bir hıçkırığı dudaklarımın ucuna kadar taşıdı. Fakat neyse ki bunu bir inlemeyle perdelemem kolaydı.

Ne yapacaktım şimdi? O da bana âşık mıydı? Eğer öyleyse... Bunu benimle paylaşacak mıydı?

Ben delice bir fırtınanın içinde kendi kendime savrulurken o beni bir çırpıda göğsünden kaldırdı, nazikçe yumuşak peluşun üzerine yatırdı ve dirseklerinin üzerinde yükselerek yüzüme bakmaya başladı.

Hislerimi anlayacak diye ödüm kopunca bir şey söylemesine izin vermeden sevimli bir tonda konuştum. Nazlı nazlı, "Çok güzel bir diliniz var, Tekin Bey," derken kalbim güm güm vuruyordu ama belli etmemek için direniyordum. "Bana Lazca öğretmelisiniz."

"Öğretiriz," dedi sert bir tavırla. Bir elim istemsizce kalın, kaslı koluna uzanmıştı. "Ama şimdi değil." Usulca üzerime doğru çıktı ama ağırlığını vermemeye de dikkat ediyordu. Bacaklarım ansızın aralanmıştı, sanki onu çağırıyordu. "Bu gece..." dedi dudaklarını dudaklarıma sürterken. "Bunu konuşmak istemiyorum seninle."

"Ne konuşmak istiyorsun?" diye sordum cilveli bir edayla yüzümü ona doğru kaldırırken.

"Konuşmaktan başka bir şeyi istiyorum."

"Neyi?" dedim arsızca, ne söyleyeceğini bilir gibi. Ama yaptığı hareketle ansızın gafil avlandım.

Kendini, kaskatı parçasını araladığım bacaklarımın arasındaki davetkâr sıcaklığıma sertçe bastırdı. "Bunu..." diye açıkladı. "Hissediyor musun ne kadar istediğimi?"

Başımı hızlıca salladım. Hissediyordum. Kocamandı, kapkalındı, taş gibi sertti ve ıslaklığıma sürtünüyordu. Gözlerim kayar gibi oldu bu sürtünmenin yarattığı hisle. Can havliyle boynuna sardığım ellerim belki de hislerimin şiddetini ele veriyordu. Soluğumu kesen heyecanımla karışık bir de korku vardı hissettiğim. İlk kez yaşayacağım bu anın nasıl olacağını öngöremiyordum. Canım acıyacak mıydı? Mutlaka ki acıyacaktı. Peki devamında dakikalar önce hissettiğim, aklımı oynatmama sebep olan o zevk de gelecek miydi? Eğer aynısı olacaksa anlık bir acı katlanılabilirdi.

Ben düşünceler, heyecan, gerginlik ama en çok da arzu içinde boğulmuşken Tekin elini aşağıya indirdi ve ıslaklığıma dokundu. Fakat bu hareketi dudaklarımdan fırlayan bir inlemeye sebep oldu.

"Tekin..." dedim tırnaklarımı boynuna sertçe batırırken.

"O tırnaklarını boynuma bu şekilde batırmaya devam edersen seni sabaha kadar uyutmam," diye uyardı beni. Dudakları arsız ve çapkın bir tebessümle şekillenmişti.

"Uyutma," diye yanıtladım onu. Kadınlığımdaki parmağı en kuytularımda dolanırken aklım neyse ki yerindeydi. Fakat aniden tuttuğu kalın erkekliğini aynı ıslaklığa sürtmesi beklentimin ötesindeydi.

Başım boynuna uzandı, dudaklarım aralandı. Dişlerimi tam köprücük kemiğinin üzerine geçirip tenini emerken dudaklarımdan ihtiras dolu bir, "Ah!" nidası çıktı.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye fısıldadı hızlanmış soluklarının arasında.

"Çok!" diye haykırdım. Beni bu şekilde, yalnızca o kapkalın parçasını en hassas, en ıslak noktama sürterek zirveye taşıyacaktı. "Tekin..." diye yalvardım âdeta. Bu şekilde olmasını istemiyordum, artık tamamlanmamız lazımdı. "Böyle değil..." diye devam ettim ama oralı olmadı.

"Çok hızlı ıslandın," diye homurdandı kulağıma doğru. Bir an dudaklarıma kapandı ama hemen sonra gözlerimi görmesi gerekiyormuşçasına zorlukla uzaklaştı. "Sikeyim! Sırılsıklamsın, yavrum."

Gözlerim onun kor bakışlarındaydı. Bana bakarken daima yanıyordu ama bu yüksek alevlere ilk rastlayışımdı. Bir uçurumun kenarına itiyordu beni en hassas parçası henüz içimde bile değilken. Üstelik konuşmayı bir an bile bırakmıyor, dudaklarından çıkan edepsiz sözler tutkumu iyice körüklüyordu.

"Bir kez daha gel bana," diye fısıldadı. Sertliğini bacaklarımın arasındaki o ıslak, ateş gibi noktaya sürtmeye devam ediyordu. O ıslaklığın yarattığı sürtünme sesi yankılanıyordu aramızda. "Bir sonrakinde içinde olacağım," diyerek bana yapacaklarını, beni nasıl delirteceğini, nefesimi nasıl keseceğini anlatıyordu. "Beni sımsıkı saracağını düşündükçe deliriyorum şimdiden," derken dişleri omzuma değdi, hafifçe ısırdı. Boştaki eli göğsüme uzandı, pembe ucunu parmaklarının arasında sıkıştırdı. Benim tırnaklarımsa onun boynunda, sırtındaki kaslarda geziniyor; geride kırmızı, gecenin emaresi izler bırakıyordu. "Hadi... Bırak kendini bana, yavrum!"

"Tekin!" dedim onun omuzlarına sıkı sıkı tutunurken. "Sen? Sen peki?"

"Ne olmuş bana?"

Soluk soluğa dile geldim. "Senin de zevk almanı istiyorum."

"Almadığımı mı sanıyorsun?"

"Anladın ne demek istediğimi işte!" Az önce ben zirveye tırmanırken onun için bu mümkün olmamıştı.

"Emin misin?" diye sordu. Çarçabuk salladım başımı. "Seni böyle hissetmek..." dedi bir süre sonra boynu arkaya doğru düşerken.

"Tamamen de hissedebilirdin," dedim isyanla ama asıl birleşmemizin şu anda yaşanmayacağını anlamıştım. Uçurum çok yakındaydı. Birazdan kendimi oradan aşağı bırakacaktım.

"O da olacak," dedi vaat dolu bir tonda. Kadınlığıma sürtünen parçasının çıkardığı ıslak ses artınca "Offf!" diye inledi. "Resmen üzerime akıyorsun, yavrum. Yaklaştın mı?" Yine başımı salladım. O kadar edepsizdi ki sözleri. Emindim ki yanaklarım hem hissettiğim zevkten hem de utançtan kıpkırmızı bir hâldeydi. "Hadi... Gel bana," dedi alt dudağımı ısırarak çekiştirdikten sonra.

"Tekin!" diye bağırışım yükseldi.

"Siktir! Patlayacağım şimdi," diyerek dişlerini omzuma bastırdı. Ancak tam o anda kapı çalmaya başlayınca gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı.

"Tekin! Kadir'le ilgili konunun zamanı geldi!" diye seslendi Cesur.

"Tekin, yakalanacağız!" diye mırıldandım nefes nefese ama oralı olmadı. Kocaman aleti hâlâ ıslaklığıma sürtünmeye devam ediyordu. Bense kaçmak, birilerine bu şekilde yakalanma ihtimalinden kurtulmak istiyordum ama bu çok zordu. "Bırak..." diye fısıldadım fakat dilimden çıkan sözcüğe tezat, kalçalarımı oynatarak onu daha net hissetmeye çalıştım.

Bu hareketimle dudakları kıvrıldı. "Bırakayım mı?" diye fısıldadı. "Gerçekten istediğin bu mu?"

"Sen bırakmak istiyorsan bırak!" diye diklendim ona sessiz sessiz.

"Bırakmak istiyor gibi mi duruyorum oradan?" derken sıklaşmış nefesi dudaklarıma çarptı. "Taş gibiyim. Hissetmiyor musun?"

"Hissediyorum," dedim iniltilerimi bastırmak için dudaklarımı ısırarak.

"Ve sen böyle altımda kıvrandıkça..." Dudaklarını benimkilere sürttü. "Böyle sırılsıklam oldukça... O ıslaklığa kendiminkini akıtmaktan başka bir şey düşünemiyorum." İmasıyla boğazımın gerilerinden gelen inlemeyi daha fazla dizginleyemedim ama Tekin'in bir eli hızla dudaklarıma kapandı. "Şşştt..." diye fısıldayıp beni susturmaya çalıştı. "Sakın!" diye buyurdu. "İnleyişini kimse duyamaz, Hazel. Benden başka hiç kimse. Anlıyor musun?" Başımı çarçabuk salladığım anda Cesur'un yeniden kapıyı çalışıyla "Git!" diye kükredi Tekin. "Geliyorum." Hemen peşinden dudaklarımdaki elini çekip pis pis sırıttı. Dudaklarından çıkan son sözcük resmen çift anlamlıydı.

"Tekin! Basılacağız," diye isyan ettim kollarından uzaklaşamadan. "Rezil olacağız. Ya gelirse içeri..." dedim beni ikna etmesini bekler gibi.

"Şu anda gelecek iki kişi var, yavrum. O da biziz," diyerek edepsizliğini yeniden ortaya serdi.

"Köpek!" dedim bir elimi ağzına vurarak. "Çok pis bir ağzın var! Hem de çok!"

"Ee ağzımın başka yetenekleri de var demiştim. Gördün az önce," dedi arsız arsız. Dudaklarına değen parmağımı ısırdı ve yanıt vermeme bile izin vermeden hareketlerini hızlandırdı.

Ellerim boynuna, bacaklarım kalçalarına dolandı. Dışarıda kopan bir gök gürültüsünün sesi içeri dolarken gözlerim kaydı, ıslaklığım arttı. Altımızdaki peluş sırılsıklam olmuştu tutkumun emaresiyle. Tekin'in yüzü sertleşti, bakışları kararttı. Bir eli belimi sıkıca, beni parçalayacakmış gibi tutarken inleyişlerinin tonu da anbean yükseldi.

"Hazel..." dedi dişlerinin arasından.

"Tekin..." dedim gözlerimi ondan ayıramadan. Yalnızca saniyeler sonra bir şimşek üzerimize isabet etmiş gibi çığlık attım. Titreyişim hâlâ devam ettiği sırada Tekin de başını arkaya attı, boğazının gerilerinden bir kükreme çıktı. Ve saniyeler boyunca zevkinin kanıtı olan sıvıyı tam göbeğime, o taparcasına baktığı *piercing*imin üzerine akıttı. Bu hareketi aldığım zevki daha da arttırırken kasılmalarım uzunca bir süre azalmadı. Ve içimden bir ses, asıl içime girdiğinde deliliği tadacağımızı fısıldadı.

Nihayet durulur gibi olduğumuzda dudakları yüzümün her bir noktasına küçük öpücükler bıraktı. "Bitirdin beni, *mşkeri*," diye mırıldandı.

Kıkırdayarak ona sokuldum. Dakikalar boyu nefeslerimizi sakinleştirmeye çalıştık. Tekin bir havlu getirip göbeğimi sildi. Ardından yeniden

uzanarak beni kollarına çekti. Bense kendimi tutamadan önce göğsüne, sonra karnındaki yaranın kenarına küçük birer öpücük bıraktım.

Sık nefeslerimiz birbirine karışırken kaç dakika geçti sayamadım ama onu bekleyenler olduğunun farkındaydım. Elbette canım burada, onun kollarında saatlerce uzanmak istiyordu fakat bir kaosun ortasında olduğumuzu da unutmamıştım.

"Tekin..." dedim nice sonra, elleri usul usul bel oyuntumda gezinirken. "Seni bekliyorlar. Git, hallet işlerini."

Çenemden tutup "Kadir meselesini unuttum ben tamamen!" dedi pişman bir şekilde. "Sana dokununca... Her şeyi unuttum. Özür dilerim."

"Güzel," dedim omzumu silkerek. "Aklını başından alabildiğime sevindim."

"Çok daha önceden almıştın zaten."

Ne zaman olduğunu merak ediyordum ama şimdi sormamın sırası değildi. İşlerini bitirmesi lazımdı, yarın Konsey gelecekti. Onlar gittikten sonra her şeyi detaylıca konuşabilirdik, sadece biraz daha beklemek gerekecekti.

"Hadi. Git artık. Ben de hızlıca duşa gireyim."

"Tamam," dedi bıkkın bir nefesle. "Ben şu Kadir embesilini benzeteyim bir," dediği an konu ilgimi çekti.

"Ben de geleyim mi?" diye sordum hevesle.

"Gel." Alnıma küçük bir öpücük bıraktıktan sonra beni hızla duşa taşıdı ve banyodan ayrıldı. Su üzerimden akıp giderken gözlerim kapandı. O andan sonra zihnimde orada olduğunu artık inkâr edemediğim duygular, gözlerimin önünde ise uzanıp silemeyeceğim kadar gerçek o enfes görüntüler vardı.

Hızlıca giyinip dışarı çıktığımda Tekin bahçedeydi, hava sakinlemiş görünüyordu. Diğer evden buraya gelen Cesur, Yaman, Savaş ve Kıvılcım da onun yanındaydılar. Bir yerlerden kısık bir müzik sesi geliyordu. Tanıdık bir şarkıydı, Kâzım Koyuncu çalıyordu.

Anılar düştü peşime, uyumaz oldum
Düşlerim vardı, yamacına varamaz oldum
Rüzgârla yarışırken koşamaz oldum

Düze çıkmaz yollarım, inemez oldum
Geçmiş günler düğüm düğüm, çözemez oldum, güzelim
Sevda yüklü bulutlardan geçemez oldum, güzelim ♪♪[69]

Tekin beni görür görmez "Gel," diyerek yanına çağırdı. Diğerlerinin yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum, bir şey biliyorlar mıydı? Gerçi... Bilecek bir şey var mıydı? Herhâlde vardı! Fazlasıyla yakınlaşmıştık sonuçta.

Tıpış tıpış Tekin'in yanına yürüdüm. Diğerlerinin yüzüne bakamıyordum. Tekin bana elini uzatınca alt dudağımı ısırarak tuttum ve bahçedeki koltukta yanına oturdum. Kolunu hızla omzuma attı, beni kendine çekti ve dudaklarını da alnıma bastırdı.

"Oh be!" diye bağırdı Savaş oturduğu yerden bizi böyle görür görmez. "Yemin ediyorum, artık kafama sıkacaktım şu manzarayı bir süre daha göremeseydim."

Kıvılcım elini Yaman'a uzatıp omzuna pat pat vurdu. "Geçmiş olsun, Yamancığım," dedi alay eder gibi. "Paramı banka hesabıma gönderirsin." Pişkin pişkin güldü. "*Ibanımı* biliyorsun zaten."

"Siz..." dedi Tekin kaşlarını çatarak. "İddiaya mı girdiniz?"

"Evet," dedi Kıvılcım korkusuzca. "Ben bu akşam sizi böyle göreceğime emindim. Hele ki diğer eve *Hazel gitmek istiyormuş* diye haber geldiğinde senin işi gücü bırakıp etrafına ateşler saçarak çıkışından sonra..."

Hmm... Demek benim yanıma gelmek için etrafına ateşler saçarak çıkmıştı... Hoş, sonra o ateşi bende söndürmeye karar vermiş olmalıydı. Ya da... Sönmüş müydü ki henüz? Yaşadıklarımızı göz önünde bulundurursam yangın henüz başlamıştı ve içimde hiç sönmeyeceğine dair kuvvetli bir his vardı.

"Yaman ne diyordu peki?" dedi Tekin, yüzünde hafif kızgın bir ifade varken.

Kıvılcım omzunu silkti. "O, Hazel'in sana kök söktürmeye devam edeceğini savunuyordu."

"Öyle umut ediyordum diyelim," dedi Yaman kaybetmenin üzüntüsüyle. "Beni yıktın, Hazel. Bu adamdan intikamımızı sen alıyordun işte ne güzel. Tek dayanağım sen kalmıştın."

"Üzülme," dedim Yaman'a hiç utanmadan. "Ben kök söktürmeye devam ederim."

[69] Kâzım Koyuncu'nun *Anılar Düştü Peşime* adlı şarkısından.

"Ona ne şüphe," dedi Cesur ve hemen sonra Tekin'e döndü. "Gözün aydın."

"Hazel," dedi Kıvılcım hemen sonra. "Evde sana saldıran adam vardı ya hani. Ersin..."

Tekin'le Cesur, "Kıvılcım!" diye uyardı onu. Ama Kıvılcım ikisine de aldırmadı.

"Ne olmuş ona?" diye sordum.

"İşte o akşam onu vuran Cesur'du."

"Öyle mi?" dedim bakışlarım Cesur'a değerken. Fakat bana cevap vermedi. "Teşekkür ederim," dedim hemen peşinden. Onun sayesinde o adamın kıskacından kurtulduğumu şimdi anlayabilmiştim.

"Önemli değil," diyen Cesur derin bir nefes aldı. "Ben de özür dilerim." Kısa bir an bana baktı. "Davette olanlar için."

"Önemli değil," dedim ama benim için önemliydi. Cesur'la ilgili fikrim değişmemişti. Bir gün değişir miydi bilmiyordum ama samimiyet kurma niyetinde değildim.

"Abi," dedi bir adam koşarak yanımıza gelirken. Beni görünce tavrını hızla düzeltti. "Pardon, yenge!" diyerek başını eğdi.

"Yenge mi?" *Yok daha neler!*

"Evet," diye yanıtladı beni Tekin.

"Biraz hızlı olmadı mı?" diye sordum onun gözlerine bakarken.

Çapkın bir tavırla güldü. "Bu anı bekliyorlarsa demek ki."

"Hayır yani," dedim nazlı bir tonda. "Yenge diyecekleri bir durum mu var ki?"

"Yok mu?" dedi Tekin bana yiyecekmiş gibi bakarken.

Tek kaşımı kaldırdım. "Var mı?"

Hafifçe kulağıma eğildi ve nefesini tenime üfledi. "Az önce... Kollarımda inleyip çığlık atıyordun, yavrum," dedi arsız arsız. "Sence de bu, yengelik bir durum değil mi?"

Ona yanıt verecektim ama bahçede hareketlilik olunca bakışlarımız birbirinden güçlükle ayrıldı.

"Tekin!" dedi Yaman. "Arama için hazırız."

Tekin derin bir nefes alarak Yaman'a baktı. "İyi," dedi hemen peşinden. "Arayın."

Tekin'in telefonunu eline bıraktılar. Ekranda Kadir Mirza'nın arandığını gösteren bir simge varken Cesur da bilgisayarıyla karşımıza kuruldu.

"Keskin nişancılar hazır," diye mırıldandı. Yalnızca saniyeler sonra telefon açılmış, Kadir Mirza'nın sesi de bize ulaşmıştı

"Alo, Tekin! Kardeşim!" diyen lakayt adamın görüntüsü ekranda belirdi. Fakat Tekin'in yanında beni de görünce bakışları ansızın değişti. "Aaa! Hazel Hanım da oradaymış. Yoksa yenge mi demeliyim?"

Herkes de yenge demeye ne meraklıydı!

"Aynen öyle demelisin!" diye onaylayan Tekin rahatça arkasına yaslandı. "Aldın mı mesajımı?"

"Aldım, almam mı? Aldım da... *Sana son bir şans!* diyerek ne demek istedin, onu anlayamadım."

"Çok normal," dedi Tekin alayla. "Beyin sarsıntısının kalıntıları işte. Üzülüyorum senin adına be Kadir!"

"Öyle mi?" diye sordu Kadir. O lakayt tavrı ansızın silinmişti.

"Aynen! Günlerdir benim, senin sevkiyatını yapmamı bekliyorsun falan. Garip yani."

"Nesi garipmiş?"

"Senin isteğin doğrultusunda hareket edeceğimi düşünmen!" dedi Tekin tek nefeste. Kadir'den ses çıkmayınca devam etti. Fakat onun da az önceki sarkastik tavrı kaybolmuştu artık. "Defalarca..." dedi Tekin öfkeyle. Bir kolu belimi sarmışken bana güç vermeye çalıştığı belliydi. "Benim kadınımın canına kastetmişken üstelik," diye kükredi üzerine basa basa. "Şimdi bu yaptıklarının bedelini ödeme vakti!"

"Ödedim ya!" dedi Kadir. "Geçen gün elli küsur adamımı indirdiğini unuttun herhâlde."

"Yok, unutmadım. Ama o sadece ön ödemeydi," dedi Tekin kendinden emin bir tonda. Kadir ifadesizdi, sanki sesini kaybetmişti. "Tam karşına bak!" dedi Tekin hemen peşinden. "Karşında onlarca keskin nişancı var." Şeytani bir şekilde güldü. "Oradan sağ çıkman... Çok düşük bir ihtimal."

"Mümkün değil!" dedi Kadir. Bir an tedirgin olsa da bunu saklamayı bildi. "Evimi bulmuş olamazsın. İmkânsız!"

"İmkânsızı severim," dedi Tekin. "Geri sayımın başladı."

"Yapamazsın! Dokunulmaz olan sadece lider değil."

"Yoo yaparım," derken Tekin'in sesi netti. "Unuttun mu? Kılıç Yedilisi'nin lideri artık benim. Canım ne isterse onu yaparım. Keyfim nasıl bir kural koymak isterse onu koyarım. Benim sözümün üzerine söylenebilecek bir söz yok, Kadir." Burun kemerini hafifçe sıktı. "Ama bugün iyi

tarafımdan kalktım, biliyor musun?" dedi alay eder gibi. "Sana bir seçim şansı sunuyorum şimdi."

"Ne seçimi?" diye sordu Kadir. "Hem... Burayı nasıl buldun?"

"Sana izini bulurum demiştim," diye yanıtladı Tekin. "Yapacağın seçime gelince..." Rahat bir tavırla arkasına yaslandı. "Silahlarından vazgeçeceksin, liderin seni ihya etmesini falan da beklemeyeceksin. Böylece ben de canını bağışlayacağım."

Kadir'in tek kaşı kalktı. "Bundan benim kazancım ne olacak peki?"

"Ee nefes alıyor olacaksın ya, oğlum! Hazel'e yaptıklarına rağmen öldürmeyeceğim, affedeceğim işte seni," dedi Tekin pişkin pişkin. "Bundan âlâ kazanç mı olur?"

Kadir ne diyeceğini bilemez hâldeydi, nutku tutulmuştu. "Ben seni daha adil savaşan bir adam zannediyordum, Tekin," diye yanıtladı. Neydi bu? Manipüle etmeye mi çalışıyordu?

"Sen benim kadınıma saldırırken adil mi savaşıyordun, peki?" diye sordu dişlerini sıkarak. "Bu savaşın içinde adil olmak değil, vahşi olmak kazandırır, Kadir. Sen bunu hâlâ öğrenemedin mi?" dediği anda Kadir'in oturduğu yerin hemen yanına bir el ateş edildi. Muhtemelen keskin nişancı tüfeğiydi ve tamamen Kadir'e gözdağı vermek amacıyla ateşlenmişti.

Yan tarafındaki kırılan bardağa şaşkın gözlerle bakan Kadir, ansızın oturduğu yerden ayaklandı. Evinin bulunabileceğine asla ihtimal vermediği bakışlarından okunuyordu. Fakat gözlerinde korku vardı, belli ki silahlarını feda etmeye razı olacaktı. Sessizliği uzun sürünce bahçedeki lambalardan birine ateş edildi bu kez. Bunun üzerine Kadir dişlerini sıktı, kaşlarını çattı. "Tamam!" dedi öfke ve nefretle. Çok çabuk pes etmişti, belli ki canı tatlıydı. "Allah kahretsin! Tamam."

Yaman ve Kıvılcım kendilerinden emin bir şekilde birbirlerine baktılar. "Güzel!" dedi Tekin dudaklarında bir zafer gülüşüyle. "O zaman hesap kapandı, Kadir. Canını bağışladım." Sakallarını ovuşturdu. "Şimdilik tabii..." Gülüşü ansızın yok oldu ve gözleri tehditkâr bir ifadeyle kısıldı. "Bir daha... Değil benim kadınımın yanına yaklaşıp ona zarar vermeye çalışmak, adını dahi ağzına alırsan..." dedi buzdan cehennemi andıran sesiyle. "Yediliymiş, kuralmış falan siklemem. Alnının çatından vururum seni." Kadir'den yine cevap gelmedi. Öfkeyle dişlerini sıktığı belliydi. "Neyse, kardeşim!" dedi Tekin hızla az önceki sarkastik tavrına bürünürken. "Toplantı için davetiyemi bekle. Sabırsızlanıyorum seni görmek için valla! O gün gelsin de hasret giderelim." Tekin onun yanıtını beklemeden çat diye telefonu kapattı. "Şerefsiz it!" derken Cesur'dan ise "Bu dalyarağın ölümü benim elimden olur umarım," cümlesi çıktı.

Herkes kendi arasında konuşmaya dalarken Tekin'e "Senin... Olayın ne? Bu keskin nişancılarla..." dedim kendime engel olamadan. Davette de Fransız'ı bu şekilde tehdit ettiğini hatırlamadan duramamıştım.

"Seviyorum," dedi Tekin gözlerimin tam içine bakarken. "Keskin nişancıları..." Hemen sonra ciddileşti. "Ne yapacakları, nereden çıkacakları belli değil. Gizemli... Öldürebilir de canını bağışlayabilir de."

"Tekinsiz yani," dedim tek nefeste. "Senin gibi."

"Aynen öyle."

"Peki neden sadece benim için yaptın bunu? Kendin için de yapsaydın ya!"

Tek kaşı sorar gibi kalktı. "Kendim için neden yapacaktım?"

"Vuruldun ya," dedim elim istemsizce o anda kazağının örttüğü karnına uzanırken. "Yaranın sebebi Kadir değil mi?"

"Yok, yavrum," dedi Tekin. "Kadir'in evlerine baskından döndüğümüzde Ankara'da oldu bu."

"Aaa ama nasıl?" dedim anlam veremeyerek.

"Mladenov'un tayfası..." Derin bir nefes aldı. "Ankara'da seninle birlikteyken peşimize düşenler de onlardı. Dün sabaha karşı yine saldırmaya çalıştılar. Ben de dikkatsizdim biraz. Olan oldu."

"Hiç pes etmez mi bunlar?" dedim sinirle. "Sanki babaları dünya iyisi bir adammış gibi bir de intikam peşindeler."

"Pes etmek zorunda kaldılar diyelim," diye yanıtladı Tekin. Benim sorarak baktığımı görünce sözlerini sürdürdü. "Hepsi sizlere ömür..."

"Yaaa!"

"Yaaa! Öyle işte. Bu yara da onun bedeli oldu." Hafifçe güldü. "Merak etme, acımıyor ama. Ufak bir sıyrık. Endişelenme yani bunun için."

Ben başımı endişemi silemeden salladığım sırada diğerleri yeniden yanımıza geldi. Tekin bu sırada Cesur'a hitaben, "Resul Koçak'ı arayacağım," demişti.

"Hayırdır?" dedi Cesur.

"Yediği boku bildiğini belli edecek tabii ki!" dedi Yaman zafer dolu bir gülümsemeyle. "Ulan herifteki ne cesaret ya! Fosilleşmiş beyniyle Yedili masasında oturduğu yetmiyormuş gibi bir de Tekin'e numara çekmeye kalkıyor."

"E ne yapsın?" dedi Cesur. "İstemiyor Tekin'in liderliğini."

"Ona soran vardı sanki, amına koyayım!" diye söylendi Yaman.

"Hadi! Uzatmayın da arayın şu herifi," dedi Tekin, ardından pis pis güldü. "Uyku saati yaklaşmıştır onun şimdi."

Yaman gülerken Cesur çoktan telefonunu cebinden çıkarmıştı. Yalnızca birkaç saniye sonra ise "Tekin görüşecek!" diyerek Resul'le olan konuşmanın başlangıcını yapmıştı.

"Alo? Resul?" dedi Tekin, tıpkı Kadir'le konuşurken olduğu gibi alaycı bir tonda. "Geçmiş olsun."

"Ne geçmiş olsunu?" dedi Resul anlamayarak.

"Haberin yok mu?" diye sordu Tekin. "Kadir yıprandı biraz gece gece. Bir arayıp iyi dileklerini ilet istersen." Hemen sonra ifadesi sertleşti. "Sen saklamıştın onun gerçek adresini ama... Ben buldum." Burun kemerini sıktı. "Böylece senin de benim karşımda durduğundan emin oldum. Kızının katilini de Kadir'e buldurursun artık, Resul."

Resul hiç düşünmeden yanıtladı. "İstesem de söyleyemezdim adresi, Tekin."

"Eyvallah, Resul! Seçimler ve sonuçları diyelim," diyen Tekin fazlasıyla rahattı. "Sen seçimini yaptın. Lideri karşına aldın. Artık Yedili maceran kısa mı sürer yoksa uzun mu, bakacağız ama senin koltuk bir gidici geldi bana..."

"Hiçbirimizin koltuğu garanti değil, Tekin! Unuttun galiba..." dedi Resul. Sesinden buram buram öfke seziliyordu. "Liderlik de değişti geçmişte. Senin koltuğun da pek sağlam sayılmaz yani. Hele ki Levent'in oğulları çok da uzağımızda değilken... Veliahtlar tenezzül edip de sizinle bir savaşa girmedi diye bu ihtimali yok sayma derim!" Tekin'in bir şey söylemesini beklemeden sözlerini sürdürdü. "Bakarsın babalarının koltuğuna oturmak isterler. Belli mi olur? Gelecekte her şey mümkün!"

Bunu duyan Tekin, Cesur ve Yaman'ın çenesi kasıldı. Kıvılcım'ın ise rengi attı. Veliaht dedikleri kimdi ki? Neden bu kadar sinirlenmişlerdi? "Senin istediğin savaş değil, saltanat!" dedi Tekin dişlerinin arasından.

"Valla *hayır* demem," diye yanıtladı Resul gülerek. "Koskoca Levent Süvari! Kılıç Süvari Yedili'de olmak isterse ona koltuğunu vermek isteyen biri illaki çıkar. Malum... Babalarının hatırı var. Güçse güç, zenginlikse zenginlik, itibarsa itibar! Senin gibi tepeden inme de olmaz liderliği. Levent Süvari'nin oğlu olması onu zaten potansiyel lider yapıyor."

Resul'ün sözleri ortama bir bomba gibi düştüğünde Cesur sinirle ayağa fırladı. "Sikeceğim-" dedi ama sözleri yarım kaldı. Bense şoka girmiş gibiydim. Süvarilerin babası eski bir Yedili üyesi miydi? Tekin'in *Kılıç Süvari de en az benim kadar karanlık ve tehlikeli biri* demesinin sebebi bu muydu?

Bana o yüzden mi Süvarilerle görüşmeni istemiyorum demişti? Peki ya Süvarilere karşı beslediği husumet... Bundan mı kaynaklanıyordu?

"Ah be Resul!" dedi Tekin dişlerinin arasından öfkeyle. "Sen Yedili liderliğini öyle babadan oğula geçen bir şey mi sanıyorsun?" Burun kemerini sıktı. "Desteklediğin veliahtın önce Konsey'e karşı kullanacağı bir gücünün olması, sonra da Konsey'e girebilmesi gerekir bunun için." Dudakları şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle bir ihtimal ne yakın ne de uzak gelecekte yok. Malum..." dedi tıpkı Resul'ün tonlamasıyla. "Çeçenler kimin müttefikiyse Konsey onun yanında olur." Saatine baktı. "Bak sen ne yap biliyor musun? Suriye'ye Çeçenler dışında bir lojistik ağı kur. Sevgili veliahtın onlarla kanka olsun... Belki... Bir ihtimal... O zamana kadar Konsey'e yeni bir sistem gelmezse..."

"Nasıl yeni bir sistem?" dedi Resul. Anlaşılan Tekin'in diğer söylediklerine bir cevabı yoktu.

"Seni hiç alakadar etmez, Resul!" diye kestirip attı Tekin. "Neyse... Hadi çok vaktimi aldın. Toplantı için davetiyemi bekle," dedikten sonra ise telefonu hızla kapattı.

Aynı saniyelerde, "Şeytan diyor ki!" dedi Cesur sinirle ama Yaman süratle lafı ağzına tıkadı.

"Bir daha uyarmam!" dedi Yaman ama şifreli konuşmalarına takılamayacak kadar şoke olmuştum. Nitekim diğerleri hızla bahçeyi boşaltırken Tekin'le baş başa kalışımızın etkisiyle de bakışlarım ona dönmüştü.

"Sen Süvarileri bu yüzden mi sevmiyorsun?" diye sordum kendimi tutamadan.

"Gibi gibi... Seninle Süvarileri konuşmayacağım, Hazel," dedi uyarır gibi. "Duydun işte. Babaları eski bir Yedili üyesi... Bilmen gereken tek şey de bu."

"Tamam, canım. Bir şey demedim. Merak ettim sadece," dedim omzumu silkerek. Kafamdaki sorular cevaplanmıştı zaten. Hem Erdinç'in nasıl Tekin'i kolayca bulabildiği hem de Tekin'in onlara karşı olan hoşnutsuzluğu anlaşılmıştı.

Tekin bu tavrımdan memnun olmuştu ki kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. Tam da o anda bahçenin biraz ilerisinden bir dalga eve doğru yükselerek hızla çarptı. Fakat dikkatli bakınca orada iskele gibi bir yer vardı. "Şurası neresi?" dedim konuyu değiştirme isteğiyle.

Gösterdiğim yere bakan Tekin sorumu cevapladı. "Evin iskelesi. Mutfak kapısı oraya açılıyor. Kendim için yaptırmıştım."

"Yaaa... Merak ettim."

"Gösteririm." Birkaç saniyelik sessizlikten sonra bir eli yanağıma değdi. "Hazel..." diye mırıldandı. "Asıl merak ettiğin konuyu biliyorum." Gözlerimin içine baktı. Anlamıştım neyden bahsettiğini. "Baran'a bir teklif götürmüştüm," diyerek açıklamaya başladı. "Sen henüz Arhavi'ye gelmeden önce. Ve o da bunu yakın zamanda kabul etti." Derin bir nefes aldı. "Fransız'ın şu meşhur yazılımı sayesinde elde ettiği tüm verilerin *hack*lenmesini istiyordum."

Başımı salladım. "Onu anladım zaten."

"Baran'ın elinde bir yazılım var. İsmi *Ouroboros*... Bir tür casus yazılım. Fransız'ın *Scorpius*'u gibi ama ondan daha gelişmiş ve daha görünmez. Yani Baran'la iki şey için çalışıyoruz. Birincisi sistemin *hack*lenmesi konusu... İkincisiyse bu yazılımı bana satması..."

"Yolunda gitmeyen neydi peki?" dedim uçakta gelirken duyduklarımla bağ kurarken.

Derin bir nefes aldı. "*Hack*lenme işleminin *Leviathan* buradan ayrıldıktan sonra bitmesini planlıyorduk. Fakat planladığımızdan erken bitecek gibi duruyor. Yine de Matthias'ın ne yaptığımızı henüz buradayken keşfetmesi zor görünüyor. O yüzden... Şimdilik bir sorun yok gibi."

"Baran'ın başı belaya girecek mi? Bir de... Hazar bu konuyu biliyor mu? Sürekli beraberlerdir onlar," dedim endişeyle.

"Hayır, girmeyecek," dedi Tekin çok kesin bir tonda. "Ekibi bu işlemi tamamen gizli bir yerde yapıyor. O zaten yanlarında bile değil. *Pobeda*'nın kurucusunun Baran olduğunu da kimse bilmiyor. Liderleri Rus sanılıyor. Böyle de devam edecek bu durum. Ben bile o kadar uğraşıp da bulamadıysam Baran'ı, kimse bulamaz, merak etme." Derin bir nefes aldı. "Hazar da şu anda Baran'la değil. Ama güvende."

"Adamların bilmiyor mu Baran ve *Pobeda* ilişkisini?" dedim Hazar'la ilgili detay beni rahatlatırken.

"Savaş, Yaman, Cesur ve Kıvılcım dışında kimse bilmiyor."

"Ama bugün birisi *Perun* telefonda demişti?"

"Rusça konuşuyor Baran. O yüzden Rus sanılıyor ya liderleri zaten. Üstelik sesini de bir cihaz yardımıyla değiştiriyor," dedi Tekin gülerek. Baran'ın dalavereciliği şaka mıydı? Buradan da anlaşıldığı üzere, yalan dolan bizim DNA'mızda yazılıydı. "Onunla konuşan adamım da Rusça biliyor, bu şekilde iletişim kuruyorlar."

"Baran'ın annesi Bolşoy'da baş balerindi. Yıllarca orada kalmışlardı, bu yüzden Baran Moskova'da çok zaman geçirmişti küçükken. Rusçayı ana dili gibi konuşabildiği için anlaşılmıyordur."

"Kesinlikle anlaşılmıyor." Ben düşüncelere dalınca çenemden tuttu hafifçe. "Bir şey olmasına izin vermem. İnanıyor musun bana?"

İnanıyordum ama korkuyordum da. Bu engelleyebileceğim bir durum değildi. "İnanıyorum," dedim kısık bir sesle.

"Güzel." Saatine baktı. "Bir saatlik bir işim var. Konsey diğer evde ağırlanacak. Orayı bir kontrol edeceğim. Bekleyebilir misin beni?"

Başımı salladım. "Olur," dedim. "Beklerim." Gözleri arzuyla gözlerimin içine bakarken ekledim. "Nasıl bekleyeyim?" diye sordum cilveyle.

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, bir eli saçlarımın arasına daldı. "Az önceki gibi..." diye mırıldandı. "Şöminenin karşısında. Ve çırılçıplak..."

Yanaklarım hafifçe kızarırken yanıt verdim. "O zaman çabuk gel," dedim yapacağım şeyin utancıyla oturduğum yerde kıvranmamak için zor dururken. "Öyle üşürüm."

"Geldiğimde ısıtırım seni," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Sen *Yeter, Tekin. Çok sıcak...* diyene kadar." Cevap vermeme fırsat tanımadan dudaklarıma kapandığında, Arhavi'nin hırçın dalgaları da yeniden iskeleye çarptı. İş bilir dili dilimle buluştuğunda aklımda şu andan başka bir şey kalmamıştı.

1 Kasım 2020, Arhavi / Artvin

Şafak vaktinin kırmızıya çalan göğü Arhavi'nin ilk kasım sabahını aydınlatırken gözlerim usulca açıldı. Tekin'in kollarında uyanmayı ummuştum ama şöminenin önündeki kalın peluşta kendimle baş başaydım. "Tekin?" diye seslendim evin içine doğru fakat karşılık bulamadım. Üzerimdeki kalın battaniyeye sarınarak ayaklandım. Tekin *beni çırılçıplak bekle* dediği için onu dün gece bu şekilde karşılamayı planladığım çıplaklığımı da böylece örtmeyi başarmıştım.

Vakit kaybetmeden yatak odasına kendime kıyafet bakmaya gittiğimde yatağın kenarına fırlatılmış iç çamaşırlarımı gördüm. Siyah sütyenimle dün gece parçalanan tanga külotum oradaydı. Üzerimden nasıl çıkarıldığını hatta oraya nasıl atıldığını anımsamak bir an başımı döndürür gibi olunca bunları düşünmeyi daha kendimde olduğum bir zamana bıraktım.

Bavulumdan çıkardığım bordo renkteki iç çamaşırlarımı giydikten sonra Tekin'in kenardaki gömleği gözüme çarptı. Hiç beklemeden üzerime giyip düğmelerini iliklemeye başladım. Fakat üstteki düğmelere geldiğimde iki tanesinin kopmuş olmasına yine hazırlıksız yakalandım.

Gömleğini Tekin'in üzerinden ben çıkarmıştım. Parçaladım desem daha doğruydu. Ama aynı şey benim külotum için de geçerliyken ikimizin de delirmiş gibi olduğunu anımsamamak çok zordu. Geçen gece Atina'da da başka bir gömleğinin düğmelerini kopardığımı hatırlamaksa damarlarımdaki kanı harlıyordu.

Dün gecenin anıları başımda kavak yelleri gibi eserken mutfağa yürüdüm. Tekin'in dün akşam bahsettiği iskeleye açılan kapı buradaydı. İskeledeki masada duran fincanı gördüğümde Tekin'in orada olduğunu anladım. Hızlıca ilerledim ve mutfağın kapısını açarak iskeleye adım attım.

Tekin burada da yoktu. Kahvesini içip adamlarla mı konuşmaya gitti diye etrafıma bakınırken denizden gelen sesler ansızın dikkatimi çekti. Kırmızıya çalan gök çizgisine doğru yüzen biri vardı ve attığı kulaçlar birbiri ardına koyu mavi suyu yarıyordu.

Yalnızca saniyeler sonra denizdeki kişi durdu, sudan başını kaldırdı, ıslanmış saçlarını eliyle geriye doğru taradı ve tam da benim olduğum yere doğru döndü. Tekin'di bu. Kafayı mı yemişti? Bu havada denizde ne yapıyordu?

İskelede dikildiğimi görmüş olmalı ki yüzerek yaklaşmaya başladı. "Çıkacağım şimdi," dedi ansızın ve sesi boş denizde, ıssız sabahın ortasında yankılandı. "Gir içeri, üşüyeceksin."

"Sen üşüyeceksin asıl!" diye seslendim ona.

"Alışkınım ben," diye yanıtladı beni. Fakat öyle huzurlu bir görüntüsü vardı ki kıskandım bu hâlini. Benimle yaşamalıydı bu anı, dün akşam kendime itiraf ettiğim duygular içimdeki bu çalkantının en büyük sebebiydi.

Söylene söylene üzerimdeki gömleği hızla çıkardım. Onun bakışları iç çamaşırlı bedenimdeyken "Ben de geliyorum o zaman," dedim çenemi gururla havaya dikerek. Kıçım donuyordu ama bozuntuya veremezdim.

"Saçmalama, Hazel!" diye uyardı. "Donarsın sen! Girme."

Omzumu silktim. "Sen donmuyorsan ben de donmam," diye yanıtladıktan sonra, tüm cesaretimi üzerime görünmez bir hırka gibi giyerek iskelenin suya uzanan merdivenlerine ilerledim. Tekin'in bir kez daha itiraz etmesine izin vermeden, yiğitliğe de bok sürdürmeden dişlerim birbirine vura vura suya girdim. Ve nihayet kendimi suya bıraktığımda dudaklarımdan fırlayan çığlığı engelleyemedim. "Ay!"

"N'oldu?" diye bağırdı Tekin telaşla. "Ayağına mı bir şey oldu?" dedi aklına ilk bu gelmiş gibi.

"Buz gibi bu su!" diye haykırdım. "Bir de sanki yazın ortasındaymış gibi yüzüyorsun," dedim dişlerim zangırdayarak ona doğru ilerlerken. Ben usul

usul yüzmeye çalışırken o birbiri ardına seri kulaçlar atarak bana doğru geliyordu.

Nihayet orta yolda buluşur buluşmaz beni kollarına aldı. Elleri belimi sıkıca sarıp beni kendine iyice yapıştırdığında ben de bacaklarımı hızla beline doladım. "Siktir!" derken başını kendine güç dilenir gibi geriye attı.

"Ne oldu?" dedim ama bir anlığına suskun kaldı. Hemen ardındansa çatılmış kaşlarının altındaki kor bakışları benimkilere odaklandı.

"Boşa gitti bütün sakinleşme çabam!" diye yanıtladı kızgın kızgın.

"O ne demekmiş?" diye diklendim. "Ben yanındayken sakinleşemiyor musun?"

O anda hiç beklemediğim bir şey yaptı. İri elleri kalçalarımı sıkıca kavradı ve beni âdeta taş kesilmiş erkekliğine sertçe bastırdı. "Bu demek!" diye yanıtladı. "Sen varken sakinleşebiliyor gibi mi görünüyorum?"

Ne demek istediği o anda dank edince vücudumdaki tüm kan âdeta yanaklarıma yürüdü. Kıpkırmızı kesildiğimi hissediyordum ama Allah'tan üstümüze vuran şafak güneşi de kırmızıydı da belli olmuyordu. "Ben nereden bileyim?" dedim utançla etrafıma bakınırken.

Bir eli hâlâ kalçalarımı kavrarken diğeri saçlarıma uzandı. Islak saçlarımı geriye itti, yüzümü açığa çıkardı ve ansızın dudaklarıma hafif bir öpücük bıraktı. "Dün gece geldiğimde uyumuştun çoktan. Sabahı zor ettim yanında," diye fısıldadı. "Bunun ne demek olduğunu bilemezsin."

"Sabah kargalar bokunu yemeden gitmişsin ama," dedim omzumu havalı bir edayla silkerken. Tavrımı sabit tutabilmek, sıcaklığımda hissettiğim kocaman bir sertlik varken imkânsızdı.

"Çünkü çırılçıplaktın, yavrum," diye mırıldandı isyanla. "İki seçeneğim vardı." Dudaklarını omzuma bastırdı. "Ya kendimi sakinleştirecektim... Ya da seni uyandıracaktım."

Bakışlarım onunkilerle birleşince tüm benliğime başından beri yalnızca Tekin'e gösterdiğimi fark ettiğim o katıksız cilve doldu. "Uyandırsaydın," dedim nazlı nazlı. Dudaklarımda şuh bir gülümseme peyda olmuştu fakat bakışları öyle etkileyiciydi ki dudaklarım istemsizce aralanıyordu.

"Eğer uyandırsaydım," diye fısıldadı Tekin onu beklercesine aralanmış dudaklarıma doğru. "Yataktan çıkamazdık." Dudakları ansızın benimkileri buldu. Bu kez usulca bırakılan bir öpücük de değildi, dili ağzımın sıcaklığına sızıyordu. Dudaklarım dudaklarının arasında eziliyor; bir eli yüzümü hiç bırakmayacakmış gibi kavrarken diğeri kalçalarımda, iç çamaşırımın içinde geziniyordu.

Kıvranıyordum kollarında. Ben de ondan farklı değildim. Bir elim saçlarına dalmıştı, diğerinin tırnakları boynuna batmıştı, sırılsıklam olduğunu hissettiğim kuytularım beline doladığım bacaklarım sayesinde taş gibi erkekliğine sürtünüyordu.

"Azı yok bunun," dedi dudaklarımdan ayırdığı dudakları çeneme uzanıp oraya sert bir ısırık bırakırken. "Seni öperken, sana dokunurken yavaşlayamıyorum." İkinci ısırığı boynumla buluştu. "Islandın mı?" diye sordu buram buram arzu dolu bir tonda.

"Kendin neden bakmıyorsun?" deyişim onu tatmin etmiş olacak ki dudaklarında tehlikeli bir gülüşle yüzümdeki elini aşağılara indirdi.

Nefesim hızlanmıştı, bakışlarım birilerine yakalanacağız korkusuyla etrafa bakındı ama yeniden Tekin'e odaklandı. Gözlerini gözlerimden tek bir saniye ayırmadan elini belimden aşağılara sürükledi ve iç çamaşırımdan içeri süzülüp en hassas noktama daldı. "İşte... Tahmin ettiğim gibi," dedi alevli bir sesle. "Sırılsıklamsın."

"Tekin..." diye inledim başım ansızın geriye savrulurken. Bundan faydalanarak dudaklarını boynuma yapıştırınca baştan ayağa titrer gibi oldum. Parmakları oyuncuydu, en kuytularımda geziniyor, beni sanki zirveye taşımaya ant içmiş gibi davranıyordu.

"Şu anda... İçine girmeyi deli gibi istiyorum, *mşkeri*," diye fısıldadı. Kendini zorlukla tutuyor, şakağındaki kalınlaşmış damar bunun göstergesiymiş gibi pıt pıt atıyordu. "Dün gece duran aklımı siksinler."

"Durmasaydın," dedim benim de elim suyun içinde kaybolurken. Üzerindeki *boxer*'ın içine soktum parmaklarımı. Kumaşın köşesini hafifçe açıp adım adım ilerledim. Ve nihayet aradığım şeye ulaştığım anda, yanaklarımın kırmızılığının da arttığını hissettim. Ama duramazdım, onu böyle görmek benim için bir ödül gibiydi. Dudakları aralanmıştı, giderek hızlanan nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Ve bir bakışı vardı ki... Tarif etmem zordu ama her zerremi cayır cayır yakıyordu. Aramızdaki bu can acıtan tutku, cesaretimin en büyük kaynağıydı. Sert bakışlı ve nefesimi kesecek kadar yakışıklı bu adamın, benim dokunuşlarımla diz çökebilecek durumda olması ellerime müthiş bir güç bahşediyordu.

Elim kalın ve uzun parçasını sıkıca kavradığı anda sanki o ana kadar tuttuğu nefesini alevden bir rüzgâr hâlinde bıraktı. Soluğu dudaklarından bir ıslık gibi çıkmıştı. "Hazel..." diye mırıldandı beni uyarır gibi. "Yapma!"

"Neden?" diye sordum dudaklarımı onunkine sürterken.

"Çünkü patlamama ramak kaldı." Elim onun kalın parçasını aşağı yukarı sıvazlayınca başını geriye doğru attı. Tıpkı az önce bana yaptığı gibi ben

de onun âdemelmasına dayadım dudaklarımı. "Boşaltacaksın beni," diye inledi. "Siktir, yavrum! Daha içinde bile değilim ve bu ikinci."

Dudaklarımı boynundan geniş omzuna doğru kaydırıp dişlerimi tenine batırdım. Onun bana yaptığı her şeyi yansıtıyordum adım adım. Nitekim etkili olacak ki boğazının gerilerinden erkeksi iniltiler duyuluyordu. Fakat Tekin tecrübeli bir adamdı ve yalnızca kendi zevkine odaklanmıyordu. Parmakları en kuytularımı zorluyor, kendiyle birlikte beni de zirveye taşımaya yeminliymişçesine hareket ediyordu.

O andan sonra ikimiz de durmadık. Bazen dudaklarımız birleşti, bazen nefeslerimiz birbirine karıştı. Fakat bu sırada gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmadı. Onun parmakları kadınlığımın en hassas noktasına beni çıldırtan darbeler bırakırken, benim parmaklarım onun kalın sertliğini hızlanan bir ritimle sıvazladı.

"Gel bana..." diye buyurdu nice sonra. Beline dolanan bacaklarım zaten öyle kalmamı sağladığı için kalçamı tutan elini birkaç saniyeliğine sütyenimden taşan göğsüme götürdü, dantel kumaşı sıyırdı ve göğsümü açığa çıkardı. Yalnızca saniyeler sonra dudaklarını iyice sivrileşmiş pembe uca kapatıp dişleriyle sıkıştırdığında ikimizin de ellerinin hareketleri hızını arttırdı.

Parmakları bacaklarımın arasındaki ıslaklığı iyice çoğaltırken benim avuçlarımda tuttuğum sertlik de anbean kalınlaştı. Başını göğsümden koparıp geriye attı, hemen sonra çıldırmış gibi dudaklarını omzuma bastırdı. Dişleri tenime değdiği an kollarında titreyişim arttı. "Tekin!" dedim tonunu ayarlayamadığım sesimle. Fakat sanıyorum ki kasılmalarımdan anlamıştı.

"Aynı anda! Hadi yavrum!" diye hırladığında, dudakları omzumla boynum arasındaki hassas teni bırakmamıştı. "Sikeyim böyle işi! Kim bilir nasıl kasılıyorsun şu an?" diye söylendi daha fazlasını istediğini belli edercesine. "Offf! İçinde olmam lazımdı. Bir sonrakinde ben bu daracık ıslaklığına gömülmüşken boşalacaksın!"

Edepsiz sözleri kulaklarıma dolarken başımı bilinçsizce salladım. Denizin suyu bizi saklarken sertliğinin etrafındaki elimin hızı arttı, onun parmakları en kuytularıma art arda darbeler bıraktı, dudakları boynumdaki en hassas noktayı emdi ve Karadeniz'in orta yerinde, üzerimize şafak güneşinin ışıkları vururken aramızdaki tutkunun kanıtı olan minicik bir izi tenime bıraktı. Ben titreyip inlerken onun da erkeksi hırıltıları şiddetlendi ansızın. Ve o andan sonrası... Bir fırtınaydı. Ya da belki de yangındı. İkimiz de seslerimizi alçak tutamadan inleyip titreyerek boşaldığımızda gök çizgisindeki güneş de yavaş yavaş yükselmeye başladı.

Uzun süre kaldım kollarında. Elleri saçlarımın arasındaydı. Artçı titreyişlerimiz sürüyordu ikimizin de. Ama buna rağmen beni bir an bile

bırakmadı. Dakikalar sonra nihayet sakinleşebildiğimizde "Ankara'ya döndüğümüzde bir gece bile benden ayrı yatmayacaksın!" dedi sert bir tonda.

"Öyle mi?" diye sordum eşsiz bir nazla.

"Evet." Omzundaki başımı kaldırdı. İtiraz kabul etmeyen bakışları benimkileri buldu. "Bundan sonra hiçbir sabaha..." dedi bir eli çeneme uzanırken. "Sensiz açmayacağım gözlerimi."

"Bu bir emir mi?" diye sordum beline doladığım bacaklarımı nihayet çözerken. Ayaklarımızın yere değebileceği bir alanda olduğumuzu o anda fark ediyordum. "Başka seçenek tanımıyor musun yani bana?"

"Tanımıyorum," diye yanıtladı. Kaşlarımın çatıldığını gördü ama muhtemelen bunun yalnızca inattan olduğunu çok iyi biliyordu. "Ben Karadenizliyim," dedi dudakları tehlikeli bir gülüşle kıvrılırken. "Biz sabahları ilk olarak hırçın dalgaları görmek isteriz." Gözleri gözlerimdeydi, sıcacık nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Ya evimizin manzarasında... Ya da kollarımızda uyanan kadının bakışlarında..."

Dudakları ansızın boynuma değdiğinde, titreyen dizlerime söz geçiremeyip onun kaslı kollarına tutundum. Tırnaklarımı tenine batırdığımı fark edemiyordum. "Çok şey istiyorsun gibi geldi bana," dedim kendimi tutamadan.

Güldü. Ona çok yakışan, nadiren görebildiğim bir gülüştü bu. "Karadeniz..." dediği anda, başparmağı nefesimi kesercesine dudaklarımı buldu. "Hırçındır. Asidir. Zapt edilemezdir, vahşidir. Derinlerinde ne olduğunu asla bilemezsin. Onun azgın sularında yüzmeye alışkın değilsen akıntısında kaybolur gidersin." Derin bir nefes aldı. "Ve sen Hazel... Tıpkı Karadeniz gibisin," diyerek sözlerini sonlandırdığında, cevap bile vermemi beklemeden beni hızla kucağına aldı. Benimse dilim tutulmuştu sanki, gözlerim öylece onunkilere takılı kaldı.

Kucağında benimle birlikte nihayet iskeleye tırmandığında sandalyelerden birine attığı havluyu etrafıma sardı. Sersem gibiydim o anda ama dudaklarını alnıma bastırıp hafifçe öptüğünde sözcükler de dudaklarıma kadar ulaştı. "Tekin..." diye mırıldandım ansızın. "Hani dedin ya... Karadeniz gibisin diye..."

"Hı hı..."

"Sense bir ateş gibisin. Kor bir alev..." Bakışlarım onunkileri buldu. "Ya Karadeniz bir gün söndürürse seni?"

"Mümkün değil bu dediğin," dedi çenemi hafifçe kaldırıp yüzüme bakarken.

"Neden? Ateş sönmez mi suyla birleştiğinde?"

"Nereden baktığına bağlı. Sen sönmek diyorsun..."

"Sen ne diyorsun?"

"Birbirine karışmak..."

"Ama... Yenilgi olmaz mı bu kor alev için?"

"Yenilgi olması için bunun bir savaş olması gerekmez mi?"

"Zaten öyle değil mi?" dedim omzumu silkerek. "Durmadan kavga ediyoruz, savaşıyoruz birbirimizle."

Hafifçe güldü. "Benim için değil. Ama farz edelim öyle," diye mırıldandı. Bir eli belimdeydi, diğerinin başparmağıyla yanağımı okşuyordu. "Seni yanımda tutabilmek için herkesle savaşırım, *mşkeri*! Seninle bile."

"Zaferleri sevdiğini söylemiştin," dedim yanağımdaki avcuna yüzümü yaslarken. "Ya yenilirsen o savaşta?"

"O zaman bu ilk ve en güzel mağlubiyetim olur," diye fısıldadı gözlerimin en içine, ruhumu okur gibi bakarken. O anda gönlümden geçen tek dilek aramızda asla bir savaş olmamasıydı. Ne de olsa biz aynı cephedeydik, birbirimize karşı savaşmamız anlamsızdı. Hem... Bu karanlık bir masaldı. Ve biliyordum ki bu masalda kor alev sönmeden suya karışır, sonsuza dek için için yanardı.

Tekin, Savaş'ın gelmesiyle onunla akşamki Konsey toplantısı hakkında konuşmak zorunda kalınca ben de artık çok üşüdüğüm için duşa girdim. Sıcak suyun altında geçirdiğim dakikaların ardından giyindim, saçımı hafifçe fönledim ve çok ağır olmayan bir makyaj yaptım. Nihayet mutfağa geçtiğimde herkes oradaydı. Tekin masanın başköşesine oturmuştu, hemen solundaki sandalye ise boştu. Saçları hafif ıslaktı, muhtemelen ben hazırlanırken diğer banyoda duş almıştı. Kıvılcım, Savaş ve Yaman çoktan kahvaltıya başlamışlardı, eş zamanlı olarak da akşamın planını yapıyorlardı.

"İlk Kılıç Yedilisi toplantımız için bir davetiye gidecek herkese," dedi Kıvılcım. "Not yazman gerek, Tekin abi."

"Ne davetiyesi? Ben Kadir ve Resul'le konuşurken lafın gelişi söylemiştim onu," dedi Tekin memnuniyetsiz bir şekilde homurdanarak. O sırada beni görünce bakışları ansızın değişti. "Gel, yavrum," dedi solundaki sandalyeyi göstererek.

"Günaydın," dedim herkese gülümseyerek. Hepsi aynı şekilde yanıtladılar beni.

"Ne demek ne davetiyesi, Tekin abi ya?" dedi Kıvılcım. "İlk Yedili toplantımız bu. Önemli. Dosta güven, düşmana korku salmamız gerek."

"Yedili üyelerinden kimse dostumuz değil, Kıvılcım," dedi Yaman. "Onlara güven vermemiz gerekmiyor. Aksine her an diken üzerinde olmalılar."

"İyi ya işte!" dedim ben de kendimi tutamadan. "Tehditkâr bir davetiye fazlasıyla işe yarar."

"Nasıl?" diye sordu Tekin. Sorusunun muhatabı bendim ama sormasını beklememiştim.

"İşte ne bileyim!" dedim tabağıma yiyecek bir şeyler alırken. "Davetiyeye yazılacak notun bir tık tehditkâr olup gözdağı vermesine özen gösterebilirsiniz." Ağzıma bir salatalık attım. "O konuda zorlanacağını hiç sanmıyorum," dedim Tekin'e. Bana uyarıcı bir bakış attı ama umursamadım.

Derin bir nefes aldı. "Silahsız gelineceğini yaz," dedi Kıvılcım'a. "Bu üzerlerinde yeterince büyük bir tehdit oluşturacaktır."

"Nerede yapacağız toplantıyı?" diye sordu Kıvılcım. Kahvaltı tabağının yanında bir not defteri vardı ve bu sırada üzerine bir şeyler yazıyordu. Tüm açıklığıyla görebiliyordum sayfayı. Altı isim alt alta yazılmıştı. Kadir Mirza, Esat Demirağ, Vural Kızıltan, Şahin Sözener, Resul Koçak ve İshak Argun adlarının yanında bir de adresler vardı. Günler önce yalnızca bir kısmının ismini bilirken artık zihnimdeki Kılıç Yedilisi tablosu tamamdı.

"Mağaramızın derinliklerinde," diye yanıtladı Yaman gülerek.

İşittiğim şeyle bakışlarım Kıvılcım'ın defterinden ayrılırken "Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla. "*Cave*'de mi?"

"Kulübün bodrum katında kimsenin bilmediği toplantı odaları var," diye yanıtladı beni Yaman. "Ses geçirmez, özel bir otoparktan giriliyor ayrıca. Tekin bu tarz önemli toplantıları orada yapar."

Etkilenmiştim ama bir şey diyemeden evin kapısı açıldı ve dün gece bana *yenge* diyen koruma içeri girdi. "Neyran!" dedi ansızın. Bu tek sözcükle Kıvılcım oturduğu yerde irkildi. Tekin'e baktım, gözleri alevler saçarak ismini bilmediğim korumaya sabitlenmişti. "Pardon!" dedi adam hemen ardından. "Kıvılcım... *Catering* geldi, ilgilenebilecek misin?"

Kıvılcım allak bullak olmuş yüzüyle masadan kalktı. Bense neler olduğunu anlayamıyordum, neye kızmıştı? Koruma da onu takip edince diğerlerine baktım. "Neyran mı dedi o Kıvılcım'a?" diye sordum biraz şaşkınlık ama çokça merakla.

"Evet," dedi Tekin bana açıklar gibi. "Kıvılcım'ın gerçek adı bu."

"Öyle mi?" dedim mırıltıyla. "Neden Kıvılcım diyorsunuz o zaman?"

Sorumu yanıtlayan Yaman oldu. "Sevmiyor," dedi çatal bıçağını tabağının kenarına bırakırken. "Kimsesizliğini hatırlatıyormuş. O yüzden kullanmıyor bu ismi." Sinirlenmiş gibi çenesi kasıldı. "Yasin embesili henüz yeni, öğretemedik bir türlü."

Demek korumanın adı Yasin'di. Daha detaylı bakınca onun Arhavi'ye ilk geldiğimde otel odasının kapısında tartıştığım kişi olduğunu fark ettim. "Anladım," dedim burukça. Kıvılcım için üzülmüştüm. "Ben dikkat ederim. Merak etmeyin."

"Aksini düşünmemiştim," dedi Tekin. Hemen ardından üzüldüğümü gördüğü için olsa gerek göz kırptı.

O andan sonra kahvaltı güzel geçti. Tekin şu bahsettiği Laz Böreğinden bile getirtmişti. Onun da tadını sevdiğimi gördüğünde ise memnuniyetini gizleyememişti.

Sonraları saatler boyu çalıştıkları sırada Tekin gece toplantı biter bitmez Ankara'ya gitmek üzere yola çıkacağımızı söylemiş, her şeyimi hazırlamamı istemişti. Arhavi'de hava soğuktu. Bu yüzden ben de üzerime siyah dar kesim bir pantolon, siyah boğazlı kazak giymiş, kürk kabanımla topuklu botlarımı ise hazır etmiştim. Bavullarımı toparlayarak arabaya taşıtmayı da ihmal etmemiştim.

Akşam olup Tekin tüm hazırlıkların tamamlandığından emin olunca eve girdi. Hızlıca giyinmeye başladı. Karnındaki bandajı çoktan çıkarıp atmıştı. Yarası normal görünüyordu. Siyah boğazlı kazağı ve aynı renk pantolonuyla benim kombinimin aynısını yapmıştı. Nihayet hazır olduğunda yanıma geldi ve belimden tutarak beni kendine bastırdı. "Toplantıya tek gireceğim," diye mırıldandı.

"Söylemiştin," diye yanıtladım onu. "Ama benimle birlikte ağırlamanı istemiyorlar mıydı?"

"O konuda direten Matthias ve Güngör'dü. Sebebini de artık çok iyi biliyorsun." Ben suratımı asınca dudaklarını alnıma bastırdı. "Seni bu karede görmeyi istemiyorum, Hazel."

"Bundan sonra birlikte hareket ederiz diye umuyordum ama," dedim kendimi tutamadan.

"Büyükelçi mevzusu ve gemiyle ilgili kanıt bulma konusunda, evet."

"Yerini bil mi diyorsun yani?" dedim çenemi hafifçe havaya dikerek.

Bakışları usulca gözlerimde, yüzümde, dudaklarımda dolandı. Yanıt vermesini beklerken gelen ani öpücüğü ise beni hazırlıksız yakaladı. Dudaklarımı diliyle araladı, alt dudağımı hafifçe emdi ve boğazımdan gelecek inlitiyi duyana kadar da benimle uğraştı. Maalesef çok beklemesi gerekmemişti.

Yalnızca saniyeler sonra ellerim saçlarının arasındaydı, bedenim onunkine yaslıydı ve dudaklarımdan ihtiras dolu bir inleme fırlamıştı.

Tüketen ama buna rağmen daha fazlasını arzulatan bir histi bu. Tutkunun alevli elleri sadece tenimi ve dudaklarımı değil, ruhumu da yakıyordu. O da böyle mi hissediyordu? Ona da böyle hem tükenirmiş hem de yeniden doğarmış gibi mi geliyordu? Dudakları dudaklarımdan ayrılıp kazağımın boğazını sıyırarak boynuma ilerlediğinde zihnimdeki sorular da kuş olup uçtu. Hafifçe emdiği boynumda sabahtan kalma, Tekin'in dudaklarının eseri minik bir iz olduğunu biliyordum ama asıl iz sanki tüm ruhuma bırakılıyordu.

"Senin yerin benim yanım," diye mırıldandı nefesini sakinleştirebildiğinde. "Bu asla değişmeyecek bir kural." Yanıt verecektim fakat dudaklarımı parmağıyla örttü. "Ama bu tabloda olmanı istemiyorum." Zorlukla yutkundu. "Karanlığa ait değilsin demeyi çok isterdim. Ama ben oradayım ve ne yazık ki çok bencil bir adamım, Hazel. Gitmene izin vermem, seni de kendimden uzak tutmam." Dudaklarını hafifçe dudaklarıma sürttü. O anda hissetmiştim, o da en az benim kadar kendinden geçiyordu. "Sen yalnızca benimsin. Bu da asla değişmeyecek bir diğer kural."

Sözleri dizlerimin bağını çözmemiş, ayağımın altındaki yeri sarsmamış gibi davranmak çok zordu. "O zaman neden yanında istemiyorsun beni?" diye sordum içimden taşan bir cilveyle. Daima ona yakın olma isteğim aman vermiyordu. "Güngör'ün davetinde gelmiştim toplantıya."

"O zaman da gelmeni istememiştim," diye yanıtladı. "Emrivaki yapmışlardı ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Ki olanları biliyorsun sonrasında. O gece de itiraz etmem gerekirdi. Ama... Bir ilişki yaşadığımızı düşününce hepsi, inkâr edemedim bunu. Etmek istemedim daha doğrusu." Gözlerimi kırpıştırınca ansızın kor bakışları parladı. Sanki bu hâlim onun için dayanılmazdı. "Bakma şöyle! Göndermemek için tüm silahlarını kullanıyorsun," derken sesi arzulu bir tonda çıktı.

"Pek de başarılı değilim o zaman bu konuda. Bensiz gideceğini düşünürsek."

"Beni ne hâle getirdiğini asla anlayamıyorsun."

"Ne hâle getiriyormuşum?"

"Elimden gelse... Kollarımdan bir dakika bile uzaklaşmana izin vermem." Elleri yüzümü sıkıca sararken dudakları çapkın bir tavırla kıvrıldı. "Yatağımdan asla çıkartmam seni." Arsız arsız sırıttı. "Ki Ankara'ya döndüğümüzde olacak şey de bu. Ve bu sefer *asla* durmayacağım."

Tamamlanmamızdan bahsettiğini anlayınca dudaklarımı ısırdım. "Bu bir vaat mi?"

"Cık!" dedi itiraz ederek. "Yemin." Dışarıdaki hareketliliğin arttığını belli eden gürültüler odaya dolunca derin, bıkkın bir nefes aldı. "Ama şimdi.. Bu gecenin, Konsey'in gölgesi düşmeyecek üzerine. O yüzden lütfen burada kal." Başparmağı dudaklarımı okşadı. "Sen bir gülsün, *mşkeri*. Unuttun mu? Karanlığa değil, güneşe ihtiyacın var."

Kocaman, uçsuz bucaksız bir bahçeydi dünya denen yer. İnsanlarsa o bahçeyi bazen süsleyen, bazense çirkinliğe boğan çiçeklerden ibaretti. Kiminin yüzü daima güneşe dönüktü, tıpkı bir günebakan gibi. Kimi ancak zararsız, önemsiz bir ot olarak tanımlanabilirdi. Kiminin dikenleri vardı, tüm güzelliğine inat kıyıda köşede gizlediği. Fakat bazıları da vardı ki onların yüzü daima karanlığa bakıyordu, varlığı yalnızca karanlığa aitti. Güneş nedir bilmiyordu, yalnızca gölgede açıyordu, tıpkı bir gölge çiçeği gibi tekinsizdi ve içten içe tahmin edilemez bir tehlike barındırıyordu. Sanki... Onu görebilmek için razı olmam gereken karanlık bir hayat sunuyordu önüme Tekin. Oysa Tekin'e göre ben bir güldüm. Açmak için aydınlığa, güneşe ihtiyaç duyuyordum. Fakat yanıldığı bir konu vardı, o gül dün gece zaten onun kollarında, onun dokunuşlarıyla açmıştı. Ve biliyordum ki bazı masallarda da güller, güçlü karanlıklar kralına âşık olur; onun uğruna güneşi ardında bırakırdı.

Dudaklarımı hafifçe ısırdım. Bunu elbette sesli bir şekilde itiraf edecek değildim. Önce o söylemeliydi.

"O zaman çabuk bitir toplantıyı," dedim çarçabuk. "Bir an önce gitsinler."

"Merak etme," dedi bana garanti vermek ister gibi. "Bir aksilik çıkmayacak."

Evin kapısından, "Geldiler," diye bir ses yükselince Tekin kapıya doğru ilerledi. Tam koridora ulaştığı sırada hızla geri döndü ve beni yatak odasının pervazında yakaladı.

"Sabah..." diye mırıldandı. "Bana *Sen bir kor alevsin!* demiştin." Başımı sallayınca durmadı. "Bizim buralarda... *Daçxuri*[70] derler."

Kelime tanıdık gelmişti. "Bu kelimeyi nereden duydum ben?" diye sordum. Hemen gülümsedi.

"Benim evimin girişindeki ahşap tabeladan," diye yanıtladı beni. Sonra hemen Lazcasını söyledi. "*Daçxuri do oropa var impulen.*"

Benim dudaklarımdan ise aynı anda günler önce ondan öğrendiğim Türkçe tercümesi firar etti. "Ateş ve aşk saklanamaz."

[70] **Daçxuri:** Lazcada *'ateş'* anlamına gelir.

"Annem... Küçükken bana *daçxuri* diye seslenirdi. Bahsettiğim bahçedeki orman gülü ağacını... Annem kendi elleriyle dikmişti." Dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi. "*Yusuf'un Gül'ü*... Annem... Sevdiği adam gibi Laz değildi, bir Çukurova güzeliydi. Çiçekleri, toprağı çok severdi. Tıpkı senin gibi..." Annesiyle babasının adını öğrenmek mi daha sarsıcıydı benim için? Yoksa Tekin'in gözlerinde gördüğüm özlem mi? Ya da genç Yusuf ile Gül'ünün beraber öldüklerini bilmekti belki... Boğazımda ansızın oluşan düğüm nefes almamı da güçleştirmişti. "Orman gülü ağacını çok sevdiğimi bilirdi," diye devam etti ama yutkunuşu ağırdı. "*Soyadın sert fırtına anlamına geliyor ama sen asıl ateş gibisin. Günün birinde de kalbinde fırtınalar estiren bir orman gülü bulacaksın,* derdi."

İşittiklerim tüm tüylerimi ürpertip kalbimin orta yerinde bir kıvılcım yakarken alt dudağımı ısırdım. "Bulabildin mi?" dedim gözlerim onun kor bakışlarının içinde bir şeyler ararken.

"Buldum," diye yanıtladı beni. Bakışları kadim bir büyü gibiydi. "Hayallerimdeki *mşkeri* günler önce, Arhavi'nin fırtınalı bir gecesinde bana geldi."

Başımı öne eğip durduğum yerde kımıldandım. Hemen sonra başımı kaldırdım ve gözlerimi onunkilere odakladım. Duygularım öyle yoğundu ki nasıl davranacağımı şaşırmıştım. "O zaman işlerini hallet ve çabucak *mşkeri*ne dön, *daçxuri*," dedim mırıltıyla. Aramızda esen o ağır, tutkulu havayı dağıtmayı amaçlamıştım.

"Her zaman," dedi dudaklarıma kapanmadan hemen önce. "*Daçxuri* her zaman *mşkeri*ye geri döner."

Dudaklarıma sert, hızlı bir öpücük bıraktıktan sonra, bir daha arkasına bakmadan evden çıktı. Benim kalbimse orada henüz tutuşan bir kıvılcımla tanışmıştı. İkimiz de farkında değildik belki ama kaderin kördüğümü bizi birbirimize *mşkeri*nin fırtınalı bir gecede *daçxuri*ye gelişinden çok daha önce bağlamıştı.

Yaklaşık üç saat süren toplantının sonuna gelindiğinin haberi az önce ulaşmıştı. Tekin'in evinde benimle birlikte Kıvılcım ve Yaman da vardı. Cesur ve Savaş ise Tekin'le toplantının yapıldığı eve gitmişlerdi. Ekibin yarısı buradaydı, yarısı ise oraya yerleşmişti.

Tekin'in gelmesi için dakikaları sayarken telefonumdan bir mesaj sesi yükseldi. Hazar'dandı, bir ses kaydı göndermişti. Fazla bekletmeden çantamdan kulaklığımı çıkarıp taktım ve gönderdiği kaydı dinlemeye başladım.

Fakat daha ilk tınıyı duyar duymaz gözlerimi devirmeden duramamıştım. Geri zekâlı cehennem zebanisi, şarkı söylediği bir kayıt yollamıştı bana. Elbette çok sevdiği Güllü'nün en sevdiği şarkısıydı. *Sabah Olmadan* adlı şarkının sözleri, Hazar'ın kalın sesiyle kulaklarıma dolarken dudaklarım engel olamadığım bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Tipine bakan, dinlediği müzik türleri arasında arabeskin de olabileceğine asla inanmazdı.

Rüyamda gördüm seni bu gece
Hemen uyandım sabah olmadan
Gözyaşlarım birden boşalıverdi
Seni düşündüm sabah olmadan ♪♪

Kayıt nihayet bittiğinde yüzümdeki gülümseme zerre azalmadan çarçabuk yazdım.

Hazel:

O kadar kötü bir sesin var ki. Ne yorum yapsam bilemiyorum.

Hazar:

Sesimi bile özlediğini bilmesem inandırıcı olabilirdin.

Özlemiştim ama bunu o anda itiraf edip bir taraflarını kaldırmaya gerek yoktu.

Hazel:

Bet sesini duymayı neye borçluyuz?

Hazar:

Hiç. Harbiden rüyamda görmüştüm seni.
Bunu müthiş sesimden bir şarkıyla paylaşmak istedim.

Benim ona bir yanıt göndermemi beklemeden bir fotoğraf yollamıştı şimdi. Anılarımdan çıkıp gelen küçük bir oyuncağın yeni ve tertemiz hâliydi. Güzel ve Çirkin masalındaki Belle'in peluş versiyonuydu. Sarı elbisesi, başındaki sarı tacı, uzun saçları, güzel yüzü ve elinde tuttuğu kırmızı gülü... Tam olarak yıllar önce kaybettiğim o oyuncağın birebir kopyasıydı.

Dayanamayıp heyecanla cevap yazdım.

Hazel:

Nereden buldun bunu?

Hazar'ın yanıtı hızlı geldi.

Hazar:

Berlin.

Hazel:

Al bari. Bana doğum günü hediyen olsun.

Hazar:

Aldım bile. Canavarı da vardı da ayrı
kalsınlar diye özellikle almadım onu.
Ama doğum günü hediyen başka.

Hazel:

Gözlerimi yaşarttın. Bu kadar erken mi?
Sen beni gerçekten özlemişsin, oğlum.
Kardeşcağızından başka bir şey düşünemez olmuşsun.

Hazar:

Özledim tabii. Hepi topu bir tane kıymetlim var.
Onu düşünmeyeceğim de ne yapacağım?

Hazel:

İçki mi içtin sen?

Hazar:

Yoo. Gayet ayığım.

Hazel:

Allah Allah! Ölecek miyim yoksa?
Üç günlük ömrüm kaldı da söylemiyor musun?
Sen böyle sevgi gösterisinde bulunmazsın bana.

Hazar:

Saçma sapan konuşma. Ne ölmesi? Kocaman bir ömür var önünde.

Hazel:
Birlikte.

Hazar:
Yok ya! Ben o kadar yaşamam.

Hazar:
Genç ölürüm, cesedim yakışıklı olur.

Hazel:
Sen saçmaladın asıl.

Cevap gelmeyince yeniden yazdım.

Hazel:
Hem bilmiyor musun? Kötüye bir şey olmaz.

Yanıt vermesini bekledim ama hiçbir şey gelmedi. Konsey'dekilerin yola çıktıkları, Tekin'in de buraya doğru geldiği haber verilince rahat bir soluk almayı denedim.

Dakikalar sonra Tekin nihayet eve ulaştığında önce adamlarına emirler yağdırdı. Ardından Yaman'a, "Son durum ne?" diye sordu.

Sabah kahvaltıda öğrendiğime göre Konsey üyelerinin her biri birkaç adamıyla gelmişti Arhavi'ye. Buradan ayrılışlarında ise Tekin'in birkaç adamı her bir üyeye ve korumalarına eşlik edecek, helikopterlerle Batum'a gideceklerdi. Yaman elindeki *gps* benzeri bir cihazdan Konsey'dekilere eşlik eden ekibin lokasyonlarını takip ediyordu. "Yoldalar. Piste doğru ilerliyorlar."

"Güzel," dedi Tekin. Her şey yolunda gitmiş görünüyordu.

"Nasıldı?" diye sordum o benim yanıma yaklaşınca.

"Yolunda gitti her şey," dedi rahat bir nefes alarak. Alnıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Beklediğin gibi aksi bir şey olmadı o zaman."

"Olmadı," diye yanıtladı beni. Dudaklarında hafif bir tebessüm belirmişti.

Bense sebepsizce olduğum yerde duramıyordum. Karnımda uğursuz bir düğüm belirmişti, gevşemiyordu. Kalbim ansızın, ortada hiçbir neden yokken hızlanmıştı, bir türlü durulmuyordu. Elimdeki telefona baktım yeniden. Hazar'dan hâlâ bir yanıt görünmüyordu.

Tekin, içeri bir süre önce giren Savaş'la konuşmasını yarıda kesip "Bir şey mi oldu?" diye sordu bana. Kaşları çatılmıştı, yüzümde ne görüyordu bilmiyordum ama içimdeki huzursuzluğu saklayamadığım açıktı.

"Hazar mesaj attı da," dedim çarçabuk. "Son mesajıma cevap vermedi. Ona kafam takıldı." Kuruntumun saçma ve temelsiz olduğunu biliyordum ama yine de Hazar'ı aramadan, sesini duymadan rahatlamam imkânsızdı.

"Ara o zaman," dedi tereddütsüz. "İçin rahat etsin."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet. Çıkmamıza daha var."

Başımı sallayarak telefonumdan Hazar'ın ismine tıkladım. Telefonun çalma sesi kulaklarıma dolarken bir süre sonra açılmasını ve Hazar'ın sesini duymayı bekledim. Fakat cevap yoktu. Bu sırada Tekin de telefonunda bir şeyler yazmaya başlamıştı ama çok oralı olamadım. Hazar'ın sesini bana taşıması gereken telefon çaldı, çaldı, kimse açmadı. Kapattım, bir daha aradım ancak yine aynı şey tekrarlandı. *Belki de duymuyordur,* diye fısıldadı içimden bir ses. O anda tek umudum o sesin haklı olmasıydı.

"Açmadı mı?" dedi Tekin. Sesi de duruşu da benim aksime çok rahattı.

"Yok," dedim dudaklarımı ısırarak. "Açmadı." Derin bir nefes aldım. "Meşgul herhâlde."

Cesur o sırada, "Tekin, ben helikopteri hazırlatıyorum," deyince konuşmamız bölündü.

"Eyvallah!" dedi Tekin. "Hazır olunca çıkarız biz de."

"Tamam," diyen Cesur evden hızla ayrıldı. Diğerleri de dışarı çıkmış, arabaları kontrol etmeye başlamışlardı.

"Anlatsana!" dedim Tekin'e. Kafamı dağıtmam lazımdı. "Neler konuştunuz?"

"Genel hatlarıyla Konsey'in beş yıllık planlarını tartıştık. Bazı düzenlemeler yapmayı kararlaştırdık."

"Amerikalıyla İngiliz nasıldılar?" dedim onları kanlı canlı görmediğimi hatırlayarak.

"Davetteki hezimetlerini çabuk unutmuşlardı," dedi Tekin gülerek. "Hatta Chris... Amerikalı olan yani... Kendi başına silah taşıtma işini eline yüzüne bulaştırınca benim yardımımı istedi. Abbasovlar aracılığıyla yapmak istiyor tabii..."

"Sahi..." dedim bir an hatırlayınca. "Mıstık ve Amerikalı nasıl teşebbüs ettiler ki böyle bir şeye? Abbasovlar tek bağlantı değil miydi?"

"Musti'ye baskın yaptırmak için izin verdim zaten. Abbasovlar bana önceden haber vermişti. Chris de Suriye'ye değil de Türkiye'ye geçirmek istiyordu silahları. Muhtemelen örgüte Türkiye'den bir bağlantı bulmayı deneyecekti ama bana yakalandı zaten."

"Arhan Aziz peki?" diye sordum merakla. "O da geldi mi?"

"Tabii," dedi Tekin. "Güngör artık saf dışı, onun vekâlet ettiği koltuktaki bundan böyle Arhan Aziz var. Bu gece itibariyle Matthias da saf dışı kalacak."

"Matthias'ın yerine birini almayı düşünüyorlar mı Konsey'e?"

"Şimdilik planda yok. Ama elbette gözlerini dört açacaklardır. Uygun biri olabilir mi diye."

"Arhan Aziz, gazeteci Akif Kandemir'i ne zaman teslim edecek sana?"

"Etti. Bu sabah."

"Nerede peki şimdi? Ne olacak ona?" dedim adamın sadece işini yapan idealist ve yaşlı bir gazeteci olduğunu hatırlayarak. Tekin'in ona bir zarar vermeyeceğinden içten içe emindim.

"Bir şey olmayacak."

"Nasıl yani?" dedim anlamadan. "Elinden Güngör'le ilgili şu yolsuzluk dosyasını almayacak mısın?"

"Akif Kandemir'e ulaşmak isteme sebebim, Matthias'ın o yolsuzluk dosyasıyla Güngör'ü tehdit etmeyi planlamasıydı. Biliyorsun. Benim Konsey'de olmamı istemediğinden, Güngör'ün de ret oyu vermesi için iplerini elinde tutmayı amaçlıyordu. Ben Matthias'ın elinden bunu almak istedim yalnızca. Güngör'ün sonunu o dosyayı kullanarak getirmeyi planlamıyorum," diye yanıtladı beni. "Başkalarına ne yaptığı umurumda değil. Ben bana ne yaptığıyla ilgileniyorum."

Davette Kadir Mirza ile iş birliği yapıp benim için planladığı saçmalıktan söz ediyordu. "Bence Konsey'den atılmak en büyük ceza olacaktır ona zaten."

"Bakalım," diyerek geçiştirdi beni Tekin. Benimse kafam o kadar doluydu ki Güngör Bıçakçı'yı dert edinecek değildim.

"Akif Kandemir'i ne zaman serbest bırakacaksın peki?"

"Henüz konuşma şansı yakalayamadık kendisiyle," dedi Tekin. "Biliyorsun peşinde Matthias da vardı. Önce o sorunu halledip adamın can güvenliğini garantiye alalım." Sakallarını ovuşturdu. "Tabii bir kontrol de ederiz önce. Yolsuzluk dosyası dışında elinde kayda değer bir şey varsa diye."

"Ya polise giderse peki sonra?" diye sordum endişeyle.

"Gitmeyeceği şekilde bir anlaşma yaparız biz de," derken öz güvenliydi sesi. Sanki aklında bir plan vardı bununla ilgili. Fakat zihnimin kalabalığı büyüktü. Üstelik aklım Hazar'la öyle doluydu ki konudan konuya atlama ihtiyacım baş göstermişti.

"Fransız bu gece saf dışı kalınca yerine Kadir Mirza'yı falan getirmezler, değil mi?" dedim bu kez.

"Hayır," dedi Tekin kendinden emin bir tonda. "Kadir'in elinde öyle bir güç yok."

"Peki şu garip Yedili kuralları..." dedim dudaklarımı büzerken. "Geçmişte şu kuralları koyan adamı da merak etmedim değil." Bir an hafızamı yokladım ama bir şey bulamayınca ona sordum. "İlk liderin ismi neydi demiştin?"

"Kılıç..." diye yanıtladı beni. "İlk liderin ismi Kılıç Mirza'ymış."

Soyadını duyunca gözlerim kocaman açıldı. "Nasıl yani?" dedim şokla. "Kadir'in nesi oluyordu?"

"Dedesinin abisi." Ben devamını duymak için sabırsızlanırken devam etti. "Kılıç Mirza kurmuş Yedili'yi. O zamanki amacı şu ankinden farklıymış tabii. Kılıç Mirza iyi bir adammış," dediği anda dikkat kesildim. Kaşlarım çatılmıştı, nereye bağlanacağını merakla bekliyordum. "Kardeşi varmış Kılıç'ın. Büyük Kadir Mirza... Bizim embesil Kadir'in dedesi. Ama öz değil. Bizim Kadir'in babası evlatlık. Büyük Kadir, çocuğu yok diye evlat edinmiş zamanında. Sonra bir kızı olmuş gerçi ama kendi kanından bir oğlu olmamış hiç."

"Eee?" dedim. Hikâye ilgimi çekmişti.

"Büyük Kadir Mirza acımasızın tekiymiş. Yedili'yi kendi amaçları için kullanmak istiyormuş. Abisi Kılıç Mirza'yı öldürmüş ve yerine geçmiş."

"Aaa!" dedim şaşkınlıkla. "Habil ile Kabil gibi aynı."

"Aynen öyle. Başa Büyük Kadir Mirza geçince Yedili'nin misyonu da baştan sona değişmiş. Ve bugünkü hâlini almış. Dokunulmazlık kuralını da Büyük Kadir koymuş. Göt korkusundan..."

"Bugünkü Yedili yeni kuruluyor demiştin," dedim merakla. "Eskisine ne olmuştu ki?"

Kısa bir an durup düşündü. "Hepsi infaz edilmiş ama yapan bilinmiyor."

Kaşlarım hayretle havalanırken dışarıdan arabaların sesi geldi. Ben *Süvarilerin babası da mı infaz edildi yani?* diye şoka girmiş gibi düşündüğüm sırada, Tekin kontrol etmek için evin kapısına yöneldi. Aynı saniyelerde telefonuma ansızın bir mesaj düştü. Hazar'dan olduğunu zannederek telaşla ekranıma baktım ama tanımadığım bir numaraydı. O sırada dışarıdaki gürültü telaşlı bir hâl alınca mesajın içeriğine bakmam da sonraya kaldı.

Tekin hışımla yeniden içeri girdiğinde Yaman da arkasından salona daldı. Kapı sertçe kapandığında Tekin elimden tuttu, koltuğa attığım çantamla kürk paltomu kaptığı gibi evin arka tarafına doğru benimle birlikte yürümeye başladı. Yaman ise hemen arkamızdaydı, elindeki telefondan birini arıyordu.

"Nasıl olabilir böyle bir şey?" dedi Tekin benim neler olduğunu sormama fırsat tanımadan.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Yaman.

Neyden bahsettiklerini kavrayamadan evin içinde daha önce hiç girmediğim bir odaya ulaştık. Tekin odanın kapısını cebinden çıkardığı bir kartla açtı ve Yaman elindeki *gps*ten bakışlarını ayırmazken hep birlikte odaya girdik.

"Hepsinin helikopteri havalandı," dedi Yaman. Muhtemelen Konsey'dekilerden söz ediyordu. "Matthias hariç."

"Sedat'ı aradın mı?" dedi Tekin paltomla çantamı köşedeki koltuğa bırakırken.

"Aradım. Açmıyor. Ama lokasyonu sabit. Pistin hemen yanında şu anda. Hareket etmiyor."

Tekin odanın duvarındaki kitaplıkta bir düğmeye dokundu, hafifçe sola doğru iterek kenara çekti. Kitaplığın aslında gizli bir kapı olduğunu gördüğüm anda gözlerim şaşkınlıkla kocaman hâle geldi.

"Tekin?" dedim telaşla. "Neler oluyor?"

Bakışları beni bulduğunda orada gördüğüm şey beni hazırlıksız yakaladı. Çaresizlik vardı kor parçalarında. Ancak sebebini anlayabilmem çok zordu. Bir felaket olmasından mı korkuyordu?

"Hazel..." dedi beni omuzlarımdan tutarak. "Matthias ve korumaları helikoptere binmemiş olabilir." Bir eliyle saçlarını çekiştirdi. "Helikopter havalanmadı. Sedat ve ekipten birkaç kişi onlara eşlik etmişti. Hiçbirine ulaşamıyoruz şu an."

"Öğrendi mi?" diye sordum panikle. "Tüm sisteminin *hack*lendiğini öğrendi mi?"

"Büyük ihtimalle! Çünkü işlem tamamlandı," dedi Tekin.

Yaman'ın telefonu çalmaya başlayınca hızla yanıtladı. Ve Cesur'un sesi odanın dört bir yanındaydı.

"Pistteyim," dedi nefes nefese. Bildiğim kadarıyla pist bulunduğumuz yere çok uzak değildi. "Sedat vurulmuş. Matthias'a eşlik eden diğer üç adamımız da!" Kısa bir an duraksadı. "Hatta pilot da!" Ansızın bir öksürük sesi doldu içeri. "Dur, amına koyayım! Yarana bastır şunu! Ne diyorsun?" diye seslendi Cesur. Biriyle konuşuyordu. Bu konuşma bir müddet sürdükten hemen sonra, "Tekin!" dedi gür bir sesle. "Matthias yolda biriyle konuşmuş. Fransızca. Sedat'ın anlamayacağını düşündü herhâlde sikik. *Hack*lendiğini tam o sırada öğrenmiş. Muhtemelen kendi adamıyla konuşuyordu. *Köpeklerinin sabah gönderdiği adrese gideceğim hemen,* demiş konuştuğu kişiye. Piste yaklaşmadan hemen önce. Sonra da daha bizimkiler önlem alamadan korumaları, Sedat'la bizim diğer adamları vurmuş."

"Şu anda buraya geliyor o zaman!" dedi Tekin hiddetle.

"Evet. Ama oradan sağ çıkabilmeleri zaten imkânsız. Kalabalığız."

"O kalabalığa güvenmemi beklemiyorsun herhâlde," dedi Tekin sinirli bir tonda. "Evin lokasyonunu içeriden biri ya da birileri ötmüş belli ki." Açtığı bir çekmeceden bir şeyler çıkardı. "Bu riski alamam!"

"B planı mı o zaman?" diye sordu Cesur. Bunu sorduğu anda Tekin bu kez diz çökerek odadaki çalışma masasının altındaki kasayı birkaç hareketle açtı. Kasanın içinde bir silah yığını vardı. Kendi beline iki tanesini taktı, iki tane de Yaman'a uzattı. En sonunda bir silah daha çıkararak kasayı kilitledi ve ayağa kalktı.

Elindeki silahı bana uzatması, beklentilerimin çok dışındaydı. "Sana, sen eline silah almayacaksın demiştim," dedi yalnızca beni korumaya odaklandığını belli eden bir tavırla. "Ama şu anda başka seçenek yok." Ben hiç tereddüt etmeden elindeki silahı alınca, az önce açtığı kitaplık görünümlü kapının önüne beni elimden tutarak yaklaştırdı. "Burada beklemen gerek," diye mırıldandı. "Sana bir kulaklık takacak Yaman. Hepimizi duyacaksın."

"Yalnız mı kalacağım?" diye sordum korkuyla. "Burada kilitli şekilde mi?"

"En güvenlisi bu!" diyerek onayladı beni. "Bu kapı sadece çekirdek kadro tarafından açılabilir. Ben, Savaş, Yaman, Cesur ve Kıvılcım. Başka kimseye güvenemem şu anda. O yüzden evin içinde bekleyemezsin."

"Ne zaman geleceksin peki?" dedim tüm bedenim istemsizce titremeye başlayınca.

"Kıvılcım gelecek yanına!" diye yanıtladı. "Bu odanın dışarıdan açılan bir kapısı daha var. Bahçenin alt kısmına açılıyor, yan tarafından dolaştığınızda iskeleye çıkıyor yol. Seni oradan çıkaracak ve tam..." Saatine baktı. "On sekiz dakika sonra iskeleye yanaşacak olan tekneye götürecek. Biz de bu sırada Matthias'ı pusuya düşüreceğiz."

"Tekneye mi?" dedim telaşla ve çarçabuk itiraz ettim. "Sensiz hiçbir yere gitmem."

Beni hiç dinlemeden konuşmaya devam etti. "Güvendiğim biri daha var. Akın... Duymuştun ismini. Atina'dayken..."

"İstanbul'daki evimizin önüne gönderdiğin adamın..." diye onayladım onu.

"Evet. O buraya geliyor," dedi bakışlarındaki endişe biraz azalır gibi olurken. "Tekneyi de o kullanıyor. Seni ve Kıvılcım'ı buradan götürecek."

"Beni yalnız bırakıyorsun," dedim çenemin titrediğini hissederken.

"Yalnız bırakmıyorum," diyerek yaklaştı bana. Dudaklarını dudaklarıma bastırdıktan hemen sonra nefesi nefesime karışırken fısıldadı. "Seni saklıyorum."

"Kendini de sakla o zaman!" diye itiraz ettim umarsızca. Sanki birbirimizden uzaklaşırsak bir daha onu göremeyecektim. "Hani... Seninle bir likte kilitli kalmamı istiyordun... Öyle demiştin."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "O akşam sana... Seni cehennemin ortasında bırakmayacağımı da söylemiştim, *mşkeri*," diye fısıldadı. "Bu gece... Burası bir cehenneme dönecek. Burada kalmanı göze alamam." Dudakları elmacık kemiğimde, gözlerimin kenarında, yanaklarımda dolaştı. "Sözümü dinle. İtiraz etme bana. Lütfen... Aklım sende kalacak yoksa," diye fısıldayışıyla ise gözlerim kapandı. Kalbim güm güm atıyordu ama bu kez kaynağı heyecan değil, saf bir korkuydu.

"Tamam!" diye fısıldadım onun işini daha fazla zorlaştırmamak için. Dikkati dağılırsa ona bir zarar gelmesinden çok korkuyordum. "İtiraz etmiyorum. Sakla beni."

Son kelime dudaklarımdan çıkar çıkmaz Yaman elindeki birkaç minik cihazla yanımıza geldi. Tıpkı davet öncesi gibiydi, bir minik kulaklık kulağımın içine itildi. "Hepimizi duyacaksın!" dedi bana garanti vermek ister gibi. "Kıvılcım şu anda dışarıda. Matthias'la haberleşen dışarıdaki adamlarımızdan biriyse diye kimsenin şüphelenmesini istemediğimizden böyle hareket ediyoruz. Matthias ve adamlarının hangi rotadan buraya geldiklerini takip edemiyoruz şu anda. Savaş onların peşine düştü. Cesur'u duydun, Sedat'ın yanında. Ayrıca bizi buradan çıkaracak helikopteri kullanacak."

Yaman'ın anlattıkları bir nebze olsun rahatlatır gibi olmuştu beni. Bir aksilik çıkmayacaktı. Tekin, Matthias ve adamlarını bulacak, beni buradan Kıvılcım'a gerek kalmadan kendisi çıkaracak ve sonra da Ankara'ya varacaktık.

Tekin paltomla çantamı bu kez gizli odanın içindeki koltuğa bıraktı. Beni de oraya çekti, elimdeki hâlâ sıkıca tuttuğumun bile farkında olmadığım silahı paltomun cebine sakladı. Bunu yapmadan önceyse silahın emniyetini açmıştı.

"Silahın emniyeti şu anda açık durumda," dedi gözleri gözlerimdeyken. "*Gerçekten* ihtiyacın olmadığı müddetçe eline almanı istemiyorum."

Başımı salladım. "Kullanmama gerek kalmayacak," diyerek onayladım onu. "Her şeyi halledeceksin ve beni buradan sen çıkaracaksın."

Bana yanıt vermeden dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. Fakat yetmemiş olacak ki öpücüğünü biraz daha uzattı ve güç bela sonlandırdı. "*Mşkeri*..." diye mırıldandı. Dudaklarını bir şeyler söylemek ister gibi araladı. Bir an... *Sandığım şeyi mi söyleyecek yoksa* diye düşünen aklım âdeta uçtu, kalbim ise heyecanla yerinde takla attı. Benim de dudaklarım aralandı ama sonra gözlerim bulunduğumuz odada dolandı. Yeri değildi. Bu duygular şu anda çok dikkat dağıtıcıydı.

"Bana döneceksin, *daçxuri*," dedim ben de onun gibi. "Söz verdin."

"Verdiğim sözleri tutarım," diye yanıtladı beni. "Canım pahasına da olsa."

Başımı sallayınca benden uzaklaştı. Ama bunu yapmaktan hiç hoşlanmadığı bakışlarında yanmaya başlayan alev sayesinde aşikârdı. Başka bir şey söylemeden arkasına döndü, odadan çıktı ve kitaplık görünümlü kapıyı gözlerimin içine bakarak ağır ağır kapattı. Kapı üzerime örtüldüğünde, tutmuğumun farkında olmadığım kesik nefesim de dudaklarımdan bir hıçkırıkla fırladı.

"Bir şey olmayacak," diyerek avuttum kendimi. Bir müddet sonra kulağımdaki kulaklıktan da sesler duyulmaya başladı.

"Soldaki ormana giriyoruz," dedi Tekin gür bir sesle. "Savaş, ne durumdasın?"

"Hiçbir yerde yoklar," dedi Savaş tükürür gibi. "Helikopter uçsun mu? Belki termal kamerayla bulabiliriz."

"O kadar vakit var mı?" diye yanıtladı Yaman.

"Denemekten zarar gelmez," dedi Cesur. "Sedat hâlâ pistte. Yarası ağır. Birinin de onun yanına gelmesi gerek."

"Seyit'e söyleyin," dedi Tekin. Sesi nefes nefeseydi, sanki koşuyor gibiydi. "Şu anda ondan ve Cihan'dan başkasına güvenemem. Cihan evde kalsın. Kıvılcım'la birlikte oradaki adamları koordine etmeli."

"Her şey yolunda görünüyor. Adamlardan şüpheli duran kimse yok gibi," dedi Kıvılcım. "Akın'dan mesaj bekliyorum. Tekneyle yanaşmasına çok kalmadı."

"Cesur!" diye buyurdu Tekin. "Helikopteri çalıştır. O iş sende."

"Eyvallah!" dedi Cesur koşturma seslerinin arasında. "Silah desteğim yok. Yalnızca termal kameralar." Zaten helikopteri o kullanacaksa silah desteğinin olmaması da sanırım doğaldı. "Kulaklığı birkaç dakikalığına kapatıyorum. Gürültü çıkacak," dedikten sonra ise sesi kesildi.

Ben yalnızca Cesur'un sesinin kesildiğini sandığım sırada, Tekin'in sesi duyuldu.

"Hazel?" dedi kısa bir an sonra.

"Efendim?"

Soluk soluğa nefesi kulaklarıma doluyordu. "Avuçlarımdaki bir gülsün sen artık. Seni asla bırakmam!"

"Bu da nereden çıktı şimdi?" dedim sözleriyle telaşlanırken. Benimle bu şekilde konuştuğuna göre diğerlerinin de kulaklıkları kapanmıştı.

"Korktuğunu biliyorum," dedi sesi rüzgârın uğultusuna karışırken. "Ama bu benden uzaklaşmak istemene neden olacaksa eğer..."

"Korkak bir kadın olmadığımı artık bildiğini sanıyordum."

"Değilsin," dedi hafifçe gülerek. "Cesaretine, meydan okuyuşuna hayranım. Bu asla değişmeyecek."

"Dikenlerim bir gün avuçlarını kanatsa bile mi?"

"Bir tek ben dokunabilirim dikenlerine," diye fısıldadı. "Bir tek benim dokunuşumla açabilirsin, Hazel. Bir başkasına asla izin vermem. Gitmek istesen bile."

Cevap vermemi beklemeden kulaklıkları hızla açtı. Diğerlerinin koşturmaca sesleri yeniden yankılanırken zihnimde az önceki sözleri vardı.

Belle de Canavar'ın şatosundayken böyle mi hissetmişti? En çok neye hayran olmuştu? Onun gücüne mi? Yoksa Belle'i dünyanın en güzel kadını gibi hissettirişine mi? Ya da... Onun için vazgeçilmez olduğunu her fırsatta dile getirişine mi? Belle de Canavar da o anda umurumda değildi. Kilitli bir kapının ardındaydım, karanlıktaydım, bir tutsaklık gibiydi aslında ama kendimi zerre kadar kötü hissettirmemişti. Tekin de benim gibi hissediyor muydu bilmiyordum ama içimdeki o kadın işitmeyi bekleyecekti.

"Her yer karanlık, amına koyayım!" diye saydırdı Yaman. "Ormandan çıkabilirler diye burayı da kontrol edelim dedik ama hiçbir şey görünmüyor bu siktiğimin ormanında."

"Araç güzergâhında bir sik yok!" dedi Savaş. "Evin oraya geri dönüyorum."

"Cesur!" diye seslendi Tekin. "Ne durumdasın?"

"Yaklaşıyorum!" diye bağıran Cesur'du. Helikopterin pervanelerinin sesi kulaklıktan bile duyuluyordu. "Önce Tekin ve Yaman'ın girdiği kısmı kontrol ediyorum."

Dikkatim dağılsın diye telefonumu çıkardım. Hazar'dan hâlâ yanıt yoktu ama okunmamış başka bir mesaj görünüyordu. Bu odaya girmeden hemen önce telefonuma tanımadığım bir numaradan mesaj geldiğini hatırlayınca hızla açtım. Fakat açar açmaz gördüğüm fotoğrafla kalakaldım. Gönderen sahaf Verda Izabel'di.

"Kitabınız geldi, Hazel Hanım," yazmıştı. Semra Hoca'nın *Tezin için okuman gerek*, dediği yasaklı kitabın fotoğrafı da mesajın hemen altındaydı.

Fotoğrafta kırmızı ciltli, eskimiş hatta sayfaları dağılmış bir kitap vardı, yıllar öncesine ait olduğu belli oluyordu. Ön kapağında yalnızca kitabın adı yazıyordu. Gümüş yaldızlarla yazılan, yer yer silinmiş ***KILIÇ YEDİLİSİ*** yazısı nefesimi boğazıma tıkamıştı, âdeta boğulduğumu hissettiriyordu. Fakat bununla kalmamıştı. Künyeyi de çekip atmıştı Verda ve orada yazarının da adı vardı. Kocaman puntolarla yazılmış ***AKİF KANDEMİR*** ismi, yazılar hafifçe silikleşmiş olsa da yarattığı etki sebebiyle gözümü alıyordu. Tezim için kullanacağım yasaklı kitabın adı Kılıç Yedilisi'ydi ve yazarı bu sabah

Adnan Aziz tarafından Tekin'e teslim edilen gazeteci Akif Kandemir'den başkası değildi.

"Nasıl olabilir böyle bir şey?" diye fısıldadım sessizce. Hemen sonra duvaklıklardan duyulmaktan korkarak elimi dudaklarıma örttüm. Beynim tüm hızıyla zehir gibi çalışmaya başlamıştı. Yıllar yıllar önce, devlet eliyle kurulmuş bir yapılanmanın tarihi, faaliyetleri, alt grupları, bu yapılanmanın arasında devlet aleyhine çalışmaya başlayışı ve yok edilişinden bahsetmem gerekiyordu tezimde. Şimdi bu gördüğüm ne anlama geliyordu?

Zihnimdeki tüm bilgileri taradığım sırada aklımın orta yerine aniden bir kelime düştü. Mafya ve her türlü gayri nizami kuvvetlere karşı savaşmak amacıyla kurulan bu derin devlet yapılanması, tüm dünyada ***GLADIO*** adıyla biliniyordu. Fakat yıllar önce Türkiye'deki bu organizasyonun içinde yoldan çıkanlar olmuş ve bu kişilerin silahlarını devlete çevirdikleri alt kuruluşlar kurduklarından bahsedilmişti. Başta savaşılan şey hâline gelmekle ilgili tüm bu söylentilerin, yalnızca bir teori olduğuna inanılıyordu oysa. Ancak görünen o ki doğruydu. Ne de olsa uzun süre uçuruma bakarsan uçurum da sana bakıyordu.[71] Yıllar boyu karanlıkla savaşan herkes, belki de günün birinde karanlığın ta kendisi olmaya mahkûmdu. Bunu nasıl daha önce düşünemediğimi bilmiyordum ama çarpıcı bir gerçek daha vardı. ***Gladio***, Latincede ***'kılıç'*** anlamına geliyordu.

Hiç beklemediğim, hayalini bile kuramadığım, tahmin yürütmekten çekindiğim ama her şeyden öte var olmasından korktuğum şey olmuştu. Semra Hoca şimdiye dek yaptığımız tüm o konuşmalarda haklıydı. Ben bile bu kadarının ütopik olacağını savunuyordum ama geçmişte *Gladio*'nun gerçekten de Türkiye'de bir alt yapılanması vardı. Üstelik şu anda yeniden kurulmuştu ve yıllar önce sahip olduğu, zamanında herkesten gizlenen aynı adı taşıyordu. İsmi ***Kılıç Yedilisi***'ydi ve Tekin de şimdi onların liderliğini üstleniyordu.

Semra Hoca, ona tezimde *Gladio*'yu işlemek istediğimi söylediğimde bu konuda ne kadar çok bilgiye sahip olduğuma şaşırmıştı. Uzun süredir araştırıyordum bu konuyu ve en büyük hayalim de tüm detaylarıyla kaleme almaktı. Fakat elbette henüz bir öğrenciydim ve onlarla ilgili bilmediğim, tahmin dahi yürütemediğim çok şey vardı. İşte Semra Hoca'dan ilk kez işittiğim o iddia da algılarımı açmıştı ama yine de buna inanmam pek de kolay değildi. Semra Hoca, *Gladio*'nun geçmişte Türkiye'de *yoldan çıkmış* gizli bir alt yapılanması olduğundan, yurt dışındaki bir kaynaktan beslendiğinden fakat isminin ve üyelerinin sır gibi saklandığından, kendisinin de bu kişileri bilmediğinden söz etmişti. Hatta tüm üyelerin infaz edildiğini duyduğunu, bu infazın devlet eliyle gerçekleşmiş olabileceğini düşündüğünü söylemişti.

[71] Orijinali *'Wenn du lange in einen abgrund blickst, blickt der abgrund auch in dich hinein,'* olan ve anlamı *'Uzun süre uçuruma bakarsan uçurum da sana bakar,'* olan bir Friedrich Nietzsche sözüdür.

Şimdi parçaları birleştirince aslında ne kadar çok detay Kılıç Yedilisi adını Tekin'den duyduğum o ilk geceden beri gözlerimin önündeydi. Peki... Konsey... Daha doğrusu yeni öğrendiğim adıyla *Leviathan*... Bu işin neresindeydi? Yoksa... *Gladio*'nun karşılığı da *Leviathan* mıydı?

Leviathan yalnızca kutsal metinlerde ve efsanelerde adı geçen korkutucu bir su yılanı değildi. İlk duyduğum an fazla uçuk olacağını düşündüğümden bağdaştıramamıştım ama bölüm derslerim dolayısıyla da okuduğum Thomas Hobbes'un *Leviathan* adlı eserinde, bu deniz canavarı, devletin mutlak gücünü temsil eden bir metafordu ayrıca. Hobbes'a göre kaos ve iç savaşın önlenmesi için bireylerin, özgürlüklerini bir mutlak egemene devretmeleri gerekmekteydi.

Hobbes'un *Leviathan*'ı bir devlet modeliyken *Gladio* ise zamanında mafya ve her türlü gayri nizami kuvvetlere karşı koymak amacıyla kurulan gizli bir derin devlet organizasyonuydu. *Gladio*, bu devlet modelinin gölgede kalan, karanlık, denetlenemeyen, kontrolsüz bir yansıması gibi görünüyordu şu durumda. Kılıç Yedilisi adını Tekin'den duyduğum ilk gece Konsey'in istihbarat ihtiyaçlarının lokal bir yapılanma tarafından karşılanmasına şaşırmıştım. Ama şimdi her şey ayan beyandı. Belli ki benim ismini henüz öğrendiğim *Leviathan* da tıpkı eski Kılıç Yedilisi gibi geçmişte yoldan çıkmıştı. İkisi de birbirini besleyerek faaliyet gösterdiklerine göre gitgide birbirlerine benzemeleri doğaldı. Peki ya Tekin? Onun amacı ve bakış açısı da bu yoldan çıkmış yapılanmalarla aynı mıydı? Böyle olmadığına içten içe emindim ama asıl motivasyonunu merak eden yanımı da bastıramadım.

Düşüncelerimde boğulduğum sırada, kulaklığımdan gelen telaşlı seslerle hızla telefonumun ekranını kapattım ve cebime koydum. Bunları daha sonra düşünmek üzere aklımın bir köşesinde bıraktım. Şimdi daha önemli bir sorun vardı ortada. Fakat yine de Kıvılcım'ın sesine hazırlıksız yakalandım. "Son dört dakika!" dedi ansızın. "Tekne geliyor."

"Hemen çıkın!" dedi Tekin. Emrinin muhatabı Kıvılcım'dı. "Cesur? Bir şey görüyor musun?" diye sordu peşinden.

"Göklerde kartal gibiyim, amına koyayım! Ama hiçbir sik göremiyorum. Nerede bu lavuklar?"

Sabah kahvaltıda bahsettiklerine göre Tekin'in burada keskin nişancı ekibi konumlandıramamasının sebeplerinden biri de buydu. Bölge fazla dağlıktı, sisliydi, soğuktu, çoğunlukla fırtınalıydı. Üstelik köyde yaşayan insanlar da vardı. Keskin nişancılar üzerlerinde tedirginlik de yaratabileceği için bunu tercih etmediğini anlatmıştı.

Kıvılcım, "Hazel!" diye seslendi. "Kapıya yaklaşıyorum. Hazır mısın?"

O öyle der demez hızla paltomu üzerime geçirdim, çantamı ise çapraz şekilde taktım. "Hazırım," derken sesimin titremesini ise engelleyemedim.

az önce öğrendiğim gerçekler zaten sarsmıştı beni. Ama şu anda hissettiğim adrenalin kanımdaki zehir gibiydi. Bir de cebimdeki silah vardı ki... Yaratılış hissiyat her şeyden daha ağırdı.

"Hazel!" diye bir ses geldi hemen sonra. Tekin'di. "Sakın korkma."

"Korkmuyorum," dedim güç bela. "Sen? Ne zaman geleceksin?"

"Geri dönüyorum. Bu ormanda hiçbir iz yok."

"Tamam," dedim sanki beni görecekmiş gibi başımı sallarken. Hemen peşindense kapıdan sesler geldi.

"Giriyorum," dedi Kıvılcım ve kapı ansızın açıldı. Onu görür görmez hızla dışarı fırladım ama ne tarafa gideceğimize dair bir fikrim yoktu. "Son üç dakika," dedi Kıvılcım beni evin daha önce hiç görmediğim bir kısmından dışarı çıkarırken. Burası evin arka, dar bir ormana bakan tarafıydı. "Şuradan dolaşıp iskeleye ulaşacağız," dediğinde onu onayladım. O süratle söylediği yöne doğru ilerleyince ben de arkasından adımlarımı hızlandırdım. Evin etrafından dolaşabileceğimiz dar alan bitince kendimizi bir açıklıkta bulduk. Denizin biraz ilerisinden yaklaşan bir tekne görünüyordu ama gelmesine daha vardı.

Tam o sırada Cesur'un gürlemeyi andıran sesi yankılandı. "Siktir! Çabuk geri dönün, Kıvılcım!" diye bağırdı. "Herifler yokluktan var oldular, amına koyayım!"

"Neredeler?" diye kükredi Tekin.

"Dar olan ormanın ucundan çıktılar. Eve yaklaşıyorlar," dedi Cesur telaşlı bir sesle. "Tam size doğru, Kıvılcım!"

Kıvılcım ne yaptığını bilir gibi elimi tuttu. Benim bir elim de istemsizce cebime girmişti, oradaki silaha dokunuyordu. Tekin'in bir an önce gelmesini istiyordum içten içe ama sesim çıkmıyordu. "Hazel, geliyorum," diye bağırdı Tekin fakat ona verecek bir cevabım yoktu. Tam geldiğimiz yolu geri döneceğimiz sırada karşıdan bir ses duyuldu.

"Vay vay vay!" diye bağırdı biri. Bu ses Matthias Langlois'ya aitti. "Kıpırdamayın, Hazel Hanım!" diyerek uyardı beni. "Tavsiye etmem."

Kıvılcım sessizce, "Neredesiniz?" diye fısıldadı.

Tekin, Yaman, Savaş ve Cesur'dan aynı anda cevap aldı. "Dayan! Geliyoruz."

"Nasıl dayanayım?" dedi Kıvılcım. "Dört adamı da arkasında zebellah gibi." Fakat yalnızca saniyeler içinde Tekin'in evinin önündeki adamların tamamı bizim bulunduğumuz yere doğru akın etti. Tekin içlerinden biri ya da birileri Matthias'a haber uçuruyorsa diye benim yerimi saklamış, Matthias'ın helikoptere binmediğini fark ettiklerini de gizlemişti ama anlaşılan şu anda kararı değişmişti.

"Hay aksi!" dedi Matthias. "Pistte... Tekin'in adamlarından birkaçı öldü galiba." Etrafına bakındı. "Sahi, o nerede? Beni o karşılar diye düşünmüştüm. Haberi onun da duymasını istiyordum." Tekin'i göremeyince sözlerini sürdürdü. "Neyse... Bana yaptığı şeyi düşünürsek bu onun için çok küçük bir bedel." Bakışları ansızın bana çevrildi. "Siz Tekin'in bana ne yaptığından haberdar mısınız, Hazel Hanım?" diye sordu.

"Ne yaptı?" dedim hiçbir şey bilmiyormuş gibi. Soğukkanlı bir duruş, sanki tüm bedenimi ele geçirmişti. Kıvılcım'ın elinden sıyırmıştım elimi. Bir elim hâlâ cebimdeydi, gözlerimse dikkatle Matthias ve adamlarına çevrilmişti.

Matthias ceketinin iç cebinden bir tablet çıkardı, ekranı açtı. "Bütün sistemimi..." dedi ekranı bana doğru tutarken. "*Hack*letmiş," dediğinde ekrandaki birbirine dolanan yılan sembolüyle ***SYSTEM HACKED!*** yazısı ortaya çıktı. Altındaysa *Pobeda*'nın imzası vardı. "Sadece bununla da kalmamış, yedekler de dâhil her şeyi silerek kendine kopyalamış."

SYSTEM HACKED!

by Победа

Dudaklarımda gururlu ve sinsi bir gülüş peyda oldu. "O kadar da sağlam bir sisteminiz yokmuş demek ki," diye yanıtladım onu bir an bile düşünmeden. Fakat Tekin'den bir uyarı yükseldi.

"Hazel! Kışkırtma!"

Sanki cevap vermekten başka çarem vardı. Adam birkaç adım uzağımda duruyordu. Kıvılcımla yan yanaydık, iskele arkamızda kalmıştı. Tekin'in adamları etrafı sarmıştı ama Matthias'ın adamlarının silahları da onlar henüz gelmeden bana doğrultulmuştu. O yüzden de kimse bir şey yapamıyor, herkes uygun bir an kolluyordu.

"Sistemim sağlamdı aslında," diye yanıtladı Matthias. "Ama Tekin kimselerin ulaşamadığı, üstelik ulaşabilmek mümkün olsaydı da sipariş kabul etmeyen bir *hacker* grubuyla anlaşmış." Gergin bir şekilde güldü. "*Pobeda*!" dedi tükürür gibi. "İmzalarını bile bırakmışlar üstelik."

Tam da Baran'ın yapacağı bir hareketti. Kendiyle gurur duyduğuna [illegible] biter bitmez keyifle arkasına yaslanarak bir zafer sigarası yaktığına [illegible]dım.

"Bana şikâyete mi geldiniz? Anlamadım," dedim küstah bir tonda. "Sorununuzu Tekin'le halletseydiniz keşke." Hafifçe güldüm. "Belki size karşı daha bağışlayıcı davranırdı."

"Tekin duymuyor mu şu anda beni?" dedi Matthias. "Dinliyordur o. Yok mu kulaklığınız falan?"

"Kulaklığa gerek yok!" diye bir kükreyiş Arhavi'nin buz gibi gecesinde yankılanırken sağdaki ormandan Tekin ve Yaman koşarak çıktı.

"Heh!" dedi Matthias. Arkasındaki dört koruma patronlarını koruyacaklarına ellerindeki uzun namlulu silahları benim üzerimden ayırmamışlardı. "Nihayet geldin, Tekin. Seni bekliyordum." Sonra arkasına doğru döndü ve Tekin'in iyice yaklaştığını gördü. "Fazla yaklaşmanı tavsiye etmem," diyerek uyardı onu. "Şu anda dört silah sevgilini hedef almış durumda."

"Ecdadını sikeceğim senin, Matthias!" dedi Tekin. "Sadece kurduğun o boktan sistemi kaybetmekle kalmayacaksın bu kez."

Tekin'in adamları her iki koldan da Matthias ve adamlarını sarmışlardı. Bir tarafta Savaş başlarındaydı, diğer taraftaysa Tekin ve Yaman. Cesur'un kullandığı helikopter ise tepemizde tur atmaya devam ediyordu.

"Silahların hedefinde Hazel var," dedi Savaş kulaklıktan. "Çok dikkatli olun." Hemen sonra Tekin'e hitaben konuştu. "Tekin!"

"Tamam!" dedi Tekin ne demek istediğini anlamış gibi. "Kışkırtmayacağım, tamam." Kısa bir an düşündükten sonra sordu. "Dünya kadar adamız, hepsini indiremiyor muyuz, amına koyayım?"

"Hazel ve Kıvılcım'a çok yakınlar," dedi Savaş. "Dört silah da lazerli. Hepsinin kırmızı noktalarını Hazel'in üzerinde görüyorum şu anda." Bunu duyduğum anda panikle başımı önüme doğru eğdim. Tam göğsümde dört tane kırmızı noktacık vardı.

"Tekin!" dedim telaşla ama sesim çok zor çıktı.

"Korkma, yavrum. Hiçbir şey olmayacak," dedi fakat sesine acı dolu bir ton hâkimdi. O sırada birkaç adım yaklaşacak gibi oldu ama hemen Matthias'ın uyarısı duyuldu.

"Görüyorum seni, Tekin!" diye bağırdı. "Olduğun yerde kal. Tabii... Sevgilinin ölmesini istemiyorsan..."

Tekin'in bu cümleyle adımları durdu. Elindeki silah Matthias ve adamlarına çevrilmişti ama onların doğrulttuğu silahların lazerleri de benim üzerimde olduğundan o kadar rahatlardı ki... Kendilerini korumaya dahi

yeltenmemişlerdi. Sanki yaptıkları bu tek hamlenin Tekin'i durduracağından hepsi emindi.

"Neyse ölmek demişken," dedi Matthias bakışları bana dönerken. "Sizi gördüğüm iyi oldu. Başınız sağ olsun, Hazel Hanım!" diye bağırdı. Ne demek istediğini anlayamamıştım ama kaşlarım istemsizce çatıldı. Cebimdeki, elimle hâlâ dokunduğum silah iyiden iyiye ağırlaşmıştı.

"Ne demek istiyor?" diye sordum ama Matthias hızla devam etti.

"Oysa kısacık bir an bu toplantıda bir şov yapmayacağını sanmıştım, biliyor musun, Tekin?" dedi Matthias alayla. "Hatta son ana kadar da bundan emindim." Adımları bana biraz daha yaklaştı. Arkasındaki dört adamı da aynı hareketi tekrarlarken bakışlarım göğsümdeki dört kırmızı noktacığa takıldı. Yaklaşmalarının etkisiyle büyümüşlerdi ve bunu görünce boğazımın gerilerinden küçük bir hıçkırık fırladı. Korku tüm pençelerini sırtıma batırmıştı. "Gerçi..." dedi Matthias. "Ben her ihtimale karşı yine de önlemimi almıştım tabii." Pis pis sırıttı. Fakat bakışları Tekin'de değil, benim üzerimdeydi. Bu bakış yüzünden kendi canıma dair hissettiğim korku kısa bir an perdelenirken içime uğursuz bir his akın etti. "Bir süre önce... Tanımadığım biri bir teklif getirdi bana," diye mırıldandı Matthias. "İyi ki geri tepmemişim karşıma çıkan bu fırsatı."

"Ne diyorsun, amına koyayım?" dedi Tekin tahammülsüzce.

"Hazel Hanım'ın epey yakından tanıdığı biriymiş bu kişi," dedi iğrenç bir şekilde bana gülerken. "Hem de nereden geliyor bu samimiyetleri, tahmin et!" dedi bana şeytani bir bakış atarken. Kimse ona cevap vermemişti. "Birlikte yaptıkları bir gemi yolculuğundan!" diye bağırdığında olduğum yerde irkildim.

"Sen zaten düşmanlarla iş birliği yapmayı seversin, Matthias!" dedi Tekin. "Ne vadetti sana?"

"Henüz bir şey vadetmedi," dedi Matthias dudağını bükerek. "Amacım sana karşı bir koz elde etmekti yalnızca ve o da bana *bunu* verdi."

Tekin, "Ben arkamda koz bırakmam, Matthias. Beni kendinle karıştırma!" dedi küfreder gibi.

"Tekin!" diye uyardı Savaş onu. Tekin ağzının içinden sessizce bir şeyler söyledi. Kendini tutamadığı için lanetler okuduğu belliydi.

"Zaaflar, Tekin. Zaaflar!" Elindeki tabletin ekranını kendine çevirdi. "Bir zaafın olduğunda... Zaafının zaafı da düşmanların için bir kozdur artık. Eğer düşmanının zaafına ulaşamıyorsan..." Başıyla etrafımızdaki Tekin'in adamlarını işaret etti. "O zaman *zaafının zaafına* gidersin." İmasıyla kaşlarım

Sonunca Matthias'ın bakışları beni buldu. "Hazel Hanım ne demek istediğimi çoktan anladı bence," dedi gülerek.

Tekin bir süreliğine benim epey uzağımda duran Cihan'a baktı ve Cihan geri çekilerek telefonundan bir şeyler yazmaya başladı. Zaten Kıvılcım ve ben hepsinden daha uzaktaydık, üzerime doğrultulan silahlar nedeniyle Tekin'in hiçbir adamı yanımıza yaklaşamamıştı.

"Neyse," dedi Matthias. "Fazla uzatmayacağım." Gökyüzüne baktı. "Yağmur bastıracak gibi. Fırtına geliyor." Elindeki, ekranı açık tableti hızla bana doğru çevirdi. Bir görüntü vardı ekranda fakat durdurulmuş hâldeydi. "Birkaç gündür... Hazel Hanım'ın sevgili ikizi Hazar Poyrazoğlu'nu takip ettiriyordum," dedi dudaklarında sinsi bir gülüşle. "Nihayet bu akşam, çok kısa bir süre önce kendisini Berlin'de tek başına yakalama şansım oldu."

Tüm vücudum sıtmaya tutulmuş gibi titremeye başlarken gözlerim kısacık bir an etrafımda dolaştı. Aklımda beliren ihtimallerin etkisiyle düşünmedim o andan sonrasını. Cebimdeki silah tüm ağırlığından kurtulmuştu sanki, artık bir kuş kadar hafifti.

Hızla silahı cebimden çıkardım ve kendimi Kıvılcım'dan uzaklaştırarak namluyu Matthias'a doğrulttum. Bulunduğum yerden kıpırdamamın etkisiyle kırmızı lazerler takip etti beni hatta biraz daha yaklaşmışlardı şimdi.

Tekin'in, "Hazel!" diye bağırmasına aldırmadım. Üzerime doğrultulmuş silahları da umursamadım. O lazerli silahların ateşlendiği anda vücudumu delik deşik edeceğinin farkındaydım ama yine de tüm bedenimin titreyişine rağmen silahı sıkıca kavradım ve Matthias'ın tam göğsüne doğru nişan aldım.

"Oynat şunu!" diye bağırdım ansızın.

Tekin, "Hazel, sakın böyle bir şey yapma!" diye gürledi ama ona kulaklarımı tıkamıştım.

Kıvılcım, "Hazel, sakin ol!" diyerek bana doğru atılır gibi olmuştu fakat ben Hazar söz konusu olduğunda kimin canını yaktığımı asla umursamazdım.

"Olduğun yerde kal, Neyran!" deyişimin sebebi tam da buydu. Kıvılcım'ın yüzü söylediğim o isimle allak bullak olsa da bu beni durdurmaya yetmemişti. "Uzaklaş şimdi benden! Yoksa kurşun Matthias'ın göğsünü deler."

Kıvılcım benden bir adım uzaklaşırken yeniden Matthias'a döndüm. O sırada Tekin'in bana yaklaşmaya yeltendiğini gördüm ama bir an bile tereddüt etmeden silahı önümüzdeki betona doğru sıktım. "Sakın! Sakın

yaklaşmayın hiçbiriniz!" dedim ansızın. Yeniden Matthias'a baktım. "Aç diyorum!" dedim elimdeki silahı ona doğru sallarken.

"Hazel!" diye bağırdı yeniden Tekin. "İndir şu silahı!"

"Neden?" dedim hiddetle. "Matthias vurulur diye mi korkuyorsun?"

"Sen vurulacaksın diye korkuyorum!" diye bağırdı. Üzerimdeki lazerler milim oynamamıştı.

Alayla güldüm. "Sadece beni değil, Hazar'ı da koruyacaktın. Söz vermiştin bana," diye yanıtladım onu. O sırada Cihan'a baktım. Başını iki yana sallıyordu. Bu hareketle Tekin'in çenesi sıkıldı, yüzü öfkeyle kardı.

Yeniden Matthias'a dönüp "Aç şunu!" diye emrettim yeniden.

"Nihayet benim dilimden anlayan birisi," dedi Matthias pişkince gülerek. "Göreceklerinize hazır mısınız ama Hazel Hanım?"

"Çalıştır şu videoyu!" diye bağırdım canhıraş. Çenem titriyordu ama bir çöküşün sırası değildi. Şimdi kendimi bırakamazdım.

"Eh! Madem ısrar ettiniz," dedi Matthias. Tek bir düğmeye basarak videoyu çalıştırdı. Genç bir adam kuytu bir sokağa girdi. Bir eli cebindeydi, diğerinde bir oyuncak tutuyor, gür saçları rüzgârda savruluyordu. Rahat bir tavrı, serseri bir havası vardı. Yalnızca saniyeler sonra karşısına çıkan iki adamla önü kesildi. Hiçbir şey konuşulmadı, hiçbir ses işitilmedi. Kendini savunmasına dahi izin verilmeden bir silah doğrultuldu ve adam silahın hedefindeydi.

O adam Hazar'dı. Saçlarından, duruşundan, yürüyüşünden, elini cebine sokuşundan bile tanırdım onu.

Her şey bir anda, bir kalp atışından ya da bir kelebeğin kanat çırpışından daha kısa sürede oldu. Karşımda gördüğüm ekranda ansızın bir silah patladı. Yalnızca saliseler geçmişti ki Hazar'ın bedeni şiddetle sarsıldı, elindeki peluş oyuncak yeri boyladı. Aynı anda görüntü kapandı, tepemdeki gökte bir şimşek çaktı, yüzüme küçük yağmur damlaları düşmeye başladı. Gözlerime kandan ve gözyaşından puslu bir perde indi. Nefesim kesildi, tüm bedenim şokla kasıldı. Gözlerimden akan birkaç damla gözyaşı yağmur damlalarına karışıp giderken sanki zaman da akmayı bırakmıştı.

Matthias, "Tekrar başınız sağ olsun, Hazel Hanım! Bu, Tekin'in bana yaptığına karşılık küçük bir bedeldi. Bunun için beni değil, onu suçlayabilirsiniz," dediği anda dudaklarımdan engel olamadığım acı dolu bir haykırış fırladı, silahı sımsıkı tutan avuçlarımsa alev aldı. Saniyeler, belki de saliseler içinde her bir mantıklı düşünce terk etmişti zihnimi. Mahvolacak planlar, başıma neler geleceği, buradan sağ çıkıp çıkamayacağım bile artık dünya üzerindeki ufacık bir toz zerreciği kadar önemsiz detaylardı. Parmağım hızla

tetiğe bastığında benim için önem taşıyan tek şey Hazar'dı. Eğer kardeşim yoksa başka hiçbir şeyin anlamı da kalmazdı.

"Hazel! Hayır!" diye kükredi Tekin bana doğru vurulmaya dahi aldırmadan tüm hızıyla koşmaya başlarken. Yaptığım hareket yüzünden az önce üzerimde dolanan kırmızı noktaların birer kurşuna dönüşeceğinin o da farkındaydı. Zaten dakikalardır herkesin elini kolunu da bu bağlamıştı.

Tetiği çeker çekmez kurşun ağır çekimde Fransız'ın bedenine saplandı. Adamın dudaklarından acı dolu bir ses çıktı ama hiçbir acı benim şu an çektiğimle kıyaslanamazdı. Kan ağır ağır beyaz gömleğine yayılıp kırmızı bir göl oluşturdu. Etrafımızı bağırışlar sardı. Aynı saliselerde Fransız'ın dört adamı da henüz üzerime çevrili silahları ateşleyemeden Kıvılcım önüme atıldı, beni yere devirdi ve üzerime kapandı. Yere düşmemin etkisiyle, yalnızca saniyeler önce göğsümü kaplayan kırmızı lazerler mecburen arkamdaki duvarı hedef aldı. Aynı anda duvar bir kurşun yağmuruna tutulmuştu.

Kıvılcım'ın üzerime kapanmasıyla aynı saniyelerde nereden geldiğini bilmediğim dört el silah sesi duyuldu ve bulanık gözlerimin ardından baktığımda Matthias'ın dört koruması da vurulmuştu. Her şey o kadar hızlı gerçekleşmişti ki korumalar vurulur vurulmaz, Yaman yere düşen Matthias'ın yanında diz çöktü. Avuçlarımda yalnızca benim görebildiğim kan izleri vardı yine. Ölmüş müydü?

Tüm bedenim engel olamadığım bir titremeyle sarsılırken dudaklarımdan tek bir sözcük çıktı. "Hazar..." diye fısıldadım peş peşe ama kimse beni duymuyordu. Etrafımızı bir kalkan gibi çevreleyen adamlardan bazıları telefonlarına sarılmıştı, birileriyle konuşuyorlar, emirler yağdırıyorlardı. Birisi uçak diyordu, diğeri tekne... Kimse Hazar'ın durumunu merak etmiyor, sormuyor, araştırmıyordu. Cesur'un kullandığı helikopter geniş araziye inmek üzereydi, gece sanki az soğukmuş gibi bir de helikopterin pervaneleri delicesine bir rüzgâr oluşturuyordu.

O anda sanki tüm öfkem ve hayal kırıklığım birleşerek içimdeki vahşetin demirden zincirlerini kopardı. "Hazar!" diye çığlık attım apansız. Ben dizlerimin üzerindeyken yanıma yaklaşmak üzere olan Tekin'in adımları durdu. Sesimdeki acıyı, çaresizliği duymuştu. Peki gözlerimdeki hayal kırıklığını görmüyor muydu?

Ama hayır! Tekin hem görebiliyor hem de duyabiliyordu. Gözlerime bakışından anlayabiliyordum bunu. Ne görmüştü orada? Acıyı mı, pamuk ipliğine bağlı bir güvenin kopmak üzere oluşunu mu yoksa hayal kırıklığını mı? Ne gördüğü umurumda bile değildi, her şey başlamadan bitmişti ama bana kardeşimi bulmak zorundaydı.

Yaman, ne yapacağını bilemeyen birinin çaresizliğiyle "Nabzı çok düşük!" diye bağırdığında yere temas eden dizlerim beni daha fazla taşıyamadı. Elimdeki silah avuçlarımla aynı anda yere yapıştı, parmaklarım yerdeki çamurun içine saplandı. Göğsümün orta yerinden yükselen hıçkırıklar dudaklarımın ardında daha fazla kilitli kalamadı.

Her şey benim suçumdu. Sırf Hazar duymasın, başına bir şey gelmesin diye kendi başıma girdiğim bu bataklık sonum olmuştu. Belki de insan ne yaparsa yapsın kaderden kaçamıyordu. Bir karanlıktan kurtulmak umuduyla bir diğerine atladığında, korumak için canını ortaya koyduğun şey yine birilerinin hedefine oturuyordu. Bu kez de Tekin'in düşmanları bizi hedefine almıştı. O galeride, bana Hazar'ı da koruyacağım diye söz vermesinin hiç önemi yok muydu? Tutamamıştı sözünü, oysa tanıştığımız ilk günden beri canı pahasına sözünü yerine getireceğini söylüyordu. Tekin'in bana iyice yaklaştığını, ellerinin bana uzandığını gördüğüm anda hızla geri çekildim ve dudaklarımdan hınçla tek bir cümle döküldü. "Sakın yaklaşma bana!"

Yerdeki çamura aldırmadan yanımda diz çöktü. Beni kollarına çektiğinde yüzüm göğsüne yapıştı. Kokusunun daha saatler önce hissettiğim aşkı ve güveni bana geri vermesini diledim ama bu kez işe yaramıyordu.

"Senin yüzünden!" diye bağırdım yumruğumu göğsüne indirirken. "Sana güvendiğim için benim yüzümden!" diye haykırdım kalbim acıyla sıkışırken.

Gözyaşlarıyla kaplanan gözlerimin arkasından Cihan'ın bize doğru koştuğunu görsem de umursamadım. Tekin'i kendimden itmeye çalıştım, olmadı. Yağmur üzerimize tüm yükünü boşaltırken "Bırak!" dedim, bırakmadı. "Nefret ediyorum senden!" dedim, milim kıpırdamadı. Bir şeyler söylüyordu bana ama duyamıyordum onu, kulaklarım sanki her şeye sağırdı. Omuzlarım hıçkırıklarımla sarsılırken gözlerimin önünde Hazar'ın videodaki sarsılan vücudunun o son görüntüsü, kulaklarımda ise yalnızca ***Seni üzen, canını yakan karşısında beni bulur,*** diyen küçük Hazar'ın sesi vardı.

Devam edecek...

TEKİN BOZBORAN

16 Ekim 2020, Arhavi / Artvin
Saat 16.48

Kararmaya yüz tutan gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı. Hava, denizden epey yüksekte olmamızın etkisiyle iyiden iyiye soğumuş, toprağa kadar ulaşan puslu bir sis çökmüştü. Etrafı yemyeşil ağaçlarla çevrili geniş arazinin ortasındaki köy evinin bacasından dumanlar tütüyor, dışarıdaki ayaza tezat bir sıcaklığın içeride var olduğunun haberini veriyordu. Evin kapısında asılı, üzerinde *"K'arta k'vinçi obğe muşişa mulun,"*[2] yazan küçük ahşap tabela çarpıyordu gözüme. Üzerindeki yazının yazıldığı anı hatırlamanın üzerimdeki etkisiydi belki bu ama o anda daha önce de birçok defa duyduğum sözleri tekrar tekrar işitmek tahammül sınırlarımı zorluyordu. Bu sözlerin sahibinin karşımdaki yaşlı adam olması ise durumu benim için daha da katlanılmaz kılıyordu.

"Yol yakınken vazgeç!" derken acaba geri dönüşün mümkün olmadığının farkında değil miydi? Çünkü o dönemeç çok gerilerde kalmıştı ve artık sona, başlangıç noktasından daha yakındım. Vazgeçirmek için her yolu denemişti aslında. Ama ısrarının beni hedefimden alıkoyamayacağını bir türlü anlayamıyordu.

"Ne yakını, *papu*?" diye sordum tahammülsüz bir tonda. "Asıl yakın olan zafer! Farkında değil misin?"

"Zafer..." dedi tükürür gibi. "Sen zafer değil, intikam istiyorsun."

"Ne önemi var? Sen de bunu istemiyor musun?"

"Hayır. İntikam almak ne Yusuf'umu ne de Gülru'yu geri getirecek. Üstelik... Annen de seni bunun içinde görmeyi istemezdi." Sesi de bakışları da ansızın değişti. Az önce kızgınlıkla bakan gözleri, bu kez endişeliydi. "Onlardan bana kalan tek şeysin, onların emanetisin. Benim tek istediğim senin sağ olman," diye devam etti. "Bu bir savaş, oğlum. Ve bu savaşta seni de kaybedersem..."

"Merak etme," dedim kestirip atarak. "Senin de dediğin gibi bu bir savaş, *papu*. Ve bu savaşta sadece zayıflara ölüm var."

[2] Lazcada *"Her kuş, yuvasına döner,"* anlamına gelir.

"Ve sen güçlüsün, öyle mi?" diye sordu bu kez. Kaşları çatıldı, sabrının son noktasına yaklaştığı ortadaydı. *Ne tesadüf!* Benim de pek sabrım kalmamıştı. Herhâlde yanındaki sadık dostu köpeği de bizimle aynı hisleri besliyordu ki durduğu yerde sabırsızca kıpırdanmaya başlamıştı.

"Bundan şüphen mi var?" dedim bıkkın bir tavırla.

Alay eder gibi güldü. Her şeyi çok bildiğini sanıyor ama zamanın değiştiğini, şartların artık farklı olduğunu bir türlü kabullenemiyordu. "Güçlü adama tek bir zaaf yeter, oğlum," dedi bilge bir tavırla. Derin bir nefes aldı. Bembeyaz saçları Arhavi'nin fırtına habercisi rüzgârında dalgalanıyordu. "Tek bir zaaf. Bir bakmışsın, dizlerinin üzerindesin."

Gözlerimin önünde ansızın tek bir silüet belirdi. Aslında birçok hâli aklımdaydı. *Onu* ilk gördüğüm an sahnede şarkı söylerken, ders çalışırken, gülerken, dans ederken... Ama son görüşüm vardı ki sanki gözlerimin önünde mıh gibi çakılı kalmıştı. Sırılsıklam saçlar... Solgun bir yüz... Titreyen bir beden... Işıltısını yitirmesine rağmen, Karadeniz gibi derinlerinde ne olduğu anlaşılmayan, hırçın, pus mavisi bakışlar... Zihnimin beni çok yanlış yerlere götürdüğünü fark ettiğim an silkelendim. Şimdi *onu* düşünemez, dikkatimi dağıtamazdım. Bugün önemli bir gündü, üstelik *onunla* ilgili planlarımı da çoktan yapmıştım, fazla beklemeyecektim. *Sabır, Tekin...* diye geçirdim içimden. Sahip olduğum bir erdem değildi sabır. Ama el mahkûm, belirlediğim zamana sadık kalacaktım.

"Zaaflar..." dedim yeniden *papu*nun az önceki sözlerine dikkatimi vererek. "İnsan zaafını da bir güç hâline getirirse, *papu*... Önünde kimse durabilir mi sence?"

"Baban da öyle diyordu," diyerek tüm geçmişi, kapkara bir çarşaf gibi önümüze serdi. "O zavallı kızcağız, az yalvarmadı babana. Sonrasında yaşananları sen de en az benim kadar iyi biliyorsun."

Biliyordum. Ama şimdi bunları konuşmaya niyetim yoktu. "Sen hep demez misin? *Guronis Ellak nuşvels!*[73]"

Lafı değiştirmemden de onu kendi sözleriyle vurmamdan da hoşlanmamıştı tabii. "Ortalığı birbirine kat diye mi öğrettim bunları ben sana?"

"Ee *zifozi* demeseydin bana o zaman! Tozu dumana katacağım bana taktığın isimden belli değil miydi?"

"Bok yemişim! *Zifozi*ymiş!" Çatık kaşlarının altındaki kapkara bakışları üzerimdeyken söylenmeyi sürdürdü. "*Nanan*[74] haklıymış. *Nandidin*[75] de öyle söylerdi. *Daçxuri*ymişsin sen. Her yeri ateşe vereceksin," deyip yeniden bilge bir tavır takındı. "Ama dikkat et, *daçxuri*. İnsan ateş olunca eninde

[73] Lazcada *'Allah, cesura yardım eder.'* anlamına gelir.

[74] **Nana;** Lazcada *'anne'* anlamına gelir.

[75] **Nandidi;** Lazcada *'büyükanne'* anlamına gelir.

sonunda en kıymet verdiklerini yakmaya, sonra da sonsuza kadar sönmeye mahkûmdur. Çünkü en kıymetlini yaktığında artık yanmanın bir önemi yoktur, sönsen de olur."

"Yalnızca yok etmek istediklerimi yakarım, *papu*. Sen dert etme," dedim sözlerinden hoşlanmadığımı belli ederek. *Papu*nun dudaklarından çıkanlar daima bir kehanet gibi olurdu. Fakat ben yolumu çizmiştim, istediğim her şey biraz ötemde beni bekliyordu. *O hariç ama...* diye fısıldadı iç sesim. *Şimdilik...* diye yanıtladım onu. Saatime baktım, vakit geçiyordu. Daha fazla *papu*yla tartışacak zamanım yoktu. Üstelik ondan icazet almaya da gelmemiştim. Sadece bundan sonra olacakları kabullense iyi olurdu. "Gitmem lazım artık, işlerim var," dedim içime hoşnutsuzluğumu bastırmaya yeterli olmayan bir nefes çekerken. "Lütfen bugün beni daha fazla zorlama!"

"Yok canım!" diye diklendi ben öyle deyince. "Sen kim, zorlanmak kim?"

Bıkkınca soluklandım. K'ler ç gibi çıkmaya başlamıştı, şivesi kayıyordu, tamamen Lazcaya dönmesi yakındı. Bunun bir adım sonrası birbirimize bağıra çağıra söylenmek hatta daha da ileri gidip eski defterleri tamamen açmaktı. Bana göre hava hoştu, etkilendiğimi söyleyemezdim. Ama eski defterler her açıldığında canı yanan o oluyordu. Belki de ona karşı bu kadar anlayışlı olmaya çalışmamın altında da bu sebep yatıyordu.

"Biraz daha geç kalırsam," dedim onu daha çok sinirlendirmek ister gibi. "Musti'nin ömrünü uzatacaksın, *papu*. Elini öpmeye gelecek bunun için."

"O deyyus benim topraklarımda olmayı hak etmiyor!" diye bağırdı. Tasmasını sıkıca tuttuğu Zerdava[76], sanki ondan emir almışçasına havlamaya başladı. Bana doğru bir hamle yapar gibi olunca gözlerimi devirdim. Bir av köpeği olan bu hayvan yalnızca tasmasını tutan bu yaşlı, inatçı, dediğim dedik adama, Galip Bozboran'a sadıktı. Ondan başka kimseden hoşlanmadığı da aşikârdı. Oysa bilmiyordu ki bu adam ona bir isim vermeye bile tenezzül etmemişti, cinsinin adıyla hitap ediyordu.

"Uzak tut şu isimsiz köpeğini. Kudurdu yine!" dedim hafifçe gülerek.

"Kuduran sensin, sen!" diye azarladı. Ardından, "İsimsiz değil o!" diye düzeltti beni. "Sen kabul edemesen de adı Zerdava."

"Bu kadar yormasaydın kendini, *papu*," dedim az önceki sinirim uçup giderken. "Bu kadar yoğun bir beyin fırtınası yapmasaydın bir isim için." Diğer elinde tuttuğu bastonunu bana doğru savurdu ama neyse ki bir hamlede bertaraf etmeyi başardım. "Hadi işim var, işim!" diye seslendim ondan uzaklaşıp adamlara doğru yürürken. Bu arada onların da güldüğü gözümden kaçmadı.

[76] **Zerdava:** Türkiye'nin Doğu Karadeniz Bölgesi'ne özgü bir av köpeğidir.

Cihan birkaç el hareketiyle arabaları hizaya sokarken beni bekleyen araca doğru ilerledim. "Sabah kahvaltıya gel!" dedi *papu* biraz ilerideki serendere[77] doğru yürürken.

Tam arabaya binmeden önce arkama döndüm. "E hani eli kanlıları kabul etmeyecektin artık evine?" dedim daha bir saat önce bana söylediklerini ona hatırlatarak.

Serendere yaklaşmışken bana baktı. "Eli kanlılardan biri oğlumdu, diğeri de torunum. Başka şansım mı var sanki? Benim de bu dünyadaki çilem buymuş."

"Eyvallah!" deyip onu selamladıktan hemen sonra arabanın kapısına yaklaştım.

O sırada *papu*nun, "*Nayla*ya[78] gidiyoruz, Zerdava!" diye köpeğine emir verdiğini duydum.

Arabaya binip arka koltuğa geçtiğimde Savaş da karşımda yerini almıştı. Cesur Batum'daydı, bir sonraki hamlem için hazırlık yapıyordu. Bu gece Musti'nin Çeçenler aracılığıyla geçirmeye çalıştığı silahların sevkiyatına engel olacaktı. Yaman ve Kıvılcım ise yine bu geceye ait bambaşka bir operasyonla uğraşmak üzere çoktan Bulgaristan'a varmışlardı. Arhavi'deki operasyondan ise Savaş sorumluydu, yalnızca saatler sonra gerçekleşecek Musti'nin infazını birlikte planlamıştık.

"Her şey hazır mı?" diye sordum Cihan arabayı çalıştırıp köy yolunda ilerlediği sırada.

"Hazır," dedi Savaş. "Otelde bekliyorlar. Otel açılışı için... Musti sanki sabahı görebilecekmiş gibi bir de orkestra, şarkıcı falan çağırmış."

"Sadece o kadar mı?" dedim gülerek.

"O kadarla kalır mı sence?" diye ağzının içinde homurdandı. "Patronundan almış yine akılları. Eskort da ayarlamış tabii," dedi Konsey'in fuhuştan sorumlu üyesi Mladenov'u kastederek. "Aklınca senin tüm yakın adamlarına birini gönderip ağızlarından laf alacak."

"Benim adamlarımı kendininkilerle karıştırmasına güleyim mi, sinirleneyim mi, inan bilmiyorum. Böyle ucuz numaralarla bizden bir şey alamayacağını hâlâ öğrenemedi," dedim telefonuma gelen mesajları kontrol ederken. Ankara'daki adamlarımdan gelen birkaç raporlamayı okuduktan sonra dikkatimi yeniden Savaş'a verdim.

[77] **Serender;** Doğu Karadeniz'in kırsal yörelerinde görülen bir tür mimari yapıdır. Dört direk üzerine oturtulmuş bir tür odadır, evin dışında bulunur ve bu ahşap yapı genellikle yiyeceklerin saklanmasını, yabani hayvanlardan korunmasını sağlar.

[78] **Nayla;** Serenderin Lazcasıdır.

"Biz yine de senin dediğin gibi davranacağız tüm gece," dedi Savaş. "Kimi gönderiyorsa göndersin, izin verin diye emrettim çocuklara. Senin için gönderilen hariç elbette!"

"Yasin'e söyledin mi bunu?"

"Evet. Senin odana göndereceği kadını asla içeri sokmayacak. Umarım becerebilir."

Yasin adamlarımın arasında en çömeziydi. Bu yüzden de henüz kendini ispatlama aşamasındaydı. Son birkaç aydır kendisine verilen küçük görevleri yerine getirmeye çalışıyordu. İsteği asıl kadroda yer almaktı. "O kadarını da yapar herhâlde," dedim tahammülsüzce. Yenilikleri sevmiyordum. Var olan adamlarımla devam etmeyi tercih ederdim. Fakat *ekip* çok dikkat çekiyordu. Fazla iri, fazla güçlü göründüklerinden özel eğitimli oldukları bir bakışta anlaşılıyordu. Bu sebeple de onları bir süre geri plana çekmek zorunda kalmıştık. Onlarsız çalışmaya ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum ama içimde bu durumun çok uzun sürmeyeceğine dair güçlü bir his vardı.

Savaş rahat bir nefes alarak arkasına yaslandı. "Şu embesilden sonunda kurtulacağımıza seviniyorum," diye devam etti Musti'yi kastederek. "Çapına da bakmıyor, sikik! Sen kim, Çeçenlere silah taşıtmak kim, amına koyayım?"

"Heves etmiş işte. Patronu ne dese onu yapıyor. Öl dese ölür," dedim alayla. "Neyse ki öyle bir emre gerek kalmadan aynı gece ölecekler."

"Mladenov cephesinde de her şey hazır. Gece yarısı tüm haberleşme ağı kapatılacak. Malum, kızlardan biriyle eğlenceli bir gece geçirmeyi planlıyor. Adamlarına her zamanki gibi rahatsız edilmemek üzere emir verileceği için öldüğü ancak yarın akşama doğru duyulur," dedi Savaş. Her planı ilmek ilmek işlemiştik, aksilik çıkması çok düşük bir ihtimaldi. "Başta bizden şüphelenmezler ama tahmin yürütmeleri çok sürmez."

"Önemi yok," dedim rahat bir tavırla. "Ben de duyulmasını, benim yaptırdığımın bilinmesini istiyorum zaten." Savaş'ın kapkara gözlerinin tam içine baktım. "Konsey, Mladenov'un eskortları sayesinde üyelerinden ve adamlarından kopardığı kozlardan rahatsız. Tabii iş alanından da... Ölümü hepsinin yararına olacak."

"Kıvılcım'ın yaptığını öğrenmesinler de!" dedi Mladenov'un infazını Kıvılcım'ın gerçekleştireceğini hatırlatarak.

"Öğrenmemeleri için önlemimizi aldık," dedim. "Yaman orada. Yanlarında da bir ordu var." Güldüm. "Zaten... Onca kadının hayatını siken o şerefsizin, bir kadın tarafından infaz edildiği kimsenin aklının ucundan bile geçmeyecektir."

Kıvılcım, Mladenov'un infazını kendisinin gerçekleştirmek istediğini söylediğinde başta itiraz etmek istemiştim. Fakat sebeplerini anlamak zor

değildi. Kadınsal bir istekti bu. Mladenov'un yaptığı işten de onca kadının hayatını mahvetmesinden de nefret ediyordu. Henüz eğitiminin başlarındaydı, *bal tuzağı* kurarak bir hedefi indirmekse bu işte yıllarını devirmiş biri için bile zor sayılırdı. Ama Yaman'ın da yanında olacağına güvenerek benden izin koparmayı başarmıştı. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Kıvılcım hırslı, becerikli ve her şeyden öte sadık bir kızdı.

"Temizliği yapmak için Oflaz ve ekibi bekliyorlar. Geride iz kalmayacak," diye olacakların bilgisini vermeyi sürdürdü Savaş.

"Güzel," dedim kendimden emin bir tonda. "Planlar tıkır tıkır işleyecek gibi görünüyor."

O andan sonrası Konsey'le ilgili detayları konuşmakla geçip gitti. Fransız'la ilgili planlara daldığımız sırada ise araç otele gitmeden önce yemek yiyeceğimiz mekânın önünde durdu. Otele gitmemize henüz saatler vardı, üstelik içimdeki bu garip beklentinin nedeni de Musti'nin infaz planı olamazdı. Yemeğe oturur oturmaz Savaş'la sohbet beni içine almıştı fakat tam göğsümün ortasında kaynağını bilmediğim, küçük bir alev tutuşmuştu.

Saat 22.16

"Biraz daha o bacağını sallarsan..." dedim dişlerimin arasından. Yasin'in paniğine tahammülüm kalmamıştı.

"Ne yapayım, abi? Stresliyim," dedi Yasin. "Bir terslik çıkacak diye ödüm kopuyor valla!"

Bıkkın bir tavırla, "Hiçbir terslik çıkmayacak," deyip Cihan'a döndüm. "Oflaz'dan haber var mı?"

"En son konuştuğunuz gibi, abi," diye yanıtladı Cihan. "Bir daha aramadı."

Cesur'un ekibindeki adamların kurduğu düzeneğe baktım. Otelin tüm kameralarından akan görüntüler gözlerimizin önündeydi, Musti'nin süitindeki adamlarım ise ustaca gizlenmişlerdi. Henüz kendisi teşrif etmemişti gerçi, aşağıda organize ettiği eğlenceye kaptırmıştı kendini. Elbette ki bu tavrı sahteydi. Gürcistan'dan getirdiği kızları ayarlamıştı, birazdan her birini hem adamlarıma hem de benim odama gönderecekti.

"Hareket başladı," dedi kameraların başındaki adamlarımdan biri. "Kızları topluyorlar."

"Abi," diye mırıldandı Cihan. "Biz kızı geri gönderince Musti'nin odasına gideceğinden emin miyiz?"

"Rapor isteyecektir. Tembihlemişlerdir," dedim tereddütsüz. "Odadakilere söyle, kızların kılına zarar gelmeyecek."

Cihan başını eğdi. "Emredersin, abi. Söylemiştik ama yine hatırlatırım."

Telefonum çalınca yanlarından uzaklaşarak süitin içindeki odaya girdim. "Evet?" diye yanıtladım Savaş'ın aramasını. Fakat bunun bir konferans araması olduğunu o an Yaman'ın sesini duyunca fark ettim.

"Mladenov sizlere ömür," dedi Yaman bir çırpıda.

Zafer duygusuyla camın önüne yürürken güldüm. "Allah taksiratını affetsin," dedim alayla.

"Sanmam," diye yanıtladı Kıvılcım.

Onun sesini duyar duymaz bir abi içgüdüsüyle konuşmamı engelleyemedim. "İyi misin?" diye sordum hafif bir endişeyle. Bu ilk göreviydi. Üstelik zordu, şimdiye dek hiç kimsenin nefesini kesmemişti.

"Çok iyiyim," diye yanıtladı hiç düşünmeden. "Teşekkür ederim, Tekin abi. Bunu benim yapmama izin verdiğin için..."

"Becerebileceğinden şüphem yoktu," diye yanıtladım onu.

"Senin şüphen yoktu da olan bana oldu," dedi Yaman. Sesine kızgın bir ton hâkimdi. Aynı yetimhanede büyüdüğü, Cesur'la sürekli koruyup kolladıkları Kıvılcım'ın bu işlere bulaşmasından pek de memnun değildi. "Diken üzerindeydim bütün görev boyunca. Kıvılcım'ı yeniden masabaşına çekmek en iyisi."

İkisinin kavga etme olasılığının hızlıca önüne geçtim. Şimdi bunu hiç çekemezdim. "Bir şey olmaz. Diken üzerinde kalmak diri tutar. Kıvılcım bundan sonra görevlerde daha aktif olacak." Kıvılcım'ın neşeli gülüşüne ve Yaman'ın homurdanışına aldırmadan teyit etmek için sordum. "Ne durumdasınız şimdi?"

"Her şey tamam," dedi Yaman. "Oflaz'ın ekibi ortalığı temizliyor şimdi. Biz yola çıktık bile. Birkaç saate Ankara'da oluruz. Ama gelmemizi istiyorsan Arhavi'ye de gelebiliriz."

"Gerek yok. Ankara'ya geçin. Dinlenin biraz. Buradaki mevzu hallolunca biz de hemen yola çıkacağız zaten."

"Ben geleyim mi?" diye soran Savaş'tı bu kez. "*Papu*nun evi kontrol altında. Seyit burada. İstersen otele gelebilirim. Bir sorun yok, değil mi?"

"Hayır," dedim düşünmeden. "Sorun yok. Birkaç saate hallolur her şey. Gelmene gerek yok."

"İş bitince haber verirsin," dedi Savaş.

"Evet, abi," diye katıldı Kıvılcım. "Haber ver de eve geçince bir helva kavurayım."

"Sen şimdiden denemelere başla. Ben gelene kadar ancak tutturursun," diye Kıvılcım'la dalga geçerken içeriden gelen gürültüleri duydum. "Bir şey oldu içeride," dedim kaşlarım çatılırken. "Kapatıyorum."

Aramayı sonlandırır sonlandırmaz telefon elimde içeri, süitin salonuna girdim. Adamlarımın hepsi ayaklanmış, silahlarını çekmişlerdi. İçeri Musti'nin adamlarından biri giremeyeceğine göre birbirleriyle mi kavga ediyorlardı? "Ne oluyor?" diye sordum sesimi yükselterek. "İndirin şunları!"

"Mustafa eskort yollamış, abi! Onu göndermeye çalışıyorduk ama daldı içeri. Tutamadık," dedi Yasin öfkeyle. Tek görevi benim için gelecek kızı geri göndermekti ama çuvallamıştı, öfkesi bu yüzdendi.

Bıkkın bir tavırla cevap verecekken odanın içinde ince bir ses yükseldi. "Ağzını topla! Ben eskort falan değilim!" diye bağırdı sesin sahibi ve kendisine silah doğrultmuş adamları iterek tam karşıma dikildi.

Her şey birdenbire oldu. Hırçın, pus mavisi gözler... Ve zaman ansızın durdu. Gözlerini ilk gördüğümde bozkıra deniz geldiğini düşünmüştüm. Şimdi gördüğüm neydi peki? Karadeniz, fırtınasıyla yükselen dalgalarını yüzüme mi çarpıyordu? Ya da belki de... Hayaldi bu. Takıntım ve arzum öyle bir boyuta ulaşmıştı ki aklım bana oyun oynuyor, deliliğin sınırlarında gezinmeme neden oluyordu.

Onun saçları siyah bir ipeği andırıyordu. Gözler aynıydı fakat belki de insanlar çift yaratılıyordu. *Hayır!* İmkansızdı. Renkler benzerdi, evet ama o gece gördüğüm hırçın ifadenin aynısı yine tam karşımdaydı. Üstelik... Parmak uçlarının kollarımdaki dokunuşu hâlâ tenimi yakacak kadar canlıyken, karşımdakinin gerçekten de adamlarımın bana daha saatler önce *evde* diye rapor ettiği Hazel olduğunu inkâr etmem olanaksızdı.

Yüzüne sabitlediğim bakışlarım usul usul saçlarında dolandı. Fakat anladığım şeyle kaşlarım iyice çatıldı. Saçında peruk vardı. Neden böyle saklanmıştı? Gözlerim kıyafetine indiğindeyse çenem kasıldı. Elbisesi... Kısacıktı. Onu karşımda görür görmez hissettiğim şaşkınlığı saklamakta ustaydım belki ama bu yakıcı kıskançlık, onu herkesten gizleme isteği beni yine hazırlıksız yakaladı.

"Tekin Bozboran sen misin?" diyerek sessizliği bozdu, beni düşüncelerimden çekip çıkardı ve cevap vermemi beklemeden bana doğru bir adım attı. Bana yaklaşınca adamlarım ellerindeki silahları ona hatırlatmak ister gibi hafifçe kıpırdattılar. Ve bu, hepsine öfkeyle bakmama neden oldu. Bunun bedelini ödeyeceklerdi elbette, kimse onu bir namlunun ucuna koyamazdı. "Ben Hazel Poyrazoğlu. Hazar'ın kardeşiyim. Ona olan borcunu tahsil etmek için geldim," dedi silahlara karşı zerre korku belirtisi göstermeden, dimdik bir duruşla. "Seninle hemen konuşmam gerek. Çok önemli."

O an neden o otelde olduğum gerçeği kafama ansızın dank etti. Musti'nin infazını gerçekleştirecek adamlarım başka bir süitteydi. Musti'nin o süite çıkması çok sürmezdi. Başım istemsizce sağa, kamera görüntülerini içeren monitörlere çevrildi. Ve orada gördüklerimle bakışlarım monitörün

başındaki adamımla birleşti. Cesur'un bilişim ekibindeki Melih söylemek istediğim şeyi anlamış, başını hafifçe eğmişti. Bu, *Operasyonu durdur ve adamları süitten kimseye fark ettirmeden çıkar,* demekti.

Ekrana bu kez Musti'nin en yakın adamları yansıyınca kaşlarım çatıldı. Asansörün önündeydiler. Asansörün kapısı açıldı ve üçü birlikte bindiler. "Çıkın dışarı!" diye emrettim diğer adamlara. Musti'nin adamlarının henüz bizimkiler çıkmadan süite girmelerini göze alamazdım. Operasyonu iptal etmemiz gerekirse diye bir cümle belirlemiştik günler önce. "İstirahat iptal. Tüm süitleri boşaltın," dediğim anda Cihan'ın duruşu bu yüzden kaskatı kesildi.

Aynı anda gökte çakan şimşeğin parıltılı ışığı odaya doldu. Yalnızca saniyeler sonra ise dışarıda bir fırtınanın başladığını belli eden gök gürültüsü duyuldu. Bakışlarım Hazel'in Karadeniz'i andıran gözlerindeyken anlamıştım ki kul plan yaparken kader sahiden de gülüyordu. Uzun zamandır karşısına çıkmayı planladığım, aklımdan bir türlü çıkaramadığım kadın benim şehrimdeydi ve yalnızca bir nefes uzağımda duruyordu.

Cihan, Hazel fark etmeden başını onaylarcasına eğip "Ben kapıdayım, abi," dedi ve diğer adamlara tek bir işaret yaparak kapıya yöneldi. Adamlar odadan çıktığında dahi bakışlarımı Hazel'in üzerinden çekmedim. Burada olması beni şaşırtsa da hâlimden memnundum ama başındaki peruk için aynısını söyleyemezdim. Üstelik otelin içinde bu şekilde dolaştığını, birilerinin onu görmüş olabileceğini düşündükçe öfkemi de dizginleyemez hâle gelmiştim. Bakışlarımın onun huzursuzca kıpırdanmasına neden olduğunu fark etsem de düzeltme zahmetine girmeden, "Nasıl gelebildin sen buraya?" diye sordum.

"Uçakla," diye yanıtladı beni.

Tek kaşımı kaldırdım. "Uçakla?" diye tekrarladım. "Sence ben onu mu soruyorum, Hazel?" Dişlerimi hafifçe sıktım. "Bu otelden bahsediyorum. Nasıl haberin oldu burada olduğumdan?"

"Var benim de kendimce bağlantılarım," dedi rahat bir tonda. Başka zaman olsa bu tavrı beni güldürürdü. Fakat o anda Musti'nin hâlâ otelde olduğu gerçeği başka bir şeye odaklanmamı zorlaştırıyordu.

"Hazar ne anlattı sana? O mu gönderdi seni buraya?" dedim bu kez. Hazar'la tanıştığımızı belli ki biliyordu. Peki olanların ne kadarından haberi vardı?

"Hayır. Onun burada olduğumdan haberi yok."

"Ha bir de habersiz!" dedim öfkemi perdeleyen bir şaşkınlıkla. Buraya kadar tek başına mı gelmişti? Peşinde korumaları yok muydu? Onları nasıl atlatabilmişti? Hadi kendininkileri atlatmıştı da benimkilerden bihaberken onları ayakta uyutmayı nasıl başarmıştı? Daha saatler önce konuştuğum adamım Hazel'in evde olduğundan nasıl da emindi! Bunun cezasını elbette çekeceklerdi. "Madem ismimi cismimi öğrendin, buraya kadar geleceğine aramayı deneseydin keşke."

"İsmini öğrendim, cismini değil." Anlamadığımı görünce açıklamaya girişti. "Yani maşallah, kendini sır gibi saklamışsın. İnternette tek bir fotoğrafını bile bulamadım."

"Beni *google*'layacağını bilsem birkaç poz ayarlardım, Hazel," dedim gergin bir alayla. Gerçi düşününce... Sahiden de yapabilirdim bunu. Eğer beni aradığını bilseydim buraya kadar gelmesine izin vermez, bizzat karşısına çıkardım.

"Keyfimizden *google*'lamadık herhâlde," diye yanıtladı. "Şirketin üzerinden ulaşmaya çalıştım sana günlerce. Ama başarılı olamadım. Başka çarem kalmamıştı, ne yapsaydım?"

İş yaptığımız sektör dolayısıyla Amerika'daki ofise telefonla ulaşabilmesi imkânsızdı. Ben yanıt veremeden telefonuma bir mesaj geldi ve dikkatimi Hazel'den kopardı. Gerçekleşmesini istemediğim o olayın haberi şimdi ekranımdaydı.

Cihan mesaj atmıştı. *"Adamları içeri girmedi ama Musti süite çıkacak gibi, abi. Bizimkileri süitten hâlâ çıkaramadık. Musti'nin adamlarının bir kısmı kapıda. Otelden çıkmanız gerek,"* diyordu.

Öfke ama biraz da endişe beni ele geçirirken "Gidiyoruz buradan," dedim Hazel'e.

"Neden?" diye sordu.

"Bu otel konuşmak için uygun değil," dedim ifadesiz bir tonda.

"Nereye gideceğiz?" Ben çoktan kapıya ulaşsam da Hazel konuşmaya devam ediyordu. "Bak, benim kaybedecek zamanım yok. Çok vakit alacaksa burada konuşmayı tercih ederim."

Elim kapı kolunda öylece durdu, boynumu hafifçe oynattım ve başımı çevirip ona baktım. Dudaklarım tehlikeli bir gülüşle kıvrılırken bakışlarım tepeden tırnağa üzerinde gezindi. Gözleri benimkilerde bir şeyler arıyordu ama birazdan otelde bir çatışma başlayabileceği gerçeğinden bihaberdi. "Nasıl bir durumun içine girdiğinin farkında değilsin, değil mi?" diye sordum. Ses tonumun azarlayıcı çıkmasını engelleyememiştim. Elimi sakallarıma götürdüm, nefesimi öfkemi dışarı boşaltmak ister gibi üfledim. Onu buradan çıkarmam, güvenli bir yere götürmem lazımdı; başına bir şey gelmesine izin veremezdim.

Bakışlarından birbiri ardına çözemediğim kadar çok duygu geçti ve en sonunda duruşunu iyice dikleştirdi. Çenesini havaya dikerek, "Vazgeçtim," dedi. "Kusura bakma, sorun çıkardım sana da. Amacım rahatsızlık vermek değildi." Kapıya doğru yürüdü ama yüzüme bakmıyordu. "Buraya geldiğimi unut lütfen. Hazar'a da söylemezsen sevinirim," dediğinde ise benim bakışlarım onun üzerinde dolaşıyordu. "Çıkayım ben," dedi gergin bir tonda. Gerçek bir gurur abidesiydi ama buna tezat olarak bakışları hâlâ kapının üzerindeydi, sanki ne yapacağını bilemiyordu.

"Çık," dedim onu denemek ister gibi. Bu mahcup ifade ona ait değildi. Kişiliğiyle örtüşmüyordu, hırçınlığını görmek istiyordu içimde bir yer. Nitekim bunun için çok beklemem gerekmedi.

"Elini kapıdan çekersen... Açacağım," dedi yüzüme hâlâ bakmasa da asi bir tavırla.

"Açabilirsin," dedim alaycı bir tonda. Elimi kapıdan ayırmamıştım. "Böyle imkânsızlıklar durdurur mu hiç seni? Arhavi'ye kadar yol gelmişsin. Türlü türlü kılıklara girmişsin."

Son cümlemi duyar duymaz şaşkın bakışları nihayet yüzüme çevrildi. "Sen..." dedi kuşkuyla. Bunu nasıl fark ettiğimi anlamaya çalışır gibiydi.

"Ben ne?"

"Anladın mı?"

"Neyi?" Yanıtlamasını beklemedim. "Peruğunu mu?"

"Nasıl fark ettin?" dedi şaşkınlığı artarken. "Beni tanımıyorsun bile. Hem kimse anlamadı peruk olduğunu."

"Seni tanımıyorum, öyle mi?" Dudaklarımın kenarı hafifçe kıvrılırken boştaki elimi kirli sakallarıma sürttüm. "Seninle ilgili sandığından fazlasını biliyorum, Hazel," dediğimde zihnimde onu gördüğüm sayısız anın hatırası vardı. Bir şeyler sormak üzereydi ki telefonu çalmaya başladı. Bakışlarım onun üzerindeydi ama telefonunu açmak için herhangi bir hamlede bulunmayışı içimi kısa bir an şüpheyle doldurdu. "Telefonuna bakmayacak mısın?" diye sordum.

Başını salladı. "Hı hı... Bakayım," diye yanıtladı beni mırıltıyla. Çantasını açtı, telefonunu çıkardı. Sanki benden bir şeyler saklamaya çalışırcasına çantasının açık ağzını kendine çevirmeyi denedi ama... Başaramadı. Elimi hızla eline uzattım, kapatmaya çalıştığı çantayı açtım. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama gördüklerime hazırlıksız yakalandım.

Çantanın içindeki küçük silahın neden orada olduğunu anlamak ister gibi gözlerimi kıstım. Aynı anda çalan telefon sustu fakat yalnızca saniyeler geçmişken ekranına bir mesaj düştü. Belki okumamam gerekirdi ama kelimeler gözlerimin önünde duruyordu. ***"Büyükelçi suikastının faili sorgu öncesi öldürülmüş. Vah vah!"*** diyordu mesajda.

Bakışlarım hızla onunkilerle buluştu. Ne diyeceğimi beklercesine yüzüme bakıyordu, koyu mavi gözlerinde ise saf bir korku yükseliyordu. Daha önce de görmüştüm gözlerinde korkuyu. Fakat o zaman bakışları hırçındı, sonucu ne olursa olsun savaşmaya hazırdı. Şimdiyse bir pes edişle, bir kabullenişle sarılıydı.

Gözlerinde bunları görmekten zerre hoşlanmayarak "Hemen çıkıyoruz buradan. Sen de bana neler olduğunu, başının nasıl bir belaya girdiğini anlatıyorsun, Hazel," dedim sert bir tonda. Elimi yeniden kapının kulpuna atacakken sözleriyle durdum.

"Acıdın herhâlde bana. Ama gerek yok buna. Acıma duygunla edeceğin yardıma güvenemeyeceğim kadar hayati bir konu bu benim için. Beni yarı yolda bırakacaksan eğer..."

"Şimdiye dek kimseyi yarı yolda bırakmışlığım yok," diyerek kestim sözünü. "Ben bir söz verdiysem tutarım, Hazel."

"Söz vermedin ki..." dediğinde hayretle kalakaldım. Her şeyi kelime kelime söylemem mi lazımdı? Tavrımdan da mı anlamamıştı? "Üstelik sorunumu duymadın bile henüz. Belki bulaşmak istemeyeceksin. Ki bu çok anlaşılır bir şey. Emin ol, ben de bulaşmayı hiç istemezdim. Bayılmıyorum yani bu kılıkta olmaya." Hızını alamamışçasına devam etti. "Bir büyükelçi öldürüldü bugün. Rusya'nın Ankara Büyükelçisi... Ve birileri bunu benim ailemin üzerine yıkmaya çalışıyor," deyişiyle ise şaşkınlığım iyice arttı. "Günlerdir tehdit ediliyordum zaten. Bir şeyin patlak vereceği belliydi. Ama bu kadar büyük bir olay beklemiyordum." Tepkisiz duruşumla sesi az da olsa kısıldı. "Senin... Hazar'a borçlu olduğunu da öğrenince..."

"Sen de ikizin yerine bu borcu tahsil etmeye geldin..." dedim her şeyden habersiz olduğunu anlayınca.

Kısa bir an düşündükten sonra, "Senin yardımına ihtiyacım var," diye yanıtlamayı tercih etti.

"Tamam, yardım edeceğim sana," dedim sıkıntıyla. Nasıl bir şeye bulaşmıştı? "Ama önce çıkalım şu lanet yerden." Elimi sırtına uzattım, kapıyı açıp çıkacakken yeniden direnişiyle bir kez daha duraksadım.

"İçinden gelerek yardım etmeyeceksin ama anladım ben," diye ısrar etti. "Böyle ağzının ucuyla söylüyorsun. Nasıl güveneceğim ben sana?"

Gözlerimi derin bir nefes eşliğinde kapattım. "Ya sabır!" diye mırıldandım. Az önce hırçınlığını mı görmek istemiştim? Hırçınlık belli ki beraberinde inadı da getiriyordu. Anlaşılan çekeceğim vardı. "Hazel, sen bu işi çözmek istediğine emin misin? Zamanım az dedin, şimdi daha çok vakit kaybettiriyorsun bize."

Omzunu ilk kez şahit olduğum bir nazla silkti. "İsteyerek yardım edeceğini duymam gerek önce benim. Söz vermen lazım. İnanamam yoksa.

Hazar'ın herhâlde bu kadar hatırı vardır sende," dedi dudakları hafifçe büzülürken. Öyle bir ifade vardı ki yüzünde, beni önünde diz çöktürmeye yeterdi. Az önce elinden çekeceğim var diye düşünmüştüm ama şimdi... Bana her şeyi kabul ettirebilirdi.

Bir adım attım ona doğru. Ardından kararlı bir adım daha... Ben ona doğru yaklaştığım sırada, elindeki çantayı sıkıca tutarak geri çekildi. Sırtı kapıya yapıştığında kaçabileceği her boşluk benimle çevrelenmişti.

"İstiyorum," dedim gözlerinin tam içine bakarak. "Çok istiyorum, Hazel." Kelimelerimi özenle vurguluyordum ama bana bakışı, bir nefes uzağımda duruşu delirtiyordu beni. "O kadar çok istiyorum ki deliriyorum," derken ilk kez tattığım bu his sanki zincirlerinden kurtulmak üzereydi. Kısa boylu bir kadın değildi ama benim yanımda küçücük kalışı bambaşka düşlerle doldurmuştu zihnimi. "İyi mi?" dedim bu hislerle başa çıkmak her geçen an daha da zorlaşırken. "Tatmin oldun mu?"

Güçlükle yutkundu. Hisleri, tedirginliği yüzünden okunuyordu. "Söz vermedin..." diye fısıldadığında ise onu ürküttüğüm için kendime lanetler ediyordum.

"Söz, Hazel. Söz," dedim az önce kontrolümü kaybetmek üzere oluşuma karşı hissettiğim hiddetle. Bunu yapmamam gerekiyordu. *Sabır*... Oysa çok önce verdiğim bir karardı bu. Ama öyle çok beklemiştim ki bu anı, her zaman sahip olmakla övündüğüm o çelikten iradem şimdi karşısında âdeta eriyordu.

"Harika!" dedi duruşunu dikleştirerek. Bu tavrı, aramızda az önce oluşan elektriği de dağıttı.

Odaya girer girmez çıkardığım ceketimi koltuktan aldım. Ardından ona bakıp "Sen bu şekilde mi geldin?" diye sordum.

"Kabanım vardı aslında ama aşağıda kaldı."

"Aşağıda?"

"Orkestranın orada..." Gözlerini tedirgin bir tavırla kaçırdı. "İşte şarkıcıymışım gibi girdim de ben otele. Şarkı söyledim aşağıda. Orada kaldı kabanım da."

"Şarkıcı gibi girdin, şarkı söyledin?" dedim çenemi sıkarken. Her cümlesiyle beni daha da şaşırtmayı nasıl başarabiliyordu? Musti'nin ve adamlarının karşısında bir de bu kılıkta şarkı mı söylemişti?

"Her şeyi tekrarlatacak mısın sen bana böyle?" dedi bıkkın bir tonda.

"Beynim giriştiğin bu saçmalıkları anlamakta zorlanıyor da. Kusuruma bakmazsın diye düşünüyorum, Hazel." Hiç beklemeden ceketimi uzattım. "Şunu giy! Dikkat etmişlerdir sana."

Ceketimi giyer giymez içinde resmen kayboldu. Ceket elbisesinin boyunu bile geçiyor, yanımda ne kadar küçük olduğunu bana bir kez daha

hatırlatıyordu. "Hadi çıkalım," dedim bunu düşünmekten kaçınarak. Birlikte koridora çıktığımızda adamlarımdan ikisi kapıdaydı. "Durum ne?" diye sordum.

"Mustafa adamlarıyla çıkmış otelden, abi," dedi içlerinden biri. "Kapıda araçlarını bekliyormuş. Şimdi haber geldi."

İşte bu iyiydi. Cihan'dan başka mesaj gelmediğine göre Musti'nin süitindeki adamlarımla ilgili de bir sorun meydana gelmemişti. "Tamam. Çıkıyoruz biz de."

"Hemen aşağıya bildiriyorum, abi."

Cevap vermeden Hazel'in sırtına dokundum ve asansöre doğru yürümeye başladık. Asansörün kapısı açıldı, içeri girdik, ben lobi katının düğmesine bastım. Fakat az önce içimden geçirdiğim şey oldu ve telefon ekranıma bir mesaj düştü.

"Kapıda arabalarını bekliyordu ama vazgeçti. Lobide bekliyor şimdi. Emrin ne, abi?" diye yazmıştı Cihan.

Mesajı okur okumaz yüzüm kasıldı, önleyemediğim bir öfke âdeta tüm vücudumu abluka altına aldı. Bir çare arayışına girdiğim anda, elim ansızın asansörün duvarına çarptı. Hazel bu sesle yerinde sıçrarken asansör ikinciyle üçüncü kat arasında bir yerde duraksadı.

"Neden durduk?" diye sordu.

"Peruğunu çıkar!" dedim tahammülsüz bir tonda.

"Ne?"

"Peruğunu, Hazel... Hemen çıkar!"

"Ama neden? Tüm otel öyle gördü beni. Kimliğim ifşa olsun istemiyorum."

Zaten sorun da buydu. Onu bu perukla gören adamlar şimdi lobide, muhtemelen asansörün kapısının önündeydiler. Onu bir eskort sanmalarına izin vermemin bu dünya üzerinde ihtimali dahi yoktu. "Kimliğinin ifşa olmasından daha büyük sorunlarımız var şu an. Çıkar şu lanet şeyi!"

"Çıkarmıyorum, kusura bakma," deyip çenesini inatla havaya dikti. "Bu otelin milyon tane kamerası vardır. Herhangi bir yere görüntümün yayılmasını göze alamam."

"Hazel!" dedim uyaran bir tonda. Elimi aniden onun sırtını yasladığı aynaya dayadım. "Eğer benimle bir iş birliği yapmak istiyorsan yanımdayken işime karışılmayacağını da öğrenmen gerekecek. Ya isteyerek ya da..."

Tek kaşı havalandı. Gözlerinde korkudan eser yoktu. "Merak etme," derken sesinde buram buram alay vardı. "Yanındayken işine karışılmayacağını öğrenmem gerekecek kadar uzun bir iş birliği olmayacak bizimkisi."

Bunun ne kadar uzun süreceğinden henüz haberi yoktu ama cesurdu. Umursamazdı. İnatçıydı. Ve çok hırçındı. Hepsi bir araya gelip, sahip olduğu

o çarpıcı yüzle birleştiğinde ise tam göğsüme nişan almış bir silahtan farksızdı. Hoş, bir manyak gibi gönüllüydüm buna. Adı Hazel olacak herhangi bir kurşunun yeri de zaten göğsümün tam ortasından başkası olamazdı.

Kendime dayanma gücü dileyerek derin bir nefes aldım ve bir elim aynada sabitken diğerini çenesine uzattım. "Aşağıda..." diye fısıldadım ağır ağır. "Bir adam var. Mustafa..." Bir şeyler söyleyecekken izin vermeyip parmağımı dudaklarının üzerine kapattım. Sanki o anda... Yalnızca benim kıskacımdaydı. İç sesim *Yine kontrolünü kaybediyorsun, Tekin,* diye fısıldadı. *Yalnızca birkaç saniye daha...* diye avuttum kendimi. Oysa bunun asla yetmeyeceği ortadaydı. "Seni... O es..." dedim aklımı asıl soruna odaklamak ister gibi. Ama kelimenin içimde yarattığı öfke tamamlamama izin vermedi. "...kadınlardan biri sanıyor," diye devam ettim dişlerimin arasından. "Sıradan kadınlar değildi onlar. Adamlarımdan bilgi sızdırmak için gönderildiler. Şimdi hepsinden rapor isteyecek. Ve sana bir şekilde ulaşamazsa peşine düşecek."

"Ama..." dedi ne yapacağını bilemez şekilde. "Gerçekte kim olduğumu bilmesi daha riskli değil mi?"

"Hayır. Sorun çıkmaması için elimden geleni yapacağım. Üstelik... Bu gece otelin hiçbir kamerası kayıt almıyor." Bunun sebebi Musti'nin infaz edilme planıydı ama plan artık iptaldi.

Anbean sakinleşirken "Bir şey söylemem gerekecek mi?" diye mırıldandı.

"Sanmıyorum." Elimi aynadan çekip kısa saçlarımın arasına attım ve sinirle çekiştirdim. "Sikeyim! Ulan Mustafa! Bunun bedelini öyle bir ödeyeceksin ki!"

Direnişini sonlandırarak elini peruğuna götürdü ve birkaç hareketle çözdü. Bakışlarım ondayken peruğu çıkardı, üzerindeki bana ait ceketin cebine tıktı. Ve ben öyle kalacağını düşünürken parmakları bu kez sımsıkı topuzuna uzanıp serbest bıraktı. Uzun, dalgalı, siyah saçları ansızın omuzlarından aşağıya dökülürken kokusu da burnumun ucundaydı. Yoğun, pudralı bir gül ve birkaç çiçeğin daha karışımı gibiydi kokusu. Tıpkı... Orman gülüne benziyordu. Zihnimin bir yanı tadının da *mşkevi* gibi olup olmadığının merakıyla sarsılırken saçlarının bir kısmı da ansızın gömleğime değdi. Ve tek bir hareket beni geçmişe taşımaya yetmişti, şimdi gözlerimin önünde saçlarını son gördüğüm anın hatırası geziniyordu.

Ben o gecenin can acıtan anılarıyla boğuşurken Hazel hislerimden çok uzaktı. Asansörün düğmesine tekrar basıp çalıştırdı ve "Çıkalım artık şuradan," diye mırıldandı.

İçimdeki dengesiz fırtınayla baş etmeye çalıştığım sırada asansör durdu. Kapı açılır açılmaz Musti ve adamları tam karşımızdaydı. Neyse ki bu kendime gelmeme yetmişti, artık tek amacım Hazel'i buradan çıkarmaktı.

"Ooooo Tekin! Nereye ya erkenden? Rahat ettiremedik mi seni? O kadar hediye göndermiştik ama bir kusurumuz olduysa söyle ha!" dedi Musti kollarını iki yana açarak. Sarkazm ona göre değildi ama bu dangalak bunu asla öğrenemeyecekti.

"Çok komik adamsın lan, Musti," dedim bir elim Hazel'in belindeyken. "Nereden öğreniyorsun sen böyle taktikleri?" Diğer elimi gülerek Musti'nin omzuna vurdum. "Çok çömez hareketler bunlar!" dedim küçümseyerek. "Eskort ne lan? Yakışıyor mu oğlum sana?"

Cihan lafa karıştı. "Ee n'apsın, abi? Gürcistan'da sözünü ancak böyle bel altı işlerle geçirebiliyor. Kadınları da oradan getirtmiş," deyince adamlarımın hepsi güldüler.

"Bak şimdi." Ses tonum kınar gibiydi ama buna elbette kimse inanmazdı. "Saygıda kusur etmesenize oğlum Mustafa abinize."

"O kadar aşağılıyorsun ama takmışsın koluna içlerinden birini, Tekin!" dedi Musti öfkeyle. "İstemem yan cebime koy diyorsun. Bu ne yaman çelişki!"

Sözlerindeki ima, ense kökümden aşağıya yakıcı bir hissin inmesine neden oldu. Çenem kasıldı, şakağım zonkladı. Aynı anda elim Hazel'den uzaklaştı, belimdeki silahı çıkardı ve saniyeler sonra namlunun ucu Musti'nin alnındaydı. Hiç kimse ama hiç kimse Hazel'i aşağılayacak sözleri ağzına alamazdı.

Adamlarım tüm rahatlıklarıyla öylece hamlemi beklerken "Mustafa Mustafa!" dedim alay eden bir tonda. "Canın çok toprak çekiyor senin!" Tetiğe basmama ramak kalmıştı. Öfkem ele geçirmişti sanki tüm benliğimi. Fakat Hazel'in yanımda olduğu gerçeğini unutmam imkânsızdı. "Alnının çatından vururdum aslında seni, biliyor musun? Tam da şu anda."

"Vur o zaman," diye kışkırttı beni Musti. Ölmekten korktuğunu, öyle bir durumda korkudan altına işeyeceğini bilmesem inanırdım bu cesaretine belki.

"Yoook!" diyerek namluyu alnına iyice bastırdım. "Korkma lan! Henüz ölmeyeceksin." *Bunun için Hazel'e dua edebilirsin. Onun sayesinde ömrün uzadı. Bir süre daha.* Silahımı indirdim, belime taktım. Musti'nin yanağına hafifçe vurdum. "Merak etme, mezar taşında bugünün tarihi yazmayacak."

Musti tam bir şey söyleyecekken kolumdaki dokunuşla öylece kalakaldım. Beklemediğim bir temastı bu fakat asıl, işittiğim sözlere hazırlıksız yakalandım. "Tekin, ben çok yoruldum," dedi Hazel nazlı bir edayla. "Sabahtan beri yollardayım zaten. Gidelim mi artık?"

Tıpkı… Yukarıda… Süitteki gibiydi nazı, niyazı. Sahte olduğunun farkındaydım ama gerçeğini arzulayan yanıma da söz geçirebilmem çok zordu. Başımı onaylarcasına sallayıp adamlarıma gideceğimizi belli eden bir baş

hareketi yaptım. Elimi yeniden Hazel'in beline atarken aklımda yalnızca gerçeğinin beni ne hâle getireceği dolanıyordu. O bakış... O ses tonu... O dudaklar... Kollarımdayken, bana bakarken o şekle bürünse ne olurdu?

"Bozboran!" diye bağıran Musti bile beni bu yakıcı hayalden çekip çıkaramadı. "Hani sen bir kurşunu namluya sürdüysen o silahı mutlaka patlatırdın?"

Otelin kapısına yaklaşan arabaya binmeden önce, arkama dönmeden yanıtladım onu. "Bazen de o kurşunu daha iyi bir zaman için saklarım, Musti. Sen işine bak!" Ve olacağı da buydu. Mustafa'ya sıkılacak kurşun başka bir zamana kalmıştı belki ama eninde sonunda namludan çıkacaktı.

Siyah *Escalade*'in kapıları açılır açılmaz Hazel'in oturmasına yardımcı oldum ve ben de karşısına geçtim. Cihan arabayı çalıştırır çalıştırmaz bakışlarımı Hazel'inkilere sabitledim. "İyi misin?" dedim ne hissettiğini bilmek ister gibi.

Ceketimi üzerinden çıkardı, yan tarafına koydu ve başını onaylarcasına salladı. "Evet. Ben..." diye mırıldandı. "Orada öyle dedim ama... Yani... O kadınlardan biri olmadığımı anlasın diye."

"Sorun yok!" diye yanıtladığım an Cihan'ın sesi duyuldu.

"Abi! Takibe geçti. Hangi eve gittiğimizi öğrenecek aklınca."

"Gördüm," dedim dişlerimin arasından. "Eceline susadı o! Uslanmıyor, amına koyayım." Ağzımdan istemsizce fırlayan küfrün etkisiyle Hazel'e baktım. Rahatsız olmuş görünmüyordu. Bildiğim kadarıyla ikizi Hazar da çok küfür eden bir adamdı. Benim de bu yönümü törpüleyebilmem çok güçtü zaten. "Hızlan. İlerideki kavşakta atlat."

Cihan gazı kökleyince araç ansızın hızlandı. Bunun etkisiyle Hazel oturduğu koltukta öne fırlamak üzereyken ellerim narin kollarını hızla yakaladı. Elimi başının yanındaki kemerin ucuna uzattım, başlığını göğsünden geçirerek kalçasının yanındaki yuvaya taktım. "Korkma. Gideceğimiz yere kimse gelemez. Güvendesin," diye mırıldandım. Fakat gördüğüm manzarayla gafil avlandım.

Dudakları hafifçe aralanmıştı. Aramızdaki tek nefeslik mesafe biraz daha yaklaşsam kapanacaktı. Dudaklarıma çarpan hızlı solukları, dakikalar önce kurduğum hayallerin üzerine dökülen benzin etkisi yarattı. Kokusu artık daha da yoğundu, içime doluyordu, davetkâr bir yangından farksızdı. İkimizi de yakardım tek bir işaret görsem. Ancak o anda elinde tuttuğu telefonundan yükselen mesaj sesi beni duraklattı.

Bakışlarım onunla aynı anda, istemsizce ekrana kaydığında gerçekler yüzüme bir yumruk gibi indi. Mesaj... *o heriftendi.*

Serdar:
Aşkım, eve geldim. Yoksun. Merak ediyorum seni. Lütfen beni ara.

Hissettiğim öfke bir zehir gibi kanıma karıştı, damarlarımı tutuşturdu, bedenimde söndürülemez bir yangın başlattı. Tek başımaydım o yangında ve hiddetin bu türüne bağışıklığım yoktu.

O herifi... Çok daha önce saf dışı bırakmam gerekirdi. Hazel'in etrafında dolanmaya devam etmesine neden izin vermiştim ki? Dişlerimi sıktım kendime hâkim olmayı deneyerek. Fakat kıskançlık, boynuma dolanan bir yılandı şimdi. Üzerine başka bir erkeğin gölgesinin düşmesi ise artık mümkün değildi.

Sadece benim... diye bir ses yükseldi zihnimden. Tehlikeliydi, ilkeldi, zehirliydi. *Sikerler! Mşkeri*yi isteyen, zehrine de razı gelirdi. Benim için de başka ihtimal yoktu, *Hazel benimdi*. Yalnızca o bunun henüz farkında değildi ama eninde sonunda öğrenecekti.

Dizginleyemediğim öfkemle dışarıya baktığım sırada bu kez benim telefonuma bir mesaj geldi. Cebimden çıkardığım telefonun ekranında tek bir isim vardı. Tahmin edebileceğim biri değildi, bunun etkisiyle kaşlarım çatıldı, perdeleyemediğim bir şaşkınlık hissi ifademi çevreledi. Mesajını okuduğum saniyeler boyunca hiç beklemediğim bir şeyin içinde buldum kendimi. Fakat okuduğum son cümle beni ansızın kendime getirdi, verdiğim tüm kararları ise destekledi.

Gönderen: Viktor Poyrazoğlu
Ben Viktor. Hazel'in senden yardım istemek için yanına geldiğini biliyorum. Gemide yaşadıklarından yalnızca Hazar'ın haberdar olduğunu sanıyor. Benim bilmediğimi düşündüğü için korumaları çektiğimi sanmasına izin verdim. Aslında korumalar hâlâ etrafında. Gemiyle ilgili bazı şeyleri gizleyecektir. Henüz anlatmaya hazır olduğunu sanmıyorum. Teklif ettiğin yardıma şu anda ihtiyacımız var. O gün... Sana güvenmiştim, Tekin. Kısa süreliğine de olsa kızımın canı sana emanet. Güvenimi sakın boşa çıkarma!

Mesajı birkaç kez okuduktan sonra göz ucuyla Hazel'e bakıp cevap yazmaya koyuldum. Saniyeler sonra işim bittiğinde bakışlarım yeniden karşımdaki kadının üzerinde dolandı. Elindeki telefonu sıkı sıkı tutmuştu, dikkatiyse dışarıda yağan yağmurdaydı. Buraya kadar nasıl gelebildiğine dair sorularımın bir kısmı ansızın yanıt bulurken, aklımda yalnızca mesajdaki

kısa süreliğine ibaresinin öyle kalmaması için elimden geleni yapacağım gerçeği vardı.

Bazı güller... Tek bir toprakta yetişebilirdi. Dikenlerini tutmayı yalnızca tek bir kişi becerebilirdi. Ve uzun zamandır istediğim gül avuçlarımdaydı şimdi. Üstelik planlarımın hepsini altüst etmiş, ayaklı bir bela gibi birdenbire karşımda belirmişti. Dikenliydi, kıpkırmızıydı, mağrurdu ve gözümün gördüğü en güzel şeydi. Hırçınlığı bir fırtına gibiydi, gözleri ise Karadeniz'in derinlikleriyle aynı renkteydi. Benden bir adım bile uzağa gidemezdi artık. Sonsuza dek birbirimize mahkûmduk ve kendi iradesiyle bana gelmişken bu bizim sahip olabileceğimiz tek ihtimaldi.

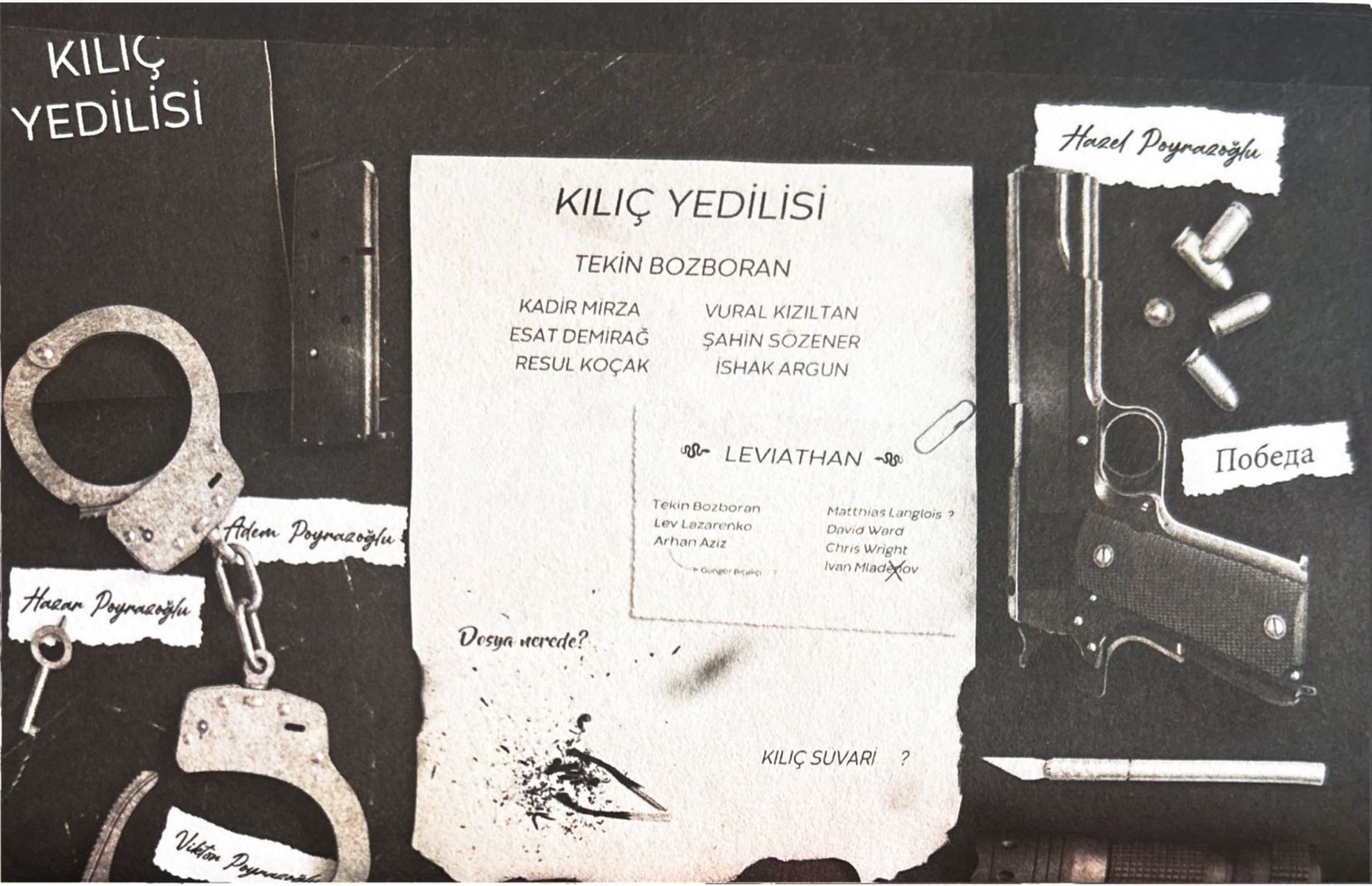
KILIÇ YEDİLİSİ
KILIÇ YEDİLİSİ
TEKİN BOZBORAN
KADİR MİRZA
ESAT DEMİRAĞ
RESUL KOÇAK
VURAL KIZILTAN
ŞAHİN SÖZENER
İSHAK ARGUN
LEVIATHAN
Tekin Bozboran
Lev Lazarenko
Arhan Aziz
Matthias Langlois ?
David Ward
Chris Wright
Ivan Mladenov
Dosya nerede?
KILIÇ SUVARİ ?
Adem Poyrazoğlu
Hazar Poyrazoğlu
Viktor Poyrazoğlu
Hazel Poyrazoğlu
Победа

Victor Payne-Jennings

BURCU BÜYÜKYILDIZ

İstanbul'da doğup büyüyen yazar, şimdilerde İsveç'in Stockholm şehrinde yaşamaktadır. 2012'den beri sosyal medyada kaleme aldıkları, ilk kez 2014 yılında basılı hâle gelmeye başlamıştır.

Aksiyon, mafya, suç ve gizem ögelerini aşk ve tutkuyla harmanlayarak kaleme alan yazarın, ***Aşk Her Şeyi Affeder mi?***, ***Çilek Mevsimi***, ***Bir Günah Gibi*** ve ***Cezayir Menekşesi*** adlı kitapları yayınevimiz tarafından yayımlanmıştır.

Merakla beklenen serisi **ARHAVİLİ** ile okurlarına aksiyon dolu bir evrenin kapılarını açmaktadır. Serinin ilk kitabı **ARHAVİLİ 1: Medcezir** yazarın yayınevimizden çıkan beşinci romanıdır.

burcubuyukyildizz

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com